„O poveste care îți taie respirația prin amploarea și detaliile ei, care face din Reynolds un maestru al genului *space opera*."

The Times

ALASTAIR REYNOLDS

SPAȚIUL REVELAȚIEI

Primul volum din trilogia Spațiul revelației

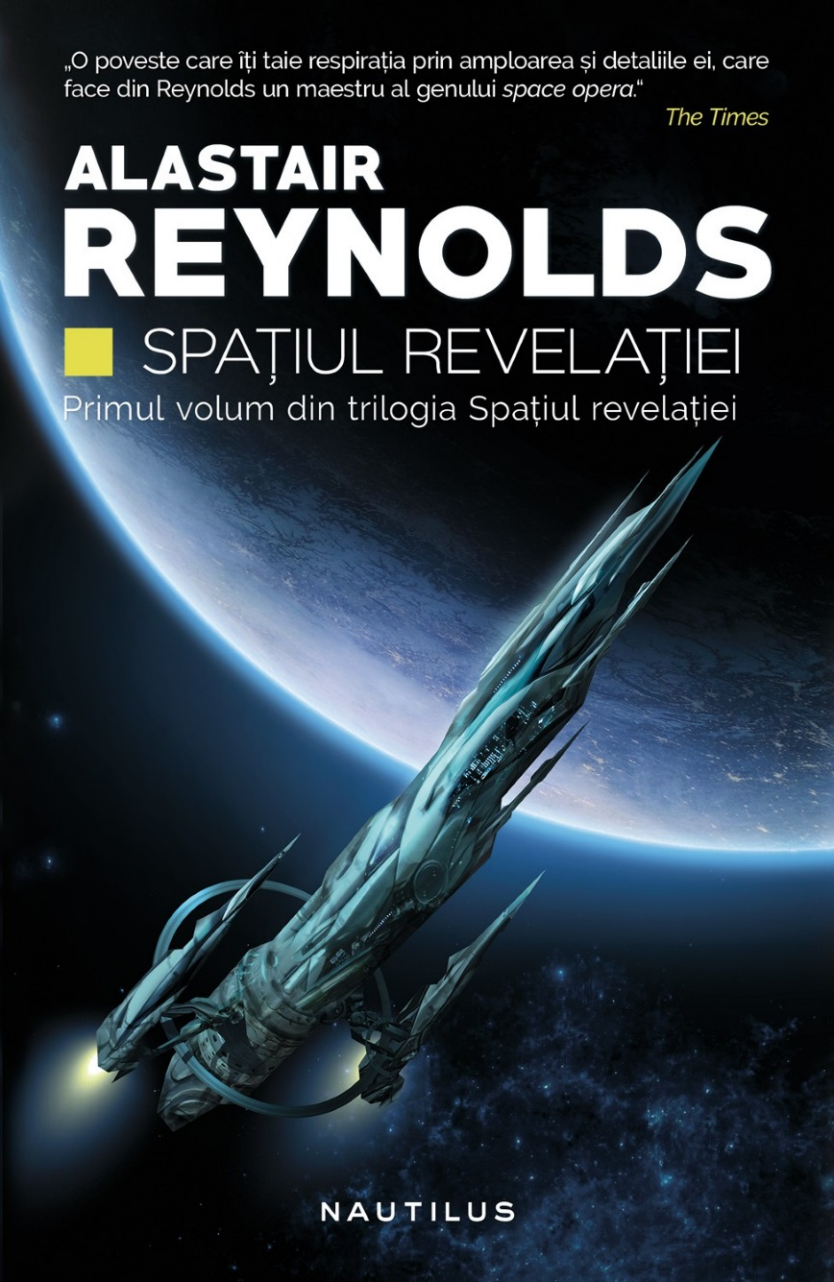

NAUTILUS

Amarantinii au fost distruși în urmă cu nouă sute de mii de ani. Poate pentru că au avut ghinion sau poate din altă cauză. Pentru cei care colonizează acum planeta, Resurgam nu prezintă aproape niciun interes, nici măcar după descoperirea unui oraș amarantin multă vreme ascuns și a unei statui gigantice înfățișând un amarantin înaripat.

Strălucitul savant Dan Sylveste vrea să afle adevărul cu orice preț. Amarantinii au fost șterși de pe fața planetei dintr-un motiv. Însă pericolul e mai mare și mai aproape decât și-ar putea imagina...

„O carte copleșitor de ingenioasă... În viziunea lui Reynolds despre un viitor dominat de inteligența artificială se simte răceala întunericului dintre două stele."

Publishers Weekly

eBOOK DISPONIBIL

nemira.ro

ISBN 978-606-758-907-8

NAUTILUS
science fiction

revistanautilus.ro

NAUTILUS

SCIENCE FICTION

De același autor la Editura Nemira:

Câinii de diamant. Zile pe Turcoaz
Amintirea albastră a Pământului

ALASTAIR PRESTON REYNOLDS s-a născut în 1966 în Barry, Țara Galilor. A absolvit Astronomia la Newcastle, obținând doctoratul în același domeniu la St Andrews, în Scoția. A debutat cu povestiri SF în 1990, iar în 1991, după terminarea studiilor, a plecat în Olanda pentru a lucra la Agenția Spațială Europeană, unde a activat până în 2004, când s-a dedicat în totalitate scrisului. În 2008 a revenit în Țara Galilor.

Autor de *space opera* cu elemente de hard SF, scriitorul își folosește cunoștințele de fizică și astronomie, care-i îngăduie să extrapoleze tehnologii viitoare în termenii consecvenți cu știința actuală. În 2001, romanul său *Chasm City* (al doilea din seria *Revelation Space*) a fost răsplătit cu Premiul British SF. Seria are cinci volume, două nuvele (publicate la Editura Nemira în 2008, în volumul *Câinii de diamant. Zile de turcoaz*) și opt povestiri care urmăresc istoria speciei umane într-un viitor situat peste trei sute de ani. Printre cele mai recente scrieri ale sale se numără romanul *Harvest of Time* (2013), *The Medusa Chronicles* (împreună cu Stephen Baxter) și *Revenger* (2016).

ALASTAIR REYNOLDS

SPAȚIUL REVELAȚIEI

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REYNOLDS, ALASTAIR
Spațiul revelației / Alastair Reynolds; trad. din lb engleză: Mihai-Dan Pavelescu. – București : Nemira Publishing House, 2017
ISBN 978-606-758-907-8

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111

Alastair Reynolds
REVELATION SPACE

Copyright © Alastair Reynolds 2000
All rights reserved.

© Nemira, 2017

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Mihaela STAN, Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-907-8

1

Sectorul Mantell, Nekhebet Nordic, Resurgam, sistemul Delta Pavonis, 2551

Sosea o furtună-răzuitoare.

Sylveste stătea pe marginea excavației și se întreba dacă ceva din toată munca lui avea să supraviețuiască nopții. Situl arheologic era o rețea de puțuri pătrate și adânci, separate prin răzoare de pământ gol: caroiajul Wheeler clasic. Puțurile erau adânci de zeci de metri, cu pereți din palplanșe transparente țesute din hiperdiamant. Un milion de ani de istorie geologică stratificată apăsa dinapoia pereților. Era însă suficientă o singură furtună serioasă de praf – o furtună-răzuitoare zdravănă – pentru a umple puțurile până aproape de suprafață.

– A sosit confirmarea, domnule, rosti cineva din echipă, care apăru din forma scundă a primului târâtor. Glasul se auzea înăbușit dinapoia măștii sale respiratorii. Cuvier tocmai a emis cod roșu pentru tot continentul Nekhebet Nordic. S-a recomandat ca toate echipele de suprafață să revină la baza cea mai apropiată.

– Vrei să zici c-ar trebui să-mpachetăm și să ne-ntoarcem la Mantell?

– Va fi rea, domnule. Bărbatul se foi și-și strânse mai tare gulerul jachetei în jurul gâtului. Să dau ordinul general de evacuare?

Sylveste privi în jos la caroiajul de săpături; laturile tuturor puțurilor erau puternic luminate de baterii de reflectoare dispuse în jurul zonei. La latitudinile acestea, Pavonis nu ajungea niciodată suficient de sus pentru a oferi prea multă lumină utilă; acum, coborând către orizont și ocultat de văluri gigantice de praf, nu era decât o pată roșu-ruginie mânjită, asupra căreia îi venea greu să-și focalizeze privirea. În scurt timp aveau să apară vârtejurile de praf, gonind peste Stepele Ptero ca tot atâtea jucării giroscoape cu firul tras la maximum. Iar apoi, masa principală a furtunii, înălțându-se ca o nicovală neagră.

– Nu, rosti el. Nu-i nevoie să plecăm. Suntem bine protejați aici – dacă n-ai observat, bolovanii aceia n-au nicio urmă de eroziune. Dacă furtuna se înrăutățește, ne vom adăposti în târâtoare.

Bărbatul se uită la roci, apoi clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– Cuvier emite cod roșu doar o dată la un an sau doi – este de un ordin de magnitudine peste tot ce am mai simțit până acum.

– Asta-i părerea ta, zise Sylveste și observă cum privirea bărbatului se întorsese involuntar către el, apoi se ferise iarăși, stânjenită. Ascultă-mă: nu ne putem permite să abandonăm săpăturile astea. Înțelegi?

Bărbatul examină din nou caroiajul.

– Putem proteja cu folii ce am descoperit, iar după aceea să îngropăm transpondere. Chiar dacă praful ar umple toate puțurile, vom putea regăsi situl și să ne întoarcem exact în locul ăsta. Înapoia ochelarilor de protecție, ochii îi erau aproape imploratori. Când revenim, putem acoperi tot situl cu un dom. N-ar fi mai bine în felul ăsta, decât să riscăm oamenii și echipamentele rămânând aici?

Sylveste se apropie cu un pas de el, silindu-l să se retragă spre puțul cel mai apropiat al caroiajului.

– Uite ce vei face tu: vei informa toate echipele de săpători că-și vor continua munca până voi anunța altceva și că nici nu

poate fi vorba despre întoarcerea la Mantell. Deocamdată doresc ca în târâtoare să fie aduse doar instrumentele cele mai sensibile. S-a înțeles?

– Și oamenii, domnule?

– Oamenii vor face activitatea pentru care au venit aici. Vor săpa.

Sylveste îl privi cu reproș, aproape invitându-l să-i pună ordinul sub semnul întrebării, însă, după o clipă prelungită de ezitare, bărbatul se întoarse și porni iute peste caroiaj, ocolind cu ușurință exersată puțurile. Distribuite pe suprafața caroiajului ca niște tunuri cu țevile orientate spre pământ, gravitometrele imagistice delicate se legănară ușor când intensitatea vântului crescu.

Sylveste așteptă, apoi urmă o rută similară, abătându-se însă după ce trecuse de câteva puțuri. Aproape de centrul sitului, patru puțuri fuseseră lărgite într-o singură excavație cu pereți drepți, cu latura de treizeci de metri și aproape tot atât de adâncă. Sylveste păși pe scara de acces în groapă și coborî iute. În ultimele săptămâni, făcuse atâtea drumuri în sus și în jos pe scara aceasta, încât absența vertijului era aproape mai tulburătoare decât amețeala în sine. Coborând pe lângă palplanșă, traversa straturi de ere geologice. Nouă sute de mii de ani trecuseră de la Eveniment. Majoritatea straturilor acestea erau permafrost tipic pentru latitudinile subpolare ale Resurgamului: sol permanent înghețat, care nu se dezgheța niciodată. Mai jos, mai aproape de Eveniment în sine, se găsea un strat de regolit depus în impacturile ce urmaseră. Evenimentul în sine era o linie de demarcație neagră și subțire ca firul de păr: cenușa pădurilor ce arseseră.

Podeaua puțului nu era plană, ci urma trepte tot mai înguste până la adâncimea finală de patruzeci de metri față de suprafață. Proiectoare suplimentare fuseseră instalate pentru a aduce lumină în obscuritate. Zona ticsită era un furnicar fantastic de activitate, iar vântul nu se simțea absolut deloc în adăpostul gropii. Săpătorii lucrau în tăcere aproape totală, îngenuncheați pe covorașe, utilizând instrumente atât de precise, încât într-o altă epocă ar fi putut fi utilizate în chirurgie. Trei erau studenți din Cuvier, născuți pe Resurgam. Un servitor stătea lângă ei, așteptând ordine.

Deşi maşinile aveau utilitatea lor în etapele iniţiale ale unor excavaţii, munca finală nu le putea fi niciodată încredinţată în totalitate. Puţin mai încolo, o femeie ţinea pe genunchi un compad, care afişa o hartă cladistică de cranii amarantine. Abia atunci îl zări pe Sylveste, care coborâse silenţios, şi se ridică brusc, închizând compadul. Purta manta şi părul negru îi era tăiat într-un breton perfect drept pe frunte.

– Ei bine, rosti ea, ai avut dreptate. Indiferent ce ar fi, este ceva mare. Şi de asemenea pare uimitor de bine conservat.

– Ai vreo ipoteză, Pascale?

– Asta-i treaba ta, nu? Eu mă aflu aici doar pentru comentarii.

Pascale Dubois era o tânără jurnalistă din Cuvier, care transmisese de la bun început reportaje de la săpături, murdărindu-se adesea pe degete alături de arheologii adevăraţi şi învăţându-le jargonul.

– Corpurile sunt însă macabre, nu crezi? Deşi nu sunt omeneşti, aproape că le poţi simţi durerea.

Pe o latură a puţului, imediat înainte ca podeaua să coboare în trepte, dezgropaseră două incinte funerare căptuşite cu pietre. Deşi fuseseră îngropate de nouă sute de mii de ani – estimarea minimă –, incintele erau aproape intacte şi oasele dinăuntru prezentau încă o relaţie anatomică aproximativă între ele. Erau schelete amarantine tipice. La prima vedere ar fi putut trece drept rămăşiţe omeneşti pentru oricine nu avea o instruire antropologică, deoarece creaturile fuseseră bipede, cu patru membre, cam de mărimea oamenilor şi cu structură osoasă similară în mod superficial. Volumul cutiei craniene era comparabil, iar organele de simţ, respiraţie şi comunicare erau situate în poziţii analoge. Totuşi, ţestele ambilor amarantini erau alungite şi asemănătoare cu ale păsărilor, cu o creastă craniană proeminentă, ce se extindea frontal între orbitele oculare mari, până la vârful maxilarului superior care aducea cu un plisc. Oasele fuseseră acoperite pe alocuri cu un ghem de ţesut arămiu, deshidratat, care contorsionase corpurile, aducându-le în posturi ce păreau de agonie. Nu erau fosile în sensul obişnuit al termenului; nu existase o mineralizare şi incintele

funerare rămăseseră goale cu excepția osemintelor și a celor câtorva artefacte tehnomice cu care fuseseră îngropate.

– Poate că intenția a fost să credem tocmai asta, zise Sylveste și se aplecă pentru a atinge un craniu.

– Nu, spuse Pascale. Țesutul le-a deformat prin uscare.

– Doar dacă n-au fost îngropate așa.

Pipăind craniul prin mănușile ce transmiteau date tactile la vârfurile degetelor, Sylveste își aminti o sală galbenă din Orașul Abisului, pe pereții căreia erau acvatinte cu peisaje de gheață din metan. Servitori în livrele se deplasau cu delicatese și lichioruri printre invitați; falduri de crep satin colorat se întindeau pe plafonul înalt; aerul sclipea de entopticele obsedante, la modă pe atunci: serafimi, heruvimi, colibri, zâne. Își aminti de oaspeți; majoritatea erau asociați ai familiei, persoane pe care abia le recunoștea sau pe care le detesta, pentru că el avusese întotdeauna puțini prieteni. Tatăl lui întârziase ca de obicei; petrecerea era deja pe punctul să se destrame, când Calvin catadicsise să apară. Era firesc pe atunci; era momentul ultimului și celui mai de seamă proiect al său și înțelegerea aceea reprezenta în sine o moarte lentă, în aceeași măsură ca sinuciderea lui de la sfârșitul proiectului.

Și-l aminti întinzându-i o casetă ale cărei laturi purtau intarsii de spirale ribonucleice împletite.

– Deschide-o, spusese Calvin.

Își aminti cum o luase; era incredibil de ușoară. Îi ridicase capacul și dezvăluise material fibros pentru ambalare, aranjat ca un cuib de păsări. În el se afla o calotă presărată de puncte cafenii de culoarea casetei. Era partea superioară a unui craniu, evident omenesc, căruia îi lipsea maxilarul.

Își aminti tăcerea care se lăsase în sală.

– Asta-i tot? rostise Sylveste îndeajuns de tare ca să poată fi auzit de toți cei prezenți. Un os vechi? Păi... mulțumesc, tată. Mă simt copleșit.

– Așa cum ar trebui să fii, replicase Calvin.

Problema era, așa cum Sylveste înțelesese aproape imediat, că avea dreptate. Craniul era incredibil de valoros, cu vechimea de

două sute de mii de ani – o femeie din Atapuerca, Spania, avea să afle în curând. Momentul morții ei era îndeajuns de evident din contextul în care fusese înmormântată, dar oamenii de știință care o dezgropaseră reduseseră estimarea, utilizând cele mai bune metode disponibile pe atunci: datarea cu potasiu-argon a rocilor din peștera de înhumare, datarea cu compuși de uraniu a depozitelor de travertin de pe pereți, datarea cu elemente de fisiune a sticlelor vulcanice, datarea cu termoluminiscență a fragmentelor de silex arse. Erau metode pe care – după ce fuseseră îmbunătățite în calibrare și aplicare – le utilizau și echipele de săpători de pe Resurgam. Fizica permitea doar un număr finit de metode pentru datarea obiectelor. Sylveste ar fi trebuit să fi înțeles toate astea instantaneu și să fi recunoscut ce era craniul: cel mai vechi obiect omenesc de pe Yellowstone, adus cu secole în urmă în sistemul Epsilon Eridani, după care fusese pierdut în timpul tulburărilor din colonie. Redescoperirea sa de către Calvin era un mic miracol în sine.

Totuși, roșeața de stânjeneală pe care o simțise venea nu atât din nerecunoștință, cât din felul cum îngăduise să-și trădeze ignoranța, deși i-ar fi fost ușor s-o ascundă. N-avea să-și mai îngăduie niciodată slăbiciunea aceea. După ani întregi, craniul îl însoțise pe Resurgam, pentru a-i reaminti mereu de făgăduiala respectivă.

Nu putea să dea greș acum.

– Dacă e adevărat ce presupui, spuse Pascale, atunci trebuie să fi fost îngropați așa pentru un motiv anume.

– Poate ca avertisment, zise Sylveste și coborî spre cei trei studenți.

– Mă temusem că s-ar putea să spui așa ceva. Și la ce anume s-ar fi referit avertismentul acela teribil?

Întrebarea era de fapt retorică, așa cum Sylveste știa prea bine. Femeia înțelegea perfect ce credea el despre amarantini. Părea, de asemenea, să-i facă plăcere să-l tachineze despre convingerile acelea; ca și cum, dacă l-ar fi silit să le declare în mod repetat, l-ar fi putut determina finalmente să expună o eroare logică din

propriile lui teorii; una despre care până și Sylveste ar fi trebuit să admită că submina argumentația.

– Evenimentul, spuse el atingând cu vârful unui deget linia neagră și subțire dinapoia celei mai apropiate palplanșe.

– Evenimentul li s-a întâmplat amarantinilor, zise Pascale, care n-au avut niciun cuvânt de spus în privința lui. De asemenea, s-a petrecut foarte rapid. N-au avut timp să-și îngroape morții ca un fel de avertisment sinistru, chiar dacă ar fi avut idee despre ce li se-ntâmpla.

– I-au mâniat pe zei, răspunse Sylveste.

– Da, cred că toți suntem de acord că ei ar fi interpretat Evenimentul ca dovadă a unei nemulțumiri teiste, în cadrul restricționărilor sistemului lor de credințe religioase... dar n-ar fi avut timp să exprime credința aceea în vreo formă permanentă înainte să fi murit toți, cu atât mai puțin să îngroape corpuri pentru viitorii arheologi dintr-o specie diferită. Își ridică gluga și-i strânse șiretul; fuioare de praf fin începeau să coboare în puț și aerul în sine nu mai era la fel de nemișcat pe cât fusese cu minute în urmă. Însă tu nu crezi asta, așa-i?

Nu așteptă un răspuns, ci își fixă peste ochi o pereche de ochelari de protecție mari, răvășindu-și temporar bretonul, și examină obiectul care era dezgropat încetișor.

Ochelarii lui Pascale accesau date de la gravitometrele imagistice dispuse în jurul caroiajului Wheeler, suprapunând imaginea stereoscopică a maselor îngropate peste ceea ce vedea în spectru normal. Lui Sylveste îi era suficient să-și instruiască ochii să procedeze la fel. Solul pe care se aflau deveni sticlos, imaterial, o matrice fumurie în care fusese îngropat ceva uriaș. Era un obelisc, un singur bloc imens, adăpostit la rândul său într-o serie de sarcofage din piatră. Obeliscul era înalt de douăzeci de metri. Săpăturile expuseseră doar câțiva centimetri din partea lui superioară. Pe o latură se distingea o grafiformă amarantină standard din etapa târzie, însă gravitometrelor imagistice le lipsea rezoluția spațială pentru a dezvălui textul. Obeliscul trebuia să fie excavat înainte ca ei să poată afla mai multe.

Sylveste le ceru ochilor să revină la spectrul normal.

– Grăbiți-vă, le spuse studenților. Nu-mi pasă dacă veți crea abraziuni minore pe suprafață. Vreau ca până diseară să fie vizibil cel puțin un metru din el.

Un student se întoarse către el, rămânând în genunchi.

– Domnule, am auzit că situl va trebui abandonat.

– De ce naiba aș abandona un sit?

– Din cauza furtunii.

– Mai dă-o naibii de furtună!

Pascale îl prinse de braț, puțin cam dur.

– Dan, ei au tot dreptul să fie îngrijorați. Femeia vorbi încet, doar pentru urechile lui. Am auzit și eu recomandarea și avertismentul de cod meteo. Ar trebui să ne-ntoarcem la Mantell.

– Și să pierd asta?

– Vom reveni ulterior.

– S-ar putea să nu-l mai regăsim niciodată, chiar dacă am planta un transponder.

Știa că avea dreptate: coordonatele excavațiilor erau nesigure, iar hărțile zonei nu erau detaliate, ci fuseseră compilate în grabă, când *Lorean* sosise pe orbită de la Yellowstone cu patruzeci de ani în urmă. După distrugerea centurii sateliților de comunicații în timpul revoltei petrecute după douăzeci de ani – când jumătate dintre coloniștii optaseră să fure nava și să revină acasă –, nu existase nicio metodă precisă pentru determinarea coordonatelor pe Resurgam. Și multe transpondere se defectaseră pur și simplu în furtunile-răzuitoare.

– Tot nu merită să riști viețile oamenilor pentru așa ceva, spuse Pascale.

– S-ar putea să prețuiască mai mult decât niște vieți. Pocni din degete spre studenți. Mai repede! Folosiți servitorul, dacă-i nevoie. Până-n zori vreau să văd vârful obeliscului.

Sluka, studenta cea mai experimentată în cercetare, murmură ceva în barbă.

– Vrei să contribui la discuție? o întrebă Sylveste.

Sluka se ridică, probabil pentru prima dată după multe ore. Îi putea zări încordarea din ochi. Spatula micuță pe care o utilizase căzu pe sol, lângă apreschiurile pe care le purta. Își smulse masca de pe față și respiră aer de pe Resurgam pentru câteva secunde, cât timp rosti:

– Trebuie să discutăm.

– Despre ce?

Studenta inspiră profund o gură de aer din mască, apoi spuse:

– Vă forțați norocul, domnule doctor.

– Tu tocmai ți l-ai aruncat pe al tău în prăpastie.

Ea păru să nu-l fi auzit.

– Să știți că noi ținem la munca pe care o faceți. Vă împărtășim convingerile. De aceea suntem aici și ne rupem spinările pentru dumneavoastră. Dar n-ar trebui să ne considerați naivi. Ochii ei fulgerară arcuri albe când o privi pe Pascale. În clipa asta, aveți nevoie de toți aliații pe care-i puteți găsi, domnule doctor.

– Aceasta a fost cumva o amenințare?

– O simplă enunțare a realității. Dacă ați fi fost mai atent la ce se întâmplă și în alte locuri din colonie, ați fi știut că Girardieau intenționează să acționeze împotriva dumneavoastră. Se spune că acțiunea aceea este mai aproape decât ați crede.

Sylveste simți cum i se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă.

– La ce te referi?

– La ce altceva decât la o lovitură?

Sluka trecu pe lângă el, pentru a sui pe scara rezemată de latura puțului. După ce puse piciorul pe prima treaptă, se răsuci și se adresă celorlalți doi studenți care continuau să lucreze, cu capetele plecate, concentrați, străduindu-se să dezvăluie cât mai mult din obelisc.

– Rămâneți cât vreți, dar să nu spuneți că nu v-a avertizat nimeni. Iar dacă aveți vreo îndoială despre ce-nseamnă să fii prins într-o furtună-răzuitoare, ajunge să vă uitați la Sylveste.

Un student ridică ochii, timid.

– Unde pleci?

– Să vorbesc cu celelalte echipe de săpători. Poate că n-au auzit toți de avertismentul de cod roșu. După ce vor auzi, nu cred că mulți dintre ei vor fi încântați să mai stea.

Sluka începu să urce, dar Sylveste se întinse și o prinse de călcâiul apreschiului. Studenta îl privi de sus. Acum purta masca, însă îi putea zări disprețul din expresie.

– Ești terminată, rosti el.

– Nu, zise femeia și-și reluă ascensiunea. Eu abia am început. Despre dumneavoastră mi-aș face griji.

Sylveste își examină propria stare mintală și descoperi – era ultimul lucru la care se așteptase – calm total. Era însă precum calmul din oceanele de hidrogen metalic de pe planetele gazoase gigante aflate mult mai departe de Pavonis, care era menținut doar de presiunile strivitoare exercitate de deasupra și de dedesubt.

– Ei bine? făcu Pascale.

– Trebuie să vorbesc cu cineva, rosti el.

Sylveste sui rampa în târâtorul său. Celălalt era ticsit cu rackuri de echipamente și containere cu eșantioane, cu hamacuri pentru studenți, înghesuite în nișele micuțe de spații neocupate. Trebuiau să doarmă la bordul vehiculelor, deoarece unele situri din sector – ca acesta – se găseau la peste o zi de mers de Mantell. Târâtorul lui Sylveste era considerabil mai bine dotat, o treime din interiorul lui fiind dedicat propriului său compartiment privat. Restul era ocupat cu spații suplimentare pentru încărcătură utilă și cu două cabine mai modeste pentru lucrătorii principali sau oaspeți: în cazul acesta, Sluka și Pascale. Acum însă era singur în tot târâtorul.

Decorul cabinei lui nu trăda faptul că se afla la bordul unui târâtor. Era tapetat cu catifea roșie și rafturile erau presărate de facsimile de instrumente științifice și relicve. Existau hărți mari ale Resurgamului în proiecție Mercator, elegant adnotate, punctate cu locurile descoperirilor amarantine majore; alte părți din pereți erau acoperite cu texte ce se actualizau lent: lucrări academice aflate în pregătire. Propriul lui nivel-beta făcea acum

majoritatea activităților rutiniere necesare; Sylveste își instruise simularea într-atât încât îi putea imita stilul mai bine decât ar fi putut face el însuși, ținând seama de distragerile curente. Ulterior, dacă avea timp, trebuia să corecteze textele, dar deocamdată le aruncă o privire în treacăt pe când se îndrepta către scriptoriu. Biroul de scris era decorat cu marmură și malahit, având inserate scene de artă japoneză din primele explorări spațiale.

Sylveste deschise un sertar și scoase un cartuș-sim, o plăcuță gri, lipsită de semne exterioare, care aducea cu o bucată de ceramică. În tăblia superioară a scriptoriului exista o fantă și era suficient să introducă acolo cartușul pentru a-l invoca pe Calvin. Cu toate acestea, șovăi. Trecuse ceva vreme – niște luni – de când nu-l mai readusese pe Calvin din morți, iar ultima întâlnire se desfășurase spectaculos de prost. Își promisese că-l va mai invoca doar în eventualitatea unor crize. Acum rămânea de evaluat dacă într-adevăr sosise criza... și dacă era suficient de dificilă pentru a justifica o invocare. Problema cu Calvin era că te puteai bizui pe sfaturile lui doar cam jumătate din timp.

Sylveste împinse cartușul în scriptoriu.

Silfii țesură o siluetă din lumină în mijlocul încăperii: Calvin, așezat într-un jilț mare, senioral. Apariția era mai realistă decât orice hologramă – ajungând până la nivelul efectelor subtile de umbrire –, deoarece era generată de manipularea directă a câmpului vizual al lui Sylveste. Simularea nivel-beta îl prezenta pe Calvin sub forma în care gloria și-l reamintea cel mai bine, așa cum fusese pe când avea abia cincizeci de ani, în epoca lui de vârf pe Yellowstone. În mod straniu, părea mai bătrân decât Sylveste, deși imaginea lui Calvin era cu douăzeci de ani mai tânără în termeni fiziologici. Sylveste trecuse cu opt ani de al treilea său secol, dar tratamentele de longevitate primite pe Yellowstone fuseseră mai avansate decât orice existase în vremea lui Calvin.

În rest, trăsăturile și conformația lor erau similare și amândoi aveau buzele ușor curbate, în semn de amuzament. Calvin purta părul tuns mai scurt și vestimentația îi era împodobită în stilul demarhist *Belle Epoque*, spre deosebire de austeritatea relativă

a hainelor expediționare ale lui Sylveste: cămașă largă și unduitoare și pantaloni pepit elegant vârâți în cizme de corsar, cu degetele sclipind de nestemate și metale. Barba lui cu formă impecabilă nu era decât un contur de culoare ruginie ce-i urma linia maxilarului. Entoptice micuțe îi înconjurau silueta așezată, simboluri de algebră booleană, de logică ternară și cascade lungi de binare. O mână mângâia tuleiele de sub bărbie, pe când cealaltă se juca întruna cu pergamentul sculptat care sfârșea brațul fotoliului.

Un val de animație lunecă peste proiecție și ochii spălăciți căpătară o scânteiere de interes.

Calvin ridică degetele într-un salut leneș.

– Așadar..., rosti el, rahatul este pe punctul de a depăși nivelul gâtului.

– Presupui cam multe.

– Nu-i nevoie să presupun nimic, dragă băiete. Tocmai am accesat rețeaua și ultimele mii de știri. Răsuci capul și examină cabina. Frumușel loc ai aici. Apropo, cum sunt ochii?

– Funcționează pe cât de bine poate fi de așteptat.

Calvin încuviință din cap.

– Rezoluția nu-i prea grozavă, dar asta a fost tot ce am putut cu instrumentele cu care am fost silit să lucrez. Ți-am reconectat probabil doar patruzeci la sută dintre canalele nervoase optice, așa că ar fi fost inutil să prevăd videocamere mai bune. Dacă pe planeta asta ai fi avut echipamente chirurgicale cât de cât decente, poate că aș fi putut începe să fac ceva. Nu-i poți da însă lui Michelangelo o periuță de dinți și să te aștepți din partea lui la o Capelă Sixtină măreață.

– Haide, scoate-mi ochii!

– Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva, rosti Calvin perfect inocent. Spun doar că, dacă tot ai lăsat-o să ia *Loreanul*, n-ai fi putut s-o convingi pe Alicia să ne lase niște echipamente medicale?

Soția lui condusese revolta împotriva sa de acum douăzeci de ani; ceva ce Calvin nu-i îngăduia niciodată lui Sylveste să uite.

– Bun, așadar am făcut un fel de autosacrificiu. Sylveste gesticulă scurt din mână pentru a reduce imaginea la tăcere. Calvin, îmi pare rău, dar nu te-am invocat ca să flecărim în jurul focului.

– Aș prefera totuși să-mi spui „tată".

Sylveste îl ignoră.

– Știi unde suntem?

– La un sit de săpături, presupun. Calvin închise scurt ochii și-și atinse tâmplele cu vârfurile degetelor, simulând concentrarea. Da. Ia să văd... Două târâtoare expediționare plecate din Mantell, în apropiere de Stepele Ptero... un caroiaj Wheeler... ce bizar! Deși bănuiesc că se potrivește destul de bine scopurilor tale. Și ce-s astea? Gravitometre imagistice de înaltă rezoluție... seismograme... chiar ai găsit ceva, așa-i?

În clipa aceea scriptoriul afișă un silf de statut, care-l anunță că era apelat din Mantell. Sylveste ridică o mână spre Calvin și se întrebă dacă să accepte sau nu apelul. Cel care-l căuta era Henry Janequin, specialist în biologia aviară și unul dintre puținii lui aliați sinceri. Dar, deși Janequin îl cunoscuse pe adevăratul Calvin, Sylveste era destul de sigur că nu văzuse niciodată nivelul-beta al lui Calvin... și cu certitudine nu în timp ce era solicitat pentru ajutor de către fiul său. Recunoașterea că avea nevoie de ajutorul lui Calvin – simplul fapt că se gândise să invoce simul în acest scop – putea fi un semn crucial de slăbiciune.

– Ce aștepți? întrebă Calvin. Preia apelul.

– Nu știe despre tine... despre noi.

Calvin clătină din cap, după care – în mod șocant – Janequin apăru în încăpere. Sylveste se strădui să-și păstreze controlul feței, însă era evident ce se petrecuse. Calvin descoperise o modalitate prin care să trimită comenzi la funcțiile de nivel-privat ale scriptoriului.

Se gândi că tatăl lui era și fusese întotdeauna un nemernic nesincer. Până la urmă însă, acela era și motivul pentru care mai rămânea util.

Proiecția integrală a lui Janequin era mai puțin clară decât a lui Calvin, pentru că imaginea sosea prin rețeaua de sateliți –

intermitentă în cazul cel mai bun – de la Mantell. Iar videocamerele ce-l filmau apucaseră probabil și zile mai bune, gândi Sylveste... de fapt, ca totul de pe Resurgam.

– Salut! rosti Janequin, observându-l doar pe Sylveste la început. Încerc să dau de tine de o oră. Nu există o modalitate prin care să fii anunțat despre apeluri când ești în excavație?

– Ba da, încuviință Sylveste, dar am dezactivat-o. Mă distrăgea.

– Aha, făcu Janequin, trădându-și prea puțin iritarea. Foarte șiret, într-adevăr! Mai ales pentru cineva cu poziția ta. Sper că înțelegi la ce mă refer. Da, sunt probleme, poate chiar mai multe decât îți dai tu...

Abia atunci îl observă pe Calvin. Studie câteva clipe imaginea de pe scaun, apoi rosti:

– Să fiu al naibii! Tu ești, așa-i?

Calvin aprobă din cap în tăcere.

– Aceasta este simularea sa nivel-beta, zise Sylveste.

Era important să clarifice asta înainte de a continua conversația; nivelurile alfa și beta erau fundamental diferite și eticheta de pe Yellowstone era într-adevăr foarte pedantă privind deosebirile dintre ele. Sylveste s-ar fi făcut vinovat de o gafă socială extremă dacă i-ar fi îngăduit lui Janequin să creadă că aceasta era înregistrarea nivel-alfa de mult pierdută.

– Mă consultam cu el... cu ea, zise Sylveste.

Calvin făcu o grimasă.

– În legătură cu ce? se încruntă Janequin.

Era bătrân – mai exact, era cea mai bătrână persoană de pe Resurgam – și cu fiecare an scurs, aspectul părea să i se apropie încă puțin de un ideal simian. Părul, mustața și barba albe încadrau o față mică și trandafirie în maniera unui saguin rar. Pe Yellowstone nu mai existaseră experți talentați în genetică în afară de Mixmasteri, iar unii îl considerau pe Janequin mult mai iscusit decât oricare membru al sectei aceleia, întrucât geniul lui era dintre cele care nu acumulau în străfulgerări de excelență, ci după ani și ani de muncă excepțională, discretă. Trecuse binișor de patru sute de ani și multiplele straturi suprapuse ale tratamentelor pentru longevitate

începuseră să se fărâme vizibil. Sylveste bănuia că nu peste mult timp Janequin avea să fie prima persoană de pe Resurgam care să moară de bătrânețe. Gândul acela îl umplea de tristețe. Deși existau multe lucruri în privința cărora ei doi nu se înțelegeau, fuseseră mereu umăr la umăr în toate problemele importante.

– A găsit ceva, rosti Calvin.

Ochii lui Janequin se luminară și anii se ridicară de pe umerii lui în fericirea unei descoperiri științifice.

– Este adevărat?

– Da, am...

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Încăperea dispăru. Ei trei se aflau pe un balcon deasupra unui loc pe care Sylveste îl recunoscu imediat ca fiind Orașul Abisului. Tot Calvin... Scriptoriul îi urmase ca un câine ascultător. Sylveste gândi că, dacă tatăl lui îi putea accesa funcțiile de nivel-privat, atunci putuse efectua și trucul acesta, rulând un ambient standard al scriptoriului. Era de altfel o simulare bună, până la detalii de felul atingerii vântului pe obrazul lui Sylveste și mirosului aproape insesizabil al orașului, niciodată ușor de definit, dar întotdeauna evident prin absența sa în ambientele realizate mai ieftin.

Era orașul din copilăria sa: măreața *Belle Epoque*. Structuri aurii copleșitoare dispăreau în depărtare aidoma unor nori sculptați, zumzăind de trafic aerian. Dedesubt, parcuri și grădini terasate coborau într-o succesiune de panorame amețitoare către o pâclă luxuriantă de verdeață și lumină, la mulți kilometri sub picioarele lor.

– Nu-i minunat să vezi locul cel vechi? spuse Calvin. Și să te gândești că era aproape al nostru, că era la îndemâna clanului nostru... Cine știe cum am fi putut noi schimba totul, dacă am fi păstrat frâiele orașului?

Janequin se prinse cu mâinile de balustradă.

– Foarte frumos! Dar n-am venit pentru peisaje, Calvin. Dan, ce doreai să-mi spui înainte de a fi atât de...

– Nepoliticos întrerupți? completă Sylveste. Mă pregăteam să-i cer lui Calvin să scoată datele gravitometrelor din scriptoriu, întrucât deține în mod limpede mijloacele de a-mi citi fișierele private.

– Asta nu-nseamnă chiar nimic pentru un om cu poziția mea, răspunse Calvin.

Accesă imagistica înceţoşată a obiectului îngropat şi după câteva clipe obeliscul apăru înaintea lor, dincolo de balustradă, aparent în mărime naturală.

– Ah, foarte interesant, zise Janequin. Cu adevărat, foarte interesant!

– Nu-i rău, comentă Calvin.

– Nu-i rău? repetă Sylveste. Este mai mare şi mai bine conservat cu un ordin de magnitudine peste tot ce am găsit până acum. Este dovada clară a unei faze mai avansate de tehnologie amarantină... poate chiar o fază precursoare unei revoluţii industriale complete.

– Bănuiesc că ar putea fi o descoperire destul de importantă, aprobă Calvin fără chef. Presupun că... ăăă, vrei să-l dezgropi?

– Până acum un moment, aşa mă gândisem, da. Sylveste făcu o pauză. Între timp însă a apărut ceva. Tocmai am... Tocmai am aflat că s-ar putea ca Girardieau să acţioneze împotriva mea mult mai curând decât mă temusem.

– Nu-ţi poate face nimic, dacă nu are majoritatea în consiliul expediţionar, spuse Calvin.

– Nu, nu-ţi poate face, încuviinţă Janequin, dacă aşa intenţionează să procedeze. Însă informaţia lui Dan este corectă. Se pare că Girardieau poate plănui acţiuni mai directe.

– Asta ar fi echivalentul unei... lovituri de stat, presupun.

– Da, cred că aceasta este sintagma potrivită, spuse Janequin.

– Sunteţi siguri? Calvin repetă după aceea expresia concentrării şi linii întunecate îi gravară fruntea. Da... aţi putea avea dreptate. Multe speculaţii mass-media în ultima zi despre următoarea acţiune a lui Girardieau şi despre faptul că Dan este plecat la un sit, în timp ce colonia trece printr-o criză de leadership... şi o creştere clară a comunicaţiilor încriptate dintre simpatizanţii cunoscuţi ai lui Girardieau. Desigur, nu pot sparge încriptările acelea, dar pot specula despre motivul creşterii traficului.

– Se plănuieşte ceva, aşa-i?

Sluka avea așadar dreptate. Iar în cazul acela îi făcuse lui o favoare, chiar dacă amenințase să abandoneze situl. Fără avertismentul studentei, Sylveste nu l-ar fi invocat pe Calvin.

– Așa se pare, zise Janequin. De aceea încercam să iau legătura cu tine. Temerile mi-au fost confirmate de spusele lui Calvin despre simpatizanții lui Girardieau. Strânsoarea degetelor i se înteți pe balustradă. Manșeta hainei sale – care-i atârna jalnic pe corpul scheletic – era împodobită cu ochi de păun. Dan, urmă el, nu cred că mai are rost să rămân aici. Am încercat să păstrez contactul cu tine sub niveluri care să dea de bănuit, dar există toate motivele pentru a crede că această conversație este interceptată. N-ar trebui să mai spun nimic. Se întoarse cu spatele la decorul orașului și la obeliscul care atârna în văzduh și se adresă bărbatului din jilț. Calvin... a fost o plăcere să te reîntâlnesc după atâta timp.

– Ai grijă de tine, spuse Calvin ridicând mâna în direcția lui. Și mult noroc cu păunii.

Surprinderea lui Janequin fu evidentă.

– Știi despre proiectul meu?

Calvin surâse fără să răspundă; Sylveste gândi că, la urma urmelor, întrebarea lui fusese superfluă.

Bătrânul îi strânse mâna – ambientul asigura interacțiune tactilă completă –, apoi păși în afara razei suitei sale de imagistică.

Rămaseră singuri pe balcon.

– Ei bine? spuse Calvin.

– Nu-mi pot permite să pierd controlul coloniei.

Sylveste fusese la conducerea nominală a întregii expediții Resurgam, chiar și după trădarea soției sale. Teoretic vorbind, cei care optaseră să rămână pe planetă în loc să revină cu Alicia acasă ar fi trebuit să-i fie aliați, ceea ce ar fi însemnat că poziția i-ar fi fost consolidată. Lucrurile nu se petrecuseră însă așa. Nu toți cei care îi împărtășiseră opinia ei izbutiseră să se îmbarce în *Lorean* înainte ca nava să părăsească orbita. Iar dintre cei rămași pe planetă, mulți care anterior îl susținuseră pe Sylveste considerau că abordase criza greșit sau chiar criminal. Dușmanii lui spuseseră că abia acum ieșeau la iveală lucrurile pe care i le făcuseră Jonglerii

Minții înainte de a-i întâlni pe Linţolieri: patologii aflate la limita demenței. Cercetările asupra amarantinilor continuaseră, dar elanul li se reducea treptat, în timp ce diferențele și dușmăniile politice creșteau dincolo de posibilitatea rezolvării lor. Cei care păstrau o urmă de loialitate față de Alicie – iar Girardieau ocupa un loc de frunte printre ei – fuzionaseră în Inundaționiști. Arheologii lui Sylveste deveniseră tot mai deziluzionați, copleșiți de mentalitatea de asediați. În ambele tabere se petrecuseră decese care nu fuseseră explicate cu ușurință ca accidente. Acum situația ajunsese la punctul culminant și Sylveste nu se găsea nici pe departe în locul potrivit pentru a rezolva criza.

– Pe de altă parte, nu pot să abandonez nici asta, indică el obeliscul. Am nevoie de sfatul tău, Calvin. O să-l capăt, deoarece tu depinzi în mod absolut de mine. Ești fragil, nu uita asta.

Calvin se foi stingher în scaun.

– Așadar îți șantajezi bătrânul tată. Superb!

– Nu, rosti Sylveste printre dinți. Spun doar că, dacă nu-mi oferi călăuzire, ai putea cădea în mâinile cui nu trebuie. În ochii gloatei nu ești decât alt membru al faimosului nostru clan.

– Deși tu nu ești chiar de acord cu definiția asta, corect? Potrivit opiniei tale, eu sunt doar un program, o evocare. Când o să-mi permiți să-ți preiau din nou corpul?

– În locul tău, nu aș spera în privința asta.

Calvin ridică mustrător un deget.

– Nu fi necooperant, fiule! Tu m-ai invocat pe mine, nu invers. Dacă vrei, mă poți arunca înapoi în temniță. Pe mine nu mă deranjează.

– O să te arunc. După ce mă sfătuiești.

Calvin se aplecă înainte în scaun.

– Spune-mi ce ai făcut cu simul meu de nivel-alfa și s-ar putea să mă mai gândesc. Rânji răutăcios. La naiba, ți-aș putea spune chiar niște chestii despre Cei Optzeci pe care nu le știi.

– Știu că au murit șaptezeci și nouă de persoane nevinovate, replică Sylveste. Nu-i niciun mister în privința asta. Totuși, nu

te consider pe tine responsabil. Ar fi ca și cum aș acuza fotografia unui tiran pentru crimele de război comise de el.

– Ți-am oferit vederea, țânc nerecunoscător! Jilțul se roti, astfel că spătarul înalt și solid bloca vederea lui Sylveste. Recunosc că ochii tăi nu sunt nici pe departe vârful tehnologiei, dar la ce te-ai fi așteptat?

Jilțul se roti iarăși. Calvin era acum îmbrăcat ca Sylveste, avea aceeași pieptănătură ca el, iar chipul îi era la fel de inexpresiv.

– Povestește-mi despre Lințolieri, zise el. Povestește-mi despre secretele tale vinovate, fiule. Povestește-mi ce s-a întâmplat de fapt lângă Lințoliul lui Lascaille, nu caierul de minciuni pe care le-ai depănat de când te-ai întors.

Sylveste se apropie de scriptoriu, pregătit să scoată cartușul.

– Stai! rosti Calvin și ridică brusc mâinile. Vrei sfatul meu?

– În sfârșit, ajungem undeva.

– Nu-l poți lăsa pe Girardieau să câștige. Dacă o lovitură de stat este iminentă, atunci trebuie să te întorci în Cuvier. Acolo poți mobiliza puțina susținere care poate să-ți mai fi rămas.

Sylveste privi prin ferestrele târâtorului, către caroiajul de puțuri. Umbre traversau spațiile dintre ele – săpători dezertori de la sit, care se mișcau silențios către adăpostul celuilalt târâtor.

– Asta ar putea fi cea mai importantă descoperire de la sosirea noastră.

– Și poți să fii nevoit s-o sacrifici. Dacă-l veți ține pe Girardieau în șah, te vei putea bucura măcar de luxul de a reveni aici și a căuta din nou. Însă, dacă va câștiga Girardieau, nimic din ce ai găsit aici nu va conta câtuși de puțin.

– Știu, încuviință Sylveste.

O clipă între ei nu există nicio animozitate. Logica lui Calvin era impecabilă și ar fi fost prostesc să pretindă altceva.

– Atunci îmi vei urma sfatul?

El întinse mâna către scriptoriu, pregătit să ejecteze cartușul.

– O să mă gândesc.

2

La bordul unei luminăluci, spațiul interstelar, 2543

Problema cu morții, gândi triumvira Ilia Voliova, era că nu știau realmente când să tacă din gură.

Tocmai se îmbarcase în elevatorul de pe punte, obosită după optsprezece ore de consultări cu diverse simulări ale unor personaje cândva vii din trecutul îndepărtat al navei. Încercase să le descoasă, sperând că unul sau mai multe dintre ele vor dezvălui ceva relevant despre originile depozitului-cache. Fusese extrem de obositor, nu în ultimul rând din cauza faptului că unele dintre personalitățile de nivel-beta mai vechi nici măcar nu puteau vorbi norte moderne și, dintr-un motiv necunoscut, software-ul care le rula nu dorea să traducă. Pe tot parcursul sesiunii, Voliova fumase țigară de la țigară, încercând să descâlcească particularitățile gramaticale ale nortei mijlocii și nu intenționa să se oprească acum din a-și umple plămânii cu fum. Ba chiar, cu spinarea rigidă după încordarea nervoasă din timpul dialogurilor, avea nevoie de țigară mai mult decât oricând. Sistemul de aer condiționat al elevatorului funcționa imperfect, așa că îmbâcsi interiorul cu fum în numai câteva secunde.

Voliova ridică mâneca jachetei din piele căptușită cu blană și vorbi în brățara care-i cuprindea încheietura osoasă:

– Nivelul Căpitanului, se adresă ea *Nostalgiei pentru infinit*, care, la rândul ei, avea să-și aloce un aspect microscopic sarcinii primitive de controlare a elevatorului.

După un moment, podeaua se prăbuși sub tălpile femeii.

– Dorești acompaniament muzical în acest tranzit?

– Nu, și așa cum am fost nevoită să-ți reamintesc în aproape o mie de ocazii anterioare, nu doresc decât liniște. Taci și lasă-mă să gândesc!

Călătorea prin artera spinală, puțul de patru kilometri ce parcurgea toată lungimea navei. Se îmbarcase undeva în preajma vârfului său nominal (Voliova știa doar de existența a 1 050 de nivele) și acum cobora cu viteza de zece punți pe secundă. Elevatorul era o cutie cu pereți din sticlă suspendată în câmp și ocazional căptușeala puțului fără șine devenea transparentă, îngăduindu-i să-și evalueze poziția fără a consulta harta internă a elevatorului. Acum cobora prin păduri: grădini terasate de vegetație planetară care, neglijate, se sălbăticiseră și mureau, deoarece lămpile UV care le asiguraseră cândva lumină erau în majoritate sparte și nimeni nu putea fi deranjat să le repare. Mai jos de păduri, lunecă prin cele opt sute superioare; domenii vaste ale navei care fuseseră odată la dispoziția echipajului, pe când număra mii de oameni. Mai jos de nivelul 800, elevatorul trecu prin armătura uriașă și acum imobilă, care despărțea secțiunea rotitoare, de habitat, a navei de cea utilitară, nerotitoare, apoi coborî prin două sute de nivele de compartimente de stocare criogenică; capacitate suficientă pentru o sută de mii de adormiți... dar nu exista nici măcar unul.

Voliova ajunsese la peste un kilometru sub punctul de pornire, însă presiunea ambiantă a navei rămânea constantă, sistemul de susținere biotică fiind unul dintre puținele care mai continuau să funcționeze la parametrii nominali. Un instinct rezidual îi spunea totuși că ar fi trebuit să simtă pocnete în urechi din cauza vitezei de coborâre.

– Nivelele atrium, anunță elevatorul accesând o înregistrare de mult redundantă a configurației interne inițiale a navei. Pentru divertisment și nevoi recreative.

– Foarte amuzant!

– N-am înțeles.

– Vreau să spun că ai avea nevoie de o definiție tare bizară a nevoilor recreative. Cu excepția cazului în care ideea ta despre relaxare se întâmplă să fie echiparea în costum blindat integral pentru vid și urmarea unui regim de terapii antiradiație, care te face să defechezi numai apă chioară. Iar asta nu mi se pare deloc plăcut.

– N-am înțeles.

– Las-o baltă! oftă Voliova.

Pentru încă un kilometru, trecu doar prin districte incomplet presurizate. Simți cum greutatea i se reduce și știu că trecea pe lângă motoarele fixate în afara carcasei pe lonjeroane elegante, îndreptate spre înapoi. Boturile lor deschise absorbeau cantități minuscule de hidrogen interstelar pe care-l supuneau după aceea unor procese fizice cu adevărat inimaginabile. Nimeni, nici chiar Voliova, nu pretindea că știe cum funcționau motoarele Agregaților. Conta doar că funcționau. Mai conta, de asemenea, că emiteau o radiație permanentă, strălucitoare și caldă de particule exotice și, cu toate că majoritatea erau blocate de ecranarea carcasei, unele răzbăteau înăuntru. De aceea elevatorul accelera pentru moment când coborî pe lângă motoare, după care încetini, revenind la viteza normală după ce se îndepărtase de pericol.

Parcursese două treimi din lungimea navei. Cunoștea districtul acesta mai bine decât oricare alt membru al echipajului; Sajaki, Hegazi și ceilalți coborau rareori atât de mult dacă nu aveau motive foarte întemeiate. Și cine i-ar fi putut învinui? Cu cât coborau mai mult, cu atât se apropiau mai mult de Căpitan. Ea era singura pe care n-o îngrozea simpla idee a proximității lui.

Departe de a se teme de tărâmul acesta din navă, Voliova făcuse din el un imperiu. La nivelul 612, ar fi putut să iasă, să navigheze la camera-păianjen și să-l scoată în afara carcasei, unde putea asculta după fantomele care bântuiau spațiile dintre stele. Era ispititor și așa fusese dintotdeauna. Ea însă avea treabă de făcut – pornise într-o misiune foarte precisă –, iar fantomele aveau să fie tot acolo și altă dată. La nivelul 500, trecu pe lângă puntea care adăpostea turela,

se gândi la toate problemele pe care le reprezentase și trebui să se împotrivească dorinței de a se opri și a întreprinde câteva investigații noi. După aceea turela dispăru și traversă sala-cache – una dintre cele câteva incinte nepresurizate uriașe din interiorul navei.

Sala era enormă; de la un capăt la celălalt avea aproape jumătate de kilometru, dar era întunecată acum și Voliova trebui să-și imagineze pentru sine cele patruzeci de chestii pe care le conținea. Asta nu era niciodată greu. Deși existau multe întrebări fără răspuns referitoare la funcțiile și originile lor, Voliova știa perfect formele și pozițiile relative ale obiectelor, ca și cum ar fi fost mobilele atent amplasate din dormitorul unui orb. Chiar și în elevator fiind, simțea că ar fi putut întinde brațul și atinge carapacea din aliaje ale celui mai apropiat, pur și simplu pentru a se asigura că mai era acolo. Aflase tot ce putuse despre ele de când se alăturase Triumviratului, dar n-ar fi putut afirma că se simțea relaxată în preajma vreunuia. Se apropia de ele cu nervozitatea unei noi iubite, știind că astfel cunoașterea întrezărită până în prezent era complet superficială și că ceea ce se afla dedesubt îi putea distruge toate iluziile avute.

Niciodată nu-i părea cu adevărat rău când ieșea din cache.

La nivelul 450, trecu iute prin altă armătură, ce despărțea secțiunea utilitară de coada conică a navei, care se întindea în jos încă un kilometru. O nouă accelerare, când elevatorul trecu printr-o zonă de radiații, apoi începutul decelerării prelungite care avea să-l oprească finalmente. Trecea prin a doua serie de punți de stocare criogenică, două sute cincizeci de nivele în care ar fi putut încăpea o sută douăzeci de mii de corpuri, deși, desigur, actualmente exista un singur adormit, dacă puteai fi atât de generos încât să descrii starea Căpitanului ca fiind somn. Elevatorul încetinea. La mijlocul punților criogenice se opri, anunțând-o cordial că ajunsese la destinație.

– Nivelul pentru somn criogenic al pasagerilor, anunță elevatorul. Pentru cerințele refrisomn din timpul zborului. Mulțumesc pentru utilizarea acestui serviciu.

Ușa se deschise și Voliova păși peste prag, privind în jos către pereții iluminați, convergenți, ai puțului care se vedeau sub elevator.

Străbătuse aproape toată lungimea navei (sau înălțimea – era greu să nu te gândești la navă ca fiind un bloc enorm de înalt), totuși puțul părea să coboare spre adâncuri infinite. Nava era atât de mare – atât de stupid de mare –, încât până și extremitățile ei copleșeau mintea.

– Da, da. Acum, te rog, șterge-o!

– N-am înțeles.

– Pleacă!

Bineînțeles, elevatorul n-ar fi plecat, cel puțin nu pentru vreun alt motiv real decât acela de a o împăca. Nu avea altceva de făcut decât s-o aștepte. Fiind unica persoană trează, Voliova era singura care avea de fapt vreun motiv pentru a utiliza elevatoarele.

De la artera spinală până la locul unde îl țineau pe Căpitan era un drum lung. Nu putea să meargă nici pe ruta cea mai directă, întrucât secțiuni întregi din navă erau inaccesibile, presărate cu virusuri ce cauzau defecțiuni pe scară mare. Unele districte erau inundate cu fluide de răcire, pe când altele erau infestate cu șobolani-păzitori periculoși și imprevizibili. Altele erau patrulate de module defensive care se defectaseră și înnebuniseră, așa că era mai bine să fie evitate, dacă nu cumva Voliova avea chef de sport. Altele erau umplute cu gaze toxice sau vid, sau nivele prea ridicate de radiații, iar despre unele umbla vorba că ar fi fost bântuite.

Voliova nu credea în povestea cu cele bântuite (deși, desigur, avea propriile ei fantome, pe care le accesa prin intermediul camerei-păianjen), însă pe celelalte le privea cu multă seriozitate. Existau părți din navă în care n-ar fi intrat decât înarmată. Cunoștea totuși îndeajuns de bine împrejurimile Căpitanului ca să nu-și asume precauții excesive. Era însă frig și-și ridică gulerul jachetei și trase mai jos cozorocul șepcii, iar țesătura căptușită cu plasă îi frecă apăsat țepii scalpului. Aprinse altă țigară și inhalările profunde îi alungară vidul din minte, înlocuindu-l cu o alertă militară glacială. Solitudinea i se potrivea. Aștepta desigur tovărășia umană, dar nu cu fervoare. Și în niciun caz dacă tovărășia aceea ar fi implicat abordarea cazului Nagorni. Poate că, după ce ajungeau în sistemul Yellowstone, avea să se gândească la căutarea unui nou Tunar-șef.

Cum naiba evadase grija aceea din sertărașele ei mentale?

Nu Nagorni o preocupa acum, ci Căpitanul, și ajunsese la el, sau cel puțin la periferia a ceea ce devenise el. Voliova își impuse să se domolească. Era necesar calmul acela. De fiecare dată o îngrețoșase ceea ce trebuia să examineze. Pentru ea era mai rău decât pentru alții; repulsia ei era mai intensă. Era *brezgati*, „dezgustător".

Printr-un miracol, unitatea de refrisomn care-l conținea pe Brannigan continua să fie funcțională. Voliova știa că era un model foarte vechi, robust construit. Se străduia să păstreze în stază celulele corpului bărbatului, deși cochilia refri se crăpase în uriașe fisuri paleolitice, din care se revărsa o tumoare fibroasă metalică. Ieșea din interior, ca o invazie fungoidă. Ceea ce mai rămăsese din Brannigan se găsea în centrul său.

Frigul era mușcător lângă refri și în scurt timp Voliova se pomeni tremurând. Avea însă treabă de făcut. Pescui o chiuretă din jachetă și o folosi ca să răzuiască fulgi din tumoare, pentru analiză. După revenirea în laborator, avea să-i atace cu diverse arme virale, sperând să găsească una care să aibă efect asupra tumorii. Din proprie experiență știa că rutina era în general inutilă – tumoarea avea o capacitate fantastică de a corupe instrumentele moleculare cu care o testa. Desigur, nu exista nicio grabă presantă: refri îl ținea pe Brannigan la numai câteva sute de milikelvin deasupra temperaturii zero absolut și frigul acela părea să împiedice răspândirea. Aspectul negativ, Voliova o știa foarte bine, era că niciun om nu supraviețuise vreodată resuscitării de la asemenea temperaturi scăzute, dar asta părea straniu de irelevant față de starea Căpitanului.

Rosti cu glas scăzut în brățară:

– Deschide fișierul meu din jurnalul despre Căpitan și adaugă intrare.

Brățara piui, anunțând executarea.

– A treia verificare a căpitanului Brannigan după trezirea mea. Dimensiunea răspândirii...

Ezită, știind bine că o formulare greșit judecată ar fi putut înfuria Triumviratul Hegazi, deși ei înșeși nu-i păsa. Să îndrăznească

să-i spună Epidemia Fuziunii, acum când cei de pe Yellowstone îi dăduseră un nume? Poate că n-ar fi fost înțelept.

– ...bolii pare neschimbată de la intrarea anterioară. Doar câțiva milimetri de intruziune. În mod miraculos, funcțiile criogenice continuă să fie pe verde. Cred totuși că ar trebui să ne resemnăm față de inevitabilitatea defectării unității la un moment viitor...

Cu certitudine ar fi fost o problemă mai puțin pentru ei atunci când unitatea avea să se defecteze cu adevărat și ei nu se grăbeau să-l transfere pe Căpitan într-un refri nou (felul cum urmau să procedeze rămânea o întrebare fără răspuns). Propriile lui probleme aveau să se încheie de asemenea, iar ea o spera cu toată sinceritatea.

– Închide fișierul din jurnal, se adresă brățării. Apoi, regretând că nu-și păstrase o țigară pentru momentul acesta, adăugă: Încălzește nucleul creierului Căpitanului cu cincizeci de milikelvin.

Experiența îi spusese că aceea era creșterea minimă de temperatură necesară. Mai puțin, și creierul ar fi rămas nemișcat în stază glacială. Mai mult, și molima ar fi început să-l transforme prea rapid pentru gusturile ei.

– Căpitane? rosti femeia. Mă auzi? Sunt Ilia.

Sylveste coborî din târâtor și reveni spre caroiaj. În timpul întâlnirii cu Calvin, vântul sporise apreciabil; îl simțea înțepându-i obrajii, iar praful pișcător era ca mângâierea unei vrăjitoare.

– Sper că scurta conversație a fost benefică, rosti Pascale îndepărtându-și masca pentru a se face auzită în ciuda vântului. Știa totul despre Calvin, deși nu-i vorbise niciodată direct. Ai acceptat acum judecata sănătoasă?

– Adu-mi-o pe Sluka.

În mod obișnuit, jurnalista ar fi putut respinge un astfel de ordin, însă acum îl acceptă pur și simplu și reveni la celălalt târâtor, din care ieși la scurt timp după aceea cu Sluka și câțiva lucrători.

– Înțeleg că sunteți dispus să ne ascultați?

Sluka se opri înaintea lui și vântul îi șfichiui peste ochelari o șuviță desprinsă de păr. Inhala periodic din mască, pe care o ținea cu o palmă, în vreme ce mâna cealaltă o sprijinea de șold.

– Dacă da, veți descoperi că putem fi rezonabili. Toți ne gândim la reputația dumneavoastră. Niciunul dintre noi nu va vorbi despre cele întâmplate după ce ne întoarcem în Mantell. Vom spune că ați dat ordinul de retragere după ce a sosit avertizarea de cod roșu. Vă veți bucura de tot respectul.

– Și crezi că ceva din toate astea contează pe termen lung?

– De ce naiba-i așa important un obelisc? pufni Sluka. Și că tot veni vorba, de ce naiba-s așa importanți amarantinii?

– N-ai înțeles niciodată tabloul de ansamblu, așa-i?

Discret – totuși nu atât de discret încât să nu fie observată de bărbat –, Pascale începuse să înregistreze discuția cu camera detașabilă a compadului ei.

– Unii ar putea spune că nici n-ar fi existat vreodată așa ceva, replică Sluka. Că ați exagerat importanța amarantinilor, doar pentru a le oferi arheologilor de lucru.

– Adică tu ai spune asta, nu-i așa? Pe de altă parte, n-ai fost însă niciodată tocmai una dintre noi.

– Ce vrea să-nsemne asta?

– Că, dacă Girardieau a dorit să plaseze un cârtitor în mijlocul nostru, ai fost o candidată excelentă.

Sluka se întoarse către cei pe care Sylveste începea să-i considere tot mai mult gloata ei.

– Ascultați-l! Bietul de el, se afundă deja în teoria conspirațiilor. Acum vedem și noi ceea ce restul coloniei văzuse de atâția ani. Se răsuci brusc către bărbat. N-are rost să mai vorbesc cu dumneavoastră. Plecăm imediat ce împachetăm echipamentele, ba chiar și înainte, dacă furtuna se intensifică. Puteți să veniți cu noi. Inspiră adânc din mască și culoarea îi reveni în obraji. Sau vă puteți asuma riscul de a rămâne aici. Alegerea vă aparține.

Bărbatul privi dincolo de ea, spre gloată.

– Duceți-vă, atunci! Plecați! Nu îngăduiți ca un sentiment banal ca loialitatea să vă stea în cale. Decât dacă vreunul dintre voi are curajul să rămână aici și să termine treaba pe care ați venit s-o faceți.

Se uită de la un chip la altul și întâlni doar priviri ferite stângaci. Abia dacă le cunoștea numele. Îi recunoștea, însă numai din

experiența directă; cu siguranță, niciunul dintre ei nu venise în nava de la Yellowstone; cu siguranță, niciunul dintre ei nu știa altceva decât Resurgamul, cu mâna sa de așezări umane, întinse aidoma câtorva mărgele peste un pustiu total. Pentru ei, Sylveste trebuie să fi părut monstruos de atavic.

– Domnule, rosti unul dintre ei – posibil cel care-l alertase primul asupra furtunii –, să nu credeți că nu vă respectăm, dar trebuie să ne gândim și la noi. Nu-nțelegeți asta? Indiferent ce ar fi îngropat aici, nu merită riscul.

– Aici greșiți voi, replică Sylveste. Merită un risc mai mare decât v-ați putea imagina. Nu-nțelegeți? Evenimentul nu li s-a întâmplat amarantinilor, ci ei l-au cauzat. Ei l-au declanșat.

Sluka clătină încet din cap.

– Chiar credeți că ei au determinat flama solară?

– Cu un singur cuvânt: da.

– Atunci, sunteți mai dus cu mintea decât mă temusem. Sluka reveni către gloata ei. Porniți târâtoarele. Plecăm imediat.

– Și echipamentele? întrebă Sylveste.

– Din partea mea, n-au decât să ruginească aici.

Oamenii începură să se îndrepte către cele două vehicule masive.

– Stai! strigă Sylveste. Ascultă-mă! N-aveți nevoie decât de un singur târâtor – dacă lăsați echipamentele, puteți avea toți loc în unul singur.

Sluka se răsuci din nou spre el.

– Și dumneavoastră?

– O să rămân aici – o să termin munca eu însumi, cu cine mai vrea să rămână.

Ea clătină din cap, își îndepărtă masca și scuipă dezgustată pe jos. Dar se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți și-i direcționă spre târâtorul cel mai apropiat, lăsându-i-l pe cel cu cabină lui. Gloata lui Sluka intră în vehicul, purtând echipamente mici, portabile, sau cutii cu artefacte și oase din sit; instinctele științifice prevalau chiar și în rebeliune. Sylveste privi cum rampele și trapele târâtoarelor se pliară, închizându-se, după care mașina se ridică, se răsuci și se îndepărtă de sit. În mai puțin de un minut dispăruse

complet din vedere și zgomotul motoarelor sale nu se mai auzea peste vuietul vântului.

Se uită în jur să vadă cine rămăsese.

Pascale – însă asta era aproape inevitabil; el bănuia că femeia l-ar fi urmărit până în mormânt dacă ar fi fost material pentru un articol bun. O mână de studenți care se împotriviseră Slukăi... se simți rușinat că nu le știa numele. Dacă era norocos, poate că în caroiajul Wheeler mai erau vreo șase.

Își impuse să se liniștească și pocni din degete spre doi dintre cei rămași.

– Începeți să demontați gravitometrele imagistice, n-o să mai avem nevoie de ele. Se adresă apoi altei perechi: Începeți din spatele caroiajului și strângeți uneltele abandonate de dezertorii Slukăi, notițele de teren și orice artefacte împachetate. După ce terminați, ne întâlnim la puțul cel mare.

– Ce plănuiești acum? spuse Pascale, oprind înregistrarea și lăsând videocamera să se retragă în compad.

– Aș fi crezut că era evident, zise Sylveste. O să văd ce scrie pe obeliscul acesta.

Orașul Abisului, Yellowstone,
sistemul Epsilon Eridani, 2524

Consola apartamentului piui când Ana Khouri se spăla pe dinți. Ieși din baie cu spumă pe buze.

– 'Neața, Cutie.

Ermeticul lunecă în apartament; palanchinul lui de călătorie era ornamentat cu cartușe arhitectonice și avea pe latura frontală o ferestruică întunecată. Când lumina bătea sub un anumit unghi, putea distinge neclar chipul palid ca moartea al lui K.C. Ng, legănându-se înapoia sticlei verzi, groase de doi centimetri și jumătate.

– Arăți grozav, se auzi glasul lui șuierat prin grila-difuzor a cutiei. De unde pot face rost și eu de ceea ce te pune-n mișcare?

– Cafeaua-i de vină, Cutie. Beau prea multă blestemăție din aia.

– Glumeam, spuse Ng. Arăți ca un rahat reîncălzit.

Ea își trecu palma peste gură, ștergându-se de spumă.

– Abia m-am trezit, ticălosule!

– Scuză-mă!

Tonul lui Ng voia să însemne că actul trezirii era o trăsătură demodată la care el renunțase de mult, ca, de pildă, deținerea apendicelui. Ceea ce era perfect posibil, întrucât Khouri nu-l văzuse niciodată foarte bine pe bărbatul din cutie. Ermeticii erau una dintre cele mai interesante caste post-epidemie apărute în ultimii ani. Nu doreau să renunțe la implanturile pe care molima le-ar fi putut corupe, erau convinși că urme din aceasta continuau să dăinuie chiar și în curățenia relativă a Coronamentului și nu-și părăseau niciodată cutiile, decât dacă mediul însuși era închis ermetic; de aceea își limitau mobilitatea la câteva carusele orbitale.

Glasul șuieră din nou.

– Scuză-mă, dar, dacă nu mă-nșel foarte tare, avem programată o ucidere pentru dimineața asta. Îl mai ții minte pe Taraschi, tipul pe care-ncercăm să-l radem de două luni? Îți sună cunoscut? Este crucial să-ți sune, fiindcă întâmplător tu ești cea desemnată să-i curme suferințele.

– Nu-mi sta-n cârcă, Cutie.

– Anatomic vorbind, ar fi problematic chiar dacă aș dori să mă poziționez ca atare, draga mea. Dar, serios vorbind, avem precizate o probabilă poziție pentru ucidere și un timp estimat al lichidării. Ești claritatea întrupată?

Khouri își mai turnă câteva guri de cafea și lăsă restul pe plită pentru când avea să se întoarcă. Cafeaua era unicul ei viciu, pe care-l dobândise cât fusese soldat pe Atuul lui Sky. Șmecheria era să atingi un nivel de alertă ascuțit ca tăișul de brici, dar nu într-atât de ridicat, încât să-ți tremure mâna cu arma.

– Cred c-am redus cantitatea de sânge din sistemul meu de cafeină la un nivel acceptabil, dacă la asta te refereai.

– Atunci, putem discuta chestiuni de natură finală, cel puțin în privința lui Taraschi.

Ng începu s-o asedieze cu detaliile finale ale uciderii. Majoritatea existau deja în plan sau le bănuise deja singură, bazându-se pe experiența uciderilor anterioare. Taraschi urma să fie al cincilea asasinat consecutiv, așa că începea să deprindă sfera de cuprindere mai vastă a jocului. Jocul avea propriile sale reguli, subtil reiterate în acțiunile mărețe ale fiecărei uciderii, deși nu întotdeauna evidente. Atenția mass-mediei chiar începuse să crească și numele ei era menționat tot mai frecvent prin cercurile din Jocul Umbrelor, iar Cutie părea că pregătea niște ținte interesante și foarte cunoscute pentru următoarele ei vânători. Khouri simțea că se găsea pe punctul de a intra în topul primilor o sută de asasini de pe planetă; o companie cu adevărat de elită.

– Așa-i, încuviință ea. Sub Monument, nivelul opt al mallului, peste o oră. Nimic mai simplu.

– N-ai uitat ceva?

– Ba da. Unde-i arma?

Forma lui Ng încuviință în palanchin.

– Acolo unde a lăsat-o Zâna Măseluță, fată dragă.

Își întoarse apoi cutia și se retrase din cameră, lăsând în urmă doar un iz ușor de lubrifiant. Încruntându-se, Khouri strecură ușor mâna sub perna de pe pat. Acolo se afla ceva, exact așa cum spusese Cutie. Când se culcase, nu fusese nimic, dar asemenea lucruri încetaseră s-o mai deranjeze în ultima vreme. Compania acționa întotdeauna în chipuri misterioase.

În scurt timp, fu gata.

Ascunse arma sub haină și apelă de pe acoperiș o cabină-funicular. Cabina îi detectă arma și prezența implanturilor din craniu și ar fi putut refuza s-o transporte, dar ea îi arătă identificarea Punctul Omega, grefată sub unghia de la degetul arătător drept: minusculul simbol holografic al unei ținte care părea să danseze sub cheratină.

– Monumentul Celor Optzeci, rosti Khouri.

Sylveste coborî scara și traversă baza în trepte a excavației, până ajunse la pata de lumină din jurul vârfului expus al obeliscului. Sluka și un alt arheolog dezertaseră, însă lucrătorul rămas – ajutat

de servitor – izbutise să dezvelească aproape un metru din obiect, jupuind straturile suprapuse ale sarcofagului din piatră pentru a ajunge la blocul masiv de obsidian, sculptat cu măiestrie, pe care grafiformele amarantine fuseseră gravate în linii precise. În mare parte, era text: rânduri de ideograme. Arheologii înțelegeau elementele de bază ale limbii amarantine, deși nu avuseseră nicio Piatră din Rosetta care să-i ajute. Amarantinii erau a opta cultură extraterestră moartă descoperită de omenire pe o rază de cincizeci de ani-lumină de Pământ, însă nu exista nicio dovadă că vreunele dintre acele opt specii intraseră în contact reciproc. De asemenea, Jonglerii Minții sau Lințolierii nu puteau oferi vreun ajutor, deoarece nu aveau ceva care să fi semănat măcar pe departe cu un limbaj scris. Sylveste, care intrase în contact atât cu Jonglerii, cât și cu Lințolierii – sau cel puțin cu tehnologia celor din urmă –, aprecia asta în aceeași măsură ca oricare alții.

Computerele descifraseră însă limbajul amarantin. Durase treizeci de ani – și corelarea a milioane de artefacte –, dar în cele din urmă dezvoltaseră un model coerent, care putea determina înțelesul general al majorității inscripțiilor. Fusese de ajutor și faptul că, cel puțin spre sfârșitul existenței lor, nu existase decât o singură limbă amarantină, care se modificase foarte lent, astfel că același model putea interpreta inscripții scrise la zeci de mii de ani depărtare unele de celelalte. Desigur, nuanțele de înțeles erau cu totul altceva. Acolo intrau în joc intuiția umană și teoria.

Scrierea amarantină nu semăna totuși cu nimic din experiența umană. Toate textele amarantine erau stereoscopice: rânduri întrepătrunse ce trebuiau să se contopească în cortexul vizual al cititorului. Strămoșii lor fuseseră cândva similari păsărilor – dinozauri zburători –, dar cu inteligența lemurilor. La un moment dat din trecutul lor, avuseseră ochii situați pe părți opuse ale craniilor, ceea ce dusese la o minte accentuat bicamerală, în care fiecare emisferă își sintetiza propria reprezentare despre lume. Ulterior, deveniseră vânători și evoluase vederea binoculară, dar cablajul mintal continua să datoreze ceva fazei inițiale de dezvoltare. Majoritatea

artefactelor amarantine le oglindeau dualitatea mintală, cu o simetrie pronunțată în privința axei verticale.

Obeliscul nu reprezenta o excepție.

Sylveste nu avea nevoie de ochelarii speciali pe care-i utilizau lucrătorii pentru a citi grafiformele amarantine: contopirea stereoscopică se realiza cu ușurință în propriii lui ochi, folosind unul dintre algoritmii cei mai utili ai lui Calvin. Însă actul citirii continua să fie dificil, necesitând concentrare maximă.

– Vreau lumină aici, zise el și studentul desfăcu un proiector portabil și-l orientă manual asupra obeliscului.

Undeva deasupra fulgere scăpărau stroboscopic: electricitate care curgea între planuri de praf în furtună.

– Le puteți citi, domnule?

– Încerc, răspunse Sylveste. Să știi că nu-i lucrul cel mai simplu din lume. Mai ales dacă nu ții lumina aia nemișcată.

– Îmi cer scuze, domnule. Fac tot ce pot, dar este foarte curent aici.

Avea dreptate: până și în puțul excavației începuseră să se formeze vârtejuri. În scurtă vreme vântul avea să sporească simțitor și atunci praful avea să se îndesească, formând pături de opacitate sură prin aer. În condițiile acelea nu aveau să mai poată lucra multă vreme.

– Scuză-mă, rosti Sylveste. Îți apreciez ajutorul. Simțind că mai trebuia adăugat ceva, spuse: Și sunt recunoscător că ai ales să rămâi cu mine, în loc să pleci cu Sluka.

– N-a fost greu, domnule. Nu toți suntem pregătiți să vă abandonăm ideile.

Sylveste ridică ochii de la obelisc.

– Toate ideile?

– Acceptăm cel puțin că ar trebui investigate. La urma urmelor, este în interesul coloniei să se înțeleagă cât mai bine ce s-a întâmplat.

– Adică... Evenimentul?

Studentul aprobă dând din cap.

– Dacă a fost într-adevăr ceva cauzat de amarantini... și dacă a coincis într-adevăr cu faptul că dezvoltaseră zborul spațial, atunci s-ar putea ca interesul să nu fie doar pur academic.

– Urăsc formularea aceasta. „Interes academic" – ca și cum orice alt interes, de altă natură, ar fi în mod automat mai valoros. Ai totuși dreptate. Trebuie să aflăm.

Pascale se apropie de ei.

– Mai exact – ce anume să aflăm?

– Ce au făcut ei pentru a fi uciși de propriul lor soare. Sylveste se întoarse către ea, țintuind-o cu fațetele argintii supradimensionate ale ochilor lui artificiali. Ca să nu sfârșim prin a comite și noi aceeași eroare.

– Vrei să spui c-a fost un accident?

– Pascale, mă îndoiesc tare mult că ar fi făcut-o în mod deliberat.

– Îmi dau seama.

Fusese condescendent și ea ura asta, Sylveste o știa. Se detestă de asemenea pe sine pentru că o făcuse.

– Mai știu, urmă Pascale, că niște extratereștri din epoca de piatră nu dețin pur și simplu mijloacele necesare pentru a influența comportamentul soarelui lor, accidental sau în alt mod.

– Știm că erau mult mai avansați decât epoca de piatră, zise Sylveste. Cunoșteau roata și praful de pușcă, aveau cunoștințe rudimentare de optică și foloseau astronomia în scopuri agricole. În numai cinci secole omenirea a ajuns de la nivelul respectiv la zborul spațial. Ar fi o prejudecată să presupunem că altă specie n-ar fi capabilă de același lucru, nu crezi?

– Dar unde-s dovezile? Pascale se ridică și scutură pârâiașele de praf care i se depusese pe manta. Știu ce o să zici – că artefactele cu tehnologie mai ridicată nu s-au conservat, fiindcă erau intrinsec mai puțin durabile decât cele anterioare. Însă, chiar dacă ar fi existat dovezi, cum ar schimba ele situația? Nici chiar Agregații nu se ocupă de stele, iar ei sunt mult mai avansați decât restul omenirii.

– Știu. Exact asta mă tulbură.

– Și ce scrie pe obelisc?

Sylveste oftă și privi din nou textul. Sperase că distragerea îi va îngădui subconștientului să lucreze și că acum înțelesul inscripției va apărea perfect limpede, ca răspunsul la unul dintre testele psihologice pe care le primiseră înaintea misiunii Lințolierii. Însă clipa revelației refuza cu încăpățânare să sosească; grafiformele încă nu căpătau sens sau poate, gândi el, de vină erau propriile lui așteptări. Sperase ceva spectaculos; ceva care să-i confirme ideile, chiar dacă erau terifiante.

În loc de așa ceva, textul părea numai să comemoreze ceva ce se petrecuse aici, ceva care ar fi putut avea importanță în istoria amarantină, dar care – comparativ cu așteptările lui – era inevitabil, și în cazul cel mai fericit, doar mărunt. Pentru certitudine absolută, avea să fie necesară o analiză completă pe computer, iar Sylveste nu putuse citi decât primul metru din partea de sus a textului, totuși simțea deja apăsarea dezamăgirii. Indiferent ce ar fi reprezentat obeliscul, pe el nu-l mai interesa.

– Ceva s-a întâmplat aici, rosti bărbatul. Poate o bătălie sau apariția unui zeu. Asta-i tot ce reprezintă – un jalon. Vom ști mai multe când îl vom dezgropa și vom data stratul de context. Atunci putem rula o măsurătoare de estimare temporală și asupra artefactului în sine.

– Nu-i ceea ce căutai, așa-i?

– Pentru o vreme am crezut că ar putea fi.

Sylveste coborî după aceea ochii spre partea cea mai de jos a zonei din obelisc expuse. Textul se sfârșea cu câțiva centimetri deasupra stratului superior de placare, unde începea altceva, care cobora, dispărând din vedere. Era un fel de diagramă; putea distinge arcele de sus ale câtorva cercuri concentrice, dar numai atât. Ce reprezenta?

Sylveste nu putea – și nici n-ar fi încercat – să ghicească. Furtuna se întețea. Acum nu se mai zărea nicio stea, ci doar o unică pătură de praf, care vuia deasupra ca aripa unui liliac uriaș. Avea să fie un iad când ieșeau din puț.

– Dă-mi ceva cu care să sap, rosti Sylveste.

Începu apoi să râcâie permafrostul din jurul stratului celui mai de sus al sarcofagului, aidoma unui prizonier care până în zori trebuia să sape un tunel ca să iasă din celulă. Trecură doar câteva momente până când Pascale și studentul să i se alăture, în timp ce furtuna vuia în cer.

– Nu-mi amintesc multe, zise Căpitanul. Mai suntem pe orbita Heringului?

– Nu, spuse Voliova, încercând să pară ca și cum nu i-ar fi explicat asta de zeci de ori, de fiecare dată când îi încălzise mintea. Am plecat de la Kruger 60A cu niște ani în urmă, după ce Hegazi a negociat pentru noi ecranul protector de gheață de care aveam nevoie.

– Aha. Și unde suntem acum?

– În drum spre Yellowstone.

– De ce?

Glasul de bas al Căpitanului hurui din difuzoarele aranjate la distanță de cadavrul său. Algoritmi complecși îi scanau tiparele cerebrale și traduceau rezultatul în vorbire, amplificând răspunsurile când era necesar. De fapt el nu avea niciun drept real să fie conștient – toată activitatea neurală ar fi trebuit să-i fi încetat când temperatura nucleului său coborâse sub zero grade Celsius. Însă creierul îi era înțesat de mașinării micuțe și dintr-un punct de vedere se putea spune că mașinăriile erau cele care gândeau acum, deși o făceau la temperatura de nici jumătate de kelvin peste zero absolut.

– Asta-i o întrebare bună, replică ea; ceva o deranja acum și nu era doar conversația în sine. Motivul pentru care mergem la Yellowstone este că...

– Da?

– Sajaki crede că acolo există cineva care te-ar putea ajuta.

Căpitanul rămase tăcut. Femeia avea pe brățară o hartă a creierului său: pe ea putea să vadă culori mișunând ca armate ce se încleștau pe un câmp de bătălie.

– Probabil Calvin Sylveste, zise Căpitanul.

– Calvin Sylveste a murit.

– Atunci, celălalt. Dan Sylveste. Pe el îl caută Sajaki?

– Nu-mi pot imagina că pe altcineva.

– El nu va accepta să vină. Ultima dată n-a acceptat.

Urmă un moment de tăcere; fluctuații cuantice de temperatură îl împingeau pe Căpitan înapoi sub nivelul conștiinței.

– Sajaki ar trebui să știe asta, reveni el on-line.

– Sunt sigură că Sajaki a ținut seama de toate posibilitățile, rosti Voliova într-o manieră care anunța clar că era sigură de orice altceva.

Trebuia totuși să aibă grijă când vorbea despre ceilalți triumviri. Sajaki fusese mereu adjunctul cel mai apropiat de Căpitan; ei doi împărtășeau un trecut îndelungat, cu mult înainte ca Voliova să se fi alăturat echipajului. Din câte știa ea, nimeni altul – nici chiar Sajaki – nu vorbea vreodată cu Căpitanul și nici măcar nu știa o modalitate prin care se putea face. Nu avea totuși rost să-și asume riscuri stupide, chiar și ținând seama de memoria inexactă a Căpitanului.

– Ceva te neliniștește, Ilia. Mi te-ai destăinuit întotdeauna când ai avut probleme. Este vorba despre Sylveste?

– Este ceva mai local de atât.

– Ceva la bordul navei, așadar?

Voliova știa că nu avea să se obișnuiască niciodată pe deplin cu asta, totuși în săptămânile recente vizitarea Căpitanului începuse să capete tonuri clare de normalitate. Ca și cum vizitarea unui cadavru refrigerat criogenic, infectat cu o epidemie ale cărei efecte le întârzia, însă care era potențial atotdistrugătoare, n-ar fi fost decât unul dintre elementele neplăcute, dar necesare ale vieții; ceva ce trebuia făcut la răstimpuri. Acum însă ea ducea relația lor un pas mai departe – era pe punctul de a ignora același risc care o oprise să-și exprime îndoielile față de Sajaki.

– Este vorba despre turelă, zise femeia. Ți-o amintești, nu? Cabina din care pot fi controlate armele-cache.

– Da, cred că da. Ce-i cu ea?

– L-am instruit pe un recrut să devină Tunar-șef, să stea în scaunul turelei și să interfațeze cu armele-cache prin intermediul implanturilor neurale.

– Cine era recrutul acela?

– Un bărbat pe nume Boris Nagorni. Tu nu l-ai cunoscut – a sosit doar recent la bord și pe cât posibil l-am ținut departe de ceilalți. Nu l-aș fi adus niciodată aici jos, din motive evidente.

Mai exact, cum epidemia Căpitanului ar fi putut afecta implanturile lui Nagorni, dacă le-ar fi îngăduit celor doi să se apropie prea mult. Voliova oftă. Ajungea acum la miezul mărturisirii ei.

– Nagorni a fost mereu ușor instabil. Din multe puncte de vedere, un semipsihopat îmi era mai util decât cineva complet sănătos la minte... cel puțin așa am crezut la momentul acela. Dar am subestimat gradul psihozei lui Nagorni.

– I s-a înrăutățit?

– A început la scurt timp după ce i-am asigurat implanturile și i-am permis accesul la turelă. A început să se plângă de coșmaruri. De coșmaruri foarte urâte.

– Neplăcut pentru sărmanul om.

Voliova înțelese. Lucrurile prin care trecuse Căpitanul – prin care trecea chiar acum – ar fi făcut ca majoritatea coșmarurilor oamenilor să pară niște fantezii blânde. Era discutabil dacă el simțea sau nu durere, însă ce era de fapt durerea, comparativ cu conștientizarea faptului de a fi devorat de viu – și transformat în același timp – de ceva inexprimabil de străin, de extraterestru?

– Nu pot să ghicesc cum erau de fapt coșmarurile acelea, zise Voliova. Tot ce știu este că pentru Nagorni – în mintea căruia se aflau deja în libertate suficiente orori pentru majoritatea oamenilor – au însemnat prea mult.

– Și atunci ce ai făcut?

– Am modificat totul – sistemul de interfață al turelei, până și implanturile din capul lui. Nimic n-a funcționat. Coșmarurile au continuat.

– Ești sigură că ele au legătură cu turela?

– Inițial am vrut să neg asta, dar a existat o corelație clară cu sesiunile în care s-a aflat în scaunul turelei.

Își aprinse altă țigară, al cărei vârf portocaliu era unicul obiect pe departe cald din preajma Căpitanului. Găsirea unui pachet de

țigări reprezentase unul dintre puținele momente fericite din ultimele săptămâni.

– Așa că am schimbat din nou sistemul și tot n-a mers. Ba chiar, Nagorni a fost și mai rău. Femeia făcu o pauză. Atunci i-am spus lui Sajaki despre problemele pe care le aveam.

– Și ce ți-a răspuns?

– Că ar trebui să stopez experimentele, cel puțin până ajungem pe orbita lui Yellowstone. Să-l pun pe Nagorni să stea câțiva ani în refrisomn și să văd dacă asta îi vindecă psihoza. Puteam continua experimentele cu turela, dar să nu-l mai instalez niciodată pe Nagorni în scaunul de comandă.

– Mi se pare un sfat perfect rezonabil. Pe care, desigur, l-ai ignorat.

Ea încuviință, paradoxal ușurată că-i ghicise infracțiunea, fără să fi fost nevoită s-o declare.

– M-am trezit cu un an înaintea celorlalți, zise Voliova. Ca să am timp să supraveghez sistemul și să te monitorizez. Asta am și făcut câteva luni. Până am decis să-l trezesc și pe Nagorni.

– Ai mai făcut și alte experimente?

– Da. Până ieri.

Voliova trase adânc din țigară.

– Ce s-a întâmplat ieri, Ilia?

– A dispărut Nagorni.

Iată, o zisese.

– A avut un episod foarte prost și a încercat să mă atace. M-am apărat, dar a fugit. Este undeva prin navă. Habar n-am pe unde.

Căpitanul reflectă pe îndelete. Voliova putea spune la ce se gândea el. Era o navă mare și existau regiuni întregi prin care nimic nu putea fi urmărit, unde senzorii încetaseră să mai funcționeze. Putea fi încă și mai greu să încerce să găsească pe cineva care se ascundea deliberat.

– Va trebui să-l găsești, zise Căpitanul. Nu-l poți lăsa de capul lui prin navă când Sajaki și ceilalți se vor trezi.

– Și după aceea ce să fac?

– Probabil că va trebui să-l ucizi. Fă-o curat și-i poți pune corpul înapoi în unitatea de refrisomn, după care să cauzezi defectarea ei.

– Adică să pară că ar fi fost un accident?

– Da.

Ca întotdeauna, pe partea din chipul Căpitanului pe care o putea zări prin ferestruica sarcofagului nu exista absolut nicio expresie. Nu era mai capabil decât o statuie să-și modifice expresia feței.

Era o soluție bună, la care nu izbutise să se gândească ea însăși, fiind preocupată de natura problemei. Până atunci se temuse de orice confruntare cu Nagorni, fiindcă ar fi putut-o aduce în poziția în care să fie nevoită să-l ucidă. O asemenea acțiune păruse inacceptabilă, dar, ca întotdeauna, niciun rezultat nu era inacceptabil dacă-l priveai din unghiul cuvenit.

– Mulțumesc, Căpitane, zise Voliova. Mi-ai fost de mare ajutor. Acum, cu permisiunea ta, te voi răci din nou.

– O să te-ntorci, nu-i așa? Îmi plac realmente micile noastre conversații, Ilia.

– Nu le-aș rata pentru nimic în lume, spuse ea și-i ceru brățării să-i coboare temperatura creierului cu cincizeci milikelvin; tot ce ar fi fost nevoie pentru a-l trimite în uitarea lipsită de gânduri și de vise.

Sau cel puțin așa spera ea.

Își termină țigara în tăcere, după care își desprinse privirea de la Căpitan și se uită în lungul curburii întunecate a coridorului. Undeva pe acolo – undeva prin navă –, Nagorni aștepta, urând-o, o știa prea bine, din tot sufletul. El era bolnav acum; mintea lui era bolnavă.

Ca un câine, care trebuia lichidat.

– Cred că știu ce este, rosti Sylveste când ultimul bloc obturator de piatră fusese înlăturat din căptușeala obeliscului, dezvăluind cei doi metri din partea de sus a monumentului.

– Da?

– Este o hartă a sistemului Pavonis.

– Ceva îmi spune că ghiciseși deja asta, comentă Pascale mijind ochii dinapoia ochelarilor către desenul complex, care semăna cu două grupuri de cercuri concentrice ușor decalate.

Prin contopire stereoscopică, deveneau un singur grup care părea să atârne la mică distanță, în obsidian. Și erau orbite planetare; în privința asta nu exista nicio îndoială. Steaua Delta Pavonis se afla în centru, marcată de glifa amarantină corespunzătoare: o stea cu cinci colțuri care semăna foarte bine cu simbolul uman. Urmau după aceea orbitele cu dimensiuni corecte ale tuturor corpurilor majore din sistem, iar Resurgam era însemnată cu simbolul amarantin pentru „planetă". Orice îndoială că ar fi fost o aranjare întâmplătoare a cercurilor era anulată de sateliții naturali ai planetelor principale, care fuseseră precizați cu grijă.

– Am avut unele suspiciuni, încuviință Sylveste.

Era obosit, totuși munca din timpul nopții – și riscul asociat – meritase cu certitudine. Avuseseră nevoie de mult timp să dezgroape al doilea metru al obeliscului, comparativ cu primul, și uneori furtuna păruse o escadră dezlănțuită de iele, aflată la numai un pas depărtare de o moarte urlătoare. Dar – așa cum se mai întâmplase înainte și cum avea cu siguranță să se întâmple din nou – nu atinsese chiar furia prezisă de Cuvier. Acum culminația îi trecuse și, deși fuioare de praf continuau să unduiască pe cer ca niște bannere negre, zorii trandafirii începuseră să alunge noaptea. Se părea că reușiseră să supravieţuiască.

– Asta nu schimbă însă nimic, zise Pascale. Noi știam deja că ei aveau cunoștințe de astronomie; asta nu dovedește decât că, la un moment dat, au descoperit universul heliocentric.

– Înseamnă mai mult decât atât, rosti Sylveste. Nu toate planetele acestea sunt vizibile cu ochiul liber, chiar dacă am ține seama de fiziologia amarantină.

– Așadar, au utilizat telescoape.

– Nu cu mult timp în urmă i-ai descris ca fiind extratereștri din epoca pietrei. Acum ești pregătită să accepți că știau să construiască telescoape?

Sylveste crezu că era posibil ca femeia să fi surâs, totuşi era greu de precizat pe sub masca respiratorie. Ea privi spre cer. Ceva trecuse printre puţuri; un deltoid strălucitor care se mişca prin praf.

– Cred c-a venit cineva, spuse Pascale.

Suiră iute scara şi ajunseră în vârf gâfâind. Deşi vântul se mai domolise de la apogeul pe care-l atinsese cu câteva ore mai devreme, deplasarea la suprafaţă continua să fie dificilă. Situl era un dezastru: proiectoarele şi gravitometrele erau răsturnate şi rupte, iar echipamentele fuseseră împrăştiate peste tot.

Aparatul de zbor plutea deasupra lor, virând într-o parte şi alta pe când examina posibile locuri pentru asolizare. Sylveste îl recunoscu imediat ca fiind din Cuvier; în Mantell nu exista nimic de asemenea mărime. Vehiculele zburătoare erau puţine pe Resurgam şi reprezentau unica modalitate de străbatere a distanţelor ce depăşeau câteva sute de kilometri. Toate aparatele existente fuseseră manufacturate în zilele de început ale coloniei de către servitori ce utilizaseră materii prime locale. Servitorii constructori fuseseră însă distruşi sau furaţi în timpul revoltei şi de aceea artefactele pe care le lăsaseră în urmă prezentau o valoare incalculabilă pentru colonie. Aparatele de zbor se autoregenerau dacă erau implicate în accidente minore şi nu aveau nevoie de întreţinere, totuşi puteau fi distruse prin sabotare sau neglijenţă. De-a lungul anilor, numărul lor se redusese constant.

Deltoidul îi rănea ochii. Partea ventrală a aripilor era presărată de mii de elemente de încălzire care străluceau alb încinse, generând portanţă termică. Contrastul era prea mare pentru algoritmii lui Calvin.

– Cine sunt? întrebă un student.

– Aş vrea şi eu să ştiu, replică Sylveste.

Faptul că avionul venea din Cuvier nu-l mulţumea deloc. Îl privi coborând, proiectând umbre actinice pe sol înainte ca elementele de încălzire să lunece în jos prin spectru şi ca avionul să se oprească pe tălpici. După câteva clipe, o rampă se deplie şi un grup de oameni coborî din avion. Ochii lui Sylveste comutară pe infraroşu – putea distinge siluetele clar acum, chiar pe când veneau

spre el. Purtau haine întunecate și măști respiratorii, căști și blindaje exterioare aplicate, pe care sclipeau insignele Administrației: era organizația cea mai apropiată de o miliție pe care o avea colonia. Și aveau arme lungi cu aspect hâd, care trebuiau susținute cu ambele mâini și erau dotate cu proiectoare sub țevi.

– Nu-mi place ce văd, rosti Pascale.

Grupul se opri la câțiva metri de ei.

– Domnule doctor Sylveste? rosti un glas, atenuat de vântul care continua să fie considerabil. Mă tem că am vești proaste, domnule.

Sylveste nici nu se așteptase la altceva.

– Ce este?

– Celălalt târâtor, cel care a plecat aseară...

– Ce-i cu el?

– N-a mai ajuns în Mantell. I-am găsit. A fost o alunecare de teren... praful se adunase pe creastă. N-au avut nicio șansă, domnule.

– Sluka?

– Au murit toți. Masca respiratorie masivă a bărbatului din Administrație îl făcea să semene cu un zeu elefantin. Îmi pare rău. Ați avut noroc că n-ați încercat să vă întoarceți toți în același timp.

– Asta-i mai mult decât noroc, comentă Sylveste.

– Mai este ceva. Gardianul strânse mai puternic mâna pe armă, mai degrabă pentru a-i sublinia prezența, decât pentru a ținti cu ea. Sunteți arestat, domnule.

Șuierul răgușit al vocii lui K.C. Ng umplea carlinga cabinei-funicular ca zgomotul scos de o viespe prinsă în capcană.

– A început să-ți placă? Mă refer la frumosul nostru oraș.

– Cum ai putea tu să știi cum este? făcu Khouri. Ce naiba, Cutie, când ai ieșit ultima dată din lada ta? Imposibil să mai trăiască cineva care să-și aducă aminte!

Desigur, nu era alături de ea, fiindcă niciun palanchin n-ar fi avut loc în cabină. Dimensiunile ei mici erau o necesitate, ca să nu atragă atenția atât de aproape de sfârșitul vânătorii. Staționat pe acoperiș, vehiculul arătase ca un elicopter fără coadă, care-și retrăsese și își pliase parțial rotoarele. Însă, în loc de pale, brațele

cabinei-funicular erau apendice telescopice subțiri, care se terminau prin cârlige la fel de letal curbate ca ghearele anterioare ale leneșilor.

Khouri intrase în cabină și ușa se închisese, oprind ploaia și zgomotul surd de fundal al orașului. Ea își anunțase destinația: Monumentul Celor Optzeci, jos în adâncul Mulciului. Cabina rămăsese câteva clipe nemișcată, calculând desigur ruta optimă bazată pe condițiile curente de trafic și pe topologia în general schimbătoare a cablurilor care ar fi dus-o acolo. Procesul dura, deoarece creierul ei computer nu era foarte inteligent.

După aceea Khouri simțise cum centrul de greutate al cabinei se deplasase puțin. Prin fereastra superioară a ușii care bascula în sus ca o aripă, văzuse cum unul dintre cele trei brațe ale cabinei se extinsese la o lungime de peste două ori mai mare decât cea anterioară, până când capătul cu gheară putuse prinde unul dintre cablurile ce treceau peste vârful clădirii. Apoi alt braț găsise un punct de prindere similar pe un cablu adiacent și, printr-o smucitură bruscă, porniseră prin văzduh. Pentru o secundă, cabina lunecase în jos pe cele două cabluri de care se atașase, însă după câteva momente al doilea cablu se îndepărtase prea mult ca să poată fi atins de cabină. Aceasta își eliberase imediat priza, dar înainte să cadă, al treilea braț se balansase și prinsese alt cablu care traversa ruta lor aproximativă. Lunecaseră după aceea câteva secunde și căzuseră din nou, apoi se ridicaseră din nou și Khouri începuse să recunoască o senzație mult prea familiară în măruntaie. N-o ajuta deloc faptul că înaintarea legănată a cabinei părea arbitrară, ca și cum și-ar fi conceput traiectoria pe măsură ce mergea, descoperind din noroc cablurile când avea nevoie de ele. Pentru a compensa, Khouri își executase exercițiile de respirare, strângându-și întruna, succesiv, degetele înmănușate în piele neagră.

– Recunosc, zise Cutie, că nu m-am expus de ceva vreme aromelor naturale ale orașului. Aerul nu-i chiar atât de murdar pe cât pare. Purificatoarele au fost printre puținele care au mai funcționat după epidemie.

După ce cabina-funicular se ridicase peste masa de clădiri care le definea cartierul, începea să se vadă, lent, o panoramă mai mare a Orașului Abisului. Era straniu să te gândești că pădurea aceasta contorsionată de structuri diforme fusese cândva metropola cea mai prosperă din istoria omenirii; locul din care – timp de aproape două secole – apăruse un noian de inovații artistice și științifice. Acum până și localnicii recunoșteau că văzuse și zile mai bune. Deloc ironic, îl numeau „Orașul care nu se mai trezește", pentru că atâtea mii dintre foștii lui bogătași erau acum înghețați în criocripte, sărind peste secole în speranța că perioada prezentă nu era decât o anomalie în norocul lor.

Granițele Orașului Abisului erau formate de un crater natural cu diametrul de șaizeci de kilometri. În interiorul său, orașul avea forma unui inel ce înconjura hăul central al „abisului" în sine, adăpostindu-se sub optsprezece domuri ce acopereau peretele craterului și se întindeau spre interior către buza abisului. Conectate prin periferiile lor, susținute ici-colo de turnuri de consolidare, domurile aduceau cu niște huse în falduri care acopereau mobilele din casele unor recent decedați. În argoul local se numea Plasa de Țânțari, deși existau multe alte nume în tot atâtea limbi. Domurile erau vitale pentru existența orașului. Atmosfera planetei Yellowstone – un amestec rece și haotic de azot și metan, condimentat cu hidrocarburi cu catene lungi – ar fi fost instantaneu letală. Din fericire, craterul ferise orașul de vânturile cele mai dure și de inundațiile cu metan lichid, iar combinația de gaze fierbinți care răbufnea din abis în sine putea fi convertită în aer respirabil cu relativă ușurință prin tehnologia rudimentară de procesare atmosferică. Pe Yellowstone existau și alte așezări, mult mai mici decât Orașul Abisului, și toate avuseseră mari bătăi de cap pentru a-și păstra funcționalitatea biosferelor.

În primele ei zile pe Yellowstone, Khouri întrebase câțiva localnici de ce se osteniseră oamenii să colonizeze planeta dacă era atât de inospitalieră. De acord, pe Atuul lui Sky existau războaie, totuși acolo puteai măcar să trăiești fără domuri și sisteme de cracare a atmosferei. Ea învățase repede să nu se aștepte la

răspunsuri consecvente, în cazul în care întrebarea în sine nu era considerată neobrăzarea unui outsider. Evident însă asta era foarte clar. Abisul îi atrăsese pe primii exploratori și în jurul său crescuse un avanpost permanent, apoi ceva similar unui oraș de frontieră. Aici sosiseră lunatici, aventurieri și vizionari cu ochi rătăciți, atrași de zvonurile vagi de bogății din adâncurile abisului. Unii reveniseră acasă deziluzionați. Alții muriseră în afundurile fierbinți și toxice ale abisului. Câțiva deciseseră totuși să rămână, pentru că se simțiseră atrași cu adevărat de ceva din localizarea periculoasă a orașului care se năștea. După două sute de ani, noianul acela de structuri devenise... asta.

Orașul părea că se întinde la infinit în toate direcțiile, ca o esență lemnoasă densă de clădiri contorsionate și întrețesute, ce se pierdeau treptat în obscuritate. Structurile cele mai vechi erau încă mai mult sau mai puțin intacte: clădiri paralelipipedice care-și păstraseră formele în timpul molimei, pentru că nu conținuseră niciodată sisteme de autoreparare sau reproiectare. Spre deosebire de ele, structurile moderne semănau acum cu bucăți de lemn purtate de valuri și ridicate în picioare sau cu arbori bătrâni și uscați aflați în ultimele etape ale putrezirii. Cândva zgârie-norii aceia fuseseră liniari și simetrici, până ce epidemia îi determinase să crească nebunește, germinând proeminențe bulboase și apendice leproase, încâlcite. Toate clădirile erau moarte în prezent, înghețate în forme ce păreau calculate să inducă neliniște. Mahalale aderau de laturile lor, cu nivelele inferioare pierdute într-un labirint de schelării de cartiere dărăpănate și bazaruri șubrede, care străluceau de focuri în aer liber. Siluete minuscule se mișcau acolo, mergând pe jos sau în ricșe către locurile lor de muncă, în lungul unor străzi întâmplătoare ce se întindeau peste ruine vechi. Existau foarte puține vehicule energetice și majoritatea celor văzute de Khouri păreau acționate de forța aburilor.

Construcțiile înjghebate și improvizate nu suiau niciodată la mai mult de zece nivele pe laturile clădirilor înainte de a se prăbuși sub propria lor greutate, așa că urcau lin două sau trei sute de metri, relativ neafectate de transformările epidemiei. În aceste

nivele de mijloc ale orașului nu existau dovezi de locuire. Prezența oamenilor se reafirma tocmai în vârf: structuri terasate, cocoțate precum cuiburi de berze printre ramurile clădirilor deformate. Adăugările acestea recente sclipeau de bogăție și de putere evidentă; ferestre strălucitoare de apartamente și reclame de neon. Proiectoare baleiau în jos de sub streșini, dezvăluind uneori formele micuțe ale altor cabine-funicular ce navigau între districte. Acestea își croiau drum printr-o rețea de ramuri fine, care legau laolaltă clădirile ca niște sinapse. Localnicii aveau o denumire pentru orașul acesta aflat la mare înălțime în interiorul orașului: Coronamentul.

Khouri observase că nu putea spune niciodată că era tocmai zi. Ea nu se putea simți complet trează în locul acesta, nu atâta timp cât părea prins într-un crepuscul etern.

– Cutie, când vor ajunge să curețe jegul de pe Plasa de Țânțari?

Ng chicoti și sunetul acela semănă cu pietriș învârtit pe fundul unei găleți.

– Probabil că niciodată. Dacă nu cumva cineva nu inventează vreo metodă de a face bani din asta.

– Și acum cine vorbește de rău orașul?

– Noi ne-o putem permite. Când ne vom termina treaba, ne putem retrage rapid în carusele cu toți ceilalți oameni frumoși.

– În lăzile lor. Scuze, dar pe mine să nu contezi pentru bairamul ăla. Surescitarea m-ar putea omorî.

Acum putea să vadă abisul, deoarece cabina se apropia de buza interioară a domului toroidal. Abisul era o deschidere adâncă în roca-mamă, cu laturile erodate curbându-se lenș de la orizontală, înainte de a deveni verticale, brăzdate de conducte ca niște vene, ce coborau adânc în vaporii răbufnitori, către stația de cracare atmosferică de unde se furniza aer și căldură spre oraș.

– Și, pentru că veni vorba – la ucidere mă refer –, care-i treaba cu arma?

– Crezi c-o poți mânui?

– Dacă mă plătești s-o fac, o s-o mânuiesc. Aș vrea totuși să știu cu ce voi avea de-a face.

– Dacă ai vreo problemă cu asta, ar trebui să discuți cu Taraschi.
– El a specificat chestia asta?
– În detalii obositor de minuțioase.

Cabina ajunsese acum deasupra Monumentului Celor Optzeci. Khouri nu-l văzuse niciodată exact din unghiul acesta. De fapt, fără grandoarea pe care o avea de la nivelul străzii, părea tocit de vreme și trist. Era o piramidă tetraedrică, astfel construită încât părea un templu în trepte, cu nivelele inferioare copleșite de ranforsări și structurile specifice mahalalelor. Către vârf, învelișul din marmură lăsa loc vitraliilor, dar porțiuni de sticlă erau sparte sau acoperite pe deasupra cu metal; distrugeri ce nu puteau fi zărite niciodată de pe stradă. Se părea că acesta avea să fie locul uciderii. Era neobișnuit să știi asta în avans, exceptând cazul când nu era altul dintre detaliile prevăzute într-adevăr de Taraschi în contractul său. Contractul pentru a fi vânat de un asasin din Jocul Umbrelor se făcea de obicei doar dacă aprecia clientul că avea șanse reale de a scăpa de urmăritor în perioada determinată. Era modul prin care bogătașii practic nemuritori țineau plictiseala în șah, silindu-și tiparele comportamentale să iasă de pe făgașuri previzibile... și sfârșind prin ceva cu care se puteau făli când supraviețuiau contractului, așa cum făcea majoritatea.

Khouri putea preciza cu exactitate momentul când intrase în Jocul Umbrelor; ziua în care fusese resuscitată pe orbita lui Yellowstone într-un carusel condus de un ordin al Călugărilor-cerșetori ai Gheții. Deși pe orbita Atuului lui Sky nu existaseră Călugări-cerșetori ai Gheții, auzise povești despre ei și știa câte ceva despre funcționarea ordinului lor. Era o organizație religioasă voluntară, care se dedicase ajutorării celor care suferiseră traume în timpul traversării spațiului interstelar, așa cum era amnezia dezghețării, un efect secundar uzual al refrisomnului.

Iar asta, în sine, era o veste foarte proastă. Poate că amnezia ei fusese atât de nocivă, încât îi șterse ani din viața anterioară, dar Khouri nu-și reamintea nici măcar că se îmbarcase într-o călătorie interstelară. Ultimele ei amintiri erau foarte specifice: se afla într-un cort medical pe suprafața Atuului lui Sky, întinsă într-un pat alături

de soțul ei Fazil. Amândoi fuseseră răniți într-un incendiu; răni care – fără să fie atât de grave, încât să le amenințe viața – puteau fi tratate cel mai bine într-un spital orbital. Un sanitar intrase și-i instruise pe amândoi în vederea scurtei imersiuni în refrisomn. Aveau să fie refrigerați, duși pe orbită cu naveta, apoi depozitați într-o unitate de stocare criogenică, până când în spital aveau să fie disponibile locuri pentru operație. Procesul putea să dureze câteva luni, dar – așa cum îi asigurase, zâmbind, sanitarul – erau șanse însemnate ca războiul să continue și după ce ei aveau să fie din nou gata de luptă. Khouri și Fazil avuseseră încredere în el. La urma urmelor, amândoi erau soldați profesioniști.

Ulterior Khouri fusese resuscitată, dar, în loc să se trezească în salonul pentru recuperare din spitalul orbital, dăduse ochi cu Călugări ai Gheții cu accente de Yellowstone. Nu, îi explicaseră ei, nu era amnezică. Și nici nu suferise vreo leziune în procesul refrisomnului. Era mult mai rău decât atât.

Se petrecuse o „eroare de natură birocratică", așa cum optase să-i spună mai-marele călugărilor, pe orbita Atuului lui Sky, după ce unitatea de stocare criogenică fusese lovită de o rachetă. Khouri și Fazil se număraseră printre puținii norocoși care nu fuseseră uciși, totuși atacul acela distrusese toate înregistrările de date din unitate. Localnicii se străduiseră să-i identifice pe congelați, dar, inevitabil, se comiseseră greșeli. Khouri fusese confundată cu o observatoare demarhistă care venise pe Atuul lui Sky ca să studieze războiul și care se pregătea să revină acasă, pe Yellowstone, când fusese prinsă în același atac cu rachete. Khouri fusese dusă rapid la chirurgie, apoi fusese îmbarcată într-o navă stelară programată pentru plecare imediată. Din păcate, nu comiseseră aceeași eroare și în cazul lui Fazil. În timp ce Khouri dormea, străbătând ani-lumină către Epsilon Eridani, Fazil îmbătrânea, câte un an pentru fiecare an de zbor al femeii. Bineînțeles, spuseseră Călugării-cerșetori, eroarea fusese descoperită într-un final... dar prea târziu. Ruta aceea nu avea să fie urmată de alte nave în următoarele decenii. Și chiar dacă Khouri s-ar fi întors imediat pe Atuul lui Sky (ceea ce era, din nou, imposibil, ținând seama

de destinațiile declarate ale tuturor navelor aflate acum pe orbite în jurul lui Yellowstone), ar fi trecut aproape patruzeci de ani înainte să-l reîntâlnească pe Fazil. Iar în majoritatea timpului acela Fazil n-ar fi putut ști că ea revenea acasă; nimic nu l-ar fi putut împiedica să-și culeagă fragmentele vieții, să se recăsătorească, să aibă copii, ba poate chiar nepoți, înainte ca ea să se întoarcă, o fantomă dintr-o parte a vieții lui pe care până atunci era posibil s-o fi uitat aproape complet. Presupunând, bineînțeles, că el nu murise de îndată ce revenise în luptă.

Până în clipa când Călugării Gheții îi explicaseră situația, Khouri nu se gândise niciodată prea mult la viteza lentă a luminii. În univers nu exista nimic care să se miște mai rapid... dar, așa cum vedea ea situația acum, era neînsemnată comparativ cu viteza care ar fi fost necesară pentru a păstra vie iubirea lor. Într-o clipă de claritate crudă, ea înțelesese că structura de bază a universului, legile sale fizice, conspiraseră pentru a o aduce în acest moment de oroare și pierdere. Ar fi fost mult mai simplu, infinit mai simplu, dacă ar fi știut că Fazil era mort. În loc de așa ceva exista, un hău teribil care îi separase atât în timp, cât și în spațiu. Furia devenise ceva ascuțit înlăuntrul ei, ceva care trebuia eliberat, ca să n-o ucidă dinăuntru.

Mai târziu în decursul aceleiași zile, când bărbatul venise să-i ofere o slujbă ca asasină cu contract, Khouri descoperise că-i fusese surprinzător de ușor să accepte.

Numele bărbatului era Tanner Mirabel și, la fel ca ea, fusese soldat pe Atuul lui Sky. Era un fel de căutător de talente pentru noi asasini potențiali. Relațiile lui din rețea îl avertizaseră asupra abilităților ei de soldat imediat ce fusese resuscitată. Mirabel îi oferise un contact pentru business: un ermetic faimos pe nume Ng. Urmase destul de repede un interviu cu Ng, apoi o baterie de teste psihometrice. Se dovedise că asasinii se numărau printre indivizii cei mai sănătoși mintal și mai analitici de pe planetă. Ei trebuiau să știe cu exactitate când era legal un omor și când acesta ar fi traversat linia uneori încețoșată spre crimă pentru a trimite în fundul Mulciului cotarea la bursă a unei companii.

Khouri trecuse cu ușurință toate testele acelea.

Existaseră și alte tipuri de teste. Uneori contractorii specificau moduri ezoterice prin care să fie executați, asigurându-se în același timp în secret că nu se va ajunge niciodată la așa ceva, pentru că se imaginau îndeajuns de isteți și de plini de resurse pentru a-l învinge pe asasin, chiar pe parcursul a săptămâni sau luni întregi. Însă Khouri trebuise să se familiarizeze perfect cu toate tipurile de arme, iar acela se dovedise a fi un talent pe care femeia nici măcar nu și-l bănuise vreodată.

În același timp însă, nici nu văzuse ceva de felul armei pe care i-o lăsase Zâna Măseluță.

Avusese nevoie doar de un minut ca să înțeleagă cum se potriveau laolaltă piesele precise ale armei. După ce o asamblă, căpătase forma unei puști pentru lunetiști cu o țeavă perforată, ridicol de groasă. Încărcătorul conținea gloanțe ce semănau cu niște săgeți: pești-spadă negri. Lângă vârful fiecăruia exista un simbol de biohazard minuscul. Craniul acela holografic o pusese pe gânduri. Până atunci nu mai utilizase niciodată toxine împotriva țintelor.

Și ce era chestia asta cu Monumentul?

– Cutie, rosti femeia, mai este ceva...

Chiar în clipa aceea însă cabina bufni violent pe stradă și conducătorii de ricșe pedalară cu disperare ca s-o evite. Costul călătoriei îi pâlpâi pe retine. Khouri trecu degetul mic prin fanta de credit, plătind dintr-un cont sigur din Coronament fără legături care să poată fi urmărite până la Punctul Omega. Era esențial, fiindcă orice țintă cu contacte bune ar fi putut urmări cu ușurință mișcările asasinului său prin intermediul amprentelor lăsate în sistemele financiare deteriorate ale planetei. Trebuia să mențină acoperiri, paravane și fundături.

Khouri ridică portiera-aripă și sări jos. Ploua încetișor, așa cum se întâmpla de altfel mereu aici. Ei o numeau „ploaia interioară". Mirosul din Mulci o asaltă instantaneu, un melanj de canalizare și sudoare, mirodenii pentru gătit, ozon și fum. Huruitul constant al ricșelor și țipetele soneriilor și ale claxoanelor lor creau un permanent fundal gălăgios, condimentat cu strigătele vânzătorilor și

ale animalelor din cuști, rafalele melodice ale cântăreților și glasurile hologramelor care vorbeau în limbi dintre cele mai diferite, ca norte modernă și canasiatica.

Femeia își trase pe ochi o pălărie cu boruri largi și-și încheie gulerul ridicat al hainei lungi până la genunchi. Cabina-funicular se înălță, ridicând mult brațele după un cablu care atârna. În scurt timp se pierdu printre celelalte punctulețe care se legănau prin adâncurile cafenii ale acoperișului cerului.

– Haide, Cutie, rosti Khouri. De-acum este show-ul tău.

Glasul ermeticului îi reverberă în țeastă.

– Ai încredere-n mine. Am presimțiri bune despre cazul ăsta.

Sfatul Căpitanului fusese excelent, gândi Ilia Voliova. Într-adevăr, uciderea lui Nagorni se dovedise unica ei opțiune viabilă. Iar Nagorni îi ușurase mult sarcina, încercând s-o omoare el primul și înlăturând astfel orice considerații morale.

Toate astea se petrecuseră în urmă cu câteva luni de timpul navei, iar ea amânase să se ocupe de treaba cu care se confrunta acum. În scurt timp însă, nava avea să ajungă la Yellowstone și ceilalți aveau să iasă din refrisomn. Atunci opțiunile ei aveau să fie sever limitate de nevoia de a susține minciuna că Nagorni murise în timpul somnului, în urma unei defecțiuni plauzibile a sarcofagului de refrisomn.

Acum trebuia să se oțelească pentru a acționa. Rămase tăcută în laboratorul ei și-și mobiliză toată voința ca să facă ce trebuia făcut. Potrivit standardelor *Nostalgiei*, cabina lui Voliova nu era mare; dacă ar fi dorit, și-ar fi putut aloca un conac întreg. Dar ce rost ar fi avut? Orele de veghe îi erau umplute de sisteme de armament și puțin de alte lucruri. Când dormea, visa sisteme de armament. Își îngăduia puținele obiecte de lux pe care avea timp să le folosească – să se „bucure" era un termen exagerat – și avea suficient spațiu pentru nevoile ei. Avea un pat și ceva mobilier, utilitar ca design, deși nava ar fi putut-o dota cu orice stil imaginabil. Avea o anexă micuță care conținea un laborator și doar aici acordase mai multă atenție detaliilor. În laborator căuta

tratamente pentru Căpitan; căi de atac prea speculative pentru a le împărtăși celorlalți membri ai echipajului, temându-se să nu le crească speranțele.

Tot aici ținuse și capul lui Nagorni, după ce-l omorâse.

Era înghețat, desigur; închis în cripta unei căști spațiale de design vechi, care intrase în mod de crio-conservare de urgență în clipa când detectase moartea ocupantului ei. Voliova auzise despre căști cu irisuri ascuțite ca lama încorporate în gât, care detașau rapid și perfect curat capul de restul corpului în circumstanțe teribile... dar asta nu fusese una dintre ele.

Bărbatul murise totuși într-un mod interesant.

Voliova îl trezise pe Căpitan și-i explicase cum Tunarul-șef păruse să-și piardă mințile în urma experimentelor ei. Îi povestise Căpitanului despre problemele pe care le întâmpinase cu interfațarea lui Nagorni în sistemele turelei prin intermediul implanturilor pe care i le introdusese chiar ea în craniu. Îi menționase până și faptul că Nagorni fusese cumva tulburat de coșmaruri recurente, după care ajunsese rapid în punctul când o atacase și dispăruse în adâncul navei. Căpitanul nu insistase asupra subiectului coșmarurilor și Voliova fusese mulțumită de asta la momentul respectiv, fiindcă nu se simțea chiar în largul ei să le discute, ba încă și mai puțin să le analizeze conținutul.

Apoi constatase că-i venea mai greu să ignore subiectul. Problema consta în faptul că nu fuseseră pur și simplu coșmaruri aleatorii, oricât de neliniștitoare s-ar fi dovedit. Nu – din câte putuse ea deduce, coșmarurile lui Nagorni fuseseră extrem de detaliate și repetitive. În cea mai mare parte se referiseră la o entitate numită Hoțul-Soarelui. Se părea că era torționarul privat al bărbatului, deși nu era deloc clar în ce fel se manifesta, totuși nu încăpea îndoială că aducea cu sine o senzație de răutate copleșitoare. Voliova întrezărise câte ceva în schițele pe care le găsise în cabina lui Nagorni: trăsături febrile de creion ce reprezentau creaturi aviare hidoase, scheletice și cu gâvane pustii. Dacă fusese o privire aruncată în interiorul nebuniei lui, atunci fusese mai mult decât suficientă. Cum erau asociate fantasmele acelea cu

sesiunile din turelă? Ce eroare nesuspectată din interfața e i neurală avea „scurgeri" în acea parte a minții care declanșa teroarea? Privind retrospectiv, era evident că Voliova îl împinsese prea tare și prea repede. În același timp însă, urmase doar ordinele lui Sajaki de a pregăti armamentul pentru a fi gata de acțiune.

Așa că mintea lui Nagorni cedase și el se refugiase în labirinturile nemonitorizate ale navei. Recomandarea Căpitanului – ca ea să-l „vâneze" și să-l ucidă – se potrivise cu propriile ei instincte. Însă durase multe zile; Voliova instalase rețele de echipamente senzoriale prin cât de multe coridoare izbutise și-și ascultase șobolanii pentru orice date despre poziția bărbatului. Începuse să pară lipsit de speranțe. Nagorni avea să fie tot în libertate când nava o să sosească în sistemul Yellowstone și avea să fie trezit restul echipajului...

După care Nagorni comisese două greșeli: floricelele finale ale nebuniei lui. Prima dintre ele fusese să intre prin efracție în cabina Voliovei și să-i lase pe perete un mesaj scris cu propriul său sânge. Mesajul era foarte simplu. Ea ar fi putut ghici în avans cele două cuvinte pe care le alesese.

Hoțul-Soarelui.

Apoi, la limita rațiunii, îi furase casca spațială, lăsându-i restul costumului. Spargerea respectivă o adusese pe Voliova în cabină și, cu toate că-și luase precauții, Nagorni tot reușise s-o ia prin surprindere. O dezarmase și apoi o silise să meargă pe un coridor lung și curbat către cel mai aproape puț de elevator. Încercase să se opună, dar bărbatul avea puterea psihopaților și o strângea cu degete ca de oțel. Ea bănuise că tot va apărea o șansă de evadare când va sosi liftul pentru ca Nagorni s-o ducă acolo unde voia.

Însă el nu intenționase să aștepte elevatorul. Folosind arma, forțase ușile să se deschidă și dezvăluise adâncurile răsunătoare ale puțului. Fără cel mai mic ceremonial – fără măcar un cuvânt de adio –, o îmbrâncise pe Voliova înăuntru.

Fusese o greșeală fatală.

Puțul străbătea nava de sus până jos și femeia trebuia să cadă mulți kilometri până să ajungă la fund. Pentru câteva clipe care

aproape că-i opriseră inima, ea presupusese că exact asta se va întâmpla. Avea să cadă, până se va izbi... și nu conta câtuși de puțin dacă dura câteva secunde sau aproape un minut. Pereții puțului erau perfect netezi și alunecoși; era imposibil să se agațe sau să-și încetinească în orice fel căderea.

Avea să moară.

După aceea – cu o detașare care ulterior o șocase – o parte din mintea ei reexaminase problema. Se văzuse pe sine, nu căzând prin navă, ci staționând: plutind complet nemișcată în raport cu stelele. Nava era cea care se mișca: gonea în sus în jurul ei. Voliova nu accelera absolut deloc acum, ci nava accelera.

Iar accelerația aceea putea fi controlată din brățara de la mână.

Voliova n-avusese timp să examineze detaliile. O idee se formase – îi explodase – în minte și știa că ori o aplica aproape imediat, ori își accepta soarta. Își putea opri căderea – aparenta cădere –, inversând accelerația navei pentru atâta timp cât ar fi fost necesar să atingă efectul dorit. Accelerația nominală era 1 *g* și acela fusese motivul pentru care Nagorni se înșelase atât de ușor, confundând nava cu ceva similar unei clădiri foarte înalte. Voliova căzuse vreo zece secunde, în timp ce mintea ei procesase datele. Ce trebuia să fie, așadar? Zece secunde de inversare a accelerației de 1 *g*? Nu, ar fi fost prea conservator. Era posibil să nu aibă suficient puț prin care să cadă. Mai bine să amplifice până la 10 *g* pentru o secundă; știa că motoarele erau capabile de asta. Manevra n-ar fi afectat echipajul, care se afla în coconii protectori ai refrisomnului. N-ar fi afectat-o nici pe ea; ar fi văzut doar cum pereții gonitori ai puțului ar fi încetinit... e drept, destul de violent.

Pe de altă parte, Nagorni nu era la fel de bine protejat.

Nu fusese ușor – curentul brutal de aer aproape că-i înecase vocea Voliovei când zbierase în brățară instrucțiunile cuvenite. Urmaseră momente de agonie înainte ca nava să pară că o bagă în seamă.

După care, supusă, îi ascultase vrerea.

Apoi îl găsise pe Nagorni. În mod normal, accelerația de 10 *g* n-ar fi fost fatală, însă Voliova nu-și oprise viteza dintr-o singură manevră. O făcuse prin încercări consecutive, opriri și porniri, iar de fiecare dată Nagorni fusese izbit între podea și plafon.

Ea însăși fusese rănită; impacturile cu peretele puțului în timpul căderii îi rupseseră un picior, dar fractura aceea se vindecase și durerea nu mai era decât o amintire încețoșată. Ținea minte că folosise chiureta-laser pentru a tăia capul lui Nagorni, știind că va trebui să-l deschidă ca să ajungă la implanturile speciale, îngropate în creier. Erau delicate și, fiindcă apăruseră în urma unor procese laborioase de creștere moleculară intermediară, n-ar fi fost încântată dacă ar fi trebuit să le duplice.

Acum era momentul să le extragă.

Scoase capul din cască și-l afundă într-o cuvă cu azot lichid. După aceea vârî mâinile într-o pereche de mănuși suspendate deasupra bancului de lucru prin intermediul unui stelaj de pistoane. Instrumente medicale micuțe și sclipitoare înviară bâzâind, și coborâră spre craniu, pregătite să-l taie în bucăți pe care după aceea aveau să le înnădească înapoi cu o precizie diabolică. Înainte de a reasambla capul, Voliova avea să introducă implanturi false, astfel ca, dacă ar fi fost vreodată examinată, țeasta să nu pară că ea ar fi scos ceva dinăuntru. Capul trebuia, de asemenea, reatașat corpului, dar în privința aceea nu trebuia să-și facă prea multe griji. Până când vor afla ceilalți ce se întâmplase cu Nagorni – ce urma ea să-i convingă că se întâmplase –, le va pieri cheful să-l cerceteze în detaliu. Bineînțeles, Sudjic ar fi putut reprezenta o problemă – ea și Nagorni fuseseră amanți, înainte ca Nagorni să înnebunească.

Ca mulți alții aflați înaintea ei, Ilia Voliova avea să traverseze podul acela când ajungea la el.

Între timp, pe când se afunda în capul lui Nagorni, scotocind după ceea ce-i aparținea, începu să se gândească pentru prima dată cine avea să-l înlocuiască.

Bineînțeles nu putea fi nimeni de la bordul navei.

Dar poate va găsi un recrut nou la Yellowstone.

– Ia zi, Cutie – cald, călduț, ceva?

Glasul îi răspunse, tremurător și ușor neclar prin masa de clădiri de deasupra ei.

– E atât de cald, că-i aproape incandescent, draga mea. Continuă și ai grijă să nu irosești săgețile alea cu toxine.

– Apropo de ele...

Khouri se trase într-o parte, când trei Noi Komuso tropăiră pe lângă ea, cu capetele în coifuri ce păreau coșuri împletite din răchită. Shakuhachi – fluierele din lemn – retezau aerul din fața lor ca bastoanele de majorete, alungând în umbre un grup de maimuțe capucin.

– Vreau să zic, urmă femeia, ce se-ntâmplă dacă înregistrăm victime colaterale?

– E imposibil, replică Ng. Toxina este personalizată pentru biochimia lui Taraschi. Dacă ai lovi pe oricare altul de pe planetă, nu s-ar putea plânge decât de o rană și nimic mai mult.

– Chiar dacă aș lovi clona lui Taraschi?

– Crezi c-ar fi posibil?

– Mă întrebam și eu...

Își dădu seama că Cutie era neobișnuit de nervos.

– Oricum, dacă Taraschi ar avea o clonă și noi am ucide-o din greșeală, asta ar fi problema lui, nu a noastră. Totul este consemnat cu litere mărunte. Ar trebui să citești o dată clauzele acelea.

– Când voi fi în ghearele plictiselii existențiale, răspunse Khouri, s-ar putea să-ncerc.

Se încordă apoi, deoarece, brusc, totul se schimbase. Ng tăcea și în locul vocii lui se auzea un ton pulsator clar. Era încetișor și rău, ca pulsația de ecolocație a unui animal de pradă. În ultimele șase luni, ea auzise tonul acela de o duzină de ori și de fiecare dată semnalase proximitatea de țintă. Însemna că Taraschi se afla la mai puțin de cinci sute de metri depărtare. Cuplată cu declanșarea pulsației, sugera ferm că el se găsea chiar în interiorul Monumentului.

Mișcările jocului erau acum proprietate publică. Taraschi avea să știe, deoarece un dispozitiv identic – implantat într-o clinică de maximă siguranță din Coronament – genera pulsații similare

în capul lui. În tot Orașul Abisului, rețelele mass-media care se concentrau pe Jocul Umbrelor își trimiteau chiar acum echipe de teren către coordonatele acestea. Câteva mai norocoase se aflau probabil deja în apropiere.

Pulsațiile se iuțiră când ei trecură mai departe pe sub holul principal al Monumentului, dar fără să se grăbească. Taraschi era probabil deasupra – chiar în Monument –, așa că distanța relativă dintre ei nu se modifica repede.

Holul de dedesubt era fisurat din cauza tasării solului și se găsea periculos de aproape de abis. Inițial sub structură existase un mall subteran, dar Mulciul se infiltrase acolo. Nivelele cele mai de jos erau inundate și pasarele scufundate ieșeau pe alocuri din apa de culoare caramel. Tetraedrul Monumentului se ridica mult deasupra holului principal și a pieței inundate, pe o piramidă inversată micuță, fixată în fundații din stâncă. În structură exista o singură intrare, ceea ce însemna că Taraschi era ca și mort deja, dacă ea îl lua prin surprindere. Dar pentru a ajunge acolo, Khouri trebuia să traverseze un pod peste piață, iar apropierea ei ar fi fost evidentă pentru bărbatul dinăuntru. Se întrebă ce fel de gânduri primare treceau acum prin mintea lui. În visele ei, se pomenea adesea într-un oraș pe jumătate părăsit, urmărită de un vânător implacabil, însă Taraschi avea parte de teroarea aceea în realitate. Își aminti că în visele acelea vânătorul nu trebuia niciodată să se miște rapid. Asta era o parte din neplăcerea viselor. Ea alerga disperată, ca printr-un aer dens, cu picioare îngreunate, iar vânătorul mergea cu o încetineală născută dintr-o mare răbdare și înțelepciune.

Pulsațiile se iuțiră când Khouri trecu podul; solul de sub tălpi era umed și zgrunțuros. Ocazional pulsațiile încetineau, apoi accelerau din nou, dovezi că Taraschi se deplasa prin structură. Acum însă nu mai avea realmente scăpare. Putea aranja să fie așteptat pe acoperișul Monumentului, poate, dar, dacă ar fi utilizat transport aerian, ar fi încălcat clauzele contractului. În saloanele Coronamentului, rușinea recurgerii la o asemenea soluție ar fi fost mai puțin preferabilă decât moartea.

Femeia intră în atriumul din piramida care susținea Monumentul. Înăuntru era întuneric și ochii ei avură nevoie de ele câteva clipe pentru a se adapta. Scoase arma cu toxine de sub manta și rămase cu coada ochiului spre ieșire, pentru eventualitatea în care Taraschi ar fi plănuit să se furișeze afară. Absența lui nu era surprinzătoare, atriumul era aproape gol, curățat de jefuitori. Ploaia răpăia pe metal. Khouri ridică ochii spre un nor suspendat de sculpturi ruginite și deteriorate ce atârnau din plafon pe cabluri din cupru. Câteva căzuseră pe podeaua cu mozaic din marmură, în care aripile păsărilor metalice se înfipseseră în urma impactului. Se conturau vag în praf și albeața lor era ca mortarul între penele primare.

Privi către tavan.

– Taraschi? strigă ea. Nu mă poți auzi? Sosesc!

Se întrebă în treacăt de ce nu sosiseră încă echipele televiziunilor. Era ciudat să fie atât de aproape de momentul uciderii și să nu fi apărut deja după mirosul sângelui, împreună cu obișnuita mulțime de gură-cască pe care-i atrăgeau invariabil.

Bărbatul nu-i răspunse, dar Khouri știa că se afla undeva deasupra plafonului. Traversă atriumul, către scara spiralată care urca. Sui iute, apoi privi în jur după obiecte mari pe care le-ar fi putut clinti, pentru a-i obstrucționa ruta de scăpare. Existau destule exponate distruse și bucăți de mobilier. Începu să clădească o baricadă în vârful scării. Mai mult avea să-l stânjenească decât să-i blocheze complet ieșirea, dar ei nu-i trebuia altceva.

Terminase doar pe jumătate, însă transpira și o durea spatele. Se opri o clipă să se reculeagă și să examineze împrejurimile; nota care-i răsuna constant în cap confirma că Taraschi se afla în preajmă.

Partea superioară a piramidei fusese dedicată altarelor individuale ale Celor Optzeci, memoriale micuțe aflate în firide din pereții impresionanți de marmură neagră care se ridicau către tavanele ametitor de înalte, încadrate de coloane împodobite cu cariatide în posturi sugestive. Pereții cu arcade în cornișe îi blocau raza vizuală pentru câteva zeci de metri în toate direcțiile. Cele trei laturi triunghiulare ce formau plafonul fuseseră perforate pe alocuri și raze de lumină sepia pătrundeau în sală. Ploaia cădea în șuvoaie

constante prin crăpăturile mai mari. Khouri văzu că multe firide erau goale; evident, fie altarele acelea fuseseră prădate, fie familiile respectivilor din Cei Optzeci deciseseră să mute memorialele în locuri mai sigure. Poate că jumătate mai rămăseseră. Dintre ele, cam două treimi fuseseră aranjate într-o manieră similară: imagini, biografii și suvenire ale dispăruților, plasate în moduri standard. Alte exponate erau mai elaborate. Existau până și holograme sau statui, în câteva vitrine sinistre, cadavrele îmbălsămate ale celor omagiați, supuse neîndoios unei taxidermii iscusite care să ascundă leziunile cele mai dezastruoase cauzate de procedura ce-i ucisese.

Ignorase altarele bine îngrijite, luând doar din cele care erau evident abandonate, și chiar și așa avu senzația neplăcută a unui act de vandalism. Busturile erau utile – suficient de mari ca să poată fi deplasate, dacă-și strecura ambele mâini sub baze. În loc să le aranjeze în capul scării, se mulțumi să le trântească într-un morman. Celor mai multe le fuseseră extrași ochii din nestemate. Statuile în mărime naturală erau mai greu de deplasat și de altfel nu izbuti să clintească decât una dintre ele.

În scurt timp termină de construit baricada. În mare parte, era un maldăr, ca de moloz, de capete ale căror chipuri demne nu erau stânjenite de umilința la care fuseseră supuse. Maldărul acela era înconjurat de obiecte mai mărunte, în care să te împiedici dacă vrei să fugi: vaze, Biblii și servitori loiali. Chiar dacă Taraschi ar fi început să excaveze maldărul pentru a ajunge la trepte, era sigură că l-ar fi auzit și ar fi putut ajunge acolo cu mult înainte ca bărbatul să fi terminat. Ar fi fost chiar interesant să-l fi ucis pe mormanul acela de capete, deoarece aducea cumva cu Golgota.

În tot acel timp îi ascultase pașii apăsați, care răsunau undeva înapoia pereților negri despărțitori.

– Taraschi! strigă ea. Eu zic să-ți ușurez situația. N-ai cum evada de aici.

Răspunsul lui se auzi remarcabil de sonor și sigur pe sine.

– Te înșeli, Ana. Evadarea este motivul pentru care ne aflăm aici.

Rahat! El n-ar fi trebuit să-i știe numele!

– Evadarea înseamnă moartea, da?

El păru amuzat.

– Așa ceva.

Nu era pentru prima dată când Khouri auzea asemenea bravadă de ultimul ceas. Ba chiar îl admiră pentru asta.

– Vrei să vin și să te caut, așa-i?

– Dacă tot am ajuns până aici, de ce nu?

– Am înțeles. Vrei să știi pe ce dai banii. Un contract cu atâtea clauze ca ăsta nu putea fi ieftin.

– Clauze?

Pulsația din craniul ei se deplasă foarte puțin, dar energic.

– Arma asta... Faptul că suntem singuri...

– Ah, da, făcu Taraschi. Au costat, da. Doream să fie însă o chestiune personală. Când se va ajunge la finalizare.

Khouri simțea o ușoară iritare. Până atunci nu mai purtase niciodată o conversație cu vreuna dintre țintele ei. De obicei, așa ceva ar fi fost imposibil în mugetele însetate de sânge ale mulțimii pe care obișnuia s-o atragă. Ridică arma cu toxine și porni încet pe culoarul dintre firide.

– De ce ai prevăzut clauza de intimitate? întrebă, neizbutind să întrerupă contactul cu victima.

– Din motive de demnitate. Poate că am jucat jocul acesta, dar n-a trebuit să mă dezonorez în procesul respectiv.

– Ești foarte aproape, zise Khouri.

– Da, foarte aproape.

– Și nu ți-e frică?

– Evident că mi-este frică. Dar mi-e frică de viață, nu de moarte. Am avut nevoie de luni întregi, ca să ajung la starea aceasta. Pașii lui se opriră. Tu ce crezi despre locul ăsta, Ana?

– Cred că ar necesita un pic de curățenie.

– Trebuie să recunoști că a fost bine ales.

Ea coti de pe culoar. Ținta stătea lângă unul dintre altare, arătând incredibil de calmă, aproape mai calmă decât statuile ce priveau întâlnirea. Ploaia din interior întunecase țesătura de culoare burgund a hainelor scumpe din Coronament și părul îi era lipit nespectaculos în șuvițe pe frunte. Părea mai tânăr decât

oricare dintre cei pe care-i ucisese Khouri până atunci, ceea ce însemna fie că era realmente mai tânăr, fie îndeajuns de bogat ca să-și permită cele mai bune terapii pentru longevitate. Cumva, femeia știu că era prima variantă.

– Ții minte pentru ce ne aflăm aici? întrebă el.

– Da, însă nu sunt sigură că-mi place.

– Fă-o oricum!

Una dintre razele de lumină ce pătrundeau prin spărturile din plafon se mută ca prin farmec peste el. Dură doar o fracțiune de secundă, dar Khouri reuși să ridice arma cu toxine.

Trase.

– Ai făcut-o bine, rosti Taraschi fără ca vocea lui să trădeze vreo durere.

Ridică o mână și se sprijini de perete. Cealaltă mână atinse peștele-spadă care-i ieșea din piept și-l smulse, de parcă ar fi îndepărtat un spin din haine. Proiectilul căzu pe podea și serul sclipi din vârful său. Femeia înălță din nou arma, însă Taraschi îndreptă către ea palma mânjită de sânge.

– Nu exagera! zise el. Unul ar trebui să fie suficient.

Khouri simți că-i vine să vomite.

– N-ar trebui să fii mort?

– Efectul nu-i chiar instantaneu. Mai exact, durează câteva luni. Toxina acționează foarte lent. O să am timp destul ca să mă gândesc.

– La ce să te gândești?

Taraschi își trecu degetele prin părul ud, apoi își șterse de pantaloni praful și sângele de pe palme.

– Dacă să mă duc după ea.

Pulsația încetă și absența ei bruscă fu îndeajuns ca s-o amețească pe Khouri. Căzu pe jumătate leșinată pe podea. Contractul se încheiase, știa asta. Ea câștigase – din nou. Totuși, Taraschi era în viață.

– Ea a fost mama, rosti bărbatul și arătă spre altarul cel mai apropiat.

Era unul dintre puținele îngrijite. Pe bustul din alabastru al femeii nu exista deloc praf, ca și cum Taraschi l-ar fi curățat chiar înainte de întâlnirea lor. Pielea nu-i era afectată, ochii din nestemate continuau să existe și trăsăturile aristocratice nu erau pătate sau știrbite.

– Nadine Weng-da Silva Taraschi.

– Ce i s-a întâmplat?

– A murit, bineînțeles, în timp ce era scanată. Maparea distructivă a fost atât de rapidă, încât jumătate din creierul ei a continuat să funcționeze normal în timp ce jumătatea cealaltă era dezintegrată.

– Îmi pare rău... deși știu că s-a oferit voluntară.

– N-are de ce să-ți pară rău. De fapt ea s-a numărat printre norocoși. Cunoști povestea, Ana?

– Nu sunt de pe-aici.

– Da, am auzit că ai fost cândva soldat și că ți s-a întâmplat ceva groaznic. Ei bine, o să-ți spun doar atât: toate scanările au fost încununate de succes. Problema a reprezentat-o software-ul care ar fi trebuit să ruleze informațiile scanate, care să le îngăduie niveluri-lor-alfa să evolueze în timp și să aibă conștiință de sine, emoții, amintiri – tot ce ne face pe noi oameni. Funcționase destul de bine până la scanarea ultimului dintre Cei Optzeci, la un an după primul. Apoi însă în rândul primilor voluntari au început să apară patologii stranii. Ei au căzut irecuperabil ori s-au blocat în bucle infinite.

– Ai zis că mama ta a fost norocoasă.

– Câțiva dintre Cei Optzeci încă mai rulează, încuviință Taraschi. O fac de un secol și jumătate. Nici chiar epidemia nu i-a afectat – migraseră deja în computere sigure din ceea ce noi numim acum Centura Ruginită. Tăcu câteva secunde. Însă ei n-au mai fost de ceva timp în contact direct cu lumea reală – au evoluat în ambienturi simulate din ce în ce mai elaborate.

– Și mama ta?

– Mi-a sugerat să mă alătur ei. Tehnologia de scanare este mai bună acum; nici măcar nu mai trebuie să te omoare.

– Atunci care-i problema?

– N-aș fi eu, nu-? Ci doar o copie... iar mama ar ști. Pe când acum... Atinse din nou rana micuță cu vârfurile degetelor. Acum voi muri evident în lumea reală și copia va fi tot ce a mai rămas din mine. Mai am timp destul pentru a fi scanat înainte ca toxina să ducă la deteriorări măsurabile ale structurii mele neurale.

– N-ai fi putut să ți-o fi injectat singur?

Taraschi surâse.

– Ar fi fost prea clinic. La urma urmelor, mă sinucid – un act pe care nimeni n-ar trebui să-l privească cu ușurință. Implicându-te pe tine, am amânat luarea deciziei și am introdus un element de șansă. Puteam să hotărăsc că viața era preferabilă și să mă împotrivesc ție, dar totuși tu să învingi.

– Ruleta rusească ar fi fost mai ieftină.

– Prea rapidă, prea aleatorie și nici pe departe atât de stilată. Pași spre ea și – înainte ca femeia să se fi putut retrage – îi prinse mâna și o scutură, de parcă tocmai ar fi încheiat un contract de afaceri profitabil. Mulțumesc, Ana!

– „Mulțumesc"?

Bărbatul nu-i răspunse, ci trecu pe lângă ea. Mormanul sacrificial de capete se năruia și pași răsunau pe scară. O vază de culoarea cobaltului se sparse când baricada ceda. Khouri auzi șoapta videocamerelor plutitoare, dar când apărură oamenii, nu zări niciunul dintre chipurile la care se așteptase. Erau îmbrăcați respectabil, fără ostentație, aparțineau vechii aristocrații bogate a Coronamentului. Trei bărbați mai vârstnici aveau poncho-uri, pălării de fetru cu boruri largi și ochelari cu rame de baga pentru controlul videocamerelor plutitoare ce stăteau deasupra lor ca niște slujitori familiari. Două palanchine din bronz se înălțau îndărătul lor; unul dintre ele era atât de mic, încât nu putea conține decât un copil. Un bărbat cu tunică roșu-închis de matador ținea în mână o minicameră. Două adolescente aveau umbrele pictate cu acuarele de cocori și pictograme chinezești. Între ele se afla o femeie mai bătrână, cu chip atât de lipsit de orice culoare, încât ar fi putut să fie o jucărie origami în mărime naturală, pliată, albă și ușor de mototolit. Ea căzu în genunchi în fața lui Taraschi

și izbucni în plâns. Khouri n-o mai văzuse niciodată pe femeia aceea, dar știu intuitiv că era nevasta lui Taraschi și că micuțul pește-spadă plin cu toxine îi răpise soțul.

Femeia o privi cu ochi translucizi, cenușii ca fumul. Când vorbi, glasul îi clocotea de furie.

– Sper că te-au plătit bine.

– Nu mi-am făcut decât meseria, răspunse Khouri, abia reușind să pronunțe cuvintele acelea.

Oamenii îl ajutau pe Taraschi să meargă spre scară. Îi privi coborând și dispărând din vedere; soția se răsuci pentru a-i azvârli lui Khouri o ultimă uitătură de reproș. Le auzi reverberațiile retragerii și sunetele pașilor pe mozaicul sălii de dedesubt. Trecură minute și apoi știu că era absolut singură.

Până când ceva se mișcă îndărătul ei. Khouri se roti și ridică reflex arma cu toxine, aducând altă săgeată în încărcător.

Un palanchin apăru dintre două altare.

– Cutie?

Coborî arma – oricum era de prea puțin folos, deoarece toxina era personalizată precis pentru biochimia lui Taraschi.

Însă palanchinul acesta nu era al lui Cutie, ci era negru, lipsit de ornamente și de orice alte însemne. Iar acum se deschise – Khouri nu văzuse niciodată un palanchin făcând asta – și dinăuntru ieși un bărbat, care înaintă netemător spre ea. Purta o tunică roșu-închis de matador; nu hainele ermeticilor la care te-ai fi putut aștepta din partea cuiva care se temea de molimă. Într-o mână ținea un accesoriu la modă: o minicameră.

– De Cutie se ocupă cineva, zise el. De acum nu mai este grija ta.

– Cine ești tu... ai vreo legătură cu Taraschi?

– Nu. Am venit doar pentru a vedea dacă ești pe atât de eficientă pe cât o sugerează reputația pe care ai căpătat-o. Vorbea cu un accent slab, care nu era local – nu provenea din sistemul acesta și nici de pe Atuul lui Sky. Și mă tem că ești, într-adevăr. Ceea ce înseamnă că de acum încolo vei lucra pentru același patron ca mine.

Khouri se întrebă dacă i-ar fi putut trimite o săgeată în ochi. Nu l-ar fi omorât, însă i-ar fi retezat din îngâmfare.

– Şi cine ar fi acela?

– Mademoiselle, răspunse bărbatul.

– N-am auzit niciodată de ea.

El înălţă capătul cu lentile al minicamerei, care se desfăcu ca un ou Fabergé extrem de ingenios şi sute de fragmente de jad elegant glisară în poziţii noi. Brusc, femeia privea în gura ţevii unei arme.

– Nu, dar ea a auzit de tine.

3

Cuvier, Resurgam, 2561

Îl deșteptară strigăte.

Sylveste consultă ceasul tactil de pe noptieră, simțind poziția limbilor. Avea o întâlnire azi, în mai puțin de o oră. Tumultul de afară devansase alarma cu câteva minute. Intrigat, aruncă în lături pătura și înaintă nesigur către fereastra înaltă, cu zăbrele. Întotdeauna era pe jumătate orb imediat ce se scula de dimineață, cât timp ochii îi bâjbâiau prin verificările de trezire ale sistemelor. Proiectau planuri de culori primare peste decorul din jur, astfel încât se părea că încăperea fusese redecorată peste noapte de o echipă de cubiști excesiv de entuziaști.

Trase draperia în lături. Deși era înalt, nu putea să vadă prin ferestruică – cel puțin nu dintr-un unghi util –, decât dacă se suia pe un teanc de cărți pe care le scoase din rafturile lui: vechi ediții facsimil tipărite. Scena nu era tocmai inspiratoare. Cuvier era construit înăuntrul și în jurul unui dom geodezic, ocupat în majoritate de structuri paralelipipedice cu șase–șapte nivele, clădite în primele zile ale misiunii, concepute mai degrabă pentru durabilitate decât pentru atractivitate estetică. Nu existaseră structuri autoreparatorii și nevoia de protecție împotriva defecțiunilor

dusese la clădiri care nu numai că erau capabile să reziste la furtuni-răzuitoare, dar puteau de asemenea să fie presurizate independent. Structurile cenușii, cu ferestre micuțe, erau conectate prin benzi carosabile pe care, de obicei, se deplasau câteva vehicule electrice.

Nu însă și astăzi.

Calvin prevăzuse ochii cu capacitate de transfocare și înregistrare, dar utilizarea lor avea nevoie de concentrare, similară celei necesare pentru inversarea unei iluzii optice. Siluete schematice, turtite din cauza unghiului sub care erau văzute, fură lărgite și deveniră indivizi agitați, nu elementele amorfe ale unui roi. Nu putea să le descifreze expresiile sau să le identifice fețele, totuși oamenii de pe stradă își defineau propriile personalități prin felul cum se mișcau și Sylveste devenise extrem de priceput în citirea unor asemenea nuanțe. Gloata principală se deplasa pe artera centrală din Cuvier, îndărătul unui zid de pancarte cu sloganе și stindarde improvizate. Cu excepția câtorva vitrine mânjite și a unui gutui japonez care fusese dezrădăcinat ceva mai departe în mall, gloata nu pricinuise stricăciuni, dar nu putea să vadă trupele miliției lui Girardieau care se adunau în capătul opus al mallului. Tocmai coborâseră dintr-o dubă și-și încătărămau blindajele cameleonuflaje, baleind prin modurile de culoare până când purtară toate aceeași nuanță calmantă de galben-cromat.

Sylveste se spălă cu apă caldă și burete, apoi își aranjă cu grijă barba și-și legă părul la spate. Se îmbrăcă în cămașă și pantaloni de velur, apoi își puse un kimono decorat cu schelete amarantine litografiate. După aceea mâncă micul dejun – mâncarea era întotdeauna acolo, într-o fantă micuță, înainte ca alarma să fi început să sune – și verifică din nou ora. Ea avea să sosească în curând. Aranjă patul și-l îndreptă, astfel încât să formeze o sofa, capitonată cu piele stacojie cu adâncituri în jurul bumbilor.

Ca întotdeauna, Pascale era însoțită de un bodyguard om și doi servitori înarmați, dar aceștia nu intrară în cameră. Pătrunse însă o ceață micuță și zumzăitoare ca o viespe mecanică. Părea inofensivă, dar bărbatul știa că, dacă ar fi încercat să lanseze fie și

un vânt în direcția biografei, s-ar fi putut lăuda după aceea numai cu un orificiu suplimentar în centrul frunții.

– Bună dimineața, rosti ea.

– N-aș folosi tocmai cuvântul acesta, arătă Sylveste către fereastră. Ba chiar sunt surprins că ai reușit să ajungi.

Femeia se așeză pe un taburet capitonat cu catifea.

– Am relații în securitate. N-a fost greu, în ciuda stării de asediu.

– S-a ajuns așadar la stare de asediu?

Pascale purta o tocă în purpuriu Inundaționist, iar linia geometrică a bretonului ei negru și drept îi accentua trăsăturile palide și inexpresive. Îmbrăcămintea îi era mulată pe corp: jachetă și pantaloni în dungi purpurii și negre. Entopticele ei erau picături de rouă, căluți-de-mare și pești zburători, care lăsau în urmă scânteieri roz și lila. Labele picioarelor i se atingeau la vârfuri și partea superioară a corpului se apleca ușor către bărbat, într-o postură care o imita pe a lui.

– Timpurile s-au schimbat, domnule doctor. Tu ești cel mai în măsură să-ți dai seama asta.

Așa era. Sylveste se găsea de zece ani în închisoare, în centrul Cuvierului. Noul regim, care-l urmase pe al său după lovitura de stat, devenise la fel de fragmentar precum cel vechi în stilul, respectat de secole, al tuturor revoluțiilor. Deși scena politică era la fel de divizată ca întotdeauna, topologia de la baza ei era însă destul de diferită. În vremea lui, schisma fusese între cei care doreau să-i studieze pe amarantini și cei care doreau terraformarea Resurgamului, definind astfel planeta ca pe o colonie umană viabilă, nu un avanpost temporar de cercetare. Până și terraformatorii Inundaționiști fuseseră gata să admită că amarantinii meritaseră cândva să fie studiați. În zilele acestea însă facțiunile politice existente difereau exclusiv din punctul de vedere al ratelor de terraformare pe care le susțineau, care se întindeau de la scheme lente derulate pe secole, până la alchimii atmosferice atât de brutale, încât oamenii ar fi putut să fie siliți să părăsească suprafața planetei în timp ce erau implementate. Un lucru era destul de clar: până și propunerile cele mai modeste ar fi distrus pentru veșnicie multe secrete amarantine.

Totuși, puțini păreau să se sinchisească de asta, iar în mare parte cei cu adevărat îngrijorați erau prea speriați pentru a ridica glasul. Cu excepția unui personal bazic de cercetători posomorâți, subfinanțați, aproape nimeni nu mai recunoștea cel mai mic interes față de amarantini. În zece ani, studierea extratereștrilor morți fusese surghiunită într-o fundătură intelectuală.

Iar situația avea să se înrăutățească.

Cu cinci ani în urmă o navă comercială trecuse prin sistem. Luminăluca își pliase câmpurile statoreactoare și intrase pe orbita Resurgamului; o stea nouă, luminoasă și temporară pe cer. Comandantul ei, Remilliod, oferise coloniei o bogăție de minuni tehnologice: produse din alte sisteme și lucruri ce nu mai fuseseră văzute dinainte de revoltă. Însă colonia nu-și putea permite tot ce vindea Remilliod. Avuseseră loc dispute sângeroase în favoarea cumpărării unor obiecte și nu a altora – mașini, nu medicamente; aparate de zbor, nu instrumente pentru terraformare. Existaseră și zvonuri despre tranzacții clandestine, comercializare de arme și de tehnologii ilegale și, cu toate că standardul general de trai în colonie era mai ridicat decât în epoca lui Sylveste – mărturii fiind servitorii și implanturile pe care Pascale le considera acum firești –, între Inundaționiști se căscaseră hăuri nevindecabile.

– Cred că Girardieau este speriat, spuse Sylveste.

– Nu sunt în măsură să știu, răspunse ea puțin cam prea repede. Tot ce contează pentru mine este că avem un termen final.

– Despre ce vrei să discutăm azi?

Pascale își privi compadul pe care-l balansa pe genunchi. În șase secole, computerele avuseseră toate formele și arhitecturile imaginabile, totuși cele de felul tăbliților simple pentru trasat – netede și cu input scriere de mână – rămăseseră aproape constant printre cele la modă.

– Aș vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

– Te referi la Cei Optzeci? Cazul nu este deja suficient de bine documentat pentru nevoile tale?

– Aproape. Pascale atinse vârful stilusului de buzele ei roșu-închis. Am cercetat, desigur, toate relatările standard și în

majoritate mi-au răspuns la întrebări. Există doar un detaliu micuț pe care nu l-am putut elucida spre totala mea satisfacție.

– Și anume?

Nu putea să n-o admire pe Pascale. Felul cum răspunse, fără cea mai mică urmă de interes în glas, sună de parcă ar fi fost într-adevăr un flecușteț ce trebuia soluționat.

– Este vorba despre înregistrarea nivel-alfa a tatălui tău.

– Așa?

– Aș dori să știu ce i s-a întâmplat de fapt după aceea.

În ploaia interioară blândă, bărbatul cu arma mascată îi făcu semn lui Khouri spre o cabină-funicular care aștepta. Era la fel de banală și lipsită de trăsături distinctive ca palanchinul pe care-l abandonase în Monument.

– Intră.

– O clipă...

Khouri abia deschisese gura și el o apăsă între omoplați cu vârful țevii. Nu dureros – fusese un gest ferm, totuși fără intenția de a cauza durere –, ci doar pentru a-i reaminti că era acolo. Ceva din blândețea aceea îi spuse că era un profesionist și că era mult mai probabil să utilizeze arma, comparativ cu cineva care ar fi împuns-o agresiv.

– Bine, am înțeles, intru. Dar cine-i Mademoiselle asta, de fapt? Cineva dinapoia unei case rivale din Jocul Umbrelor?

– Nu. Ți-am zis deja: încetează să mai gândești atât de îngust.

Nu intenționa să-i spună nimic util; asta era limpede. Convinsă că nu va obține mare lucru, Khouri întrebă:

– Tu cine ești?

– Carlos Manoukhian.

Asta o neliniști mai mult decât felul cum mânuia el arma. Răspunsul fusese prea sincer. Nu era un nume fals, de acoperire. Iar acum ea îl știa – și bănuia că Manoukhian era în cazul cel mai fericit un fel de criminal, chiar dacă o asemenea etichetă părea ridicolă în anarhia din Orașul Abisului –, asta însemna că plănuia s-o ucidă ulterior.

Ușa cabinei-funicular se trânti, închizându-se. Manoukhian apăsă pe un buton de pe consolă, care purjă aerul, evacuându-l în jeturi de aburi sub cabină în vreme ce se înălță prin intermediul unui cablu din apropiere.

– Cu ce te ocupi?

– O ajut pe Mademoiselle. (Ca și cum asta n-ar fi fost izbitor de evident.) Noi doi avem o relație specială. Un trecut comun.

– Ce vrea ea de la mine?

– Aș fi crezut că se înțelege de la sine, răspunse bărbatul. Continua să țină arma ațintită asupra ei și cu un ochi urmărea consola de navigație a cabinei. Vrea să asasinezi pe cineva.

– Asta mi-e meseria.

– Da. Manoukhian zâmbi. Diferența este că individul acesta n-a plătit pentru a fi omorât.

Biografia, nu mai trebuia precizat, nu fusese ideea lui Sylveste. Inițiativa îi aparținuse celui pe care el nu l-ar fi suspectat niciodată în această privință. Se întâmplase cu șase luni în urmă, în decursul uneia dintre foarte puținele ocazii când vorbise direct cu cel care-l închisese. Nils Girardieau pomenise subiectul aproape într-o doară, menționând că era surprins că nimeni nu se gândise să-l abordeze. La urma urmelor, cei cincizeci de ani petrecuți pe Resurgam echivalau practic cu altă viață, și chiar dacă viața aceea era încununată acum de un epilog înjositor, cel puțin îi punea existența anterioară într-o perspectivă care-i lipsise în anii de pe Yellowstone.

– Biografii tăi anteriori, spusese Girardieau, au fost prea apropiați de evenimente, au făcut parte într-o măsură prea mare din scena socială pe care încercau s-o analizeze. Toți erau fascinați fie de Calvin, fie de tine, și din cauza claustrofobiei coloniei, nu exista spațiu să te retragi puțin, pentru a vedea tabloul general.

– Vrei să spui că Resurgam cauzează mai puțină claustrofobie?

– Evident, nu, dar cel puțin noi ne bucurăm de avantajul distanței, atât în timp, cât și în spațiu. Girardieau era un bărbat îndesat și musculos, cu un ciuf de păr roșcat. Recunoaște, Dan, când te gândești la viața pe care ai dus-o pe Yellowstone, nu ți se pare

uneori că totul i s-a întâmplat altcuiva, într-un secol foarte îndepărtat de cel în care ne aflăm acum?

Sylveste fusese pe punctul de a râde disprețuitor, atât doar că – de data aceea – constatase că era absolut de acord cu spusele lui Girardieau. Fusese un moment tulburător, ca și cum fusese încălcată o lege fundamentală a universului.

– Tot nu înțeleg de ce ai vrea să încurajezi asta, spusese el arătând din cap spre gardianul care supraveghea conversația. Sau speri că poți profita cumva de pe urma ei?

Girardieau încuviințase.

– Pe de o parte, poate chiar cea mai mare parte, dacă vrei să știi adevărul. Probabil că nu ți-a scăpat atenției că ai rămas o figură fascinantă pentru populație.

– Chiar dacă majoritatea ei ar fi fascinată să mă vadă spânzurat.

– Ai dreptate, însă probabil că ar insista ca mai întâi să dea mâna cu tine... înainte de a te ajuta să sui pe eșafod.

– Și crezi că ai putea exploata apetitul acesta?

Girardieau strânsese din umeri.

– În mod vădit, noul regim decide cine are acces la tine, iar noi deținem de asemenea toate înregistrările tale și materialele din arhive. În felul acesta beneficiem deja de un avantaj. Avem acces la documente din anii de pe Yellowstone, de a căror existență nu știe nimeni din afara rudelor tale apropiate. Am păstra, desigur, o anumită discreție în folosirea lor... dar am fi naivi să le ignorăm.

– Înțeleg, rostise Sylveste deoarece, brusc, totul îi devenise foarte clar. Vei folosi de fapt toate astea pentru a mă discredita, nu?

– Dacă faptele te vor discredita...

Girardieau lăsase fraza neterminată să atârne în aer.

– Când m-ai răsturnat... n-a fost suficient de bine?

– Asta s-a întâmplat acum nouă ani.

– Și ce ar trebui să însemne asta?

– Că a trecut destul timp pentru ca oamenii să uite. Acum au nevoie de un memento blând.

– Mai ales pentru că a apărut un curent nou de nemulțumire.

Girardieau făcuse o grimasă, ca și cum remarca aceea ar fi fost de un prost-gust remarcabil.

– Poți uita de Poteca Adevărată... mai ales dacă îți închipui că ar putea fi salvarea ta. Ei nu s-ar fi mulțumit doar să te întemnițeze.

– Bine, zisese Sylveste plictisindu-se repede. Ce am eu de câștigat de aici?

– Presupui că ar fi ceva de câștigat.

– În general, da. Altfel de ce te-ai obosi să-mi vorbești despre asta?

– Cooperarea ar putea fi în interesul tău. Am putea lucra bineînțeles cu materialele pe care le-am confiscat, totuși destăinuirile tale ar fi valoroase. Mai cu seamă în episoadele mai speculative.

– Dă-mi voie să sintetizez. Vrei să autorizez un atac la adresa mea? Și nu doar să-ți acord binecuvântarea, ci chiar să te ajut în distrugerea imaginii mele?

– Aș putea face să merite efortul. Girardieau indicase din ochi odaia micuță în care era ținut Sylveste. Uită-te la libertatea pe care i-am acordat-o lui Janequin, pentru a-și continua hobby-ul cu păunii. Aș putea fi la fel de flexibil și în cazul tău. Ai putea căpăta acces la cele mai recente materiale despre amarantini, capacitatea de comunicare cu colegii tăi, împărtășirea ipotezelor... poate chiar și câte o excursie ocazională în afara clădirii.

– Activitate pe teren?

– În privința respectivă, va trebui să mă mai gândesc. Ceva de dimensiunile acelea...

Brusc Sylveste devenise foarte conștient că Girardieau juca teatru.

– Poate fi recomandabilă o perioadă de grație, urmase celălalt. Biografia a început să fie scrisă, dar vor dura câteva luni până voi avea nevoie de inputul tău. Poate chiar o jumătate de an. Eu propun să așteptăm până când începi să ne dai ce ne trebuie. Vei lucra desigur cu autoarea biografiei și dacă relația va avea succes – dacă ea o va considera de succes –, atunci poate că vom fi pregătiți să discutăm despre activitate limitată pe teren. Să discutăm! Atenție! nu fac nicio promisiune.

– O să încerc să-mi înfrânez entuziasmul.

– Vei mai auzi din partea mea. Vrei să mai știi ceva înainte să plec?

– Un lucru. Ai amintit că biograful va fi o femeie. Pot să întreb despre cine e vorba?

– Bănuiesc că cineva care așteaptă să-i fie spulberate iluziile.

Voliova lucra lângă cache, gândindu-se la arme, când un șobolan-păzitor îi căzu ușor pe umăr și-i rosti în ureche:

– Musafiri.

Șobolanii erau o idiosincrasie a *Nostalgiei*; era foarte probabil să nu mai existe la bordul altor luminăluci. Erau doar cu puțin mai inteligenți decât strămoșii lor sălbatici, însă utilitatea lor – care-i transforma dintr-o pacoste în ceva folositor – rezulta din faptul că erau legați biochimic la matricea de comandă a navei. Fiecare șobolan avea receptori și transmițători feromonali care-i permiteau să primească comenzi și să transmită informații navei, codificate în molecule complex secretate. Ei scotoceau după deșeuri, mâncând practic orice materii organice care nu erau țintuite locului sau care mai continuau să respire. După aceea rulau un fel de pre-procesare rudimentară în intestinele lor și excretau granule în sistemele de reciclare mai mari. Unii fuseseră chiar echipați cu sintetizatoare vocale și un lexic mic hardcablat de fraze utile, care declanșau vocalizarea când stimulii externi satisfăceau condiții programate biochimic.

Voliova programase șobolanii s-o alerteze imediat ce începeau să proceseze detritus uman – celule epidermice moarte și altele similare – care nu provenea de la ea. În felul acela ar fi știut când se trezeau alți membri ai echipajului, chiar dacă s-ar fi aflat în cu totul alt district al navei.

– Musafiri, chițăi iarăși șobolanul.

– Da, te-am auzit.

Lăsă rozătorul micuț pe punte, apoi blestemă în toate limbile pe care le știa.

Viespea defensivă care o însoţea pe Pascale zumzăi ceva mai aproape de Sylveste, când îi receptă tonurile de stres din glas.

– Vrei să ştii despre Cei Optzeci? O să-ţi spun. Nu simt nici cea mai mică remuşcare pentru vreunul dintre ei. Toţi ştiau riscurile. Şi au fost şaptezeci şi nouă de voluntari, nu optzeci. În mod foarte convenabil, oamenii uită că al optzecilea a fost tatăl meu.

– Nu cred că-i poţi învinui pentru asta.

– Presupunând că stupiditatea este o trăsătură moştenită, atunci nu, n-aş putea s-o fac.

Sylveste încercă să se relaxeze. Era greu. La un moment dat în timpul discuţiei lor, miliţia începuse să împroaşte gaze pentru declanşarea panicii în interiorul domului. Gazele pătau lumina roşcată a zilei, apropiind-o de negru.

– Uite care-i treaba, spuse Sylveste cu glas egal, guvernul l-a preluat pe Calvin după arestarea mea. El este perfect capabil să-şi apere propriile acţiuni.

– Nu doream să te-ntreb despre acţiunile lui.

Pascale notă ceva pe compad.

– Este vorba despre ce a devenit el după aceea: simularea lui nivel-alfa. Ştiu că toate simurile alfa conţin în jur de zece la puterea optsprezece byţi de informaţie, rosti ea încercuind ceva. Înregistrările de pe Yellowstone nu sunt tocmai demne de crezare, dar am putut afla câte ceva. Am descoperit că şaizeci şi şase de alfa se aflau în baze de date orbitale din jurul lui Yellowstone: carusele, oraşe-candelabre şi diverse limanuri Skyjack şi Ultranaute. Majoritatea se stricaseră, desigur, dar nu le va şterge nimeni. Altor zece le-am dat de urmă în arhive alterate de pe suprafaţa planetei, ceea ce înseamnă că mai lipsesc patru. Trei dintre cele patru sunt afiliate unor descendenţe familiale fie foarte sărace, fie complet stinse. A patra este înregistrarea alfa a lui Calvin.

– Ai o concluzie la toată povestea asta? întrebă el, încercând să nu pară ca şi cum subiectul l-ar fi interesat în mod deosebit.

– Nu pot accepta pur şi simplu că simularea Calvin s-a pierdut la fel precum celelalte. Este lipsit de logică. Institutul Sylveste

n-are nevoie de creditori sau de curatori care să-i păzească bijuteriile de familie. A fost una dintre cele mai bogate organizații de pe planetă până când a lovit epidemia. Ce s-a întâmplat atunci cu Calvin?

– Crezi că eu l-am adus pe Resurgam?

– Nu; dovezile sugerează că la momentul respectiv era deja dispărută de mult timp. De fapt, ultima menționare clară a ei în sistem a fost cu mai bine de un secol înainte de plecarea expediției spre Resurgam.

– Cred că greșești, zise Sylveste. Verifică mai atent înregistrările și o să vezi că simurile alfa au fost mutate într-o bază de date orbitală la sfârșitul secolul al douăzeci și patrulea. Institutul le-a mutat după treizeci de ani, așa că și Calvin a fost transferat atunci. După care, în '39 sau '40, Institutul a fost atacat de Casa Reivich. Ei au șters miezurile de date.

– Nu, clătină din cap Pascale Am exclus cazurile acelea. Știu foarte bine că în anul 2390, aproximativ zece la puterea optsprezece byți au fost mutați pe orbită de Institutul Sylveste, și același volum de date a fost relocat după treizeci și șapte de ani. Totuși, zece la puterea optsprezece byți nu trebuie neapărat să fie Calvin. Ar putea la fel de bine să fie zece la puterea optsprezece byți de poezie metafizică.

– Ceea ce nu dovedește nimic.

Ea îi întinse compadul și suita de căluți-de-mare și pești se risipi ca un roi de licurici.

– Nu, dar cu siguranță pare suspect. De ce ar fi dispărut simurile alfa cam în perioada când tu te-ai dus la Lințolieri, dacă cele două evenimente n-ar fi asociate?

– Vrei să zici că aș avea o legătură cu asta?

– Mutările ulterioare de date puteau să fi fost simulate de cineva din organizația Sylveste. Tu ești suspectul evident.

– Un motiv nu tocmai corect.

– Nu-ți face griji în privința asta, rosti ea luându-și iarăși compadul în poale. Sunt sigură că o să mă gândesc la unul.

La trei zile după ce șobolanul-păzitor o avertizase despre trezirea echipajului, Voliova se simți suficient de pregătită să dea ochii cu ei. Nu așteptase niciodată cu mult entuziasm momentul acela, pentru că, deși nu-i displăcea tovărășia altor oameni, nici nu avusese vreodată dificultăți în adaptarea la solitudine. Însă acum situația era mai proastă. Nagorni murise și ceilalți erau deja perfect conștienți de asta.

Neținând seama de șobolani și de Nagorni, nava transporta acum șase oameni. Cinci, dacă optai să nu-l incluzi pe Căpitan. Și de ce să-l fi inclus pe el, când – cel puțin din punctul de vedere al restului echipajului – nu era capabil nici măcar de conștiință, cu atât mai puțin de comunicare? Îl mai duceau cu ei doar pentru că sperau că-l vor putea însănătoși. Centrul real de putere al navei îl constituia Triumviratul: Yuuji Sajaki, Abdul Hegazi și – desigur – Voliova însăși. Sub Triumvirat se găseau alți doi membri, de rang egal: Kjarval și Sudjic, himerici care se alăturaseră recent navei. În cele din urmă – rangul cel mai de jos dintre toate – era Tunarul-șef, rolul pe care-l avusese Nagorni. După moartea lui, poziția aceea deținea o anume potențialitate, ca un tron vacant.

În perioadele lor active, ceilalți membri ai echipajului obișnuiau să se mențină în districte bine definite ale navei, lăsând restul în seama Voliovei și mașinilor ei. Potrivit timpului navei, acum era dimineață; aici sus, în nivelurile echipajului, luminile continuau să urmeze un șablon diurn, programat pentru ziua de douăzeci și patru de ore. Voliova merse întâi în sala de refrisomn și o găsi pustie; toate sarcofagele, mai puțin unul, erau deschise. Acela îi aparținea bineînțeles lui Nagorni. După ce-i reatașase capul, ea îi plasase corpul în sarcofagul pe care-l activase. Ceva mai târziu, defectase unitatea, astfel încât să ducă la încălzirea lui Nagorni. El fusese deja mort, dar acum ar fi fost necesar un patolog iscusit pentru a mai depista asta. În mod clar, echipajul nu fusese deloc înclinat să-l examineze îndeaproape.

Voliova se gândi din nou la Sudjic. O vreme Sudjic și Nagorni fuseseră apropiați. N-ar fi fost deloc inspirat s-o subestimeze.

Părăsi sala de refrisomn, exploră câteva locuri probabile de reunire și se pomeni intrând în una din păduri, navigând prin desișuri imense de vegetație moartă până se apropie de o zonă unde lămpile UV încă mai ardeau. Merse către o poieniță, coborând nesigură scara rustică din lemn care ducea pe punte. Luminișul era de-a dreptul idilic, cu atât mai mult acum, când restul pădurii era lipsit de viață. Raze de lumină solară galbenă străpungeau bolta mișcătoare de palmieri de deasupra. În depărtare se auzea o cascadă, care alimenta o lagună cu pereți abrupți. Papagali din diverse specii planau ocazional dintr-un arbore în altul sau cârâiau zgomotos de pe ramurile pe care stăteau cocoțați.

Voliova scrâșni din dinți, detestând artificialitatea locului.

Cei patru membri ai echipajului mâncau micul dejun în jurul unei mese lungi din lemn, ticsită cu pâine, fructe, felii de carne și brânză, suc de portocale și cafea. De cealaltă parte a poieniței, proiecțiile holografice ale doi călăreți se străduiau din răsputeri să se spintece reciproc.

– Bună dimineața, rosti ea pășind de pe scară pe iarba acoperită cu rouă autentică. Bănuiesc că n-a mai rămas cafea?

Ei ridicară ochii și unii se răsuciră pe scaune ca s-o privească. Le înregistră reacțiile, când tacâmurile zăngăniră discret pe masă, iar trei dintre ei murmurară saluturi șoptite. Sudjic nu zise absolut nimic și numai Sajaki vorbi.

– Mă bucur să te văd, Ilia. Îi întinse o farfurie de pe masă. Vrei niște grep?

– Mulțumesc. Poate că da.

Păși spre ei și luă farfuria; fructul scânteia de zahăr. În mod deliberat, se așeză între celelalte două femei, Sudjic și Kjarval. Ambele aveau actualmente pielea neagră și spână, cu excepția încâlcelilor de codițe împletite care le irupeau din creștet. Codițele acestea erau importante pentru Ultranauți, deoarece simbolizau numărul de episoade de refrisomn prin care trecuseră; de câte ori aproape că sărutaseră viteza luminii. Cele două femei li se alăturaseră după ce propria lor navă fusese piratată de echipajul Voliovei. Ultranauții comercializau loialitatea cu

aceeași ușurință cu care făceau negoț cu gheață de apă, monopoluri și datele pe care le foloseau ca valută. Ambele erau himerice evidente, cu toate că transformările le erau modeste prin comparație cu Hegazi. Brațele lui Sudjic dispăreau mai jos de coate în mănuși din bronz elaborat gravate, încrustate cu ferestre din bronz aurit ce arătau holograme care se schimbau întruna și unghii din diamant, proiectate din degetele prea subțiri ale simulărilor mâinilor ei. Majoritatea corpului lui Kjarval era organic, însă ochii îi erau elipse feline roșii, hașurate, iar nasul turtit nu avea nări, ci doar aperturi diagonale fine, ca și cum ar fi fost parțial adaptată la o existență acvatică. Nu purta haine, dar cu excepția ochilor, nărilor, gurii și urechilor, pielea îi era lipsită de pliuri, ca un înveliș atotcuprinzător de neopren de culoarea abanosului. Sânii ei nu aveau sfârcuri; degetele îi erau elegante, însă fără unghii, iar cele de la picioare erau doar sugestii vagi, ca și cum ar fi fost realizată de un sculptor nerăbdător să înceapă alt proiect. Când Voliova se așeză, Kjarval o privi cu o indiferență puțin prea studiată ca să fie autentică.

– Mă bucur să te avem alături de noi, rosti Sajaki. Ai fost foarte ocupată cât timp am dormit. S-a întâmplat ceva important?

– Una și alta.

– Interesant, surâse Sajaki. Una și alta. Oare între „una" și „alta" ai observat ceva care ar putea arunca vreo lumină asupra morții lui Nagorni?

– M-am întrebat unde era Nagorni. Acum mi-ai răspuns la întrebare.

– Dar tu n-ai răspuns la întrebarea mea.

Voliova mușcă din grep.

– Ultima dată când l-am văzut era viu. Habar nu am... că veni vorba, cum a murit?

– Unitatea lui de refrisomn l-a încălzit prematur. Au urmat diverse procese bacteriologice. Nu cred că-i nevoie să intrăm în detalii, nu?

– În niciun caz la micul dejun.

Era clar că nu-l examinaseră aproape: dacă ar fi făcut-o, ar fi observat rănile din cauza cărora murise, deși ea încercase să le camufleze.

– Îmi cer scuze, o privi Voliova pe Sudjic. N-am vrut să fie o lipsă de respect.

– Bineînțeles că nu, încuviință Sajaki și rupse în două o bucată de pâine.

O fixă pe Sudjic cu ochii lui elipsoidali apropiați, așa cum s-ar fi uitat la un câine turbat. Dispăruseră tatuajele pe care și le aplicase cât timp se infiltrase printre Skyjackii de pe Hering, dar, în ciuda tratamentelor pe care le primise în refrisomn, îi rămăseseră linii fine albe. Voliova se gândi că era posibil ca Sajaki să-și fi instruit mașmedele să păstreze o urmă a aventurilor lui printre heringi; un trofeu al câștigurilor economice pe care le smulsese de la ei.

– Sunt sigur, rosti el, c-o putem absolvi pe Ilia de orice responsabilitate pentru moartea lui Nagorni – nu-i așa, Sudjic?

– De ce ar trebui s-o învinuim pe ea pentru un accident? replică Sudjic.

– Exact. Și cu asta cazul este închis.

– Nu tocmai, zise Voliova. Poate că nu-i momentul cel mai potrivit ca să ridic chestiunea, dar... Tăcu o secundă, după care reluă: Vreau să spun că aș dori să-i extrag implanturile din cap, dar, chiar dacă mi s-ar permite, probabil că ar fi defecte.

– Nu poți face altele noi? întrebă Sajaki.

– Ba da, dacă o să am timp, răspunse ea pe un ton resemnat. Voi avea nevoie și de un nou recrut.

– Când o s-ajungem pe orbita lui Yellowstone, spuse Hegazi, o să poți căuta pe cineva pe-acolo, nu?

Cavalerii continuau să se lupte de cealaltă parte a poieniței, dar nimeni nu era foarte atent acum la ei, deși unul părea să aibă dificultăți cu o săgeată care-i pătrunsese prin vizieră.

– Sunt sigur că va apărea cineva corespunzător, încuviință Voliova.

Aerul rece din casa lui Mademoiselle era cel mai curat pe care-l respirase Khouri de când sosise pe Yellowstone. Ceea ce de fapt nu spunea mare lucru. Curat, dar nu parfumat. Izurile sugerau iod, varză și clor, semănând mai degrabă cu cele pe care și le amintea din cortul-spital de pe Atuul lui Sky, ultima dată când îl văzuse pe Fazil.

Cabina-funicular a lui Manoukhian îi purtase peste oraș, printr-un apeduct parțial inundat aflat imediat sub suprafață. Ajunseseră într-o cavernă subterană, unde Manoukhian o împinsese pe Khouri într-un lift, care suise cu o viteză care înfundase urechile femeii. Liftul îi adusese în holul acesta întunecos, care năștea ecouri. Mai mult ca sigur, era doar un truc de acustică, însă Khouri simțea că ar fi pătruns într-un gigantic mausoleu neluminat. Deasupra pluteau ferestre filigranate, dar lumina care răzbătea prin ele era slabă și difuză, ca a miezului nopții. Efectul era neliniștitor în chip subtil, ținând seama că afară era încă zi.

– Lui Mademoiselle nu-i place lumina zilei, rosti Manoukhian fără să se oprească.

– Nu mai spune! Ochii femeii începuseră să se adapteze la obscuritate și distingea deja obiecte masive prin hol. Tu nu ești de pe planeta asta, nu-i așa?

– În cazul ăsta, suntem doi.

– Și pe tine te-a adus aici tot o eroare birocratică?

– Nu tocmai.

Khouri putea spune că Manoukhian se gândea la detaliile pe care le putea destăinui și conchise că aceea era slăbiciunea lui. Pentru un asasin sau ce o fi fost, îi plăcea să vorbească prea mult. Drumul lor însemnase un monolog de lăudăroșenii și fanfaronade despre aventurile lui în Orașul Abisului, pe care le-ar fi ignorat cu desăvârșire, dacă ar fi provenit din partea altcuiva decât bărbatul acesta sigur pe sine, cu accent străin și armă camuflată. Însă în cazul lui, îngrijorător era că multe dintre ele puteau fi adevărate.

– Nu, repetă Manoukhian; dorința de a povesti triumfase în mod clar asupra instinctelor profesionale care-l îndemnau să tacă.

Nu, n-a fost o eroare birocratică. A fost totuși un gen de eroare... oricum, un accident.

Obiectele masive erau foarte numeroase. Era dificil să le distingă formele generale, însă toate se găseau pe piloni subțiri ce se ridicau din postamente negre. Unele păreau secțiuni din găoci sparte, pe când altele aduceau mai degrabă cu porțiuni delicate de corali-creier. Toate străluceau metalic și păreau incolore în lumina slabă din hol.

– Ai suferit un accident?

– Nu... nu eu. Ea a suferit, Mademoiselle. Așa ne-am întâlnit. Ea era... de fapt, n-ar trebui să-ți spun nimic din toate astea. Dacă află că ți-am zis, sunt ca și mort. E destul de ușor să scapi de cadavre în Mulci. Apropo, știi ce-am găsit chiar ieri? N-o să-ți vină să crezi, dar să fiu al dracului dacă n-am găsit o întreagă...

Manoukhian reîncepu laudele de sine. Khouri atinse cu degetele o sculptură și-i simți textura metalică rece. Muchiile erau foarte ascuțite. Parcă ea și Manoukhian erau doi iubitori de artă care se strecuraseră pe furiș într-un muzeu în toiul nopții. Sculpturile lăsau impresia că așteptau ceva... totuși, nu cu rezerve infinite de răbdare.

În mod incredibil, era extrem de recunoscătoare pentru tovărășia bărbatului.

– Ea le-a făcut? întrebă Khouri, întrerupându-l.

– Poate că da. Caz în care ai putea spune c-a suferit pentru arta ei. Manoukhian se opri și o atinse pe umăr. Bun! Vezi scara aia?

– Bănuiesc că vrei să urc pe ea.

– Ai început să-nveți.

O apăsă ușor cu arma între omoplați – doar pentru a-i reaminti că nu dispăruse.

Prin hubloul din peretele de lângă cabina mortului, Voliova putea vedea o planetă gigantică gazoasă de culoare portocaliu-roșcat; polul ei sudic, adumbrit, pâlpâia de furtuni aurorale. De acum intraseră mult în sistemul Epsilon Eridani, sosind sub un unghi foarte ascuțit față de ecliptică. Yellowstone se găsea la numai

câteva zile depărtare; deja se aflau la minute-lumină de traficul local, strecurându-se prin păienjenișul de comunicații pe o rază vizuală ce lega toate habitatele sau navele majore din sistem. Și propria lor navă se schimbase. Prin același hublou, putea zări doar partea frontală a unui motor Agregat. Motoarele își retrăseseră automat căușele, când nava coborâse sub viteza statoreactoare, și-și alteraseră subtil formele pentru modul intrasistem, iar botul de absorbție se închisese ca o floare în amurg. Cumva motoarele continuau să producă impuls, dar sursa masei de reacție sau a energiei necesare accelerării continua să fie alt mister al tehnologiei Agregate. Probabil că exista o limită a timpului cât puteau funcționa așa, altfel n-ar mai fi fost niciodată necesar să dragheze spațiul în căutare de combustibil în modul de croazieră interstelar...

Mintea ei rătăcea, încercând să se concentreze pe orice, mai puțin asupra problemei curente.

– Cred că ne va face necazuri, rosti ea. Necazuri serioase.

– Nu, dacă am descifrat-o corect, surâse Sajaki. Sudjic mă cunoaște foarte bine și știe că nu m-aș obosi s-o mustru dacă ar acționa împotriva unui membru al Triumviratului. Nu i-aș acorda nici măcar luxul de a părăsi nava după ce ajungem la Yellowstone. Aș ucide-o pur și simplu.

– Asta ar fi nițel cam excesiv.

Tonul Voliovei fusese firav și se detestă pentru asta, dar așa se simțea.

– Nu-i vorba că n-aș înțelege-o. La urma urmelor, Sudjic n-a avut nimic personal împotriva mea, până am... până la moartea lui Nagorni. Dacă ar întreprinde ceva, n-ai putea doar s-o pedepsești?

– Nu merită efortul, zise Sajaki. Dacă și-a pus în minte să-ți facă ceva, nu se va opri la șicane mărunte. Dacă aș pedepsi-o, ar găsi o cale prin care să-ți facă rău permanent. Uciderea ei ar fi unica opțiune rezonabilă. Mă surprinde însă că-i înțelegi comportamentul. Nu te-ai gândit că-i posibil ca unele dintre problemele lui Nagorni s-o fi contaminat?

– Mă-ntrebi dacă o cred în toate mințile?

– Nu contează. Ea nu va acționa împotriva ta – ai cuvântul meu în privința asta. Sajaki făcu o pauză. Putem încheia subiectul? Nagorni mi-a fost de-ajuns pentru viața asta.

– Știu exact ce simți.

Era la câteva zile după prima ei întâlnire cu echipajul. Stăteau lângă ușa cabinei mortului, la nivelul 821, și se pregăteau să intre. Locul rămăsese sigilat după moartea lui Nagorni și nici Voliova nu intrase acolo, temându-se să nu deranjeze ceva care ar fi putut-o trăda.

Ea rosti în brățară:

– Dezactivare interdicție de securitate, cabina personală a Tunarului-șef Boris Nagorni, autorizație Voliova.

Ușa se deschise în fața lor, lăsând să iasă un val palpabil de aer rece.

– Trimite-i înăuntru, spuse Sajaki.

Servitorii înarmați avură nevoie de numai câteva minute ca să scaneze interiorul și să confirme că nu existau riscuri evidente. Ar fi fost desigur improbabil, deoarece Nagorni nu intenționase bineînțeles să moară atunci când aranjase Voliova. Însă cu personaje ca el, nu puteai fi sigur niciodată.

Intrară în cabina în care servitorii activaseră deja luminile.

Ca majoritatea psihopaților pe care-i cunoscuse femeia, Nagorni păruse întotdeauna perfect mulțumit cu un spațiu personal redus. Cabina lui era în mod clar mai strâmtă decât a ei și înăuntru domnea o ordine pretențioasă, ca reversul unui poltergeist. Majoritatea obiectelor – nu erau multe – fuseseră fixate cu grijă și de aceea nu se clintiseră la manevrele navei când îl ucisese Voliova.

Sajaki rânji și ridică o mânecă la nas.

– Ce mai miroase!

– E borș. De sfeclă. Cred că Nagorni se dădea în vânt după el.

– Adu-mi aminte să nu-l încerc!

Sajaki închise ușa în urma lor.

Aerul avea o răceală reziduală. Termometrele anunțau că era temperatura camerei, dar se părea că moleculele dinăuntru purtau amprenta lunilor de frig. Aspectul spartan al interiorului nu

perturba răceala. Comparativ, cabina Voliovei părea opulentă și luxoasă. Nu pentru că Nagorni ar fi neglijat să-și personalizeze spațiul, ci pentru că eșuase atât de jalnic potrivit standardelor normale, încă eforturile lui se contraziceau și făceau ca încăperea să pară chiar mai deprimantă decât dacă ar fi fost goală.

Iar sicriul nu îmbunătățea cu nimic imaginea generală.

Obiectul acela fusese singurul nefixat din cabină când Voliova îl omorâse pe Nagorni. Continua să fie intact. Totuși, femeia simțea că stătuse cândva vertical, dominând camera cu o grandoare de premoniție înfricoșătoare. Era uriaș și făcut probabil din fier. Avea culoarea abanosului și absorbea lumina ca suprafața unui cuib al Lințolierilor. Fețele îi fuseseră sculptate în basoreliefuri prea complexe pentru a-și dezvălui toate secretele la o simplă privire. Voliova privi în tăcere. „Încerci să spui", gândi ea, „că Boris Nagorni a fost capabil de așa ceva?"

– Yuuji-san, rosti femeia, nu-mi place asta deloc.

– Nu pot să te învinovățesc.

– Ce fel de nebun e cel care-și face propriul coșciug?

– Unul foarte dedicat, aș zice. Iată-l însă aici și este probabil singura incursiune în mintea lui de care dispunem. Ce părere ai despre ornamente?

– Fără îndoială sunt o proiecție a psihozei lui, o concretizare. Acum când Sajaki impunea calmul, ea luneca în subordonare. Ar trebui să studiez imagistica, poate că-mi dă idei.

Făcu o pauză, după care continuă:

– Vreau să zic pentru a nu repeta aceeași greșeală.

– Prudent, încuviință Sajaki.

Îngenunche și trecu degetul arătător înmănușat peste suprafața tifdruc rococo.

– Suntem foarte norocoși că n-ai fost silită să-l ucizi, în cele din urmă.

– Da, zise ea și-l privi cu atenție. Dar ce părere ai tu despre ornamente?

– Aș dori să știu cine sau ce a fost Hoțul-Soarelui, răspunse el atrăgându-i atenția asupra cuvintelor respective, gravate în chirilică

pe sicriu. Înseamnă ceva pentru tine? Mă refer desigur în cadrul psihozei lui. Ce însemna asta pentru Nagorni?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Dă-mi voie, atunci, să risc o ipoteză. Aș zice că în imaginația lui Nagorni, Hoțul-Soarelui a reprezentat pe cineva din experiența lui, iar aici văd două posibilități evidente.

– Fie el însuși, fie eu, zise Voliova știind că Sajaki nu putea fi ușor distras. Da, asta-i evident... totuși, nu ne ajută cu nimic.

– Ești absolut sigură că nu l-a menționat niciodată pe Hoțul-Soarelui?

– Mi-aș fi amintit așa ceva.

Ceea ce era destul de adevărat. Și bineînțeles că-și amintea: Nagorni scrisese cuvintele acelea pe peretele cabinei ei cu propriul lui sânge. Denumirea nu însemna nimic pentru ea, dar nu-i era nefamiliară. Către sfârșitul neplăcut al relației lor profesionale, bărbatul aproape că nu vorbise despre nimic altceva. Visele îi erau ticsite de Hoțul-Soarelui și – ca toți paranoicii – vedea dovezi ale activității sale răuvoitoare în majoritatea fleacurilor banale de zi cu zi. Când una dintre luminile navei se defecta inexplicabil sau un lift îl aducea la nivelul greșit, era mâna Hoțului-Soarelui. Niciodată o simplă defecțiune, ci întotdeauna dovada unor mașinațiuni deliberate ale unei entități din culise pe care numai Nagorni o putea detecta. Voliova ignorase în mod stupid semnele acelea. Sperase – de fapt, aproape că ajunsese să se roage – ca fantoma lui să se întoarcă în iadul subconștientului bărbatului. Însă Hoțul-Soarelui rămăsese cu Nagorni, iar dovada era sicriul de pe podea.

Da... așa ceva și-ar fi amintit.

– Sunt sigur, încuviință Sajaki cunoscător și-și îndreptă iar atenția la gravuri. Cred că mai întâi ar trebui să facem o copie după desenele astea. Ele ne pot ajuta, dar blestematul ăsta de efect Braille nu-i ușor de distins cu ochii. Ce crezi că pot fi astea? Trecu palma peste un fel de șablon radial. Aripi de păsări? Sau raze de lumină solară care vin de sus? Mie-mi par mai degrabă aripi de păsări. De ce oare ar fi fost el obsedat de aripi de păsări? Și ce fel de limbă poate fi asta?

Voliova privi, însă complexitatea întortocheată a sicriului o copleşea. Nu că ar fi fost neinteresată – căutşi de puţin! Dorea însă obiectul numai pentru ea, iar pe Sajaki cât mai departe posibil. Aici existau prea multe dovezi ale adâncimilor în care se afundase mintea lui Nagorni.

– Cred că merită mai multe studii, rosti ea prudent. Ai spus „mai întâi". Ce intenţionezi să faci după ce realizăm o copie?

– Aş fi crezut că e evident.

– Să distrugi blestemăţia.

Sajaki zâmbi.

– Fie s-o distrug, fie să i-o dau lui Sudjic. Personal însă aş înclina spre distrugerea ei. Ştii, nu-i recomandabil să ţii sicrie în navă. Mai ales pe unele artizanale.

Treptele suiau la nesfârşit. După un timp – după ce ajunsese cu numărătoarea la două sute –, Khouri le pierdu şirul. Dar tocmai când simţea că genunchii i se vor înmuia, scara ajunse brusc la capăt şi înaintea ei apăru un coridor foarte lung şi alb, ai cărui pereţi erau o succesiune de arcade uşor adâncite. Efectul era similar cu statul într-un portic sub lumina lunii. Porni pe pardoseala care năştea ecouri, până ajunse la uşile duble din capătul coridorului. Erau ornamentate cu cartuşe organice negre, în care era inserată sticlă pastelat colorată. Lumină de culoarea lavandei se revărsa prin ele din încăperea de după uşi.

În mod evident, ajunsese la destinaţie.

Era perfect posibil ca aceasta să fie un soi de capcană şi ca trecerea prin uşă să însemne o formă de sinucidere. Însă întoarcerea nu reprezenta o opţiune; în ciuda farmecului său, Manoukhian avusese grijă să repete asta în mod răspicat. Aşa că Khouri apăsă pe clanţă şi intră. Ceva din aerul dinăuntru îi gâdilă plăcut nasul, un parfum floral care anula goliciunea din restul casei. Aroma o făcu să se simtă nespălată, deşi trecuseră doar câteva ore de când Ng o trezise şi-i spusese să se ducă şi să-l ucidă pe Taraschi. Între timp acumulase mizerie cât pentru o lună de la ploaia din Oraşul Abisului, peste care se adăugase propria ei transpiraţie şi teamă.

– Văd că Manoukhian a izbutit să te aducă aici într-o singură bucată, rosti un glas de femeie.

– Pe mine sau pe el?

– Pe amândoi, draga mea, zise vorbitoarea invizibilă. Reputațiile voastre sunt la fel de formidabile.

Înapoia ei ușile duble se închiseră cu un clinchet. Khouri începu să privească în jur; nu era deloc ușor în lumina roz stranie din încăpere. Spațiul avea forma unui ceainic, cu două ferestre ca niște ochi, acoperite de jaluzele, amplasate într-un perete concav.

– Bun sosit în reședința mea! urmă vocea. Fă-te comodă, te rog!

Khouri se apropie de ferestrele cu jaluzele. Într-o parte a lor se afla o pereche de sarcofage de refrisomn, strălucind ca niște peștișori cromați. Una dintre unități era sigilată și funcționa, pe când cealaltă era deschisă; o crisalidă pregătită să cuprindă fluturele.

– Unde mă aflu?

Jaluzelele se deschiseră.

– Acolo unde ai fost mereu, zise Mademoiselle.

Privea peste Orașul Abisului, dar locul acesta era mai sus de oricare altul pe care-l cunoscuse Khouri vreodată. Se găsea deasupra Plasei de Țânțari, poate la cincizeci de metri de suprafața ei pătată. Orașul se întindea sub Plasă ca o fantastică creatură marină ghimpată și conservată în formol. Nu avea habar unde era; doar sigur în una dintre cele mai înalte clădiri din oraș; una despre care ea bănuise probabil că ar fi fost nelocuită.

Mademoiselle rosti:

– Eu numesc locul acesta Château des Corbeaux – Castelul Corbilor – pentru că este atât de negru. Ai văzut asta, desigur.

– Ce dorești? întrebă Khouri direct.

– Să faci ceva pentru mine.

– Toată chestia asta a fost doar pentru atât? A trebuit să mă răpești sub amenințarea cu arma doar pentru a-mi cere să fac ceva pentru tine? Nu puteai folosi canalele obișnuite?

– Nu este ceva obișnuit.

Khouri arătă din cap spre unitatea refrisomn deschisă.

– Care-i rolul ei?

– Să nu-mi spui că te alarmează. La urma urmelor, așa ai sosit în lumea noastră.

– Am întrebat doar ce înseamnă.

– Totul, la momentul potrivit. Vrei, te rog, să te întorci?

Khouri auzi înapoia ei un zgomot ușor de mașinării, similar cu deschiderea unui fișet.

În cameră intrase palanchinul unui ermetic. Sau fusese aici de la bun început, camuflat cu abilitate? Era negru și unghiular ca un metronom, lipsit de ornamente și cu exterior sudat grosolan. Nu avea apendice sau senzori evidenți, iar micul monoclu pentru vedere încastrat în latura frontală era întunecat precum ochiul unui rechin.

– De acum ești fără îndoială familiarizată cu cei ca mine, rosti glasul dinspre palanchin. Nu fi tulburată!

– Nu sunt, răspunse Khouri.

Însă mințea. Cutia aceasta avea ceva tulburător; o trăsătură pe care n-o percepuse niciodată în prezența lui Ng și a celorlalți ermetici pe care-i cunoscuse. Poate că de vină era austeritatea palanchinului sau senzația – absolut subliminală – că era foarte rar neocupat. La asta se adăuga dimensiunea mică a vizorului și impresia că înapoia opacității lui întunecate exista ceva monstruos.

– Nu-ți pot răspunde la toate întrebările acum, zise Mademoiselle. Este totuși evident că nu te-am adus aici doar pentru a-mi vedea starea. Iată! Poate că asta va fi cumva de ajutor.

O siluetă se materializă treptat lângă palanchin, imaginată de aparatele din încăpere.

Era o femeie, bineînțeles, tânără, dar purtând în mod paradoxal genul de haine pe care nimeni nu le mai purtase pe Yellowstone după declanșarea epidemiei; era îmbrăcată în entoptice ce se învolburau. Părul negru îi era pieptănat spre spate, lăsând dezvelită fruntea nobilă, și era prins într-un pieptene întrețesut cu lumini. Rochia albastru-electric îi lăsa umerii goi și cobora într-un decolteu îndrăzneț. Când ajungea la podea, se încețoșa în neant.

– Așa am fost, rosti imaginea. Înainte de mizerie.

– Mai poți să fii așa?

– Riscul de a părăsi palanchinul este prea mare... chiar și în sanctuarele ermeticilor. Nu am încredere în precauțiile lor.

– De ce m-ai adus aici?

– Manoukhian nu ți-a explicat totul?

– Nu tocmai. În principal mi-a explicat doar că n-ar fi bine pentru sănătatea mea să nu-l urmez.

– Câtă indelicatețe din partea lui! Trebuie totuși să recunosc că a fost o descriere corectă. Un surâs tulbură calmul chipului alb al femeii. Tu care crezi c-au fost motivele pentru care te-am adus aici?

Khouri știu că, indiferent ce se va întâmpla în continuare, ea văzuse prea multe pentru a reveni la viața normală din oraș.

– Sunt o asasină profesionistă. Manoukhian m-a văzut în acțiune și mi-a spus că eram pe măsura reputației mele. De aceea – poate că mă grăbesc să trec la concluzii – mă gândesc că poate vrei să ucid pe cineva.

– Da, foarte bine. Imaginea încuviință din cap. Manoukhian ți-a spus însă că nu va fi la fel ca restul contractelor tale?

– A menționat o deosebire importantă, da.

– Și ea te-ar tulbura? Mademoiselle o studie atent. Interesant, nu? Știu foarte bine că țintele tale obișnuite sunt de acord să fie asasinate înainte de a porni în urmărirea lor. Ele o fac totuși, convinse că vor scăpa probabil de tine și vor supraviețui pentru a se făli cu asta. Când le prinzi însă, mă îndoiesc că multe dintre ele acceptă situația cu ușurință.

Khouri se gândi la Taraschi.

– Așa este, de obicei n-o acceptă. De obicei mă imploră să n-o fac, încearcă să mă mituiască... genul ăsta de lucruri.

– Și?

Ea ridică din umeri.

– Îi omor, oricum.

– Atitudinea unui adevărat profesionist. Ai fost soldat, Khouri?

– Cândva. Nu mai voia să se gândească la asta. Ce mai știi despre cele ce mi s-au întâmplat?

– Destule. Că și soțul tău era soldat – se numea Fazil – și că ați luptat împreună pe Atuul lui Sky. După care s-a întâmplat ceva. O eroare birocratică. Ai fost îmbarcată într-o navă cu destinația Yellowstone. Nimeni nu și-a dat seama de greșeală decât după ce ai fost trezită aici, după douăzeci de ani. Era deja prea târziu ca să mai revii pe Atuul lui Sky, chiar dacă ai fi știut că Fazil mai era în viață. Până te-ai fi întors, el ar fi fost cu patruzeci de ani mai bătrân.

– Acum știi de ce dorm liniștită nopțile, deși am ajuns o asasină.

– Nu, dar îmi pot imagina ce ai simțit. Că nu datorezi nicio favoare universului... și niciunui locuitor al său.

Khouri înghiți un nod.

– Pentru așa ceva, nu-ți trebuie însă un fost soldat. N-ai nevoie nici măcar de mine. Nu știu pe cine vrei să ucizi, dar există tipi mult mai pricepuți decât mine. Sigur că da, sunt bună, ratez doar un glonț din douăzeci, dar cunosc pe unii care ratează unul din cincizeci.

– Tu corespunzi nevoilor mele din alt punct de vedere. Am nevoie de cineva care să fie de acord să părăsească orașul. Silueta făcu un semn cu bărbia către sarcofagul pentru refrisomn deschis. Iar prin asta mă refer la o călătorie lungă.

– În afara sistemului.

– Da. Vocea era răbdătoare și de matroană, ca și cum cadrul general al acestei conversații fusese repetat de zeci de ori. Mai precis, pe o distanță de douăzeci de ani-lumină. Până la Resurgam.

– Nu pot spune că am mai auzit numele ăsta.

– Aș fi fost neliniștită, dacă l-ai fi auzit.

Mademoiselle întinse palma stângă și un glob micuț se materializă la câțiva centimetri deasupra ei. Planeta era cenușie ca moartea; nu existau oceane, râuri sau vegetație. Doar o peliculă de atmosferă – vizibilă sub forma unui arc fin în apropierea orizontului – și două calote glaciare alb-murdar sugerau că ar fi fost altceva decât un satelit natural, fără aer.

– Nu este nici măcar una dintre coloniile mai noi, continuă imaginea holografică, oricum, nu ceea ce noi am numi „colonie". Pe toată planeta nu există decât câteva avanposturi de cercetare micuțe. Până recent, Resurgam n-a avut absolut nicio importanță,

dar situația s-a schimbat. Mademoiselle tăcu, părând să-și adune gândurile, poate întrebându-se cât de mult să dezvăluie în etapa aceasta. Pe Resurgam a sosit cineva... un bărbat pe nume Sylveste.

– Nu-i un nume foarte comun.

– Atunci cunoști statutul clanului său pe Yellowstone. Bun! Asta simplifică enorm problema. Nu vei avea greutăți în a-l găsi.

– Însă nu ajunge să-l găsesc, așa-i?

– Exact, încuviință Mademoiselle. Prinse brusc globul cu mâna și-l strivi între degetele printre care curseră firișoare de praf. O să mai ai multe lucruri importante de făcut.

4

Caruselul Noua Brazilie, Yellowstone,
Epsilon Eridani, 2546

Voliova debarcă din naveta luminălucii şi-l urmă pe triumvirul Hegazi prin tunelul de ieşire. Trecând prin îmbinări contorsionate, tunelul îi aduse la butucul cu gravitaţie zero al unei săli de tranzit sferice din centrul caruselului.

Toate tulpinile desprinse din omenire se aflau acolo; o explozie ameţitoare de culori ce pluteau în imponderabilitate ca un banc de peşti tropicali cuprinşi de frenezia hrănirii. Ultranauţi, Skyjack, Agregaţi, demarhişti, traderi locali, pasageri intrasistem, paraziţi, mecanici, toţi urmând traiectorii ce păreau complet aleatorii, dar care nu intrau niciodată în coliziune, indiferent cât de periculos de mult s-ar fi apropiat. Unii – cărora le permitea planul corpului – aveau aripi diafane cusute sub mâneci sau ataşate direct de piele. Cei mai puţin aventuroşi se descurcau cu unităţi de direcţionare plate sau îşi îngăduiau să fie traşi de miniremorchere închiriate. Servitori personali zburau prin mulţime, purtând bagaje şi costume spaţiale pliate, în timp ce maimuţe capucin în livrele scotoceau după resturi, vârând cele găsite în pungi marsupiale aflate sub piept. Muzică chinezească pătrunzătoare, sunând pentru

urechile necunoscătoare ale Voliovei ca niște clopoței de vânt puși în mișcare de o briză iubitoare de disonanțe. La mii de kilometri mai jos, Yellowstone era un fundal galben-maroniu amenințător pentru toate activitățile acestea.

Voliova și Hegazi ajunseră în partea opusă a sferei de tranzit și trecură printr-o membrană permeabilă pentru materie, pătrunzând într-o zonă vamală: altă sferă cu gravitație zero, cu peretele acoperit de arme autonome ce urmăreau fiecare sosire. Volumul central era umplut de bule transparente cu diametrul de trei metri, deschise după bisectoare ecuatoriale. Percepându-i pe nou-veniți, două bule plutiră prin aer și se închiseră în jurul lor.

În bula Voliovei era un servitor mic, de forma unui coif japonez Kabuto, de sub marginea căruia ieșeau senzori și dispozitive de citire. Femeia simți o furnicătură neurală când obiectul o sondă, de parcă cineva rearanjase grațios flori în mintea ei.

– Detectez structuri lingvistice reziduale rusiș, totuși determin că norte modernă este limba ta standard. Este suficient pentru procesare birocratică?

– Da, zise Voliova iritată că obiectul îi detectase limba nativă.

– Atunci voi continua în norte. Cu excepția sistemelor de mediere refrisomn, nu detectez implanturi cerebrale sau dispozitive pentru modificarea perceptuală exosomatică. Soliciți împrumutul unui implant înainte de continuarea acestui interviu?

– Vreau doar un ecran și o față.

– Perfect.

O față se materializă sub coif. O femeie albă, cu doar o urmă de mongolism și cu părul tuns scurt ca al ei. Voliova bănui că pe Hegazi avea să-l intervieveze un bărbat cu mustață, piele întunecată și himeric, foarte asemănător cu el.

– Date de identificare, rosti femeia.

Voliova se prezentă.

– Ai fost ultima dată în sistemul acesta în... ia să vedem... Fața privi o clipă în jos. Acum optzeci și cinci de ani, în '461. Am dreptate?

Fără să vrea, Voliova se apropie de ecran.

– Bineînțeles că ai dreptate. Ești un sim de nivel-gama. Termină cu spectacolul ăsta și treci la treabă! Am mărfuri de vândut și pentru fiecare secundă cu care mă întârzii trebuie să plătim pentru parcarea pe orbita planetei voastre de tot rahatul.

– Am consemnat agresivitatea, zise femeia părând să noteze ceva pe un carnet aflat în afara razei de vedere. Este bine să știi că arhivele de pe Yellowstone sunt incomplete în multe zone din cauza degradării datelor, cauzată de epidemie. Când ți-am pus întrebarea anterioară, am făcut-o deoarece am dorit să confirm o dată neconfirmată din arhivă. Făcu o pauză, după care urmă: Apropo, numele meu este Vavilov. Stau cu o cană de cafea trezită, cu ultima mea țigară, într-un birou în care mă trage curentul și sunt la a opta oră din programul de zece ore. Șeful meu va presupune că moțăi dacă nu resping zece persoane pe zi, iar până acum n-am respins decât cinci. Deoarece mai sunt doar două ore de program, caut modalități pentru a-mi îndeplini norma, așa că, te rog, gândește-te foarte bine înainte de următoarea izbucnire.

Trase din țigară și suflă fumul în direcția Voliovei.

– Bun! Continuăm, așadar?

– Scuză-mă, crezusem... Voliova nu-și termină fraza. Voi nu utilizați simuri pentru genul ăsta de muncă?

– Ba da, cândva așa am procedat, răspunse Vavilov și oftă cu un aer de suferință, dar necazul cu simurile este că tolerează prea multe rahaturi.

Din butucul caruselului, Voliova și Hegazi coborâră cu un elevator de mărimea unei case prin una dintre cele patru spițe radiale ale roții, iar greutatea le spori până ajunseră pe circumferință. Gravitația de acolo era cea normală de pe Yellowstone, aproape identică cu cea terestră standard adoptată de Ultranauți.

Caruselul Noua Brazilie ocolea Yellowstone o dată la fiecare patru ore, pe o orbită concepută pentru a evita „Centura Ruginită" – inelele de sfărâmături apărute după epidemie. Avea configurația unei roți: unul dintre designurile cele mai uzuale pentru carusele. Aceasta avea diametrul de zece kilometri și era groasă de o mie o

sută de metri, iar toate activitățile umane se desfășurau pe banda de treizeci de kilometri de pe circumferința roții. Era o dimensiune suficientă pentru câteva orașe, cătune mici și trăsături de peisaj bonsai, ba chiar și pentru câteva păduri atent cultivate, cu munți azurii cu coame de zăpadă sculptați în versanții văii pentru a conferi iluzia distanței. Plafonul curbat din jurul părții concave a roții era transparent și se ridica la jumătate de kilometru deasupra benzii. Balustrade din metal erau instalate peste suprafața sa de pe care atârnau nori artificiali neregulați, ale căror coregrafii erau realizate de computere. Pe lângă faptul că simulau condițiile meteo ale unei planete, norii slujeau la camuflarea imaginii tulburătoare a lumii curbe. Voliova bănuia că erau realiști, dar, întrucât nu văzuse niciodată nori reali, cel puțin nu de dedesubtul lor, nu putea fi absolut convinsă.

Coborâră din elevator pe o terasă deasupra principalei comunități a caruselului, un morman de clădiri îngrămădite între versanții abrupți ai văii. Orașul-obadă îl numeau ei și era un melanj țipător de stiluri arhitecturale, ce reflectau succesiunea locuitorilor care-l populaseră de-a lungul istoriei sale. Un șir de ricșe aștepta la nivelul solului, iar conducătorul celei mai apropiate își potolea setea dintr-o cutie cu suc de banane pe care o fixase într-un suport improvizat pe ghidonul vehiculului. Hegazi îi întinse o bucată de hârtie pe care era scrisă destinația lor. Individul o apropie de ochii lui negri și apropiați, apoi mormăi o aprobare. În scurt timp se strecurau prin traficul de vehicule electrice și cu pedale ce se năpusteau nesăbuit unele pe lângă altele, cu pietonii plonjând curajos între deschiderile ivite în fluxul aparent aleatoriu. Cel puțin jumătate dintre cei văzuți de Voliova erau Ultranauți, ieșind în evidență prin tendința către paloare, conformație subțiratică, augmentări corporale țipătoare, benzi de piele neagră și nenumărate bijuterii sclipitoare, tatuaje și trofee comerciale. Niciunul dintre cei pe care-i văzu nu era himeric extrem, cu posibila excepție a lui Hegazi, care se număra probabil printre cei mai augmentați șase–șapte oameni din carusel. Majoritatea aveau totuși coafuri în stilul Ultranaut uzual, cozi groase ce indicau numărul de curse în refrisomn pe care le

făcuseră, şi mulţi aveau îmbrăcămintea spintecată pentru a-şi expune protezele. Privind specimenele acelea, Voliova se sili să-şi reamintească faptul că ea însăşi făcea parte din aceeaşi cultură.

Desigur, Ultranauţii nu erau unica facţiune umană călătoare prin spaţiul cosmic. Skyjackii – cel puţin aici – formau un procentaj însemnat dintre ceilalţi pe care-i văzu. Ei erau, bineînţeles, locuitori spaţiali, dar nu făceau parte din echipajele navelor interstelare, astfel că arătau complet diferit de Ultranauţii ca nişte spectre, cu codiţe împletite şi expresii demodate. Şi facţiunile nu se opreau aici. Scotocitorii-gheţii, o mlădiţă desprinsă din Skyjacki, erau psihomodificaţi pentru solitudinea extremă cauzată de munca în centura Kuiper şi-şi păstrau rezerva cu dedicaţie feroce. Branhiaţii erau umani modificaţi acvatic pentru a respira aer lichid, capabili să zboare cu nave de acceleraţii foarte mari pe distanţe scurte; constituiau o fracţiune apreciabilă din forţa poliţienească a sistemului. Unii branhiaţi erau atât de incapabili de respiraţie şi locomoţie normală, încât, atunci când nu erau de serviciu, trebuiau să se deplaseze în uriaşe acvarii robotice.

În cele din urmă, Agregaţii: descendenţii unei elite experimentale de pe Marte care-şi modernizaseră sistematic minţile, substituind celulele cu maşinării, până când se întâmplase ceva brusc şi drastic. Ajunseseră instantaneu la o nouă modalitate de conştiinţă – pe care o denumiseră Transiluminare –, precipitând în cursul procesului un război scurt, dar brutal. Agregaţii erau lesne de remarcat în mulţime; recent apelaseră la bioinginerie pentru a se împodobi cu creste craniene uriaşe şi frumoase, cu vene pentru a disipa excesul de căldură produs de maşinăriile rapide din capetele lor. Erau mai puţini în prezent, aşa că atrăgeau inevitabil atenţia. Alte facţiuni umane – ca demarhiştii, care se aliaseră de mult timp cu Agregaţii – erau acut de conştiente că numai Agregaţii ştiau cum să construiască motoarele ce acţionau luminălucile.

– Opreşte aici, spuse Hegazi.

Ricşa trase imediat pe dreapta lângă trotuar, unde bătrâni zbârciţi stăteau la mese pliante şi jucau cărţi şi mahjong. Hegazi trânti

plata în palma cărnoasă a conducătorului ricșei, apoi o urmă pe Voliova pe trotuar. Ajunseseră la un bar.

– „Jonglerul și Lințolierul", citi Voliova semnul holografic de deasupra ușii.

Arăta un bărbat gol care ieșea din mare; în surful de pe fundal se zăreau forme stranii, fantasmagorice. Deasupra lui, o sferă neagră atârna pe cer.

– Nu mi se pare tocmai în regulă.

– Aici vin toți Ultranauții. Ar fi bine să te obișnuiești cu localul.

– Am înțeles. Dacă stau să mă gândesc bine, probabil că nu m-aș simți în largul meu în niciun bar Ultranaut.

– Ilia, tu nu te-ai simți în largul tău în niciun loc lipsit de un sistem navigațional și o putere de foc nimicitoare.

– Asta da, mi se pare o definiție rezonabilă a bunului-simț.

Doi tineri năvăliră pe stradă din local, acoperiți de sudoare și de ceea ce Voliova speră că era bere vărsată. Făcuseră skanderberg; unul dintre ei se ținea de o proteză care-i fusese smulsă din umăr, iar altul frunzărea un teanc de bancnote pe care le câștigase probabil înăuntru. Aveau codițele reglementare de refrisomn și tatuajele standard cu efecte stelare, care o făceau pe Voliova să se simtă simultan bătrână și invidioasă. Se îndoia că anxietățile lor se extindeau mult dincolo de întrebarea neliniștitoare legată de proveniența următoarei sticle de băuturi sau de un acoperiș deasupra capului. Hegazi le aruncă o privire care le păru intimidatoare, chiar și ținând seama de aspirațiile lor himerice, deoarece era greu de precizat ce părți din Hegazi nu erau mecanice.

– Haide, rosti el trecând mai departe. Rânjește și suportă, Ilia!

Interiorul era întunecat și plin de fum, iar din cauza efectelor sinergice combinate ale zgomotului muzicii – ritmuri burundi pulsatorii peste care se suprapuneau probabil glasuri umane de cântăreți – și ale halucinogenelor slabe și parfumate din fum, Voliova avu nevoie de câteva momente pentru a se orienta. După aceea Hegazi îi arătă o masă în mod miraculos goală într-un colț și ea îl urmă cu minimum de entuziasm.

– O să stai jos, nu?

– Nu cred că am de ales. Trebuie să pară că măcar ne tolerăm reciproc tovărășia. Altfel, clienții vor deveni suspicioși.

Hegazi clătină din cap și zâmbi larg.

– Cred că-mi place ceva din tine, Ilia, altfel te-aș fi omorât cu foarte mult timp în urmă.

Femeia se așeză.

– Nu cumva să vorbești așa față de Sajaki. El nu tratează cu ușurință amenințările la adresa membrilor Triumviratului.

– Dacă ai uitat cumva, nu eu sunt cel care are o problemă cu Sajaki. Ce bei?

– Ceva care poate fi procesat de sistemul meu digestiv.

Hegazi comandă băuturi – fiziologia lui i-o îngăduia – și așteptă până fură aduse de sistemul de livrare de deasupra capetelor.

– Continuă să te neliniștească Sudjic, așa-i?

– Nu-ți face griji, replică Voliova și-și încrucișă brațele peste piept. Sudjic nu este ceva la care să nu pot face față. În plus, aș fi norocoasă dacă aș putea s-o ating cu un deget înainte să termine Sajaki cu ea.

– Poate că el te va lăsa să te înfrupți.

Băuturile sosiră într-un norișor de perspex cu capac rabatabil, suspendat de un troleu care se deplasa pe șine montate pe plafon.

– Chiar crezi că ar fi în stare s-o omoare? urmă Hegazi.

Voliova trase o dușcă zdravănă, fericită să-și poată clăti gâtlejul după drumul plin de praf făcut cu rișca.

– Dacă-i vorba pe-așa, n-aș avea încredere că Sajaki nu l-ar omorî pe oricare dintre noi.

– Parcă aveai încredere în el. Ce te-a făcut să te schimbi?

– Sajaki n-a mai fost la fel după ce s-a îmbolnăvit Căpitanul. Voliova privi nervos în jur, conștientă de posibilitatea ca Sajaki să fie în raza lor auditivă. Știai că înainte să se-ntâmple asta amândoi fuseseră la Jongleri?

– Vrei să zici că Jonglerii au făcut ceva cu mintea lui Sajaki?

Ea se gândi la bărbatul gol care ieșea din oceanul Jonglerilor.

– Asta-i ocupația lor.

– Da, însă nu se ocupă decât de voluntari. Vrei să zici că Sajaki a optat să devină mai feroce?

– Nu doar feroce, cât mai degrabă concentrat. Chestia asta cu Căpitanul... Voliova clătină din cap. Este emblematică.

– Ai vorbit recent cu el?

Ea îi înțelese întrebarea.

– Nu; nu cred că l-a descoperit pe cel pe care-l caută, deși este clar că-l vom găsi în scurt timp.

– Iar căutarea ta...?

– Eu nu caut pe cineva anume. Unica mea condiție e ca persoana pe care o găsesc să fie mai întreagă la minte decât Boris Nagorni. Iar asta n-ar trebui să ridice mari dificultăți.

Își lăsă privirea să lunece peste clienții barului. Deși niciunul nu arăta evident psihopat, nu putea spune nici că vreunul ar fi părut stabil și echilibrat.

– Cel puțin așa sper, adăugă ea.

Hegazi își aprinse o țigară și-i întinse una Voliovei. Ea acceptă recunoscătoare și fumă concentrat, fără să vorbească, timp de cinci minute, până când țigara semănă cu un grăunte de material fisionabil învăluit de tăciuni strălucitori. Își notă în minte să-și înnoiască provizia de țigări pe durata escalei.

– Dar căutarea mea abia începe, continuă femeia. Și trebuie s-o abordez cu delicatețe.

– Vrei să spui, surâse triumvirul cunoscător, că nu le vei spune oamenilor în ce constă slujba decât după ce-i recrutezi.

– Bineînțeles că nu! pufni ea.

Naveta cu carcasă din safir în care se afla nu ajunsese departe; fusese doar un salt interorbital scurt de la habitatul familiei Sylveste. Fusese oricum dificil de aranjat. Calvin dezaproba profund ca fiul lui să aibă contacte cu făptura aflată acum în Institut, de parcă starea mintală a acesteia l-ar fi putut infecta printr-un proces misterios de rezonanță prin simpatie. Totuși, Sylveste avea douăzeci și unu de ani și-și alegea deja singur asociații. Calvin n-avea decât să se spânzure sau să-și carbonizeze neuronii în demența pe care se

pregătea s-o abată asupra sa și asupra celor șaptezeci și nouă de discipoli, dar în niciun caz nu avea să-i dicteze lui Sylveste pe cine putea să întâlnească.

Văzu ISSL crescând în depărtare și gândi: „Nimic din toate astea nu-i real." Era doar un fir narativ din biografia lui. Pascale îi dăduse versiunea brută și-l rugase să-i asigure comentariile. Acum el o trăia, continuând să fie prizonier în închisoarea din Cuvier, dar mișcându-se ca o stafie prin propriul său trecut, bântuindu-și sinele mai tânăr. Amintiri de mult îngropate răbufneau nechemate la suprafață. Biografia, care nu era nici pe departe terminată, avea să poată fi accesată în multe feluri, din multiple puncte de vedere și cu diverse grade de interactivitate. Avea să fie un produs multifațetat și complex, îndeajuns de detaliat ca să-ți petreci mai mult de o viață explorând doar un segment al trecutului acela.

ISSL arăta pe cât de real și-l reamintea bărbatul. Centrul organizatoric al Institutului Sylveste pentru Studiul Lințolierilor se afla într-o structură de forma unei roți care data din vremurile amerikano, deși nu exista nici măcar un nanometru cubic care să nu fi fost reprocesat de multe ori în secolele trecute de atunci. Din butucul roții se desprindeau două emisfere cenușii de forma unor ciuperci, ciuruite de interfețe de andocare și de sistemele defensive modeste pe care le permitea etica demarhistă. Obada roții era o concreștere haotică de module locuibile, laboratoare și birouri, înglobate într-o matrice de polimer chitinos masiv, legate laolaltă printr-un hățiș de tuneluri de acces și conducte de aprovizionare zidite în colagen de rechin.

– E bine.

– Crezi? se auzi din depărtare vocea lui Pascale.

– Așa a fost, încuviință Sylveste. Așa am simțit când l-am vizitat.

– Mulțumesc, eu... în sfârșit, asta n-a fost mare lucru, ci doar partea simplă. Complet documentată. Aveam planurile lui ISSL, iar în Cuvier trăiesc câțiva care l-au cunoscut pe tatăl tău, de pildă Janequin. Partea grea a urmat după aceea – de acolo avem foarte puține... doar ce le-ai spus tu când te-ai întors.

– Sunt convins că ai făcut o treabă excelentă.

– O să vezi... și chiar destul de devreme.

Naveta se cuplă cu interfața de andocare. Servitorii de securitate ai Institutului așteptau dincolo de ecluză, pentru a-i valida identitatea.

– Calvin nu va fi încântat, rosti Gregori, managerul Institutului. Cred însă că-i prea târziu ca să te mai trimit acum înapoi.

În ultimele luni trecuseră de două–trei ori prin ritualul acesta, cu Gregori spălându-se pe mâini de fiecare dată de orice consecințe. De-acum nu mai era nevoie ca Sylveste să fie însoțit de cineva prin tunelurile din colagen de rechin spre locul unde țineau făptura.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Dacă tata îți creează necazuri, spune-i că eu ți-am ordonat să-mi arăți locurile.

Gregori își arcui sprâncenele și entopticele acordate emoțional din jurul lui etalară amuzament.

– Nu cumva chiar asta și faci, Dan?

– Încercam să păstrez lucrurile amicale.

– Complet inutil, dragă băiete. Toți am fi mai fericiți dacă ți-ai urma pur și simplu tatăl. Într-un regim totalitarist de calitate, știi permanent unde anume te găsești.

Avură nevoie de douăzeci de minute să navigheze prin tuneluri, avansând radial, spre obada exterioară, trecând prin secțiuni științifice în care echipe de analiști – om plus mașină – se luptau cu enigma centrală a Lințolierilor. Deși ISSL amplasase stații de monitorizare în jurul tuturor Lințoliilor descoperite deocamdată, majoritatea procesării informațiilor și a colaționărilor se desfășura pe orbita lui Yellowstone. Aici erau asamblate teorii complexe, testate după aceea cu datele existente, care erau puține, însă de neignorat. Nicio teorie nu rezistase mai mult de câțiva ani.

Locul unde țineau făptura pentru care venise Sylveste era o anexă bine păzită de pe obadă; un spațiu generos de mare, ținând seama de lipsa oricărei dovezi că entitatea din interior ar fi putut aprecia realmente darul acela. Numele entității – numele omului – era Philip Lascaille.

Acum nu avea mulți vizitatori. Fuseseră foarte mulți în primele zile, la scurt timp după întoarcerea sa, dar interesul se diminuase

când devenise clar că Lascaille nu le putea spune nimic inchizitorilor lui... nici util, nici altfel. Însă, așa cum Sylveste apreciase rapid, faptul că nimeni nu-i acordase prea multă atenție lui Lascaille în zilele acestea putea fi de fapt în avantajul său. Până și vizitele lui relativ rare – o dată sau de două ori pe lună – fuseseră suficient de îndepărtate de normă pentru a permite formarea unui tip de raport între ei doi... între el și făptura care devenise Lascaille.

Anexa lui Lascaille conținea o grădină, sub un cer artificial glazurat în albastrul intens al cobaltului. Fusese creată o briză, suficient cât să mângâie clopoțeii pentru vânt suspendați de umbrarul copacilor ce mărgineau grădina și se arcuiau deasupra.

Grădina fusese amenajată peisagistic cu poteci, îngrămădiri alpine de pietre, măguri, spaliere și iazuri cu peștișori aurii, efectul fiind de labirint rustic, astfel că întotdeauna avea nevoie de vreun minut pentru a-l găsi pe Lascaille. Când ajungea până la urmă la el, bărbatul era în aceeași stare dintotdeauna: pe jumătate dezbrăcat sau complet gol, destul de murdar, cu degetele mânjite de nuanțele de curcubeu ale creioanelor și cretelor colorate. Sylveste știa că se apropia de el când zărea ceva mâzgălit pe dalele potecii; fie un desen simetric complex, fie o aparentă imitație de caligrafie chineză sau sanscrită, fără să fi știut de fapt literele respective. Alteori, mâzgălelile lui Lascaille de pe potecă semănau cu algebră booleană sau cu semnale de semafoare.

După care – întotdeauna era doar o chestiune de timp –, cotea un colț și Lascaille era în fața lui, lucrând la alt desen sau ștergându-l cu grijă pe cel la care lucrase anterior. Chipul îi era încremenit într-un rictus de concentrare totală și toți mușchii corpului îi erau încordați de efortul desenatului, iar procesul se desfășura în tăcere absolută, exceptând clinchetele clopoțeilor de vânt, susurul discret al apei sau scrâșnetele creioanelor și al cretelor pe piatră.

Adeseori Sylveste trebuia să aștepte ore ca să-i remarce măcar prezența, ceea ce în general nu însemna nimic altceva decât că Lascaille întorcea fața spre el pentru o clipă înainte de a continua. Și totuși în clipa aceea se petrecea de fiecare dată același lucru. Rictusul dispărea și în locul lui apărea – fie și numai pentru o

secundă – un zâmbet; de mândrie, de amuzament sau de altceva, mai presus de înțelegerea lui Sylveste.

Apoi Lascaille revenea la cretele lui. Și după aceea nu mai exista nimic care să sugereze că era un om – singurul om, singura ființă umană – care atinsese vreodată suprafața unui Lințoliu și revenise viu.

– Oricum, rosti Voliova domolindu-și ceea ce-i mai rămăsese din sete, nu mă aștept să fie ușor, dar n-am nicio îndoială că, mai devreme sau mai târziu, voi găsi un recrut. Am început să public anunțuri, declarându-ne destinația. În privința activității la bordul navei, spun doar că am nevoie de cineva cu implanturi.

– Sper totuși, zise Hegazi, că nu-l vei lua pe primul care se va prezenta?

– Bineînțeles că nu. Deși candidații nu-și vor da seama, îi voi examina în căutarea oricărui fel de experiență militară anterioară. Nu vreau pe cineva care să cedeze nervos la primele probleme sau pe cineva care să nu fie de acord să se supună disciplinei.

Începuse să se relaxeze după dificultățile pe care le avusese cu Nagorni. O fată cânta pe scenă, purtându-și teeconaxul auriu prin nesfârșite raga[1] spiralate. Voliova nu se dădea în vânt după muzică și așa fusese dintotdeauna, totuși melodiile acestea aveau ceva ispititor matematic, care, pentru moment, acționa împotriva prejudecăților ei.

– Sunt sigură în privința succesului, rosti ea. Singura noastră grijă ar trebui să fie Sajaki.

În clipa aceea Hegazi făcu semn din bărbie către ușă; lumina puternică a zilei de afară o făcu pe Voliova să mijească ochii. O siluetă stătea în prag, conturată maiestuos pe fundalul strălucitor. Purta o mantie neagră lungă până la glezne și un coif vag definit; din cauza luminii, părea un halo proiectat în jurul capului său. Profilul îi era divizat pe diagonală de un baston lung și neted pe care-l ținea cu ambele mâini.

---

[1] Moduri melodice de muzică clasică indiană (n. tr.).

Komusoul păși în semiîntunericul dinăuntru. Aparentul baston de kendo se dovedi doar shakuhachiul lui din bambus: un instrument muzical tradițional. Cu rapiditate mult exersată îl băgă în teaca ascunsă sub faldurile mantiei. După aceea, cu lentoare imperială, își scoase coiful de răchită. Fața îi era greu de distins. Avea părul uns cu ulei, strălucitor și strâns la spate într-o coadă în formă de coasă. Ochii nu i se zăreau îndărătul ochelarilor de asasin ale căror fațete sensibile la infraroșii reflectau slab luminile colorate din sală.

Muzica se oprise brusc; fata cu teeconaxul dispăruse ca prin farmec de pe scenă.

– Ei cred că-i un raid al poliției, șopti Hegazi fiindcă localul devenise acum atât de tăcut, încât nu mai era necesar să ridice glasul. Polițiștii locali trimit „coșurile" când nu vor să-și murdărească de sânge propriile mâini.

Komusoul scană încăperea și ochii ca de muscă se opriră asupra mesei la care stăteau Hegazi și Voliova. Capul părea să i se miște independent de restul corpului, ca la o specie de bufniță. Porni spre ei cu un freamăt al mantiei, părând să lunece mai degrabă decât să pășească. Nonșalant, Hegazi împinse cu piciorul un scaun de sub masă și simultan trase din țigară cu un aer nepăsător.

– Mă bucur să te văd, Sajaki.

Triumvirul își puse coiful de răchită lângă paharele lor și-și scoase ochelarii cu un gest brusc. Se lăsă pe scaunul gol, apoi se răsuci spre restul barului și făcu un gest ca de băut, cerându-le clienților să-și vadă de treaba lor în timp ce el își vedea de treaba lui. Treptat, conversațiile reveniră, contopindu-se într-un uruit egal, deși toți trăgeau cu coada ochiului la ei.

– Mi-aș fi dorit ca situația să fi meritat un toast de celebrare, zise Sajaki.

– Și nu merită? replică Hegazi, arătând pe cât de dezamăgit i-o permitea fața cu modificări extinse.

– Nu, cu certitudine nu. Sajaki examină paharele aproape goale de pe masă, îl ridică pe al Voliovei și-i scurse ultimele picături. Am spionat puțin, așa cum poate că ați dedus din deghizarea mea.

Sylveste nu-i aici. Nu mai este în sistemul ăsta planetar și de fapt n-a mai fost văzut pe aici de cincizeci de ani.

– De cincizeci de ani? fluieră Hegazi.

– Pare o pistă destul de rece, zise Voliova.

Se strădui să-și ascundă mulțumirea, dar știuse dintotdeauna că riscul acela exista. Când Sajaki dăduse ordinul să îndrepte luminăluca spre sistemul Yellowstone, o făcuse pe baza celor mai bune informații disponibile atunci. Dar asta se întâmplase în urmă cu decenii și informațiile fuseseră la rândul lor vechi de decenii când le primise.

– Da, spuse Sajaki. Totuși, nu atât de rece pe cât ai putea să crezi. Știu exact unde a plecat și nu există niciun motiv să bănuim că a mai părăsit locul acela.

– Și unde ar fi asta? întrebă Voliova, simțind brusc un ghem în măruntaie.

– Pe o planetă numită Resurgam. Sajaki așeză paharul pe masă. Este cam departe de aici, dar mă tem, dragi colegi, că va trebui să fie următoarea noastră escală.

Se afundă din nou în trecutul său.

Mai adânc de data asta; pe când avea doisprezece ani. Flashbackurile lui Pascale nu erau secvențiale; biografia nu fusese construită pentru a ține seama de scrupulozitatea timpului liniar. La început Sylveste fu dezorientat, deși era singura persoană din univers care n-ar fi trebuit să se simtă în derivă în propria sa istorie. Confuzia lăsă totuși loc treptat înțelegerii că felul cum procedase ea era corect: era bine să-și trateze trecutul ca pe un mozaic risipit format din evenimente interșanjabile, ca pe un acrostih din care porneau o mulțime de interpretări la fel de legitime.

Era anul 2373, la numai câteva decenii după descoperirea primului Lințoliu făcut de Bernsdottir. Întregi discipline academice luaseră naștere în jurul misterului central, ca și numeroase agenții de cercetare guvernamentale și private. Institutul Sylveste pentru Studiul Lințolierilor era doar unul dintr-o duzină de asemenea organizații, dar era în același timp susținut de una dintre cele mai

bogate – și mai puternice – familii din toată sfera umană. Saltul semnificativ nu s-a datorat însă acțiunilor calculate ale marilor instituții științifice, ci nebuniei aleatorii și dedicate a unui singur om.

Numele lui era Philip Lascaille.

Era cercetător ISSL și lucra în una dintre stațiile permanente de lângă Lințoliul Lascaille, așa cum era numit acum, în sectorul de tranzit Tau Ceti. Lascaille făcea parte dintr-o echipă ținută în standby permanent, pentru eventualitatea în care reprezentanți umani ar fi trebuit să călătorească spre Lințoliu, deși nimeni nu considera asta foarte probabil. Totuși, delegații respectivi existau și o navă era pregătită de asemenea, gata să-i poarte oricând pe restul distanței de cinci sute de milioane de kilometri până la limita de separație... dacă ar fi sosit vreodată o invitație.

Lascaille a decis să nu mai aștepte.

S-a îmbarcat de unul singur și a furat vehiculul ISSL pentru contact. Până când cineva și-a dat seama ce se întâmplase, era mult prea târziu ca să mai poată fi oprit. La bord exista un dispozitiv de autodistrugere care putea fi acționat prin telecomandă, totuși utilizarea sa putea fi interpretată de Lințolieri ca un act de agresiune și nu se dorea asumarea unui asemenea risc. S-a luat decizia de a lăsa soarta să-și urmeze cursul. Nimeni nu se aștepta în mod serios să-l mai vadă pe Lascaille revenind viu. Și, cu toate că el s-a întors până la urmă, cei care manifestaseră îndoieli au avut într-un sens dreptate, deoarece o parte însemnată a sănătății lui mintale nu l-a mai însoțit.

Lascaille se apropiase foarte mult de Lințoliu înainte ca o forță să-l propulseze înapoi – poate la numai câteva zeci de mii de kilometri de suprafață, deși de la distanța aceea nu era simplu de precizat unde se sfârșea spațiul cosmic și unde începea Lințoliul. Nimeni nu s-a îndoit că el se apropiase mai mult decât orice alt om și, de fapt, decât orice altă creatură vie.

Însă prețul fusese înspăimântător.

Philip Lascaille nu mai revenise în întregime și nici chiar în majoritate. Spre deosebire de cei dinaintea lui care încercaseră să se apropie de Lințoliu, corpul nu-i fusese zdrobit și ferfenițit de

forțe incomprehensibile din preajma limitei de separație, dar se părea că ceva la fel de fatal se întâmplase minții sale. Din personalitatea lui nu mai rămăsese nimic, cu excepția câtorva urme reziduale ce slujeau doar să accentueze distrugerea aproape absolută a restului. Mai avea suficiente funcții cerebrale pentru a-l menține în viață fără asistența mașinilor, iar controlul motrice părea complet neafectat. Nu mai rămăsese totuși deloc inteligență; nu mai exista nicio dovadă că Lascaille percepea ce e în jurul său, decât în modul cel mai simplist; nu exista niciun semn că el ar fi priceput ce i se întâmplase sau că era măcar conștient de scurgerea timpului; nu exista nicio indicație că ar fi păstrat abilitatea de a memora experiențe noi sau de a și le aminti pe cele avute înainte de expediția spre Lințoliu. Păstrase capacitatea de a verbaliza, dar, deși rostea ocazional cuvinte perfect formate sau chiar și fragmente de fraze, nimic din ce spunea nu avea vreun sens.

Lascaille – sau ceea ce mai rămăsese din el – a fost readus în sistemul Yellowstone, după care a fost transportat la habitatul ISSL, unde experți medicali au încercat cu disperare să construiască o teorie pentru ce se putuse întâmpla. În cele din urmă – mai mult din disperare decât din logică – s-a decis că continuumul spațio-temporal fractal și restructurat din jurul Lințoliului nu putuse accepta densitatea informațională a creierului bărbatului. Când îl traversase, mintea lui fusese randomizată la nivel cuantic, deși procesele moleculare ale corpului nu-i fuseseră afectate notabil. Era aidoma unui text care fusese transcris imperfect – astfel încât mare parte din înțeles se pierduse –, iar după aceea fusese retranscris.

Lascaille n-a fost totuși ultima persoană care să întreprindă o astfel de călătorie sinucigașă. În jurul lui a crescut un cult al cărui zvon principal era că, în ciuda semnelor exterioare de demență, trecerea prin apropierea Lințoliului îi acordase o stare de nirvana. O dată sau de două ori pe deceniu, câte cineva încerca să-l urmeze pe Lascaille în limita de separație a Lințoliilor cunoscute, dar rezultatele erau mizerabil de uniforme și nu se dobândea nicio îmbunătățire față de reușita lui. Norocoșii reveneau cu jumătate din minte dispărută, iar ghinioniștii nu mai se întorceau niciodată

sau o făceau în nave atât de contorsionate, încât rămăşiţele lor aduceau cu o pastă de culoarea somonului.

Cultul lui Lascaille a crescut, dar oamenii au uitat în curând de el însuşi. Poate că realitatea bolborositoare şi băloasă a existenţei sale era prea tulburătoare.

Sylveste însă nu uitase. Mai mult chiar, devenise obsedat de smulgerea unui ultim şi vital adevăr de la el. Relaţiile de familie îi garantau accesul la Lascaille oricând dorea... cu condiţia de a ignora prevestirile lui Calvin. De aceea începuse să viziteze şi să aştepte cu răbdare absolută în timp ce Lascaille se ocupa de desenele lui de pe pietre, atent mereu la acel indiciu efemer pe care ştia că i-l va oferi finalmente.

În cele din urmă, a fost mai mult decât un simplu indiciu.

Nu mai ţinea minte cât aşteptase în ziua aceea când răbdarea îi fusese răsplătită până la urmă. Deşi intenţionase să se concentreze total asupra acţiunilor lui Lascaille, devenise tot mai greu. Era ca şi cum ar fi privit concentrat o succesiune îndelungată de tablouri abstracte – inevitabil, concentrarea începea să se destrame, oricât s-ar fi străduit s-o menţină. Lascaille se găsea la jumătatea celei de-a şasea sau de-a şaptea mandala din cretă a zilei, pe care o executa cu aceeaşi dedicaţie fervent acordată tuturor semnelor pe care le trasa.

Apoi, fără niciun avertisment, s-a răsucit către Sylveste şi a rostit perfect clar:

– Jonglerii oferă cheia, doctore.

Sylveste a fost prea şocat ca să replice.

– Mi s-a explicat pe când eram în Spaţiul Revelaţiei, a continuat Lascaille vesel.

Sylveste s-a silit să încuviinţeze din cap, cât mai natural cu putinţă. O parte rămasă calmă a minţii lui recunoscuse fraza rostită de Lascaille. Cercetătorii deduseseră că limita de separaţie a Linţoliului era „spaţiul" în care i se acordaseră anumite „revelaţii", prea absconse pentru a fi relatate.

Iar acum limba părea să i se fi dezlegat.

– A existat o vreme când Linţolierii călătoreau între stele, a rostit Lascaille. Cam aşa cum facem noi acum, deşi ei sunt o specie foarte bătrână şi zburau de multe milioane de ani prin spaţiul cosmic. Erau foarte diferiţi, înţelegi?

S-a oprit şi a luat o cretă stacojie în locul celei albastre folosite până atunci, pe care a plasat-o între degetele de la picioare. A reluat cu ea munca la mandala. Însă cu mâna – eliberată acum de sarcina respectivă – a început să schiţeze ceva pe un petic adiacent de sol. Creatura desenată avea o mulţime de membre, tentacule, plăci de armură şi spini, şi nu era tocmai simetrică. Semăna mai puţin cu un membru al unei culturi extraterestre călătoare printre stele, cât mai degrabă cu ceva care se putuse târî pe fundul unui ocean precambrian. Era monstruoasă.

– Ăsta-i un Linţolier? a spus Sylveste cu un fior de anticipare. I-ai întâlnit?

– Nu, n-am intrat niciodată în Linţoliu, a zis Lascaille. Dar ei au comunicat cu mine. S-au relevat minţii mele; mi-au împărtăşit mare parte din istoria şi natura lor.

Sylveste şi-a smuls privirea de la creatura de coşmar.

– Şi care-i rolul Jonglerilor?

– Jonglerii Minţii există de multă vreme şi pot fi găsiţi pe multe planete. Toate culturile călătoare printre stele din partea aceasta a galaxiei i-au întâlnit, mai devreme sau mai târziu. Lascaille a bătut cu degetul în schiţa lui. La fel ca noi, i-au întâlnit şi Linţolierii, doar că mult mai devreme. Înţelegi ce spun, doctore?

– Da... (Cel puţin aşa credea.) Nu însă şi ideea finală.

Lascaille a surâs.

– Jonglerii ţin minte pe oricine sau orice îi vizitează. Îi ţin minte în mod absolut, asta vreau să spun – până la ultima celulă, până la ultima conexiune sinaptică. Asta sunt ei. Un vast sistem biologic de arhivare.

Sylveste ştia că era destul de adevărat. Oamenii aflaseră foarte puţine lucruri importante despre Jongleri, despre funcţia sau despre originea lor. Devenise însă clar aproape din capul locului că erau capabili să stocheze personalităţi umane în matricea lor oceanică,

astfel încât oricine înota în oceanul lor – și era dizolvat și reconstituit în procesul acela – dobândea un soi de imortalitate. Ulterior șabloanele acelea puteau fi reconstruite și întipărite temporar în mintea altcuiva. Procesul era confuz și biologic, astfel că șabloanele stocate erau contaminate de milioane de alte întipăriri ce se influențau subtil și reciproc. Chiar și în zilele de început ale explorării Jonglerilor, fusese evident că oceanul stocase șabloane de gândire extraterestră – aluzii la alte creaturi se infiltraseră în gândurile înotătorilor –, totuși impresiile acelea rămăseseră mereu nedistincte.

– Așadar Lințolierii sunt reamintiți de Jongleri, a zis Sylveste. Dar cum ne ajută asta pe noi?

– Mai mult decât îți dai seama. Poate că Lințolierii arată complet străin, totuși arhitecturile de bază ale minților lor n-au fost complet diferite de ale noastre. Trebuie să ignori corpul și să înțelegi că ei au fost creaturi sociale cu limbaj verbal și cu același mediu perceptiv. Până la un anumit grad, un om poate fi făcut să gândească precum un Lințolier, fără să devină complet neuman în decursul procesului.

L-a privit din nou pe Sylveste.

– Jonglerii ar putea instila o transformare neurală Lințolieră într-un neocortex uman.

Era o idee dătătoare de fiori: să stabilești contact nu întâlnindu-te cu un extraterestru, ci devenind un extraterestru. Dacă asta voise Lascaille să spună...

– Și cum ne-ar ajuta asta?

– Lințoliul nu v-ar mai ucide.

– Nu pricep.

– Lințoliul este o structură protectoare. În interiorul său nu sunt... doar Lințolierii în sine, ci tehnologii pur și simplu prea puternice pentru a le lăsa să cadă în mâinile cui nu trebuie. De-a lungul a milioane de ani, Lințolierii au cernut galaxia, căutând obiecte periculoase lăsate în urmă de culturi dispărute, obiecte pe care nici măcar n-aș putea începe să ți le descriu. Obiecte care, cândva, poate că au slujit binele, dar care sunt de asemenea capabile să fie utilizate ca arme de o oroare inimaginabilă. Tehnologii

și tehnici ce pot fi folosite doar de rase evoluate: mijloace pentru manipularea continuumului spațio-temporal sau pentru deplasări superluminice... și altele pe care mintea ta nu le-ar putea realmente cuprinde.

Sylveste s-a întrebat dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile.

– Atunci ce sunt Lințoliile? Sipete cu comori ale căror chei le primesc doar rasele cele mai avansate?

– Mai mult decât atât. Ele se apără singure împotriva intrușilor. Limita de separație a unui Lințoliu este aproape o creatură vie, care răspunde la șabloanele de gândire ale celor ce intră în ea. Dacă șabloanele nu seamănă cu ale Lințolierilor... le atacă. Modifică local continuumul spațio-temporal, creând vârtejuri letale de curburi. Curburile înseamnă tensiuni de forfecare gravitaționale, doctore, care te rup în bucăți. Pe de altă parte, tipurile corespunzătoare de minți sunt acceptate de Lințoliu, care le călăuzește până mai aproape și le protejează într-un „buzunar" de spațiu liniștit.

Implicațiile, a priceput Sylveste, erau zguduitoare. Dacă gândeai ca un Lințolier, puteai trece de defensivele acelea și să ajungi în inima strălucitoare a sipetului cu comori. Și ce dacă oamenii nu erau îndeajuns de avansați conform standardului Lințolierilor pentru a merita comoara aceea? Dacă erau îndeajuns de inteligenți ca să descuie sipetul, nu meritau să ia ce găsiseră? Potrivit spuselor lui Lascaille, Lințolierii își asumaseră rolul de paznici galactici când ascunseseră tehnologiile acelea dăunătoare... dar îi rugase cineva s-o facă? După care altă întrebare i s-a ridicat prin minte.

– De ce te-au lăsat să știi toate astea, dacă ceea ce se găsește în interiorul Lințoliului trebuie protejat cu orice preț?

– Nu știu dacă au făcut-o cu intenție. Probabil că bariera din jurul Lințoliului care poartă numele meu a eșuat, fie numai pentru o clipită, să mă identifice ca extraterestru. Poate că era avariată sau poate că a derutat-o... starea mea mintală. Odată ce am început să intru în Lințoliu, informațiile au început să curgă între noi și așa am aflat toate astea: ce conținea Lințoliul și cum puteau fi ocolite defensivele lui. Să știi că nu-i un truc care poate fi deprins de mașini.

Ultima remarcă a părut că sosise din senin; pentru o clipă a atârnat în aer, după care Lascaille a continuat:

– Totuși, Linţoliul trebuie să fi început să suspecteze că eram străin. M-a respins și m-a azvârlit înapoi în spaţiu.

– De ce nu te-a omorât pur și simplu?

– Probabil că nu era sigur de judecata făcută.

A făcut o pauză.

– În Spaţiul Revelaţiei, am simţit într-adevăr îndoială. În jurul meu se desfășurau dispute vaste, mai iuţi decât gândurile. Până la urmă probabil că a învins prudenţa.

Și acum întrebarea pe care Sylveste dorise s-o pună din clipa în care Lascaille deschisese gura.

– De ce ai aşteptat până acum să ne spui toate astea?

– Îmi cer iertare pentru reticenţa mea anterioară, dar mai întâi trebuia să asimilez cunoștinţele plasate de Linţolieri în mintea mea. Condiţiile erau cele fixate de ei... nu de noi.

A ezitat, cu atenţia aparent atrasă de o mânjitură de cretă care păta puritatea matematică a mandalei. Și-a umezit un deget și a șters-o.

– Aceea a fost partea simplă. A trebuit apoi să-mi reamintesc cum comunică oamenii. Lascaille l-a privit pe Sylveste și ochii lui animalici erau pe jumătate acoperiţi de un smoc neanderthalian de păr nepieptănat. Tu ai fost blând cu mine, nu precum ceilalţi. Ai avut răbdare cu mine. M-am gândit că asta te-ar putea ajuta.

Sylveste a simţit că fereastra de luciditate s-ar putea închide în curând.

– Și cum îi convingem pe Jongleri să ne imprime șablonul de conștiinţă al Linţolierilor?

– Asta-i partea ușoară. Lascaille a făcut un semn cu barba către desenele cu cretă. Memorează figura asta și adu-o în prim-planul minţii când înoţi.

– Asta-i tot?

– Va fi suficient. Reprezentarea ei internă în mintea ta îi va instrui pe Jongleri în privinţa nevoilor tale. Desigur, ar fi bine să le duci un cadou. Nu vor face gratuit ceva de asemenea magnitudine.

– Un cadou?

Sylveste s-a întrebat ce fel de cadou i-ai fi putut oferi unei entități care semăna cu o insulă plutitoare de alge și ierburi de mare.

– O să te gândești tu la ceva. Indiferent ce ar fi, asigură-te că are o densitate mare de informații. Altfel o să-i plictisești. Și n-ai vrea să-i plictisești.

Sylveste dorea să-i pună și alte întrebări, dar atenția lui Lascaille revenise la desenele lui cu creta.

– Asta-i tot ce am avut de zis, a încheiat bărbatul.

S-a dovedit că așa fusese.

Lascaille n-a mai vorbit niciodată cu Sylveste și nici cu altcineva. După o lună a fost găsit mort, înecat în iazul cu peștișori.

– Alo? strigă Khouri. Este cineva aici?

Se trezise, dar asta era tot ce știa. De altfel nu fusese o moțăială, ci ceva mult mai profund, mai îndelung și mai rece. O amnezie a dezghețării, aproape sigur – nu ceva ce să uiți prea ușor, iar ea se mai deșteptase în felul acela pe orbita lui Yellowstone. Semnele fiziologice și neurale erau exact aceleași. Nu se vedea nici urmă de sarcofag pentru refrisomn – era întinsă, complet îmbrăcată, pe o sofa –, dar cineva ar fi putut-o muta cu ușurință înainte să fi fost pe deplin conștientă. Totuși, cine o făcuse? Și unde se afla acum? Parcă în memorie îi fusese aruncată o grenadă, care i-o spulberase în fragmente. Locul acesta era însă sâcâitor de familiar.

Holul unei locuințe? Indiferent unde ar fi fost, era ticsit de sculpturi hâde. Fie că trecuse pe lângă ele cu câteva ore în urmă, fie că erau ficțiuni regresive din adâncurile copilăriei ei, orori din creșă. Formele lor curbe, zimțate și arse se ridicau mult deasupra, proiectând umbre demonice. Pe jumătate ametită, Khouri intui că se potriveau cumva laolaltă sau se potriviseră cândva, deși poate că acum erau prea deformate și rupte ca să se mai poată îmbina.

Pași lipăiră nesiguri prin hol.

Khouri întoarse capul pentru a vedea cine se apropia. Își simți gâtul rigid ca lemnul. Anii de experiență o anunțară că nici restul corpului n-avea să fie mai suplu după amnezia dezghețării.

Bărbatul se opri la câțiva pași de patul ei. În strălucirea ca de lumină selenară din încăpere, era greu să-i descifreze chipul, totuși maxilarele adumbrite aveau o familiaritate care-i zgândărea memoria. Era cineva pe care ea îl cunoscuse, cu ani în urmă.

– Sunt eu, Manoukhian, rosti bărbatul cu glas flegmatic. Mademoiselle a considerat că ai putea aprecia un chip familiar la trezire.

Numele acelea însemnau ceva pentru Khouri, totuși era greu de precizat exact ce anume.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Simplu. Ea ți-a făcut o ofertă pe care n-ai putut s-o refuzi.

– Cât timp am dormit?

– Douăzeci și doi de ani, zise Manoukhian și-i întinse mâna. Mergem acum să discutăm cu Mademoiselle?

Sylveste se deșteptă cu fața spre un perete negru care înghițea jumătate din cer – un negru atât de total, încât părea o anulare a existenței înseși. Nu observase asta anterior, dar acum văzu – sau își închipui că vede – că bezna obișnuită dintre stele era de fapt strălucitoare de propria ei luminozitate lăptoasă. În sfera de pustiu care era Lințoliul lui Lascaille nu existau însă stele; nu exista absolut nicio sursă de lumină, niciun foton nu sosea din nicio parte a spectrului electromagnetic detectabil; niciun neutrino de vreo aromă, nicio particulă, exotică sau de altă natură. Nicio undă gravitațională, niciun câmp electrostatic sau magnetic, nici chiar cea mai măruntă șoaptă de radiație Hawking, care, în conformitate cu puținele teorii existente ale fizicii Lințoliului, ar fi trebuit să se reverse din limita de separație, reflectând temperatura entropică a suprafeței.

Nimic din toate acestea nu se întâmpla. Din câte putuseră înțelege oamenii, Lințoliile nu făceau decât să obstrucționeze absolut toate formele de radiație care încercau să le traverseze. Asta și, desigur, cealaltă acțiune vizibilă a lor: să facă bucățele orice obiect îndrăznea să treacă prea aproape de limita lor de separație.

Ei îl deșteptaseră din refrisomn și acum se afla în starea de dezorientare dătătoare de greață care însoțea trezirea, totuși era

îndeajuns de tânăr ca să reziste efectelor: vârsta lui fiziologică era de numai treizeci și trei de ani, deși de la nașterea sa trecuseră mai bine de șaizeci de ani.

– Sunt... sănătos? se străduí să-i întrebe pe medicii de resuscitare, deși atenția îi era atrasă întruna de neantul de dincolo de fereastra stației, precum cineva care privește în omologul negru al unui viscol.

– Aproape am terminat cu tine, rosti medicul privind informații neurale ce se derulau prin aerul dintre ei și clasificându-le importanța prin lovituri ușoare ale unui stilus în buza inferioară. Însă Valdez n-a mers. Asta înseamnă că Lefevre a trecut pe poziția primară. Crezi că poți să lucrezi cu ea?

– Niței cam târziu acum pentru îndoieli, nu?

– Am glumit, Dan. Ia spune, cât îți reamintești? Nu te-am scanat pentru amnezia dezghețării.

Păruse o întrebare stupidă, dar de îndată ce își interogă memoria, descoperi că răspundea lent, ca un sistem de recuperare a documentelor într-o birocrație ineficientă.

– Ți-o mai amintești pe Stropi-de-Spumă? întrebă medicul cu o notă de îngrijorare în glas. Este vital să ți-o amintești...

Și-o amintea, da... însă pentru o clipă n-o putu conecta cu alte amintiri. Își amintea bine – era ultimul lucru pe care și-l reamintea fără tărăgănări – planeta Yellowstone. O părăsiseră la doisprezece ani după Cei Optzeci, la doisprezece ani după moartea corporală a lui Calvin, la doisprezece ani după ce Philip Lascaille îi vorbise lui Sylveste, la doisprezece ani după ce se sinucisese prin înecare, părând aparent că-și atinsese scopul.

Expediția era mică, dar bine echipată: un echipaj de lumină-lucă, parțial himeric, Ultranauți care se amestecau rareori cu ceilalți oameni, douăzeci de savanți aleși în principal din ISSL și patru potențiali delegați pentru contact. Doar doi dintre cei patru aveau să călătorească realmente spre suprafața Lințoliului.

Obiectivul lor era Lințoliul lui Lascaille, dar prima escală avea să fie altundeva. Sylveste ținuse seama de spusele lui Lascaille: Jonglerii Minții erau esențiali pentru succesul misiunii. Mai întâi

trebuia să-i viziteze pe ei pe propria lor planetă, la zeci de ani-lumină de Linţoliu. Nici atunci nu prea ştia la ce să se aştepte, dar, deşi părea imprudent, avea încredere în sfatul lui Lascaille. Bărbatul nu şi-ar fi întrerupt zadarnic tăcerea.

Jonglerii reprezentau o curiozitate de mai bine de un secol. Existau pe mai multe corpuri cereşti, care erau, toate, dominate de un ocean unic, care le acoperea complet. Jonglerii erau o conştiinţă biochimică distribuită prin ocean, compusă din trilioane de microorganisme care coacţionau, aranjate în pâlcuri de mărimea unor insule. Toate lumile Jonglerilor erau active tectonic şi se emisese teoria că Jonglerii îşi trăgeau energia din răsuflători de evacuare termică de pe fundul oceanic: căldura era convertită în energie bioelectrică şi transferată la suprafaţă prin intermediul tentaculelor de superconductori organici ce coborau prin kilometri de frig întunecos. Scopul Jonglerilor – presupunând că ar fi avut un scop – rămânea complet necunoscut. Era clar că deţineau capacitatea de a media biosferele planetelor pe care fuseseră însămânţaţi, acţionând ca o unică masă inteligentă de fitoplancton, însă nimeni nu ştia dacă asta nu era ceva doar secundar pe lângă altă funcţie superioară, ascunsă. Se ştia numai – şi, din nou, nu era înţeles cum se cuvine – că Jonglerii deţineau capacitatea de a depozita şi de a recupera informaţii, acţionând ca o unică reţea neurală de dimensiune planetară. Informaţiile acelea erau stocate pe multe nivele, de la şabloanele de conectivitate grosiere de pe tentaculele ce pluteau la suprafaţă, până la fuioarele de ARN ce pluteau independent. Era imposibil de spus unde începea oceanul şi unde se terminau Jonglerii... tot aşa cum era imposibil de spus dacă fiecare planetă conţinea mai mulţi Jongleri sau doar un individ extins în mod arbitrar, pentru că insulele în sine erau legate laolaltă prin punţi organice. Erau depozite vii, de mărimea unor planete, de informaţii, vaşti bureţi informaţionali. Aproape orice ar fi intrat într-un ocean Jongler ar fi fost penetrat de tentacule microscopice, dizolvat parţial, până ce proprietăţile sale structurale şi chimice ar fi fost dezvăluite şi informaţiile respective ar fi fost după aceea integrate în stocarea biochimică a

oceanului. Așa cum sugerase Lascaille, Jonglerii puteau imprima șabloanele acelea și în același timp le puteau codifica. Se presupunea că șabloanele puteau include mentalitățile altor specii ce intraseră în contact cu Jonglerii... așa cum făcuseră Lințolierii.

Echipe umane de studiu îi investigaseră multe decenii pe Jonglerii Minții. Oameni care înotau în oceanul infestat cu Jongleri erau capabili să intre în legătură cu organismul, când microtentaculele Jonglerilor se infiltrau temporar în neocortexul uman, stabilind legături cvasisinaptice între mințile înotătorilor și restul oceanului. Ei spuneau că era ca și cum ar fi comunicat cu alge înzestrate cu rațiune. Înotători instruiți au raportat că-și simțeau conștiința extinzându-se până la includerea întregului ocean, iar amintirile lor deveneau vaste, luxuriante și străvechi. Limitele lor perceptuale deveneau maleabile, deși nu exista nicio clipă sentimentul că oceanul în sine ar fi fost cu adevărat conștient de sine, ci mai degrabă era o oglindă, care reflecta masiv conștiința umană: solipsismul suprem. Înotătorii reușeau progrese surprinzătoare în matematică, de parcă oceanul le-ar fi amplificat facultățile creative. Unii povesteau chiar că amplificările acelea persistau un timp după ce părăsiseră matricea oceanică și reveniseră pe uscat sau pe orbită. Era oare posibil ca în mințile lor să se fi petrecut schimbări de natură fizică?

Așa apăruse conceptul transformării Jonglerilor. După instruire suplimentară, înotătorii învățaseră cum să selecteze forme specifice de transformare. Neurologi staționați pe planete Jongler au încercat să mapeze modificările cerebrale induse de extratereștri, însă cu succes doar parțial. Transformările erau extraordinar de subtile, mai degrabă asemănătoare cu reacordarea unei viori decât cu dezasamblarea ei și reconstruirea de la zero. Rareori erau permanente; după zile, săptămâni sau, cu totul ocazional, ani, transformarea pălea.

Acesta era stadiul cunoașterii când expediția lui Sylveste ajunsese pe planeta Stropi-de-Spumă a Jonglerilor. Acum bărbatul și-o reamintea, desigur: oceanele, mareele, lanțurile vulcanice și duhoarea constantă, copleșitoare de alge marine a organismului în sine. Mirosul a descuiat restul. Toți cei patru potențiali delegați pentru contactul cu Lințoliul învățaseră la un nivel profund de amintire

desenul făcut cu creta. După luni de antrenamente cu înotători experți, cei patru au intrat în ocean și și-au umplut mințile cu forma primită de la Lascaille.

Jonglerul a pătruns în ei, le-a dizolvat parțial mințile și apoi le-a restructurat potrivit propriilor sale șabloane înglobate.

Când cei patru au ieșit, la început a părut că Lascaille fusese totuși dement.

Ei n-au etalat moduri bizare de comportament extraterestru și nici n-au dobândit pe neașteptate răspunsuri la marile mistere cosmice. Când au fost chestionați, niciunul dintre ei nu a raportat că s-ar fi simțit diferit în mod particular și nici nu știau mai multe despre identitatea sau natura Lințolierilor. Însă testele neurologice sensibile au sondat mai adânc decât intuiția umană. Aptitudinile spațiale și cognitive ale celor patru se modificaseră, deși în moduri stupefiant de greu de cuantificat. Odată cu trecerea zilelor, ei au raportat stări mintale care erau – paradoxal – atât familiare, cât și complet străine. În mod evident, ceva se schimbase, deși nimeni nu putea fi sigur că stările mintale pe care le încercau aveau vreo legătură cu Lințolierii.

Cu toate acestea, trebuiau să se miște rapid.

Imediat după terminarea testelor inițiale, cei patru delegați au intrat în refrisomn. Temperatura scăzută împiedica dezintegrarea transformărilor Jonglerilor, deși acestea aveau să se destrame inevitabil după trezire, în ciuda unui tratament complicat cu medicamente neurostabilizatoare experimentale. Au fost ținuți adormiți pe durata călătoriei spre Lințoliul lui Lascaille, apoi săptămâni la rând în vecinătatea obiectului în sine, în timp ce stația de studiu a fost apropiată treptat, în interiorul razei nominale de siguranță de 3 UA, pe care o menținuseră până atunci. Delegații au fost treziți doar în ajunul plecării lor spre suprafață.

– Îmi... amintesc, rosti Sylveste. Mi-o amintesc pe Stropi-de-Spumă.

Apoi urmă un moment în care medicul continuă să-și lovească stilusul de buze, asimilând mormanul de informații ce se revărsa din sistemele de analiză medicală, după care încuviință și-l declară apt pentru misiune.

– Vechiul loc s-a schimbat nițel, zise Manoukhian.

Khouri văzu că avea dreptate. Privea peste ceva pe care abia îl recunoscu ca fiind Orașul Abisului. Plasa de Țânțari dispăruse. Acum orașul era redeschis elementelor naturii și clădirile sale se ridicau neprotejate în atmosfera lui Yellowstone, pe când anterior se adăpostiseră sub draperiile contopite ale domurilor. Castelul negru al lui Mademoiselle nu se mai număra printre structurile cele mai înalte. Monștri etajați, aeroformi străpungeau cerul cafeniu clocotitor, ca aripioare dorsale de rechini sau lame de spinifex, spintecați de nenumărate ferestruici, împodobite cu giganticele simboluri de logică booleană a Agregaților. Precum velătura unui iaht, clădirile se înălțau din rămășițele Mulciului pe catarge subțiri, astfel încât muchiile lor frontale despicau vântul. Mai rămăsese doar puțin din vechea arhitectură noduroasă și doar un vestigiu din Coronament. Pădurea vechiului oraș fusese tăiată și trecută în istorie de turnurile ca niște lame strălucitoare.

– Au crescut ceva în abis, rosti Manoukhian. Jos, în adânc. Ei îi spun Lilly. Glasul lui căpătă un ton de repulsie fascinată. Cei care au văzut-o spun că pare a fi o bucată uriașă de viscere care respiră, o bucată din stomacul lui Dumnezeu. Este fixată de pereții abisului. Gazele care emană din adânc sunt toxice, dar după ce trec prin Lilly sunt aproape respirabile.

– Toate astea în numai douăzeci și doi de ani?

– Da, răspunse cineva.

O mișcare se întrezări în blindajul negru strălucitor al jaluzelelor. Khouri se răsuci la timp pentru a vedea un palanchin oprindu-se silențios. Când îl zări, și-o reaminti pe Mademoiselle și multe altele de asemenea. Parcă de la ultima lor întâlnire nu trecuse mai mult de un minut.

– Mulțumesc că ai adus-o aici, Carlos.

– Asta va fi tot?

– Așa cred. Glasul ei avea o ușoară reverberație. Cadrul temporal este esențial, înțelegi? Chiar și după atâția ani. Am localizat un echipaj care are nevoie de cineva ca ea, dar nava lor va părăsi

sistemul în câteva zile. Ea va trebui instruită, pregătită pentru rol și prezentată lor înainte să pierdem oportunitatea aceasta.

– Și dacă refuz? întrebă Khouri.

– Nu vei refuza însă, nu-i așa? Nu acum, când știi ce pot face pentru tine. Îți amintești, da?

– Nu-i ceva ce poate fi uitat cu ușurință.

Acum își reamintea clar ce-i arătase Mademoiselle: în celălalt sarcofag de refrisomn se afla Fazil, soțul ei. În ciuda celor ce i se spuseseră, nu fusese niciodată separată de el. Amândoi sosiseră de la Atuul lui Sky, eroarea birocratică fiind mai benignă decât își imaginase ea vreodată, însă ea fusese amăgită. Dovada intervenției lui Mademoiselle era evidentă de la bun început. Angajarea lui Khouri ca asasină pentru Jocul Umbrelor fusese cam prea simplă: privind retrospectiv, rolul acela slujise doar pentru a-i demonstra capacitatea privind sarcina care o aștepta. Cât despre asigurarea acceptului ei, aceea fusese simplitatea în sine. Mademoiselle îl avea pe Fazil. Dacă Khouri refuza să facă ce i se cerea, n-avea să-și mai vadă niciodată soțul.

– Știam că vei fi rațională, zise Mademoiselle. Să știi că ceea ce-ți cer nu-i chiar atât de dificil.

– Ce-i cu echipajul pe care l-ai găsit?

– Sunt simpli traderi, rosti Manoukhian liniștitor. Eu însumi am fost așa ceva. Am ajuns să salvez...

– Ajunge, Carlos!

– Scuze. Bărbatul privi către palanchin. Vreau să spun doar atât: Cât de ai naibii pot fi ei?

Accidental sau prin acțiunea subconștientului proiectanților – nu fusese niciodată complet clar –, vehiculul de contact ISSL arăta precum simbolul infinitului: două module ca niște lobi, ticsite cu sisteme de susținere biotică, senzori și echipamente de comunicații, despărțite printr-un manșon mărginit de propulsoare și rețele suplimentare de senzori. Două persoane puteau intra în oricare dintre lobi, iar în eventualitatea unei suprimări neurale în toiul misiunii, unul sau ambii lobi puteau fi ejectați.

Vehiculul de contact își crescu accelerația spre Linţoliu, în timp ce stația se retrase dincolo de limita de securitate, către luminălucă. Narațiunea lui Pascale arăta vehiculul micșorându-se treptat, până rămaseră numai strălucirea propulsiei sale și pulsațiile roșu și verde ale luminilor de navigație, care păleau; întunericul înconjurător părea să le oculteze precum cerneala întinzându-se în apă.

Nimeni n-a putut fi sigur despre ce s-a petrecut după aceea. În evenimentele ce au urmat, majoritatea informațiilor întrezărite de Sylveste și de Lefevre pe când se apropiau au fost pierdute, inclusiv datele transmise către stație și luminălucă. Nu erau nesigure doar cadrele temporale, ci era discutabilă și ordinea precisă a evenimentelor. Tot ce s-a aflat a fost ce și-a reamintit Sylveste însuși și, întrucât el, potrivit propriilor lui afirmații, traversase perioade de conștiință alterată sau diminuată în vecinătatea Linţoliului, amintirile sale nu puteau fi considerate adevărul literal.

Iată ce s-a aflat.

Sylveste și Lefevre s-au apropiat de Linţoliu mai mult decât o făcuse orice om vreodată, chiar și Lascaille. Dacă spusele lui Lascaille fuseseră adevărate, atunci transformările lor păcăleau defensivele Linţoliului, determinându-l să-i învăluie într-un buzunar de continuum spațio-temporal aplatizat, pe când restul limitei de separație clocotea de forțe mareice gravitaționale ucigașe. Nimeni, nici chiar acum, nu pretindea că înțelegea cum se putea întâmpla așa ceva: cum puteau mecanismele îngropate ale Linţoliului să curbeze continuumul spațio-temporal prin asemenea geometrii demente, când o împăturire de un miliard de ori mai puțin severă ar fi necesitat mai multă energie decât era stocată în toată masa în repaus a galaxiei. De asemenea, nimeni n-a înțeles în ce fel conștiința se putea infiltra în continuumul spațio-temporal din jurul Linţoliului, astfel ca Linţoliul în sine să poată recunoaște tipurile de minți care încercau să obțină acces în miezul său, și în același timp să remodeleze gândurile și memoria acelor minți. Exista în mod evident o legătură ascunsă între gânduri în sine și procesele fundamentale din continuumul spațio-temporal; ele se influențau reciproc. Sylveste găsise referințe la o teorie străveche, moartă de secole, care propusese

o legătură între procesele cuantice ale conștiinței și mecanismele cuantice gravitaționale care susțineau continuumul spațio-temporal, prin unificarea unui așa-numit „tensor de curbură de tip Weyl"... totuși conștiința nu era mai bine înțeleasă acum, așa că teoria rămânea la fel de speculativă cum fusese din capul locului. Poate că totuși în vecinătatea Lințoliului, orice legătură cât de slabă între conștiință și continuumul spațio-temporal era masiv amplificată. Sylveste și Lefevre își gândeau drumul prin furtună, mințile lor remodelate calmând forțele gravitaționale ce clocoteau în jur, la numai câțiva metri de învelișul navei. Erau precum niște îmblânzitori de șerpi care se mișcau printr-un cuib de cobre și a căror muzică delimita o regiune minusculă de securitate. Securitatea exista până când muzica înceta – sau devenea discordantă – și șerpii începeau să iasă din placiditatea lor hipnotizată. N-avea să fie niciodată complet clar cât de aproape de Lințoliu au ajuns Sylveste și Lefevre înainte ca muzica să se altereze și cobrele gravitației să înceapă să se foiască.

Sylveste a susținut că ei nu ajunseseră niciodată în limita de separație a Lințoliului în sine; potrivit propriilor lui dovezi vizuale, mai bine de jumătate din cer rămăsese plin de stele. Totuși, puținele date ce fuseseră recuperate din nava de studiu sugerau că modulul de contact pătrunsese deja mult în spuma fractală din jurul Lințoliului – pătrunsese mult în limita de separație infinit de încețoșată a obiectului însuși, pătrunsese mult în ceea ce Lascaille numise Spațiul Revelației.

Lefevre a știut când a început să se întâmple. Îngrozită, dar cu un calm glacial, l-a anunțat pe Sylveste. Transformarea ei Lințolier se dezintegra, vălul ei de percepere extraterestră începuse să se subțieze, lăsând doar gânduri omenești. Era lucrul de care se temuseră permanent, dar se rugaseră să nu se petreacă.

Au informat rapid stația de studiu și au rulat psihoteste pentru a verifica spusele ei. Adevărul era teribil de clar. Transformarea ei colapsa. După câteva minute, mintea lui Lefevre nu avea să mai aibă componenta Lințolier și nu avea să fie în stare să calmeze șerpii printre care înaintau. Ea uita muzica.

Deși se rugaseră ca asta să nu se întâmple, își luaseră măsuri de precauție. Femeia s-a retras în jumătatea opusă a modulului și a declanșat încărcăturile de separare, amputând partea ei de navă de cea a lui Sylveste. La momentul acela transformarea ei dispăruse aproape complet. Prin intermediul legăturii audiovizuale dintre cele două părți separate ale vehiculului, ea l-a informat pe Sylveste că putea simți forțele gravitaționale crescând, răsucindu-i și trăgându-i corpul în chipuri feroce și violent de imprevizibile.

Propulsoarele au încercat să-i îndepărteze modulul de spațiul ostil din jurul Lințoliului, însă obiectul era pur și simplu prea mare și ea, prea mică. În câteva minute tensiunile i-au sfârtecat carcasa subțire a vehiculului, deși Lefevre a rămas vie, ghemuită ca un fetus în ultimul buzunar, tot mai micuț, de spațiu liniștit, focusat pe creierul ei. Sylveste a pierdut contactul cu ea când vehiculul a explodat în bucăți. Aerul ei s-a purjat rapid, dar decompresia nu s-a petrecut la fel de repede pentru a-i răpi complet zbieretele.

Lefevre murise, Sylveste știa asta, totuși transformarea lui continua să țină șerpii la depărtare. Curajos, mai singur decât orice ființă omenească din istorie, și-a continuat coborârea în limita de separație a Lințoliului.

Ceva mai târziu, Sylveste s-a trezit în tăcerea vehiculului său. Dezorientat, a încercat să contacteze stația de studiu, care ar fi trebuit să-i aștepte întoarcerea. N-a primit însă niciun răspuns. Stația de studiu și luminăluca erau lipsite de viață, aproape distruse. Un soi de spasm gravitațional trecuse pe lângă ei și-i eviscerase complet, așa cum se întâmplase cu modulul lui Lefevre. Echipajul și membrii echipei fuseseră uciși instantaneu, ca și Ultranauții. El singur supraviețuise.

Dar pentru ce? Ca să moară de asemenea, însă mult mai lent?

Sylveste și-a dirijat modulul spre resturile stației și ale luminălucii. O clipă, gândurile sale i-au părăsit pe Lințolieri și s-au concentrat doar la supraviețuire.

Lucrând singur, trăind în spațiul strâmt al modulului, a petrecut săptămâni, învățând cum să trezească la viață sistemele de reparare avariate ale luminălucii. Spasmul Lințolier vaporizase

sau transformase în fragmente minuscule mii de tone din masa navei, dar acum aceasta trebuia să ducă acasă doar un singur om. După ce procesele regenerative au pornit, el a reușit să doarmă, în cele din urmă, neîndrăznind să creadă că va reuși cu adevărat. Iar în visele acelea, Sylveste a conștientizat treptat un adevăr important și paralizant. După ce Carine Lefevre fusese omorâtă și înainte ca el să-și recapete conștiința, se întâmplase ceva. În mintea lui pătrunsese ceva care-i vorbise. Însă mesajul care-i fusese transmis se dovedise atât de brutal extraterestru, încât Sylveste nici măcar nu putea începe să-l formuleze în termeni umani.

El păşise în Spaţiul Revelaţiei.

5

Caruselul Noua Brazilie, Yellowstone,
Epsilon Eridani, 2546

– Sunt la bar, vorbi Voliova în brățară, oprindu-se la intrarea în „Jonglerul și Linţolierul".

Regreta că sugerase ca acesta să fie punctul de întâlnire – detesta localul aproape la fel de mult pe cât îi detesta clientela –, dar când aranjase un rendez-vous cu noua candidată, nu fusese în stare să găsească o alternativă.

– Recruta a sosit? rosti glasul lui Sajaki.

– Doar dacă a venit mai devreme. Dacă sosește la timp și întâlnirea noastră decurge favorabil, ar trebui să plecăm într-o oră.

– O să fiu pregătit.

Voliova își îndreptă umerii și intră, asamblând instantaneu o hartă mintală a ocupanţilor barului. Aerul era ticsit de parfum trandafiriu înecăcios. Până și fata care cânta la teeconax făcea aceleași mișcări nervoase. Sunete lichide tulburătoare îi emanau din cortex, amplificate de instrument și modulate după aceea de presiunea exercitată de degetele ei pe tastiera complexă, colorată spectral și sensibilă la apăsări. Muzica suia prin raga care erau aidoma unor scări, pentru ca apoi să se despice în pasaje atonale

ce zgâriau nervii și semănau cu dragoni care scrijeleau cu ghearele table ruginite. Voliova auzise că trebuia să ai implanturi neuroauditive specializate înainte ca muzica teeconaxului să-ți poată spune ceva.

Găsi un loc la bar și comandă o votcă; în buzunar avea o hipodermică, pregătită s-o trimită urgent înapoi la sobrietate, dacă ar fi fost nevoie. Era resemnată înaintea unei posibile lungi așteptări a recrutei în timpul serii. De obicei așa ceva ar fi nemulțumit-o, dar – spre surprinderea ei – se simțea relaxată și în același timp atentă, în ciuda mediului înconjurător. Poate că aerul era impregnat de substanțe chimice psihotrope, dar ea se simțea mai bine decât fusese de multe luni, chiar și ținând seama de vestea că echipajul va călători spre Resurgam. În același timp era bine să fie din nou printre oameni, până și specimenele care frecventau localul acesta. Trecură minute întregi în care ea le privi chipurile animate, fermecată în mod senin de conversații pe care nu le putea auzi, imaginându-și poveștile pe care și le împărtășeau. O fată trase dintr-o narghilea și expiră un jet lung de fum, înainte de a izbucni în râs când partenerul ei ajunse la poanta unui banc bizar. Un bărbat chel cu un dragon tatuat pe țeastă se lăuda cum zburase prin atmosfera unei gigante gazoase după ce îi murise autopilotul, iar mintea lui configurată de Jongleri rezolvase ecuații de flux atmosferic de parcă ar fi fost născut pentru așa ceva. Alt grup de Ultranauți, cu aspect spectral din cauza iluminatului albastru palid de deasupra separeului lor, juca o partidă încinsă de cărți. Un bărbat trebuia să-și plătească datoria, renunțând la o coadă din păr. Prietenii lui îl țineau nemișcat, în timp ce învingătorul își revendică trofeul, tăindu-i coada cu un briceag.

Oare cum arăta Khouri?

Voliova pescui cartea de vizită din jachetă și o privi discret pentru ultima dată. Numele Ana Khouri era însoțit de câteva rânduri scurte de date biografice. Nimic din femeia aceasta n-ar fi făcut-o să iasă în evidență într-un bar obișnuit, dar aici tocmai trăsăturile ei banale ar fi avut același efect. Judecând după fotografie, ar fi arătat mai nelalocul ei decât Voliova însăși, dacă așa ceva ar fi fost posibil.

Voliova nu se plângea însă. Khouri arăta ca o candidată remarcabil de potrivită pentru postul liber. Ea intrase deja ilegal în rețelele de date rămase în sistem – cele care mai funcționau după epidemie – și întocmise o listă scurtă cu indivizi adecvați nevoilor ei. Khouri se numărase printre aceia; fusese soldat pe Atuul lui Sky. În același timp însă trecutul ei fusese imposibil de dezgropat și Voliova renunțase finalmente și se concentrase asupra altor candidați. Niciunul nu fusese exact ceea ce căuta ea, totuși continuase, devenind treptat tot mai disperată, pe măsură ce candidații nu se potriveau cerințelor. Nu doar o dată Sajaki sugerase să răpească pur și simplu pe cineva – ca și cum recrutarea cuiva sub pretexte false ar fi fost un delict mai mărunt. Totuși, răpirea ar fi fost aleatorie și n-ar fi garantat că avea să capete o persoană cu care putea să lucreze.

După care, în mod neașteptat, Khouri îi abordase pe ei. Auzise că *Nostalgia* căuta să-și completeze echipajul și era dispusă să părăsească Yellowstone. Nu-și menționase trecutul militar, dar Voliova îl cunoștea deja; fără îndoială, Khouri prefera să fie precaută. Straniu părea faptul că ea nu-i abordase decât după ce Sajaki – în conformitate cu protocoalele standard – anunțase schimbarea destinației lor.

– Căpitan Voliova? Tu ești, da?

Khouri era micuță, sârmoasă și cu îmbrăcăminte sobră, care nu corespundea niciunei mode Ultranaute recognoscibile. Părul negru îi era mai lung ca al lui Voliova cu doar doi centimetri; îndeajuns de scurt pentru a fi evident că bunăoară craniul nu-i era perforat de jacuri de input stângace sau de interfețe pentru conexiuni nervoase. Nu exista nicio garanție că mici mașinării zumzăitoare nu i-ar fi ticsit capul, dar în tot cazul nu le etala ostentativ. Fața îi era un compozit neutru de tipuri de gene predominante pe planeta ei natală, Atuul lui Sky; armonioasă, fără să fie frapantă. Gura îi era mică, dreaptă și inexpresivă, însă ochii îi contrabalansau aspectul banal. Erau negri, aproape până la excluderea oricăror altor nuanțe, dar sclipeau cu o prestiință interioară dezarmantă. Pentru o fracțiune de secundă, Voliova crezu că Khouri citise deja prin ghemul ei de minciuni bătătoare la ochi.

– Da, încuviinţă ea. probabil că tu eşti Ana Khouri.

Vorbise încet, fiindcă după ce ajunsese la Khouri ultimul lucru pe care-l dorea era ca alţi doritori din raza ei auditivă să încerce să se îmbarce. Am înţeles că ne-ai contactat identitatea comercială cu privire la posibilitatea de a face parte din echipajul nostru.

– Abia am sosit în carusel şi m-am gândit să încerc mai întâi la voi, înainte de a mă adresa echipajelor care-şi fac publicitate acum.

Voliova îşi mirosi votca.

– Dă-mi voie să-ţi spun că mi se pare o strategie destul de bizară.

– De ce? Celelalte echipaje primesc atât de multe solicitări, încât intervievează doar prin intermediul simurilor. Sorbi puţin din paharul ei cu apă. Eu prefer să lucrez cu oamenii. A fost doar o chestiune de a căuta un echipaj mai deosebit.

– Oho, făcu Voliova, crede-mă, al nostru este foarte deosebit.

– Dar sunteţi traderi, nu?

Voliova încuviinţă entuziast.

– Aproape că ne-am terminat afacerile pe Yellowstone. Mărturisesc că n-au fost cele mai productive. Economia este la pământ. Probabil c-o să revenim peste un secol sau două, ca să vedem dacă s-a îndreptat ceva, dar pe mine personal nu m-ar deranja dacă n-aş mai revedea niciodată locul ăsta.

– Prin urmare, dacă aş dori să semnez pentru nava voastră, ar trebui să mă decid foarte repede.

– Bineînţeles, mai întâi va trebui să decidem noi în privinţa ta.

Khouri o privi cu atenţie.

– Există şi alţi candidaţi?

– Nu am autorizaţia de a destăinui asta.

– Bănuiesc că sunt şi alţii. Vreau să spun că Atuul lui Sky... trebuie să existe destui doritori să beneficieze de transport până acolo, chiar dacă ar trebui să muncească în echipaj pentru a-şi plăti biletul.

Atuul lui Sky? Voliova se strădui să-şi păstreze chipul inexpresiv, minunându-se de norocul lor. Unicul motiv pentru care Khouri îi abordase fusese convingerea că mergeau pe Atuul lui Sky,

nu pe Resurgam. Cumva femeia nu aflase de schimbarea destinației anunțată de Sajaki.

– Există și locuri mai rele pe care ți le-ai putea imagina, comentă ea.

– Ei bine, abia aștept să sar direct în capul listei. Un nor perspex navigă între ele, atârnat de șinele de pe plafon, clătinându-se ușor cu încărcătura de băuturi și narcotice. Care-i fișa postului pe care-l aveți liber?

– Ar fi mai simplu dacă ți-aș explica la bordul navei. Sper că n-ai uitat să-ți iei bagajul pentru la noapte, nu?

– Bineînțeles că nu. Să știi că vreau postul ăsta.

Voliova surâse.

– Mă bucur s-aud asta.

Cuvier, Resurgam, 2563

Calvin Sylveste se materializase în luxosul lui jilț seniorial la un capăt al încăperii din închisoare.

– Am ceva interesant să-ți spun, rosti el mângâindu-și barba. Deși nu cred c-o să-ți placă.

– Grăbește-te! Pascale o să apară în scurt timp.

Expresia de permanent amuzament a lui Calvin se accentuă.

– De fapt, despre Pascale este vorba. O cam placi, nu?

– Nu-i treaba ta dacă-mi place sau nu.

Sylveste oftă; știuse că asta va duce la dificultăți. Biografia se apropia de terminare și el fusese implicat în marea ei majoritate. În ciuda exactității tehnice și a numeroaselor feluri în care putea fi accesată, rămânea ceea ce Girardieau plănuise din capul locului: o armă de propagandă precisă, viclean plănuită și realizată. Prin filtrul subtil al biografiei nu exista niciun mod de a vedea vreo parte a trecutului său într-o lumină care să nu-l afecteze; niciun mod de a-i evita descrierea ca tiran egocentric și obsedat: posesorul unui intelect uriaș, însă complet lipsit de inimă în felul în care-i folosea pe cei din jur. În privința asta, Pascale fusese neîndoios inteligentă.

Dacă n-ar fi ştiut el însuşi faptele, Sylveste ar fi acceptat necritic denaturarea biografiei. Purta pecetea adevărului.

Aşa ceva era destul de greu de acceptat, însă devenea incomparabil mai greu când ţinea seama de faptul că mare parte din portretul devastator fusese modelat de mărturiile unor oameni care-l cunoscuseră. Iar primul dintre ei – care-l rănise cel mai mult – fusese Calvin. Fără chef, Sylveste îi îngăduise lui Pascale acces la simul de nivel-beta. O făcuse constrâns, însă la momentul acela existaseră nişte aparente compensaţii.

– Vreau ca obeliscul să fie relocat şi excavat, rostise Sylveste. Girardieau mi-a promis acces la date de teren, dacă voi ajuta la distrugerea propriului meu personaj. Eu mi-am respectat din plin partea de înţelegere. Ce-ar fi acum ca şi guvernul să facă la fel?

– Nu va fi simplu..., începuse Pascale.

– Nu, dar nici nu va fi o secătuire a resurselor Inundaţioniştilor.

– O să vorbesc cu el, spusese ea fără mare convingere. Cu condiţia să mă laşi să discut cu Calvin oricând doresc.

Era un târg al naibii de nenorocit şi Sylveste o ştiuse din capul locului. Totuşi, păruse să merite, fie şi numai pentru a revedea obeliscul şi nu doar părticica minusculă care fusese dezvelită înainte de lovitura de stat.

În mod remarcabil, Nils Girardieau se ţinuse de cuvânt. Fuseseră necesare patru luni, dar o echipă găsise şantierul abandonat şi scosese obeliscul. Excavarea nu se derulase cu migală, însă Sylveste nu se aşteptase la altceva. Era îndeajuns că izbutiseră să-l dezgroape într-o singură bucată. Acum putea materializa după chef reprezentarea lui holografică şi orice părticică a sa putea fi mărită pentru a fi examinată. Textul fusese captivant; greu de înţeles. Harta complicată a sistemului solar continua să fie descurajant de precisă pentru ochii lui. Dedesubtul ei – prea adânc ca s-o fi putut vedea anterior – părea să existe aceeaşi hartă, la o scară mult mai mare, astfel încât cuprindea întregul sistem până la norul de comete exterior. Pavonis era de fapt o binară ale cărei stele erau despărţite prin zece ore-lumină şi amarantinii păruseră să fi ştiut asta, pentru că însemnaseră în mod evident orbita celei de-a doua stele. Un

moment Sylveste se întrebă de ce nu văzuse niciodată cealaltă stea în timpul nopții; ar fi fost palidă, totuși mai strălucitoare decât oricare altă stea de pe boltă. După aceea își aminti că steaua aceea nu mai strălucea de acum. Era o stea neutronică; cadavrul epuizat al unei stele care, cândva, ar fi sclipit fierbinte și albastru. Era atât de întunecată, încât nu fusese detectată înainte de primele sonde interstelare. Un grup de grafiforme nefamiliare îi însoțea orbita.

El nu avea idee ce puteau însemna.

Mai rău încă, mai jos pe obelisc existau hărți similare, care concordau măcar cu alte sisteme solare, deși el nu putea dovedi absolut nimic. Cum ar fi putut amarantinii să obțină astfel de date – despre celelalte planete, steaua neutronică, alte sisteme – fără să fi deținut o capacitate de călătorie interstelară comparabilă cu a oamenilor?

Poate că problema crucială era vechimea obeliscului. Stratul contextual sugera nouă sute nouăzeci de mii de ani, ceea ce plasa înhumarea la o mie de ani de Eveniment... totuși pentru validarea teoriei sale, Sylveste avea nevoie de o estimare mult mai precisă. La ultima vizită a lui Pascale, o rugase să ruleze o măsurătoare EC pe obelisc; spera să-i ofere răspunsul când avea să apară.

– Mi-a fost utilă, îi spuse lui Calvin care-i răspunse printr-o privire batjocoritoare. Nu mă aștept ca tu să înțelegi asta.

– Poate că nu. Ți-aș putea spune totuși ce am aflat.

Nu avea rost să mai tărăgăneze.

– Deci?

– Numele ei de familie nu este Dubois. Calvin zâmbi, prelungind momentul. O cheamă Girardieau. Este fiica lui. Iar tu, dragă băiete, ai fost tras pe sfoară.

Ieșiră din „Jonglerul și Lințolierul" în simularea umedă a nopții planetare realizată de carusel. Maimuțe capucin scoase în afara legii coborau din arborii ce mărgineau mallul, pregătite pentru o sesiune prehensilă de furturi. Tobe burundi răsunau de undeva de după curbură. Lumini de neon pâlpâiau stroboscopic în forme serpentine în norii umflați ce atârnau din grinzi. Khouri auzise

că uneori ploua, dar deocamdată nu avusese parte de dovada aceea de verosimilitudine meteorologică.

– Avem o navetă andocată la butuc, zise Voliova. Trebuie doar să luăm un elevator prin spiță și să trecem de vama spre exterior.

Cabina elevatorului cu care călătoriră era zăngănitoare și neîncălzită; mirosea a urină și era goală, cu excepția unui Komuso cu coif, care stătea meditativ pe o banchetă, cu shakuhachi între genunchi. Khouri bănui că prezența lui îi făcea pe alții să decidă să aștepte următoarea cabină în paternosterul nesfârșit dintre butuc și obadă.

Mademoiselle stătea lângă Komuso, cu mâinile încrucișate demn la spate, îmbrăcată într-o rochie albastru-electric lungă până la podea, cu părul negru strâns într-un coc sever.

– Ești mult prea încordată, zise ea. Voliova o să suspecteze că ai ceva de ascuns.

– Dispari.

Voliova privi în direcția ei.

– Ai spus ceva?

– Pare frig.

Voliova păru că analizează excesiv de mult declarația aceea.

– Da, cred că da.

– Nu trebuie să vorbești cu glas tare, replică Mademoiselle. Nu trebuie nici măcar să subvocalizezi. Este suficient să-ți imaginezi că rostești ceea ce dorești să aud eu. Implantul detectează impulsurile-fantomă generate în zona corticală dedicată graiului. Dă-i drumul – încearcă.

– Dispari, zise Khouri sau mai degrabă se imagină gândind asta. Pleacă dracului din capul meu. Așa ceva nu se menționa în contract.

– Draga mea, spuse Mademoiselle, nici n-a existat vreodată un contract, ci doar... cum i-am putea spune? Un acord tacit?

Se uită direct la ea, parcă așteptându-se la un răspuns. Khouri se mulțumi s-o fulgere veninos cu privirea.

– Bine, perfect, rosti Mademoiselle. Îți promit însă că voi reveni în scurt timp.

Dispăru.

– Abia aștept, murmură Khouri.

– Poftim? întrebă Voliova.

– Am zis „abia aștept", repetă Khouri. Abia aștept să ieșim din blestematul ăsta de elevator.

În scurt timp ajunseră la butuc, trecură de vamă și se îmbarcară în navetă, un vehicul nonatmosferic care consta dintr-o sferă cu patru module propulsoare dispuse sub unghiuri de nouăzeci de grade. Se numea *Melancolia plecării*, genul de nume ironic pe care Ultranauții îl preferau pentru navele lor. Interiorul avea aspectul nervurat al gâtlejului unei balene. Voliova îi spuse lui Khouri să înainteze printr-o succesiune de batardouri și spații înguste, prin care trebuia să te târăști, până ajunseră pe puntea navei. Acolo existau câteva scaune anatomice și o consolă care etala o mulțime de termeni de jargon din avionică, încadrate de entoptice delicate. Voliova acționă un display și un dispozitiv mic ca o tăviță ieși bufnind dintr-o fantă neagră din partea laterală a consolei. Dispozitivul era caroiat cu o tastatură de stil vechi. Degetele Voliovei dansară pe taste, determinând o schimbare subtilă a datelor avionice.

Khouri simți o furnicătură prin tot corpul, înțelegând că femeia nu avea implanturi; degetele ei erau realmente unul dintre modurile prin care comunica.

– Pune-ți centura, zise Voliova. În jurul lui Yellowstone plutesc multe gunoaie și s-ar putea să băgăm niște accelerații multi-g.

Khouri o ascultă. În ciuda disconfortului care urmă, era prima ei șansă de a se relaxa după multe zile. După trezirea din refri se petrecuseră o sumedenie de evenimente și toate fuseseră febrile. Cât timp dormise în Orașul Abisului, Mademoiselle așteptase sosirea unei nave care mergea spre Resurgam și – ținând seama de lipsa de importanță a Resurgamului în rețeaua aflată în permanentă schimbare a comerțului interstelar – așteptarea fusese lungă. Acesta era necazul cu luminălucile. Niciun individ, indiferent cât de puternic, n-ar fi putut deține vreodată una, decât dacă n-o avea deja de multe secole. Agregații nu mai fabricau propulsii și cei care dețineau deja nave nu intenționau să le vândă.

Khouri știa că Mademoiselle nu căutase pasiv. Și nici Voliova. Mademoiselle îi spusese că Voliova eliberase în rețeaua de date a lui Yellowstone un program de căutare, pe care ea îl numise „copoi". Un om simplu – chiar și un monitor computerizat simplu – n-ar fi putut detecta adulmecările complexe ale copoiului, dar se părea că Mademoiselle nu era nici una, nici alta și simțise copoiul tot așa cum păianjenii de apă simt vibrații în pelicula pe care pășesc.

În continuare Mademoiselle procedase cu multă inteligență.

Fluierase spre copoi, care venise în goană spre ea. După aceea îi frânsese gâtul cu nepăsare, dar nu înainte de a-l fi despicat și a-i fi examinat măruntaiele informaționale, deducând ce anume căuta. În esență, copoiul fusese trimis să recupereze informații presupus secrete despre indivizi care avuseseră experiență ca sclavi; exact ce ar fi fost de așteptat din partea unui grup de Ultranauți care căutau să umple un post din nava lor. Mai exista însă și altceva. Ceva destul de ciudat, care stârnise curiozitatea lui Mademoiselle.

De ce-i interesa pe ei o persoană cu background militar?

Poate că erau adepții disciplinei: traderi profesioniști care operau la un nivel deasupra stării normale de desfășurare a comerțului, experți nemiloși ce utilizau concepte dubioase pentru a întrezări cunoașterea pe care o doreau și care nu aveau nimic împotriva călătoriei spre colonii înapoiate ca Resurgam, când vedeau șansa unui câștig masiv, poate peste câteva secole. Probabil că întreaga lor organizație era structurată pe direcții militare, spre deosebire de cvasianarhia existentă în majoritatea navelor comerciale. Așa încât, căutând experiență militară în backgroundul candidaților, nu făceau decât să se asigure că individul selectat se va încadra în echipajul lor.

Asta era, în mod firesc.

Lucrurile merseseră bine deocamdată, acceptând chiar și modul straniu în care Voliova n-o corectase pe Khouri când își făcuse evidentă ignoranța despre adevărata destinație a navei. Khouri știuse desigur tot timpul că destinația era Resurgam, dar dacă Ultranauții ar fi știut că tocmai acela era locul unde dorea ea de fapt să ajungă, ar fi fost silită să folosească unul dintre cele câteva scenarii-paravan care să explice motivațiile vizitării coloniei

înapoiate. Fusese pregătită să utilizeze unul dintre ele imediat ce ar fi fost corectată de Voliova... atât doar că aceasta n-o făcuse, dorind aparent să-și lase recruta să creadă în continuare că mergeau la Atuul lui Sky.

Bizar, într-adevăr, deși de înțeles dacă presupuneai că Ultranauții erau disperați să recruteze pe oricine ar fi apărut. Era bineînțeles o bilă neagră pentru onestitatea lor, însă, o dată în plus, o scutise pe Khouri de folosirea unui scenariu-paravan. Ea decise că nu avea niciun motiv de îngrijorare, ba chiar totul ar fi fost minunat... dacă n-ar fi existat ceea ce-i plasase Mademoiselle în cap pe când dormea. Implantul era minuscul și n-ar fi stârnit suspiciuni din partea Ultranauților, fiind conceput să semene – și să funcționeze – ca un splicing entoptic standard. Dacă deveneau prea curioși și extrăgeau blestemăția, toate părțile incriminatoare s-ar fi autoșters sau reorganizat. Nu acela era însă scopul. Obiecția lui Khouri față de implant nu pornea de la ipoteza că ar fi fost riscant sau inutil, ci mai degrabă de la faptul că Mademoiselle ar fi fost ultima persoană pe care ar fi dorit s-o aibă zilnic în mintea ei. Desigur, nu era decât o simulare nivel-beta realizată pentru a-i imita personalitatea, care proiecta o imagine a lui Mademoiselle în câmpul vizual al lui Khouri și-i stimula centrul acustic pentru a-i permite să audă ce spunea fantoma. Nimeni altcineva n-ar fi zărit apariițiile femeii, iar Khouri ar fi putut comunica silențios cu ea.

– Îi poți spune „nevoia de informații", zisese fantoma. Ca fost soldat, sunt sigură că înțelegi principiul.

– Da, îl înțeleg, încuviințase Khouri fără chef. Și nu-mi place, dar nu cred că mi-ai scoate porcăria aia din cap doar pentru că nu-mi place.

Mademoiselle surâsese.

– A te împovăra în clipa de față cu prea multe informații ar însemna să risc o indiscreție în prezența Ultranauților.

– Ia stai așa! zisese Khouri. Știu deja că vrei să-l ucid pe Sylveste. Ce ar mai fi posibil de aflat?

Mademoiselle zâmbi iar cu un aer iritant. Ca multe simuri de nivel-beta, repertoriul ei de expresii faciale era îndeajuns de mic

ca să se repete inevitabil, aidoma unui actor slab care recurge în mod constant la aceleași caracterizări.

– Mă tem, spusese ea, că ceea ce știi tu acum nu e nici măcar un fragment din toată istoria. Nici măcar o așchie.

Când sosi Pascale, Sylveste o examină demonstrativ, comparându-i trăsăturile cu amintirile lui despre Nils Girardieau. Ca de obicei, se lovi de limitările vederii sale. Ochii nu-i funcționau perfect în privința curbelor, având tendința de a aproxima nuanțele chipului uman sub forma unei succesiuni în trepte.

Totuși, afirmația lui Calvin nu era evident neadevărată. Părul lui Pascale era negru ca tăciunele și cu firul drept; al lui Girardieau era cârlionțat și roșu. Pe de altă parte, structura oaselor avea prea multe puncte de similitudine pentru a fi doar o coincidență. Dacă tatăl lui n-ar fi făcut remarca, poate că Sylveste n-ar fi ghicit niciodată, dar acum, când ideea exista, explica multe.

– De ce m-ai mințit? întrebă el.

Femeia păru cu adevărat surprinsă.

– Cu ce te-am mințit?

– Cu totul. Începând cu tatăl tău.

– Tatăl meu? Ea tăcu câteva secunde. Ah. Deci știi.

El încuviință, strângând din buze. După aceea, urmă:

– A fost unul dintre riscurile pe care ți le-ai asumat prin colaborarea cu Calvin. Calvin este foarte inteligent.

– Probabil că a stabilit un fel de legătură de date cu compadul meu și a accesat fișiere private. Ticălosul!

– Acum știi ce simt și eu. De ce ai făcut-o, Pascale?

– La început, fiindcă n-am avut de ales. Doream să te studiez. Și singurul fel prin care îți puteam câștiga încrederea era sub alt nume. Era posibil; puțini știau măcar de existența mea, cu atât mai puțin cum arăt. Tăcu din nou o vreme. Și a mers, nu? Ai avut cu adevărat încredere în mine. Și n-am făcut nimic pentru a trăda încrederea aceea.

– Ăsta-i adevărul? Nu i-ai spus niciodată lui Nils ceva care l-ar fi putut ajuta?

Ea păru rănită.

– Te-am avertizat din timp asupra loviturii de stat, mai ții minte? Dacă cineva a fost trădat în urma acestei relații, atunci acela a fost tatăl meu.

Sylveste încercă să găsească ceva care să dovedească vinovăția ei, fără să fie de fapt sigur că dorea asta. Poate că-i spusese adevărul.

– Și biografia?

– A fost ideea tatei.

– Un instrument care să mă discrediteze?

– În biografie nu există nimic care să nu fie adevărat... decât dacă tu știi altceva. Făcu iarăși o pauză. De fapt, este aproape gata de lansare. Calvin a fost de mare ajutor. Îți dai seama că va fi prima operă importantă de artă indigenă produsă pe Resurgam? După amarantini, bineînțeles.

– Da, este o lucrare de artă. Intenționezi s-o lansezi sub numele tău adevărat?

– Așa m-am gândit din capul locului. Bineînțeles, sperasem ca tu să nu afli până atunci.

– Ah, nu-ți face griji. Crede-mă, nimic din toate astea nu va schimba relația noastră de muncă. La urma urmelor, am știut mereu că Nils era adevăratul autor.

– În felul ăsta este mai ușor pentru tine, nu? Mă poți ignora ca fiind ceva irelevant.

– Ai datele EC pe care mi le-ai promis?

– Da. Femeia îi întinse un card. Nu-mi încalc promisiunile, dar mă tem că puținul respect pe care-l am pentru tine se află în pericolul serios de a dispărea complet.

Sylveste privi rezumatul electronilor captivi care se derulă pe card când îl flexă între degetul mare și arătător. O parte a minții lui era complet incapabilă să se detașeze de înțelesul numerelor acelea, chiar și când i se adresă lui Pascale.

– Când mi-a povestit despre biografie, tatăl tău a spus că femeia care o va scrie era cineva ale cărui iluzii urma să fie spulberate.

Ea se ridică.

– Cred că ar trebui să lăsăm asta pe altă dată.

– Nu, așteaptă. Sylveste se întinse și o prinse de mână. Iartă-mă. Trebuie să discut cu tine despre asta, înțelegi?

Pascale se crispă în momentul contactului, apoi se relaxă lent. Expresia ei continua să fie reținută.

– Despre ce?

– Despre asta, atinse el cu degetul mare rezumatul EC. Este foarte interesant.

Naveta Voliovei se apropia de un șantier naval aflat lângă punctul lui Lagrange dintre Yellowstone și satelitul ei, Ochiul lui Marco. O duzină de luminăluci staționau în șantier; mai multe nave decât văzuse vreodată Khouri. În butucul șantierului se găsea un carusel major de obada căruia erau andocate nave intrasistem mai mici, care aduceau cu niște purcei ce sugeau. Câteva luminăluci erau încastrate în structuri de susținere scheletice pentru revizii generale ale ecranelor din gheață sau ale propulsiilor Agregat (văzu și nave Agregat, lungi și negre, ca dăltuite chiar din spațiul cosmic), însă restul navelor pluteau, descriind orbite leneșe și lente în jurul centrului de gravitație al Punctului Lagrange. Khouri bănui că trebuiau să existe etichete complicate care le guvernau deplasările; cine trebuia să se ferească din calea cui pentru a evita o coliziune pe care un computer o putea prezice cu zile în avans. Consumul de combustibil care trebuia utilizat pentru a scoate o navă de pe un curs de coliziune era minuscul față de marja de profit a unei escale comerciale tipice, însă pierderea respectului ar fi fost mult mai greu de amortizat. În jurul Atuului lui Sky nu staționaseră niciodată atâtea nave, totuși ea auzise despre încăierări între echipaje cauzate de priorități de parcare și de drepturi comerciale. Una dintre convingerile greșite uzuale ale planetarilor era că Ultranauții reprezentau o ramură omogenă a omenirii. În realitate, și ei aveau la fel de multe fațiuni și erau la fel de paranoici față de alte fațiuni ca orice altă specie umană.

Acum se apropiau de nava Voliovei.

Ca toate celelalte luminăluci, și aceasta era neverosimil de aerodinamică. Spațiul cosmic se comporta aproximativ ca vidul doar

la viteze mici. În apropierea vitezei luminii – acolo unde navele acestea își petreceau majoritatea timpului – era ca și cum ai fi străbătut o furtună atmosferică urlătoare. De aceea semănau cu niște pumnale: fuzelajul conic se îngusta într-o probă ascuțită ca acul pentru a străpunge mediul interstelar, cu două motoare Agregate fixate în spate pe lonjeroane aidoma unui mâner ornat. Nava era învelită în gheață, care scânteia atât de pur, încât părea diamant. Naveta zbură peste ea și pentru o clipă Khouri îi cuprinse vastitatea. Era ca și cum ar fi zburat peste un oraș, nu peste o navă. După aceea un iris se deschise în carcasă, dezvăluind un compartiment de andocare luminat. Voliova dirijă naveta prin atingeri experte ale comenzilor propulsiilor și o coborî pe un suport de staționare. Khouri auzi bufnete când cordoane ombilicale și conectori de andocare se cuplară la mufele lor.

Voliova ieși prima din centurile scaunului ei.

– Suim la bord? întrebă ea pe un ton care nu avea tocmai politețea la care se așteptase Khouri.

Se propulsară prin navetă și ieșiră în mediul spațios al luminălucii. Erau încă în imponderabilitate, dar la capătul coridorului în care intrară se vedea un aranjament complex în care se îmbinau secțiuni staționare și rotative.

Lui Khouri începuse să i se facă greață, dar nu avea câtuși de puțin de gând s-o lase pe Voliova să-și dea seama de asta.

– Înainte de a continua, rosti Ultranauta, trebuie să faci cunoștință cu cineva.

Privea peste umărul ei, înapoi prin coridorul care ducea la naveta cu care sosiseră. Khouri auzi foșnetele cuiva care se deplasa trăgându-se cu mâinile în lungul balustradelor similare unor nervuratii din pasaj. Dar asta ar fi însemnat că la bordul navetei mai fusese cineva.

Ceva era în neregulă.

Atitudinea Voliovei nu era a cuiva care încerca să impresioneze un recrut potențial. Părea mai degrabă că-i păsa prea puțin de ce credea Khouri; ca și cum asta ar fi fost complet lipsit de consecințe. Khouri se răsuci, la timp ca să-l vadă pe Komusoul

care mersese cu ele în elevator. Chipul îi era ascuns sub coiful de răchită inexpresiv pe care-l purtau toți. În îndoitura brațului își purta shakuhachiul.

Khouri dădu să spună ceva, însă Voliova îi făcu semn să tacă.

– Bun sosit la bordul *Nostalgiei pentru infinit*, Ana Khouri! Tocmai ai devenit noul nostru Tunar-șef. După aceea înclină din cap spre Komuso. Vrei să-mi faci o favoare, triumvirule?

– Ceva special?

– Amețește-o înainte de a încerca să-l omoare pe unul dintre noi.

Ultimul lucru pe care-l văzu Khouri fu ceața aurie a bambusului.

Lui Sylveste i se păru că simte parfumul lui Pascale înainte ca ochii lui s-o distingă în mulțimea din exteriorul închisorii. Schiță o mișcare reflexă către ea, dar cei doi milițieni robuști care-l escortaseră din încăperea lui îl reținură prompt. Huiduieli și insulte înăbușite se auziră dinspre gloata ținută în loc de un cordon, totuși Sylveste abia dacă le remarcă.

Pascale îl sărută cu diplomație, ascunzând pe jumătate atingerea buzelor lor înapoia mâinii ei înmănușate în dantelă.

– Înainte de a mă întreba, rosti abia audibil peste vacarm, te anunț că nu știu mai multe decât tine despre ce se întâmplă.

– Nils a pus totul la cale?

– Cine altul? Doar el are puterea de a te scoate de aici pentru mai mult de o zi.

– Păcat că nu-i la fel de doritor să mă oprească să mai revin.

– Ah, ar putea s-o facă... dacă n-ar trebui să-și domolească propriii oameni și opoziția. Să știi că ar fi momentul să nu te mai gândești la el ca fiind inamicul tău cel mai rău.

Pătrunseră în liniștea sterilă a mașinii care aștepta. Vehiculul fusese adaptat dintr-un buggy mai mic de explorare a suprafeței: patru roți uriașe ca niște baloane la extremitățile caroseriei aerodinamice, cu echipamentele de comunicații amplasate într-o cocoașă negru-mat pe acoperiș. Era vopsit în purpuriu Inundaționist, cu pandantive valuri Hokusai montate pe bot.

– Dacă n-ar fi fost tata, continuă Pascale, ai fi murit în timpul loviturii de stat. El te-a protejat de inamicii tăi cei mai răi.

– Asta nu face din el un revoluționar foarte competent.

– Și ce spune asta despre regimul pe care a izbutit să-l răstoarne?

Sylveste strânse din umeri.

– Mi se pare o replică corectă.

Un gardian sui pe locul din față, îndărătul unui panou despărțitor din sticlă armată, după care porniră, străbătură mulțimea și accelerară spre marginea orașului. Trecură prin unul dintre parcurile dendrologice, după care coborâră o rampă ce ducea sub perimetru. Erau însoțiți de alte două mașini guvernamentale, de asemenea modificate din buggy de suprafață, dar vopsite în negru și cu milițieni cu cagule, stând în picioare în dreapta șoferului, cu armele la umăr. După ce merse un kilometru printr-un tunel neluminat, convoiul ajunse într-o ecluză pneumatică și se opri cât timp aerul respirabil al orașului fu înlocuit cu atmosfera Resurgamului. Gardienii rămaseră la posturile lor, oprindu-se doar pentru a-și aranja măștile respiratorii și ochelarii. După aceea vehiculele porniră mai departe, revenind spre suprafață. Ieșiră în lumina cenușie a zilei, înconjurați de ziduri din beton antiexplozie și goniră pe o suprafață presărată cu lumini verzi și roșii.

Îi aștepta un aparat de zbor, staționat pe un trepied de tălpici pe platformă. Suprafețele ventrale ale aripilor erau deja prea strălucitoare pentru a fi privite; începuseră de acum să ionizeze stratul delimitator de aer de sub ele. Șoferul deschise un compartiment din torpedou și scoase măști respiratorii, pe care le întinse în spate prin grila de securitate și le făcu semn să și le pună.

– Nu-s obligatorii, comentă el. Oxigenul a crescut cu două sute la sută de când ai fost ultima dată în afara lui Resurgam City, doctore Sylveste. Unii au respirat atmosferă nefiltrată zeci de minute, fără efecte pe termen lung.

– Probabil că au fost disidenții despre care aud întruna, replică Sylveste. Renegații pe care Girardieau i-a trădat în timpul loviturii. Cei despre se presupune că ar fi comunicat cu liderii Potecii

Adevărate din Cuvier. Nu-i invidiez. Praful trebuie să le fi îmbâcsit plămânii aproape la fel de mult pe cât le îmbâcsește mințile.

Escorta nu păru impresionată.

– Enzime necrofage procesează particulele de praf. Este biotehnologie marțiană veche. Oricum, nivelurile de praf s-au redus. Toată umiditatea pe care am pompat-o în atmosferă le-a îngăduit particulelor de praf să se lege în grăunțe mai mari, care nu sunt ușor transportabile de vânt.

– Foarte bine! aplaudă Sylveste. Păcat că rămâne un loc atât de mizerabil.

Ridică masca spre față, ținând-o cu palma, și așteptă deschiderea portierei. Bătea un vânt moderat, o simplă abraziune înțepătoare.

Traversară în goană solul.

Aparatul de zbor era o oază primitoare de spațiu și de liniște, cu interiorul somptuos decorat în purpuriu guvernamental. Ocupanții celorlalte două mașini se îmbarcară pe altă ușă și Sylveste îl întrezări pe Nils Girardieau, care traversa platforma. Mergea cu o mișcare legănată ce începea undeva din preajma umerilor, ca un compas de măsurare al arhitecților, deplasat peste o planșetă, prin mișcări alternative ale vârfurilor. Deținea o forță dinamică, aidoma unui ghețar comprimat în volumul unui bărbat. Girardieau dispăru din raza vizuală și după câteva minute muchia vizibilă a aripii celei mai apropiate deveni violetă, învăluită într-un nimb de ioni excitați, iar aparatul de zbor se ridică.

Sylveste își creă o fereastră și privi spre Cuvier – sau Resurgam City, cum îi spuneau acum – care se micșora dedesubt. După lovitura de stat, era prima dată când vedea locul în întregime, înainte ca statuia naturalistului francez să fi fost răsturnată. Vechea simplitate a coloniei dispăruse. O spumă de habitate umane se extinsese dezordonat dincolo de perimetrul domului: structuri etanșe pneumatic legate între ele prin drumuri acoperite și pasarele. Existau multe domuri mai mici, mai îndepărtate, verde-smarald, de vegetație. Ba chiar și câteva fâșii, lipsite de domuri, de organisme de testare, dispuse în șabloane geometrice care răneau ochii, așteptând să fie descătușate mult dincolo de oraș.

Ocoliră Resurgam City și porniră pe un curs spre nord. O dantelă de canioane se întindea dedesubt. Ocazional survolau câte o așezare micuță, de obicei un dom opac sau o simplă clădire aerodinamică, iar strălucirea dinspre aripi ilumina pentru moment solul de sub ei. În mare majoritate era sălbăticie, fără drumuri, conducte sau linii de curent.

Sylveste moțăi intermitent; când se trezi, văzu gonind dedesubt deșerturi tropicale de gheață și tundră importată. Pe neașteptate o așezare apăru la orizont și aparatul începu să descrie spirale largi spre sol. Sylveste își mută fereastra, pentru a vedea mai bine.

– Recunosc regiunea. Acolo am găsit obeliscul.

– Da, încuviință Pascale.

Peisajul era neregulat și în general lipsit de vegetație, cu orizontul ruinat de arcade înalte frânte și pilaștri neverosimili de piatră, toate părând în pragul colapsului iminent. Porțiunile netede de sol era puține, deoarece abundau fisurile adânci, astfel că zona părea un pat nefăcut, care se calcifiase. Trecură peste un șuvoi de lavă solidificată și asolizară pe o platformă hexagonală plată, înconjurată de clădiri de suprafață blindate. Era abia mijlocul zilei, totuși praful din aer atenua atât de sever razele soarelui, încât fusese necesar să scalde platforma în lumina proiectoarelor. Milițieni se repeziră în întâmpinarea aparatului de zbor, ferindu-și ochii de radiațiile luminoase ale părții sale ventrale.

Sylveste își luă masca, o privi cu dispreț și o lăsă pe scaun. Nu avu nevoie de ajutor pentru a străbate distanța scurtă până la clădire și, chiar dacă avusese de fapt, nimeni nu va ști adevărul.

Milițienii îi escortară înăuntru. Trecuseră ani buni de când Sylveste nu mai fusese atât de aproape de Girardieau. Fu aproape șocat cât de mic părea acum adversarul său. Girardieau era construit ca o mașinărie scundă și robustă pentru minerit. Părea capabil să-și croiască drum prin bazalt solid. Avea părul roșu sârmos și tuns scurt, presărat cu fire albe. Ochii îi erau largi și întrebători, ca ai unui cățeluș pechinez speriat.

– Ciudate alianțe! rosti el după ce un gardian etanșă ușa în urma lor. Cine ar fi crezut că noi doi vom constata vreodată că avem atâtea în comun?

– Mai puține decât îți imaginezi, replică Sylveste.

Girardieau conduse echipa printr-un coridor nervurat mărginit de mașinării abandonate, atât de murdare, încât nu mai puteau fi recunoscute.

– Presupun că te-ntrebi despre ce-i vorba.

– Am unele bănuieli.

Râsul celuilalt reverberă din echipamentele părăsite din jur.

– Mai ții minte obeliscul pe care l-au dezgropat aici? Bineînțeles... tu ai fost cel care a atras atenția asupra dificultății fenomenologice cu metoda de datare EC utilizată asupra rocii.

– Da, încuviință Sylveste sec.

Implicațiile datării EC fuseseră enorme. Nicio structură cristalină naturală nu era perfectă în geometria rețelei sale. Întotdeauna aveau să existe goluri în rețea, acolo unde lipseau atomi, iar în timp electronii se acumulau treptat în golurile acelea, eliminați din restul rețelei de bombardamentele razelor cosmice și de radioactivitatea naturală. Deoarece golurile aveau tendința să se umple cu electroni cu viteză constantă, numărul de electroni captivi era o metodă de datare ce putea fi utilizată pe artefacte anorganice. Exista desigur și un neajuns: metoda EC era utilă doar când capcanele fuseseră golite în trecut. Din fericire, declanșarea sau expunerea la lumină era suficientă pentru a decolora – goli – capcanele exterioare din cristal. Analiza EC a obeliscului arătase că toate capcanele din stratul de la suprafață fuseseră decolorate în același moment, care se petrecuse cu nouă sute nouăzeci de mii de ani în urmă, cu inevitabilele marje de eroare ale măsurătorii. Doar ceva ca Evenimentul ar fi putut decolora un obiect atât de mare ca obeliscul.

Nu era nicio noutate: utilizând aceeași tehnică, mii de artefacte amarantine fuseseră datate din epoca Evenimentului. Totuși, niciunul nu fusese îngropat în mod deliberat. Pe de altă parte, obeliscul fusese amplasat intenționat într-un sarcofag de piatră după ce fusese decolorat.

După Eveniment.

Chiar și în noul regim, înțelegerea respectivă fusese suficientă pentru a atrage atenția asupra obeliscului, stimulând reînnoirea interesului față de inscripții în ultimul an. Lucrând de unul singur, Sylveste nu izbutise decât o interpretare aproximativă, dar acum îi veneau în ajutor rămășițele comunității arheologice. În Cuvier exista o nouă libertate; regimul lui Girardieau relaxase unele interdicții privind cercetările amarantine, deși opoziția Potecii Adevărate devenea tot mai fanatică.

Alianțe ciudate, așa cum spusese Girardieau.

– După ce am avut o idee despre ce ne spunea obeliscul, zise Girardieau, am secționat toată zona și am excavat până la adâncimea de șaizeci–șaptezeci de metri. Am găsit alte zeci – toate decolorate înaintea îngropării și având în esență aceleași inscripții. Nu este o înregistrare despre ceva ce s-a petrecut în zona asta, ci despre ceva care a fost îngropat aici.

– Ceva mare, rosti Sylveste. Ceva ce ei trebuie să fi plănuit înainte de Eveniment – poate că a fost chiar îngropat înainte de Eveniment, după care au plasat jaloanele. Ultimul act cultural al unei societăți aflate în pragul anihilării. Dar cât de mare a fost, Girardieau?

– Foarte mare.

Girardieau îi povesti după aceea cum examinaseră zona, folosind mai întâi o grilă de „ciocănitoare": dispozitive pentru generarea de unde Rayleigh care penetrau în sol și erau sensibile la densitatea obiectelor îngropate. Girardieau spuse că fuseseră nevoiți să utilizeze „ciocănitoarele" cele mai mari, ceea ce însemna că obiectele se găseau la limita extremă pe care o putea atinge tehnologia respectivă: câteva sute de metri adâncime. Ulterior aduseseră gravitometrele imagistice cele mai sensibile ale coloniei și abia atunci căpătaseră o idee despre ce anume căutau.

Nu era ceva mic.

– Excavațiile astea au legătură cu programul Inundaționist?

– Nu, sunt complet independente. Cu alte cuvinte, este știință pură. Te surprinde? Am promis mereu că nu vom abandona niciodată studiile amarantine. Poate că, dacă m-ai fi crezut cu atâția ani

în urmă, am fi lucrat împreună acum, opunându-ne Potecii Adevărate, adevăratul inamic.

– Până la descoperirea obeliscului, zise Sylveste, n-ai arătat niciun fel de interes față de amarantini. Dar asta te-a speriat, așa-i? Pentru prima dată există o dovadă incontestabilă; nimic ce aș fi putut falsifica sau manipula. Pentru prima dată trebuie să accepți posibilitatea ca eu să fi avut dreptate din capul locului.

Intrară într-un elevator spațios, dotat cu scaune plușate, cu acvațiinte Inundaționiste pe pereți. O ușă metalică groasă bâzâi și se închise. Unul dintre ajutoarele lui Girardieau deschise un panou și apăsă pe un buton cu palma. Podeaua căzu sub picioarele lor, ridicându-le stomacul în gură, corpurile urmând mai lent mișcarea.

– Cât coborâm?

– Nu mult, răspunse Girardieau. Doar doi kilometri.

Când Khouri se trezi, părăsiseră deja orbita lui Yellowstone. Printr-un hublou al cabinei putea vedea planeta mult mai mică decât păruse înainte. Regiunea din jurul Orașului Abisului era un pistrui pe suprafață. Centura Ruginită era un simplu inel de fum maro-roșcat, mult prea departe pentru ca vreuna dintre structurile sale componente să fie vizibilă. Acum nava nu mai putea fi oprită: avea să accelereze constant cu 1 *g*, până la ieșirea din sistemul Epsilon Eridani și nu avea să înceteze să accelereze până nu ajungea extrem de aproape de viteza luminii. Nu întâmplător numeau navele acestea luminăluci.

Khouri fusese trasă pe sfoară.

– Este o complicație, rosti Mademoiselle după minute lungi de tăcere, dar nimic mai mult.

Khouri își frecă cucuiul dureros de pe țeastă, acolo unde o izbise Komusoul – acum știa că se numea Sajaki – cu shakuhachiul.

– Ce vrei să zici prin „complicație"? răcni ea. M-au răpit, tâmpita dracului!

– Vorbește mai încet, fată dragă. Ei nu știu nimic despre mine și nu există niciun motiv pentru care să știe pe viitor. Imaginea entoptică rânji. De fapt, probabil că-n clipa de față sunt prietenul

tău cel mai bun. Ar trebui să te străduiești să protejezi secretul nostru mutual. Își examină unghiile. Iar acum să abordăm situația rațional. Care era obiectivul nostru?

– Îl știi foarte bine.

– Exact. Trebuia să te infiltrezi în acest echipaj și să călătorești cu el până la Resurgam. Care este statutul tău actual?

– Căţeaua de Voliova insistă să mă numească „recruta" ei.

– Cu alte cuvinte, infiltrarea ta a avut un succes spectaculos. Mademoiselle se plimbă nonșalant prin cabină, cu o mână în șold și cu cealaltă lovindu-și treptat buza inferioară cu arătătorul. Și încotro ne îndreptăm noi acum?

– N-am niciun motiv să suspectez că n-ar fi tot Resurgamul.

– Așadar, în niciun detaliu esențial nu s-a întâmplat nimic care să compromită misiunea.

Khouri ar fi dorit s-o stranguleze, atât doar că ar fi însemnat să stranguleze un miraj.

– Te-ai gândit vreodată că-i posibil ca ei să aibă propriile lor planuri? Știi ce-a zis Voliova imediat înainte să fiu trimisă în lumea viselor? A spus că eu sunt noul Tunar-șef. Ce crezi c-a vrut să spună prin asta?

– Explică motivul pentru care căutau experiență militară în backgroundul tău.

– Și dacă eu nu vreau să fac parte din planurile ei?

– Mă îndoiesc că asta contează pentru ea. Mademoiselle se opri din mers și adoptă un aer de seriozitate din repertoriul ei intern de expresii faciale. Ei sunt Ultranauți și au acces la tehnologii considerate tabu pe planete-colonii.

– Cum ar fi?

– Printre ele s-ar putea număra instrumentele pentru manipularea loialității.

– Atunci îți mulțumesc că mi-ai oferit informația asta importantă cu mult în avans.

– Nu-ți face griji – am știut permanent că exista posibilitatea asta. Mademoiselle făcu o pauză și-și atinse o tâmplă. De aceea am luat unele măsuri de precauție.

– Mă simt mult mai ușurată.

– Implantul pe care ți l-am introdus va produce antigeni pentru mașmedele lor neurale. În plus va emite mesaje subliminale de consolidare în mintea ta subconștientă. Terapiile de loialitate ale Voliovei vor fi complet neutralizate.

– Atunci, de ce te mai obosești să-mi spui toate astea?

– Fiindcă, dragă fată, odată ce Voliova va începe tratamentul, va trebui s-o lași să creadă că funcționează.

Coborârea dură numai câteva minute, iar presiunea aerului și temperatura erau stabilizate la valorile normale pentru suprafață. Puțul prin care se deplasa cabina avea diametrul de zece metri și pereții căptușiți cu diamant. Ocazional existau nișe, spații în care erau depozitate echipamente, mici incinte operative sau puncte de derivație unde două elevatoare puteau trece unul pe lângă celălalt înainte de a-și continua drumul. Servitori produceau diamantul, extrudându-l prin filiere în filamente de grosime atomică. Filamentele își ocupau locul cu precizie sub acțiunea mașinilor moleculare de mărimea proteinelor. Privind prin plafonul din sticlă, puțul ușor translucid părea că se întinde spre infinit.

– De ce nu mi-ai spus că ați găsit asta? întrebă Sylveste. Probabil că ați lucrat aici minimum câteva luni.

– Haide să zicem că inputul tău nu era esențial, zise Girardieau. Apoi adăugă: Mai exact până acum.

După ce ajunseră pe fundul puțului, ieșiră în alt coridor, căptușit în argintiu, mai curat și mai răcoros decât cel prin care merseseră la nivelul solului. Prin ferestrele dispuse pe lungimea lui se vedea interiorul unei caverne dezarmant de mari, plină de schele geodezice și de structuri industriale. Sylveste putu să captureze cu ochii o imagine, după care s-o proceseze și s-o extindă pe când se afla la zece pași mai departe pe coridor. Îi mulțumi fără chef pentru asta lui Calvin.

Ceea ce văzu fu îndeajuns pentru a-i iuți bătăile inimii.

Trecură apoi printr-o pereche de uși blindate, păzite de entoptice de securitate, șerpi care se încolăceau și care părură să sâsâie și să scuipe spre grup. Intrară într-o anticameră cu alte uși în peretele

opus, flancate de milițieni. Girardieau îi salută scurt și se întoarse către Sylveste. Rotunjimea ochilor lui și aspectul de pechinez al trăsăturilor îl făcură să se gândească la un diavol japonez pictat, gata să scuipe foc.

– Acum, zise Girardieau, este momentul în care fie ceri banii înapoi pe bilet, fie amuțești copleșit.

– Impresionează-mă, replică Sylveste cu toată nonșalanța ușor amuzată de care era în stare, deși simțea că pulsul îi galopează și că-l cuprinsese febrilitatea internă.

Girardieau deschise ușile. Pășiră într-o încăpere cât jumătate din elevatorul de marfă, goală, cu excepția unui șir de scriptorii simple încastrate în perete. Pe unul dintre ele se afla un set de căști cu microfon, lângă un compad care afișa diagrame inginerești, schițate manual. Pereții erau înclinați spre exterior, astfel că suprafața plafonului era mai mare decât a podelei. Ținând seama și de uriașele ferestre din sticlă inserate în trei pereți, Sylveste avu senzația că se afla în gondola unei nave aeriene care călătorea sub cerul fără stele al nopții peste un ocean neexplorat.

Girardieau stinse luminile, pentru a putea vedea ce se află dincolo de sticlă.

Proiectoare se aținti ră de pe plafonul incintei acelea, coborând către obiectul amarantin care se găsea dedesubt. Dintr-un perete aproape vertical al cavernei ieșea o emisferă de un negru pur, înconjurată de poduri rulante și de schele geodezice. Bulgări scabroși de magmă întărită continuau să fie prinși de ea, totuși pe zonele întinse de pe care magma fusese îndepărtată, era netedă și întunecată ca obsidianul. Forma de dedesubt era sferică; avea diametrul de minimum patru sute de metri, deși mai bine de jumătate din ea continua să fie îngropată.

– Știi cine a făcut asta? vorbi Girardieau în cele din urmă, în șoaptă. Nu așteptă un răspuns. Este mai veche decât limbajul oamenilor, dar verigheta mea are mai multe zgârieturi pe ea.

Îi conduse înapoi către puțul elevatorului pentru ultima coborâre, scurtă, până la nivelul operațional de pe podeaua cavernei. Drumul nu dură mai mult de treizeci de secunde, însă lui Sylveste

i se păru o odisee homerică, lentă și scrâșnitoare. Percepea obiectul acela ca și cum ar fi fost propriul lui trofeu personal; pe care-l câștigase cu atâta greutate de parcă l-ar fi dezgropat cu unghiile, însângerându-le în decursul procesului. Acum se ridica mult deasupra lor, cu suprafața curbă, încrustată de rocă, ieșind în exterior fără nicio susținere. În jurul lui se distingea un șănțuleț vag, care îl traversa pieziș dintr-o parte în cealaltă. Din locul unde se afla Sylveste, părea o simplă fractură de stres foarte subțire și superficială, însă era largă de vreun metru și probabil tot atât de adâncă.

Girardieau îi conduse la suportul cel mai apropiat al obiectului, o structură din beton cu propriile ei încăperi și nivele operaționale. După ce intrară, luară alt elevator și suiră în pâcla de eșafodaje. Măruntaiele lui Sylveste se zgârciră de impulsuri conflictuale de claustrofobie și de agorafobie. Se simțea apăsat de inimaginabilele megatone de piatră aflate la sute de metri deasupra capului, dar în același timp era cuprins de amețeală, în timp ce suiră pe schelă, pe lângă obiect.

În cadrul geodezic pluteau clădiri mici cu aspect fragil și magazii de echipamente. Liftul se conectă la una dintre ele și echipa ieși într-un complex de incinte încă vibrând de activitate recent întreruptă. Toate semnele de avertizare și anunțurile erau abțibilduri lipite sau scrise cu vopsea, deoarece zona era prea rudimentară pentru generatoare entoptice.

Trecură peste un pod din traverse care le tremura sub picioare și se întindea printr-un desiș de schele către învelișul negru al obiectului amarantin. Se găseau la jumătatea înălțimii sale, la același nivel cu șanțul. De la apropierea aceea, obiectul nu mai părea sferic. Era un unic perete negru care le bloca înaintarea, la fel de vast și de lipsit de adâncime ca imaginea Lințoliului lui Lascaille pe care și-o amintea după ce plecase de la Stropi-de-Spumă. Continuară să meargă până ce podul îi duse în interiorul șanțului.

Acolo podul cotea imediat la dreapta. Din trei părți – în stânga, deasupra și dedesubt – erau mărginiți de substanța neagră și straniu de lipsită de orice semne a artefactului. Mergeau pe o punte din zăbrele fixată de podeaua de dedesubt prin ventuze de sucțiune,

întrucât materialul extraterestru era aproape complet lipsit de fricțiune. În dreapta exista o balustradă de securitate înaltă până la brâu, după care urmau câteva sute de metri de neant. La fiecare cinci–șase metri pe peretele interior fuseseră amplasate lămpi montate pe postamente epoxi, iar la fiecare douăzeci de metri se vedeau panouri acoperite de simboluri criptice.

Continuară trei–patru minute pe panta înclinată a șanțului, până când Girardieau se opri. Ajunseseră într-un nod încâlcit de cabluri de înaltă tensiune, lămpi și console de comunicații. Aici peretele din stânga al șanțului se apleca spre interior.

– Ne-au trebuit câteva săptămâni ca să găsim intrarea, rosti Girardieau. Inițial tranșeea a fost astupată de bazalt. Abia după ce am degajat-o am găsit locul ăsta unde bazaltul părea să continue spre interior, ca și cum ar fi format un dop într-un tunel radial care ieșea în tranșee.

– Văd că ați muncit pe rupte.

– Extragerea „dopului" a fost partea grea. Degajarea tranșeei a fost comparativ ușoară, dar a trebuit să performăm și să scoatem material prin aceeași gaură mică. Unii au propus să utilizăm arzătoare boser pentru a sfredeli câteva tuneluri secundare, ca să ușurăm munca, totuși n-am ajuns atât de departe. Iar frezele noastre cu vârfuri minerale n-au putut nici măcar zgâria materialul.

Pentru moment curiozitatea științifică a lui Sylveste îi învinse imboldul de a minimaliza încercările celuilalt de a-l impresiona.

– Știți ce este materialul?

– În esență, carbon, cu ceva fier și niobiu și câteva metale rare în proporții infime. Nu-i cunoaștem însă structura. Nu-i pur și simplu o formă alotropică de diamant pe care noi n-am inventat-o încă sau chiar hiperdiamant. Poate că primele zecimi de milimetru se apropie de diamant, dar, pe măsură ce înaintezi, materialul pare să sufere un fel de transformare complexă de rețea. Forma finală – mult mai adânc decât am pătruns noi deocamdată – poate să nici nu fie de fapt un cristal adevărat. Este posibil ca rețeaua să se desfacă în trilioane de macromolecule bazate pe carbon, care să fie legate laolaltă într-o masă coacționară. Uneori moleculele

acestea par să ajungă până la suprafață prin defecte ale rețelei și doar atunci le putem vedea.

– Vorbești ca și cum ar avea un scop.

– Poate că are. Poate că moleculele sunt ca niște enzime mici, concepute pentru a repara crusta de diamant când se deteriorează. Girardieau ridică din umeri. Noi n-am izolat însă niciodată vreo macromoleculă sau cel puțin nu într-o formă stabilă. Par să-și piardă coerența imediat ce sunt extrase din rețea. Se dezintegrează înainte de a le putea examina.

– Ceea ce descrii, zise Sylveste, seamănă foarte mult cu o formă de tehnologie moleculară.

Girardieau îi zâmbi, părând să aprobe jocul privat în care erau prinși.

– Atât doar că noi știm că amarantinii erau mult prea primitivi pentru așa ceva.

– Bineînțeles.

– Bineînțeles. Girardieau zâmbi din nou, însă de data aceasta se adresă întregului grup. Mergem mai departe?

Navigarea prin sistemul de tuneluri care pornea din șanț era mai dificilă decât își imaginase inițial Sylveste. El presupusese că tunelul radial va continua spre interior pe distanța necesară pentru a traversa carcasa obiectului, după care să ajungă în interiorul său cav. Nu era însă deloc așa. Tunelul fusese realizat în mod deliberat sub forma unui labirint. Înainta radial vreo zece metri, după care cotea brusc la stânga și în scurt timp se ramifica în sisteme multiple de tuneluri. Traseele erau colorate codificat cu markeri adezivi, însă sistemul de codificare era prea criptic ca să fie înțeles de Sylveste. După numai cinci minute era complet dezorientat, deși bănuia că nu pătrunseseră foarte mult în obiect. Sistemul de tuneluri părea opera unui vierme dement, care preferase partea din măr aflată imediat sub coajă. În cele din urmă însă traversară ceva ce părea o fisură reală în materialul obiectului și Girardieau spuse că sfera era structurată într-o serie de învelișuri concentrice. Continuară prin alt sistem derutant de tuneluri, în vreme ce Girardieau îi regala cu povestiri dubioase despre explorarea inițială a obiectului.

Știuseră de existența lui de vreo doi ani, de când Sylveste îi atrăsese lui Pascale atenția asupra stranietății din secvența de îngropare a obeliscului. Excavarea cavernei durase majoritatea timpului respectiv, iar studierea detaliată a interiorului labirintic al obiectului se petrecuse doar în ultimele luni. În perioada inițială se consemnaseră și câteva decese. Până la urmă se dovedi că nu fusese nimic misterios, ci pur și simplu echipe care se rătăciseră în secțiuni necartografiate ale labirintului și dăduseră peste puțuri verticale în sistemul de tuneluri unde nu fuseseră încă fixate podele de securitate. O lucrătoare murise de foame când se aventurase prea departe fără a-și lăsa în urmă repere pentru întoarcere – servitorii o găsiseră la două săptămâni după ce fusese anunțată dispariția ei. Rătăcise într-o serie de cercuri ca niște floricele, apropiindu-se uneori la numai câteva minute de zonele sigure.

Înaintarea prin ultimul înveliș concentric era mai lentă și mai precaută decât prin cele patru pe care le traversaseră anterior. Coborau și ajunseră în sfârșit la o binecuvântată porțiune orizontală de tunel, în capătul căreia se zărea o lumină lăptoasă.

Girardieau rosti ceva spre manșeta mânecii și lumina păli.

Mergeau prin semiîntuneric. Treptat răsuflările încetară să le mai răsune între pereți, pe măsură ce spațiul strâmt se lărgea. Unicul sunet era torsul continuu al pompelor de aer din apropiere.

– Țineți-vă bine, rosti Girardieau. Acum vine!

Sylveste se încordă pentru inevitabila dezorientare cauzată de revenirea luminii. Pentru prima dată nu se simți afectat de teatralitatea lui Girardieau. Îi îngăduia un sentiment al revelației, e drept, la mâna a doua. Bineînțeles, el singur înțelegea ce era surogatul acesta. Totuși, nu le strică celorlalți momentul. Ar fi fost grosolan, fiindcă, la urma urmelor, ei n-ar fi știut niciodată ce simțeai înaintea unei descoperiri autentice. Aproape că-i compătimi, deși, în clipa următoare imaginea dezvăluită de reapariția luminilor alungă orice gând normal.

Era un oraș extraterestru.

6

În drum spre Delta Pavonis, 2546

– Mă aștept, rosti Voliova, să fii unul dintre oamenii aceia raționali care se mândresc că nu cred în fantome.

Khouri o privi și se încruntă ușor. Voliova știuse din capul locului că femeia nu era naivă, totuși continua să fie interesant să vadă cum reacționa la întrebare.

– Fantome, triumviro? Nu cred că vorbești serios.

– Vei învăța repede despre mine, răspunse Voliova, că rareori sunt altfel decât complet serioasă.

Arătă după aceea ușa la care ajunseseră, încastrată discret în peretele interior ruginiu al navei. Ușa era masivă și prin straturile de coroziune și pe perete se discernea desenul stilizat al unui păianjen.

– Intră. Voi fi imediat în spatele tău.

Khouri făcu așa cum i se spusese, fără cea mai mică șovăială și Voliova fu satisfăcută. În cele trei săptămâni scurse de la răpirea ei – sau recrutarea, dacă doreai să te exprimi politicos –, îi administrase un regim complex de terapii modificatoare de loialitate. Tratamentul era aproape complet, cu excepția dozelor suplimentare, care aveau să continue nedefinit. În scurt timp loialitatea

femeii avea să fie atât de profund instilată, încât avea să transceandă simpla obedienţă, devenind o compulsie animatoare, un principiu la care îi era imposibil să nu adere, tot aşa cum un peşte nu putea opta să nu mai respire apă. Împinsă la o extremă despre care Voliova spera că nu va fi necesară, Khouri putea fi determinată nu numai să-şi dorească să facă tot ce voia echipajul, ci şi să-i iubească pe membrii săi pentru că-i ofereau şansa respectivă. Totuşi, Voliova nu intenţiona s-o programeze atât de profund. După experienţa deloc satisfăcătoare pe care o avusese cu Nagorni, se temea să creeze alt cobai supus. Nu i-ar fi displăcut dacă Khouri ar fi păstrat o urmă de resentiment.

Acum făcu aşa cum promisese, urmând-o prin uşă. Recruta se oprise la câţiva metri după prag, înţelegând că nu poate înainta.

Voliova etanşă în urma lor irisul uriaş din fier al unei uşi.

– Unde suntem, triumviro?

– Într-un mic refugiu privat al meu, răspunse Ultranauta.

Vorbi în brăţară şi determină aprinderea unei lumini, totuşi interiorul rămase în penumbre. Încăperea avea forma unei torpile groase, cu lungimea de două ori mai mare decât lăţimea. Interiorul era somptuos mobilat, cu patru scaune stacojii capitonate unul lângă altul şi cu spaţiu pentru alte două îndărătul lor, deşi din acelea nu mai rămăseseră decât punctele de ancorare în podea. Acolo unde nu erau tapetaţi cu catifea groasă, pereţii cu nervuri din bronz ai încăperii erau curbaţi şi luceau întunecat, ca făcuţi din obsidian sau marmură neagră. O consolă negru-abanos era ataşată de mânerul scaunului din faţă, pe care se aşezase Voliova. Ea trase consola în faţă, familiarizându-se cu cadranele încastrate şi cu comenzile – toate erau din bronz sau cupru şi purtau etichete elaborat înscrise, echilibrate de inserţii din esenţe lemnoase şi fildeş. Familiarizarea nu dură, desigur, mult, deoarece vizita camera-păianjen destul de regulat, totuşi îi plăcea senzaţia tactilă provocată de trecerea buricelor degetelor peste consolă.

– Îţi sugerez să iei loc, rosti ea. Ne vom mişca.

Khouri se conformă şi se aşeză lângă Voliova, care acţionă mai multe comutatoare cu mânere din fildeş şi privi cum unele cadrane

de pe consolă se aprinseră cu luciri trandafirii și cum acele lor indicatoare tremurară pe măsură ce curentul electric pătrunse în circuitele camerei-păianjen. Simți un soi de plăcere sadică să vadă dezorientarea lui Khouri, pentru că era clar că nu știa unde anume se găsea în navă și nici ce avea să se întâmple. Se auziră zăngănituri și o vibrație bruscă, de parcă încăperea ar fi fost o barcă de salvare care tocmai se desprinsese de nava-mamă.

– Ne mișcăm, zise Khouri. Ce-i asta – un fel de elevator de lux pentru Triumvirat?

– Nimic atât de decadent. Ne găsim într-un puț vechi care duce pe exteriorul carcasei.

– Aveți nevoie de o cameră întreagă doar pentru a vă duce la exterior?

Apărea din nou în prim-plan o parte din disprețul lui Khouri față de rafinamentele vieții Ultranauților. În chip pervers, Voliova fu încântată. Asta o convingea că terapiile de loialitate nu distruseseră personalitatea femeii, ci doar o redirecționaseră.

– Nu ne ducem pur și simplu pe carcasa navei, răspunse ea. Altfel am fi mers pe jos.

Mișcarea era lină acum, totuși ocazional se auzeau zăngănituri, din partea ecluzelor pneumatice și a sistemelor de tracțiune care le ajutau trecerea. Pereții puțului rămaseră negri, dar – Voliova știa – toate astea aveau să se schimbe în scurt timp. O privi pe Khouri, încercând să ghicească dacă era speriată sau pur și simplu curioasă. Dacă avea rațiune, ar fi înțeles de acum că investise în ea prea mult timp doar ca s-o ucidă, dar pregătirea, pe de altă parte, instruirea militară a femeii pe Atuul lui Sky trebuie s-o fi învățat să nu considere absolut nimic înțeles de la sine.

Aspectul ei se modificase considerabil după recrutare, însă puțin din asta se datora terapiilor. Părul îi fusese întotdeauna tuns scurt, dar acum puful firișoarelor care creșteau era vizibil doar foarte de aproape. Țeasta îi era brăzdată de cicatrice fine, de culoarea somonului, semnele inciziilor făcute de Voliova pentru a-i deschide craniul și a amplasa implanturile extrase din Boris Nagorni.

Existaseră și alte proceduri chirurgicale. Corpul lui Khouri era presărat cu schije din bătăliile purtate pe Atuul lui Sky, pe lângă cicatricele vindecate și aproape invizibile ale armelor cu fascicul sau ale punctelor de impact ale proiectilelor. Unele pătrunseseră adânc – aparent prea adânc ca să poată fi extrase de medicii de pe Atuul lui Sky. Iar în majoritate nu i-ar fi cauzat niciun rău, fiind compozite inerte din punct de vedere biologic și nu se găseau în preajma vreunui organ vital. Însă și medicii fuseseră neglijenți. Imediat sub piele, aproape de suprafață, Voliova găsise câteva schije pe care ar fi trebuit să le fi extras. O făcuse ea în locul lor, examinându-le pe rând, înainte de a le duce în laborator. Cu o singură excepție, schijele n-ar fi cauzat probleme pentru sistemele ei; compozite nemetalice, care n-ar fi interferat cu câmpurile de inducție sensibile ale interfețelor turelei. Le catalogase totuși și le stocase. La schija metalică se încruntase, blestemând procedurile medicilor, apoi o pusese lângă celelalte.

Fuseseră operații neplăcute, dar nici pe departe la fel de rele precum cele neurale. Timp de secole, formele cele mai uzuale de implanturi fuseseră fie crescute *in situ*, fie concepute pentru autoinserare nedureroasă prin intermediul unor orificii existente, totuși procedurile respective nu puteau fi aplicate implanturilor-interfață cu turela, care erau unice și delicate. Unicul mod de a le introduce sau extrage era cu un fierestrău pentru oase, un bisturiu și multă curățenie după aceea. Fusese cu atât mai dificil din cauza implanturilor obișnuite existente deja în craniul lui Khouri, dar, după ce le examinase superficial, Voliova nu văzuse niciun motiv pentru a le înlătura. Dacă ar fi făcut-o, mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să reimplanteze dispozitive similare pur și simplu pentru ca recruta să poată funcționa normal în afara turelei. Implanturile se grefaseră bine și după o zi Voliova o plasase pe Khouri – inconștientă – pe scaunul turelei și verificase dacă nava putea să comunice cu implanturile ei și invers. Testările ulterioare trebuiau să aștepte până la terminarea terapiilor de loialitate. Asta s-ar fi făcut în principal în timp ce restul echipajului era adormit.

Prudență: acesta era cuvântul de ordine al Voliovei. Imprudența dusese la neplăcerea cu Nagorni.

Nu avea să repete aceeași greșeală.

– De ce mi se pare că ăsta-i un fel de test? întrebă Khouri.

– Nu. E doar... Voliova flutură din mână cu un gest de îndepărtare. Fă-mi pe plac, da? Nu-ți cer mare lucru.

– Cum să-ți fac pe plac – susținând că văd fantome?

– Nu să le vezi, Khouri. Să le auzi.

Dincolo de pereții negri ai încăperii mișcătoare se vedea acum o lumină. Desigur, pereții nu erau altceva decât sticlă, și până în momentul acela femeile fuseseră înconjurate doar de metalul neiluminat al puțului în care se afla camera. Dar acum iluminarea strălucea din capătul puțului, care se apropia. Restul călătoriei scurte se desfășură în tăcere. Camera înaintă către lumină, până ce sclipirea albastră rece o inundă din toate unghiurile. După aceea incinta în care se aflau trecu dincolo de carcasă.

Khouri se ridică de pe scaun și se apropie de sticlă, încetișor și tulburată. Desigur, sticla era hiperdiamant și nu exista niciun pericol să se spargă ori, dacă recruta s-ar fi împiedicat, să treacă prin ea. Totuși, părea ridicol de subțire și de fragilă, iar mintea umană putea să accepte doar un număr limitat de lucruri fără să le cerceteze. Privind în lateral, ar fi văzut cele opt picioare articulate ca de păianjen care ancorau camera de carcasa navei și ar fi înțeles de ce Voliova numea locul acesta camera-păianjen.

– Nu știu cine sau ce a construit-o, rosti Voliova. Bănuiala mea este că au instalat-o odată cu nava însăși sau când urma să-și schimbe proprietarul, presupunând că cineva și-ar fi putut permite vreodată s-o cumpere. Cred că este un truc foarte complex pentru a-i impresiona pe clienții potențiali – de aceea și nivelul general de lux.

– A folosit-o cineva pentru a determina o achiziție?

– Pare logic, presupunând bineînțeles că cineva ar avea nevoie să fie în exteriorul unei asemenea nave. Dacă nava se găsește în accelerare, atunci orice modul de observație trimis afară trebuie să aibă aceeași accelerație, fiindcă altfel va rămâne în urmă. Nu-i

nicio problemă dacă modulul acela conține incinte, dar situația se complică major când introduci niște oameni în ele; cineva trebuie să piloteze blestemăția sau cel puțin să știe cum să programeze pilotul ca să facă ceea ce dorești. Camera-păianjen evită dificultatea respectivă, atașându-se fizic de navă. Și un copil o poate folosi; este ca și cum te-ai târî de colo colo pe toate opt picioarele.

– Și se ce întâmplă dacă...?

– Dacă își pierde priza? Nu s-a-ntâmplat niciodată și chiar dacă s-ar întâmpla, poate utiliza diverse gheare magnetice și perforatoare de carcasă. Iar dacă nici ele n-ar funcționa – ceea ce, te asigur, ar fi imposibil –, camera se poate deplasa independent; cu certitudine ar avea timp suficient să ajungă nava din urmă. Și dacă nici sistemul acela n-ar funcționa... Voliova făcu o pauză. Ei bine, dacă nici sistemul acela n-ar funcționa, aș avea ceva de discutat cu zeitatea la care mă închin.

Deși nu îndepărtase niciodată camera cu mai mult de câteva sute de metri de punctul de ieșire pe fuzelaj, ar fi putut să se târască în jurul întregii nave. Nu era neapărat un lucru înțelept, pentru că la viteză relativistă nava trecea printr-un viscol de radiații care era în mod normal ecranat de izolația fuzelajului. Pereții subțiri ai camerei-păianjen ecranau doar o fracțiune din flux, astfel că ieșirea prezenta o atracție stranie și plină de riscuri.

Camera-păianjen era micul ei secret; nu figura pe planurile majore ale navei și, din câte știa Voliova, ceilalți nu aveau habar de ea. Într-o lume ideală, Ultranauta ar fi păstrat lucrurile așa, însă problemele cu turela o silise la niște indiscreții necesare. Chiar și ținând seama de starea de decădere a navei, rețeaua de dispozitive de supraveghere a lui Sajaki era vastă, astfel încât camera-păianjen era unul dintre puținele locuri în care Voliova putea garanta secretul absolut când avea de discutat chestiuni delicate cu unul dintre recruții ei – ceva despre care nu dorea să știe ceilalți triumviri. Fusese silită să-i arate camera-păianjen lui Nagorni, ca să poată discuta cu el sincer despre problema Hoțul-Soarelui și luni bune – pe măsură ce starea lui se deteriorase – regretase decizia respectivă, temându-se întruna că el îi va dezvălui existența camerei lui

Sajaki. Nu trebuia să-şi fi făcut însă griji. Spre sfârşit, Nagorni fusese prea ocupat cu propriile lui coşmaruri ca să se mai ocupe de subtilităţile vieţii politice de la bordul navei. Acum îşi dusese secretul în mormânt şi deocamdată Voliova putea dormi liniştită, sigură că refugiul nu-i va fi trădat. Poate că ceea ce făcea acum era o eroare pe care avea s-o regrete ulterior – desigur, îşi jurase să nu mai încalce niciodată secretul încăperii –, dar, ca întotdeauna, circumstanţele curente o siliseră să schimbe o decizie anterioară. Trebuia să discute ceva cu Khouri; fantomele nu erau decât un pretext pentru ca femeia să nu devină prea suspicioasă în privinţa motivelor mai profunde ale Voliovei.

– Deocamdată nu văd nicio fantomă, rosti recruta.

– O să le vezi sau mai degrabă o să le auzi în curând, replică Voliova.

Khouri se gândi că triumvira se comporta bizar. Nu doar o dată, ea făcuse aluzie că încăperea aceea era refugiul ei privat de la bordul navei şi că restul – Sajaki, Hegazi şi ceilalţi doi – nici măcar nu ştiau de existenţa ei. Părea într-adevăr curios că era gata să-i arate camera lui Khouri atât de devreme în relaţia lor profesională. Voliova era un personaj solitar şi obsedat, chiar şi la bordul unei nave cu echipajul format din himerici militarişti; Khouri n-ar fi considerat că o asemenea persoană ar fi avut o înclinaţie naturală către încredere. Faţă de ea, Voliova respectaa toate aspectele unei prietenii, totuşi eforturile depuse păreau artificiale... erau prea planificate, le lipsea orice urmă de spontaneitate. Când îi dădea lui Khouri vreun semn de prietenie deschisă – o flecăreală măruntă, o bârfă de la bordul navei sau o glumă –, exista mereu senzaţia că petrecuse câteva ore repetându-l, sperând că va suna spontan. Khouri cunoscuse astfel de oameni în armată; păreau autentici la început, dar de obicei se dovedeau a fi spioni străini sau informatori ai comandamentului. Voliova se străduia din răsputeri să se comporte cât mai firesc în privinţa camerei-păianjen, dar lui Khouri îi era clar că povestea cu fantomele nu era deloc ceea ce părea. Mai multe gânduri o tulburară, iar primul era că poate

Voliova o adusese aici cu intenția de a nu-i mai îngădui să plece niciodată... vie, cel puțin.

Se dovedi însă că lucrurile nu stăteau așa.

– Ah, rosti Voliova voios, am vrut mereu să te-ntreb ceva... Expresia „Hoțul-Soarelui" înseamnă ceva pentru tine deocamdată?

– Nu, clătină Khouri din cap. Ar trebui să-nsemne?

– Nu, n-ar trebui să existe niciun motiv special. A fost doar o întrebare și nimic mai mult. Ar fi prea plictisitor să-ți explic motivul... nu-ți mai bate capul cu asta, ai înțeles?

Era la fel de convingătoare ca o ghicitoare a destinului din Mulci.

– Nu, n-o să-mi bat capul, spuse Khouri. Dar de ce ai precizat „deocamdată"?

Voliova se blestemă în gând: oare se trădase? Poate că nu; pusese întrebarea cât de nepăsător îndrăznise, iar în comportamentul lui Khouri nu existase nimic care să sugereze că privise întrebarea altfel decât ca pe o curiozitate oarecare... totuși, acum nu era în niciun caz momentul pentru a începe să comită erori.

– Am spus eu „deocamdată"? se miră ea, sperând să-și injecteze în glas doza cuvenită de surprindere amestecată cu indiferență. Probabil că nici nu mi-am dat seama. Se străduiește apoi să schimbe iute subiectul. Vezi steaua aia, cea roșu palid?

Acum, după ce ochii li se adaptaseră la nivelurile de lumină ambientală ale spațiului interstelar, când nici chiar radianța albastră a evacuărilor motoarelor nu mai părea să acopere totul, se distingeau câteva stele.

– Este soarele lui Yellowstone, nu?

– Da, Epsilon Eridani. Suntem la trei săptămâni depărtare de sistem. În scurt timp nu-ți va mai fi așa ușor s-o găsești. Acum nu înaintăm cu viteză relativistă, ci am ajuns doar la câteva procente din viteza luminii, însă accelerăm întruna. Curând stelele vizibile se vor mișca, constelațiile se vor deforma, până ce toate stelele de pe cer vor fi grupate în fața și în spatele nostru. Va fi ca și cum am fi suspendați în mijlocul unui tunel, cu lumină curgând din ambele capete. De asemenea, stelele își vor schimba culoarea.

Nu-i chiar simplu, deoarece culoarea finală depinde de tipul spectral al fiecăreia; câtă energie emite pe diverse lungimi de undă, inclusiv în infraroșu și ultraviolet. Totuși, tendința va fi ca stelele din fața noastră să se deplaseze către albastru, iar cele din spate, către roșu.

– Sunt sigură că va fi foarte frumos, răspunse Khouri stricând oarecum momentul, dar nu sunt tocmai sigură care-i legătura cu fantomele.

Voliova surâse.

– Aproape că uitasem de ele. Ar fi fost rușinos.

După aceea vorbi în brățară, vocalizând încet, astfel încât Khouri să nu audă ce-i cerea navei.

Glasurile damnaților umplură camera.

– Fantome, rosti Voliova.

Sylveste plutea acorporal deasupra orașului îngropat.

Pereții ca de colivie se ridicau în jurul lui, gravați dens cu echivalentul a zece mii de volume tipărite de scriere amarantină. Deși grafiformele erau înalte de numai câțiva milimetri și el plutea la sute de metri de perete, ajungea să se concentreze asupra oricărei părți pentru ca literele să apară perfect clare. Când proceda așa, algoritmi de traducere în paralel procesau textul în ceva apropiat de canasiană, pe când procesele rapide de gândire semiintuitivă ale lui Sylveste procedau similar. De cele mai multe ori era de acord în linii mari cu programele, totuși ocazional ele scăpau subtilități care ar fi fost cruciale, dependente de context.

În apartamentul lui din Cuvier, el nota rapid și cursiv, umplând pagină după pagină de caiet. În ultimul timp prefera pe cât posibil stiloul și hârtia, în locul dispozitivelor moderne de înregistrare. Mediile digitale erau prea expuse la manipulare ulterioară de către inamicii săi. Cel puțin dacă notițele îi erau distruse, aveau să fie pierdute pentru totdeauna, în loc să revină ca să-l bântuie într-o formă denaturată pentru a se potrivi ideologiei altcuiva.

Termină de tradus o secțiune, ajungând la una dintre glifele în formă de aripă pliată care anunțau sfârșitul unei secvențe. Se retrase de lângă prăpastia textuală amețitoare a zidului.

Strecură o sugativă în caiet și-l închise. Acționând exclusiv pe baza pipăitului, puse caietul înapoi într-un rack și-l scoase pe cel de alături. Îl deschise la pagina însemnată de propria ei sugativă și-și plimbă degetele în jos pe hârtie, până simți dispărând asprimea cernelii. Poziționând caietul exact paralel cu biroul, aduse stiloul la începutul următorului rând gol.

– Muncești prea mult, rosti Pascale.

Intrase neauzită în odaie; acum Sylveste trebuia s-o vizualizeze stând în picioare lângă el... sau poate așezată.

– Cred că ajung undeva, o anunță.

– Încă-ți mai bați capul cu inscripțiile alea vechi?

– Unul dintre noi începe să cedeze. Sylveste își îndepărtă de la perete punctul de vedere acorporal, întorcându-l spre centrul orașului închis. Nu cred totuși că va dura atât de mult.

– Nici eu nu cred.

Știa la ce se referea ea. Trecuseră optsprezece luni de când Nils Girardieau îi arătase orașul îngropat; trecuse un an de când nunta lor fusese adusă în discuție și apoi amânată până când el avea să reușească un progres însemnat în privința traducerii. Acum făcea exact asta... și-l speria. Nu mai avea pretexte, iar Pascale o știa la fel de bine.

De ce era o problemă atât de importantă? Oare era o problemă doar pentru că el opta s-o clasifice ca atare?

– Iar te-ai încruntat, observă femeia. Greutăți cu inscripțiile?

– Nu, de acum ele nu mai reprezintă o greutate.

Spunea adevărul; pentru el era o a doua natură să contopească fluxurile bimodale ale scrierii amarantine în întregul lor implicat, ca un cartograf care studia o imagine stereografică.

– Ia să văd și eu.

O auzi mișcându-se prin încăpere și adresându-se scriptoriului, instruindu-l să deschidă un canal paralel pentru senzorialul ei. Consola – și, de altfel, întregul acces al lui Sylveste la modelul informatic al orașului – apăruse la scurt timp după acea primă vizită. Pentru întâia oară ideea nu-i aparținuse lui Girardieau, ci fusese inițiată de Pascale. Succesul *Pogorârii în beznă*, biografia

recent publicată și apropierea nunții îi sporiseră influența asupra tatălui ei, iar Sylveste știuse foarte bine să nu protesteze când ea îi oferise – literalmente – cheile orașului.

Toată colonia vorbea acum despre nuntă. Majoritatea bârfelor care răzbăteau până la Sylveste presupuneau că motivele erau pur politice; că îi făcuse curte lui Pascale ca mod de a reveni, prin intermediul unei alianțe matrimoniale, la ceva apropiat de putere; că – văzută cinic – nunta nu era decât un mijloc pentru atingerea unui scop, iar scopul îl reprezenta o expediție de colonizare spre Cerber/Hades. Poate că, pentru o clipită, Sylveste însuși se întrebase asta: dacă nu cumva subconștientul îi aranjase iubirea pentru Pascale urmărind această ambiție mai profundă. Și poate că într-adevăr exista un sâmbure minuscul de adevăr. Din fericire însă era imposibil de precizat din actuala lui poziție. Sigur că da, se simțea ca și cum ar fi iubit-o pe femeie – ceea ce, din câte putea spune, era același lucru cu a o iubi –, totuși nu era orb față de avantajele pe care i le-ar fi adus căsătoria. Acum el publica din nou; articole modeste bazate pe porțiuni mici din textul amarantin tradus, cu Pascale coautoare, iar Girardieau afirma că dăduse o mână de ajutor la lucrare. Cu cincisprezece ani în urmă, Sylveste ar fi fost îngrozit și scârbit, dar acum constata că-i venea greu să stârnească prea mult dezgust de sine. Nu conta decât faptul că orașul reprezenta un pas spre înțelegerea Evenimentului.

– Sunt aici, anunță Pascale – mai sonor acum, dar la fel de acorporală ca Sylveste. Împărtășim același punct de vedere?

– Ce vezi?

– Turla... templul... nu știu cum îi spui tu.

– Exact.

Templul se afla în centrul geometric al orașului reprodus la scara ¼ și avea forma treimii superioare a unui ou. Punctul său cel mai de sus se înălța, devenind un turn ascuțit, care suia – îngustându-se treptat – către plafonul cavernei orașului. Clădirile din jurul templului aveau aspectul topit al unor cuiburi de păsări-țesător; poate că erau expresia unui imperativ evolutiv suprimat. Se ghemuiau ca niște credincioși diformi înaintea turlei vaste ce se curba din templu.

– Te frământă ceva în privința lui?

Sylveste o invidia. Ea vizitase de zeci de ori orașul real. Ba chiar suise cu piciorul în turlă, urmând pasajul spiral aidoma unui canal care urca elicoidal pe toată înălțimea.

– Figura de pe turlă nu se potrivește...

Prin comparație cu restul orașului, părea o statuetă delicată și micuță, totuși avea zece–cincisprezece metri înălțime, comparabilă cu statuile egiptene din Valea Regilor. Orașul îngropat era construit la scara aproximativă de ¼, bazându-se pe comparații cu alte situri. Omoloaga în mărime reală a figurii de pe turlă ar fi fost înaltă de minimum patruzeci de metri. Însă, dacă orașul acesta existase vreodată la suprafață, ar fi fost norocos să fi supraviețuit furtunilor de foc ale Evenimentului, ca să nu mai amintească de cei nouă sute nouăzeci de mii de ani de eroziune planetară, glaciațiuni, impacturi meteoritice și efecte tectonice.

– Nu se potrivește?

– Nu-i amarantină, cel puțin nu de un fel pe care l-am văzut până acum.

– E așadar un soi de zeitate?

– Poate că da, însă nu înțeleg de ce i-au dat aripi.

– Aha. Asta-i problema?

– Dacă nu mă crezi, uită-te în jur, pe zidul orașului.

– Mai bine du-mă tu acolo.

Punctele lor gemene de vedere se îndepărtară de turlă, coborând ametitor.

Voliova privi efectul pe care vocile îl aveau asupra lui Khouri, convinsă că undeva în armura ei de încredere în sine exista o fisură de îndoială temătoare – gândul că poate acestea erau într-adevăr fantome, la urma urmelor, și că Voliova găsise un mod prin care să se acordeze la emanațiile lor spectrale.

Sunetele fantomelor erau gemătoare și cavernoase; urlete prelungite și tărăgănate, atât de joase, încât mai degrabă le simțeai decât le auzeai. Erau precum cel mai straniu crivăț de noapte al iernii pe care ți-l puteai imagina, sunetul pe care un vânt l-ar fi

putut face după ce suflase prin o mie cinci sute de kilometri de cavernă. Însă nu era în mod clar un fenomen natural, nu era curentul de particule ce gonea pe lângă navă, tradus în sunete, nici măcar fluctuațiile din reacțiile delicat echilibrate ale motoarelor. În urletul acela spectral existau suflete, glasuri ce strigau în noapte. Niciun cuvânt nu era inteligibil prin gemete; totuși, rămânea structura inconfundabilă a limbajului uman.

– Ce crezi? întrebă Voliova.

– Sunt voci, nu-i așa? Voci omenești. Totuși, par foarte... epuizate, foarte triste. Khouri ascultă cu atenție. La răstimpuri am impresia că disting câte un cuvânt.

– Știi ce sunt, bineînțeles. Voliova reduse volumul sonor până când fantomele formară doar un cor îndepărtat, infinit de suferind. Sunt echipaje. Ca tine și ca mine. Ocupanți ai altor nave, care vorbesc între ei peste neant.

– Atunci, de ce... Khouri șovăi. A, stai așa! Acum înțeleg. Ele se mișcă mai repede decât noi, nu? Mult mai repede. Glasurile lor sună deformat, mai lent, pentru că așa și sunt – literal. Ceasurile merg mai lent la bordul navelor care zboară cu viteze foarte apropiate de cea a luminii.

Voliova încuviință din cap, ușor întristată că Khouri înțelesese așa iute.

– Dilatarea temporală. Bineînțeles, unele dintre navele acelea vin spre noi, astfel că deplasarea Doppler spre albastru acționează în direcția reducerii efectului, dar factorul de dilatare învinge de obicei... Strânse din umeri, văzând că Khouri nu era încă pregătită pentru o prelegere despre principiile mai subtile ale comunicării relativiste. În mod normal *Nostalgia* corectează toate astea: înlătură efectul Doppler și distorsiunile dilatatorii și traduce rezultatul în ceva care sună perfect inteligibil.

– Arată-mi.

– Nu, clătină Voliova din cap, nu merită. Produsul final este întotdeauna același. Detalii, discuții tehnice, vechea retorică lăudăroasă a comerțului. Acela este capătul interesant al spectrului. La capătul plictisitor ai parte de bârfe paranoice sau de indivizi cu afecțiuni

mintale, care-și dezgolesc sufletul în fața nopții. În majoritatea cazurilor, sunt pur și simplu două nave care-și strâng mâinile când se încrucișează în noapte, care schimbă glume stupide. Cu greu se poate vorbi despre alte interacțiuni, deoarece timpii de călătorie a luminii între nave sunt rareori mai mici de câteva luni. Și, oricum, în jumătate din timp glasurile nu sunt decât mesaje preînregistrate, pentru că echipajele se afla de obicei în refrisomn.

– Cu alte cuvinte, uzualele flecăreli omenești.

– Da. Le ducem cu noi oriunde am merge.

Voliova se lăsă pe spate în scaun și se relaxă, instruind sistemul audio să mărească și mai mult volumul sonor al vocilor triste și distorsionate temporal. Semnalul acesta al prezenței umane ar fi trebuit să facă stelele să pară mai puțin îndepărtate și reci, dar izbutea să aibă exact efectul opus; tot așa cum poveștile cu fantome din jurul unui foc de tabără slujeau la amplificarea beznei dindărătul flăcărilor. Pentru o clipă – în care se desfătă, indiferent ce ar fi crezut Khouri despre ea – era posibil să creadă că spațiile interstelare de după sticlă erau cu adevărat bântuite.

– Mai observi ceva? întrebă Sylveste.

Zidul consta din blocuri de granit în formă de zigzag, întrerupte de cinci porți încununate de capete amarantine sculpturale, într-un stil nu tocmai realist, care amintea de arta Yucatán. Zidul exterior era acoperit de jur împrejur cu o frescă din plăcuțe ceramice care înfățișa funcționari amarantini adânciți în atribuții sociale complexe.

Pascale privi cu atenție personajele din frescă.

Erau reprezentate cu unelte agricole, ce semănau aproape perfect cu cele din istoria agriculturii umane, sau cu arme – lănci, arcuri și un fel de muschete, deși nu aveau posturile unor războinici angajați în luptă, ci erau mult mai formali și rigizi, ca statuetele egiptene. Existau chirurgi amarantini și pietrari, astronomi – săpături recente confirmaseră că inventaseră telescoape cu reflecție și cu refracție – și cartografi, sticlari, creatori de zmeie și artiști plastici, iar deasupra fiecărei figuri se găsea un lanț bimodal de

grafiforme, evidențiate în aur și albastru-cobalt, numind stolul care-și asuma îndatoririle figurii reprezentate.

– Niciunul nu are aripi, zise Pascale.

– Da, încuviință Sylveste. Fostele aripi li s-au transformat în brațe.

– De ce ai obiecta totuși față de statuia unui zeu cu aripi? Oamenii n-au avut niciodată aripi, dar asta nu ne-a împiedicat să-i înzestrăm pe îngeri cu ele. O specie care a avut cândva cu adevărat aripi cred că ar fi avut și mai puține scrupule.

– Atât doar că uiți de mitul creației.

Abia în ultimii ani mitul fundamental fusese înțeles de arheologi, care-l descâlciseră din zeci de versiuni ulterioare foarte înzorzonate. Potrivit mitului creației, amarantinii împărțiseră cândva cerul cu alte creaturi similare păsărilor, care continuau să existe pe Resurgam în timpul domniei lor. Însă stolurile din epoca aceea fuseseră ultimele care cunoscuseră libertatea zborului. Ele ajunseseră la o înțelegere cu zeul căruia îi spuneau Creatorul-Păsărilor și renunțaseră la zbor în schimbul conștiinței. În ziua aceea amarantinii își ridicaseră aripile spre cer și priviseră cum focul arzător le transformase în cenușă, iar ei fuseseră alungați pentru totdeauna din văzduh.

Și pentru ca să nu uite niciodată aranjamentul făcut, Creatorul-Păsărilor le dăduse cioturi de aripi, inutile, terminate prin gheare – îndeajuns pentru a-și aminti ce abandonaseră și îndeajuns pentru a le îngădui să înceapă să-și consemneze istoria în scris. Focul arsese și în mințile lor, dar fusese focul de nestins al spiritului. Lumina lui avea să ardă de-a pururi, așa le spusese Creatorul-păsărilor, atâta timp cât nu aveau să încerce să-i sfideze voința și să revină în ceruri. Dacă aveau să facă așa, Creatorul-Păsărilor le făgăduise că le va lua înapoi sufletele căpătate în Ziua Arderii Aripilor.

Sylveste știa că mitul acela era pur și simplu încercarea firească a unei culturi de a-și ridica o oglindă în față. Importantă era dimensiunea completă în care le impregnase cultura – de fapt, o singură religie care le suprimase pe toate celelalte și care persistase,

prin diverse relatări, un număr inimaginabil de secole. Neîndoios le modelase gândirea și comportamentul, poate în moduri prea complexe pentru a fi ghicite.

– Înțeleg, rosti Pascale. Ca specie, ei nu puteau accepta să fie lipsiți de zbor, așa că au creat povestea cu Creatorul-Păsărilor, pentru a putea simți un fel de superioritate față de păsările care încă puteau să zboare.

– Exact. Și în timp ce credința aceea a funcționat, a avut și un neașteptat efect secundar: i-a împiedicat să mai zboare vreodată. Destul de similar cu mitul lui Icar, însă cu o influență mult mai puternică asupra psihicului lor colectiv.

– Dar dacă lucrurile stau așa, figura de pe turlă...

– Este un salut batjocoritor la adresa oricărui zeu în care au crezut ei.

– Totuși, de ce s-o fi făcut? întrebă Pascale. Religiile dispar pur și simplu treptat, înlocuite de altele. Nu pot să cred că amarantinii au construit orașul acela, totul din el, doar ca o insultă la adresa vechiului lor zeu.

– Nici eu nu pot să cred. Iar asta sugerează ceva complet diferit.

– Ce anume?

– Că apăruse un zeu nou. Un zeu cu aripi.

Voliova decise că era timpul să-i arate lui Khouri instrumentele profesiunii ei.

– Ține-te bine, îi spuse când elevatorul se apropie de sala-cache. În general oamenilor nu le place prima dată când se întâmplă asta.

– Dumnezeule, făcu Khouri lipindu-se instinctiv de peretele îndepărtat când panorama se extinse brusc și șocant; elevatorul era un gândăcel care cobora pe o latură a spațiului acela vast. Pare prea mic ca să poată exista în interiorul navei!

– Asta nu-i nimic. Mai există alte patru săli la fel de mari. În sala a doua se face instrucția pentru operațiunile de pe suprafețele planetelor. Două săli sunt goale sau semipresurizate, iar în a patra se află navete și vehicule intrasistem. Asta este singura dedicată pentru cache.

– Te referi la chestiile alea?

– Da.

În sală erau patruzeci de arme-cache şi niciuna nu semăna exact cu alta, totuşi stilul lor general de construcţie trăda un soi de afinitate. Toate aveau carcase din aliaje cu o nuanţă verzuie, de bronz. Deşi erau îndeajuns de mari pentru a fi vehicule spaţiale de dimensiuni mijlocii, niciuna nu arăta că aceea i-ar fi fost funcţia. Nu existau ferestre sau uşi de acces vizibile în carcase, nici semne caracteristice şi nici sisteme de comunicaţii. Posibilele jeturi direcţionale de pe unele existau doar pentru deplasarea şi poziţionarea lor, aşa cum o navă de război există doar pentru a ajuta la deplasarea şi poziţionarea tunurilor sale de calibru mare.

Exact asta erau şi armele-cache.

– Clasa-iad, zise Voliova. Aşa le-au spus constructorii lor. Bineînţeles, ne-ntoarcem în timp câteva secole.

Privi cum recruta evalua mărimea titanică a celei mai apropiate arme. Suspendată vertical, cu axa lungă aliniată cu axa acceleraţiei navei, semăna cu o sabie de paradă ce atârna de pe tavanul unui baron războinic. Ca toate celelalte, era înconjurată de un cadru de operare ce fusese adăugat de unul dintre predecesorii Voliovei, la care erau ataşate sisteme de control, de monitorizare şi de manevrare. Toate armele erau conectate la şine – un labirint tridimensional de linii secundare şi macazuri – care se uneau mai jos în sală, pătrunzând într-un volum mult mai mic, direct dedesubt, atât cât să conţină o singură armă. De acolo puteau fi desfăşurate dincolo de carcasă, în spaţiu.

– Cine le-a construit? întrebă Khouri.

– Nu ştim sigur. Poate Agregaţii, în una dintre încarnările lor mai întunecate. Ştim doar cum le-am găsit – ascunse într-un asteroid, pe orbita unei pitice maro atât de obscure, încât avea doar un număr de catalog.

– Ai fost acolo?

– Nu; asta s-a întâmplat cu mult înainte de vremea mea. Eu le-am moştenit de la ultimul custode, iar el de la cel anterior. De atunci le-am studiat mereu. Am izbutit să capăt acces la sistemele

de control a treizeci și una dintre ele și am dedus – foarte aproximativ – cam optzeci la sută din codurile necesare activării. Dar n-am testat decât șaptesprezece arme, iar dintre ele numai două în ceea ce ai putea numi „situații de luptă reală".

– Vrei să spui că le-ai utilizat realmente?

– N-a fost ceva la care să nu mă fi gândit cu atenție.

Nu era nevoie, își zise Voliova, s-o împovărеze pe Khouri cu detaliile unor atrocități din trecut; cel puțin, nu imediat. În timp, recruta avea să cunoască armele-cache la fel de bine cum le cunoștea Voliova... poate chiar mai intim, fiindcă avea să le cunoască prin intermediul turelei, prin interfațare neurală directă.

– Ce pot face ele?

– Unele sunt mai mult decât capabile să distrugă planete. Altele... nici măcar nu vreau să ghicesc. N-aș fi deloc surprinsă dacă ar face chestii neplăcute stelelor. Dar cine ar fi dorit să folosească asemenea arme...?

Nu-și termină fraza.

– Tu împotriva cui le-ai folosit?

– Împotriva inamicilor, bineînțeles.

Khouri o privi în tăcere câteva secunde interminabile.

– Nu știu dacă să fiu îngrozită că există așa ceva... sau ușurată să știu că cel puțin noi suntem cei cu degetul pe trăgaci.

– Fii ușurată, replică Voliova. Așa-i mai bine.

Sylveste și Pascale reveniră la turlă, plutind în preajma ei. Amarantinul înaripat era așa cum îl lăsaseră, însă acum părea să privească peste oraș cu dispreț arogant. Era ispititor să gândești că sosise într-adevăr un zeu nou... ce altceva ar fi putut inspira construirea unui asemenea monument, dacă nu teama de divinitate? Totuși, textul însoțitor de pe turlă era înnebunitor de greu de descifrat.

– Asta-i o referire la Creatorul-Păsărilor, zise Sylveste. Există așadar șanse bune ca turla să aibă o conexiune cu mitul Aripilor Arzătoare, chiar dacă zeul înaripat nu este în mod clar o reprezentare a Creatorului-Păsărilor.

– Da, încuviință Pascale. Asta-i grafiforma pentru foc, lângă cea pentru aripi.

– Ce altceva mai vezi?

Femeia se concentră câteva momente.

– Există o referire la un stol renegat.

– Renegat... în ce sens?

O testa și ea știa asta, totuși exercițiul era valoros în sine, pentru că interpretarea ei i-ar fi oferit lui Sylveste o indicație despre subiectivismul propriei lui analize.

– Un stol renegat care n-a fost de acord cu înțelegerea cu Creatorul-Păsărilor sau care a renegat-o ulterior.

– Așa m-am gândit și eu. M-am temut să nu fi făcut o eroare sau două.

– Indiferent cine ar fi fost ei, au fost numiți Surghiuniții. Femeia citi înainte și înapoi, testând ipoteze și revizuindu-și interpretarea. Se pare că inițial ar fi făcut parte din stolul care a acceptat termenii Creatorului-Păsărilor, dar s-au răzgândit ulterior.

– Poți să descifrezi numele conducătorului lor?

– Au fost conduși de un individ numit..., începu Pascale, apoi se opri. Nu, nu pot să traduc șirul ăsta, cel puțin nu chiar acum. Dar ce-nseamnă toate astea? Crezi că ei au existat cu adevărat?

– Poate că da. Dacă ar fi să emit o ipoteză, aș zice că au fost necredincioși care au ajuns să înțeleagă că mitul Creatorul-Păsărilor nu era altceva decât un... mit. Bineînțeles, așa ceva n-ar fi fost privit cu ochi foarte buni de celelalte stoluri fundamentaliste.

– Și de aceea au fost surghiuniți?

– Presupunând bineînțeles că ei ar fi existat. Nu pot totuși să nu mă întreb dacă nu au fost cumva un fel de sectă tehnologică, o enclavă de savanți? Niște amarantini dispuși să experimenteze, să pună sub semnul întrebării natura lumii lor...

– Ca niște alchimiști din Evul Mediu?

– Da, încuviință Sylveste încântat de analogie. Poate că încercaseră chiar experimente cu zborul, așa cum a făcut Leonardo. În contextul culturii amarantine generale, așa ceva ar fi fost ca și cum l-ar fi scuipat pe Dumnezeu în ochi.

– De acord. Însă, presupunând că ei au existat cu adevărat – și că au fost surghiuniți –, ce li s-a întâmplat? Au murit pur și simplu?

– Nu știu, dar un lucru este clar. Surghiuniții au fost importanți – au însemnat mai mult decât un detaliu minor în povestea generală a mitului Creatorul-Păsărilor. Ei sunt menționați pe toată turla, mai precis, în tot orașul ăsta, mult mai frecvent decât în orice alte relicve amarantine.

– Însă orașul este posterior lor, spuse Pascale. Cu excepția obeliscului-jalon, este relicva cea mai recentă pe care am găsit-o. Datează din preajma Evenimentului. De ce ar fi revenit în atenție Surghiuniții după o absență așa lungă?

– Păi, rosti Sylveste, poate că s-au întors.

– După... cât timp? După zeci de mii de ani?

– Poate că da. Bărbatul surâse misterios. Și dacă într-adevăr s-au întors – după atâta timp –, s-ar putea să fie genul de situație care să inspire construirea de statui.

– Crezi atunci că statuia... crezi că s-ar putea să-l reprezinte pe conducătorul lor? Pe cel numit... Pascale împunse din nou cu degetul spre grafiformă. Ăsta-i simbolul soarelui, nu?

– Și restul?

– Nu sunt sigură. Seamănă cu glifa pentru actul... hoției – dar cum se poate așa ceva?

– Dacă le pui pe cele două laolaltă, ce obții?

Sylveste și-o imagină strângând din umeri discret.

– Cel care fură sori? Hoțul-Soarelui? Ce ar însemna asta?

Sylveste dădu și el din umeri.

– Asta m-am întrebat și eu toată dimineața. Asta și încă ceva.

– Ce anume?

– De ce mi se pare c-am mai auzit numele ăsta?

După sala armelor, coborâră toate trei cu alt elevator, mai adânc în inima navei.

– Te descurci bine, zise Mademoiselle. Voliova crede în mod sincer că te-a dat de partea ei.

Fusese, mai mult sau mai puțin, tot timpul cu ele – observând în tăcere turul cu ghid oferit de Voliova, intervenind doar ocazional cu remarci sau imbolduri destinate exclusiv urechilor lui Khouri. Era cumva neliniștitor: Khouri nu-și putea alunga deloc senzația că Voliova auzea de asemenea sfaturile acelea șoptite.

– Poate că are dreptate, răspunse ea gândindu-și în mod automat cuvintele. Poate că-i mai puternică decât tine.

Mademoiselle făcu o grimasă.

– Tu ai ascultat ceva din ce ți-am spus?

– De parcă aș fi avut alternativă...

Stoparea lui Mademoiselle când dorea să spună ea însăși ceva semăna cu încercarea de a reduce la tăcere un refren insistent care-ți răsună în minte. Aparițiile ei nu cunoșteau nicio clipă de respiro.

– Fii atentă, zise Mademoiselle. În cazul în care contramăsurile mele dau greș, loialitatea ta față de Voliova te va sili să-i spui despre existența mea.

– Am fost ispitită, să știi.

Mademoiselle o privi chiorâș și Khouri încercă un fior scurt de satisfacție. Din unele puncte de vedere, Mademoiselle – mai exact, personalitatea ei concentrată într-un implant – părea omniscientă. Dar cu excepția cunoștințelor ce-i fuseseră instilate în momentul creării, implantul nu putea să învețe decât ceea ce percepea prin intermediul simțurilor lui Khouri. Poate că implantul se putea conecta la rețele de date, chiar dacă Khouri însăși nu interfața, dar, deși așa ceva ar fi fost posibil, părea improbabil; exista riscul însemnat ca implantul în sine să fie detectat exact de aceleași sisteme. Și, cu toate că-i putea auzi gândurile atunci când Khouri alegea să comunice cu ea, nu-i putea descifra starea mintală, altfel decât prin intermediul indiciilor biochimice superficiale din mediul neural în care plutea. De aceea implantul avea un element necesar de îndoială cu privire la eficiența contramăsurilor sale.

– Voliova te-ar ucide. Și-a ucis ultimul recrut, dacă n-ai dedus și singură asta până acum.

– Poate c-a avut motive întemeiate.

– Tu nu știi nimic despre ea... și despre niciunul dintre ei. Nici eu nu știu. Nici măcar nu l-am întâlnit pe Căpitanul ei.

În privința asta nu putea s-o contrazică. Numele căpitanului Brannigan apăruse o dată sau de două ori, când Sajaki sau altcineva fusese indiscret în prezența lui Khouri, dar în general ei nu vorbeau despre conducătorul lor. În mod clar nu erau Ultranauți în sensul obișnuit, deși menținea o fațadă meticuloasă dincolo de care nici Mademoiselle nu izbutise să pătrundă. Fațada era atât de bine construită, încât ei executau toate activitățile comerțului la fel ca orice alt echipaj Ultranaut.

Dar care era realitatea dinapoia fațadei?

„Tunar-șef", spusese Voliova. Iar acum Khouri văzuse ceva din armele-cache ale navei. Se zvonea că multe nave comerciale erau dotate cu armament discret, pentru a soluționa neînțelegerile cele mai grave din relația client–vânzător sau pentru acte de piraterie fățișă împotriva altor nave. Însă armele acestea arătau prea puternice pentru a fi utilizate în simple dezacorduri și în orice caz *Nostalgia* dispunea în mod clar de un nivel suplimentar de arme convenționale exact pentru circumstanțele respective. Ce rost avea atunci arsenalul ăsta? Khouri se gândi că Sajaki avea probabil un plan pe termen lung și asta era îndeajuns de neliniștitor, dar și mai tulburător era gândul că poate nu exista niciun plan; că Sajaki purta cache-ul cu el până când găsea un pretext ca să-l folosească, aidoma unui bătăuș înarmat până în dinți care rătăcește de colo colo, căutând un prilej de încăierare.

De-a lungul săptămânilor, Khouri examinase și abandonase numeroase teorii, fără să se apropie de ceva care să sune plauzibil. Desigur, nu o deranja latura militară a naturii navei. Se născuse în război, războiul era mediul ei natural și, cu toate că era dispusă să accepte posibilitatea că existau și alte stări, mai benigne, de existență, nimic din război nu i se părea străin. Dar, trebuia să recunoască, genurile de războaie pe care le cunoscuse pe Atuul lui Sky nu se comparau nici pe departe cu scenariile în care puteau fi utilizate armele-cache.

Deși Atuul lui Sky rămăsese conectată la rețeaua comercială interstelară, nivelul tehnologic mediu al combatanților în bătăliile de pe suprafață fusese cu secole în urma celui al Ultranauților, care staționau uneori pe orbita planetei. O campanie putea fi câștigată pur și simplu fiindcă una dintre tabere obținuse o armă Ultranaută... însă acelea fuseseră întotdeauna foarte puține; uneori prea valoroase pentru a fi chiar utilizate. Până și bombele nucleare fuseseră folosite doar de câteva ori în istoria coloniei și niciodată în timpul vieții lui Khouri.

Ea văzuse câteva lucruri rele – care continuau s-o obsedeze –, dar niciodată ceva capabil de genocid instantaneu. Armele-cache ale Voliovei erau mult mai rele.

Și poate că fuseseră utilizate, o dată sau de două ori. Voliova amintise asta – poate în operațiuni de piraterie. Existau multe sisteme planetare slab populate, care erau conectate doar aproximativ la rețelele comerciale, unde ar fi fost perfect posibil să extermini un inamic fără ca nimeni să afle vreodată. Iar unii dintre inamicii aceia puteau fi la fel de amorali ca oricare membru al echipajului lui Sajaki, cu trecutul presărat cu acte de o atrocitate aleatorie. Așa că, da, era destul de probabil ca părți din cache să fi fost testate. Khouri bănuia însă că n-ar fi reprezentat niciodată un mijloc spre un scop: instinct de autoapărare sau lovituri tactice împotriva inamicilor cu resurse de care aveau ei nevoie. Armele-cache mai grele n-ar fi fost testate. Deocamdată nu era clar ce intenționau să facă cu cache-ul – cum plănuiau să descarce puterea distrugătoare de lumi pe care o dețineau – și poate că nici chiar Sajaki nu știa. Și poate că Sajaki nu era omul în care se găsea puterea adevărată. Poate că, într-un fel, Sajaki continua să-l slujească pe Brannigan.

Indiferent cine ar fi fost misteriosul Căpitan.

– Bun sosit în turelă! zise Voliova.

Ajunseseră undeva pe la jumătatea navei. Voliova deschisese o trapă în plafon, depliase o scară telescopică și-i făcuse semn lui Khouri să suie treptele cu muchii ascuțite.

Recruta scoase capul într-o încăpere sferică mare, plină de mașinării curbe, articulate. În centrul haloului albastru-argintiu se afla un scaun negru din linii drepte, încadrat de mașini și un hățiș aparent aleatoriu de cabluri. Scaunul era montat în interiorul unor axe giroscopice elegante, astfel dispuse încât mișcările lui ar fi fost independente de ale navei. Cablurile treceau prin armături culisante ce transmiteau curent electric între învelișurile concentrice, înainte ca ultimul mănunchi gros cât coapsa unui om să intre în peretele sferic acoperit de mașinării al încăperii. În interior se simțea un iz persistent de ozon.

Nimic din turelă nu părea să fie mai recent de două sute de ani și multe arătau considerabil mai vechi. Totul fusese însă îngrijit scrupulos.

– Ăsta-i scopul final, nu?

Khouri se împinse prin ușa-trapă în centrul încăperii, strecurându-se printre cochiliile scheletice curbate, până ajunse la scaun. Masivitatea lui părea s-o atragă, făgăduindu-i confort și securitate. Nu se putu opri să nu se așeze, îngăduindu-i masivității lui negre și greoaie s-o cuprindă, cu zumzete de servomecanisme îngropate.

– Cum te simți?

– De parcă aș mai fi stat aici cândva, răspunse Khouri cu glas ușor mirat și distorsionat de casca neagră compactă și presărată cu proeminențe care-i coborâse pe cap.

– Ai mai stat, se auzi vocea Voliovei. Înainte să te fi trezit pe deplin. În plus, implantul turelei din capul tău știe deja cum să se descurce aici – de acolo provine jumătate din senzația de familiaritate.

Spusele ei erau adevărate. Khouri avea impresia că scaunul era un mobilier familiar în jurul căruia crescuse, astfel că-i știa toate zgârieturile și încrețiturile. Se simțea extrem de relaxată și calmă, iar impulsul de a face realmente ceva – de a utiliza puterea pe care i-o conferea scaunul – creștea de la o clipă la alta.

– De aici pot să controlez armele-cache?

– Asta-i intenția, încuviință Voliova, dar, desigur, nu numai pe cele din cache. Vei comanda de asemenea toate sistemele majore

de armament de la bordul *Nostalgiei* – cu tot atâta uşurinţă ca şi cum ar fi simple extensii ale anatomiei tale. Aşa vei simţi când vei fi subsumată complet de turelă – imaginea corpului tău va creşte, suprapunându-se peste a navei.

Khouri începuse deja să simtă ceva similar; cel puţin senzaţia înceţoşării trupului în scaun. Oricât ar fi fost de ispititor, nu dorea ca sentimentul subsumării să mai continue. Cu un efort conştient, se ridică din scaun şi panourile ce o cuprindeau bâzâiră şi se retraseră pentru a o elibera.

– Nu sunt sigură că-mi place asta, zise Mademoiselle.

7

În drum spre Delta Pavonis, 2546

Neputând să uite nicio clipă că se află la bordul unei nave (din cauza neregularității gravitației induse, cauzate de dezechilibre infime ale fluxului propulsiei, care la rândul lor reflectau capricii cuantice misterioase din măruntaiele motoarelor Agregate), Voliova intră singură în izolarea verde a poienitei și ezită în vârful scării rustice care cobora spre iarbă. Chiar dacă Sajaki îi percepuse prezența, optă să n-o dezvăluie și rămase îngenuncheat, tăcut și nemișcat, lângă ciotul arborelui noduros care era locul lor oficial de întâlnire. O simțise însă fără doar și poate. Voliova știa că Sajaki îi vizitase pe Jonglerii Minții pe planeta acvatică Marea-Iernii, însoțindu-l pe căpitanul Brannigan pe vremea când acesta era capabil să părăsească nava. Nu știa care fusese scopul călătoriei aceleia – pentru niciunul dintre ei –, dar existaseră zvonuri că Jonglerii îi modificaseră neocortexul, imprimând șabloane neurale ce configurau un grad neobișnuit de conștientizare spațială: abilitatea de a gândi în patru sau cinci dimensiuni. Șabloanele fuseseră genul cel mai rar de transformare a Jonglerilor, cel care dăinuia.

Voliova coborî scara fără grabă și-i îngădui piciorului să facă treapta cea mai de jos să scârțâie. Sajaki se întoarse și o privi fără vreun semn vizibil de surprindere.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, citindu-i expresia.

– Este vorba despre *stavlenik*, zise ea revenind pentru o clipă la rusiș. Protejata, vreau să spun.

– Povestește, încuviință Sajaki absent.

Purta un chimono gri-cenușă; iarba umedă îi întunecase genunchii în negru-măsliniu. Shakuhachiul de Komuso stătea pe suprafața netedă ca oglinda, lustruită de coate, a ciotului. El și Voliova erau singurii membri ai echipajului care încă nu intraseră în refrisomn, la două luni depărtare de Yellowstone.

– Acum ea este una dintre noi, zise Voliova și îngenunche vizavi de triumvir. Esența îndoctrinării ei este completă.

– Salut vestea asta.

De cealaltă parte a luminișului, un papagal cârâi ascuțit, apoi părăsi ramura pe care se cocoțase într-o volbură de culori primare țipătoare.

– Am putea s-o ducem la căpitanul Brannigan.

– Atunci zic să nu pierdem timpul, rosti Sajaki și-și netezi o cută a chimonoului. Sau ai alte idei?

– Despre întâlnirea cu Căpitanul? chicoti nervos Voliova. Absolut niciuna.

– Atunci este ceva mai profund.

– Ce anume?

– Ce ai pe inimă, Ilia. Haide! Descarcă-te.

– Este vorba despre Khouri. Nu mai vreau să risc ca ea să sufere aceleași episoade de psihoză ca Nagorni.

Se opri, așteptând – ba chiar sperând – un răspuns din partea lui Sajaki. Nu se alese însă decât cu zgomotul de fond al cascadei și cu absența totală a oricărei expresii pe chipul lui.

– Vreau să spun, continuă aproape bâlbâindu-se de propria ei nesiguranță, că în etapa asta nu mai sunt sigură că ea este persoana potrivită.

– În etapa asta?

Sajaki vorbise atât de încet, încât Voliova mai degrabă îi citi cuvintele de pe buze.

– Adică să intre în turelă imediat după Nagorni. Este prea periculos și cred că Khouri e prea valoroasă ca să riscăm. Se opri, înghiți un nod și trase adânc aer în plămâni, știind că acum trebuia să spună lucrul cel mai greu. Cred că avem nevoie de alt recrut – de cineva mai puțin dotat. Cu un recrut de nivel intermediar, aș putea depista neregulile rămase, înainte de a continua cu Khouri ca principală candidată.

Sajaki își ridică shakuhachiul și privi în lungul lui, gânditor. La capătul bambusului exista o așchie micuță, rămasă probabil de când îl folosise asupra lui Khouri. O netezi cu degetul mare.

Când vorbi, o făcu cu un calm atât de total, încât era mai rău decât orice manifestare posibilă de furie.

– Sugerezi să căutăm alt recrut?

Tonul lui sugera că propunerea femeii era de departe lucrul cel mai absurd și nebunesc pe care-l auzise exprimat vreodată.

– Doar provizoriu, zise ea, dându-și seama că vorbea prea repede; se detestă pentru asta și-și disprețui respectul brusc față de bărbat. Doar până când se stabilizează totul. După aceea o putem folosi pe Khouri.

Sajaki încuviință din cap.

– Asta pare rațional. Naiba știe de ce nu ne-am gândit așa de la bun început, dar bănuiesc că aveam altele pe cap. Lăsă jos shakuhachiul, totuși mâna nu i se îndepărtă de teaca lui goală. Acum însă n-avem ce face. Trebuie să găsim alt recrut. N-ar trebui să fie prea greu, nu? Vreau să zic că nu ne-am chinuit mult ca s-o găsim pe Khouri. Este adevărat, ne aflăm de două luni în spațiul interstelar și următoarea noastră escală este un avanpost practic necunoscut, dar nu anticipez mari dificultăți în găsirea altui subiect. Mă aștept să fim nevoiți să respingem zeci de candidați, nu?

– Fii rezonabil, zise femeia.

– În ce sens sunt altfel decât rezonabil, triumviro?

Cu o clipă în urmă ea fusese speriată; acum era mânioasă.

– Yuuji-san, tu nu mai ești la fel după...

– După ce?

– După vizita pe care ai făcut-o împreună cu Căpitan la Jongleri. Ce s-a-ntâmplat acolo? Ce ți-au făcut extratereștrii în cap?

El o privi straniu, de parcă întrebarea era perfect validă, însă n-o examinase niciodată. Era, inevitabil, un șiretlic. Se mișcă fulgerător cu shakuhachiul, astfel încât Voliova nu văzu decât o pâclă de culoarea tecului prin aer. Lovitura fu relativ slabă – Sajaki trebuie să se fi oprit în ultima clipă –, dar, izbind-o dintr-o parte, o expedie, răschirată, în iarbă. În prima clipă nu simți durere sau șoc față de atac, ci doar umezeala rece și înțepătoare a firelor de iarbă ce-i intrau în nări.

Bărbatul ocoli fără grabă ciotul.

– Pui mereu prea multe întrebări, rosti el, apoi scoase din chimono ceva ce putea să fi fost o seringă.

Istmul Nekhbet, Resurgam, 2566

Sylveste puse mâna neliniștit în buzunar și pipăi fiola despre care era sigur că nu mai exista.

O simți sub degete; un miracol minor.

Dedesubt, demnitari umpleau orașul amarantin, înaintând încet către templul din centru. Fragmente din conversațiile lor ajungeau clare la el, deși niciodată destul de lungi pentru a deslușI mai mult de câteva cuvinte. Se afla la sute de metri deasupra lor, pe balustrada prinsă de oameni de peretele negru al ovoidului care îngloba orașul.

Era ziua căsătoriei lui.

Văzuse templul de multe ori în simulări, dar trecuse atâta vreme de când îl vizitase realmente, încât uitase cât de copleșitoare îi putea fi mărimea. Acesta era unul dintre defectele bizare și persistente ale simulărilor: indiferent cât de precise ar fi devenit, participantul rămânea conștient că nu erau reale. Sylveste stătuse sub acoperișul templului-turlă amarantin, privind către locul unde arcadele ascuțite din piatră se intersectau cu sute de metri mai sus, și nu simțise nici

cea mai vagă amețeală sau teamă că structura veche de eoni va alege momentul acela ca să colapseze peste el. Dar acum – vizitând doar pentru a doua oară orașul îngropat – încerca senzația strivitoare a propriei lui micimi. Ovoidul în care se găsea era tulburător de mare în sine, dar era cel puțin produsul unei tehnologii recognoscibil de mature, chiar dacă Inundaționiștii alegeau să ignore asta. Pe de altă parte, orașul din interior aducea mai degrabă cu produsul delirului unui fantast din secolul al XV-lea, nu în ultimul rând din cauza fabuloasei siluete înaripate de pe turla templului. Și cu cât privea mai mult, cu atât i se părea mai clar că totul exista exclusiv pentru a celebra întoarcerea Surghiuniților.

Nimic din astea nu avea sens, totuși izbutea măcar să-i îndepărteze mintea de la ceremonia care-l aștepta.

Cu cât privea mai mult, cu atât pricepea mai clar – contrazicându-și prima impresie – că făptura înaripată era de fapt un amarantin sau mai precis un hibrid amarantin/înger, sculptat de un artist cu o înțelegere profundă și expertă a ceea ce ar fi însemnat de fapt posesia aripilor. Văzută fără facilitatea de transfocare a ochilor, statuia era cruciformă într-un grad șocant. Mărit, cruciformul devenea un amarantin care stătea pe un suport cu aripile întinse în toată măreția lor. Aripile erau metalizate în culori diferite și fiecare pană micuță scânteia cu o nuanță ușor diferită. Precum reprezentarea omenească a unui înger, aripile nu înlocuiau pur și simplu brațele creaturii, ci erau practic a treia pereche de membre.

În același timp statuia părea mai reală decât orice reprezentare a unui înger văzută vreodată de Sylveste în arta umană. Părea – deși ideea era absurdă – corectă din punct de vedere anatomic. Sculptorul nu se mulțumise să atașeze aripile pe forma amarantină de bază, ci refăcuse subtil fizicul fundamental al creaturii. Membrele anterioare manipulatoare fuseseră deplasate puțin mai jos pe trunchi și alungite, pentru a compensa. Pieptul era mult mai bombat decât ar fi norma, dominat de o formă musculară/scheletică precum un jug în jurul zonei umerilor. Din acesta se desprindeau aripile, care alcătuiau un triunghi aproximativ, similar unui zmeu. Gâtul creaturii era mai lung decât al

amarantinilor, iar capul părea chiar şi mai aerodinamic şi aviar văzut din profil. Ochii continuau să fie aţintiţi spre înainte – deşi, ca la toţi amarantinii, vederea sa binoculară era limitată –, însă se găseau pe fundul unor şanţuri osoase adânci. Părţile nazale din mandibula superioară a făpturii erau evazate şi nervurate, parcă pentru a putea inspira aer suplimentar în plămâni, necesar pentru acţionarea aripilor. Însă nu totul era corect. Presupunând că trupul avea masa aproximativ similară cu a unui amarantin, până şi aripile acelea ar fi fost jalnic de inadecvate pentru zbor. Atunci ce erau ele – un fel de ornament grosolan? Oare Surghiuniţii acceptaseră bioinginerie radicală doar pentru a se împovăra cu aripi ridicol de nepractice?

Sau existase alt scop?

– Ai vrea să te răzgândeşti cumva?

Sylveste fu smuls brusc din contemplare.

– Tot nu crezi că este o idee bună, aşa-i?

Se întoarse cu spatele la balustrada de lângă care privise peste oraş.

– Aş zice că este cam târziu pentru a-mi exprima obiecţiile.

– În ziua căsătorie tale? zâmbi Girardieau. Încă n-ai făcut pasul respectiv. Te poţi retrage oricând.

– Şi cum ai privi tu aşa ceva?

– Bănuiesc că foarte rău, este adevărat.

Girardieau era îmbrăcat în haine elegante de orăşean, scrobite, şi avea obrajii uşor fardaţi pentru roiurile de videocamere plutitoare. Îl prinse pe Sylveste de braţ şi-l îndepărtă de margine.

– De cât timp suntem noi prieteni, Dan?

– Nu aş putea-o numi chiar „prietenie", ci mai degrabă un soi de parazitism mutual.

– Haide, haide, făcu Girardieau dezamăgit. Vrei să zici că în ultimii douăzeci de ani ţi-aş fi făcut viaţa mai mizerabilă decât a fost strict necesar? Crezi că am simţit mari satisfacţii faţă de întemniţarea ta?

– Să zicem că ai abordat sarcina respectivă cu destul entuziasm.

– Asta doar pentru am ţinut seama de interesul tău.

Ieșiră de pe balcon într-unul dintre tunelurile scunde ce străbăteau cochilia neagră din jurul orașului. Podeaua capitonată le absorbea pașii.

– În plus, continuă Girardieau, dacă n-a fost perfect evident, la momentul respectiv a existat un soi de frenezie a hrănirii. Dacă nu te-aș fi arestat, gloata și-ar fi revărsat până la urmă furia asupra ta.

Sylveste ascultă în tăcere. Știa că multe dintre spusele lui erau adevărate la nivel teoretic, dar nu exista nicio garanție că i-ar fi reflectat motivele reale la momentul respectiv.

– Situația politică era mult mai simplă pe atunci. În vremea aceea Poteca Adevărată nu cauza necazuri.

Ajunseră la puțul unui elevator și intrară în cabina al cărei interior era nou și antiseptic. Pe pereți atârnau litografii ce prezentau panorame din Resurgam înainte și după transformările Inundaționiștilor. Exista până și o imagine cu Mantell. Platoul ce îngloba avanpostul de cercetare era acoperit de vegetație, o cascadă curgea din vârf, iar înapoia lui se zărea cerul albastru brăzdat de nori. În Cuvier exista o întreagă subindustrie dedicată creării de imagini și de simulări ale viitorului Resurgamului, pornind de la acuareliști și terminând cu designeri senzoriali talentați.

– Pe de altă parte, urmă Girardieau, au apărut pe neașteptate elemente științifice radicale. Chiar săptămâna trecută un reprezentant al Potecii Adevărate a fost împușcat și ucis în Mantell, și, crede-mă, n-a fost mâna agenților noștri.

Sylveste simți cum cabina îi purta în jos, către nivelul orașului.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, întrucât fanatici există de ambele părți, noi doi începem să părem niște moderați evidenți. Nu ți se pare deprimant?

– Adică pe ambele fronturi au apărut radicali mai energici?

– Așa ceva.

Ieșiră prin peretele negru și sculptat al învelișului orașului într-un grup mic de reprezentanți ai mass-mediei, care făceau ultimele pregătiri pentru eveniment. Reporterii purtau ochelari pentru controlul videocamerelor plutitoare ce zburau în jurul lor

ca niște baloane de petrecere în culori șterse. Unul dintre păunii modificați genetic ai lui Janequin ciugulea în jur, cu coada șuierându-i în urmă. Apărură doi agenți de securitate învești în negru, cu însemne Inundaționiste aurii pe umeri, înconjurați de cârduri de entoptice deliberat amenințătoare. Erau urmați de servitori. Rulară pe Sylveste și pe Girardieau scanări de identificare pe spectru complet, după care le indicară o structură micuță, temporară, de clădiri amarantine, care aducea cu un cuib de pasăre.

Interiorul era aproape gol, cu excepția unei mese și a două scaune scheletice. Pe masă se afla o sticlă de vin roșu amerikano, lângă două cupe gravate cu peisaje jivrate.

– Ia loc, spuse Girardieau. Ocoli mândru masa și turnă cu grijă vin în ambele cupe. Nu știu de ce ești atât de agitat. Nu-i în niciun caz prima dată pentru tine.

– Mai precis, este a patra oară.

– Toate au fost ceremonii Yellowstone?

Sylveste aprobă din cap. Se gândi la primele două: evenimente la scară mică, cu femei insignifiante de pe Yellowstone, ale căror chipuri aproape că nu le putea deosebi în memorie. Ambele se ofiliseră sub lumina puternică a mediatizării determinate de numele lui de familie. Pe de altă parte, căsătoria cu Alicia – ultima lui nevastă – fusese gândită din capul locului ca o mișcare publicitară. Îndreptase atenția asupra apropiatei expediții spre Resurgam, asigurându-i impulsul financiar final de care avea nevoie. Faptul că se iubiseră fusese aproape lipsit de importanță, doar o anexă fericită la aranjamentul existent.

– Asta înseamnă o mulțime de bagaje pe care să le porți în minte, comentă Girardieau. Nu ți-ai dorit să poți scăpa de trecut de fiecare dată?

– Consideri ceremoniile neobișnuite?

– Poate că da. Girardieau își șterse vinul roșu de pe buze. Eu n-am făcut niciodată parte cu adevărat din cultura Yellowstone.

– Dar ai venit de acolo împreună cu noi.

– Așa este, însă nu m-am născut pe planetă. Familia mea era de pe Grand Teton. Am sosit pe Yellowstone cu numai șapte ani

înainte de plecarea expediției Resurgam. N-a fost timp suficient pentru a mă adapta cultural la tradiția planetei. Pe de altă parte, fiica mea... ei bine, Pascale n-a cunoscut niciodată altceva decât societatea Yellowstone. Sau cel puțin acea versiune a ei pe care am importat-o când am venit aici. Coborî glasul. Presupun că ai fiola cu tine. Pot s-o văd?

– Nu te-aș prea putea refuza.

Sylveste scoase din buzunar cilindrul micuț din sticlă pe care-l purtase toată ziua asupra sa. I-l întinse lui Girardieau, care-l manevră ușor nervos, înclinându-l într-o parte și alta. Privi bulele din interior, care se deplasau înainte și înapoi, parcă într-o nivelă. În fluid era suspendat ceva întunecat, fibros și cu tentacule.

Puse apoi fiola pe tăblia mesei, cu un clinchet delicat, sticlos, continuând s-o studieze cu oroare abia camuflată.

– A fost dureros?

– Bineînțeles că nu. Nu suntem sadici, ce naiba! Sylveste zâmbi, bucurându-se în secret de disconfortul lui. Ai fi preferat, poate, să facem schimb de cămile?

– Ia-o de aici.

Sylveste puse fiola înapoi în buzunar.

– Ia spune-mi, Nils, cine-i nervos acum?

Girardieau își reumplu cupa cu vin.

– Scuză-mă. Agenții de securitate sunt cu nervii încordați la maximum. Nu știu ce-i neliniștește, dar cred că m-am molipsit.

– Eu n-am observat nimic.

– Ți-ar fi greu, strânse celălalt din umeri; o mișcare ca de foale, care începea undeva de sub abdomenul lui. Ei pretind că totul este normal, dar după douăzeci de ani îi descifrez mai bine decât și-ar închipui.

– Nu mi-aș face totuși griji. Polițiștii tăi sunt foarte eficienți.

Girardieau clătină scurt din cap, de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie foarte acră.

– Dan, nu mă aștept ca relațiile dintre noi să fie vreodată complet destinse, dar ai putea cel puțin să mă consideri corect

până la proba contrară. Arătă cu bărbia spre ușa deschisă. Nu ți-am acordat acces complet la locul ăsta?

Așa era, însă asta nu făcuse decât să înlocuiască o duzină de întrebări cu alte o mie.

– Nils..., începu Sylveste, cum sunt resursele coloniei în zilele astea?

– În ce sens?

– Știu că situația s-a schimbat de la vizita lui Remilliod. Lucruri inimaginabile pe timpul meu pot fi realizate acum, dacă există voința politică.

– Ce fel de lucruri? se încruntă Girardieau.

Sylveste băgă din nou mâna în buzunarul sacoului, dar nu scoase fiola, ci o bucată de hârtie pe care i-o întinse. Pe ea se vedeau desene circulare complexe.

– Recunoști semnele astea? Le-am găsit pe obelisc și în tot orașul. Sunt hărți ale sistemului solar, realizate de amarantini.

– Cumva, văzând orașul, asta mi se pare mai lesne de crezut decât până acum.

– Foarte bine, atunci ascultă-mă mai departe. Atinse cu degetul cercul cel mai larg. Asta este orbita stelei neutronice Hades.

– Hades?

– Acesta a fost numele care i s-a dat când au explorat prima dată sistemul. În jurul ei orbitează un corp stâncos de mărimea unui satelit natural pe care l-au botezat Cerber. Mută degetul pe pâlcul de grafiforme care însoțea sistemul dublu stea neutronică/planetă. Cumva, asta era important pentru amarantini, iar eu cred că ar putea avea o semnificație pentru Eveniment.

Girardieau își îngropă chipul în palme cu un gest teatral, apoi îl privi.

– Vorbești serios, nu-i așa?

– Da. Cu multă atenție – neîngăduind nicio clipă privirii sale să se desprindă de ochii celuilalt – împături hârtia și o strecură înapoi în buzunar. Trebuie să-l explorăm și să aflăm ce i-a ucis pe amarantini. Înainte de a ne ucide și pe noi.

Când ajunseră la cabina lui Khouri, Sajaki și Voliova îi cerură să îmbrace ceva călduros. Ea observă că amândoi purtau îmbrăcăminte mai groasă decât cea obișnuită la bordul navei: Voliova avea o jachetă de aviator cu fermoar, iar Sajaki o salopetă termică cu guler înalt, care-l acoperea complet și avea aspectul unui mozaic de romburi multicolore.

– Am belit-o, așa-i? întrebă Khouri. Acum m-așteaptă evacuarea prin sas. Punctajele pe care le-am înregistrat în simulările de luptă n-au fost destul de bune. O să mă ejectați în spațiu.

– Nu fi idioată, zise Sajaki, din care doar nasul și fruntea se distingeau deasupra blănii gulerului. Dacă am fi vrut să te omorâm, crezi că ne-am mai fi făcut griji să nu răcești cumva?

– Iar îndoctrinarea ta, adăugă Voliova, s-a terminat cu săptămâni în urmă. Acum ești unul dintre activele noastre. A te ucide ar însemna să ne trădăm pe noi înșine.

Sub cozorocul șepcii i se întrezăreau doar gura și bărbia; era complementul perfect al lui Sajaki cu care forma un chip compozit insipid.

– Mă bucur să știu că țineți la mine.

Încă nesigură în privința statutului personal – posibilitatea ca triumvirii să plănuiască ceva neplăcut continua să fie reală –, Khouri scotoci printre puținele ei obiecte, până găsi o jachetă termică. Era manufacturată de navă și similară cu haina de arlechin a lui Sajaki, atât doar că-i cobora până aproape la genunchi.

Drumul cu elevatorul îi duse într-o regiune neexplorată a navei; oricum, departe de ceea ce Khouri considera teritoriu cunoscut. Schimbară elevatorul de câteva ori și merseră prin tuneluri interconectate, despre care Voliova spuse că erau necesare pentru că avariile cauzate de virus scoseseră din funcțiune secțiuni largi din sistemul de tranzit. Decorul și nivelul tehnologic al zonelor pe care le străbătură pe jos difereau mereu în chip subtil, sugerându-i lui Khouri că districte întregi din navă fuseseră abandonate în diverse etape de dezvoltare în ultimele secole. Rămase neliniștită, totuși ceva din purtarea lui Sajaki și Voliova îi spunea că cei doi intenționau mai degrabă o ceremonie de inițiere decât o execuție

cu sânge-rece. Îi evocau niște copii care se pregăteau să facă o năzbâtie răutăcioasă – Voliova, cel puțin, deși Sajaki arăta și se purta mult mai autoritar, ca un funcționar care îndeplinea o sarcină civică neplăcută.

– Deoarece acum faci parte dintre noi, zise el, este timpul să afli mai multe despre organizare. Este, de asemenea, posibil să te intereseze să cunoști motivul pentru care mergem spre Resurgam.

– Am bănuit că era de natură comercială.

– Explicația aceea a fost un paravan, dar, haide să recunoaștem, n-a fost niciodată foarte convingătoare. Resurgam nu prea are o economie – scopul coloniei este cercetarea pură – și cu siguranță nu posedă resursele necesare pentru a cumpăra prea multe de la noi. Desigur, datele noastre despre colonie sunt inevitabil vechi, iar după ce vom ajunge acolo, vom face comerț cu ce putem, totuși acesta nu putea fi unicul motiv pentru călătoria noastră.

– Și care e, atunci?

Liftul în care se aflau decelera.

– Numele Sylveste îți spune ceva? întrebă Sajaki.

Khouri se străduia din răsputeri să reacționeze normal, ca și cum întrebarea ar fi fost una rezonabilă, nu una care-i izbucnise în craniu ca o flamă de magneziu.

– Bineînțeles. Toți de pe Yellowstone știu despre Sylveste. Individul a fost, practic, un zeu pentru ei. Sau poate diavolul. Tăcu apoi, sperând că reacțiile îi sunaseră firesc. Stai puțin, dar despre care Sylveste vorbim aici? Despre cel bătrân, care a rasolit experimentele alea de nemurire sau despre fiul lui?

– Tehnic vorbind, zise Sajaki, despre amândoi.

Liftul se opri cu un bubuit. Când ușile se deschiseră, Khouri se simți de parcă fusese izbită în față cu un prosop rece și ud. Fu fericită că îi spuseseră să îmbrace haine călduroase, deși continua să se simtă înghețată până în măduva oaselor.

– Chestia a fost, continuă ea, că nu toți au fost niște nemernici. Lorean a fost tatăl bătrânului și a rămas un fel de erou popular, chiar și după ce a murit, iar bătrânul... cum îl chema?

– Calvin.

– Așa! Chiar după ce Calvin i-a omorât pe oamenii ăia. După aceea a apărut fiul lui Calvin – parcă Dan se numea –, care a încercat să-ndrepte lucrurile, în felul lui, cu chestia aia cu Linţoliul. Khouri strânse din umeri. Sigur că da, pe atunci eu nu eram pe planetă. Știu doar ce mi-au spus alții.

Sajaki îi conduse prin coridoare în care strălucea o lumină verde-cenușiu obscură; șobolani-păzitori uriași și probabil mutanți fugeau la apropierea pașilor lor. Locul aducea cu interiorul traheii unui holeric: coridoare acoperite cu un strat gros și lipicios de gheață murdară, ca o carapace, ale căror vene erau conducte tentaculare și cabluri electrice, lunecoase din cauza unei substanțe ce semăna neplăcut cu flegma umană. „Jeg de navă", îi spusese Voliova, o secreție organică, cauzată de defectarea sistemelor de reciclare biologice la un nivel adiacent.

Însă frigul era cel care copleșea.

– Rolul lui Sylveste este destul de complex, zise Sajaki, și explicațiile vor dura o vreme. Mai întâi aș dori să să-l cunoști pe Căpitan.

Sylveste se privi din toate unghiurile, verificând ca totul să fie perfect. Mulțumit, anulă imaginea și se alătură lui Girardieau în anticamera structurii din prefabricate. Muzica atinse un crescendo, apoi se stabiliză într-un refren bolborositor. Configurația luminilor se modifică și glasurile se reduseră la nivelul unor șoapte.

Ieșiră sub lumina orbitoare, în câmpul sonor de bași al zumzetului orgii. O potecă șerpuia spre templul central și fusese acoperită cu o mochetă pentru ocazia aceasta. O mărgineau copaci-carillon, protejați de domuri din plastic transparent. Copacii-carillon erau sculpturi subțiratice, articulate, ale căror brațe numeroase se terminau prin oglinzi curbe, multicolore. La răstimpuri, clicăiau și se reconfigurau, acționați de mecanisme ce păreau vechi de milioane de ani, îngropate în piedestale. Potrivit teoriilor curente, erau elemente ale unui sistem de semafoare care se întindea în tot orașul.

Sunetele orgii crescură când ei intrară în templu. Domul ovoidal al acestuia era presărat cu vitralii elaborate în formă de petale, rămase în chip miraculos intacte în ciuda distrugerilor lente ale

timpului și ale gravitației. Filtrat prin oberlihturi, aerul părea scăldat într-o scânteiere trandafirie, calmantă. Porțiunea centrală a sălii enorme era ocupată de fundația turlei care se înălța deasupra templului, largă și evazată ca baza unui sequoia. Pornind de la o latură a coloanei, fuseseră așezate în evantai scaune temporare pentru o sută de demnitari de vârf din Cuvier; în ciuda scării de ¼, avuseseră loc cu ușurință în clădire. Sylveste îi scană pe privitori și recunoscu cam o treime din ei. Poate că o zecime îi fuseseră aliați înaintea loviturii de stat. Majoritatea purtau veșminte grele pentru exterior, astfel că păreau aproape rotofei din cauza blănurilor. Printre ei îl recunoscu pe Janequin, cu aerul de înțelept conferit de barbișonul alb-fumuriu și de părul lung, argintiu, care i se revărsa ca o cascadă dimprejurul creștetului chel. Părea mai simian ca oricând. Unele dintre păsările lui se aflau în sală, eliberate din o duzină de colivii din bambus. Sylveste trebuia să admită că deveniseră facsimile remarcabil de bune, ajungând până la nivelul unor detalii de felul crestei legănate și al strălucirii împestrițate a penajului lor turcoaz. Păunii fuseseră adaptați din găini prin manipularea atentă de gene homeobox. Spectatorii, dintre care mulți nu văzuseră păsările până acum, aplaudară. Janequin căpătă culoarea zăpezii însângerate și păru dornic să dispară în mantaua lui din brocart.

Girardieau și Sylveste ajunseră la o masă robustă, așezată astfel încât toți cei din sală s-o poată vedea perfect. Era foarte veche; acvila ei sculptată în lemn și inscripțiile în latină datau de pe timpul coloniștilor amerikano de pe Yellowstone. Colțurile îi erau ciobite. Pe masă se afla o casetă din mahon lăcuit, închisă cu clame delicate din aur.

Înapoia mesei se găsea o femeie cu chip sobru, care purta o rochie alb-electric. Catarama rochiei era o emblemă dual complexă ce combina sigiliul guvernamental Resurgam City/Inundaționist cu emblema Mixmasterilor, două palme întinse între care se arcuiau lanțurile de ADN. Sylveste știa că nu era o Mixmasteră autentică. Mixmasterii erau o ghildă exclusivistă de bioingineri și geneticieni de pe Yellowstone și nimeni din sanctuarul lor nu călătorise pe Resurgam. Simbolul lor – care călătorise însă – denota

cunoaștere generală în științele vieții: sculptură genetică, chirurgie sau medicină.

Fața ei serioasă era pământie în lumina pestriță; părul îi era strâns într-un coc străpuns de două seringi.

Muzica se stinse.

– Sunt Ordinator Massinger, rosti ea și glasul îi răsună în sală. Consiliul expeditionar Resurgam m-a împuternicit să căsătoresc indivizi din această colonie, cu excepția cazurilor în care o asemenea uniune ar intra în conflict cu starea genetică a coloniei.

Deschise caseta de mahon. Înăuntru se afla un obiect învelit în piele de mărimea unei Biblii. Ordinatoarea îl scoase și-l așeză pe masă, după care desfăcu pielea, care scârțâi ușor. Suprafețele expuse erau gri-mat, ca ardezia umedă, strălucind de mașinării microscopice.

– Domnilor, vă rog să puneți o mână pe pagina cea mai apropiată de voi.

Cei doi se supuseră. Urmă o baleiere fluorescentă, când cartea le amprentă palmele, urmată de furnicăturile slabe ale biopsiilor. Când terminară, Massinger luă cartea și-și puse ea însăși palma pe suprafață.

Îi ceru după aceea lui Nils Girardieau să-și declare identitatea în fața celor prezenți. Sylveste zări surâsuri ușoare prin public. Ceremonialul avea totuși o notă de absurditate, deși Girardieau nu trădă nimic în această privință.

Ordinatoarea îi ceru apoi același lucru lui Sylveste.

– Sunt Daniel Calvin Lorean Soutaine-Sylveste, rosti el utilizând forma numelui său atât de rar folosită, încât aproape că avu nevoie de un efort de memorie s-o readucă în minte. Unicul fiu biologic al lui Rosalyn Soutaine și al lui Calvin Sylveste, ambii din Orașul Abisului, Yellowstone. M-am născut pe data de șaptesprezece ianuarie în al o sută douăzeci și unulea an standard după recolonizarea lui Yellowstone. Vârsta mea calendaristică este de două sute douăzeci și trei de ani. Ținând seama de programele mașmede, am vârsta fiziologică de șaizeci de ani pe scara Sharavi.

– Cum te manifești în mod conștient?

– Mă manifest în mod conștient doar printr-o singură încarnare, forma biologică sub care vorbesc în clipa aceasta.

– Și afirmi că nu te manifești conștient prin intermediul nivelului-alfa sau al altor simulări capabile de Turing în acest sistem solar sau în altul?

– Nu cunosc niciuna dintre acestea.

Massinger făcu câteva însemnări în carte, utilizând un stilus presor. Îi pusese și lui Girardieau exact aceleași întrebări, care făceau parte din ceremonia Yellowstone standard. După Cei Optzeci, locuitorii lui Yellowstone fuseseră extrem de bănuitori în privința simulărilor în general și îndeosebi a celor care pretindeau că ar fi conținut esența sau sufletul unui individ. Le displăcea mai cu seamă ideea ca manifestarea unui individ – biologică sau de altă natură – să încheie contracte de care nu erau legate celelalte manifestări, așa cum era căsătoria.

– Detaliile acestea sunt în ordine, anunță Massinger. Mireasa poate să înainteze.

Pascale apăru în lumina trandafirie. Era însoțită de două femei care purtau văluri de culoarea cenușii, un grup de videocamere plutitoare și viespi de securitate personală, ca și de un alai semitransparent de entoptice: nimfe, serafi, pești zburători și colibri, picături de rouă cu sclipiri stelare și fluturi, într-o cascadă lentă în jurul rochiei de nuntă. Fuseseră create de cei mai exclusiviști designeri entoptici din Cuvier.

Girardieau își ridică brațele groase și-i făcu semn fiicei lui să se apropie.

– Arăți superb, murmură el.

Sylveste vedea frumusețea redusă la perfecțiune digitală, dar știa că Girardieau vedea ceva incomparabil mai delicat și mai uman, ca diferența dintre o lebădă și sculptura în cristal dur a unei lebede.

– Pune mâna pe carte, ceru Ordinatoarea.

O urmă de umezeală de la palma lui Sylveste era încă vizibilă ca o plajă largă în jurul insulei de carne și piele alburie a lui Pascale. Ordinatoarea îi ceru să-și declare identitatea, la fel cum

procedaseră Girardieau și Sylveste. Sarcina lui Pascale era destul de simplă: nu numai că se născuse pe Resurgam, dar nici nu părăsise vreodată planeta. Ordinatoarea Massinger căută mai adânc în caseta din mahon și Sylveste cercetă chipurile celor din public. Îl văzu pe Janequin mai palid decât oricând, foindu-se neliniștit. Pe fundul casetei, lustruit până la nivelul unui luciu albăstrui antiseptic, se afla un dispozitiv care părea o încrucișare între un pistol de stil vechi și seringa hipodermică a unui veterinar.

– Iată pistoletul nupțial, rosti Ordinatoarea ridicând caseta.

Deși gerul îi pătrundea până în măduva oaselor, Khouri încetă în scurt timp să mai perceapă temperatura altfel decât ca pe o caracteristică abstractă a aerului. Povestea pe care o relatau cei doi camarazi de echipaj era prea stranie ca să poată fi atentă și la altceva.

Stăteau acum lângă Căpitan, al cărui nume era John Armstrong Brannigan. Era bătrân, inimaginabil de bătrân. În funcție de sistemul pe care-l adoptai pentru a-i măsura vârsta, avea între două sute cincizeci și cinci sute de ani. Detaliile nașterii lui erau neclare, învălmășite fără speranțe în contrazicerile istoriei politice. Unii afirmau că se născuse pe Marte, totuși era la fel de posibil să se fi născut pe Pământ, pe Luna ticsită de orașe a Pământului sau în oricare dintre sutele de habitate care pluteau pe atunci prin spațiul cislunar.

– Împlinise o sută de ani înainte să fi părăsit sistemul Pământului, zise Sajaki. A așteptat până a fost posibil, după care a făcut parte din prima mie care a plecat când Agregații au lansat prima navă de la Phobos.

– Cel puțin, la bordul navei aceleia se afla un bărbat pe nume John Brannigan, adăugă Voliova.

– Nu, urmă Sajaki, nu poate fi nicio îndoială. Știu c-a fost el. După aceea... desigur, devine mai greu de plasat. Este posibil să-și fi încețoșat în mod deliberat trecutul, pentru a evita să fie urmărit de toți dușmanii pe care trebuie să-și fi făcut între timp. Există multe semnalări, în multe sisteme diferite, la decenii depărtare... totuși, nimic definit.

– Cum a ajuns să vă fie Căpitan?

– După secole – după câteva asolizări prin alte locuri și zeci de semnalări neconfirmate – a apărut la periferia sistemului Yellowstone. Îmbătrânea încet, grație efectelor relativiste ale zborului stelar, totuși îmbătrânea, iar tehnicile pentru longevitate nu erau la fel de bine dezvoltate ca în timpurile noastre. Sajaki făcu o pauză. Mare parte din corpul lui este acum alcătuit din proteze. Se spunea că John Brannigan nu mai avea nevoie de costum spațial când își părăsea nava; că respira vid, se desfăta în căldură intolerabilă și în frig nimicitor, iar domeniul lui senzorial cuprindea toate spectrele posibile. Se spunea că mai rămăsese foarte puțin din creierul cu care se născuse; că în capul lui nu exista decât o țesătură foarte deasă de cibernetice întrepătrunse, o suspensie de mașini gânditoare micuțe și extrem de puțină substanță organică.

– Și câte din toate astea erau adevărate?

– Poate mai multe decât doreau oamenii să creadă. Existau cu siguranță și minciuni: că i-ar fi vizitat pe Jongleri pe Stropi-de-Spumă cu ani înainte ca ei să fi fost descoperiți, că extratereștrii întreprinseseră transformări minunate asupra a ceea ce mai rămăsese din mintea lui sau că se întâlnise și comunicase cu cel puțin două specii înzestrate cu rațiune, necunoscute până acum de restul omenirii.

– Până la urmă i-a întâlnit pe Jongleri, zise Voliova. Când a făcut-o, a fost însoțit de triumvirul Sajaki.

– Asta s-a întâmplat mult mai târziu, preciză tăios Sajaki. Relevantă acum este relația lui cu Calvin.

– Cum s-au întâlnit?

– Nimeni nu știe cu adevărat, răspunse Voliova. Știm sigur doar că el a fost rănit, fie în urma unui accident, fie a unei operațiuni militare care n-a avut succes. Viața nu i-a fost periclitată, însă a avut nevoie de ajutor urgent, iar apelarea la una dintre grupările oficiale din sistemul Yellowstone ar fi însemnat sinucidere. Își făcuse prea mulți inamici ca să cuteze să-și pună viața în mâinile unei organizații. Avea nevoie de indivizi autonomi, risipiți prin sistem, în care să se poată încrede personal. Evident, Calvin era o asemenea persoană.

– Calvin a avut legături cu Ultranauții?

– Da, deși n-ar fi recunoscut-o niciodată în public. Voliova zâmbi și o semilună largă plină cu dinți răsări de sub cozorocul șepcii. Pe atunci era tânăr și idealist. Când i-a fost adus bărbatul acesta rănit, el l-a văzut ca pe un dar primit de la divinitate. Până atunci nu dispusese de mijloacele necesare pentru a-și explora ideile mai excentrice, însă acum avea subiectul perfect, singura cerință fiind tăinuirea absolută. Bineînțeles, ambii au avut de câștigat din relația aceea: Calvin și-a putut încerca pe Brannigan teoriile cibernetice radicale, iar Brannigan a fost vindecat și a devenit mai mult decât fusese înainte de a fi încăput pe mâinile lui. A fost o relație pe care ai putea-o descrie ca perfect simbiotică.

– Vrei să zici că Brannigan a fost un cobai pentru monstruozitățile ticălosului ăluia?

Sajaki strânse din umeri și gestul păru o mișcare de marionetă sub hainele groase în care era înfofolit.

– El n-a văzut lucrurile așa. Oricum restul omenirii îl considera un monstru înainte de accident. Calvin n-a făcut altceva decât să-și ducă direcția un pas mai departe. S-o desăvârșească, dacă vrei.

Voliova încuviință din cap, deși expresia chipului sugera cumva că nu era tocmai în largul ei lângă camaradul de echipaj.

– În orice caz, asta s-a întâmplat înainte de Cei Optzeci. Numele lui Calvin era nepătat. Iar transformarea lui Brannigan a depășit doar cu puțin norma față de extremele cele mai evidente ale vieții Ultranaute, încheie femeia cu neplăcere acidă.

– Mai departe...

– A trecut aproape un secol până la următoarea lui întâlnire cu clanul Sylveste, zise Sajaki, iar la momentul acela Brannigan comanda nava asta.

– Și ce s-a-ntâmplat?

– A fost din nou rănit. De data asta, grav.

Cu delicatețe, aidoma cuiva care se autotesta cu flăcăruia unei lumânări, își trecu degetele peste periferia excrescenței argintii a Căpitanului. Conturul lui Brannigan părea spumos, ca sarea lăsată pe o piatră după reflux. Sajaki își șterse ușor degetele pe pieptul

jachetei, dar Khouri își putea da seama că nu și le simțea curate; erau cuprinse de mâncărimi și furnicături de malignitate subepidericã.

– Din păcate, spuse Voliova, Calvin murise.

Bineînțeles. El murise în timpul Celor Optzeci; mai precis, fusese unul dintre ultimii care-și pierduseră corporalitatea.

– Bun, încuviință Khouri, dar el a murit în procesul scanării creierului într-un computer. N-ați putea să furați pur și simplu înregistrarea și s-o convingeți să v-ajute?

– Am fi făcut-o, dacă ar fi fost posibil. Glasul scăzut al lui Sajaki reverberă din curba gâtuită a coridorului. Înregistrarea lui, simularea de nivel-alfa, dispăruse. Și nu existau duplicate – simurile alfa erau protejate împotriva copierii.

– Așadar, rosti Khouri sperând să destrame atmosfera de morgă a procedurilor, în esență erați în rahat fără un Căpitan.

– Nu tocmai, clătină Voliova din cap. Vezi tu, toate astea s-au petrecut în decursul unei perioade interesante din istoria Yellowstone-ului. Daniel Sylveste tocmai revenise de la Lințolieri și nu era nici nebun, nici mort. Colega lui nu fusese la fel de norocoasă, dar moartea ei a conferit o atracție suplimentară întoarcerii lui eroice. Tăcu, după care întrebă cu interes brusc și nedisimulat: Ai auzit vreodată despre cele „treizeci de zile ale lui în pustiu"?

– Poate c-am auzit ceva, odată. Reamintește-mi!

– Acum un secol, Sylveste a dispărut pentru o lună, zise Sajaki. Fusese vedeta societății de pe Yellowstone, pentru ca în clipa următoare să nu mai poată fi găsit nicăieri. S-a zvonit că ar fi ieșit din domul orașului, că ar fi îmbrăcat un exocostum și ar fi plecat să ispășească pentru vinile tatălui său. Păcat că n-a fost adevărat, deoarece ar fi fost realmente mișcător. De fapt – Sajaki arătă cu bărbia spre podea – a venit aici pentru o lună. Noi l-am luat.

– L-ați răpit pe Dan Sylveste?

Khouri aproape că izbucni în râs față de îndrăzneala întregii acțiuni. Apoi își aminti că discutau despre bărbatul pe care ea trebuia să-l omoare și imboldul de a râde se risipi iute.

– Aș prefera să spunem că l-am invitat la bord, spuse Sajaki, deși recunosc că n-a prea avut de ales.

– Dați-mi voie să repet, să văd dacă am înțeles bine, zise Khouri. L-ați răpit pe fiul lui Calvin? La ce v-ar fi ajutat asta?

– Înainte de a se supune scanării, rosti Sajaki, Calvin și-a luat câteva măsuri de prevedere. Prima dintre ele a fost destul de simplă, deși a trebuit inițiată cu decenii înainte de apogeul proiectului. Pe scurt, a aranjat ca sisteme de înregistrare să-i monitorizeze fiecare secundă a vieții. Fiecare secundă: treaz, dormind – nu conta. De-a lungul anilor, mașinile au învățat să-i imite șabloanele comportamentale. Indiferent de situația ivită, ele îi puteau prezice răspunsurile cu o acuratețe uimitoare.

– O simulare de nivel-beta?

– Da, însă cu câteva ordine de magnitudine mai complexă decât oricare alta creată anterior.

– Potrivit unor descrieri, spuse Voliova, simul era deja conștient; Calvin transmigrase deja. Poate că el a crezut sau nu asta, însă a continuat să rafineze simularea. Ea putea proiecta o imagine a lui Calvin atât de reală, atât de asemănătoare cu bărbatul real, încât aveai senzația clară că te găseai de fapt în prezența lui. Calvin nu s-a oprit însă acolo. El mai dispunea de un mod de asigurare.

– Care anume?

– Clonarea.

Sajaki surâse și înclină din cap aproape imperceptibil în direcția Voliovei.

– S-a autoclonat, rosti ea, utilizând tehnici genetice ilegale și solicitând favoruri de la unii dintre clienții lui mai dubioși. Unii erau Ultranauți, înțelegi – altfel n-am fi știut toate astea. Tehnologia clonării era interzisă pe Yellowstone; coloniile tinere o interzic aproape întotdeauna, în interesul asigurării unei diversități genetice maxime. Dar Calvin era mai inteligent decât autoritățile și mai bogat decât cei pe care trebuia să-i mituiască, așa că a reușit să dea clona drept fiul lui.

– Dan, zise Khouri și cuvântul monosilabic își săpă propria-i formă unghiulară în aerul înghețat. Vreți să-mi spuneți că Dan este clona lui Calvin?

– Dan nu știe asta, urmă Voliova. Calvin n-ar fi dorit sub nicio formă ca el s-o știe. Nu, Sylveste crede minciuna ca majoritatea oamenilor. El crede că are propria lui personalitate.

– Nu-și dă seama că-i o clonă?

– Nu, iar odată cu trecerea timpului șansele de a afla sunt tot mai mici. Cu excepția aliaților Ultranauți ai lui Calvin, adevărul nu era cunoscut aproape de nimeni și Calvin a prevăzut stimulente care să păstreze discreția celor care-l cunoșteau. Au existat câteva legături inevitabil slabe – Calvin n-a avut încotro și a trebuit să-l recruteze pe unul dintre geneticienii de vârf de pe Yellowstone –, iar Sylveste l-a ales pe același individ pentru expediția Resurgam, neștiind legătura intimă pe care o împărtășeau ei. Mă-ndoiesc totuși ca el a aflat adevărul de atunci ori că s-a apropiat măcar de ghicirea lui.

– Totuși, de fiecare dată când se privește într-o oglindă...

– Se vede pe sine, nu pe Calvin. Voliova zâmbi, evident încântată de felul cum revelația lor tulbura unele certitudini fundamentale ale celeilalte femei. El era o clonă, dar asta nu-nsemna că trebuia să-i semene lui Calvin până la ultimul por al pielii. Geneticianul – Janequin – a știut cum să inducă deosebiri între aspectul lui Calvin și aspectul lui Dan, suficient pentru ca oamenii să vadă doar trăsăturile de familie așteptate. Evident, el a încorporat și trăsături din presupusa mamă a lui Dan, Rosalyn Soutaine.

– Restul a fost simplu, interveni Sajaki. Calvin și-a crescut clona într-un mediu atent structurat pentru a imita ambientul pe care-l cunoscuse el însuși în copilărie, ajungând chiar până la aceiași stimuli în anumite momente din dezvoltarea băiatului, deoarece nu putea fi sigur care dintre trăsăturile propriei sale personalități se datorase naturii și care mediului și educației.

– Bine, spuse Khouri. Acceptând pentru moment că toate astea ar fi adevărate, care a fost scopul? Calvin trebuie să fi știut că Dan nu va urma același făgaș de dezvoltare, indiferent cu câtă grijă i-ar fi manipulat viața. Cum rămâne cu toate alegerile acelea

care au loc în uter? Clătină din cap. E o nebunie! În cazul cel mai fericit, ar fi căpătat o aproximare grosolană a sa.

– Cred că nici n-a sperat altceva, încuviință Sajaki. Calvin s-a clonat ca măsură de precauție. El știa că procesul de scanare a lui și a celorlalți Optzeci îi va distruge corpul material, așa că dorea un corp în care să poată reveni dacă se dovedea că viața în mașină nu era pe gustul lui.

– Așa s-a dovedit?

– Poate, dar asta era lipsit de importanță. În vremea Celor Optzeci, operațiunea de retransfer nu putea fi abordată de tehnologia curentă. Nu exista nicio grabă reală; Calvin putea să pună clona în refrisomn până când avea nevoie de ea sau putea să producă pur și simplu alta, utilizând celulele băiatului. El gândea cu mult în viitor.

– În ipoteza că retransferul ar fi devenit posibil vreodată.

– Calvin știa că era o ipoteză nesigură. Important însă a fost că pe lângă retransfer mai exista o opțiune de rezervă.

– Care anume?

– Simularea de nivel-beta. Glasul lui Sajaki deveni la fel de lent și înghețat precum curenții din incinta Căpitanului. Deși în mod oficial nu era capabilă de conștiința de sine, rămânea un facsimil incredibil de detaliat al lui Calvin. Relativa lui simplitate însemna că avea să fie mult mai ușor să-i codifice regulile în wetware-ul din mintea lui Dan. Mult mai ușor decât să întipărească ceva atât de volatil ca simul alfa.

– Știu că înregistrarea primară – alfa – a dispărut, zise Khouri. Nu mai exista un Calvin care să tragă sforile. Și Dan a început să acționeze, cred, mai independent decât și-ar fi putut dori Calvin.

– Asta, ca să folosim un eufemism, încuviință Sajaki. Cei Optzeci au marcat începutul declinului Institutului Sylveste. În scurt timp Dan a evadat din cătușele sale, fiind mai interesat de enigma Lințoliilor decât de nemurirea cibernetică. El a păstrat simul de nivel-beta, deși nu i-a înțeles niciodată importanța exactă. Îl considera mai degrabă o moștenire decât orice altceva.

Triumvirul zâmbi. Cred că l-ar fi distrus dacă ar fi înțeles că reprezenta propria lui anihilare.

„Firesc", gândi Khouri. Simularea de nivel-beta e ca un demon încătușat, așteptând să populeze corpul nou al unei gazde. Nu e realmente conștientă de sine, totuși periculos de puternică, grație ingeniozității subtile cu care imita inteligența autentică.

– Măsura de precauție a lui Calvin ne-a fost utilă, spuse Sajaki. În simul beta era codificată destul de mult din experiența lui Calvin pentru a-l vindeca pe Căpitan. Trebuia doar să-l convingem pe Dan să-i îngăduie lui Calvin să-i populeze temporar mintea și corpul.

– Dan trebuie să fi suspectat ceva, când a mers așa de ușor.

– N-a fost nicio clipă ușor, o corectă Sajaki. Nici pe departe! Perioadele în care Calvin a fost la conducere au adus mai degrabă cu un fel de posedare violentă. Controlul motrice a reprezentat o problemă; pentru a suprima personalitatea lui Dan, a trebuit să-i dăm un cocteil de neuroinhibitori, astfel încât Calvin s-a trezit într-un corp deja semiparalizat de drogurile noastre. A fost ca un chirurg excepțional care trebuia să efectueze o operație dând ordine unui om beat. Și – din toate punctele de vedere – n-a fost cea mai plăcută experiență pentru Dan. A spus că a fost de-a dreptul dureroasă.

– Dar a funcționat.

– La limită. Însă asta s-a întâmplat acum un secol și acum este momentul pentru altă vizită la medic.

– Fiolele voastre, spuse Ordinatoarea.

Una dintre ajutoarele cu voal din grupul care o însoțise pe Pascale înaintă și întinse o fiolă identică în privința formei și mărimii cu cea pe care o scosese Sylveste din buzunar. Nu aveau aceeași culoare: fluidul din fiola lui Pascale fusese colorat în roșu, pe când al lui Sylveste avea o nuanță galbenă. În interior se roteau franjuri întunecați similari. Ordinatoarea luă ambele fiole și le ținu ridicate pentru câteva secunde, după care le așeză una lângă cealaltă pe masă, sub ochii spectatorilor.

– Suntem gata să începem ceremonia, rosti ea.

Continuă cu întrebarea tradițională dacă printre cei prezenți e cineva care să aibă vreun motiv bioetic împotriva căsătoriei.

Nu există, desigur, nicio obiecție.

În momentul acela straniu și încărcat de ramificații posibile, Sylveste observă o femeie cu văl din public care scoase din poșetă o sticluță rafinată de parfum chihlimbariu și-i deșurubă capacul din piatră prețioasă.

– Daniel Sylveste, rosti Ordinatoarea, o iei pe această femeie de soție, potrivit legii Resurgamului, până la anularea acestei căsătorii în conformitate cu acest sistem legislativ sau cu altul prevalent?

– Da, zise Sylveste.

Ordinatoarea repetă întrebarea către Pascale.

– Da, spuse Pascale.

– Atunci să se realizeze legătura.

Massinger luă pistoletul nupțial din caseta de mahon și-l deschise. Încărcă fiola roșiatică – cea adusă de grupul lui Pascale – în culată, apoi închise instrumentul. Entoptice de statut îl învăluiră fulgerător, ca un halo. Girardieau își puse palma pe antebrațul lui Sylveste, sprijinindu-l când Ordinatoarea apăsă capătul conic al instrumentului pe tâmpla bărbatului, puțin deasupra nivelului ochilor. Sylveste avusese dreptate când îi spusese lui Girardieau că ceremonia nu era dureroasă, dar nici pe de-a întregul plăcută. Simți o înflorire bruscă de frig intens, de parcă în cortex i-ar fi fost injectat heliu lichid. Disconfortul fu însă efemer și vânătaia de mărimea degetului mare de pe pielea lui n-avea să dăinuie decât câteva zile. Sistemul imunitar al creierului era slab comparativ cu corpul ca un tot, și celulele lui Pascale – care pluteau într-o suspensie de maşmede asistente – aveau să realizeze repede legături cu celulele lui Sylveste. Volumul era minuscul – nici o zecime dintr-un procent din masa creierului –, dar celulele transplantate purtau urma de neșters a ultimei lor gazde: fire spectrale de memorie și personalitate distribuită holografic.

Ordinatoarea scoase fiola roșie golită și o introduse în locul ei pe cea galbenă. Era prima nuntă a lui Pascale potrivit tradiției

Yellowstone și nu-și ascundea prea bine surescitarea. Girardieau o ținu de mâini în timp ce Ordinatoarea injectă materialul neural și femeia tresări vizibil când o făcu.

Sylveste îl lăsase pe Girardieau să creadă că implantul era permanent, însă asta nu se întâmpla niciodată. Țesutul neural era marcat cu cantități infime de radioizotopi, care permiteau să fie detectat și distrus, dacă era necesar, de virusuri-divorț. Până acum Sylveste nu recursese niciodată la opțiunea respectivă și bănuia că nici n-o va face vreodată, indiferent câte căsătorii ar mai fi urmat. El purta esențele vagi ale tuturor soțiilor sale – la fel cum îl purtau și ele –, tot așa cum avea s-o poarte pe Pascale. Se putea chiar spune că, la un nivel foarte rarefiat, Pascale însăși purta acum urme ale nevestelor anterioare ale lui Sylveste.

Așa era tradiția Yellowstone.

Ordinatoarea așeză cu grijă pistoletul nupțial în caseta sa.

– Potrivit legii Resurgamului, începu ea, căsătoria este acum oficializată. Poți să...

În clipa aceea parfumul ajunse la păsările lui Janequin.

Femeia care desfăcuse flaconul chihlimbariu dispăruse, locul ei gol sărea în ochi. Înmiresmată, autumnală, aroma îl duse pe Sylveste cu gândul la frunze strivite. Îi veni să strănute.

Ceva era în neregulă.

Sala fulgeră albastru-turcoaz, de parcă tocmai se deschiseseră o sută de evantaie pastelate. Păunii își făcuseră cozile. Un milion de ochi colorați.

Aerul deveni cenușiu.

– Jos! strigă Girardieau.

Se scărpina nebunește pe gât, unde pătrunsese ceva micuț și ghimpat. Ca prin vis, Sylveste își privi tunica și văzu șase forme ca niște virgulițe cu ghimpi atârnând de ea. Nu străpunseseră țesătura, totuși nu cuteză să le atingă.

– Arme de-asasinare! răcni Girardieau.

Se trânti sub masă, trăgându-i după el pe Sylveste și pe Pascale. Sala se transformase într-un haos, o masă frenetică de oameni agitați care încercau să scape.

– Păsările lui Janequin erau încărcate! zbieră practic Girardieau în urechea lui Sylveste. Aveau în cozi săgeți otrăvite!

– Ești lovit, rosti fiica lui prea șocată pentru ca vocea ei să transmită mai multă emoție.

Lumină și fum izbucniră deasupra capetelor lor. Auziră țipete. Cu coada ochiului, Sylveste o zări pe femeia cu parfumul ținând cu două mâini un pistol subțire cu aspect letal. Baleia cu el participanții la ceremonie; țeava scuipa impulsuri reci de energie boser. Videocamerele plutitoare îi dădeau ocol, înregistrând imparțiale măcelul. Sylveste nu mai văzuse niciodată o armă ca a femeii. Știa că nu putuse fi produsă pe Resurgam, ceea ce conducea la două posibilități. Fie sosise de pe Yellowstone odată cu coloniștii inițiali, fie fusese vândută de Remilliod, traderul care trecuse prin sistem după lovitura de stat. Sticlă – sticlă amarantină care supraviețuise la zece mii de secole – se sparse zgomotos mult deasupra și se prăbuși peste oameni în cioburi zimțate, aidoma unor fragmente de zahăr candel. Sylveste privi neputincios planurile rubinii care se îngropară în carne ca fulgere înghețate. Cei speriați urlau deja îndeajuns de tare pentru a acoperi țipetele celor care aveau dureri.

Rămășițele echipei de securitate a lui Girardieau se mobilizau, dar teribil de lent. Patru milițieni zăceau cu chipurile străpunse de ghimpi. Unul ajunsese la scaune și se lupta cu femeia cu arma. Altul deschise foc cu propria lui armă din toc, doborând păsările lui Janequin.

Girardieau gemea. Ochii injectați i se rostogoleau în orbite și mâinile bâjbâiau prin aerul rarefiat.

– Trebuie să ieșim de-aici! strigă Sylveste în urechea lui Pascale.

Ea părea încă ametită în urma transferului neural, tulburată și indiferentă la tot ce se întâmpla.

– Dar tata...

– E pierdut.

Sylveste lăsă greutatea inertă a lui Girardieau pe podeaua rece a templului, păstrându-se precaut la adăpostul mesei.

– Ghimpii erau meniți să omoare, Pascale. Nu putem face nimic pentru el. Dacă rămânem, vom avea aceeași soartă.

Girardieau croncăni ceva. Putea să fi fost „da" sau o ultimă expirație lipsită de conținut.

– Nu-l putem lăsa! zise Pascale.

– Dacă n-o facem, ucigașii lui vor sfârși victorioși.

Lacrimile brăzdară chipul femeii.

– Unde putem merge?

El privi în jur cu disperare. Sala se umplea cu fum de la grenade paralizante, azvârlite probabil de oamenii lui Girardieau. Cobora acum în spirale pastelate lenețe, aidoma unor eșarfe aruncate de o dansatoare. Tocmai când se făcuse aproape prea întuneric pentru a mai vedea, incinta se afundă în beznă absolută. În mod evident, luminile de lângă templu fuseseră stinse sau distruse.

Pascale icni.

Ochii lui Sylveste comutară aproape reflex pe infraroșu.

– Eu pot să văd, îi șopti el. Atâta timp cât suntem împreună, nu trebuie să-ți faci griji de întuneric.

Se ridică încet, rugându-se să fi dispărut pericolul păunilor. Templul strălucea în căldura cenușiu-verzuie. Femeia cu parfumul era moartă, cu o gaură fierbinte, mare cât pumnul, într-o parte a corpului. Sticluța chihlimbarie zăcea spartă la picioarele ei. Sylveste bănui că fusese un declanșator hormonal, acordat la receptori pe care Janequin îi introdusese în păsări. El făcuse probabil parte din atentat. Nu se putea altfel. Se uită în jur... însă Janequin era mort. Mânerul unui pumnal subțire i se ridica din piept și pârâiașe fierbinți se prelingeau pe jacheta din brocart.

Sylveste o prinse pe Pascale și o îndreptă spre ieșire, o arcadă boltită, împodobită cu figurine amarantine și grafiforme în basorelief. Se părea că femeia cu parfum fusese singurul asasin prezent realmente, dacă nu ținei seama de Janequin. Acum însă în sală pătrundeau prietenii ei, îmbrăcați în cameleonuflaje. Toți aveau măști respiratorii și ochelari în infraroșu. Sylveste o împinse pe Pascale înapoia unui vălmășag de mese răsturnate.

– Ne caută, îi șuieră el, dar cred că suntem probabil morți deja.

Supraviețuitorii din personalul de securitate al lui Girardieau se retrăseseră și ocupaseră poziții defensive, îngenunchind în

cadrul evantaiului de locuri. Raportul de forțe era dezechilibrat: nou-sosiții aveau arme mult mai grele, carabine boser. Milițienii lui Girardieau contracarau cu lasere de putere mică și proiectile, dar inamicii îi lichidau cu ușurință impersonală, lipsită de griji. Cel puțin jumătate din participanți erau fără cunoștință sau morți; ei încasaseră grosul salvei de venin din partea păunilor. Păsările nu fuseseră nicicum o armă de asasinare chirurgical de precisă... dar fuseseră lăsate să intre în sală complet neverificate. Sylveste observă că două erau încă vii, în ciuda celor ce bănuise el inițial. Declanșate de molecule de parfum ce mai pluteau prin aer, cozile li se deschideau și se închideau ca evantaiele unor curtezane nervoase.

– Tatăl tău a purtat armă? întrebă Sylveste și regretă instantaneu folosirea timpului trecut. Vreau să zic... după lovitura de stat.

– Nu cred, răspunse Pascale.

Bineînțeles că nu; Girardieau nu i-ar fi mărturisit niciodată așa ceva. Pipăi iute corpul nemișcat al bărbatului, sperând să descopere duritatea capitonată a unei arme sub hainele ceremoniale.

Nimic.

– Va trebui să ne descurcăm și fără, rosti el de parcă anunțarea faptului ar fi ușurat cumva problema pe care o cuprindea. Dacă nu fugim, ne vor ucide.

– În labirint?

– Ne vor vedea, zise Sylveste.

– Poate că nu vor crede că suntem noi, spuse Pascale. Poate că ei nu știu că tu poți vedea în întuneric.

Deși era practic oarbă, izbutea să-l privească drept în față. Gura îi era deschisă, un gol aproape circular de expresie sau de speranță.

– Lasă-mă să-mi iau rămas-bun de la tata.

Ea îi găsi trupul în beznă și-l sărută ultima oară. Sylveste privi spre ieșire. Chiar atunci soldatul care o păzea fu lovit de un glonț tras de supraviețuitorii din miliția lui Girardieau. Silueta mascată se năruri și căldura corpului se adună fluid pe podea în jurul lui, întinzând viermi alb-fumuriu de energie termică în piatră.

Calea era liberă, pentru moment. Pascale îi căută mâna și alergară împreună.

8

În drum spre Delta Pavonis, 2546

– Înțeleg că ai auzit veștile despre Căpitan, zise Khouri când Mademoiselle tuși discret dinapoia ei.

Cu excepția prezenței iluzorii a lui Mademoiselle, era singură în cabina ei, digerând cele aflate de la Voliova și Sajaki despre misiune.

Surâsul lui Mademoiselle era răbdător.

– Complică într-un fel lucrurile, nu? Recunosc că mă gândisem la posibilitatea ca echipajul să aibă vreo legătură cu el. Părea logic, dat fiind intenția lor de a călători spre Resurgam. N-am presupus totuși niciodată ceva atât de întortocheat.

– Termenul este foarte potrivit.

– Relația lor este..., fantoma tăcu un moment, părând să-și caute cuvintele, deși Khouri știa că totul nu era decât simulare iritantă, ...interesantă. Este posibil să ne limiteze opțiunile pe viitor.

– Mai ești sigură că vrei să fie ucis?

– Categoric. Vestea asta nu face decât să amplifice urgența. Acum există pericolul ca Sajaki să încerce să-l aducă pe Sylveste la bord.

– Și n-ar fi atunci mai ușor să-l ucid?

– Ba da, însă atunci simpla lui ucidere nu va mai fi suficientă. Va trebui să găsești o cale de a distruge nava însăși. Iar găsirea sau nu a unei modalități de a te salva pe tine în procesul respectiv va fi strict problema ta.

Khouri se încruntă. Poate că era vina ei, însă foarte puține dintre cuvintele acelea aveau prea mult sens.

– Dar dacă garantez moartea lui Sylveste...

– N-ar fi suficient, rosti Mademoiselle cu ceea ce Khouri percepu ca fiind o nouă candoare. Uciderea lui este o parte din ceea ce trebuie să faci, dar nu totul. Trebuie să-l ucizi într-o manieră specifică.

Khouri o așteptă să continue.

– Nu trebuie să-i acorzi absolut niciun avertisment; nu trebuie să dispună nici măcar de câteva secunde. În plus, trebuie să-l omori în izolare.

– Asta a făcut mereu parte din plan.

– Bun... totuși eu mă refer la îndeplinirea cu exactitate a ceea ce spun. Dacă nu este posibil să asiguri solitudinea într-un moment anume, trebuie să-i amâni uciderea până când condiția respectivă este îndeplinită. Fără compromisuri, Khouri!

Era prima dată când discutau în detaliu despre moartea lui Sylveste. În mod evident, Mademoiselle decisese că acum Khouri putea afla ceva mai multe decât anterior, dacă nu chiar întregul tablou.

– Și arma?

– Poți să folosești orice armă dorești, cu condiția să nu încorporeze componente cibernetice peste un anumit nivel de complexitate pe care-l voi stipula la o dată ulterioară. Înainte să poată obiecta, Mademoiselle adăugă: O armă cu fascicul este acceptabilă, cu condiția ca arma în sine să nu fie adusă în proximitatea subiectului. Armele cu proiectile și dispozitivele explozive ne vor sluji de asemenea scopul.

Khouri se gândi că, ținând seama de natura luminălucii, ar fi trebuit să existe suficiente arme corespunzătoare pe care să le utilizeze. Când avea să se apropie momentul, n-ar fi trebuit să

aibă greutăți în găsirea uneia moderat letale și să-și acorde timp pentru a-i învăța caracteristicile înainte de a o folosi împotriva lui Sylveste.

– Probabil c-o să pot găsi ceva.

– N-am terminat. Nu trebuie să-l abordezi și nici nu trebuie să-l ucizi când se află în proximitatea sistemelor cibernetice – repet, îmi voi preciza cerințele ceva mai târziu. Cu cât Sylveste este mai izolat, cu atât mai bine. Dacă reușești s-o faci când este singur și departe de ajutor, pe suprafața Resurgamului, îți vei fi îndeplinit sarcina spre deplina mea satisfacție.

Făcu o pauză. Era clar că toate astea erau extrem de importante pentru Mademoiselle și Khouri se strădui să le rețină, totuși deocamdată nu păreau cu nimic mai logice decât incantațiile unei formule împotriva febrei din Evul Mediu.

– Însă el nu trebuie sub nicio formă lăsat să părăsească Resurgamul, reluă Mademoiselle. Ține minte asta, deoarece când o luminălucă ajunge pe orbita planetei – chiar și luminăluca asta –, el va încerca să găsească o cale pentru a se îmbarca. Așa ceva nu trebuie acceptat în niciun caz!

– Am înțeles, încuviință Khouri. Să-l ucid pe planetă. Asta-i tot?

– Nu tocmai.

Fantoma zâmbi într-un fel macabru pe care Khouri nu-l mai văzuse până atunci. Poate că, gândi ea, Mademoiselle încă nu-și epuizase rezerva de expresii, păstrând câteva pentru asemenea momente.

– Bineînțeles, urmă Mademoiselle, doresc o dovadă a morții lui. Implantul tău va înregistra evenimentul, dar la întoarcerea pe Yellowstone vreau și dovezi fizice care să coroboreze înregistrarea implantului. Vreau rămășițe, și nu doar cenușă. Păstrează ce poți în vid. Ține rămășițele etanșate, sigilate și izolate de navă. Îngroapă-le în rocă, dacă poți, dar adu-mi-le. Trebuie să am dovada.

– Și după aceea?

– După aceea, Ana Khouri, îți voi restitui soțul.

Sylveste nu se opri să-și tragă răsuflarea decât după ce el și Pascale ajunseseră și trecuseră de învelișul ca de ebonită ce înconjura orașul amarantin, alergând câteva sute de pași în labirintul încâlcit care-l sfredelea. Își alese direcțiile pe cât de aleatoriu era omenește cu putință, ignorând etichetele adăugate de arheologi, străduindu-se cu disperare să evite urmarea unui traseu predictibil.

– Nu așa repede, zise Pascale. Mă tem să nu ne rătăcim.

Sylveste îi acoperi gura cu palma, deși știa că nevoia ei de a vorbi nu era decât o cale prin care să șteargă realitatea asasinării tatălui ei.

– Trebuie să menținem tăcerea. În înveliș există probabil unități ale Potecii Adevărate, care așteaptă să-i lichideze pe cei care au reușit să evadeze. Nu dorim să le atragem spre noi.

– Dar ne-am rătăcit, rosti ea cu glas stins. Dan, aici au murit oameni, fiindcă n-au putut găsi drumul spre ieșire înainte să moară de foame.

Sylveste o împinse printr-un pasaj foarte îngust în bezna care parcă se îndesea și mai mult. Pereții erau lunecoși; aici nu fuseseră instalate podele cu fricțiune.

– În niciun caz nu ne vom rătăci, spuse el cu mai mult calm decât simțea.

Își atinse ochii cu vârful degetului, deși era deja prea întuneric pentru ca Pascale să-i poată observa gestul. Aidoma unui văzător ajuns printre orbi, bărbatul avea greutăți în a-și aminti că mare parte din comunicarea aceea nonverbală era irosită.

– Eu pot să-mi amintesc toți pașii pe care i-am făcut. Iar pereții reflectă rezonabil de bine infraroșiile de la corpurile noastre. Aici ne aflăm în siguranță mai mare decât în oraș.

Pentru câteva minute femeia gâfâi alături de el fără să spună nimic. În cele din urmă, murmură:

– Sper ca asta să nu fie una dintre acele rare ocazii când te înșeli. Ar fi un început de rău augur pentru căsătoria noastră, nu crezi?

Lui Sylveste nu-i prea venea să râdă, deoarece măcelul din sală continua să-i fie acut de viu în minte. Râse totuși și reacția aceea păru să mai minimalizeze realitatea înconjurătoare. Ceea ce era

cu atât mai bine, deoarece, când o examina rațional, îndoielile lui Pascale erau perfect justificate. Chiar dacă el ar fi știut drumul exact pentru ieșirea din labirint, cunoașterea respectivă putea fi inutilizabilă, dacă tunelurile erau prea alunecoase pentru a sui prin ele sau dacă, așa cum se zvonea, labirintul își schimba ocazional configurația. Într-un asemenea caz, în ciuda ochilor lui fermecați, ar fi murit de foame ca toți ceilalți sărmani care se abătuseră de la potecile marcate.

Pătrunseră și mai adânc în structura amarantină, percepând curbura lenești a tunelului, care sfredelea învelișul interior ca un vierme. Bineînțeles, panica era un dușman la fel de mare ca dezorientarea. În același timp însă nu era niciodată lesne să-ți impui calmul.

– Cât timp crezi c-ar trebui să stăm aici?

– O zi, răspunse Sylveste. Apoi ieșim. Până atunci întăririle vor fi sosit din Cuvier.

– Și pe cine vor întări ele?

Sylveste se întoarse cu un umăr înainte ca să se strecoare printr-o gâtuire a tunelului. Dincolo de ea urma o triplă ramificație; aruncă o monedă în minte și porni pe coridorul din stânga.

– Bună întrebare, rosti el prea încet ca să fie auzit.

Dar dacă incidentul nu fusese decât o părticică dintr-o lovitură la nivelul întregii colonii, nu un act izolat de terorism, vizibil publicului? Dar dacă acum Cuvier căzuse în mâinile Potecii Adevărate? Moartea lui Girardieau lăsase în urmă o mașinărie greoaie de partid, dar multe dintre rotițele ei fuseseră înlăturate în sala căsătoriei. În momentul acesta de slăbiciune, niște revoluționari blitzkrieg ar fi putut realiza multe. Poate că totul se și sfârșise deja, poate că foștii inamici ai lui Sylveste fuseseră detronați și chipuri noi și necunoscute își asumaseră puterea. În cazul acela, așteptarea în labirint putea fi complet inutilă. Oare Poteca Adevărată avea să-l considere un inamic sau ceva infinit mai ambiguu: inamicul unui inamic?

Deși, la urma urmelor, Girardieau și cu el nu fuseseră nici măcar inamici.

Ajunseră finalmente într-un spațiu larg, cu podea netedă, în care convergeau mai multe tuneluri. Aveau loc să se așeze, iar aerul provenit de la pompe era proaspăt și în mișcare. În infraroșu, Sylveste o privi pe Pascale lăsându-se cu prudență în jos, bâjbâind cu mâinile pe podeaua nonfricțiune, în căutare de șobolani, pietre ascuțite sau cranii rânjitoare.

– E-n regulă, spuse el. Aici suntem în siguranță. (De parcă prin simplul act al rostirii acelor cuvinte, siguranța lor devenise și mai probabilă.) Dacă vine cineva, putem alege între diverse rute de scăpare. O să stăm cuminți și o să vedem ce se-ntâmplă.

Acum, când fuga imediată încetase, ea avea să înceapă desigur să se gândească iarăși la tatăl ei. Bărbatul nu dorea asta; nu acum.

– Idiotul ăla cretin de Janequin! rosti el, sperând să-i abată, măcar tangențial, gândurile de la cele întâmplate. Probabil că l-au șantajat. Nu așa se-ntâmplă mereu?

– Poftim? întrebă Pascale încet. Ce se întâmplă „așa" mereu?

– Cei puri devin corupți.

Glasul îi era atât de grav, încât amenința să se transforme într-o șoaptă. Gazul utilizat în atacul din sala templului nu-i ajunsese până în plămâni, totuși îi putea simți efectul asupra laringelui.

– Janequin lucra de mulți ani la păsările acelea, continuă Sylveste, încă de când l-am cunoscut în Mantell. Începuseră ca sculpturi vii, perfect inocente. El spunea că orice colonie aflată pe orbita unei stele numite Pavonis trebuie să aibă câțiva păuni. După care cineva s-a gândit la o utilizare mai bună pentru ei.

– Poate că toți erau veninoși, zise Pascale prelungind ultimul cuvânt într-un șuierat sâsâit. Erau programați ca niște minibombe umblătoare.

– Cumva mă îndoiesc că el a modificat mai mulți.

Poate că de vină era aerul, dar bărbatul se simți pe neașteptate vlăguit, având nevoie imediată de somn. Știa că deocamdată se aflau în siguranță. Dacă ucigașii îi urmăriseră – și poate că ucigașii nici măcar nu-și dăduseră seama că nu se numărau printre morți –, atunci ar fi trebuit să fi ajuns deja în partea aceasta din înveliș.

– N-am crezut niciodată că el ar fi avut inamici adevărați, spuse Pascale și fraza ei păru că se zvârcolește independentă în spațiul lor restrâns.

Sylveste își imagină frica femeii; deoarece era lipsită de văz și nu se bucura decât de asigurările lui, locul acesta întunecat trebuia să fost extrem de înfricoșător.

– Nu mă gândisem niciodată, continuă ea, că cineva l-ar ucide pentru ceva ce ar fi dorit de la el. Nu mă gândisem că ar exista ceva care să valoreze atât de mult.

Laolaltă cu restul echipajului, Khouri avea să intre până la urmă în refrisomn pentru majoritatea timpului necesar navei să ajungă la Resurgam. Însă înainte de asta ea petrecu mare parte din orele de trezie în turelă, fiind supusă la nesfârșite simulări.

După o vreme turela începu să-i invadeze visele, într-atât încât plictiseala nu mai era un termen adecvat pentru a cuprinde repetitivitatea exercițiilor pe care Voliova le concepuse pentru ea. Începuse totuși să salute pierderea în mediul turelei, deoarece oferea un respiro temporar de la grijile ei. În turelă, problema Sylveste devenea doar o mâncărime măruntă și iritantă, nimic mai mult. Khouri era perfect conștientă că se găsea într-o situație imposibilă, dar asta nu mai părea de acum esențial. Turela însemna totul și de aceea n-o mai speria. Continua să fie ea însăși după ședințe și începu să creadă că turela nu prea conta; că finalmente n-avea să joace niciun rol important în rezultatul misiunii ei.

Totul se schimbă când apărură câinii.

Erau copoii lui Mademoiselle: agenți cibernetici pe care ea îi eliberase în turelă în timpul unei sesiuni a lui Khouri. Câinii pătrunseseră în sistem prin intermediul interfeței neurale, exploatând unica slăbiciune scuzabilă a sistemului. Voliova o consolidase împotriva atacurilor software, dar nu-și imaginase în mod evident că atacul putea sosi din partea creierului persoanei conectate la turelă. Copoii lătraseră înapoi, anunțând că ajunseseră în siguranță în nucleul turelei, însă nu reveniseră la Khouri în timpul sesiunii când fuseseră sloboziți, deoarece aveau nevoie de multe ore pentru

a adulmeca toate ungherele și ascunzișurile din arhitectura bizantină a turelei. De aceea rămăseseră în sistem mai bine de o zi, până când Voliova o conectase din nou pe Khouri.

Atunci copoii reveniseră la Mademoiselle, iar ea îi decriptase și dezvăluise prada pe care o localizaseră.

– Are un pasager clandestin, rosti Mademoiselle când rămase doar cu Khouri după o sesiune. Ceva s-a ascuns în sistemul turelei și sunt gata să pun prinsoare că Voliova nu are habar despre asta.

Din clipa aceea Khouri încetă să mai privească incinta turelei cu totală nepăsare.

– Explică, zise ea simțind cum temperatura corpului îi coboară brusc.

– O entitate digitală; mai bine de atât n-am cum s-o descriu.

– Ceva ce au întâlnit copoii?

– Da, însă...

O dată în plus, Mademoiselle păru că-și caută cuvintele. Ocazional Khouri suspecta că era autentică: implantul avea de-a face cu o situație aflată la ani-lumină depărtare de orice din așteptările realei Mademoiselle.

– Nu înseamnă că ei ar fi văzut-o, continuă simularea, nici integral și nici măcar o părticică din ea. Este prea subtilă pentru așa ceva, fiindcă altfel sistemele antiintruziune ale Voliovei ar fi prins-o. Mai degrabă copoii au perceput absențele din locurile unde tocmai fusese; au simțit curenții pe care-i stârnește când se deplasează.

– Fă-mi o favoare, rosti Khouri, încearcă să nu mai faci să sune atât de înfricoșător, de acord?

– Scuze, dar nu pot nega că prezența entității este tulburătoare.

– Tulburătoare pentru tine? Și pentru mine cum crezi că este? Khouri clătină din cap, stupefiată de ferocitatea indiferentă a realității. Bun, tu ce crezi că este? Un soi de virus, ca toți ceilalți care erodează nava?

– Nu, pare ceva mult mai avansat. Defensivele Voliovei au menținut nava operațională în ciuda celorlalte entități virale, ba chiar a ținut la depărtare și Epidemia Fuziunii. Însă asta...

Mademoiselle o privi pe Khouri cu o imitație convingătoare a fricii. Copoii s-au speriat de ea! Prin felul cum a scăpat de ei, s-a dovedit mai inteligentă decât aproape orice din experiența mea. Totuși, nu i-a atacat, iar asta mă tulbură și mai mult.

– De ce?

– Fiindcă sugerează că așteaptă momentul cel mai bun.

Sylveste n-a aflat niciodată cât de mult dormiseră. Poate că nu fuseseră decât minute, ticsite de vise febrile, încărcate de adrenalină, de haos și de fugă, sau poate că fuseseră ore ori chiar o porțiune întreagă din zi. Nu avea cum să știe. Indiferent de explicație, nu se prăbușiseră din cauza epuizării naturale. Trezit de ceva, Sylveste înțelese șocat că respiraseră gaz soporific, care fusese pompat în sistemul de tuneluri. Nu era de mirare că aerul păruse atât de înmiresmat și de răcoros.

Se auzea un zgomot precum cel scos de șoareci în podul unei case.

O atinse cu mâna pe Pascale, trezind-o, și ea se deșteptă cu un geamăt plângăreț, după care petrecu câteva secunde neliniștite de negare a realității, încercând să înțeleagă împrejurimile și propia soartă. Sylveste îi studie amprenta termică a chipului și văzu că neutralitatea lui ca de ceară se surpă într-un melanj expresiv de remușcare și teamă.

– Trebuie să ne mișcăm, zise el. Au pornit pe urmele noastre – au gazat tunelurile.

Zgomotele se apropiau cu fiecare secundă. Pascale continua să se găsească undeva între trezie și vis, totuși izbuti să deschidă gura și-l întrebă, vorbind parcă prin vată:

– În ce direcție?

– Pe aici, răspunse Sylveste.

O împinse prin cea mai apropiată deschidere similară unei valve. Femeia se împiedică pe podeaua fără fricțiune și căzu. Sylveste o ajută să se ridice, se înghesui lângă ea și o ținu de mână. În față era beznă, iar ochii lui nu dezvăluiau decât câțiva metri de tunel dincolo de poziția lor curentă. Își dădu seama că era aproape la fel de orb ca soția lui.

Mai bine totuși decât nimic.

– Stai! rosti Pascale. Lumină înapoia noastră, Dan!

Și glasuri. Acum el le putea auzi murmurele fără cuvinte, agitate. Zăngănituri de metal. Probabil că rețelele de senzori chimici îi urmăreau deja; adulmecători feromonici citeau reziduurile de panică umană din aer, expediind datele direct în senzorialul urmăritorilor.

– Mai repede, zise Pascale.

Sylveste aruncă o privire în urmă și ochii îi fură supraîncărcați pentru moment de altă lumină. Era o strălucire albăstruie, care zugrăvea peretele îndepărtat al coridorului, tremurând ca și cum cineva ar fi ținut o făclie. Încercă să iuțească pasul, însă podeaua tunelului se înclina, astfel că îi venea tot mai greu să găsească tracțiune pe laturile netede ca sticla; parcă ar fi încercat să se cațăre printr-un horn din gheață.

Gâfâieli, scrâșnituri de metal pe pereți, comenzi lătrate.

Devenise mult prea abrupt acum. Ducea o bătălie constantă doar pentru a-și păstra echilibrul, doar pentru a nu luneca îndărăt,

– Treci înapoia mea, îi spuse femeii și se întoarse către lumina albăstruie.

Pascale se strecură iute pe lângă el.

– Ce facem acum?

Lumina pâlpâi, după care spori treptat în intensitate.

– N-avem de ales, răspunse Sylveste. Nu-i putem întrece în viteză. Trebuie să ne întoarcem și să-i înfruntăm.

– Asta-nseamnă sinucidere.

– Poate că nu ne vor ucide dacă ne vor vedea chipurile.

Sylveste gândi că patru mii de ani de civilizație umană asociaseră minciuna aceea speranței, dar, ținând seama că era unica pe care o aveau, abia dacă mai conta că era atât de deznădăjduită. Pascale îl cuprinse cu brațele în jurul pieptului și-și lipi capul de al lui, privind în aceeași direcție. Răsuflarea îi era întretăiată și îngrozită. Sylveste nu avea nicio îndoială că și răsuflarea lui suna la fel.

Probabil că inamicul le putea mirosi frica, cât se poate de literal.

– Pascale, rosti el, trebuie să-ți spun ceva.

– Acum?

– Da, acum. Nu mai putea distinge propria lui respirație rapidă de a femeii; fiecare expirație era o lovitură scurtă și puternică pe piele. În cazul în care nu mai am ocazia să spun nimănui... Este ceva ce am ținut secret prea mult timp.

– Vrei să spui în cazul în care murim?

El evită să-i răspundă direct la întrebare; o jumătate a minții se străduia să ghicească câte secunde sau zeci de secunde le mai rămăseseră. Poate că insuficiente pentru ceea ce avea de spus.

– Am mințit, rosti Sylveste, despre cele întâmplate la Lințoliul lui Lascaille.

Pascale dădu să spună ceva.

– Nu, așteaptă, continuă bărbatul. Ascultă-mă. Trebuie s-o spun. Trebuie să mă ușurez.

Glasul ei abia se auzea.

– Spune.

– Tot ce am povestit că s-a-ntâmplat acolo a fost adevărat. Ochii ei erau mari acum; viduri ovale în harta termică a feței. Atât doar că a fost invers. Nu transformarea Carinei Lefevre a început să se dezintegreze când ne-am apropiat de Lințoliu.

– Ce vrei să zici?

– A mea a fost... Eu am fost cel din cauza căruia era să murim amândoi.

Făcu o pauză, așteptând fie ca ea să spună ceva, fie ca urmăritorii să irupă din lumina albăstruie, care se apropia lent. Când nu se întâmplă nici una, nici cealaltă, continuă, pierdut în momentul de inerție al mărturisirii.

– Transformarea mea Jongler a început să se dezintegreze. Câmpurile gravitaționale din jurul Lințoliului au început să ne șfichiuiască. Carine avea să moară, dacă nu-mi separam jumătatea de modul de contact de a ei.

Își putea imagina cum Pascale încerca să potrivească toate astea peste șablonul pe care-l purta în minte, parte a istoriei convenționale cu care se născuse ea. Ceea ce spunea el nu era, nu putea să fie, nu trebuia să fie adevărul. Fusese foarte simplu. Transformarea lui

Lefevre începuse să se dezintegreze; Lefevre făcuse sacrificiul suprem, desprinzându-și jumătatea de modul de contact, pentru ca Sylveste să aibă o șansă de a supraviețui întâlnirii dure cu extratereștrii. Nu putea să fie altfel. Era ceea ce știa Pascale.

Atât doar că totul era fals.

– Așa ar fi trebuit să fi procedat. Este ușor de spus acum, după ce s-a întâmplat, dar n-am putut s-o fac... acolo și atunci.

Femeia nu-i putea citi expresia feței și Sylveste nu era sigur dacă asta îl mulțumea sau nu în clipa aceea.

– N-am putut acționa încărcăturile explozive de separare.

– De ce?

Și bărbatul gândi: ea vrea ca eu să spun că n-a fost posibil din punct de vedere fizic, că spațiul calm devenise prea restrictiv pentru mișcări fizice, că vortexurile gravitaționale îl țintuiseră și era imobil, chiar în timp ce acționau pentru a-i smulge carnea de pe oase. Însă asta ar fi fost o minciună și el era mai presus de așa ceva acum.

– Mi-a fost frică, rosti Sylveste. Mi-a fost mai frică decât în orice alt moment al vieții. Mi-a fost frică de ceea ce ar fi însemnat să mor într-un loc extraterestru. Mi-a fost frică de ceea ce s-ar fi întâmplat cu sufletul meu în preajma obiectului acela. În ceea ce Lascaille a numit Spațiul Revelației. Tuși, știind că nu mai rămăsese mult timp. Da, sună irațional, însă așa am simțit. Simulările nu ne pregătiseră pentru teroare.

– Ai reușit totuși să scapi.

– Torsiunile gravitaționale au dezintegrat vehiculul; au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă încărcăturile explozive. Eu n-am murit... și asta nu înțeleg, fiindcă ar fi trebuit să mor.

– Și Carine?

Înainte ca Sylveste să poată răspunde – de parcă ar fi avut vreun răspuns –, îi lovi un iz grețos de dulceag. Gaz soporific, din nou, atât doar că acum într-o doză mult mai densă. Îi umplu plămânii. Îi veni să strănute. Uită de Linșoliul lui Lascaille, uită de Carine, uită de propriul lui rol în indiferent care fusese soarta ei. Strănutul devenise brusc lucrul cel mai important din universul său.

Alături de scărpinarea îndârjită a pielii cu unghiile.

Un bărbat se contura pe fondul albastru. Expresia îi era indescifrabilă sub masca respiratorie, dar postura nu trăda decât indiferență plictisită. Ridică fără grabă brațul stâng. La început păru că ține în el un megafon cu mâner, însă felul cum îl direcționă era infinit mai deliberat. Ținti calm, până când țeava evazată fu îndreptată direct spre ochii lui Sylveste.

Făcu ceva – nu se auzi nici cel mai mic zgomot – și agonia ca lava topită îi străpunse creierul.

9

Mantell, Nekhebet Nordic, Resurgam, 2566

– Îmi pare rău în privința ochilor, rosti glasul după o eternitate de durere și mișcare.

O clipă Sylveste pluti în gânduri confuze, străduindu-se să pună în ordine evenimentele recente. Undeva în trecutul lui se aflau nunta, asasinatele, fuga în labirint, gazul tranchilizant, dar nimic nu se conecta cu nimic. Se simțea ca și cum ar fi încercat să reasambleze o biografie din câteva fragmente nenumerotate, o biografie ale cărei evenimente păreau chinuitor de familiare.

Durerea incredibilă din capul lui, când bărbatul îl țintise cu arma...

Era orb.

Lumea dispăruse, înlocuită de un mozaic staționar cenușiu; modul de dezactivare de urgență al ochilor săi. Opera lui Calvin fusese grav avariată. Ochii nu numai că încetaseră să mai funcționeze, ci fuseseră și agresați.

– Era mai bine să nu ne vezi, urmă glasul, foarte aproape acum. Te-am fi putut lega la ochi, dar n-am fost siguri ce puteau face minunățiile astea. Poate că vedeau prin orice țesătură am fi

folosit. A fost mai simplu așa. Impuls magnetic focalizat... probabil c-a durut nițel. A ars câteva circuite. Regret.

Reuși să sune ca și cum n-ar fi regretat deloc.

– Ce-i cu soția mea?

– Fetița lui Girardieau? N-a pățit nimic – în cazul ei n-a fost nevoie de nimic așa drastic.

Poate că din cauza faptului că devenise orb, Sylveste era mai sensibil la mișcarea din jur. Bănuia că se găseau într-un aparat de zbor care cotea prin canioane și văi pentru a evita furtunile de praf. Se întrebă cine era proprietarul vehiculului zburător, cine se afla acum la conducere. Oare forțele guvernului Girardieau mai controlau Cuvier sau toată colonia se prăbușise sub revolta Potecii Adevărate? Niciuna dintre variante nu era cu nimic atrăgătoare. Poate că el ar fi reușit să încheie o alianță cu Girardieau, dar acesta murise și Sylveste avusese dintotdeauna dușmani în structura de putere Inundațională; oameni cărora nu le plăcea felul cum Girardieau îi îngăduise să supraviețuiască după prima lovitură de stat.

Era însă în viață, iar orb mai fusese și alt dată. Starea respectivă nu-i era nefamiliară; știa că era ceva la care putea face față.

– Unde mergem? întrebă. Îl legaseră cu restrictive strânse, care-i inhibau circulația sângelui. Înapoi la Cuvier?

– Și dacă ar fi așa? replică glasul. Mă surprinde că ai fi grăbit s-ajungi acolo.

Aparatul vira și se înclină amețitor, picând și apoi tresărind smucit ca un iaht de jucărie în furtună. Sylveste se strădui să asocieze virajele cu harta sa mintală a sistemelor de canioane din jurul Cuvierului, dar în zadar. Probabil că se găsea mai aproape de orașul amarantin îngropat decât de casă, dar în același timp era perfect posibil să fie oriunde pe planetă.

– Sunteți...

Sylveste șovăi. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să simuleze ignoranța în privința situației, apoi alungă ideea. Nu trebuia să simuleze prea multe.

– Sunteți Inundaționiști?

– Tu ce crezi?
– Cred că sunteți Poteca Adevărată.
– Aplauze pentru răspuns!
– Voi sunteți acum la conducere?
– Da, noi conducem spectacolul.

Gardianul încercă să strecoare o nuanță de fanfaronadă în răspunsul lui, totuși Sylveste îi auzi ezitarea imperceptibilă. Nesiguranță, gândi el. Probabil că de fapt nu știau cât de bine mergea preluarea puterii. Poate că spusele lui erau adevărate, însă, deoarece comunicațiile la nivel planetar puteau să fi fost afectate, nu avea cum să știe cu certitudine; nu avea cum să confirme dimensiunile controlului exercitat de ei. Era perfect posibil ca forțele loiale lui Girardieau să fi păstrat capitala... sau poate o cu totul altă facțiune. Oamenii aceștia acționau mânați de credință, sperând că aliații lor avuseseră de asemenea succes.

Bineînțeles, puteau să se înșele complet.

Degete îi plasară masca pe față și muchiile ei dure îi pătrunseră în carne. Disconfortul era totuși tolerabil, ba chiar aproape imperceptibil față de durerea permanentă din ochi.

Respirația prin mască necesita efort. Trebuia să se străduiască pentru a inspira aer prin colectorul de praf încorporat în botul măștii. Două treimi din oxigenul care-i intra în plămâni provenea acum din atmosfera Resurgamului, iar ultima treime sosea dintr-un recipient presurizat ce atârna sub trompă. Conținea suficient bioxid de carbon pentru a declanșa reflexul de respirație al corpului.

Sylveste abia simțise asolizarea aparatului de zbor; până la deschiderea ușii, nici măcar nu fusese sigur că sosiseră undeva. Acum gardianul îi desfăcu legăturile și-l împinse poruncitor spre frigul și vântul de dincolo de ușă.

Oare afară era întuneric sau zi?

Nu știa și-i era imposibil să spună.

– Unde suntem? întrebă el.

Masca îi înăbușea vocea, făcând-o să sune ca a unui imbecil.

– La ce ar conta să știi? Glasul gardianului nu era distorsionat și Sylveste înțelese că bărbatul respira aerul direct. Chiar dacă ai putea merge pe jos până la oraș – ceea ce nu-i cazul –, n-ai putea ajunge mai departe de un scuipat de locul în care te găsești acum, fără să te omori singur.

– Vreau să vorbesc cu soția mea.

Gardianul îl prinse de braț și-l smuci înapoi, răsucindu-l până când Sylveste avu senzația că i-l va disloca. Se împletici, dar celălalt nu-l lăsă să cadă.

– O să vorbești cu ea când noi vom fi pregătiți. Ți-am spus că-i sănătoasă, da? N-ai încredere în mine?

– Tocmai v-am văzut omorându-mi socrul. Tu ce crezi?

– Cred c-ar trebui să-ți ții gura.

O mână îl apăsă pe ceafă, aplecându-l ca să intre în adăpost. Vântul încetă să-i mai înțepe urechile; brusc, glasurile căpătară reverberație. În urma lor o ușă de presiune se închise bufnind și ampută zgomotul furtunii. Deși orb, Sylveste simți că Pascale nu era în preajma lui și speră că asta însemna că ea fusese escortată separat și că gardianul nu mințise când îi spusese că era în siguranță.

Cineva îi smulse masca.

Urmă după aceea un marș forțat prin coridoare înguste, care duhneau din lipsă de igienă și-i învineți umerii. Escorta îl ajută să coboare pe scări ce zăngăneau și să călătorească cu două elevatoare ce se zguduiau, pe o distanță imposibil de apreciat. Ieșiră într-un spațiu subteran care răsuna de ecouri; aerul cu gust metalic era răcoros. Trecură pe lângă o conductă de ventilație din care răbufneau rafale regulate; de la suprafață se auzea țipătul ascuțit al vântului. Sylveste auzi intermitent voci și, cu toate că i se păru că recunoștea intonații, nu putea atribui nume sunetelor.

În cele din urmă ajunseră într-o încăpere.

Avea convingerea că era zugrăvită în alb. Aproape că putea simți presiunea cubică, impasibilă a pereților ei.

Cineva se opri lângă el; respirația îi mirosea a varză. Simți degete care-i atinseră delicat fața. Erau învelite în ceva lipsit de textură,

cu un iz foarte slab de dezinfectant. Ajunseră la ochii lui și le ciocăni fațetele cu ceva dur.

Fiecare ciocănitură era o nouă micuță de durere îndărătul tâmplelor sale.

– O să-i reparăm când spun eu, rosti un glas pe care îl cunoștea mai presus de orice îndoială. Era femeiesc, însă cu o ușoară răgușeală care-l făcea aproape masculin. Deocamdată îl menținem orb.

Pași se îndepărtară; probabil că vorbitoarea îi făcuse semn escortei să plece. Rămas singur acum, fără niciun punct de referință, Sylveste simți că-și pierde echilibrul. Indiferent cum s-ar fi mișcat, matricea gri rămânea în fața lui. Picioarele i se înmuiaseră și nu avea nimic de care să se sprijine. Din câte știa, putea să fie pe o scândură din lemn suspendată la zece nivele deasupra podelei.

Începu să cadă și flutură jalnic din brațe.

Ceva îl prinse de antebrat și-l stabiliză. Auzi un hârșâit pulsatoriu, ca și cum cineva ar fi tăiat un buștean cu fierestrăul.

Propria lui respirație.

Auzi un plescăit slab și știu că femeia deschisese gura pentru a vorbi din nou. Acum probabil că surâdea, contemplându-l.

– Cine ești? întrebă Sylveste.

– Ticălos amărât! Nici măcar nu-mi mai știi vocea.

Degetele ei îi pipăiră antebrațul, localizând expert nervii și strivindu-i în locul cuvenit. El emise un schelălăit de câine; era primul stimul extern care-l făcu să dea uitării durerea din ochi.

– Jur că nu te cunosc, zise Sylveste.

Femeia retrase degetele. Când nervii și tendoanele reveniră la locurile lor, urmă și mai multă durere, care se pierdu într-un disconfort paralizant ce-i cuprinse tot brațul și umărul.

– Ar trebui, răspunse glasul răgușit. Sunt cineva despre care ai crezut c-a murit de mult, sub o alunecare de teren.

– Sluka, spuse el.

Voliova se îndrepta către Căpitan când se petrecu evenimentul neliniștitor. Acum, după ce restul echipajului – inclusiv Khouri – dormea pe durata călătoriei spre Resurgam, ea revenise la vechiul

obicei de a conversa cu Căpitanul doar ușor încălzit; ridicându-i temperatura creierului cu fracțiunea de grad kelvin necesară pentru a atinge un grad de conștiință, oricât de fragmentară. Asta fusese rutina ei aproape doi ani și avea să mai continue alți doi ani și jumătate, până când nava sosea la Resurgam și alții ieșeau din refrisomn. Desigur, conversațiile nu erau frecvente – ea nu putea risca să-l încălzească prea des, pentru că la fiecare încălzire boala înainta încă puțin prin Căpitan și prin substanța înconjurătoare –, dar reprezentau oaze micuțe de interacțiune umană în săptămânile umplute altfel doar cu contemplarea virușilor, a armelor și a problemei generale a materialului suferind al navei.

Așa că, în felul ei, Voliova abia aștepta discuțiile acelea, deși Căpitanul își amintea rareori ce discutaseră data trecută. Mai rău încă, în ultimul timp, în relația lor apăruse un soi de răceală. Pe de o parte asta, era din cauza ghinionului lui Sajaki de a nu-l găsi pe Sylveste în sistemul Yellowstone, condamnându-l pe Căpitan la minimum altă jumătate de deceniu de chin... sau la mai mult, dacă nu putea fi găsit nici pe Resurgam, ceea ce i se părea Voliovei o posibilitate măcar teoretică. Căpitanul o întreba însă întruna cum mergea căutarea lui Sylveste și ea trebuia să-i dea de fiecare dată vestea că lucrurile nu se derulau sub niște auspicii pe atât de bune pe cât ar fi dorit. În clipa aceea Căpitanul devenea posac – nu l-ar fi putut acuza pentru asta – și tonul conversației se înnegura, adesea într-atât încât bărbatul nu mai comunica defel. Când ea încerca să-i vorbească iarăși, după zile sau săptămâni, el uitase ce-i spusese Voliova și treceau din nou prin același proces, atât doar că acum ea se străduia din răsputeri să-i prezinte vestea mai blând ori să-i confere o nuanță optimistă.

Celălalt aspect care arunca o umbră asupra conversațiilor lor pornea de la Voliova – insistența ei sâcâitoare de a-l întreba pe Căpitan despre vizita lui și a lui Sajaki la Jonglerii Minții. Abia în ultimii ani femeia devenise interesată de detaliile vizitei, pentru că acum i se părea că modificarea personalității lui Sajaki apăruse cam în jurul acelui moment. Desigur, modificarea minții era exact motivul pentru care te duceai la Jongleri, dar de ce le-ar fi îngăduit

Sajaki extratereștrilor să-l schimbe în rău? Era mai crud decât fusese vreodată, despotic și egoist, pe când anterior fusese un conducător ferm, dar obiectiv, un membru prețios al Triumviratului. Acum Voliova abia dacă se mai încredea în el. În loc să arunce o lumină asupra schimbării, Căpitanul îi respingea întrebările cu agresivitate, lăsând-o și mai obsedată de ceea ce se întâmplase.

Voliova mergea așadar pentru a vorbi cu el, examinând mintal aspectele acestea; întrebându-se cum să abordeze inevitabila întrebare despre Sylveste și ce nouă metodă să folosească pentru a-l descoase pe Căpitan despre Jongleri. Și pentru că mergea pe ruta ei obișnuită, era silită să treacă prin sala-cache.

Și văzu că una dintre arme – întâmplător, una dintre cele mai temute – părea să se fi mișcat.

– S-au petrecut evenimente noi, zise Mademoiselle. Atât norocoase, cât și invers.

Era o surpriză în sine să fie conștientă; cu atât mai mult s-o audă pe Mademoiselle. Ultima amintire a lui Khouri după ce suise într-un sarcofag de refrisomn fusese chipul Voliovei care o privea de deasupra și tasta comenzi în brățară. Acum ea nu putea nici să vadă, nici să simtă nimic, nici măcar senzația de frig, totuși știa că se afla încă – cumva – în sarcofag și că era încă, într-o măsură, adormită.

– Unde... când... sunt?

– Ești tot la bordul navei și aproximativ la jumătatea drumului spre Resurgam. Ne mișcăm foarte rapid acum; nu mai avem nici unu la sută până la viteza luminii. Ți-am crescut extrem de puțin temperatura neurală, atât cât să putem conversa.

– Voliova nu-și va da seama?

– Mă tem că asta ar fi problema noastră cea mai măruntă. Mai ții minte cache-ul și că eu am găsit ceva care se ascundea în arhitectura turelei? Mademoiselle nu așteptă un răspuns. Mesajul cu care s-au întors copoii n-a fost ușor de descifrat. În următorii trei ani... indicațiile lor au devenit mai clare.

Khouri și-o imagină pe Mademoiselle disecându-și câinii și studiind topologia măruntaielor revărsate.

– Aşadar pasagerul clandestin este real?

– Ah, da! Şi de asemenea ostil, dar vom ajunge şi acolo.

– Ai vreo idee ce anume este?

– Nu, zise Mademoiselle rezervat, însă cele aflate sunt aproape la fel de interesante.

Spusele lui Mademoiselle erau legate de topologia turelei, care era în sine un ansamblu enorm de complex de computere: straturi concrescute în decenii de timpul navei. Era îndoielnic că vreo minte – chiar şi Voliovei – ar fi putut înţelege mai mult decât elementele de bază ale topologiei respective, felul cum diversele straturi se întrepătrundeau şi se pliau pe ele însele. Dintr-un punct de vedere, turela era totuşi uşor de vizualizat, fiind aproape complet deconectată de restul navei – din acest motiv, majoritatea funcţiilor superioare ale armelor-cache puteau fi accesate doar de cineva prezent fizic în scaunul turelei. Turela era înconjurată de un firewall şi datele puteau să treacă doar din restul navei către ea. Motivele aveau o natură tactică; întrucât armele turelei (şi nu numai cele din cache) ieşeau în exteriorul navei în timpul utilizării, ele ofereau, potenţial, rute prin care arme inamice puteau penetra nava prin mijloace virale. De aceea turela era izolată, protejată de restul dataspaţiului navei printr-o trapă unidirecţională, care permitea datelor să intre în turelă din restul navei, dar nimic din turelă nu putea ieşi.

– Şi acum, încheie Mademoiselle, ţinând seama de faptul că am descoperit ceva în turelă, te invit să tragi concluzia logică.

– Indiferent despre ce ar fi vorba, a ajuns acolo din greşeală.

– Da. Mademoiselle păru încântată, aproape ca şi cum ideea aceea nu-i venise până atunci. Cred că ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca entitatea să fi pătruns în turelă prin intermediul armelor, deşi cred că este mult mai probabil să fi intrat prin trapă. Ştiu, de asemenea, când a fost utilizată trapa pentru ultima oară.

– Când anume?

– Acum optsprezece ani. Mademoiselle continuă înainte ca Khouri să fi putut interveni: Mă refer, bineînţeles, la timpul navei.

În timpul universal, estimez că ar fi vorba de optzeci–nouăzeci de ani înainte de recrutarea ta.

– Sylveste? Sajaki a spus că motivul dispariției lui Sylveste a fost aducerea lui la bordul acestei nave pentru a-l vindeca pe căpitanul Brannigan. Datele se potrivesc între ele?

– În mod concludent, aș zice. Asta ar însemna 2460 – la douăzeci de ani după revenirea lui Sylveste de la Lințolieri.

– Crezi că el a adus... indiferent despre ce ar fi vorba?

– Noi știm doar ce ne-a spus Sajaki și anume că Sylveste a acceptat simularea Calvin pentru a-l vindeca pe căpitanul Brannigan. În timpul operației, Sylveste trebuie să fi fost conectat la dataspațiul navei și poate că așa a obținut acces pasagerul clandestin. După aceea – la foarte scurt timp după aceea, presupun – a intrat în turelă prin trapa unidirecțională.

– Și de atunci se află acolo?

– Așa se pare.

Părea să fie un șablon: de câte ori Khouri simțea că-și aranjase totul în minte sau că o făcuse măcar aproximativ, apărea ceva nou care-i făcea ferfeniță ipoteza. Se simțea ca un astrolog medieval, care crea cosmologii cu mecanisme tot mai complicate, pentru a încorpora fiecare bizarerie nou observată. Acum, într-un chip pe care nici măcar nu putea începe să-l ghicească, Sylveste era asociat turelei. Cel puțin nu se mai simțea stânjenită din cauza propriei sale ignoranțe. Până și Mademoiselle era bulversată.

– Ai menționat că entitatea era ostilă, rosti ea grijuliu, nefiind tocmai sigură că dorea să pună alte întrebări, pentru cazul în care răspunsurile erau prea dificil de asimilat.

– Da. Mademoiselle șovăi evident. Copoii au fost o eroare. Am fost prea impetuoasă. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că Hoțul-Soarelui...

– Hoțul-Soarelui?

– Așa își spune entitatea. Pasagerul clandestin, adică.

Asta nu era bine. De unde știa ea numele entității? Brusc, Khouri își aminti că Voliova o întrebase dacă numele acela însemna ceva pentru ea. Dar nu era doar atât. Era ca și cum ea auzise

numele acela în vise de o vreme. Deschise gura să vorbească, însă Mademoiselle i-o luă înainte.

– S-a folosit de copoi ca să scape. Sau cel puțin o parte din el a scăpat. S-a folosit de ei ca să intre în mintea ta.

Sylveste nu dispunea de nicio modalitate sigură pentru a marca trecerea timpului în noua lui închisoare. Sigur era doar faptul că de la capturarea lui trecuseră multe zile. Bănuia că fusese drogat, silit la un somn comatos, lipsit de orice vise. Când visa totuși, ceea ce se întâmpla rareori, putea să vadă, însă visele se învârteau întruna în jurul iminentei lui orbiri și al neprețuitei vederii pe care o păstra. Când se trezea, vedea numai cenușiu, dar după un timp – bănui că după câteva zile – cenușiul își pierduse structura geometrică. Șablonul îi fusese impus prea mult timp asupra creierului, care îl elimina acum pur și simplu. Rămânea o infinitate incoloră ce nu mai putea fi recunoscută ca având culoarea gri, ci era pur și simplu o absență strălucitoare a nuanțelor.

Se întrebă ce anume pierdea. Poate că ambientul actual era atât de banal și de spartan, încât mintea lui ar fi efectuat, mai devreme sau mai târziu, același truc de filtrare, chiar dacă el și-ar mai fi păstrat vederea. Percepea doar piatra din jur, care absorbea sunetele; multe megatone de piatră. Se gândea constant la Pascale, însă de la o zi la alta devenea tot mai greu s-o păstreze în minte. Cenușiul părea să i se infiltreze în amintiri, întinzându-se peste ele ca betonul umed. Sosi apoi o zi, imediat după ce își terminase de mâncat rațiile, când ușa celulei fu descuiată și două glasuri i se auziră.

Primul îi aparținea lui Gillian Sluka.

– Fă ce poți cu el, rosti vocea ei croncănită. Între anumite limite.

– Ar trebui anesteziat în timp ce operez, replică cealaltă voce, masculină și vorbind parcă prin melasă.

Sylveste recunoscu mirosul de varză din respirația bărbatului.

– Așa ar trebui, dar nu se va întâmpla, ezită Sluka, după care adăugă: Nu mă aștept la minuni, Falkender. Vreau doar ca ticălosul să mă vadă.

– Lasă-mă câteva ore, spuse Falkender. Se auzi un bufnet când bărbatul puse ceva pe masa cu muchii tocite din celulă. O să fac tot ce pot, urmă el aproape murmurând, dar, din câte știu, ochii ăștia n-au avut nimic special înainte să-l orbești tu.

– O oră.

Femeia ieși trântind ușa. Învăluit într-un cocon de liniște după ce fusese capturat, Sylveste simți cum reverberațiile îi zguduie craniul. De prea mult timp se străduise să audă sunetul cel mai slab, să deducă indicii privitoare la soarta sa. Nu existase niciunul, dar în decursul procesului devenise sensibil la liniște.

Mirosi apropierea lui Falkender.

– Sunt încântat să lucrez cu dumneata, domnule doctor Sylveste, rosti bărbatul aproape sfios. Sunt convins că pot repara majoritatea stricăciunilor pe care ți le-a pricinuit ea, dacă voi dispune de timp.

– Ți-a acordat o oră, zise Sylveste. Propriul lui glas suna străin; trecuse prea mult timp de când îl folosise și pentru altceva decât mormăieli incoerente în timpul somnului. Ce ai putea reuși într-o oră?

Îl auzi pe bărbat scotocind prin instrumente.

– Măcar îți voi îmbunătăți situația. Își puncta remarcile prin cloncăniri din limbă. Desigur, voi putea face mai multe dacă nu te împotrivești. În același timp însă nu pot promite că va fi plăcut.

– Sunt convins că vei face tot ce poți.

Degetele bărbatului lunecară peste ochii lui, testându-i ușor.

– L-am admirat mereu pe tatăl dumitale. Altă cloncăneală, amintindu-i lui Sylveste de una dintre păsările lui Janequin. Este bine știut că el ți-a creat ochii aceștia.

– Simularea lui de nivel-beta, îl corectă Sylveste.

– Bineînțeles, bineînțeles. (Îl putea vizualiza pe Falkender fluturând din mână pentru a îndepărta precizarea aceea imaterială.) Și nici simul alfa – toți știm c-a dispărut de mulți ani.

– L-am vândut Jonglerilor, rosti Sylveste sec.

După atâția ani de tăinuire a adevărului, acesta ieși din gura lui ca o sămânță mică și acră.

Falkender emise din trahee un sunet ciudat despre care Sylveste decise până la urmă că era modul în care chicotea bărbatul.

– Bineînțeles, bineînțeles. Știi, mă surprinde că nimeni nu te-a acuzat niciodată de așa ceva. Dar asta înseamnă cinism omenesc pentru dumneata. Un bâzâit ascuțit umplu aerul, urmat de o vibrație care sfredelea nervii. Cred că-ți poți lua rămas-bun de la perceperea culorilor, adăugă Falkender. Monocromia va fi maximumul pe care-l voi putea obține.

Khouri sperase să beneficieze de un spațiu mintal de respiro, de un interval temporal în care să-și adune gândurile, în care să asculte în liniște răsuflarea prezenței invazive din mintea ei. Însă Mademoiselle continua să vorbească.

– Cred că Hoțul-Soarelui mai încercase manevra asta. Mă refer, desigur, la predecesorul tău.

– Vrei să spui că pasagerul clandestin a încercat să intre în capul lui Nagorni?

– Exact. Atât doar că în cazul lui n-au existat copoi în care să se furișeze. Hoțul-Soarelui trebuie să fi recurs la ceva mult mai rudimentar.

Khouri se gândi la tot ce aflase de la Voliova despre episodul acela.

– Îndeajuns de rudimentar pentru ca Nagorni să înnebunească?

– Evident. Și poate că Hoțul-Soarelui doar a încercat să-și impună voința asupra lui. Evadarea din turelă era imposibilă, așa că a încercat doar să-l transforme pe Nagorni în marioneta lui. Poate că totul s-a realizat prin sugestii subconștiente, pe când el era în turelă.

– Vreau să știu exact în ce rahat mă aflu.

– Nu se poate vorbi despre așa ceva deocamdată. Au fost doar câțiva copoi – insuficient pentru ca el să facă multe pagube.

– Ce s-a-ntâmplat cu copoii?

– I-am decriptat, desigur – le-am aflat mesajele. Dar, procedând așa, m-am deschis față de el. Față de Hoțul-Soarelui. Copoii trebuie să-l fi limitat într-o anumită măsură, pentru că atacul lui asupra mea n-a fost nici pe departe subtil. Din fericire, pentru că

altfel nu mi-aș fi putut desfășura defensivele la timp. N-a fost prea greu de înfrânt, însă, bineînțeles, am avut de-a face doar cu o părticică infimă din el.

– Atunci sunt în siguranță?

– Nu tocmai. L-am alungat, însă numai din implantul în care mă aflu eu. Din păcate, defensivele mele nu se extind la celelalte implanturi ale tale, incluzându-le pe cele pe care ți le-a instalat Voliova.

– Hoțul-Soarelui mai este în capul meu?

– Este posibil ca nici măcar să nu fi avut nevoie de copoi, rosti Mademoiselle. Poate că a intrat în implanturile Voliovei imediat ce ea te-a plasat în turelă. În tot cazul, i-a găsit pe copoi în mod avantajos. Dacă n-ar fi încercat să mă invadeze prin ei, poate că nu i-aș fi perceput prezența în celelalte implanturi ale tale.

– Eu mă simt absolut la fel.

– Asta-i bine. Înseamnă că am aplicat contramăsuri eficiente. Mai ții minte cum am utilizat contramăsuri împotriva terapiilor de loialitate ale Voliovaei

– Da, încuviință Khouri posac, nesigură dacă acelea funcționaseră atât de bine cum îi plăcea lui Mademoiselle să-și închipuie.

– Ei bine, acestea sunt în principal identice. Unica deosebire este că le folosesc împotriva locurilor din mintea ta pe care le-a ocupat Hoțul-Soarelui. În ultimii doi ani, noi am dus un fel de... Făcu o pauză, după care păru să aibă un moment de revelație. I-ai putea spune un „război rece".

– E sigur c-a fost rece.

– Și lent, adăugă Mademoiselle. Frigul ne-a răpit energiile de a face mai mult. Și, desigur, a trebuit să avem grijă să nu-ți provocăm vreun rău. Rănirea ta nu m-ar fi ajutat nici pe mine, nici pe Hoțul-Soarelui.

Khouri își reaminti motivul pentru care conversația aceasta era posibilă.

– Dar acum, când am fost încălzită...

– Ai înțeles perfect. Campania noastră s-a intensificat după încălzire. Cred că până și Voliova s-ar putea să suspecteze ceva. De altfel o sondă îți citește creierul chiar acum. Poate că a detectat

războiul neural dintre mine și Hoțul-Soarelui. M-aș fi retras... dar Hoțul-Soarelui ar fi profitat de momentul acela pentru a-mi copleși contramăsurile.

– Totuși, îl poți ține la depărtare...

– Așa cred. Însă, dacă nu voi mai reuși, am considerat că trebuie să știi ce s-a întâmplat.

Măcar asta era rezonabil; mai bine să știe că Hoțul-Soarelui era în ea decât să sufere amăgirea că era curată.

– Vreau, de asemenea, să te avertizez. Majoritatea lui a rămas în turelă. Sunt absolut sigură că va încerca să intre în tine complet sau cât de mult posibil, când va avea ocazia

– Adică data viitoare când voi fi în turelă?

– Recunosc că opțiunile sunt limitate, încuviință Mademoiselle. M-am gândit totuși că este preferabil să cunoști situația în totalitate.

Khouri gândi că era încă foarte departe de o asemenea cunoaștere. Totuși, spusele fantomei erau corecte. Mai bine să evalueze pericolul decât să-l ignore.

– Dacă, într-adevăr, Sylveste a fost responsabil pentru entitatea asta, zise ea, atunci uciderea lui nu-mi va pricinui sub nicio formă multe remușcări.

– Mă bucur. Iar vestea nu este complet rea, te asigur. Când am trimis copoii în turelă, am trimis de asemenea și un avatar al meu. Iar din rapoartele cu care s-au întors copoii, știu că avatarul a rămas nedetectat de Voliova, cel puțin în zilele acelea de început. Desigur, asta se întâmpla cu mai bine de doi ani în urmă... totuși n-am niciun motiv să suspectez că avatarul a fost descoperit între timp.

– Presupunând că n-a fost distrus de Hoțul-Soarelui.

–Perfect adevărat, acceptă Mademoiselle. Însă, dacă Hoțul-Soarelui este atât de inteligent pe cât presupun, nu va întreprinde nimic care să poată atrage atenția asupra lui. El nu poate ști cu certitudine că avatarul acela n-a fost trimis de Voliova în sistem. La urma urmelor, ea are destule îndoieli personale.

– De ce ai făcut-o?

– Pentru ca, dacă va fi necesar, să pot prelua controlul turelei.

În cazul în care Calvin ar fi avut un mormânt, gândi Sylveste, atunci tatăl lui s-ar fi răsucit în el mai repede decât Cerber în jurul stelei neutronice Hades, îndurerat de maltratarea propriei sale creații. Atât doar că el era deja mort sau cel puțin acorporal cu mult înainte ca simularea lui să conceapă ochii lui Sylveste. Asemenea jocuri mintale țineau durerea la distanță, cel puțin o parte din timp. Adevărul era că, de când fusese capturat, nu existase cu adevărat un moment în care să nu fi fost încercat de dureri. Falkender se auto-măgulea, dacă își imagina că operația lui amplifica agonia lui Sylveste într-un grad semnificativ.

În cele din urmă – miraculos – durerea începu să se diminueze.

Era ca și cum în minte i s-ar fi deschis un vid, un ventricul rece, în care nu exista decât neant, care nu existase până atunci acolo. Îndepărtarea durerii semăna cu îndepărtarea unui reazem interior. Sylveste se simți colapsând; cornișe întregi din psihicul său se desprindeau sub greutatea lipsită brusc de susținere. Avu nevoie de un efort considerabil pentru a-și restabili o parte din echilibrul interior.

Iar acum vedea spectre incolore, evanescente.

Cu fiecare secundă, se definitivau în forme distincte. Pereții unei încăperi – pe atât de banală și nemobilată, pe cât și-o închipuise – și un bărbat mascat, aplecat peste el. Mâna lui Falkender era cuprinsă de un fel de mănușă cromată care nu se termina prin degete, ci printr-o explozie de manipulatoare minuscule și strălucitoare care aduceau cu apendicele unui rac. Un ochi îi era acoperit de un sistem de lentile aidoma unui monoclu, care era conectat la mănușă printr-un cablu segmentat din oțel. Pielea lui avea albeața pântecului unei șopârle; unicul ochi vizibil era defocalizat și cianotic. Stropi minusculi de sânge uscat îi împestrițau fruntea. Sângele se vedea verde-cenușiu, însă Sylveste știa prea bine ce era.

De fapt acum își dădu seama că totul era verde-cenușiu.

Mănușa se retrase și Falkender o scoase, folosindu-se de cealaltă mână. O peliculă de lubrifiant sclipitor acoperea pielea de sub mănușă.

Bărbatul începu să-și strângă trusa.

– Ei, bine, nu am promis minuni, zise el. Şi nici dumneata n-ar fi trebuit să te aştepţi la ele.

Când se mişcă, o făcu sacadat şi Sylveste avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă că ochii lui nu percepeau decât trei–patru imagini pe secundă. Lumea se deplasa în felul desenelor animate pe care copiii le realizau pe colţurile cărţilor şi care erau aduse la viaţă prin răsfoirea rapidă a paginilor între degetul mare şi arătător. La fiecare câteva secunde apăreau inversiuni neplăcute ale profunzimii, când Falkender apărea ca o nişă în formă de om decupată în peretele celulei, iar uneori o parte din câmpul vizual se bloca şi nu se mai schimba pentru zece secunde sau mai mult, chiar dacă Sylveste privea spre altă parte a încăperii.

Cu toate astea, era vedere sau cel puţin o rudă idioată a vederii.

– Mulţumesc, rosti el. Este o... îmbunătăţire.

– Cred c-ar fi bine să-i dăm drumul, spuse Falkender. Suntem şi aşa în întârziere cu cinci minute.

Sylveste încuviinţă din cap şi gestul acela simplu fu îndeajuns pentru a-i declanşa migrene pulsatorii. Nu erau însă mare lucru, comparativ cu ce îndurase în timpul operaţiei.

Se ridică încet de pe sofa şi păşi spre uşă. Pe neaşteptate, poate din cauză că mersul lui spre uşă avea acum un motiv – deoarece, pentru prima oară, se aştepta să păşească dincolo de ea –, acţiunea i se păru aberantă şi străină. Avea impresia că păşea cu nepăsare peste marginea unei stânci, în hău. Se simţea dezechilibrat. Era ca şi cum echilibrul intern i se obişnuise cu absenţa vederii şi acum era derutat de revenirea sa. Ameţeala dispăru totuşi chiar în clipa când doi bodyguarzi din Poteca Adevărată apărură de pe coridorul exterior şi-l prinseră de coate.

Falkender îl urmă.

– Ai grijă. S-ar putea să apară probleme de percepţie...

Deşi Sylveste îi auzi cuvintele, nu însemnau nimic pentru el. Acum ştia unde se afla şi acestui fapt era deocamdată prea copleşitoare. După mai bine de douăzeci de ani de exil, revenise acasă.

Închisoarea lui era Mantell, un loc pe care nu-l mai văzuse – şi pe care abia dacă-l vizitase în memorie – de la lovitura de stat.

10

În drum spre Delta Pavonis, 2564

Voliova stătea singură în sfera uriașă a punții, sub display-ul holografic al sistemului Resurgam. Scaunul ei, ca și celelalte goale din jur, era montat pe un braț lung, telescopic, cu foarte multe articulații, astfel că putea fi dirijat spre aproape orice punct de pe sferă. Sprijinindu-și bărbia în palmă, privise planetariul ore la rând, aidoma unui copil fascinat de o jucărie lucitoare.

Delta Pavonis era o aşchie de ambră roşie fixată în centru, cu cele unsprezece planete majore din sistem distribuite în jurul ei pe orbite, poziționate în coordonatele lor reale, cu pete de sfărâmături asteroidale și resturi de comete ce-și urmau propriile elipse; întregul planetariu era înconjurat de o centură Kuiper subțire, alcătuită din rămășițe înghețate, deformate într-o ușoară asimetrie de prezența stelei neutronice care era geamăna întunecată a lui Pavonis. Imaginea era mai degrabă o simulare decât amplificarea celor existente în fața lor. Senzorii navei erau suficient de acuți pentru a culege date de la depărtarea aceea, însă imaginea ar fi fost distorsionată de efectele relativiste și – mai rău – ar fi fost un instantaneu al sistemului așa cum arătase cu ani în urmă, în care pozițiile relative ale planetelor nu prezentau nicio asemănare cu situația

actuală. Cum strategia de apropiere a navei depindea în mod esențial de utilizarea gigantelor gazoase ale sistemului pentru camuflare și frânare gravitațională, Voliova trebuia să știe unde erau obiectele cosmice când ei ajungeau acolo, nu unde fuseseră cu cinci ani în urmă. Și nu doar atât. Înainte să ajungă nava în sistemul Resurgam, avangarda ei ar fi trecut deja mai departe, invizibilă, și era la fel de vital să-i aranjeze trecerea aceea la alinierea planetară optimă.

– Eliberare pietricele, spuse ea mulțumită acum că rulase suficiente simulări.

Nostalgia se conformă instantaneu și eliberă o mie de sonde minuscule, proiectându-le în fața navei ce decelera după un șablon de răspândire lentă. Voliova rosti o comandă în brățară și înaintea ei se deschise o fereastră provenită de la o videocameră de pe carcasă. Întregul ansamblu de pietricele se contractă în depărtare, aparent tras de o forță invizibilă. Norul se diminuă, pe măsură ce se îndepărtă de navă, până când Voliova nu mai putu să vadă decât un nimb încețoșat, care se micșora rapid. Pietricele se mișcau aproape cu viteza luminii și aveau să ajungă în sistemul Resurgam cu luni înaintea navei. Până atunci roiul avea să fie mai mare decât orbita Resurgamului din jurul stelei. Fiecare sondă micuță avea să se alinieze spre planetă și să capteze fotoni pe tot spectrul electromagnetic. Datele acelea erau apoi expediate într-o pulsație laser intens focalizată spre navă. Rezoluția fiecărei unități din roi avea să fie minusculă, însă prin combinarea rezultatelor lor se putea asambla o imagine foarte detaliată și precisă a Resurgamului. Nu avea să-i spună lui Sajaki unde era Sylveste, dar avea să-i ofere o idee despre posibilii centri de putere de pe planetă și – mai important – despre tipurile de defensive pe care le puteau utiliza.

Acesta era un detaliu în privința căruia Sajaki și Voliova căzuseră pe deplin de acord. Chiar dacă îl găseau pe Sylveste, părea improbabil ca el să accepte să vină de bunăvoie la bord.

– Știi ce i-au făcut lui Pascale? întrebă Sylveste.

– Este-n siguranță, răspunse chirurgul oculist în timp ce-l conducea prin tuneluri traheale, căptușite cu rocă, din adâncul Mantellului.

Cel puțin așa am auzit, adăugă el diminuând tihna lui Sylveste. Poate că mă înșel totuși. Nu cred că Sluka ar fi omorât-o fără motiv, dar este posibil s-o fi congelat.

– Congelat?

– Până va fi utilă. Cred că de acum ai înțeles că Sluka gândește pe termen lung.

Valuri continue de greață amenințau să-l copleșească. Ochii îl dureau, dar, așa cum își reamintea întruna, putea să vadă. Asta cel puțin însemna ceva. Fără văz, era lipsit de putere, nici măcar capabil de nesupunere eficientă. Cu văz, evadarea tot ar fi fost imposibilă, dar măcar era scutit de umilința împiedicată a orbului. Vederea pe care o deținea însă ar fi fost jalnică și pentru nevertebratul cel mai puțin dezvoltat. Percepția spațială era aleatorie și culoarea exista în lumea lui doar prin intermediul nuanțelor de cenușiu-verzui.

Iată ce știa Sylveste... ce-și amintea el.

Nu mai văzuse Mantell din noaptea loviturii de stat, cu douăzeci de ani în urmă. *Prima* lovitură de stat, se corectă el. După ce Girardieau fusese răsturnat, trebuia să se obișnuiască să gândească la propria sa detronare în termeni pur istorici. Regimul Girardieau nu închisese imediat locul, deși cercetările lui direcționate spre amarantini erau în conflict cu agenda lor Inundaționistă. Vreme de cinci–șase ani după lovitură, ei îi menținuseră funcționarea, însă, treptat, îi mutaseră înapoi în Cuvier pe cei mai buni cercetători ai lui Sylveste, înlocuindu-i cu ecoingineri, botaniști și specialiști în geoenergie. Mantell fusese redus finalmente la nivelul unei stații de testări cu echipaj minim, porțiuni întregi fiind puse la naftalină sau abandonate. Ar fi trebuit să fi rămas așa, dar începuseră deja să apară probleme din partea elementelor exterioare. De câțiva ani se zvonise că liderii Potecii Adevărate din Cuvier, Resurgam City sau cum îi ziceau în prezent, erau conduși de indivizi din exterior, o clică de foști simpatizanți ai lui Girardieau care-i ieșiseră din grații în timpul primei lovituri de stat. Se presupunea că briganzii aceia își modificaseră fiziologiile pentru a face față atmosferei pline de praf și sărace în oxigen

din afara domurilor, utilizând biotehnologii cumpărate de la căpitanul Remilliod.

Asemenea istorii erau firești, însă, după atacuri sporadice împotriva mai multor avanposturi, începuseră să pară mult mai puțin speculative. Sylveste știa că Mantell fusese abandonat la un moment dat, ceea ce însemna că ocupanții actuali puteau să fi trăit aici dinaintea asasinării lui Girardieau. Luni, posibil chiar ani.

Cu siguranță se comportau ca și cum ar fi fost proprietarii locului. Când intrară într-o încăpere, Sylveste știu că era cea în care Gillian Sluka îi vorbise după sosire, indiferent câtă vreme trecuse de atunci. Nu reuși totuși s-o recunoască; era perfect posibil să fi știut în mod intim camera aceasta în timpul cât fusese închis în Mantell, dar acum nu mai existau puncte de referință care să-l ajute. Decorul și mobilierul – atât cât era – fuseseră complet înlocuite. Femeia stătea cu spatele la el lângă o masă, cu mâinile înmănușate, proptite afectat mai sus de șolduri. Purta o jachetă cambrată, lungă până la genunchi, cu petice din piele aplicate pe umeri; ochii lui o vedeau ca având culoare măsliniu-închis. Părul strâns în coadă împletită îi atârna între omoplați. Nu proiecta entoptice. De ambele părți ale camerei, globuri planetare se roteau pe suporturi grațioase ca niște gâturi de lebede. Ceva ce aducea cu lumina zilei pătrundea în raze paralele prin plafon, deși ochii lui Sylveste o lipseau de orice căldură.

– Când am discutat prima dată după întemnițarea ta, rosti ea cu același glas croncănit, aproape c-am avut impresia că nu mă poți recunoaște.

– Credeam mereu că ai murit.

– Asta au dorit oamenii lui Girardieau să crezi. Povestea despre târâtorul nostru care ar fi fost prins de o alunecare de teren... numai minciuni! Am fost atacați – bineînțeles, ei credeau că tu te aflai la bord.

– De ce nu m-au ucis când m-au găsit la sit?

– Evident, și-au dat seama că le erai mai util viu decât mort. Girardieau nu era prost – el te-a folosit mereu în mod profitabil.

– Dacă ai fi rămas la sit, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Oricum, tu cum ai supraviețuit?

– Unii dintre noi am ieșit din târâtor înainte să fi ajuns la el asasinii lui Girardieau. Am luat ce echipamente am putut, am intrat în canioanele Gheara Păsării și am instalat corturi-bule. Asta-i tot ce am văzut timp de un an: interiorul unui cort-bulă. Am fost rănită destul de rău în atac.

Sylveste își trecu degetele peste suprafața pestriță a unuia dintre globurile montate pe piedestaluri. Acum vedea că reprezentau topografia Resurgamului în diverse epoci în decursul planificatului program de terraformare Inundaționist.

– De ce nu te-ai alăturat lui Girardieau în Cuvier? o întrebă pe femeie.

– El mă considera prea stânjenitoare ca să mă reprimească sub aripa lui. Era dispus să ne lase să trăim, însă numai pentru că uciderea noastră ar fi atras prea multă atenție. Au existat linii de comunicare, însă au fost retezate. Sluka făcu o pauză. Din fericire, am luat cu noi unele dintre flecușteţele lui Remilliod. Enzimele necrofage au fost cele mai utile. Praful nu ne afectează.

Bărbatul studie din nou globurile. Cu vederea deteriorată, putea doar să bănuiască culorile peisajelor planetare, dar presupunea că reprezentau un marș constant spre vegetație verde-albăstruie. Actualele platouri înalte aveau să devină mase de uscat scăldate de ocean. Păduri aveau să se întindă peste stepe. Se uită la globurile cele mai îndepărtate, care reprezentau versiunea de peste câteva secole a Resurgamului. Pe fața întunecată, orașe-scânteiau în salbe și o pulbere de habitate ca niște jucării minuscule încercuia planeta aidoma unui brâu. Poduri stelare ca fire de păianjen se întindeau de la ecuator spre orbită. Sylveste se întrebă ce s-ar fi ales de viziunea aceea delicată a viitorului, dacă soarele Resurgamului ar fi irupt din nou, așa cum făcuse cu nouă sute nouăzeci de mii de ani în urmă, tocmai când civilizația amarantină se apropia de un nivel uman de sofisticare?

Presupunea că nu mare lucru.

– Cu excepția biotehnologiei, întrebă el, ce v-a mai dat Remilliod? Sper că-mi apreciezi curiozitatea.

Sluka părea dispusă să-l satisfacă.

– Nu m-ai întrebat despre Cuvier și asta mă surprinde. După o secundă, adăugă: Sau despre soția ta.

– Falkender mi-a spus că Pascale este în siguranță.

– Da. Poate că la un moment dat îți voi permite să i te alături. Deocamdată însă doresc atenția ta totală. Încă n-am cucerit capitala. Restul Resurgamului este al nostru, dar oamenii lui Girardieau controlează Cuvier.

– Orașul mai este intact?

– Nu, răspunse ea. L-am... Privi peste umăr, direct la Falkender. Cheamă-l pe Delaunay, te rog. Și spune-i s-aducă și unul dintre cadourile lui Remilliod.

Falkender ieși, lăsându-i singuri.

– Înțeleg că între tine și Nils a existat un soi de acord, urmă Sluka, deși zvonurile pe care le-am auzit sunt prea contradictorii ca să aibă mult sens. M-ai putea ilumina?

– Indiferent ce ai fi auzit, n-a existat nimic oficial.

– Am înțeles de asemenea că fiica lui a fost adusă pentru a te zugrăvi într-o lumină defavorabilă.

– Era firesc, răspunse Sylveste obosit. Ar fi existat un anume prestigiu, dacă biografia ar fi fost realizată de un membru al familiei care mă ținea prizonier. Iar Pascale era tânără, totuși nu atât de tânără ca să nu fi sosit momentul să-și creeze o reputație. N-a pierdut nimeni – era imposibil ca Pascale să dea greș, deși, ca să fiu sincer, a făcut o treabă excelentă.

Făcu o grimasă mintală, amintindu-și cât de mult se apropiase ea de a dezvălui adevărul despre simularea de nivel-alfa a lui Calvin. Mai mult ca oricând, era convins că ea ghicise corect faptele, însă se abținuse să le introducă în biografie. Desigur, acum Pascale știa mai multe: ce se întâmplase lângă Lințoliul lui Lascaille, ca și faptul că moartea Carinei Lefevre nu fusese incidentul pe care-l descrisese Sylveste la revenirea pe Yellowstone. Însă nu-i mai vorbise după ce-i spusese adevărul acela.

– Iar Girardieau, urmă el, a avut satisfacția de a-și vedea fiica asociată cu un proiect realmente important. Ca să nu mai amintesc faptul că am fost oferit lumii pentru o examinare mai profundă. Înțelegi, eram fluturele-trofeu din colecția lui, dar până la apariția biografiei el nu dispusese de nicio modalitate simplă de a mă etala.

– Am parcurs biografia, zise Sluka. Nu sunt complet sigură că Girardieau a obținut ce dorea.

– A promis totuși că se va ține de cuvânt.

Ochii lui Sylveste tremurară și pentru o clipă femeia căreia i se adresa păru să fie o gaură în formă de femeie decupată în structura volumului încăperii, o gaură prin care se distingeau infinituri.

Momentul de stranietate trecu și el continuă:

– Eu doream acces la Cerber/Hades și cred că spre sfârșit Nils era aproape dispus să mi-l acorde, cu condiția ca și colonia să dispună de mijloacele necesare.

– Crezi că acolo există ceva?

– Dacă îmi cunoști ideile, atunci trebuie să te înclini înaintea logicii lor.

– Mi se par șocante... ca toate construcțiile amăgitoare.

Pe când vorbea, ușa se deschise și intră un bărbat pe care Sylveste nu-l mai văzuse până atunci, urmat de Falkender. Nou-sositul – despre care presupuse că era Delaunay – era îndesat și cu aspect de buldog. Avea o barbă de câteva zile și o beretă roșie pe țeasta rasă. În jurul ochilor se vedeau cercuri roșii, iar de gât îi atârna o pereche de ochelari antipraf. Pieptul îi era traversat de un păienjeniș de centuri și picioarele îi dispăreau în apreschiuri ocru.

– Arată-i șmecheria oaspetelui nostru, zise Sluka.

Delaunay purta într-o mână un cilindru negru, evident greu, pe care-l ținea de un mâner gros.

– Ia-l, îl îndemnă femeia pe Sylveste.

El se conformă; era pe atât de greu, pe cât se așteptase. Mânerul era atașat de vârful cilindrului; sub el exista un buton verde. Sylveste așeză cilindrul pe masă; era prea greu pentru a-l putea ține mult timp.

– Deschide-l! rosti Sluka.

El apăsă pe buton – era lucrul evident – şi cilindrul se deschise ca o matrioşcă rusească: jumătatea superioară se ridică pe patru suporturi metalice care înconjurau un cilindru mai mic, care până atunci fusese ascuns. După aceea cilindrul interior se despică similar, dezvăluind alt strat imbricat, şi procesul continuă până când fură înlăturate şase–şapte învelişuri.

La interior exista o coloană argintie subţire. Într-o parte a ei se afla o ferestruică, prin care se zărea o cavitate iluminată. În cavitatea aceea se găsea un ac cu gămălie mare, ca un bulb.

– Presupun că de acum ai înţeles ce este, spuse femeia.

– Pot să bănuiesc că n-a fost produs aici, zise Sylveste, şi nu ştiu ca noi să fi adus aşa ceva de pe Yellowstone. Rămâne aşadar numai minunatul nostru binefăcător Remilliod. El v-a vândut-o?

– Pe asta şi alte nouă. Au mai rămas opt acum, preciză Sluka, fiindcă pe a zecea am folosit-o împotriva Cuvierului.

– Este o armă?

– Oamenii lui Remilliod îi spuneau praf-fierbinte. Este antimaterie. Gămălia conţine doar cincizeci de miligrame de antilitiu, dar asta-i mai mult decât suficient pentru scopurile noastre.

– Nu ştiam că o asemenea armă este posibilă, rosti Sylveste. Ceva atât de mic, vreau să spun.

– E de-nţeles. Tehnologia a fost interzisă de aşa multă vreme, că aproape nimeni nu-şi mai aminteşte cum se poate construi.

– Ce putere are?

– Două kilotone. Îndeajuns ca să facă o gaură în Cuvier.

Sylveste încuviinţă din cap, absorbind implicaţiile cuvintelor. Încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi fost pentru cei care fie că muriseră, fie că fuseseră orbiţi de gămălia utilizată de Poteca Adevărată împotriva capitalei. Diferenţa de presiune dintre interiorul domurilor şi aerul din exterior ar fi dus la vânturi feroce, care ar fi baleiat spaţiile municipale bine ordonate. Îşi închipui cum fuseseră dezrădăcinaţi şi rupţi în bucăţi arborii şi plantele din parcurile dendrologice, cum fuseseră purtate de uragan păsările şi alte animale. Cei care supravieţuiseră breşei iniţiale – nu putea estima vreun număr – ar fi fost nevoiţi să caute adăpost

subteran, repede, înainte ca aerul sufocant din exterior să-l fi înlocuit pe cel pierdut din interiorul domului. Desigur, aerul era acum mult mai aproape de a fi respirabil decât fusese cu douăzeci de ani în urmă, dar trebuia să înveți cum să procedezi și chiar și așa, nu puteai rezista mai mult de câteva minute. Majoritatea locuitorilor capitalei n-o părăsiseră niciodată. Sylveste nu le acorda șanse prea mari.

– De ce? întrebă el.

– A fost o... Sluka făcu o pauză. Aș fi vrut să spun „eroare", dar ai fi putut susține că în război nu există erori, ci doar evenimente fericite și mai puțin fericite. Intenția, cel puțin, a fost de a nu folosi gămălia. Loialiștii lui Girardieau urmau să predea orașul, odată ce știau că posedăm arma. Dar n-a fost așa. Girardieau știuse de existența gămăliilor, însă nu le spusese despre ele subordonaților lui. Nimeni n-ar fi crezut că o aveam.

Nu mai trebuia să spună restul; era clar ce se întâmplase. Frustrați că arma nu le era privită cu seriozitate, briganzii o utilizaseră oricum. Capitala continua să fie totuși locuită; Sluka subliniase asta încă de la bun început. Loialiștii lui Girardieau dețineau controlul. Și-i închipui conducând din buncăre aflate imediat sub suprafață, în vreme ce furtunile de praf de deasupra se strecurau prin structurile deschise ale domurilor ruinate.

– Vezi, așadar, urmă femeia, că nimeni n-ar trebui să ne subestimeze, cu atât mai puțin cei care își păstrează atașamentul față de conducerea lui Girardieau.

– Și la ce plănuiești să le utilizezi pe celelalte?

– La infiltrare. După ce scoți toate învelișurile, gămălia în sine este îndeajuns de mică pentru a fi implantată într-un dinte. N-ai găsi-o niciodată, decât în urma unei scanări medicale amănunțite.

– Ăsta-i planul tău? Să găsești opt voluntari și să le implantezi chirurgical chestiile alea? După care să-i trimiți să se infiltreze iar în capitală? Cred că de data asta te-ar crede.

– Atât doar că nu avem nevoie nici măcar de voluntari, zise Sluka. Poate că ar fi preferabili, dar nu sunt necesari.

În ciuda oricăror precauții, Sylveste spuse:

– Gillian, cred că mi-ai plăcut mai mult acum cincisprezece ani.

– Poți să-l duci înapoi în celulă, se adresă femeia lui Falkender. Deocamdată m-am plictisit de el.

Sylveste îl simți pe chirurg trăgându-l de mânecă.

– Pot să mă mai ocup de ochii lui, Gillian? Aș fi putut face mai multe, dar cu prețul unui disconfort mai mare.

– Fă ce vrei, zise Sluka, dar nu trebuie să simți nicio obligație. Acum, când îl am, trebuie să mărturisesc că sunt ușor dezamăgită. Cred că și mie îmi plăcea mai mult în trecut, înainte ca Girardieau să-l fi transformat în martir. Strânse din umeri. Este prea valoros ca să fie aruncat, dar în absența a ceva mai bun, s-ar putea să-l înghețț până-i găsesc o utilitate. Asta s-ar putea să fie peste un an sau peste cinci ani. Spun doar că ar fi păcat să investești foarte mult timp în ceva de care ne-am putea plictisi în curând.

– Chirurgia are propria ei răsplată, spuse Falkender.

– Văd destul de bine acum, rosti Sylveste.

– Ah, nu, zise Falkender. Pot face mai multe pentru dumneata, doctore Sylveste. Foarte multe. Abia dacă am început.

Voliova era jos cu Căpitanul, când un șobolan-păzitor o informă că pietricelele își trimiseseră rapoartele. Ea preleva mostre recente de la periferia lui Brannigan, încurajată de succesele recente ale uneia dintre tulpinile ei de retrovirusi împotriva molimei. Virusul ei era adaptat dintr-un cibervirus militar care lovise nava și pe care-l modificase corespunzător pentru compatibilitate la Epidemie. În mod uimitor, chiar păruse să funcționeze – cel puțin împotriva eșantioanelor minuscule împotriva cărora îl încercase deocamdată. Era foarte iritant să fie smulsă de la așa ceva de o chestie pe care o declanșase cu nouă luni în urmă și de care aproape că uitase. Pentru o clipă refuză să creadă că fusese posibil să treacă așa mult timp. Dar se se simți și surescitată de ce putea afla.

Luă liftul în sus prin navă. Nouă luni, da! Chiar că părea imposibil – dar așa se întâmpla când lucrai. Și ea ar fi trebuit să se fi așteptat la asta. Din punct de vedere rațional, știuse că trecuse atâta timp... totuși, informația nu izbutise să pătrundă în acea

parte a minții care recunoștea pur și simplu lucrurile astea și începea să le abordeze. Însă indiciile existaseră acolo permanent. Nava înainta acum cu numai un sfert din viteza luminii. După o sută de zile aveau să intre pe orbita Resurgamului și acolo le trebuia o strategie. Acolo intervenea rolul pietricelelor.

Instantanee ale Resurgamului și ale spațiului din jurul planetei se asamblau pe punte, în diverse benzi EM și de particule exotice. Era prima imagine recentă a unui inamic posibil. Voliova lăsă datele să pătrundă adânc în conștiința ei, pentru a le putea rechema cu ușurință instinctivă în timpul unei crize. Pietricelele goniseră de o parte și de cealaltă a Resurgamului, astfel că dispunea de date atât de pe fața întunecată, cât și de pe cea luminată. În plus, norul de pietricele se alungise în timpul zborului, astfel că cincisprezece ore despărțeau trecerea primei și a ultimei sale unități prin sistem și întreaga suprafață a Resurgamului putea fi văzută atât în timpul zilei, cât și al nopții. Pietricelele de deasupra feței luminate erau cu spatele la Delta Pavonis și căutau scurgeri de neutrino de la centrale energetice de fuziune și antimaterie de pe planetă. Cele de deasupra feței întunecate se ocupau de amprentele termice ale centrelor populate și ale facilităților orbitale. Alți senzori adulmecau atmosfera, măsurând nivelele de oxigen, ozon și azot, determinând măsura în care coloniștii modificaseră biomul nativ.

Întrucât coloniștii sosiseră aici de peste o jumătate de secol, era surprinzător cum reușiseră să trăiască fără atât de multe. Pe orbită nu existau structuri mari, iar în sistemul solar nu se vedeau dovezi de zboruri spațiale locale. Doar câțiva sateliți de comunicații ocoleau planeta și, ținând seama de absența industrializării pe scară mare, era îndoielnic că puteau fi reparați sau înlocuiți dacă s-ar fi defectat. Ar fi fost simplu să-i scoată din funcțiune sau să-i bruieze pe cei rămași, dacă asta s-ar fi potrivit planului încă neformulat.

Coloniștii nu fuseseră totuși complet inactivi; atmosfera vădea semne de modificări masive și nivelul oxigenului liber era mult peste cel la care se așteptase Voliova. Senzorii infraroșu dezvăluiau sonde geotermale, aliniate cu siguranță în lungul zonelor de subducție continentală. Scurgeri de neutrino din zonele polare

indicau fabrici de oxigen: unități alimentate de fuziune, care dezintegrau moleculele de apă provenită din gheață pentru a extrage oxigen și hidrogen. Oxigenul era eliberat în atmosferă – sau pompat în comunități acoperite de domuri –, în timp ce hidrogenul era ciclat înapoi în fuzori. Voliova identifică până la cincizeci de comunități, însă majoritatea erau micuțe și niciuna nu se apropia de dimensiunile așezării principale. Presupuse că existau și alte avanposturi, mai mici – stații administrate de familii și gospodării –, însă pietricelele nu le puteau observa pe acelea.

Așadar, ce putea ea să raporteze? Nu existau defensive orbitale, nu existau în mod aproape cert capacități pentru zboruri spațiale și majoritatea locuitorilor planetei continua să se înghesuie într-o singură comunitate. Cel puțin din punctul de vedere al punctelor tari relative, ar fi trebuit să fie floare la ureche să-i convingă pe coloniști să-l cedeze pe Sylveste.

Mai exista însă și altceva.

Sistemul stelar Resurgam era un binar larg. Delta Pavonis era soarele dătător de viață, dar – așa cum știuse – avea un geamăn mort. Tovarășul întunecat era o stea neutronică, aflată la zece ore-lumină de Pavonis, suficient de departe pentru ca în jurul ambelor să poată fi posibile orbite planetare stabile. Și într-adevăr steaua neutronică avea propria ei planetă, de a cărei existență știuse înainte să fi primit informații de la pietricele. În baza de date a navei i se acordase un rând de comentarii ce însoțea un șir de cifre seci. Planetele acestea erau invariabil banale din punct de vedere chimic, fără atmosfere și inerte biologic, pustiite de vântul pe care steaua neutronică îl suflase pe când era pulsar. Nimic altceva, gândi femeia, decât bulgări de zgură stelară și tot atât de interesanți.

Însă în apropierea planetei acesteia exista o sursă de neutrino. Era slabă – aproape la limita detectabilității –, dar în niciun caz n-o putea ignora. Voliova rumegă informația câteva momente, după care o regurgită sub forma unei certitudini micuțe și neliniștitoare. Doar o mașină putea crea o asemenea amprentă.

Iar asta o îngrijora.

– Ai fost cu adevărat trează tot timpul? întrebă Khouri la scurt timp după ce se trezise, pe când o însoțea pe Voliova spre Căpitan.

– Nu literal. Până și corpul meu are nevoie ocazional de somn. Cândva am încercat să mă lipsesc de el. Există medicații speciale și implanturi pe care le poți introduce în SRA – sistemul reticulat activator, regiunea din creier care mediază somnul –, dar tot este nevoie să purjezi toxinele de oboseală.

Voliova îi făcu cu ochiul. Era evident că subiectul implanturilor îi era la fel de plăcut ca o durere de măsele.

– S-au întâmplat multe? întrebă Khouri.

– Nimic care să te îngrijoreze pe tine, răspunse cealaltă și trase din țigară.

Khouri bănui că asta avea să fie tot, însă tutorele ei o privi cu o expresie nesigură și urmă:

– Acum, dacă tot ai întrebat, da, a fost ceva. Mai precis, două lucruri, deși nu sunt sigură ce prioritate să le acord. Primul n-ar trebui să te preocupe imediat. Cât despre al doilea...

Khouri îi cercetă chipul, căutând dovezi evidente ale celor șapte ani cu care Ultranauta îmbătrânise de la ultima lor discuție. Nu văzu nimic, nici măcar un indiciu, ceea ce însemna că ea compensase cei șapte ani cu infuzii de medicamente antisenectute. Arăta cumva diferit, însă numai pentru că-i îngăduise părului să crească de la tunsoarea periuță anterioară. Era tot scurt, însă volumul suplimentar ameliora liniile dure ale maxilarului și ale pometilor. Ba chiar i se păru că Voliova arăta cu șapte ani mai tânără, nu mai bătrână. Nu pentru prima dată, încercă să-i estimeze vârsta fiziologică reală și eșuă jalnic.

– Ce-a fost?

– Cât ai fost în refrisomn, ai înregistrat o activitate neurală neobișnuită. N-ar fi trebuit să existe așa ceva, însă ce am văzut nu părea normal nici pentru o persoană trează. Părea că în capul tău se desfășura un mic război.

Elevatorul ajunse la nivelul Căpitanului.

– Interesantă analogie! rosti Khouri și păși pe coridorul friguros.

– Presupunând că este reală. Bineînțeles, m-am îndoit că tu ai fi fost conștientă de ceva.

– Nu-mi amintesc nimic, clătină Khouri din cap.

Voliova rămase tăcută până ajunseră la nebuloasa umană care era Căpitanul. Sclipitor și cu aspect mucoid neplăcut, bărbatul nu mai aducea cu un om, ci mai degrabă cu un înger care se prăbușise din cer pe o suprafață dură și se turtise. Sarcofagul refrisomn vechi care-l conținuse până recent era acum fisurat și crăpat. Continua să funcționeze, însă la limită, iar temperatura pe care o furniza nu mai era adecvată pentru a stopa înaintarea nemiloasă a epidemiei. Din Căpitanul Brannigan se extinseseră acum zeci de rădăcini ca niște tentacule în navă, rădăcini cărora Voliova le ținea evidența, dar pe care nu le putea opri. Desigur, le-ar fi putut reteza, însă ce efect ar fi avut acțiunea aceea asupra Căpitanului? Din câte știa, rădăcinile puteau fi tot ce-l mai ținea în viață, dacă îndrăznea să onoreze starea lui cu termenul respectiv. În cele din urmă, spuse ea, rădăcinile aveau să pătrundă în toată nava, iar atunci ar fi fost probabil lipsit de înțelepciune să faci mare deosebire între navă și Căpitan. Bineînțeles, ar fi putut stopa extinderea dacă ar fi dorit, prin măsura simplă a ejectării în spațiu a acestei porțiuni din navă, separând-o complet de restul, așa cum un chirurg din vechime ar fi putut aborda o tumoare vorace. Volumul pe care-l subsumase Brannigan era încă minuscul și cu certitudine nu i-ar fi lipsit navei. Neîndoios, transformările lui aveau să continue, dar în lipsa materialelor de susținere, aveau să se îndrepte incestuos spre interior, până când entropia ar fi alungat viața din ceea ce devenise bărbatul.

– Te-ai gândi să faci asta? întrebă Khouri.

– M-aș gândi, da, răspunse Voliova. Sper totuși să nu se ajungă acolo. Toate mostrele pe care le-am prelevat... cred că sunt pe cale să obțin ceva. Am descoperit un contraagent, un retrovirus care pare mai puternic decât molima. Îi subminează mecanismul mai repede decât îl subminează epidemia pe el. Până acum l-am testat doar pe fragmente minuscule și realmente nu există niciun mod prin care să pot face altceva mai bun, deoarece testarea lui pe Căpitan ar fi o chestiune medicală, iar eu nu sunt calificată pentru asta.

– Bineînțeles, aprobă Khouri iute. Dar dacă n-o să faci tu asta, înseamnă că-ți pui toată încrederea în Sylveste, nu?

– Poate că da, totuși aptitudinile lui nu trebuie subestimate. Sau ale lui Calvin, ar trebui să adaug.

– Și el te va ajuta... pur și simplu?

– Nu, însă nici prima dată n-a fost doritor să ne ajute, totuși am găsit o cale.

– De convingere, vrei să spui?

Voliova tăcu o clipă, pentru a preleva o așchie dintr-un tentacul ca o conductă, înainte ca aceasta să se afunde într-o masă intestinală de țevi ale navei.

– Sylveste este un individ cu obsesii, răspunse ea. Iar oamenii de acest gen sunt mai ușor de manipulat decât și-ar imagina ei. Sunt atât de concentrați asupra obiectivelor pe care le au în minte, încât nu observă întotdeauna că sunt manipulați de voința altora.

– De pildă, a ta.

Ultranauta depozită mostra într-o punguță etanșă, pentru a o analiza ulterior.

– Sajaki ți-a spus că l-am adus la bordul *Nostalgiei* în luna cât a dispărut de pe planetă?

– Treizeci de zile în pustiu.

– O expresie idioată, scrâșni Voliova din dinți. De ce naiba trebuiau să-i confere aerul ăsta biblic? Ca și cum el n-ar fi avut deja complexul lui Mesia, dacă este să mă-ntrebi pe mine. Oricum, da, atunci l-am adus la bord. Un amănunt interesant: a fost cu treizeci de ani înainte ca expediția Resurgam să fi părăsit Yellowstone. O să-ți spun un secret. Până n-am revenit pe Yellowstone și te-am recrutat pe tine, n-am știut nimic despre existența expediției. Ne așteptam să-l găsim pe Sylveste tot acolo.

Din propria ei experiență cu Fazil, Khouri știa prea bine genul de dificultate cu care se confruntase echipajul luminălucii, însă decise că ar fi fost mai plauzibil dacă simula ignoranța.

– Neglijent din partea voastră să nu fi verificat în prealabil.

– Nici vorbă. Ba chiar am verificat, însă informațiile cele mai bune erau deja vechi de decenii când le-am obținut. Iar până am

acționat pe baza lor și am plecat spre Yellowstone, erau de două ori mai vechi.

– Presupun că n-a fost un risc necântărit. Familia lui fusese mereu asociată cu Yellowstone, așa că v-ați fi așteptat să-l găsiți tot acolo pe tânărul bogat și răsfățat.

– Însă ne-am înșelat. Interesant este că ne-am fi putut scuti de tot deranjul acela. Este posibil ca Sylveste să fi avut în minte expediția Resurgam când l-am adus la bord. Dacă am fi ascultat cu atenție, ne-am fi putut duce direct acolo.

Pe când traversau suita complicată de elevatoare și tuneluri de acces care ducea de la coridorul Căpitanului la luminiș, Voliova vorbi sub pragul audibilului în brățara pe care n-o scotea niciodată de la mână. Khouri știa că discuta cu una dintre numeroasele personalități artificiale ale navei, dar Ultranauta nu oferi niciun indiciu despre ce era vorba.

Lumina verzuie a poieniței era un ospăț pentru simțuri după frigul continuu și obscuritatea de pe coridorului Căpitanului. Aerul era cald și înmiresmat, iar păsările multicolore care stăpâneau spațiile aeriene ale incintei erau aproape prea țipătoare pentru ochii lui Khouri adaptați la întuneric. Pentru o clipă, fu aproape prea copleșită ca să observe că ea și Voliova nu erau singure. Abia după câteva clipe le zări și pe celelalte trei persoane care stăteau în jurul unui ciot de lemn, îngenuncheate în iarba umedă de rouă. Sajaki era una dintre ele, deși purta părul într-un stil diferit de cele pe care le văzute până atunci: craniul îi era complet ras, cu excepția unei codițe în creștet. A doua persoană pe care o recunoscu era Voliova însăși – cu părul periuță acum, accentuându-i forma ascuțită a craniului și făcând-o să pară mai vârstnică decât versiunea Ultranautei care stătea lângă Khouri. A treia persoană era Sylveste.

– Să mergem lângă ei? rosti Voliova și porni pe scara șubredă care cobora spre pajiște.

Khouri o urmă.

– Asta datează din... Făcu o pauză și-și reaminti data când Sylveste dispăruse din Orașul Abisului. În jurul anului 2460, așa-i?

– Exact! Voliova se întoarse și o fixă cu o ușoară uimire. Ești cumva expertă în viața și opera lui Sylveste? Nu contează! Ideea este că am înregistrat întreaga lui vizită și știam că a existat o remarcă anume făcută de el, care... în sfârșit, în lumina a ceea ce știm acum, mi se pare interesantă.

– Bizar.

Khouri tresări, fiindcă nu ea vorbise, iar glasul păruse să se audă de undeva din spate. Abia atunci o remarcă pe Mademoiselle, care rămăsese mai sus pe scară.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să-ți arăți fața, rosti Khouri, nesinchisindu-se nici măcar să mai subvocalizeze, deoarece ciripitul permanent al păsărilor îi acoperea vorbele Voliovei, care o luase înainte. Apari mereu pe nedorite.

– Cel puțin știi că mai exist, zise Mademoiselle. Dacă n-aș fi apărut, ai fi avut motive serioase de îngrijorare. Ar fi însemnat că Hoțul-Soarelui mi-a învins contramăsurile. Pasul următor ar fi fost sănătatea ta mintală și detest să speculez ce ar fi însemnat asta pentru angajarea ta din punctul de vedere al Voliovei.

– Taci și lasă-mă să mă concentrez asupra lui Sylveste.

– Te rog, încuviință Mademoiselle scurt fără să se clintească din locul ei de pe scară.

Khouri se opri alături deUltranaută lângă cei trei.

– Bineînțeles, rosti Voliova cea din picioare, aș fi putut reproduce conversația asta în orice loc din navă. Ea s-a petrecut însă aici, așa că am ales s-o rederulez tot aici.

Băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase o pereche de ochelari fumurii pe care-i puse la ochi. Khouri înțelese: Voliova nu avea implanturi și putea urmări derularea scenei numai cu ajutorul proiecției direct pe retină. Până nu-și punea ochelarii, nici nu vedea personajele din luminiș.

– Înțelegi așadar, vorbea Sajaki, că este în interesul tău să faci ceea ce dorim. În trecut te-ai folosit de elemente Ultranaute – de pildă, în călătoria ta la Lințoliul lui Lascaille – și este foarte probabil că vei dori s-o faci și în viitor.

Sylveste își lăsă coatele pe ciotul de copac. Khouri îl studie pe bărbat. Până atunci văzuse o mulțime de reproduceri în mărime naturală ale lui, totuși imaginea aceasta părea mai reală decât toate. Bănuia că asta se datora faptului că Sylveste dialoga cu doi oameni pe care ea îi cunoștea, nu cu personaje anonime din istoria Yellowstone-ului. Așa ceva constituia o deosebire importantă. Era arătos, ba chiar neverosimil de chipeș, după părerea ei, totuși se îndoia că imaginea fusese îmbunătățită cosmetic. Părul lung îi atârna încâlcit de ambele părți ale frunții înalte; ochii îi erau verzi, pătrunzători. Chiar dacă ar fi fost nevoită să-l privească în ochi înainte de a-l ucide – iar specificațiile lui Mademoiselle cu privire la asasinat ar fi putut prevedea și asta –, ar fi meritat să vadă ochii aceia în realitate.

– Sună teribil de mult a șantaj, spuse Sylveste cu glas mai profund decât al celorlalți. Vorbești ca și cum voi, Ultranauții, ați avea cu mine un fel de acord ferm. Poate că asta îi păcălește pe unii, Sajaki, dar mă tem că eu nu fac parte dintre ei.

– Atunci s-ar putea să ai parte de o surpriză data viitoare când vei încerca să recurgi la ajutorul Ultranauților, replică Sajaki jucându-se cu o aschie de lemn. Haide să fim foarte clari în privința asta. Dacă ne refuzi – pe lângă alte neplăceri pe care le-ai putea abate asupra ta –, te-ai asigura că nu vei mai părăsi niciodată planeta natală.

– Mă îndoiesc că ar fi un mare dezavantaj pentru mine.

Voliova – versiunea așezată – clătină din cap.

– Nu-i ceea ce ne spun informatorii noștri. Doctor Sylveste, se zvonește că încerci să găsești finanțare pentru o expediție spre sistemul Delta Pavonis.

– Resurgam? pufni Sylveste. Nu cred. Acolo nu există nimic.

Adevărata Voliova, cea care stătea în picioare, rosti:

– Minte în mod clar. Acum este evident, deși la momentul respectiv am presupus pur și simplu că zvonul pe care-l auzisem era fals.

Sajaki îi răspunsese lui Sylveste și acum Sylveste vorbea din nou, pe un ton de apărare.

– Uitați care-i treaba, nu-mi pasă ce zvonuri ați auzit – ar fi mai bine să le ignorați. Nu există nici cel mai mic motiv ca să merg acolo. Dacă nu mă credeți, verificați înregistrările din arhive.

– Aici e partea ciudată, spuse Voliova cea din picioare. Am făcut exact asta și el avea perfectă dreptate. Pe baza datelor cunoscute atunci, nu exista absolut niciun motiv pentru a te gândi la o expediție spre Resurgam.

– Dar tocmai ai spus că el a mințit...

– Așa a făcut – e limpede când privesc retrospectiv. Clătină din cap. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar de fapt este foarte straniu, ba chiar paradoxal. La treizeci de ani după discuția asta, expediția a plecat spre Resurgam, ceea ce înseamnă că zvonul a fost totuși corect. Arătă cu bărbia spre Sylveste, care era adâncit în discuția animată cu imaginea ei așezată. Însă pe atunci nimeni nu știa despre amarantini! Atunci de unde naiba i-a venit ideea să meargă pe Resurgam?

– Trebuie să fi știut că va găsi ceva acolo.

– De acord, dar de unde a provenit informația aceea? Înainte de expediția lui, s-au întreprins cercetări automate ale sistemului, dar niciuna foarte amănunțită. Și din câte știu, niciuna dintre ele n-a scanat suprafețele planetare îndeajuns de aproape pentru a găsi dovezi că pe Resurgam existase cândva viață inteligentă. Totuși, Sylveste știa asta.

– Ceea ce este ilogic.

– Știu, încuviință Voliova. Crede-mă, știu.

Păși aproape de geamăna ei așezată lângă ciot și se aplecă atât de mult spre imaginea lui Sylveste, încât Khouri zări reflecția ochilor lui verzi fermi în fațetele fumurii ale ochelarilor Ultranautei.

– Ce ai știut tu? întrebă Voliova. Și, de fapt, de unde ai știut?

– N-o să-ți spună, comentă Khouri.

– Poate că nu acum, spuse Voliova. După aceea surâse. Dar nu peste mult timp, aici va sta cel autentic. Și atunci s-ar putea să căpătăm unele răspunsuri.

În timp ce vorbea, brățara ei începu să piuie sonor. Sunetul era nefamiliar, dar transmitea evident alarmă. Fără niciun preambul,

lumina zilei artificiale deveni sângerie și porni să pulseze în ritmul piuiturilor.

– Ce-i asta? întrebă Khouri.

– O urgență, zise Voliova și-și ridică brățara spre ochi.

Își smulse ochelarii cu proiecție retinală și studie display-ul micuț inserat în brățară. Și acesta pulsa roșu, perfect sincronizat cu cerul și piuiturile. Khouri zărea un text care se derula pe display, dar nu îndeajuns de clar pentru a-l citi.

– Ce fel de urgență? murmură ea, nedorind să distragă atenția celeilalte.

Deși nu le observase plecarea, cele trei imagini din poiență dispăruseră silențios în porțiunea de memorie a navei care le readusese la viață.

Voliova ridică ochii de la brățară; chipul îi era palid.

– Una dintre armele-cache.

– Ce-i cu ea?

– Se autoarmează.

11

În drum spre Pavonis, 2565

Alergau pe un coridor curb, care ducea din luminiș spre cel mai apropiat puț radial de elevator.

– Ce vrei să spui? strigă Khouri, străduindu-se să audă răspunsul peste sirena alarmei. Ce vrei să spui că se autoarmează?

Voliova nu-și irosi răsuflarea pentru a-i răspunde, până nu ajunseră la cabina elevatorului care le aștepta și-i comandă să le ducă direct la cel mai apropiat puț spinal, ignorând toate limitările uzuale de accelerație. Când cabina începu să se miște, ea și Khouri fură proiectate înapoi în peretele de sticlă și șocul aproape că le goli complet plămânii. Luminile interioare ale cabinei pulsau roșu. Voliova își simți inima începând să pulseze la unison. Cumva reuși totuși să vorbească.

– Exact ce am spus. Există sisteme care monitorizează armele-cache, iar unul dintre ele tocmai a detectat un vârf energetic în arma de care răspunde.

Voliova nu preciză că motivul pentru care instalase monitorii aceia fusese arma care-i păruse că se mișcase. Din momentul acela ea se agățase de speranța că-și imaginase mișcarea

respectivă – o halucinație determinată de singurătatea veghii ei –, dar acum știa că nu fusese așa.

– Cum se poate autoarma?

Întrebarea era perfect rezonabilă. Era una la care Voliova nu mai avea în mod clar răspunsuri facile.

– Sper doar ca eroarea să fie în sistemele de monitorizare, spuse Ultranauta doar ca să spună ceva. Nu arma însăși.

– Și de ce s-ar autoarma?

– Nu știu! N-ai observat că nu privesc tocmai calmă situația?

Liftul axial deceleră brusc și trecu în puțul spinal printr-o serie de zguduituri amețitoare. Picară apoi atât de rapid, încât greutatea aparentă se micșoră până aproape de zero.

– Unde mergem?

– La cache, bineînțeles. Voliova o fulgeră din ochi pe recrută. Khouri, zise ea, nu știu ce se-ntâmplă, dar indiferent despre ce ar fi vorba, vreau confirmare vizuală. Vreau să văd cu ochii mei ce fac blestemățiile alea.

– Se autoarmează... ce altceva ar putea face?

– Nu știu, zise Voliova cu tot calmul de care era capabilă. Am încercat toate protocoalele de dezactivare și n-a funcționat niciunul. Nu-i tocmai o situație pe care s-o fi anticipat.

– Dar chiar crezi că se poate desfășura? Că poate găsi realmente o țintă și să tragă asupra ei?

Voliova își privi brățara. Poate că citirile o luaseră razna; poate că într-adevăr în sistemele de pază apăruse o eroare. Spera ca acesta să fie cazul, întrucât veștile pe care i le dădea brățara acum erau foarte proaste.

Arma-cache se mișca.

Falkender își respectă promisiunile: operațiile pe care le efectua asupra ochilor lui Sylveste erau rareori plăcute și frecvent dureroase, cu incursiuni ocazionale în agonie absolută. De câteva zile chirurgul își explora limitele abilităților, făgăduind să restabilească funcții omenești de bază, ca perceperea culorilor și capacitatea de percepere a profunzimii și a mișcărilor line, dar fără să-l convingă

pe Sylveste că deținea mijloacele sau cunoștințele necesare. Sylveste îi spusese lui Falkender că ochii nu-i fuseseră niciodată perfecți; instrumentele lui Calvin fuseseră prea limitate pentru așa ceva. Dar până și vederea aproximativă pe care i-o asigurase Calvin ar fi fost preferabilă parodiei insipid colorate și cu mișcări sacadate a lumii prin care se deplasa acum. Nu pentru prima dată, Sylveste se trezi îndoindu-se că disconfortul reparațiilor avea să fie justificat de rezultate.

– Cred că ar trebui să renunți, zise el.

– Eu am făcut-o bine pe Sluka, replică Falkender, un laminat în culori spălăcite a aperturilor plate, de formă umană, care dansau în câmpul vizual al lui Sylveste. Dumneata nu reprezinți o provocare mai mare.

– Și ce aș câștiga dacă mi-ai restabili vederea? Tot nu-mi pot vedea soția, pentru că Sluka nu ne va lăsa împreună. Iar peretele unei celule rămâne peretele unei celule, indiferent cât de clar l-ai vedea. Se opri când valuri de durere îi săgetară tâmplele. De fapt, nu sunt sigur dacă nu-i mai bine să fiu orb. Cel puțin așa realitatea nu-ți asediază nervul optic de fiecare dată când deschizi ochii.

– Dumneata nu ai ochi, doctore Sylveste. Falkender răsuci ceva, trimițându-i rozete trandafirii de durere în craniu. Așa că, te rog, nu te mai autocompătimi; este înjositor. În plus, este posibil să nu mai fii nevoit să te uiți foarte mult timp la pereții ăștia.

– Ce vrei să spui? tresări Sylveste.

– Dacă ceea ce am auzit este măcar pe jumătate adevărat, în curând lucrurile se pot pune în mișcare.

– Foarte clar, într-adevăr.

– Am auzit că în curând s-ar putea ca noi să avem vizitatori, spuse Falkender punctându-și cuvintele cu alt junghi de durere.

– Termină cu misterul ăsta! Când spui „noi", la ce facțiune te referi? Și la ce fel de vizitatori?

– N-am auzit decât zvonuri. Sunt convins că Sluka îți va spune totul la momentul potrivit.

– Nu te baza pe asta, pufni Sylveste care nu-şi mai făcea nicio iluzie despre utilitatea sa din punctul de vedere al femeii.

De când sosise în Mantell, ajunsese la concluzia clară că Sluka îl păstra numai pentru că-i oferea un fel de divertisment trecător; el reprezenta o lighioană fabuloasă care fusese capturată, cu utilitate îndoielnică, dar de incontestabilă noutate. Nu era deloc clar dacă femeia avea să i se destăinuie vreodată în privinţa unor subiecte cu adevărat serioase – şi chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi existat doar două motive: fie că dorea altceva decât un perete cu care să vorbească, fie că născocise o modalitate nouă de a-l tortura verbal. Nu numai o dată se referise la îngheţarea lui, până se va gândi la un mod în care să-l folosească.

– Am avut dreptate să te iau prizonier, îi spunea. Şi nu zic că n-ai avea utilitatea ta, ci doar că nu-mi este imediat evidentă. În acelaşi timp, nu văd de ce aş îngădui altcuiva să te exploateze.

Din punctul acela de vedere, cum Sylveste înţelesese în scurt timp, pentru Sluka conta prea puţin dacă îl ţinea sau nu în viaţă. Dacă ar fi fost viu, i-ar fi oferit unele momente de amuzament şi exista mereu posibilitatea de a-i putea deveni mai folositor pe viitor, odată cu schimbarea balanţei de puteri a coloniei. În acelaşi timp însă n-ar fi deranjat-o în vreun chip dacă l-ar fi omorât acum. Cel puţin aşa n-ar fi devenit niciodată un pericol; nu s-ar fi putut niciodată întoarce împotriva ei.

În cele din urmă, agoniile administrate cu blândeţe luară sfârşit şi Sylveste lunecă în lumină mai calmă şi culori aproape plauzibile. Îşi ridică propria mână înaintea ochilor şi o răsuci lent, absorbindu-i materialitatea. În pielea lui erau săpate făgaşe şi linii pe care aproape că le uitase, totuşi nu putuseră trece mai mult de zeci de zile – câteva săptămâni – de când fusese orbit în sistemul de tuneluri amarantin.

– Eşti ca şi nou, rosti Falkender punându-şi instrumentele înapoi în autoclava lor din lemn.

Mănuşa ciudată, cu cili, ieşi ultima; când Falkender o scoase de pe degetele lui feminine, ea se zbătu şi se convulsionă ca o meduză eşuată pe plajă.

– Lumină aici! comandă Voliova în brățară când elevatorul intră în sala-cache.

Greutatea le apăsă brusc, când cabina încetini și se opri. Fură nevoite să mijească imediat ochii, fiindcă luminile sălii ardeau orbitor, strălucind pe formele enorme ale armelor.

– Unde-i? întrebă Khouri.

– Așteaptă, spuse Voliova. Trebuie să mă orientez.

– Nu văd nicio mișcare.

– Nici eu... deocamdată.

Voliova se lipise de peretele din sticlă al elevatorului, străduindu-se să privească după arma cea mai mare. Înjură în barbă și ceru elevatorului să mai coboare douăzeci–treizeci de metri, apoi găsi comanda care oprea lumina pulsatorie roșie și sirena interioară.

– Uite! spuse Khouri în calmul relativ care urmă. Nu se mișcă ceva acolo?

– Unde?

Ea arătă în jos, aproape pe verticală. Voliova mijì ochii, apoi vorbi iarăși în brățară:

– Lumini auxiliare – cvadrantul cinci, cache. I se adresă după aceea lui Khouri: Ia să vedem ce are de gând *svinoi*!

– N-ai vorbit realmente serios, nu-i așa?

– Despre ce?

– Despre posibilitatea unei erori în sistemele de monitorizare.

– Nu tocmai, răspunse Voliova, mijind ochii și mai mult când luminile auxiliare se aprinseră, focalizate asupra unei porțiuni din sală, aflată mult sub tălpile lor. Se numește optimism... dar am început să-l pierd rapid.

Arma, spuse Ultranauta, era una dintre distrugătoarele planetare. Nu era tocmai sigură cum funcționa; știa chiar și mai puțin ce era în stare să facă. Avea totuși unele bănuieli. O testase cu ani în urmă, la nivelul minim al setărilor distructive, împotriva unui satelit natural mic. Extrapolând – și era foarte pricepută la extrapolări –, arma n-ar fi avut nicio problemă în a face bucăți o planetă, chiar de la sute de UA depărtare. În interiorul ei existau

lucruri ce aveau amprentele gravitaționale de găuri negre cuantice, dar care, în mod bizar, refuzau să dispară. Cumva, arma crease un soliton – o undă staționară – în structura geodezică a continuumului spațio-temporal.

Iar acum arma înviase, fără intervenția ei. Luneca prin sală, deplasându-se pe rețeaua de șine care avea s-o aducă finalmente în spațiul cosmic. Parcă ar fi privit un zgârie-nori târându-se printr-un oraș.

– Putem face ceva?

– Sunt deschisă la sugestii. La ce te-ai gândit?

– În primul rând, ar trebui să știi că n-am prea avut timp să mă gândesc...

– Spune odată, Khouri!

– Am putea încerca s-o blocăm. Fruntea lui Khouri era încruntată, ca și cum, pe lângă problema asta imediată, se lupta cu o migrenă neașteptată. Ai navete aici, nu?

– Da, dar...

– Atunci folosește una ca să blochezi ieșirea. Sau este prea rudimentar pentru tine?

– În clipa de față cuvântul „rudimentar" nu face parte din vocabularul meu.

Voliova își cercetă brățara. Arma continua să se deplaseze pe peretele sălii, semănând perfect cu un melc blindat care se întorcea pe propria-i urmă slinoasă. În extremitatea sălii se deschidea o apertură vastă; șinele treceau prin ea spre sala întunecată de sub cea în care se aflau ele acum. Arma ajunsese aproape la nivelul aperturii.

– Pot să acționez o navetă... dar va dura prea mult s-o scot din navă. Nu cred c-am ajunge acolo la timp.

– Fă-o! rosti Khouri apăsat și toți mușchii feței ei zbierau de încordare. Mai freac-o mult timp și n-o să mai avem nici opțiunea asta!

Voliova încuviință din cap, privind-o bănuitor pe recrută. Ce știa Khouri despre astea? Părea mai puțin uluită decât Ultranauta, deși în același timp mult mai agitată decât s-ar fi așteptat ea.

Avea totuși dreptate: ideea cu naveta merita încercată, chiar dacă era improbabil să reușească.

– Avem nevoie de altceva, rosti ea apelând subpersonalitatea de comandă a navetei.

Arma trecuse pe jumătate prin iris și luneca în a doua sală.

– Altceva?

– Pentru cazul în care asta nu merge. Problema este în turelă, Khouri, și poate că acolo ar trebui s-o atacăm.

Khouri păli.

– Cum?

– Vreau să treci în scaun.

În timp ce picau spre turelă, accelerând atât de tare, încât podeaua se inversă și deveni tavan – iar Khouri avu impresia că ceva similar se întâmplase cu stomacul ei –, Voliova șoptea instrucțiuni agitate, întretăiate, în brățară. Avu nevoie de câteva secunde îngrozitor de lungi ca să acceseze subpersonalitatea cuvenită și de alte câteva secunde pentru a trece de măsurile de securitate ce împiedicau comanda neautorizată a navetelor. Alte secunde pentru activarea motoarelor unei navete și altele, interminabile, ca vehiculul să se decupleze din restricțiile punții și să iasă din doc, dincolo de carcasă, mișcându-se – spuse Voliova – de parcă ar fi fost pe jumătate adormit. Luminăluca era încă în faza de accelerare, așa că manevra era de două ori mai dificilă.

– Pe mine mă îngrijorează, rosti Khouri, ce intenționează arma să facă după ce iese. Ce există în bătaia ei?

– Resurgam, presupun. Voliova ridică ochii de la brățară. Dar poate că acum n-o să mai aibă ocazia.

Mademoiselle alese momentul acela pentru a se materializa, izbutind cumva să se instaleze în elevator fără să atingă volumul ocupat deja de Khouri și de triumviră.

– Se înșală, rosti ea. Manevra asta nu va merge. Eu controlez mai mult decât arma-cache.

– Acum o recunoști, da?

– De ce aş nega? Mademoiselle surâse mândră. Ţii minte că mi-am descărcat un avatar în turelă? Ei bine, el controlează acum cache-ul. Nimic din ce aş putea face n-ar avea niciun efect asupra acţiunilor lui. Este complet în afara influenţei mele, tot aşa cum eu sunt în afara influenţei originalului meu de pe Yellowstone.

Elevatorul încetinea acum şi Voliova era absorbită de afişajele minuscule şi complexe ce i se configurau pe brăţară. O holoschemă prezenta naveta care se deplasa pe carcasa luminălucii: o remora micuţă, înaintând pe lângă flancul neted al unui rechin leneş.

– Însă tu i-ai dat ordine, zise Khouri. Tu ştii ce naiba vrea să facă, nu?

– Ah, ordinele au fost foarte simple. Dacă prin controlul turelei va dispune de orice sisteme care ar putea grăbi încheierea misiunii, avatarul trebuie să efectueze aranjamentele necesare pentru a atinge ţelul respectiv.

Khouri clătină din cap a neîncredere îngrozită.

– Crezusem că vrei ca eu să-l ucid pe Sylveste.

– Arma poate acum să obţină acelaşi rezultat mai devreme decât anticipasem.

– Nu! spuse Khouri după ce remarca lui Mademoiselle avusese timp să-i pătrundă în minte. N-ai putea distruge o planetă doar ca să ucizi un singur om.

– Ne-am descoperit brusc conştiinţa? Mademoiselle clătină din cap şi ţuguie buzele. N-ai dovedit niciun fel de remuşcări faţă de soarta lui Sylveste. De ce te-ar tulbura atât de mult moartea altora? Sau este pur şi simplu o chestiune de mărime a scării de acţiune?

– Este... Khouri şovăi, ştiind că ce urma să spună nu avea s-o afecteze pe Mademoiselle. Inuman! Deşi nu m-aştept să-nţelegi noţiunea asta.

Elevatorul se opri şi uşa se deschise, dezvăluind calea de acces pe jumătate inundată care ducea la turelă. Khouri avu nevoie de câteva secunde pentru a se orienta. Din clipa începerii coborârii, suferea de o nevralgie de neînchipuit. Acum părea să se mai fi diminuat, însă nu dorea să-i examineze cauzele.

– Repede, spuse Voliova ieşind din cabină.

– Ceea ce nu înțelegi tu, zise Mademoiselle, este motivul pentru care aș fi de acord să recurg la distrugerea unei colonii întregi doar pentru a mă asigura de moartea unui singur om.

Khouri o urmă pe Voliova și cizmele îi dispărură până la genunchi în inundație.

– Bineînțeles că nu-nțeleg și aș încerca să te opresc, chiar dacă aș înțelege.

– Nu cred că ai face-o, dacă ai cunoaște faptele. Ba dimpotrivă, m-ai îndemna să acționez mai repede.

– Atunci e vina ta, că nu mi-ai spus.

Înaintară prin ecluze din pereți de etanșare și șobolani-păzitori morți se legănară pe apă când nivelele se egalizară, desprinși din ungherele unde se ghemuiseră ca să moară.

– Unde-i naveta? strigă Khouri.

– A blocat ușa de ieșire în spațiu. Voliova se întoarse și o privi în ochi. Iar arma încă n-a ieșit.

– Asta-nseamnă c-am câștigat?

– Înseamnă doar că deocamdată n-am pierdut. Vreau totuși să mă sui în turelă.

Mademoiselle dispăruse acum, însă glasul ei acorporal dăinui, lipsit în mod greșit de ecouri în coridorul strâmt.

– Nu vă va ajuta cu nimic. În turelă nu există niciun sistem la care să nu pot folosi comenzi prioritare, așa că prezența ta va fi inutilă.

– Atunci de ce-ncerci atât de evident să mă convingi să nu merg acolo?

Mademoiselle nu răspunse.

După alți doi pereți de etanșare, ajunseră în punctul de acces prin plafon spre sală. Deja alergau și fură necesare câteva momente pentru ca apa să se oprească din a se ridica și a coborî pe pereții înclinați ai coridorului. Când o făcu, Voliova se încruntă.

– Se-ntâmplă ceva, spuse ea.

– Ce?

– N-auzi? Un zgomot! Înclină capul spre umăr. Pare să provină chiar din turelă.

Acum Khouri auzea și ea zgomotul. Era un sunet mecanic, ascuțit, precum cel produs de o mașinărie industrială străveche care se defectase.

– Ce este?

– Nu știu. Voliova făcu o pauză scurtă. Cel puțin, sper că nu știu. Haide să intrăm.

Se ridică și trase de ușa de acces de deasupra capetelor, smucind-o, și un șuvoi de șlam de navă se desprinse din etanșări și le curse pe umeri. Scara de metal aliat se deplie și zgomotul industrial se intensifică. Provenea în mod clar din turelă. Puternicele ei lumini interioare erau aprinse, dar intensitatea lor varia, ca și cum ceva s-ar fi deplasat pe sub ele și ar fi întrerupt razele. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, se mișca repede.

– Ilia, zise Khouri, nu-s sigură că-mi place asta.

– Suntem două atunci...

Brățara lui Voliova piui. Ultranauta se aplecă s-o examineze și în clipa aceea o vibrație uriașă străbătu întreaga structură a navei. Ambele femei căzură în apă, izbindu-se de pereții lunecoși ai coridorului. Khouri se străduia să se ridice, când un minitsunami de șlam vâscos o răsturnă. Se lovi de punte și înghiți o gură serioasă din mizeria aceea, lucrul cel mai apropiat de rahat pe care-l mâncase din zilele armatei. Voliova o prinse de coate și o ridică în picioare. Khouri icni și scuipă șlamul, dar gustul scârbos îi rămase în gură.

Brățara Voliovei părea revenită la modul urlet.

– Ce naiba...?

– Naveta, răspunse Ultranauta. Tocmai am pierdut-o.

– Poftim?

– Vreau să zic c-a fost făcută bucăți. Voliova tuși. Fața îi era udă; probabil că și ea înghițise o porție zdravănă de șlam. Din câte îmi dau seama, arma-cache nici măcar n-a trebuit s-o împingă pentru a-și croi drum afară. De asta s-au ocupat arme secundare, care au tras în navetă.

Deasupra lor turela continua să scoată zgomote înfricoșătoare.

– Vrei să intru acolo, așa-i?

Voliova aprobă din cap.

– În clipa de față, singura opțiune care ne-a mai rămas este s-ajungi în scaun. Nu-ți face însă griji, sunt imediat în urma ta.

– Ce să zic! pufni pe neașteptate Mademoiselle. E gata să te pună pe tine să faci ceea ce ea n-a avut curaj.

– Sau implanturile, rosti Khouri cu glas tare.

– Poftim? făcu Voliova.

– Nimic. Khouri puse un picior pe treapta cea mai de jos a scării. I-am spus unei prietene vechi să se ducă-n mă-sa.

Talpa îi lunecă pe treapta plină de șlam. La a doua încercare izbuti să găsească o priză și puse celălalt picior pe aceeași treaptă. Capul îi ieși în micul tunel de acces care făcea legătura cu turela, aflată la nici doi metri mai sus.

– N-o să poți intra, o anunță Mademoiselle. Eu controlez scaunul. Imediat ce scoți capul în incintă, l-ai pierdut.

– În cazul ăsta, mi-ar plăcea să-ți văd expresia.

– Khouri, tu chiar n-ai înțeles nimic? Pierderea capului tău n-ar fi decât o neplăcere minoră.

Ajunsese acum imediat sub intrarea în turelă și putea să vadă scaunul cu suspensii giroscopice, care se deplasa în arcuri șfichiuitoare prin interior. Nu fusese conceput pentru asemenea mișcări și Khouri simți izul de ozon al sistemelor energetice supraîncălzite.

– Voliova! răcni ea pentru a acoperi zgomotul din turelă. Tu ai construit drăcia asta. Nu poți opri alimentarea scaunului de jos?

– Să opresc alimentarea scaunului? Ba da, însă la ce ne-ar ajuta? Tu trebuie să te conectezi la turelă.

– Nu definitiv, ci doar atât cât să oprești blestemăția să se mai miște.

Urmă o pauză scurtă, timp în care Khouri și-o imagină pe Ultranaută încercând să-și amintească scheme vechi de cablare. Femeia construise ea însăși turela, dar poate cu multe decenii de timp subiectiv în urmă și probabil că de atunci nu fusese nevoie de modernizarea unui sistem atât de banal ca principala legătură de alimentare.

– Da, zise ea în cele din urmă, aici este o linie principală de alimentare – cred c-o pot reteza...

Dispăru apoi iute din vedere. Părea simplu: să reteze alimentarea cu energie. Poate că, gândi Khouri, trebuia să aducă un instrument tăietor specializat din altă parte, dar n-ar mai fi dispus de timpul necesar. Nu, Voliova avea ceva asupra ei – laserul mic pe care-l utiliza pentru a preleva eşantioane din căpitanul Brannigan. Îl purta mereu cu ea. Trecură secunde de agonie şi Khouri se gândi la arma-cache, care înainta încetişor prin carcasă, ieşind în spaţiul cosmic. De acum avea să ochească ţinta – Resurgam –, după care va activa sistemele energetice înainte de descătuşarea unei pulsaţii de moarte gravitaţională.

Zgomotul de deasupra încetă.

Totul era tăcut şi lumina strălucea fără întreruperi. Scaunul stătea nemişcat pe mecanismele giroscopice, un tron întemniţat într-o cuşcă elegant curbată.

– Khouri, strigă Voliova, există o sursă energetică secundară! Turela se poate conecta la ea, dacă simte o reducere a alimentării principale. Asta-nseamnă că nu dispui de foarte mult timp ca s-ajungi la scaun...

Khouri ţâşni în turelă, împingându-şi greutatea corpului prin deschiderea din podea. Articulaţiile subţiri din aliaje păreau acum mai tăioase decât înainte. Se mişcă iute, strecurându-se printre cablurile de alimentare, ţopăind peste sau pe sub suspensiile giroscopice. Scaunul continua să fie nemişcat, dar cu cât se apropia, cu atât mai puţin spaţiu ar fi avut, dacă şi-ar fi reînceput mişcările. Dacă s-ar fi întâmplat acum, gândi ea, atunci pereţii ar fi fost rapid redecoraţi în roşu lipicios, care s-ar fi coagulat.

Apoi ajunse în scaun. Îşi închise centura de siguranţă şi, în clipa imediat următoare, scaunul ţiui şi ţâşni spre înainte. Articulaţiile se roteau în jurul ei, smucind-o înainte şi înapoi, în sus, în jos şi în lateral, până îşi pierdu orice simţ al orientării. Acceleraţiile erau violente şi Khouri avea impresia că ochii îi ieşeau din orbite la fiecare viraj în ac de păr, totuşi nu păreau la fel de letale ca mai devreme.

„Vrea să mă oprească", gândi ea, „dar nu să mă ucidă... deocamdată."

– Nu-ncerca să te conectezi, rosti Mademoiselle.

– Pentru că s-ar putea să-ți dau peste cap planul?

– Câtuși de puțin. Pot să-ți reamintesc de Hoțul-Soarelui? El așteaptă acolo.

Scaunul continua să se cabreze, însă nu atât de violent încât să împiedice gândirea conștientă.

– Poate că nici nu există, subvocaliză Khouri. Poate că l-ai inventat tu, ca să ai mai multă influență asupra mea.

– Dă-i drumul, atunci!

Khouri comandă căștii să-i coboare peste cap, astfel că nu mai văzu mișcarea rotitoare a incintei. Puse palma pe interfața de control. Ar fi fost suficientă o apăsare ușoară pentru a iniția legătura și a închide circuitul, ceea ce ar fi făcut ca psihicul să-i fie absorbit în abstracția de date militare cunoscută ca „spațiul-turelă".

– N-o poți face, așa-i? Pentru că mă crezi. Odată ce ai inițiat conexiunea aceea, nu mai există cale de-ntoarcere.

Ea spori apăsarea și simți cedarea ușoară, când circuitul amenință să se închidă. Iar apoi, fie prin intermediul unei zvâcniri neuromusculare inconștiente, fie pentru că o parte a ei știa că trebuia s-o facă, închise conexiunea. Mediul turelei se deplie în jurul ei, așa cum se întâmplase în o mie de simulări tactice. Primele sosiră datele spațiale: imaginea propriului ei corp devenit nebuloasă, înlocuită de luminălucă și de mediul imediat înconjurător, apoi o serie de suprapuneri ierarhice care comunicau situația tactică/strategică, actualizându-se constant, autoverificându-și propriile ipoteze, rulând frenetic simulări extrapolate din timp real.

Khouri asimilă.

Arma-cache își menținea poziția, la câteva sute de metri de carcasa navei. Vârful ei ca o furcă era îndreptat în direcția zborului, direct spre Resurgam – compensând, femeia știa – minusculele efecte relativiste de abatere a luminii cauzate de viteza lor moderată. În apropierea trapei prin care ieșise arma, naveta lăsase o pată neagră pe blindajul carcasei. Acolo existau puncte de avarie și Khouri le simți sub forma unor împunsături de disconfort, care amorțeau pe măsură ce se activau sistemele de autoreparare.

Senzori gravitaţionali percepeau unde care emanau dinspre armă; Khouri se simţea scăldată de valuri periodice, a căror frecvenţă sporea. Probabil că găurile negre din armă se roteau şi descriau orbite tot mai rapide în jurul torului.

O prezenţă o adulmecă, nu din exterior, ci din interiorul turelei.

– Hoţul-Soarelui ţi-a detectat intrarea, o anunţă Mademoiselle.

– Nicio problemă. Khouri se întinse în spaţiul-turelă şi introduse mâinile în mănuşi realizate cibernetic. Accesez defensivele navei. Îmi trebuie doar câteva secunde.

Totuşi, ceva nu era în regulă. Simţea armele altfel decât fuseseră în simulare; nu doreau să se supună toanelor ei. Khouri înţelese repede: erau disputate şi ea nu făcea decât să se alăture luptei.

Mademoiselle – mai exact, avatarul ei – încerca să blocheze defensivele de pe carcasă, să le împiedice să se întoarcă împotriva armei-cache. Arma în sine era complet în afara accesului lui Khouri, apărată de numeroase firewalluri. Totuşi, cine – sau ce – se împotrivea lui Mademoiselle şi se străduia să folosească defensivele? Hoţul-Soarelui, bineînţeles. Îl putea percepe acum. Vast şi puternic, totuşi dorind să-şi menţină invizibilitatea şi viclenia, camuflându-şi prudent acţiunile înapoia unor mişcări obişnuite de date. Timp de ani avusese succes şi Voliova nu ştiuse nimic de prezenţa lui. Acum însă era împins spre nesăbuinţă, ca un crab silit de reflux să fugă dintr-o ascunzătoare în alta. Nimic nici pe departe uman; nicio senzaţie că această a treia prezenţă din turelă era ceva atât de comun ca altă simulare de personalitate descărcată. Khouri îl simţea pe Hoţul-Soarelui ca pe o mentalitate pură, de parcă această reprezentare de date era tot ce fusese şi tot ce avea să fie el vreodată.

Îl percepea de fapt ca pe un gol – un neant, care, cumva, dobândise un grad înspăimântător de organizare.

Oare ea se gândea în mod serios să-şi unească forţele cu entitatea asta?

Poate că da. Dacă asta ar fi fost necesar pentru a o opri pe Mademoiselle.

– Încă te poți retrage, zise Mademoiselle. Deocamdată el este ocupat și nu-și poate irosi energiile pentru a te invada, dar în scurt timp situația va fi alta.

Cel puțin acum sistemele de ochire erau sub controlul ei, deși operau foarte încet. Khouri încadră arma-cache, înglobându-i toată forma într-o sferă potențială de anihilare. Acum trebuia doar ca Mademoiselle să predea controlul armelor, fie numai și pentru microsecunda necesară ca ele să se rotească, să ochească și să tragă.

Le simți cedând. Ea – mai degrabă ea și Hoțul-Soarelui – părea să câștige.

– Nu face asta, Khouri! Nu știi care-i miza...

– Atunci dă-mi un indiciu, căței. Spune-mi ce poate fi atât de important.

Arma-cache se îndepărta de carcasă; cu certitudine un semn că Mademoiselle era îngrijorată de siguranța ei. Totuși, pulsațiile de radiație gravitațională se iuțeau și deveniseră aproape prea rapide pentru a fi distincte. Khouri nu putea estima cât va trece înainte ca arma-cache să tragă, totuși bănuia că putea fi vorba de numai câteva secunde.

– Ascultă, rosti Mademoiselle. Vrei să știi adevărul?

– Bineînțeles!

– Atunci ține-te bine. O să afli totul.

Și apoi – la fel cum fusese absorbită în spațiul-turelă – se simți absorbită în cu totul altceva. Straniu era că părea să fie o parte din ea pe care până în clipa aceea o ignorase cu desăvârșire.

Se aflau pe un câmp de bătălie, înconjurat de corturi-bulă cu cameleonuflaje, adăposturile temporare ale unui spital sau post de comandă avansat. Cerul era azuriu, brăzdat de șuvițe de nori, dar presărat cu dâre murdare de vapori condensați, care se întrețeseau. Era ca și cum un calamar de dimensiunile planetei își revărsa măruntaiele în stratosferă. Numeroase aparate de zbor reactive cu aripi în formă de săgeată creau dârele și țâșneau între ele. Mai jos erau dirijabile-drone, iar și mai jos, elicoptere transportoare cu fuzelaje ca niște bulbi, aripi basculante și VTOL-uri, care

survolau periferia complexului, asolizând ocazional pentru a descărca TAB-uri blindate sau infanteriști, ambulanțe sau servitori înarmați. Într-o parte a complexului exista o platformă pârjolită, acoperită cu iarbă, unde șase aparate de zbor cu aripi delta, fără ferestre, așteptau pe tălpici; suprafețele lor superioare imitau perfect nuanța solului decolorat de soare, cu irisurile VTOL deschise pentru inspecție.

Khouri simți că se poticnește, căzând pe iarba de la picioare. Purta salopetă cameleonuflaj, care actualmente emitea în kaki împestrițat. Ținea în mâini o armă ușoară cu proiectile, ale cărei plăsele din aliaj erau modelate după contururile palmei. Purta cască, de pe marginea căreia atârna un monoclu cititor 2D, care prezenta o hartă termică în culori false a zonei de bătălie, transmisă prin telemetrie de la un dirijabil.

– Pe aici, te rog.

Un soldat o direcționa spre un cort-bulă. La interior, un aghiotant îi luă arma, îi verifică identitatea cipului și o puse în rastel, alături de alte opt arme ce variau ca putere de foc, de la unități cu proiectile, așa cum era chiar a ei, până la pușcoace de putere medie și o armă de umăr feroce, cu antimaterie accelerată, pe care n-ai fi dorit realmente s-o utilizezi pe același continent cu adversarul tău. Fluxul de date de la dirijabile se încețoșă și dispăru, ocultat de plasa antispionaj din jurul cortului-bulă. Își ridică mâna acum liberă și bascula monoclul înapoi peste marginea căștii; din aceeași mișcare îndepărtă din ochi o șuviță de păr transpirat.

– Pe-aici, Khouri.

O conduseră într-o divizie a cortului, într-o încăpere plină cu paturi suprapuse, răniți, și medservitori care zumzăiau încetișor, aplecându-se deasupra pacienților ca niște lebede mecanice verzi. De afară se auziră țipetele unor avioane cu reacție, urmate de o suită de explozii zguduitoare, dar nimeni din cort nu păru măcar să le bage în seamă.

Ajunse până la urmă într-o cămăruță cu pereți pătrați și un singur birou. Pereții erau tapetați cu steagurile transnaționale ale Coaliției Nordiste și pe un colț al biroului se afla un glob mare

al Atuului lui Sky montat pe un piedestal din bronz. În clipa de față globul se găsea în modul geologic și arăta doar masele de uscat și tipurile de soluri, nu foarte contestatele granițe politice. Khouri nu-i aruncă însă decât o privire fugară, deoarece atenția îi fu atrasă de persoana dinapoia biroului, în uniformă militară, veston măsliniu încheiat la toți nasturii, epoleți aurii, cu o panoplie țipătoare de medalii CN înșiruite pe piept și părul negru pieptănat peste cap în șuvițe strălucitoare.

– Îmi pare rău, rosti Fazil. Îmi pare rău c-a trebuit să se întâmple așa. Dar acum, dacă tot ești aici... Făcu un gest vag spre restul încăperii. Ia loc, trebuie să vorbim. Ba chiar destul de urgent.

Ca prin vis, Khouri își reaminti alt loc. Își aminti o incintă metalică în care exista un scaun, dar, deși ceva anume legat de amintirea aceea o neliniștea – ca și cum timpul ar fi fost foarte prețios –, părea ireală comparată cu prezentul, care era camera aceasta. Fazil îi absorbea complet atenția. Arăta exact așa cum îl ținea minte (îl ținea minte... de unde? se întrebă ea), deși avea pe obraz o cicatrice pe care nu și-o reamintea și purta mustață sau cel puțin (nu putea fi sigură) schimbase ceva la cea pe care o purtase ultima oară; o îndesise sau îi îngăduise să crească de la simplele tuleie negre, dese și scurte, într-atât încât acum începuse să coboare de o parte și de cealaltă a buzei.

Făcu așa cum i se spusese și se așeză pe un scaun pliant.

– Ea – Mademoiselle – s-a temut că s-ar putea ajunge aici, rosti Fazil și buzele abia i se mișcară sau părură că se mișcă sub mustață. Așa că și-a luat unele măsuri. Pe când erai pe Yellowstone, a implantat o serie de memorii cu acces restricționat, programate să se activeze – să devină accesibile pentru mintea ta conștientă – numai când le considera utile. Se întinse peste birou și roti globul, îl lăsă să se învârtă un timp, după care îl opri brusc. De fapt, procesul accesării memoriilor respective a început de ceva vreme. Îți amintești o ușoară criză de migrenă în elevator?

Khouri se străduia să găsească un punct fix de ancorare, o realitate obiectivă în care să se poată încrede.

– Ce-i locul ăsta? întrebă ea.

– O utilitate, răspunse Fazil. Ţesută parţial din şabloane de memorie existente pe care Mademoiselle le-a preluat şi le-a găsit utile. Întâlnirea aceasta, de pildă, nu aduce niţel cu prima noastră întâlnire, scumpo? Episodul acela din unitatea operativă de pe Dealul 78, în campania din provinciile centrale, înainte de a doua ofensivă în peninsulă? Fuseseşi trimisă la mine, deoarece aveam nevoie de cineva pentru o misiune de infiltrare, de cineva care să cunoască sectoarele neprotejate controlate de Coaliţia Sudistă. Am fost o echipă a-ntâia, nu-i aşa? Din multe puncte de vedere. Îşi mângâie mustaţa şi roti iarăşi globul. Desigur, nu te-am adus aici – mai precis, ea nu te-a adus aici – doar de dragul amintirilor. Nu, simpla accesare a acelei memorii înseamnă că trebuie să afli unele adevăruri. Se pune întrebarea: eşti pregătită pentru ele?

– Sigur că sunt...

Khouri nu-şi termină răspunsul. Cuvintele lui Fazil erau lipsite de sens, totuşi ea era tulburată de amintirea celuilalt loc: a scaunului brutal din incinta metalică. Avea sentimentul că acolo rămăsese ceva nerezolvat, ba chiar, poate, aflat în curs de rezolvare. Simţea că, indiferent unde ar fi fost incinta aceea, ea trebuia să fie acolo, să contribuie cu puterile ei la o luptă. Şi indiferent la ce s-ar fi referit lupta aceea, simţea de asemenea că nu mai rămăsese mult timp şi, cu siguranţă, nu suficient pentru diversiunea prezentă.

– Ah, nu-ţi face griji în privinţa aceea, rosti Fazil părând să-i citească gândurile. Nimic din toate astea nu se petrece în timp real, nici chiar în timpul real accelerat al turelei. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să fii trezită brusc dintr-un vis de cineva şi totuşi acţiunile persoanei respective să fie încorporate în naraţiunea visului, cu mult înainte ca ele să te fi trezit realmente? Înţelegi la ce mă refer: câinele tău te linge pe faţă ca să te trezească, iar în vis cazi peste bordul unei nave în valurile mării. Totuşi, ai fost pe nava aceea pe toată durata visului. Făcu o pauză. Memoria, Khouri. Memoria expusă instantaneu. Visul ţi s-a părut real, însă el a fost creat în clipa când câinele a început să te lingă pe faţă. A fost construit spre înapoi. De fapt nu l-ai visat de la cap la coadă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru memorii.

Menționarea turelei de către Fazil cristalizase conceptul incintei. Mai mult decât oricând, Khouri simți că trebuia să fie acolo, înapoi, angajată în luptă. Detaliile luptei continuau să-i scape, totuși părea foarte important să i se alăture iar.

– Mademoiselle, urmă Fazil, ar fi putut alege orice loc din trecutul tău sau ar fi putut construi unul de la zero. A simțit însă că ar fi de folos dacă ai fi adusă într-o stare mintală în care discuțiile despre unele probleme militare să pară naturale.

– Probleme militare?

– Mai precis, ale unui război. Zâmbi și vârfurile mustății i se orientară pentru o clipă în sus, ca o demonstrație a principiilor inginerești ale unui pod în consolă. Nu însă un război despre care tu să fi citit vreodată. Nu, mă tem c-a avut loc cu prea mult timp în urmă pentru așa ceva.

Fazil se sculă pe neașteptate, făcu o pauză pentru a-și netezi vestonul și-și trase centura puțin mai jos.

– Ar putea fi de ajutor, dacă am trece în sala de informare, de fapt.

12

Atuul lui Sky, 61 Cygni-A, 2483 (simulare)

Sala de informare în care Fazil o conduse pe Khouri nu semăna cu niciuna pe care o văzuse vreodată femeia. În mod clar, era prea mare ca să se poată găsi în interiorul cortului-bulă și, deși Khouri văzuse multe dispozitive de proiectare, niciunul dintre ele n-ar fi fost capabil să afișeze ceea ce-i era prezentat acum. Acoperea toată podeaua, pe un spațiu cu diametrul de douăzeci de metri, și te puteai deplasa în jurul lui pe o pasarelă cu balustradă metalică.

Era o hartă a întregii galaxii.

Iar un detaliu simplu făcea imposibil ca harta să poată fi proiectată vreodată de dispozitivele cu care era familiarizată Khouri. Privind-o, ea cuprinse – văzu și, cumva, percepu – absolut toate stelele din galaxie, de la piticele maronii cele mai reci, abia fuzionând, până la supergigantele cele mai strălucitoare, alb de fierbinți, efemere. Și nu numai că toate stelele din galaxie se aflau acolo și puteau fi examinate, dacă privirea ei ar fi poposit asupra lor. Era mai mult de atât. Pur și simplu galaxia putea fi cunoscută dintr-o singură privire. Khouri o asimila în totalitatea ei.

Numără stelele.

Erau patru sute șaizeci și șase de miliarde trei sute unsprezece milioane, nouă sute douăzeci și două de mii opt sute unsprezece. Pe când privea, una dintre supergigantele albe muri într-o supernovă, așa că-și revizui numărătoarea, micșorând-o cu o unitate.

– Este o șmecherie, rosti Fazil. O codificare. În galaxie există mai multe stele decât numărul celulelor din creierul uman, așa încât, dacă ar fi să le știi pe toate, ți-ar bloca o fracțiune nedorit de mare a memoriei conective totale. Ceea ce nu înseamnă, desigur, că senzația omniscienței nu poate fi simulată.

Galaxia era de fapt prea perfect detaliată pentru a fi descrisă realmente ca o hartă. Nu numai că toate stelele fuseseră tratate potrivit importanței – culoare, mărime, luminozitate, asociații binare, poziție și viteză spațială, reprezentate cu fidelitate perfectă –, dar existau de asemenea regiuni în care se formau stele, văluri delicate, ușor strălucitoare de gaz ce se condensa, în care erau înglobați tăciunii strălucitor de fierbinți ai sorilor embrionari. Existau stele nou-formate înconjurate de discuri de material protoplanetar și – acolo unde se întâmpla să privească femeia – sisteme planetare în sine, rotindu-se în jurul sorilor lor aidoma unor planetarii microscopice, cu viteze mult accelerate. Existau de asemenea stele bătrâne, care ejectaseră în spațiu învelișuri ale propriilor lor fotosfere, îmbogățind rarefiatul mediu interstelar: rezervorul protoplasmic de bază din care aveau să fie create viitoare generații de stele, lumi și culturi. Existau rămășițe regulate sau neregulate de supernove, răcindu-se pe măsură ce se extindeau și-și cedau energia mediului interstelar. Uneori, în inima unuia dintre aceste evenimente de moarte stelară, Khouri observa un pulsar nou-creat, emițând rafale radio cu precizie tot mai lentă, însă măreață, precum ceasurile dintr-un palat imperial uitat, ale căror arcuri fuseseră întoarse pentru ultima oară și care ticăiau până aveau să moară, cu durata dintre două ticăituri consecutive prelungindu-se către o eternitate înghețată. În inimile unora dintre aceste rămășițe existau de asemenea găuri negre, ca și una masivă (deși în prezent inactivă) în centrul galaxiei, înconjurată de un banc de stele sortite pieirii care într-o bună zi aveau să spiraleze

în orizontul ei de evenimente și să alimenteze o emisie apocaliptică de raze X când erau sfârtecate în bucăți.

Însă galaxia aceasta nu se limita doar la astrofizică. Ca și cum un strat nou de memorii fusese așezat discret peste memoriile ei anterioare, Khouri se trezi știind ceva mai mult. Știa că galaxia clocotea de viață: un milion de culturi dispersate pseudoaleatoriu prin uriașul ei disc care se rotea lent.

Însă acesta era trecutul – trecutul foarte îndepărtat.

– Mai precis, spuse Fazil, de acum aproximativ un miliard de ani. Ținând seama că universul are vârsta de numai vreo cincisprezece ori mai mare, asta înseamnă un interval serios de timp, mai ales la scară galactică. Era alături de ea, aplecat peste balustrada pasarelei, ca și cum ar fi fost un cuplu care se oprise să-și privească reflexiile într-un iaz întunecat a cărui suprafață era acoperită cu firimiturile de pâine aruncate rațelor. Ca să-ți ofer un reper, omenirea nu exista acum un miliard de ani. De fapt nu existau nici dinozaurii. Ei au început să evolueze abia acum mai puțin de două sute de milioane de ani: o cincime din timpul de care ne ocupăm aici. Nu, aici suntem adânc în precambrian. Pe Pământ exista viață, însă nimic multicelular – câțiva bureți, dacă aveai noroc. Privi din nou reprezentarea galaxiei. Dar asta nu era valabil peste tot.

Cele un milion de culturi (deși putea fi infinit de precisă în privința numărului lor, Khouri avu brusc revelația că ar fi fost o pedanterie copilăroasă, ca și cum ai fi specificat vârsta unei persoane folosind luna cea mai apropiată) nu apăruseră toate simultan și nici nu dăinuiseră la fel de mult. Potrivit spuselor lui Fazil (deși ea înțelegea asta la un nivel bazic), galaxia atinsese starea necesară pentru apariția de culturi inteligente abia cu patru miliarde de ani în urmă. Însă, odată ce fusese atins punctul acela de maturitate galactică minimă, culturile nu se iviseră toate brusc, la unison. Emergența inteligenței fusese progresivă, întrucât unele culturi apăruseră pe lumi unde, dintr-un motiv sau altul, ritmul schimbării evolutive fusese mai lent decât media sau unde viața fusese supusă unui număr de reculuri catastrofice mai mare.

În cele din urmă însă – la două-trei miliarde de ani după ce viața se ivise pe planetele lor natale –, unele dintre culturi deveniseră călătoare printre stele. Când se atinsese punctul acela, majoritatea culturilor se extinseseră rapid în galaxie, deși existaseră și unele care preferaseră să se limiteze la colonizarea propriilor sisteme solare sau, uneori, doar la mediul lor circumplanetar. În general însă ritmul expansiunii fusese rapid, cu o rată medie cuprinsă între o zecime și o sutime din viteza luminii. Părea lent, dar de fapt era amețitor de rapid, ținând seama de faptul că galaxia avea vârsta de miliarde de ani și diametrul de numai o sută de mii de ani-lumină. Nerestricționate, oricare dintre culturile călătoare printre stele ar fi putut domina întreaga galaxie pe durata practic lipsită de însemnătate a numai câtorva zeci de milioane de ani. Și poate că, dacă s-ar fi întâmplat așa – o dominare imperialistă clară a unei puteri –, lucrurile ar fi fost cu totul altfel.

Așa însă prima cultură fusese la extremitatea lentă a spectrului de viteze de expansiune și avusese impact asupra valului de expansiune a celei de-a doua culturi, mai tinere și insolente. Deși mai tânără, a doua civilizație nu era inferioară tehnologic primeia și nici mai puțin capabilă de agresivitate când era nevoie. A urmat ceea ce – din lipsa unui termen mai adecvat – ar putea fi descris drept război galactic: o fricțiune bruscă, declanșatoare de scântei, în zonele în care cele două imperii aflate în dezvoltare s-au atins reciproc, scrâșnind ca două pietre de moară uriașe. În scurtă vreme în lupte au fost implicate și alte culturi aflate în plină dezvoltare. Până la urmă câteva mii de civilizații călătoare printre stele au participat – într-un grad sau altul – la conflict. A fost numit în multe feluri, într-o mie de limbaje primare ale combatanților. Unele dintre numele acelea nu puteau fi traduse cu ușurință în referințe umane care să aibă înțeles. Însă nu numai o cultură l-a numit într-un fel care putea fi interpretat – ținând, desigur, seama de caracterul imperfect al comunicării interspecii – ca „Războiul Zorilor".

A fost un război care a cuprins întreaga galaxie (și cele două galaxii-sateliți mai mici care se roteau în jurul Căii Lactee), care n-a consumat doar planete, ci și întregi sisteme solare,

întregi sisteme stelare, întregi grupuri de stele și întregi brațe spirale. Khouri a înțeles că dovezi ale războiului acela erau vizibile și acum, dacă știai unde să cauți. În unele regiuni ale galaxiei existau concentrații anormale de stele moarte și stele care încă ardeau în alinieri stranii; componente inutile de sisteme de armament, cu dimensiuni de ani-lumină. Existau spații vide acolo unde ar fi trebuit să fie stele și existau stele care – potrivit dinamicii acceptate a formării sistemelor solare – ar fi trebuit să aibă planete, dar în jurul cărora nu se roteau decât sfărâmături reci. Războiul Zorilor durase mult, foarte mult – mai mult chiar decât scara temporală evolutivă a celor mai fierbinți stele. Însă la scara temporală a galaxiei, fusese milostiv de scurt: un simplu spasm transformator.

Era posibil ca nicio cultură să nu fi ieșit intactă, ca niciunul dintre jucătorii care intraseră în Războiul Zorilor să mai fi ieșit, victorios sau sub altă formă. Deși scurtă în conformitate cu timpul galactic, durata conflictului a fost hidos de lungă potrivit timpului speciilor. A fost îndeajuns de lungă pentru ca specii să evolueze, să se fragmenteze, să fuzioneze cu alte specii sau să le asimileze, să se autorefacă mai presus de orice recunoaștere sau chiar să sară de la substraturi organice la mașini vii. Unele făcuseră chiar călătoria dus-întors, devenind mașini, pentru ca după aceea să revină la organic când se potrivise scopurilor lor. Unele se sublimaseră, dispărând complet din teatrul de război. Unele își convertiseră esența în date și găsiseră stocare nemuritoare în matrice de computer camuflate cu dibăcie. Altele se autojertfiseră.

După încheierea războiului, o cultură ieșise mai puternică decât altele. Poate că fusese un norocos jucător minor în conflictul principal, care acum se ridicase la supremație printre ruine. Sau poate că fusese rezultatul unei coaliții, fuzionarea câtorva specii obosite de bătălie. Nu prea conta și probabil că nici înșiși membrii ei nu aveau date ferme asupra originii absolute. Erau – cel puțin la momentul acela – o specie hibridă mașină-himerică, cu unele trăsături reziduale ale vertebratelor. Nu se sinchisiseră să-și atribuie vreun nume.

– Cu toate acestea, spuse Fazil, li s-a atribuit un nume, chiar dacă le-a plăcut sau nu.

Khouri își privi soțul. În timp ce-i relatase povestea Războiului Zorilor, femeia ajunsese la un fel de înțelegere cu privire la locul unde se afla și la irealitatea situației. Cuvintele lui Fazil despre Mademoiselle se conectaseră în cele din urmă cu o memorie durabilă despre prezentul real. Khouri își amintea acum clar incinta turelei și știa că locul acesta, ciobul acesta din trecutul ei asupra căruia se intervenise, nu era decât un interludiu. Iar bărbatul nu era de fapt Fazil, deși – pentru că fusese reînviat din amintirile ei – era cel puțin la fel de real ca acel Fazil pe care-l ținea minte.

– Cum i-au numit? întrebă ea.

El așteptă înainte de a răspunde și, când o făcu, vorbi cu gravitate aproape teatrală:

– Inhibitorii. Dintr-un motiv perfect valid, care va deveni evident în scurt timp.

După care îi povesti și femeia află. Cunoașterea i se impregnă în minte, vastă și impasibilă ca un ghețar, ceva ce i-ar fi fost imposibil să uite vreodată. Și mai află ceva, care era, presupuse, întreaga idee a acestui exercițiu. Înțelese de ce trebuia să moară Sylveste.

Și de ce – dacă pentru a garanta moartea lui, era necesară moartea unei planete – prețul era perfect rezonabil.

Gardienii sosiră tocmai când Sylveste luneca în vise superficiale, istovit de operația cea mai recentă.

– Scularea, somnorosule! zise cel mai înalt dintre cei doi, un bărbat robust cu mustață sură, pe oală.

– De ce ați venit?

– Ar însemna să stricăm surpriza, chicoti celălalt gardian, un ins cu trăsături ascuțite, care ținea o carabină în mână.

Ruta pe care-l duseră fusese concepută evident pentru a-l dezorienta, deoarece convoluțiile ei erau prea frecvente pentru a fi accidentale. Reușiră în scurt timp să-și atingă scopul. Sectorul în care ajunseră era nefamiliar; fie o parte veche din Mantell – considerabil refăcută de oamenii Slukăi –, fie un set complet nou de tuneluri

săpate după ocupație. Pentru o clipă se întrebă dacă va fi mutat permanent în altă celulă, dar părea improbabil – îi lăsaseră toate hainele în prima cameră și abia îi schimbaseră așternuturile. Falkender amintise totuși despre posibilitatea modificării statutului său, în asociere cu vizitatorii pe care-i menționase, așa că poate fusese o schimbare neașteptată de plan.

În scurt timp avea să afle că nu fusese nicio schimbare de plan.

Încăperea în care-l lăsară nu era mai puțin spartană decât propria lui odaie; practic un duplicat, până la nivelul pereților goi și al trapei pentru mâncare; aceeași senzație strivitoare a pereților infinit de groși, care se întindeau la nesfârșit prin podiș. Ba chiar atât de similară, încât se întrebă o clipă dacă nu cumva simțurile îl înșelaseră și de fapt gardienii îl purtaseră în cerc prin coridoare, pentru a-l readuce finalmente la propria lui celulă. Ar fi fost în stare de așa ceva... și cel puțin făcuse mișcare.

Dar imediat ce absorbi pe de-a întregul conținutul încăperii, știu că nu era a lui. Pe pat stătea Pascale și, când ridică ochii, Sylveste își putu da seama că era la fel de uluită ca el.

– Aveți o oră, rosti gardianul mustăcios și-și bătu partenerul pe spate.

Apoi închise ușa; Sylveste intrase deja fără să mai aștepte să fie poftit.

Ultima dată când o văzuse, ea purtase veșmântul nupțial; părul îi fusese sculptat în valuri de un purpuriu sclipitor și entoptice o împodobiseră ca o armie de iele slujitoare. Putea la fel de bine să fi visat totul. Acum Pascale purta salopetă, la fel de cafenie și informă ca a lui Sylveste. Părul îi era un castron negru, lins, ochii înroșiți de nesomn sau de vânătăi, posibil de ambele. Părea mai slabă și mai micuță decât ținea el minte – probabil fiindcă era ghemuită, cu labele picioarelor îndoite sub coapse, și fiindcă albeața pereților făcea ca odaia să pară foarte mare.

Sylveste nu-și putea aminti un moment când ea păruse mai fragilă sau mai frumoasă; când fusese mai greu de crezut că era soția lui. Se întoarse cu gândul la noaptea loviturii de stat, când Pascale așteptase în șantierul sitului, cu întrebările ei răbdătoare,

scotocitoare; întrebări care aveau să deschidă ulterior o rană în chiar miezul ființei lui, în ceea ce făcuse el și ceea ce era capabil să facă. Părea într-adevăr foarte straniu că o confluență de evenimente îi adusese laolaltă, în această cameră atât de izolată.

– Mi-au spus mereu că ești în viață, rosti Sylveste, dar nu i-am crezut niciodată cu adevărat.

– Mie mi-au spus că tu ai fost rănit, zise ea cu glas încet de parcă s-ar fi temut să nu destrame un vis dacă ar fi vorbit prea tare. N-au vrut să spună despre ce era vorba – și nici eu n-am vrut să pun prea multe întrebări – în cazul în care era adevărat.

– M-au orbit, spuse el și-și atinse suprafața dură a ochilor; pentru prima dată de când fusese operat.

În locul micuței nove de durere cu care se obișnuise deja simți doar o ceață vagă de disconfort, care se risipi de îndată ce îndepărtă degetele.

– Dar acum poți să vezi?

– Da. De fapt, tu ești primul lucru pentru care merită să am vedere.

Apoi ea se ridică din pat și i se strecură în brațe, trecându-și un picior în jurul piciorului său. Sylveste îi simți delicatețea și blândețea, și aproape că se temu să-i întoarcă îmbrățișarea, ca să n-o strivească. O trase totuși mai aproape și ea făcu la fel, aparent precaută să nu-l rănească, ca și cum amândoi ar fi fost spectre nesigure de realitatea celuilalt. Se ținură în brațe parcă mult mai mult decât ora care le fusese alocată; nu fiindcă timpul s-ar fi dilatat, ci pentru că acum era lipsit de importanță, fusese suspendat și părea că ar fi putut să fie menținut așa pur și simplu prin actul voinței. Sylveste sorbi adânc vederea chipului femeii, iar ochii ei găsiră ceva uman chiar și în inexpresivitatea ochilor lui. Existase o vreme când lui Pascale îi lipsise curajul de a-l privi drept în față, cu atât mai puțin în ochi, dar vremea aceea trecuse de mult. Iar pentru bărbat nu fusese niciodată greu să se uite în ochii ei, întrucât ea nu-i simțise vreodată privirea stăruitoare. Acum însă el își dori ca Pascale să fie conștientă că o privea; își dori plăcerea indirectă de a ști că o găsea îmbătătoare.

În scurt timp se sărutară, apoi căzură stângaci pe pat. După o clipă scăpară de hainele din Mantell, pe care le azvârliră în maldăre cafenii lângă pat. Sylveste se întrebă dacă erau observați. Părea posibil, ba chiar probabil. De asemenea, părea posibil ca lui să nu-i pese. Deocamdată – atât timp cât avea să dureze ora aceasta –, el și Pascale erau absolut singuri; pereții încăperii erau realmente infiniți și camera era singura incintă deschisă din tot universul. Nu era prima dată când ei doi făceau dragoste, deși ocaziile anterioare fuseseră într-adevăr rare: acele puține cazuri când se ivise oportunitatea pentru intimitate. Acum – și gândul aproape că-l făcu pe Sylveste să izbucnească în râs – erau căsătoriți și era încă și mai puțină nevoie de subterfugii. Cu toate acestea, iată că, din nou, trebuiau să se bucure de orice crâmpei de intimitate pe care izbuteau să-l șterpelească. Simți o undă de vinovăție și se întrebă, multă vreme, de unde provenea. În cele din urmă, când stăteau întinși unul lângă celălalt, el cu capul îngropat în pieptul ei moale, înțelese de ce simțise așa. Pentru că erau atât de multe de vorbit și, în loc s-o facă, ei își irosiseră vremea în arheologia febrilă a propriilor trupuri. În același timp însă, Sylveste știu că așa trebuia să fie.

– Mi-ar fi plăcut să fi avut mai multă vreme la dispoziție, rosti el când simțul timpului îi reveni aproape de normalitate și începu să se întrebe cât mai rămăsese din ora ce le fusese acordată.

– Ultima dată mi-ai spus ceva, zise Pascale.

– Despre Carine Lefevre, da. Trebuia neapărat să-ți spun, înțelegi? Pare ridicol, dar crezusem că eram pe punctul să mor. Trebuia să-ți spun, să spun oricui. Era ceva ce ținusem ascuns de ani în mine.

Coapsa lui Pascale era o apăsare răcoroasă pe piciorul său. Femeia își plimbă mâna pe pieptul lui.

– Indiferent ce s-a întâmplat acolo, spuse ea, nici eu și nici altcineva nu te-am putea judeca.

– A fost lașitate.

– Nu, n-a fost lașitate, ci doar instinct. Dan, nu uita că te găseai în locul cel mai îngrozitor din univers. Philip Lascaille a mers

acolo fără o transformare Jongler... și uite ce i s-a întâmplat. Faptul în sine că tu ți-ai păstrat mințile întregi a fost un soi de bravură. Nebunia ar fi fost mult mai ușoară pentru tine.

– Ea ar fi putut supraviețui. Ce naiba, până și faptul că am lăsat-o să moară așa cum am făcut... până și asta ar fi fost acceptabil, dacă aș fi avut curajul să spun după aceea adevărul despre cele întâmplate. Ar fi fost un fel de ispășire; Dumnezeu știe că merita mai mult decât să mint despre ea, chiar și după ce am omorât-o.

– Nu ai omorât-o tu, ci Lințoliul.

– Nici măcar nu știu asta.

– Ce anume?

Sylveste se întoarse pe o parte și tăcu o clipă, privind-o pe Pascale. Înainte, ochii lui i-ar fi putut încremeni imaginea pentru posteritate, dar caracteristica aceea nu mai funcționa.

– Vreau să spun, răspunse el, că nu știu nici măcar dacă ea a murit acolo – vreau să spun, nu la început. La urma urmelor, eu am supraviețuit... și eu fusesem cel care pierduse transformarea Jonglerilor. Șansele ei ar fi fost mai bune, deși nu cu mult. Dar dacă a scăpat și ea, la fel ca mine? Dacă ea a găsit o cale prin care să rămână în viață, dar pur și simplu nu mi-a putut comunica prezența ei? Este posibil să fi plutit jumătate din distanța până la marginea Lințoliului, înainte ca eu să-mi revin. După ce am reparat luminăluca, nu m-am gândit niciodată s-o caut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că se putea să mai fie în viață.

– Dintr-un motiv perfect valid, rosti femeia. Carina murise. Acum poți să pui sub semnul întrebării tot ce ai făcut, dar atunci intuiția te-a anunțat că ea era moartă. Și dacă n-a murit, ar fi găsit o cale prin care să ia legătura cu tine.

– Nu știu asta. N-o voi ști niciodată.

– Atunci încetează să te mai gândești la ea. Altfel nu vei scăpa niciodată de trecut.

– Ascultă, zis Sylveste gândindu-se la ceva ce-i spusese Falkender. Tu vorbești vreodată cu altcineva în afară de gardieni? De pildă, cu Sluka sau cu altcineva?

– Sluka?

– Femeia care ne ține prizonieri aici. Cu o senzație de prăbușire, Sylveste înțelese că temnicerii nu-i spuseseră aproape nimic lui Pascale. N-am timp să-ți explic decât în modul cel mai simplu. Din câte îmi pot da seama, cei care l-au omorât pe tatăl tău au fost Inundaționiști din Poteca Adevărată sau cel puțin o ramură a mișcării. Acum ne aflăm în Mantell.

– Știam că trebuie să fim undeva în afara Cuvierului.

– Da, și din ce mi-au spus, Cuvier a fost atacat.

Se abținu să-i spună și restul – că orașul devenise probabil nelocuibil deasupra solului. Nu era nevoie ca Pascale să știe asta – nu deocamdată, cel puțin, pentru că fusese unicul loc pe care-l cunoscuse cu adevărat.

– Nu sunt tocmai sigur cine-l conduce acum, continuă el, dacă sunt oameni loiali tatălui tău sau un grup rival al Potecii Adevărate. Din spusele Slukăi, se pare că tatăl tău n-a primit-o tocmai cu brațele deschise după ce a obținut controlul Cuvierului. În același timp însă avea destui inamici acolo, pentru ca ea să-i pună la cale asasinarea.

– Pare un timp cam lung ca să ții dușmănie.

– De aceea poate că Sluka nu este persoana cea mai stabilă de pe planetă. De fapt, nu cred că în planurile ei figura capturarea noastră, iar acum, când ne are, nu este tocmai sigură ce să facă. În mod clar, suntem potențial prea valoroși ca să renunțe la noi... dar între timp... Sylveste făcu o pauză. Oricum, poate că ceva este pe punctul să se schimbe. Cel care mi-a reparat ochii mi-a spus că există un zvon despre niște vizitatori.

– Cine anume?

– Asta mă întreb și eu. N-a vrut să-mi dea alte detalii.

– Este ispititor să speculezi, nu?

– Singurul lucru care ar putea schimba situația pe Resurgam ar fi sosirea Ultranauților.

– E cam devreme pentru întoarcerea lui Remilliod.

Sylveste încuviință.

– Dacă într-adevăr va sosi o navă, poți pune prinsoare că nu-i Remilliod. Dar cine alții ar vrea să facă comerț cu noi?

– Poate că nu vor veni pentru comerț.

Poate că era un semn de aroganță, însă Voliova era incapabilă fizic să lase pe altcineva să facă treaba ei, indiferent cât de absurdă ar fi fost alternativa. Era foarte încântată – dacă „încântată" era termenul potrivit – s-o lase pe Khouri să stea în turelă și să facă tot ce putea pentru a distruge arma-cache. Era de asemenea dispusă să admită că folosirea lui Khouri reprezenta unica opțiune rațională disponibilă. Asta nu însemna însă că era pregătită să stea calmă și să aștepte rezultatul. Se cunoștea prea bine pentru așa ceva. Ea avea nevoie, ba chiar tânjea după o modalitate de atacare a problemei din alt unghi.

– *Svinoi*, rosti cu glas tare, deoarece, oricât s-ar fi străduit, răspunsul se încăpățâna să-i apară.

De fiecare dată când i se părea că găsise o abordare, o cale de a stopa arma, altă părticică a minții ei efectuase deja un salt înainte și descoperise un alt impas ceva mai departe în lanțul logic. Într-un fel, faptul că era în stare să-și critice propriile soluții de îndată ce i se conturau în minte – ba chiar aproape înainte să le conștientizeze – constituia dovada fluidității gândirii ei. În același timp avea impresia înnebunitoare că făcea tot ce putea pentru a-și sabota propriile șanse de succes.

Iar acum trebuia să se ocupe de aberația asta.

Așa o numea acum, întrucât termenul părea să conțină combinația de neînțelegere și dezgust pe care o simțea de câte ori își întorcea gândurile asupra subiectului. Subiectul era ceea ce se petrecea în capul lui Khouri. Iar acum, când Khouri era imersată în peisajul mintal abstract al spațiului-turelă, aberația includea în mod obligatoriu și turela în sine și, prin extensie, pe Voliova, fiindcă era creația ei. Ea monitoriza situația îndeaproape prin intermediul afișărilor neurale de pe brățara ei, iar în craniul lui Khouri se derula o adevărată furtună; asta era foarte clar. Iar furtuna întindea tentacule tulburi, pâlpâitoare în spațiul-turelă.

Voliova știa că toate astea trebuiau să fie cumva asociate între ele. Din capul locului existase o problemă cu turela: nebunia lui Nagorni, Hoțul-Soarelui și, mai recent, autoactivarea armei-cache. Într-un fel, și furtuna din capul lui Khouri – aberația – se potrivea cu restul lucrurilor. Însă simpla cunoaștere a faptului că exista o soluție sau cel puțin un răspuns – o imagine unificatoare care să explice totul – nu ajuta defel.

Poate că aspectul cel mai neliniștitor era că, chiar și într-un asemenea moment, o parte a minții ei reflecta la problema respectivă, în loc să se dedice complet subiectului mai presant și mai imediat. Voliova avea impresia că mintea ei era o clasă plină de școlari precoci: strălucitori și – dacă și-ar fi putut cumula eforturile – capabili de idei zguduitoare, însă unii dintre ei nu erau atenți, ci priveau visători pe fereastră, ignorându-i solicitările de a se concentra asupra prezentului, deoarece considerau că propriile lor obsesii erau mai atrăgătoare din punct de vedere intelectual decât banalitățile pe care se străduia ea să le repartizeze.

Un gând i se impuse în prim-planul minții; de fapt, o amintire – sistemele firewall pe care le instalase cu mai bine de patru decenii în urmă, judecând după timpul de la bordul navei. Le concepuse ca o contramăsură finală împotriva incursiunilor unor viruși subversivi, dar nu se gândise că vor fi realmente necesare vreodată și în niciun caz în asemenea circumstanțe.

Cu toate acestea, și le reamintea perfect.

– Voliova, icni ea în brățară, străduindu-se să recupereze comenzile necesare din memorie. Acces protocoale contrainsurgenți: severitate lambda-plus, asumare de alertă maximă pentru luptă și contraatacuri, suprimare suspendare complet autonomă, valori Armaghedon implicite criticalitate nouă, bypass securitate roșu-unu-alfa, invocare la toate nivelurile, toate privilegiile Triumviratului, abrogare toate privilegiile non-Triumvirat.

Își trase răsuflarea, sperând că șirul de incantații îi deschisese destule uși spre inima matricei operaționale a navei.

– Acum, recuperare și rulare executabilul codificat Paralizia. Adăugă în barbă, pentru sine: Și fă-o naibii cât mai repede!

„Paralizia" era programul care iniția activarea firewallurilor pe care le instalase chiar ea. Îl scrisese Voliova însăși... dar trecuse atâta timp, încât abia dacă își reamintea ce făcea sau cât de mult din navă ar fi putut afecta. Era un risc asumat – dorea să imobilizeze suficient pentru a stânjeni arma-cache, dar în niciun caz atât de mult, încât să-și împiedice propriile încercări de a o opri.

– *Svinoi, svinoi, svinoi...*

Mesaje de eroare i se derulau pe brățară. O anunțau, foarte util, că diversele sisteme pe care Paralizia încercase să le acceseze și să le dezactiveze nu mai făceau parte din domeniul său de acțiune, ci se găseau în afara posibilităților de intervenție a programului. Majoritatea, oricum – mai ales sistemele mai profunde din navă. Dacă Paralizia ar fi funcționat corect, ar fi avut asupra navei efectul general al unei lovituri în cap asupra unui om: dezactivarea masivă a tuturor sistemelor neesențiale și colapsul general într-o stare de imobilitate recuperatoare. S-ar fi înregistrat avarii reale, totuși la nivel superficial și de tipuri pe care Voliova le-ar fi putut repara, camufla sau despre care ar fi putut inventa minciuni înainte de trezirea echipajului. Însă Paralizia funcționase diferit. Dacă s-ar fi făcut o comparație cu bolile umane, nava suferise mai degrabă o criză de paralizie ușoară, care imobilizase numai straturile epidermice... și doar parțial. Asta nu concorda deloc cu planurile lui Voliova.

Dar, își dădu ea seama, ar fi imobilizat armele autonome ale carcasei, care nu erau controlate direct de turelă și care distruseseră deja naveta. Acum cel puțin ar fi putut reîncerca același sacrificiu. Desigur, arma înaintase deja și nu mai exista opțiunea simplei ei blocări, însă, dacă ar fi reușit măcar să mai aducă o navetă în spațiul cosmic, ar fi apărut unele posibilități.

După o secundă, optimismul i se spulberă în firimituri sumbre de descurajare. Poate că Paralizia fusese concepută să lucreze așa sau poate că, în cei patruzeci de ani trecuți de la scrierea sa, diverse sisteme ale navei se întrepătrunseseră și se interconectaseră, astfel încât programul omorâse unele părți pe care Voliova nu intenționase niciodată să le atingă... dar, indiferent care ar fi fost motivul,

navetele nu erau operative, fiind blocate de firewalluri. E a încercă, fără convingere, obișnuitele comenzi de bypass de nivel Triumvirat, dar niciuna nu funcționa. Nu era o surpriză; Paralizia activase întreruperi fizice în rețeaua de comenzi, hăuri pe care niciun fel de intervenție software nu le-ar fi putut traversa. Pentru activarea navetelor, Voliova ar fi trebuit să reseteze fizic toate întreruperile acelea, iar pentru asta trebuia să găsească harta instalațiilor, făcută cu patru decenii în urmă. Și toate astea ar fi necesitat, la o estimare conservatoare, câteva zile de muncă.

Ea mai dispunea doar de câteva minute în care să acționeze.

Era absorbită... nu atât într-un abis de deznădejde, cât într-un puț gravitațional fără fund, în care se prăbușea la nesfârșit. După ce se afundase binișor în el – și se scurseseră câteva din minutele acelea prețioase –, Voliova își aminti totuși ceva; ceva atât de evident, încât ar fi trebuit să se fi gândit de mult la el.

Porni în fugă.

Khouri reveni brusc în turelă.

Verificarea ceasului de statut îi confirmă promisiunea lui Fazil: nu trecuse nicio secundă de timp real. Era probabil un truc; ea simțea că petrecuse realmente o oră în cortul-bulă, când, de fapt, toată experiența se derulase în fracțiunea de secundă anterioară. De fapt, nu trăise niciunul dintre momentele respective, însă așa ceva era aproape imposibil de acceptat. Totuși, acum nu se putea relaxa, fiindcă evenimentele se desfășuraseră destul de repede chiar și înainte de declanșarea memoriilor. Situația nu-și pierduse nimic din urgență.

Arma-cache era probabil gata să tragă; emisiile ei gravitaționale nu mai erau detectabile de navă, aidoma unui fluierat care trecuse în spectrul ultrasonic. Mademoiselle amâna oare cu adevărat momentul declanșării armei? Era oare important să fie Khouri de partea ei? Dacă arma dădea greș, Khouri avea să fie, din nou, unicul mod prin care ar fi putut acționa.

– Renunță, zise Mademoiselle. Renunță, Khouri. De-acum trebuie să-ți fi dat seama că Hoțul-Soarelui este ceva extraterestru! O percepi în mod direct!

Efortul mintal pe care-l implica subvocalizarea era aproape prea mult pentru ea.

– Da, sunt destul de pregătită să cred că-i extraterestru. Apare însă altă întrebare: ce ești tu, atunci?

– Nu avem timp pentru așa ceva.

– Îmi pare rău, dar mi se pare un moment la fel de bun ca oricare altul să dăm cărțile pe față.

În timp ce-și comunica gândurile, își menținu poziția în luptă, deși o parte a ei – partea care fusese convinsă de ceea ce-i arătaseră memoriile – o implora să renunțe și s-o lase pe Mademoiselle să preia controlul complet al armei-cache.

– M-ai făcut să cred că Hoțul-Soarelui era ceva adus de Sylveste de la Lințolieri, adăugă Khouri.

– Nu, tu ai văzut datele și ai sărit la singura concluzie logică.

– Pe naiba! Khouri găsea o putere nouă acum, deși rămânea insuficientă pentru a înclina balanța. De la bun început ai încercat cu disperare să mă asmuți împotriva Hoțului-Soarelui. Asta poate sau nu să fie justificat – poate că el este un ticălos nemernic –, dar naște o întrebare. De unde puteai tu să știi? Nu puteai! Nu puteai să știi decât dacă tu însăți erai o extraterestră.

– Haide să presupunem – pentru moment – că lucrurile ar sta într-adevăr așa...

Ceva îi atrase atenția lui Khouri. Chiar ținând seama de severitatea bătăliei pe care o purta, noua apariție era suficient de importantă pentru ea ca să se relaxeze momentan și să-și aloce o parte suplimentară a minții conștiente pentru evaluarea situației.

Altcineva se alătura încleștării.

Nou-sositul nu se afla în spațiul-turelă; nu era o entitate cibernetică, ci un obiect fizic care până acum nu fusese prezent – sau cel puțin nu fusese observat – în arena de luptă. În clipa când îl detectase Khouri, era foarte aproape de luminălucă; periculos de aproape după estimarea ei – de fapt, atât de aproape, încât părea să fie atașat fizic, ca un parazit.

Era cât o navă spațială foarte mică, nemăsurând mai mult de zece metri de la un capăt la celălalt. Semăna cu o torpilă dolofană

și nervurată, din care se desprindeau opt picioare articulate cu care se deplasa pe carcasa navei. În chip miraculos, aceleași defensive ce distruseseră naveta nu trăgeau în ea.

– Ilia..., șuieră Khouri, doar nu te gândești serios... Iar apoi, după numai o clipă: Rahat! Chiar asta vrei să faci, da?

– Ce prostie! comentă Mademoiselle.

Toate cele opt picioare ale camerei-păianjen își eliberaseră simultan prizele, detașând-o de carcasă. Întrucât nava continua să decelereze, camera-păianjen părea că înaintează cu viteză tot mai mare. În mod obișnuit, așa spusese Voliova, camera și-ar fi lansat ghearele de ancorare, pentru a restabili contact cu nava, dar probabil că Ultranauta le dezactivase, deoarece continuă să înainteze până când interveniră propriile ei jeturi. Deși Khouri asista la scenă prin intermediul multor canale și în unele moduri ce n-ar fi fost asimilabile de cineva lipsit de implanturile turelei, un aspect al fluxului senzorial era dedicat spectrului optic, transmis de videocamerele externe de pe navă. Prin canalul acela, ea văzu jeturile, arzând violet de fierbinte, care țâșneau prin aperturi de mărimea unor vârfuri de ace în jurul secțiunii mijlocii a camerei-păianjen, acolo unde trunchiul în formă de torpilă era atașat de propria sa turelă, din care ieșeau acum picioarele lipsite de prize. Strălucirea ilumină picioarele de dedesubt, conturându-le în flash-uri rapide, stroboscopice, în timp ce camera își corectă înaintarea, se opri, apoi reîncepu să se deplaseze încet în lungul navei. Voliova nu utiliză însă jeturile pentru a o aduce în raza de acțiune a ghearelor pentru ancorarea de carcasă. După ce zăbovi câteva secunde, camera se mișcă în lateral și acceleră spre armă.

– Ilia... Nu cred că...

– Ai încredere în mine, replică vocea triumvirei, care răsună în spațiul-turelă ca și cum ar fi vorbit din cealaltă parte a universului, nu doar de la numai câțiva kilometri de poziția lui Khouri. Am pus la punct ceva ce ai putea numi cu îngăduință „plan". Sau cel puțin o opțiune de a muri luptând.

– Nu sunt sigură că mi-a plăcut ultima chestie.

– Nici mie, în caz că-ți puneai întrebări. Voliova făcu o pauză. Apropo, Khouri, când totul se va termina – presupunând că amândouă vom supraviețui, ceea ce, recunosc, nu-i tocmai garantat în acest moment –, cred c-ar trebui să ne facem timp pentru o mică discuție.

Poate că pălăvrăgea ca să uite bunăoară de teama pe care o simțea inevitabil.

– O mică discuție?

– Despre toate chestiile astea. Problema cu turela. Ar putea fi de asemenea o șansă pentru tine să te eliberezi de orice... mici apăsări sâcâitoare pe care ar fi fost bine să mi le fi împărtășit mult mai devreme.

– Cum ar fi...?

– Cum ar fi... cine ești tu, pentru început.

Camera-păianjen acoperi rapid distanța până la armă, utilizându-și jeturile ca să încetinească, dar continuând să-și păstreze poziția relativă față de navă, menținând accelerația standard de 1 *g*. Chiar și cu picioarele rășchirate, nu era nici cât o treime din arma-cache. Acum semăna mai puțin cu un păianjen și mai mult cu un calamar ghinionist, pe punctul de a dispărea în botul unei balene care înota fără grabă.

– Așa ceva va dura mai mult decât o „mică discuție", rosti Khouri, simțind – destul de justificat, considera ea – că de acum nu avea realmente motive să mai ascundă multe față de Ultranaută.

– Perfect. Acum scuză-mă un moment, fiindcă ceea ce voi încerca este pur și simplu complicat, spre imposibil.

– Se referă la sinucidere, comentă Mademoiselle.

– Îți fac plăcere toate astea, așa-i?

– Enorm, și cu atât mai mult cu cât nu dețin niciun fel de control asupra celor ce vor fi divulgate.

Voliova poziționase camera-păianjen lângă vârful ca o furcă al armei-cache, deși se afla mult prea departe pentru ca picioarele mecanice care se agitau să poată găsi vreo priză pe suprafața ciuruită de minicratere. În tot cazul, arma se deplasa acum, oscilând lent și aleatoriu dintr-o parte în alta, cu rafale arzătoare ale propriilor

ei jeturi, aparent încercând să scape de apropierea Voliovei, însă limitată în mișcări de propria ei inerție – ca și cum puternica armă de clasa-iad ar fi fost speriată de un păianjen micuț. Khouri auzi patru pocnituri rapide, atât de apropiate, încât abia le percepu individual, de parcă o armă cu proiectile și-ar fi golit încărcătorul.

Sub ochii ei, patru cabluri pentru gheare șfichiuiră din corpul camerei-păianjen, lovind silențios furca armei-cache. Ghearele erau penetrante, concepute să se îngroape zeci de centimetri în țintă înainte de a se deplia, așa că odată ce mușcaseră din obiectiv nu se mai puteau elibera. Cablurile erau iluminate de jeturile arcuite și acum se vedeau complet întinse, iar camera-păianjen începuse deja să le bobineze pentru a se apropia, deși arma își păstra eschivările greoaie.

– Grozav! zise Khouri. Eram pregătită să trag în nemernică – acum ce fac?

– Dacă ți se ivește orice ocazie, trage imediat, zise Voliova. Dacă poți concentra rafala departe de mine, îmi asum riscurile – camera asta-i mai bine blindată decât ai crede. O clipă de tăcere, apoi: Aha, așa! Te-am prins, gunoi mizerabil!

Picioarele camerei-păianjen cuprindeau acum furca. Arma părea să fi renunțat la orice speranță de a scăpa de ea și poate din motive întemeiate; Khouri își dădu seama că, în ciuda încercării ei pline de curaj, Voliova nu izbutise mare lucru. Probabil că arma-cache nu avea să fie prea mult stânjenită de camera-păianjen.

Între timp, lupta pentru controlul asupra armelor de pe fuzelaj se reluase cu toată seriozitatea. Ocazional Khouri le simțea cedând foarte puțin – sistemele lui Mademoiselle pierdeau pentru moment lupta –, totuși niciodată suficient pentru a-i îngădui să ochească și să tragă. Iar dacă Hoțul-Soarelui o ajuta, ea nu simțea nimic, deși era posibil ca absența aceea să fie pur și simplu un detaliu al vicleniei sale extraordinare. Poate că dacă Hoțul-Soarelui n-ar fi fost acolo, ea ar fi pierdut complet lupta și – scăpată de diversiunea aceasta – Mademoiselle ar fi descătușat deja arma. În clipa de față, deosebirea era mai degrabă irelevantă. Abia acum observă ce făcea Voliova. Jeturile camerei-păianjen declanșau la

unison, împotrivindu-se impulsului pe care-l aplica arma mai mare, dar mai stângace.

Voliova târa arma în lungul navei, spre strălucirea alb-albăstruie care se revărsa dinspre cel mai apropiat fascicul propulsor al luminălucii. Avea să distrugă blestemăția, ducând-o în evacuarea pârjolitoare a propulsiei Agregate.

– Ilia, rosti Khouri, ești sigură că acțiunea asta e... gândită?

– Gândită? De data asta nu se putea înșela în privința râsului femeii, chiar dacă sunase la limita demenței. Khouri, este lucrul cel mai prost gândit pe care l-am făcut vreodată, dar momentan nu văd alternativă. Decât dacă reușești tu să activezi al naibii de rapid tunurile alea.

– Asta... încerc.

– Atunci încearcă mai intens și nu mă mai sâcâi. Dacă nu ți-ai dat cumva seama, am destule pe cap.

– Aș zice că întreaga viață i se derulează înaintea ochilor.

– Ah, te-ai întors...

Khouri o ignoră pe Mademoiselle, înțelegând de acum că intervențiile ei aveau scopul viclean de a o distrage; că, procedând astfel, ea intervenea realmente în desfășurarea bătăliei, nefiind un spectator chiar atât de neputincios pe cât susținea.

Voliova avea mai puțin de cinci sute de metri de parcurs cu arma-cache până la flăcări. Arma se împotrivea din răsputeri și jeturile ei se declanșau turbat, totuși forța ei de împingere era mai mică decât a camerei-păianjen. „Firesc", gândi Khouri. Când designerii îi concepuseră sistemele auxiliare necesare pentru deplasare și poziționare, ideea că va trebui să lupte pentru propria-i supraviețuire într-un meci de wrestling nu ocupase probabil un loc important în mințile lor.

– Khouri, zise Voliova, peste treizeci de secunde, îl voi elibera pe *svinoi*. Dac-am calculat corect, niciun fel de propulsie direcțională nu-l va mai putea opri să plutească direct în fascicul.

– Asta-i bine, nu?

– Într-un fel, da, este bine. Am considerat totuși c-ar trebui să te avertizez... Claritatea glasului Ultranautei oscila, crescând și

scăzând, deoarece recepția era compromisă de energiile clocotitoare ale fasciculului propulsiei, de care se apropia acum la o distanță considerată de obicei nu tocmai recomandabilă pentru materia organică. M-am gândit că, chiar dacă voi reuși să distrug arma-cache, o parte a exploziei – poate niște radiații exotice – s-ar putea să fie trimisă înapoi, prin fascicul, până la miezul propulsiei. Urmă o pauză clar premeditată. Dacă se va-ntâmpla așa, este posibil ca rezultatele să nu fie... optime.

– În regulă, mulțumesc, spuse Khouri. Apreciez mult întărirea moralului.

– La naiba! rosti încet și calm Voliova. Planul meu are o mică eroare. Probabil că arma a lovit camera-păianjen cu un impuls EM defensiv... fie asta, fie radiația propulsiei interferează cu hardware-ul. Se auziră după aceea sunetele – posibile – făcute de cineva care încerca în mod repetat să acționeze comutatoare metalice străvechi pe o consolă. Vreau să spun, urmă ea, că se pare că nu mai reușesc să mă eliberez. Am rămas lipită de nenorocită.

– Atunci închide naibii propulsia – poți face asta, nu?

– Bineînțeles, cum crezi că l-am omorât pe Nagorni? Nu părea totuși optimistă. *Niet*, n-am acces la propulsie. Cred că mi-a blocat căile de intervenții când am rulat Paralizia... Acum, practic, bolborosea. Khouri, devine nițel cam disperată treaba... dacă ai armele alea...

Mademoiselle interveni pe un ton cuvenit de îngâmfat.

– Ia-ți adio de la ea, Khouri. Iar la unghiul sub care ar trebui să tragi acum, trebuie scoase din luptă jumătate din arme pentru a le împiedica să avarieze nava. Ai fi norocoasă doar să zgârii carcasa armei-cache cu ceea ce rămâne.

Avea dreptate: aproape fără să observe Khouri, blocuri întregi de armament potențial disponibil se autoasiguraseră, deoarece le cerea să țintească periculos de aproape de componente indispensabile ale navei. Rămăseseră doar armele cele mai ușoare, aproape prin definiție incapabile să cauzeze avarii serioase.

Poate simțind asta, ceva se domoli.

Brusc armele se aflau într-o măsură mai mare sub controlul lui Khouri și – înțelese femeia – faptul că sistemele rămase aveau putere de foc limitată era de fapt în avantajul ei. Planul i se schimbase. Acum avea nevoie de precizie chirurgicală, nu de forță brută.

În hiatul acela, înainte ca armele să fie recâștigate de Mademoiselle, Khouri abandonă șablonul de țintire anterior și emise comenzi de reochire. Instrucțiunile ei fură extrem de precise. Deplasându-se pe poziție atât de lent, încât păreau că se mișcă prin caramel topit, armele se aliniară asupra punctelor de impact selectate. Nu mai era vorba despre arma-cache, ci despre cu totul altceva...

– Khouri, începu Mademoiselle, cred că realmente ar trebui să te gândești la...

Însă ea trăsese deja.

Limbi de plasmă țâșniră spre arma-cache, conectându-se... nu cu arma în sine, ci cu camera-păianjen, căreia îi retezară precis toate cele opt picioare, apoi cele patru cabluri cu gheare. Camera se îndepărtă brusc de lancea strălucitoare a propulsiei, cu picioarele tăiate la genunchi.

Arma-cache pluti apoi în fascicul, ca o molie care se atinge de o lampă incandescentă.

Cele petrecute în continuare se derulară într-o serie de instantanee inuman de scurte; aproape prea rapid pentru a fi înțelese de Khouri. Exteriorul fizic al armei-cache se evaporă într-o milisecundă, fierbând într-un fuior de vapori predominant metalici. Imposibil de spus dacă atingerea fasciculului duse la ceea ce urmă sau dacă, în clipa distrugerii sale, arma-cache era deja decisă să se întoarcă apoi cu interiorul în afară.

În tot cazul, desfășurarea evenimentelor nu se încadră în intențiile constructorilor ei.

Aproape simultan, ceea ce mai rămăsese din arma-cache sub pielea ei eviscerată emise o eructație gravitațională prelungită, râgâitul continuumului spațio-temporal forfecat. Ceva oribil se întâmpla cu țesătura realității în vecinătatea imediată a armei, dar nu în felul cum fusese plănuit. Un curcubeu de lumină stelară curbată pâlpâi în jurul masei coagulate de energie plasmatică.

Pentru o milisecundă, curcubeul arătă aproximativ sferic și stabil, dar apoi începu să tremure, oscilând nesigur, aidoma unei bule de săpun aflate în punctul spargerii. După o fracțiune de milisecundă, colapsă spre interior și, accelerând exponențial, dispăru.

După încă o secundă, nu mai rămăsese nimic, nici măcar sfărâmături, ci doar fundalul normal, presărat cu stele, al spațiului.

Apăru apoi o geană de lumină, care se întunecă spre ultraviolet. Geana crescu și se umflă, dilatându-se într-o sferă puternică și malignă. Valul de plasmă dilatată izbi nava, cutremurând-o atât de violent, încât Khouri percepu impactul în ciuda capitonajelor suspensiilor cardanice ale turelei. Datele năvăliră, anunțând-o – nu că ar fi dorit prea mult să știe – că explozia nu compromisese serios niciun sistem de pe carcasă, iar vârful scurt de radiație de fundal emisă de flash se încadra în valori tolerabile. Scanările gravimetrice reveniseră brusc la normal.

Continuumul spațio-temporal fusese găurit, penetrat la nivel cuantic, și eliberase un licăr minuscul de energie Planck. Minuscul, comparativ cu energiile clocotitoare din spuma continuumului spațio-temporal, totuși, scăpată din restricționarea normală, eliberarea aceea neglijabilă fusese ca explozia unei bombe nucleare în apartamentul de alături. Continuumul spațio-temporal se autovindecase instantaneu, rețesându-se înainte să fi fost cauzată o avarie reală, lăsând doar câteva surplusuri de monopoli, găuri negre cuantice de masă redusă și alte particule exotice/anomalii ca dovezi că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit.

Disfuncționalitatea armei-cache fusese majoră.

– Ah, prea bine, rosti Mademoiselle părând mai degrabă dezamăgită. Sper că ești mândră de ce ai făcut.

Khouri era însă atentă la absența care se năpustea acum către ea, gonind prin spațiul-turelă. Încercă să se retragă la timp, încercă să decupleze legătura...

Dar nu acționă suficient de rapid.

13

Pe orbita Resurgamului, 2566

– Scaun! rosti Voliova intrând pe punte.

Un scaun se extinse iute spre ea. Ultranauta își fixă centurile și apoi se îndepărtă de pereții punții, până când ajunse pe orbita enormei sfere de proiecție holografică ce ocupa mijlocul încăperii.

Sfera prezenta imaginea Resurgamului, deși ai fi putut crede cu ușurință că era de fapt globul ocular deshidratat al unui cadavru străvechi și mumificat, amplificat de câteva sute de ori. Femeia știa însă că imaginea era mai mult decât o simplă reprezentare precisă a planetei extrasă din baza de date a navei. Reproducerea se făcea în timp real, imaginile fiind captate de videocamerele de pe carcasa luminălucii, care transmiteau în direct chiar acum.

Resurgamul nu era o planetă frumoasă, după niciun fel de standarde. Cu excepția albului murdar al calotelor polare, culoarea generală era cenușiu ca de craniu, contrabalansat de solzi de rugină și câteva așchii sporadice de albastru-turcoaz în apropierea zonelor ecuatoriale. Masele mai mari de oceane erau încă majoritar ascunse sub gheață, iar puținele petice de apă expusă erau aproape cert încălzite artificial pentru a nu îngheța; fie prin rețele de energie termică, fie prin procese metabolice atent

personalizate. Existau nori, însă erau fuioare subțiratice, nu formele măreţe şi complexe la care Voliova ştia că te puteai aştepta de obicei din partea sistemelor meteo planetare. Ici-colo, se îndeseau spre opacitate albă, dar numai în noduri ganglionare mici în apropierea aşezărilor. Acelea erau locurile unde funcţionau fabricile de vapori, sublimând gheaţă polară în apă, oxigen şi hidrogen. Puţine petice de vegetaţie erau îndeajuns de mari pentru a fi văzute fără amplificare la rezoluţie de un kilometru şi potrivit aceluiaşi criteriu nu existau dovezi vizibile de prezenţă umană, cu excepţia unei pudre fine de lumini de aşezări, când faţa întunecată a planetei apărea dedesubt la fiecare nouăzeci de minute. Chiar şi cu transfocare, aşezările nu erau distincte, întrucât – exceptând capitala – erau afundate în sol. Din foarte puţine se ridica la suprafaţă altceva decât antene, platforme de asolizare şi sere. Cât despre capitală...

Aceea era partea tulburătoare...

– Când se deschide fereastra noastră cu triumvirul Sajaki? întrebă ea, întorcându-şi privirea către chipurile celorlalţi membri ai echipajului, ale căror scaune erau dispuse într-un pâlc aproximativ definit, dispuse faţă în faţă sub lumina cenuşie a planetei înfăţişate.

– În cinci minute, răspunse Hegazi. Cinci minute torturante şi apoi vom şti ce delicii are de împărtăşit cu noi dragul Sajaki despre noii noştri prieteni colonişti. Eşti sigură că poţi suporta agonia aşteptării?

– De ce nu ghiceşti, *svinoi*?

– N-ar fi prea greu, aşa-i? Hegazi râniea sau cel puţin încerca din răsputeri să aproximeze expresia respectivă; nu era tocmai uşor, ţinând seama de numărul de accesorii himerice încrustate pe chip. Interesant, dacă nu te-aş fi cunoscut mai bine, aş fi zis că nu eşti tocmai încântată de toate astea.

– Dacă nu l-a găsit pe Sylveste...

Hegazi ridică o mână înmănuşată.

– Sajaki nu şi-a făcut încă raportul. N-are rost să anticipăm...

– Eşti sigur aşadar că-l va găsi?

– N-am spus asta.

– Dacă detest ceva, rosti Voliova privindu-l rece, este optimismul stupid.

– Haide, fruntea sus! Se-ntâmplă lucruri și mai rele.

Da, femeia trebuia s-o recunoască, așa era. Iar cu o regularitate iritantă, ele păreau să fi decis să i se întâmple numai ei. Uimitor în privința seriei recente de necazuri de care avusese parte Voliova era faptul că izbutiseră să-și sporească intensitatea cu fiecare nou ghinion. Atinseseră punctul în care ea începuse să privească nostalgic la problemele doar sâcâitoare pe care le avusese cu Nagorni, când nu se confruntase decât cu cineva care încerca s-o ucidă. O făcea să se întrebe – cu o lipsă majoră de entuziasm – dacă nu avea să vină în curând o zi când va privi nostalgic chiar și perioada actuală.

Problema cu Nagorni fusese precursoarea, desigur. Era evident acum; la momentul respectiv ea privise totul ca pe un incident izolat, dar în realitate fusese doar indiciul inițial a ceva mult mai rău din viitor, ca un murmur cardiac ce prevestește un infarct. Îl ucisese pe Nagorni, dar nu ajunsese în felul acela la nicio înțelegere a problemei care-l transformase într-un psihopat. După aceea o recrutase pe Khouri, iar problemele nu se repetaseră, cât mai degrabă reiteraseră o temă mai măreață, ca mișcarea a doua dintr-o simfonie sumbră. Khouri nu era în mod evident nebună... nu încă. Dar ea devenise un catalizator pentru o nebunie mai rea, mai puțin localizată. În mintea ei existaseră furtuni ce depășiseră tot ce văzuse vreodată Voliova. Urmase apoi incidentul cu arma-cache, care aproape o omorâse pe Voliova, și poate că ar continuat și i-ar fi ucis pe ei toți, plus un număr important de oameni de pe Resurgam.

– E timpul pentru niște răspunsuri, Khouri, rosti ea înainte de a-i resuscita pe ceilalți.

– Răspunsuri despre ce, triumviro?

– Termină cu simularea inocenței. Sunt prea obosită pentru asta și te asigur că voi obține adevărul într-un fel sau altul. În timpul crizei cu arma-cache, ai scăpat prea multe. Te-ai înșelat dacă ai sperat că voi uita unele lucruri pe care le-ai spus.

– De pildă?

Se aflau în una dintre zonele infestate de șobolani, despre care Voliova bănuia că era la fel de sigură împotriva dispozitivelor de ascultare ale lui Sajaki ca orice altă parte a navei, cu excepția camerei-păianjen în sine.

O izbi pe Khouri de perete, cu suficientă putere ca s-o audă icnind; anunțând-o că forța ei nu trebuia subestimată și nici răbdarea nu-i trebuia pusă prea mult la încercare.

– Vreau să subliniez ceva, Khouri. L-am ucis pe Nagorni, predecesorul tău, fiindcă mi-a înșelat așteptările. Am ascuns cu succes adevărul morții lui față de restul echipajului. Să n-ai iluzia că nu voi proceda la fel și cu tine, dacă-mi oferi destule justificări.

Khouri se îndepărtă de perete și culoarea îi reveni în obraji.

– Mai exact, ce anume vrei să știi?

– Ai putea începe prin a-mi spune cine ești. Pleacă de la ipoteza că știu că te-ai infiltrat deliberat în echipaj.

– Cum aș fi putut face așa ceva? Tu m-ai recrutat.

– Da, încuviință Voliova, fiindcă se gândise deja la asta. Desigur așa a părut... dar a fost o înșelăciune, nu? Agenția necunoscută dinapoia ta a reușit să-mi manipuleze procedura de căutare, făcând să pară că eu te-aș fi ales... deși opțiunea nu-mi aparținuse deloc. Trebuia să recunoască față de sine că nu avea absolut nicio dovadă directă în privința aceea, totuși era ipoteza cea mai simplă care să se potrivească tuturor faptelor. Vrei să negi?

– De ce ai crede că m-aș fi infiltrat?

Voliova făcu o pauză pentru a-și aprinde o țigară dintre cele pe care le cumpărase din caruselul unde Khouri fusese recrutată, sau găsită.

– Pentru că se pare că știi prea multe despre turelă. Pari să știi ceva despre Hoțul-Soarelui... iar asta mă neliniștește profund.

– Ai menționat Hoțul-Soarelui la scurt timp după ce m-ai adus la bord, nu mai ții minte?

– Ba da. Totuși, cunoștințele tale sunt mai vaste decât pot fi explicate prin informațiile pe care le-ai întrezărit de la mine. De fapt, există momente când pari să știi mai multe decât mine despre întreaga situație. Făcu o pauză. Sigur că da, asta nu-i totul.

Activitatea neurală din creierul tău în timpul refrisomnului... Ar fi trebuit să examinez cu mai multă atenție implanturile cu care ai sosit la bord. În mod evident, nu sunt ce par a fi. Vrei să-ncerci să-mi explici câte ceva din toate astea?

– Bine...

Tonul vocii lui Khouri era diferit acum. Era limpede că renunțase la orice speranță de a scăpa cu o cacealma.

– Dar ascultă cu atenție, Ilia. Știu că și tu ai micile tale secrete pe care n-ai dori să le afle Sajaki și restul. Eu ghicisem deja în privința lui Nagorni, dar mai este chestiunea armei-cache. Știu că nu vrei să fie cunoscută de către toți, fiindcă altfel nu te-ai fi străduit atâta să acoperi totul.

Voliova încuviință, știind că ar fi fost inutil să nege. Poate că Khouri avea chiar o idee despre relația ei cu Căpitanul.

– Ce vrei să zici?

– Vreau să zic că, indiferent ce-ți voi spune acum, ar fi mai bine să rămână între noi. Nu ți se pare rezonabil din partea mea?

– Tocmai am zis că te-aș putea ucide. Nu te afli chiar într-o poziție din care să poți negocia decisiv.

– Da, ai putea să mă ucizi sau cel puțin să-ncerci s-o faci, dar, în ciuda spuselor tale, mă-ndoiesc c-ai reușit să-mi acoperi moartea la fel de ușor cum ai făcut cu Nagorni. Să pierzi un Tunar-șef înseamnă ghinion. Să pierzi doi începe să pară neglijență, nu crezi?

Un șobolan trecu în goană pe lângă ele, stropindu-le. Iritată, Voliova își azvârli mucul țigării spre el, dar dispăruse deja printr-o conductă din perete.

– Prin urmare tu-mi spui să nu le zic celorlalți că știu că ești infiltrată?

Khouri strânse din umeri.

– Fă ce vrei. Dar cum crezi că va accepta Sajaki asta? A cui va fi vina că infiltrata a ajuns la bord?

Voliova nu se grăbi să răspundă.

– Ai pregătit totul în amănunt, așa-i?

– Știam că mai devreme sau mai târziu vei dori să-mi pui niște întrebări.

– Atunci, să-ncepem cu cea evidentă. Cine eşti şi pentru cine lucrezi?

Khouri suspină şi vorbi resemnată:

– Multe dintre lucrurile pe care le ştii deja sunt perfect adevărate. Mă numesc Ana Khouri şi am fost soldat pe Atuul lui Sky... deşi cu vreo douăzeci de ani mai devreme decât credeai tu. Cât despre restul... Făcu o pauză. Cred că mi-ar fi realmente de folos o cafea.

– Nu există, aşa c-ar fi bine să te obişnuieşti cu situaţia.

– Bine. Am fost plătită de alt echipaj. Nu le cunosc numele – n-a existat niciodată un contact direct –, dar ei încercau de mai multă vreme să pună mâna pe armele voastre cache.

Voliova clătină din cap.

– Imposibil! Nu mai există nimeni care să ştie despre ele.

– Aşa speraţi voi. Dar aţi utilizat părţi din cache, nu? Probabil c-au existat supravieţuitori, martori despre care n-aţi ştiut niciodată. Treptat s-a auzit că nava voastră deţine nişte arme serioase. Poate că nimeni nu cunoştea tabloul de ansamblu, însă ei ştiau destul de mult ca să vrea propria lor parte din cache.

Ultranauta tăcu. Spusele lui Khouri erau şocante – ca şi cum ar fi aflat că cele mai intime obiceiuri ale lor erau bine cunoscute de toţi –, dar, trebuia să recunoască, nu dincolo de graniţele posibilului. Se putea să fi existat o scurgere de informaţii. La urma urmelor, existaseră oameni care părăsiseră echipajul – nu întotdeauna fiindcă o doriseră – şi chiar dacă respectivii n-ar fi trebuit să aibă acces la nimic secret – cu certitudine, nimic asociat cache-ului –, exista posibilitatea comiterii unei erori. Sau poate că, aşa cum spusese Khouri, cineva asistase la utilizarea cache-ului şi supravieţuise pentru a transmite informaţia respectivă.

– Acest „alt echipaj"... Poate că nu le cunoşti numele, dar ştii cum se numeşte nava lor?

– Nu. Ar fi fost la fel de imprudent ca şi cum mi-ar fi destăinuit numele lor, nu?

– Dar *ce* ai ştiut, în cazul ăsta? Cum se aşteptau ei să ne furi cache-ul?

– Aici intră în joc Hoțul-Soarelui. Este un virus militar pe care ei l-au strecurat în nava voastră când ați fost ultima oară în sistemul Yellowstone. Un software de infiltrare foarte inteligent și adaptabil, conceput pentru a se insinua în instalații inamice și a purta război psihologic, aducându-i pe ocupanți în pragul nebuniei prin sugestii subliminale. Khouri tăcu, lăsând-o pe cealaltă să digere datele. Însă defensivele voastre au fost prea bune. Hoțul-Soarelui a fost slăbit și strategia n-a funcționat de fapt niciodată. Așa c-au așteptat. N-au căpătat altă șansă decât atunci când ați revenit în sistemul Yellowstone, după aproape un secol. Eu am fost următoarea linie de atac: infiltrarea unui om la bord.

– Și cum a fost realizat atacul viral inițial?

– Au adus virusul la bord prin intermediul lui Sylveste. Știau că-l aduceți la bord ca să-l îngrijească pe Căpitanul vostru. I-au implantat software-ul fără ca el să fi știut, după care a infectat sistemul când Sylveste s-a cuplat la incinta voastră medicală ca să se ocupe de Căpitan.

Voliova gândi că tot scenariul acela suna profund și îngrijorător de plauzibil. Era pur și simplu un exemplu de alt echipaj la fel de prădător ca ei. Ar fi fost culmea aroganței să presupui că numai Triumviratul lui Sajaki ar fi fost capabil de asemenea subterfugii.

– Și care era funcția ta?

– Să evaluez în ce grad a fost afectat Hoțul-Soarelui de sistemele turelei voastre. Dacă era posibil, să câștig controlul navei. Resurgam era o destinație bună pentru așa ceva, fiind suficient de retrasă pentru a nu se găsi sub nicio jurisdicție a poliției la nivel de sistem. Dacă se putea reuși o preluare, n-ar fi observat-o nimeni, decât poate câțiva coloniști. Khouri oftă. Crede-mă însă că planul ăla a fost clar și definitiv înmormântat. Programul Hoțul-Soarelui era imperfect; prea periculos și prea adaptabil. A atras prea mult atenția asupra sa când l-a înnebunit pe Nagorni, dar, pe de altă parte, el fusese singurul om la care putuse ajunge. După aceea a încercat să acționeze chiar în cache...

– Arma care a luat-o razna.

– Da. Asta m-a speriat și pe mine. Khouri se înfioră. Atunci am știut că Hoțul-Soarelui era puternic. Nu puteam face absolut nimic pentru a-l controla.

În următoarele zile, Voliova îi puse lui Khouri și mai multe întrebări, confruntând diverse detalii ale relatării ei cu ceea ce păreau a fi faptele cunoscute. Cu certitudine, Hoțul-Soarelui putea să fi fost un fel de software de infiltrare, chiar dacă era mai subtil, mai insidios decât orice despre care auzise ea în atâția ani de experiență. Dar asta însemna că-l putea ignora? Nu, bineînțeles că nu. La urma urmelor, știuse că blestemăția exista. De fapt povestea lui Khouri era prima explicație ce părea cât de cât obiectivă. Înțelegea de ce încercările ei de a-l vindeca pe Nagorni eșuaseră. Pe bărbat nu-l înnebunise o combinație subtilă de efecte cauzate de implanturile turelei ei, ci pur și simplu o entitate proiectată exact în scopul respectiv. Nu era de mirare că-i fusese atât de greu să găsească vreo explicație pentru problema lui Nagorni. Desigur mai rămânea întrebarea sâcâitoare a motivului pentru care demența lui Nagorni se exprimase cu atâta forță în maniera în care o făcuse –schițele acelea de părți de păsări coșmarești și desenele de pe sicriul său –, dar cine putea spune că Hoțul-Soarelui nu amplificase pur și simplu o psihoză deja existentă, lăsând subconștientul bărbatului să lucreze cu orice imagini i se potriveau?

Nu putea, de asemenea, nici să ignore prea ușor misteriosul echipaj rival. Înregistrările navei arătaseră că altă luminălucă – *Galatea* – fusese prezentă în sistemul Yellowstone în ambele ocazii când fusese și *Nostalgia*. Era posibil ca acela să fi fost echipajul responsabil pentru trimiterea lui Khouri?

Deocamdată era o explicație la fel de bună ca oricare alta. Și un lucru era perfect clar: Khouri avusese dreptate când spusese că niciuna dintre informațiile acestea nu puteau fi prezentate restului Triumviratului. Sajaki ar fi învinuit-o într-adevăr pe Voliova, total, pentru o breșă gravă a securității. Desigur, ar fi pedepsit-o pe Khouri..., dar și Voliova se putea aștepta la fel de bine la o formă de represalii. În conformitate cu încordarea resimțită în ultima

vreme în relația lor, era perfect posibil ca Sajaki să încerce s-o ucidă. Putea de asemenea să și reușească, deoarece era cel puțin la fel de puternic ca Voliova. Nu l-ar fi afectat prea mult că și-ar fi pierdut principala expertă în armament și unica persoană cu o înțelegere reală a cache-ului. Neîndoios, argumentul lui avea să fie că ea își demonstrase deja incompetența în această privință. Mai exista însă și altceva ce Voliova nu putea ignora complet. Indiferent ce se întâmplase de fapt cu arma-cache, adevărul inevitabil era că Khouri îi salvase viața.

Deși detesta gândul acela, îi era datoare infiltratei.

Unica ei opțiune, când analiză situația la rece, era să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Misiunea lui Khouri nu mai era oricum viabilă; acum nu avea să mai existe tentativa unei preluări. Motivul ascuns pentru care sosise la bordul navei nu avea niciun impact asupra apropiatei încercări de a-l readuce pe Sylveste la bord și, din multe puncte de vedere, Khouri ar fi fost necesară pur și simplu ca alt membru de echipaj. Acum, când Voliova știa adevărul și scopul inițial al misiunii lui Khouri fusese abandonat, ea avea cu siguranță să facă tot ce-i stătea în putere ca să corespundă postului în care fusese repartizată. Aproape că nici nu conta dacă tratamentele de loialitate funcționau sau nu, pentru că trebuia să se comporte ca și cum ar fi funcționat și, treptat, rolul jucat de ea n-ar mai putea fi deosebit de adevăr. Era posibil ca nici să nu dorească să părăsească nava, atunci când ar fi apărut oportunitatea respectivă. La urma urmelor, existau și locuri mai rele în care să te afli. De-a lungul lunilor sau al anilor de timp subiectiv, avea să devină parte din echipaj, iar duplicitatea ei din trecut putea rămâne un secret pe care să-l împărtășească doar cu Voliova. Cu timpul, putea fi chiar ceva ce Ultranauta aproape că avea să uite.

Până la urmă, Voliova izbuti să se convingă că problema infiltrării fusese rezolvată. Desigur, Hoțul-Soarelui rămânea o problemă, dar acum Khouri avea să colaboreze cu ea pentru a-l ascunde față de Sajaki. Și între timp existau și alte lucruri ce trebuiau ascunse de triumvir. Voliova își stabilise sarcina eradicării tuturor crâmpeielor de dovezi legate de incidentul armei-cache.

Ea intenționase să facă asta înainte de resuscitarea lui Sajaki și a celorlalți, dar nu se dovedi ușor. În primul rând trebuia să repare avariile suferite de luminălucă în sine, peticind zonele carcasei ce fuseseră afectate de detonarea armei. În general asta constase în convingerea rutinelor de autoreparare să lucreze mai rapid, dar trebuise să se asigure de asemenea că toate cicatricele preexistente, craterele de impact sau porțiunile de reparații imperfecte vor fi reproduse cu exactitate. După aceea trebuise să pirateze memoriile reparațiilor și să șteargă toate urmele lor. Trebuise să repare camera-păianjen, deși Sajaki și ceilalți n-ar fi trebuit să știe nici măcar de existența ei. Mai bine să fie totuși precaută și aceea fusese de departe reparația cea mai simplă. Iar apoi trebuise să șteargă toate dovezile rulării rutinei Paralizia; minimum o săptămână de muncă.

Pierderea navetei fusese mai greu de mascat. O vreme, se gândise să construiască una nouă colectând cantități mici de materii prime din diverse locuri din navă, până obținea tot ce-i trebuia. Ar fi avut nevoie de numai ceva mai mult de o sutime de miime din masa întregii nave. Era însă prea riscant și se îndoise că ar fi deținut capacitatea de îmbătrânire autentică a navetei, de a o face să pară pe atât de veche pe cât ar fi trebuit să fie. De aceea alesese opțiunea mai simplă de editare a bazei de date a navei, astfel încât să pară că numărul de navete de la bord fusese dintotdeauna mai mic cu una. Poate că Sajaki ar fi observat asta – poate că tot echipajul ar fi observat –, dar nimeni n-ar fi putut dovedi absolut nimic. În cele din urmă, desigur, reconstruise arma-cache. Era doar o fațadă, o copie concepută pentru a sta în sala-cache și a părea amenințătoare în rarele ocazii când Sajaki vizita domeniul Voliovei. Acoperirea urmelor necesitase șase zile de muncă asiduă. În ziua a șaptea, femeia se odihnise și se străduise să se calmeze, astfel ca nimeni dintre ceilalți să nu bănuiască truda pe care o depusese. În ziua a opta, Sajaki se trezi și o întrebă ce făcuse în anii cât fusese în refrisomn.

– Ah, zise ea, nimic cu care să mă pot lăuda.

Reacția lui – ca de altfel mai tot ce făcea Sajaki în ultima vreme – fu greu de judecat. Chiar dacă reușise acum, gândi Voliova, nu mai putea risca încă o greșeală. Deși încă nici măcar nu-i contactaseră

pe colonişti, lucrurile începeau să iasă din sfera înţelegerii ei. Gândurile îi reveneau la amprenta neutrino pe care o detectase în jurul stelei neutronice a sistemului şi la sentimentul de neliniște care n-o părăsise de atunci. Sursa continua să fie acolo şi, cu toate că rămânea slabă, o studiase acum destul de bine ca să ştie că se afla nu numai pe orbita stelei neutronice, ci şi a planetei stâncoase de mărimea unui satelit natural care însoţea steaua. Cu certitudine nu existase când sistemul fusese explorat cu decenii în urmă, ceea ce sugera imediat o legătură cu colonia de pe Resurgam. Totuşi, cum ar fi putut s-o trimită acolo coloniştii? Ei nu păreau capabili nici măcar să ajungă pe orbită, cu atât mai puţin să trimită o sondă la periferia sistemului lor. Până şi nava care ar fi trebuit să-i fi adus aici lipsea; femeia se aşteptase s-o găsească pe *Lorean* pe orbita Resurgamului, dar nu exista nici urmă de navă. Indiferent ce ar fi spus dovezile, ea păstra în adâncul minţii posibilitatea ca locuitorii planetei să fie capabili de ceva complet neaşteptat. Era altă povară pe care s-o adauge mormanului ei de griji care creştea.

– Ilia? rosti Hegazi. Suntem aproape gata. Capitala este pe punctul să iasă de pe faţa întunecată.

Ea aprobă din cap. Videocamerele de înaltă amplificare ale navei, răspândite în jurul carcasei, aveau să transfocheze pe un loc foarte precis, aflat la câţiva kilometri dincolo de limitele oraşului, focalizând pe coordonate identificate şi convenite înainte de plecarea lui Sajaki. Dacă nu avusese niciun ghinion, el ar fi trebuit să aştepte acum acolo, pe suprafaţa superioară a unui platou neprotejat, privind direct spre soarele care răsărea. Sincronizarea temporală era esenţială, dar Voliova nu se îndoia că Sajaki va fi prezent.

– L-am reperat, anunţă Hegazi. Stabilizatorii de imagine convertesc...

– Arată-ne!

O fereastră se deschise în globul de lângă capitală şi crescu rapid. La început interiorul ei era neclar; o pată înceţoşată care putea fi un bărbat suit pe o stâncă. Apoi imaginea se contură iute, până când figura deveni Sajaki. În locul masivei armuri adaptive în care-l văzuse ultima dată Voliova, Ultranautul purta acum o manta

de culoarea cenușii, ale cărei cozi lungi fluturau în jurul cizmelor, evidențiind vântul slab ce sufla pe vârful platoului. Gulerul era ridicat în jurul urechilor, însă fața nu-i era acoperită.

Nu era tocmai chipul lui. Înainte de a părăsi nava, trăsăturile lui Sajaki fuseseră subtil remodelate, potrivit unei medii ideale, obținute din profilurile genetice ale membrilor expediției originale care călătoriseră de la Yellowstone la Resurgam și care reflectau la rândul lor genele franco-chineze ale coloniștilor lui Yellowstone. Dacă ar fi ales să umble la amiază pe străzile capitalei, Sajaki n-ar fi trezit mai mult de o privire curioasă. Nimic nu l-ar fi trădat ca fiind nou-sosit, nici măcar accentul lui. Software-uri lingvistice analizaseră duzina de dialecte Yellowstone ale membrilor expediției și aplicaseră modele lexico-statistice complexe pentru a contopi modurile acelea de vorbire într-un dialect nou, la nivel de planetă, pentru Resurgam ca un tot. Dacă Sajaki alegea să comunice cu oricare dintre coloniști, deghizarea și modul de vorbire ar fi convins pe oricine că provenea pur și simplu dintr-o așezare planetară mai îndepărtată, nu că ar fi fost un extraplanetar.

Cel puțin asta fusese ideea.

Sajaki nu purta asupra lui niciun obiect tehnologic care l-ar fi putut trăda, cu excepția implanturilor de sub piele. Un sistem de comunicații convențional sol–orbită ar fi fost prea ușor de detectat și mult prea dificil de explicat dacă el ar fi fost capturat dintr-un motiv sau altul. Acum însă vorbea; recita în mod repetat o frază, în timp ce senzorii în infraroșu ai navei examinau fluxul sangvin din regiunea gurii lui, asamblând un model al mișcărilor maxilarelor și al mușchilor de dedesubt. Prin corelarea mișcărilor cu arhivele vaste de conversații reale, deja înregistrate, nava putea ghici ce sunete emitea. Pasul final era includerea de modele gramaticale, sintactice și semantice pentru cuvintele pe care era cel mai probabil să le rostească. Suna complicat – și așa era –, dar pentru urechile Voliovei nu exista niciun decalaj temporal perceptibil între mișcările buzelor lui și glasul simulat pe care-l auzea, straniu de clar și de precis.

– Trebuie să presupun că acum mă puteți auzi, zise el. Pentru cronologie, să considerăm că acesta este primul meu raport de pe

suprafața Resurgamului după asolizare. Scuzați-mă dacă mă voi abate ocazional de la subiect sau dacă mă voi exprima cu o anume lipsă de eleganță. Nu am scris acest raport în prealabil; ar fi fost un risc de securitate prea mare dacă ar fi fost găsit asupra mea când părăseam capitala. Lucrurile sunt foarte diferite față de ceea ce ne așteptam.

„Așa este", gândi Voliova. Coloniștii – sau cel puțin o parte din ei – știau cu siguranță că o navă sosise pe orbita Resurgamului. Ei o examinaseră pe ascuns cu un fascicul radar. Nu făcuseră totuși nicio încercare de a contacta *Nostalgia*, tot așa cum nici nava nu încercase să contacteze pe nimeni de pe sol. La fel ca și sursa de neutrino, asta o îngrijora. Însemna paranoia și intenții ascunse... și nu doar ale ei. Acum se silea să nu se gândească însă la asta, pentru că Sajaki continua să vorbească și nu dorea să scape niciunul dintre cuvintele lui.

– Am multe de spus cu privire la colonie, zise el, iar fereastra nu va rămâne mult deschisă. De aceea voi începe cu vestea pe care o așteptați fără doar și poate. L-am localizat pe Sylveste și de acum nu mai trebuie decât să-l aducem în navă.

Sluka sorbea cafea vizavi de Sylveste; între ei se afla o masă lungă și neagră. Soarele matinal al Resurgamului se strecura în cameră prin jaluzele pe jumătate închise, proiectând contururi înflăcărate pe pielea ei.

– Am nevoie de opinia ta într-o privință.

– Vizitatori?

– Ce isteț! Îi umplu o ceașcă și-i arătă cu mâna scaunul din fața ei. Sylveste se afundă în scaun, până ajunse mult mai jos decât ea. Înțelege-mi curiozitatea, doctor Sylveste, și spune-mi exact ce ai auzit.

– N-am auzit nimic.

– Atunci nu-ți va răpi mult timp.

El surâse prin pâcla oboselii. Pentru a doua oară în decursul aceleiași zile, fusese trezit de gardieni și târât afară din cameră într-o stare de semiconștiență și dezorientare. Încă simțea mirosul

lui Pascale care-l învăluia și se întrebă dacă femeia mai dormea în propria ei celulă undeva în cealaltă parte a Mantellului. Oricât de singur s-ar fi simțit acum, sentimentul era temperat de vestea minunată că era vie și nevătămată. Oamenii Slukăi îi spuseseră asta în zilele dinainte de a o vedea, însă nu avusese niciun motiv să-i creadă. La urma urmelor, ce utilitate ar fi avut Pascale pentru cei din Poteca Adevărată? Chiar mai puțină decât el... și era deja clar că Sluka examinase valoarea menținerii lui în viață.

Lucrurile se schimbau totuși perceptibil. I se îngăduise să petreacă un timp cu Pascale și credea că nu va rămâne unica ocazie. Oare asta se datora unei trăsături esențiale de omenie a Slukăi sau implica altceva cu totul diferit – poate că ar fi avut nevoie de unul dintre ei în viitorul apropiat și începuse de acum să le câștige favorurile?

Dădu cafeaua peste cap, alungându-și oboseala.

– Am auzit doar că ar putea sosi vizitatori. De acolo am tras singur concluzii.

– Pe care presupun că vei avea amabilitatea să le împărtășești cu mine.

– Am putea discuta despre Pascale un moment?

Sluka îl privi peste marginea cești ei, după care încuviință cu delicatețea unei marionete mecanice.

– Propui un schimb de informații în schimbul a... ce anume? Unele relaxări ale regimului în care ești ținut?

– Am impresia că așa ceva n-ar fi nerezonabil.

– Ar depinde de calitatea speculațiilor tale.

– Speculații?

– Referitoare la natura acestor vizitatori. Femeia privi soarele care răsărea și se întrevedea printre jaluzele, mijind ochii înaintea strălucirii rubinii. Îți apreciez punctul de vedere, deși naiba știe de ce o fac.

– În primul rând va trebui să-mi spui ce anume știi.

– O să ajungem și la asta. Sluka zâmbi scurt. În primul rând ar trebui să admit că te menține într-un oarecare dezavantaj.

– În ce fel?

– Cine pot fi vizitatorii, dacă nu sunt echipajul lui Remilliod?

Remarca ei însemna că discuția lui cu Pascale – și, implicit, tot ce se petrecuse între ei – fusese monitorizată. Înțelegerea respectivă îl șocă mai puțin decât s-ar fi așteptat. Evident, suspectase asta tot timpul, dar poate că preferase să-și ignore propriile neliniști.

– Excelent! Tu i-ai ordonat lui Falkender să menționeze vizitatorii, așa este? Destul de inteligent din partea ta.

– Falkender și-a făcut doar meseria. Cine sunt ei, așadar? Remilliod are deja experiență comercială cu Resurgamul și n-ar fi rațional ca el să revină aici pentru încă o afacere.

– Oricum ar fi prea repede. Abia dacă a avut timp să ajungă la alt sistem, cu atât mai puțin la vreunul cu potențial comercial.

Sylveste se eliberă din îmbrățișarea scaunului și se îndreptă către fereastră. Prin jaluzelele din fier, privi fețele nordice ale celor mai apropiate platouri, care radiau în portocaliu rece, ca niște cărți stivuite aflate pe punctul de a izbucni în flăcări. Acum observă și nuanța mai albastră a cerului, care nu mai era stacojiu. Asta fiindcă megatone de praf fuseseră îndepărtate de vânt și înlocuite cu vapori de apă. Sau poate din cauza percepției sale imperfecte a culorilor.

Atingând sticla cu buricele degetelor, rosti:

– Remilliod nu s-ar fi putut întoarce atât de repede. El se numără printre traderii cei mai șireți, cu foarte puține excepții.

– Atunci cine sunt ăștia?

– Excepțiile care mă neliniștesc.

Sluka chemă un aghiotant ca să ia cafeaua. După ce masa rămase goală, îl invită pe Sylveste să ia loc din nou pe scaun. Apoi imprimă un document de pe masă și i-l întinse.

– Informația pe care o vei citi a ajuns la noi acum trei săptămâni, de la un contact din stația de urmărire a flamelor din Nekhebet Estic.

Bărbatul aprobă din cap. Știa despre urmărirea flamelor. El însuși insistase pentru înființarea micilor observatoare risipite în jurul Resurgamului, care monitorizau emisii anormale ale stelei.

Citirea aducea prea mult cu încercarea descifrării scrisului amarantin: se târa literă cu literă în lungul unui cuvânt, până

când înțelesul lui îi apărea brusc în minte. Calvin știa că mare parte din actul citirii se rezuma la mecanică – fiziologia mișcării ochilor în lungul rândului – și înglobase pentru asta rutine în ochii lui Sylveste, dar Falkender nu fusese atât de iscusit încât să restaureze totul.

Înțelese totuși destul.

Stația de urmărire a flamelor din Nekhebet Estic detectase un impuls de energie mai luminos decât orice fusese văzut până atunci. Pe scurt, exista posibilitatea neliniștitoare ca Delta Pavonis să fie pe punctul de a repeta flama ce dusese la extincția amarantinilor: vasta ejecție de masă coronală cunoscută ca Evenimentul. O examinare mai îndeaproape revelase însă că flama nu-și avusese originea în stea, ci într-un punct aflat cu câteva ore-lumină dincolo de ea, la periferia sistemului.

Analiza șablonului spectral al flash-ului de raze gama indicase o deplasare Doppler mică, dar măsurabilă; câteva procente din viteza luminii. Concluzia era inevitabilă: flash-ul își avusese originea într-o navă aflată în faza finală a decelerării de la viteza de croazieră interstelară.

– S-a întâmplat ceva, rosti Sylveste primind cu o atitudine neutră, calmă vestea sfârșitului navei. O defecțiune a propulsiei.

– Așa am presupus și noi. Sluka lovi cu o unghie în hârtie. După alte câteva zile am știut că nu putuse fi așa ceva, pentru că obiectul continua să fie acolo – foarte vag, dar inconfundabil.

– Nava a supraviețuit exploziei?

– Sau ce o fi fost... Apoi însă am detectat o deplasare evidentă spre albastru a flamei propulsiei. Decelerarea continua normal, ca și cum explozia nici n-ar fi avut loc.

– Presupun că aveți o teorie despre toate astea.

– Mai degrabă o jumătate de teorie. Credem că explozia a fost cauzată de o armă. Nu avem niciun indiciu privind modelul ei, însă nimic altceva n-ar fi putut elibera atâta energie.

– O armă?

Bărbatul încercă să-și păstreze vocea complet calmă, îngăduind să răzbată doar curiozitatea firească, eliminând emoțiile pe care le simțea de fapt, în general variațiuni pe tema groazei pure.

– Ciudat, nu crezi?

Sylveste se aplecă în față și un fior rece și umed îi goni pe șira spinării.

– Presupun că vizitatorii aceștia, indiferent cine ar fi ei, înțeleg situația de aici.

– Te referi la tabloul politic? Improbabil.

– Totuși, au încercat să stabilească un contact cu Cuvierul.

– Asta-i partea stranie. Nu s-a recepționat nimic de la ei. Nici măcar o emisie.

– Cine știe despre asta?

Glasul lui era acum aproape inaudibil, chiar și pentru el, ca și cum cineva i-ar fi apăsat pe trahee.

– Cam douăzeci de oameni din colonie. Cei cu acces la observatoare, vreo duzină din oamenii noștri, aici, și ceva mai puțini în Resurgam City... în Cuvier.

– Nu este Remilliod.

Sluka lăsă hârtia să fie reabsorbită de masă, care-i digeră conținutul secret.

– Ai vreo sugestie despre cine ar putea fi?

Sylveste se întrebă cât de aproape de isterie sunase râsetul lui.

– Dacă nu mă înșel în privința asta – și eu mă înșel rareori – atunci nu-i o veste rea doar pentru mine, Sluka. Este o veste rea pentru noi toți.

– Continuă...

– Este o poveste lungă.

Ea strânse din umeri.

– Nu mă grăbesc nicăieri. Nici tu.

– Nu deocamdată, cu siguranță.

– Ce vrei să spui?

– Doar o suspiciune a mea.

– Încetează cu jocurile astea.

Sylveste încuviință, știind că nu mai avea absolut niciun rost să tacă. Îi împărtășise deja lui Pascale temerile lui cele mai profunde, iar pentru Sluka ar fi fost acum doar o chestiune de completare a golurilor; lucruri care nu fuseseră evidente pentru ea din ce trăsese cu urechea. Știa bine că, dacă s-ar fi împotrivit, ea ar fi găsit o cale să afle ce dorea, fie de la el, fie – mai rău – de la Pascale.

– Este o poveste lungă, repetă bărbatul. Începe demult, când tocmai revenisem pe Yellowstone de la Linţolieri. Mai ţii minte că am dispărut atunci?

– Ai negat mereu că s-ar fi întâmplat ceva.

– Am fost răpit de Ultranauţi, rosti el şi nu mai aşteptă să-i observe reacţia. Am fost dus la bordul unei luminăluci de pe orbita lui Yellowstone. Unul dintre ei fusese rănit şi doreau ca eu să-l... „repar", cred că aş putea spune.

– Să-l repari?

– Căpitanul era un himeric extrem.

Sluka se înfioră. În mod evident, experienţa ei cu periferia radical alterată a societăţii Ultranauţilor – ca la majoritatea coloniştilor – se limitase în general la holodrame lugubre.

– Nu erau Ultranauţi obişnuiţi, zise Sylveste nevăzând niciun motiv ca să nu-i exploateze fobiile. Fuseseră în spaţiu de prea mult timp; fuseseră prea mult timp departe de ceea ce am considera existenţă umană normală. Erau izolaţi până şi potrivit standardelor Ultranaute normale, paranoici, militarişti...

– Chiar şi aşa...

– Ştiu ce gândeşti – cât de răi puteau fi, chiar dacă erau o mlădiţă bizară a culturii? Sylveste surâse superior şi clătină din cap. La început exact aşa mi-am zis şi eu. După aceea am aflat mai multe despre ei.

– De pildă?

– Ai menţionat o armă? Ei bine, ei le au. Au arme care ar putea face bucăţele planeta asta, fără mare greutate, dacă ar dori.

– Totuşi nu le-ar utiliza fără motiv.

Bărbatul zâmbi.

– Cred că vom afla asta când vor ajunge la Resurgam.

– Da... Sluka rosti acest ultim cuvânt pe o notă deprimantă. De fapt, ei sunt deja aici. Explozia a avut loc acum trei săptămâni, dar... ăăă, semnificația ei n-a fost imediat clară. Între timp au decelerat și au intrat pe orbita Resurgamului.

Sylveste avu nevoie de un moment pentru a-și calma respirația, întrebându-se cât de deliberată era revelația pe bucăți a femeii. Oare ea neglijase cu adevărat să menționeze detaliul acesta sau îl tăinuise, dezvăluind faptele într-o manieră calculată pentru a-l menține în dezorientare permanentă?

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci reușea în mod admirabil.

– Stai puțin, zise el. Adineauri ai spus că doar câțiva oameni știu despre asta. Cum poți să nu vezi o luminălucă pe orbita unei planete?

– E mai simplu decât ți-ai imagina. Nava lor este obiectul cel mai întunecat din sistem. Bineînțeles, radiază în infraroșu – trebuie s-o facă –, dar pare capabilă să-și acordeze emisiile la frecvențele benzilor noastre de vapori atmosferici; frecvențele care nu pătrund până la suprafața planetei. Dacă n-am fi petrecut ultimii douăzeci de ani punând atâta apă în atmosferă... Sluka clătină trist din cap. Oricum, nu contează. În clipa de față, nimeni nu-i prea atent la cer. Ei ar fi putut sosi iluminați în neon și nimeni n-ar fi observat.

– N-au făcut însă așa, ba nici măcar nu și-au anunțat prezența.

– Mai rău încă, au făcut tot posibilul ca să nu știm că ei sunt aici. Cu excepția exploziei armei blestemate... Sluka tăcu o clipă și privi spre fereastră, apoi reveni brusc spre bărbat. Dacă ei sunt ceea ce crezi tu, atunci înseamnă că ai vreo idee despre ce doresc.

– Asta cred că-i destul de ușor. Mă vor pe mine.

Voliova ascultă cu atenție restul raportului lui Sajaki de pe suprafață.

– Foarte puține informații au ajuns la Yellowstone de pe Resurgam, ba chiar și mai puține după prima revoltă. Acum știm că Sylveste a supraviețuit revoltei, dar a fost răsturnat după zece ani printr-o lovitură de stat; asta s-a întâmplat acum zece ani. A fost întemnițat, dar pot să precizez că în condiții de lux, pe cheltuiala

noului regim, care l-a considerat un instrument politic util. O asemenea situație ne-ar fi convenit, deoarece ar fi fost ușor de dedus coordonatele unde era ținut. Am fi fost de asemenea în poziția convenabilă de a putea negocia cu oameni care n-ar fi avut mari remușcări să ni-l preda. Acum însă situația este incomensurabil mai complexă.

Sajaki se opri și Voliova observă că se întorsese puțin, astfel încât dezvăluia un fundal nou înapoia lui. Unghiul de vedere se modifică odată cu trecerea lor pe deasupra și spre sud, însă Sajaki știa asta și-și ajusta poziția după cum era necesar, pentru a-și păstra permanent fața către navă. Pentru un observator aflat pe alt platou, ar fi arătat cu adevărat bizar: o siluetă tăcută care privea orizontul și murmura incantații necunoscute, pivotând lent pe călcâie cu precizie de ceasornic. Nimeni n-ar fi putut preciza dacă era angajat într-o comunicație unidirecțională cu o navă spațială aflată pe orbită sau dacă era pierdut în ritualurile unei demențe solitare.

– Așa cum noi am stabilit imediat ce am intrat în raza de scanare, capitala Cuvier fusese distrusă de mai multe explozii mari. Din examinarea gradului de reconstrucție, am putut deduce că evenimentele acestea s-au petrecut foarte recent pe scara temporală a coloniei. Investigațiile mele au stabilit că o altă lovitură de stat – în timpul căreia s-au produs exploziile acestea – a avut loc cu numai opt luni în urmă. Lovitura n-a avut însă succes complet. Vechiul regim continuă să controleze rămășițele lui Cuvier, deși liderul său – Girardieau – a fost ucis în timpul tulburărilor. Inundaționiștii din Poteca Adevărată – responsabili pentru atacuri – controlează multe așezări din exterior, însă par să nu aibă coeziune și este chiar posibil să fie erodați de conflicte interfacționale. În săptămâna cât am fost acolo au existat nouă atacuri împotriva orașului, iar unii suspectează sabotori interni infiltrați din Poteca Adevărată care acționează din ruine.

Sajaki își adună gândurile pentru o clipă și Voliova se întrebă dacă el simțea o înrudire îndepărtată cu infiltrații pe care-i menționase. Dacă da, în expresia lui nu se descifra nici cel mai mărunt indiciu.

– Cu privire la acțiunile mele, prima mea sarcină a fost, desigur, de a ordona costumului să se dezintegreze. Ar fi fost ispititor să-l folosesc pentru a călători pe sol până la Cuvier, însă riscul ar fi fost excesiv. Călătoria a fost totuși mai ușoară decât mă temusem, iar la periferie m-am alăturat unui grup de tehnicieni de instalații de conducte care reveneau din nord, pe care i-am folosit ca paravan pentru a intra în Cuvier. La început au fost suspicioși, dar în scurt timp votca i-a convins să mă ia la bordul vehiculului lor. Le-am spus c-o distilam în Phoenix, așezarea din care afirmasem că veneam. Nu auziseră niciodată de Phoenix, însă au fost mai mult decât încântați de băutură.

Voliova încuviință din cap. Votca – alături de un sac cu fleacuțețe – fusese produsă la bordul navei cu puțin timp înainte de plecarea lui Sajaki.

– În Cuvier oamenii locuiesc în principal în subteran, în catacombe săpate cu cincizeci–șaizeci de ani în urmă. Aerul este adaptat în mod tolerabil pentru respirare, dar, credeți-mă, procedura nu-i tocmai confortabilă și te afli mereu foarte aproape de hipoxie. Eforturile necesare pentru a ajunge la platoul acesta au fost considerabile.

Voliova surâse în barbă. Dacă Sajaki recunoscuse așa ceva, ascensiunea pe platou trebuie să fi fost aproape o tortură.

– Se spune că cei din Poteca Adevărată au acces la tehnologie genetică marțiană, continuă triumvirul, care facilitează respirarea, însă eu n-am văzut nicio dovadă în privința asta. Noii mei prieteni m-au ajutat să-mi găsesc o cameră într-un hostel folosit de minerii din afara orașului, care se potrivea cu acoperirea mea. Nu aș descrie cazarea ca fiind salubră, dar s-a potrivit destul de bine scopului meu, care era, desigur, culegerea de informații. În decursul activității am aflat multe lucruri contradictorii sau în cazul cel mai bun neclare.

Sajaki se rotise de-acum de la un orizont la celălalt. Soarele se găsea înapoia umărului său drept, astfel că imaginea era tot mai dificil de interpretat. Bineînțeles, nava avea să comute simplu pe infraroșu, citindu-i cuvintele în șabloanele mișcătoare ale temperaturii epidermei lui faciale.

– Martori oculari spun că Sylveste și soția lui au reușit să scape din atentatul care l-a ucis pe Girardieau, dar că de atunci n-au mai reapărut. Asta s-a întâmplat acum opt luni. Cei cu care am stat de vorbă și sursele de date secrete pe care le-am interceptat m-au dus la o singură concluzie. Sylveste este prizonierul cuiva, atât doar că acum este ținut în afara orașului, probabil de o celulă din Poteca Adevărată.

Voliova era încordată. Putea să vadă în ce direcție se îndrepta totul; dintotdeauna existase un soi de inevitabilitate în privința asta. Unica deosebire consta în faptul că acum provenea de la ceea ce știa ea despre Sajaki, nu de la bărbatul pe care-l căuta el.

– Ar fi inutil să negociem cu puterile oficiale de aici, indiferent care ar fi ele, rosti Sajaki. Mă îndoiesc că ni l-ar putea oferi pe Sylveste, chiar dacă ar dori-o, ceea ce, bineînțeles, n-ar fi cazul. În felul acesta rămânem din păcate cu o singură opțiune.

Voliova tresări. Acum avea să urmeze.

– Trebuie să aranjăm lucrurile astfel încât să fie în interesul coloniei, privită ca un tot, să ni-l dea pe Sylveste. Sajaki zâmbi din nou și dinții îi sclipiră pe fundalul adumbrit al chipului. Nu mai trebuie spus că am început deja să așez cărămizile necesare. Acum, se adresa direct ei, în privința asta nu încăpea nicio îndoială. Voliova, poți începe oricând acțiunile necesare.

În mod obișnuit, femeia ar fi putut simți o urmă de plăcere consolatoare pentru că-i apreciase atât de precis intențiile. Nu și acum însă. Nu simțea decât o oroare care ardea încet, înțelegerea că, după atâta timp, el îi cerea s-o facă iarăși. Iar componenta cea mai teribilă a ororii ei provenea din conștientizarea faptului că avea să facă probabil ce i se ceruse.

– Haide, spuse Voliova, n-o să te muște.

– Mă pricep la costume, triumviro. Khouri făcu o pauză și păși înainte în încăperea albă. Atât doar că nu credeam că voi mai vedea vreodată unul. Darămite să-l îmbrac.

Cele patru costume așteptau, rezemate de perete, în incinta de stocare, apăsător de albă, la șase sute de nivele sub punte,

adiacentă Camerei Doi, în care urmau să aibă loc sesiunile de instruire și antrenament.

– I-auzi la ea, spuse una dintre celelalte două femei prezente. Parc-ar face și altceva decât să poarte blestemăția câteva minute. Tu n-o să cobori cu noi, Khouri, așa că nu mai face pe tine de frică.

– Mulțumesc pentru sfat, Sudjic, o să țin seama de el.

Sudjic ridică din umeri – Khouri bănui că un rânjet ar fi necesitat o cheltuială emoțională prea mare – și păși spre costumul ei, urmată de Suly Kjarval. Pregătite să-și primească ocupanții, costumele semănau cu niște broaște ce fuseseră exsangvinate, eviscerate, disecate, răschirate și țintuite pe o masă verticală. În configurațiile lor actuale, erau androforme, cu picioarele precis definite și brațele întinse. „Mâinile" nu aveau degete – de fapt, nici nu se putea vorbi despre mâini evidente, ci despre simple aripioare cu aspect aerodinamic –, deși, la dorința utilizatorului, costumele puteau extruda manipulatoarele și degetele necesare.

Khouri se pricepea într-adevăr la costume, așa cum susținuse. Cele utilizate pe Atuul lui Sky fuseseră importuri rare, achiziționate de la traderii Ultranauți care făceau escală pe orbita planetei sfâșiate de războaie. Nimeni de pe Atu nu deținea cunoștințele necesare pentru a le duplica, ceea ce însemna că cele cumpărate de tabăra ei erau fabulos de valoroase: totemuri puternice primite de la zei.

Costumul o scană, evaluându-i dimensiunile corpului înainte de a-și ajusta propriul interior pentru a se potrivi precis contururilor ei. După aceea Khouri îi îngădui să înainteze și s-o învăluie, suprimându-și unda de claustrofobie care însoți procesul. În câteva secunde costumul se etanșase perfect și se umpluse cu aerogel, permițând manevre care altfel l-ar fi strivit pe ocupantul său. Personalitatea costumului o întrebă pe Khouri despre detalii mici pe care le-ar fi putut modifica, îngăduindu-i să-și personalizeze setul de arme și să-și ajusteze rutinele autonome. Bineînțeles, în Camera Doi n-aveau să fie utilizate decât armele cele mai ușoare; scenariile de luptă ce urmau să fie aplicate erau o combinație fără fisuri de acțiune fizică reală și simularea folosirii de armament, însă important era scopul. Trebuia să tratezi cu cea mai mare

seriozitate toate aspectele şedinţelor acelora, inclusiv alegerile nelimitate pe care le oferea costumul pentru posibilitatea distrugerii oricăror inamici care ar fi avut ghinionul să nimerească în sfera sa de superioritate.

Erau trei în afară de Khouri, iar ea era singura neluată în seamă pentru operaţiunea de pe suprafaţa planetei. Voliova preluă conducerea. Deşi conversaţiile ei cu Khouri sugeraseră că se născuse în spaţiul cosmic, vizitase multe planete şi dobândise reflexele cuvenite, aproape instinctive, care sporeau şansele de a supravieţui unei excursii planetare; un loc important printre ele îl ocupa respectul profund pentru legea gravitaţiei. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Sudjic, care se născuse într-un habitat sau posibil într-o luminălucă, dar coborâse pe destule planete pentru a câştiga mişcările corecte. Subţirimea corpului ei cât o lamă, care lăsa impresia că i-ar fi fost imposibil să păşească pe o planetă mare fără să-şi rupă toate oasele, n-o păcălea nicio clipă pe Khouri. Sudjic semăna cu o clădire proiectată de un maestru arhitect care cunoştea tensiunile precise ce trebuiau respectate de toate articulaţiile şi traversele şi care dovedea o mândrie estetică în eliminarea toleranţelor suplimentare. Kjarval, care o însoţea permanent pe Sudjic, avea cu totul alt aspect. Spre deosebire de prietena ei, nu etala nicio trăsătură himerică extremă; toate membrele erau chiar ale ei. În acelaşi timp însă nu semăna cu niciun alt om pe care-l cunoscuse Khouri vreodată. Faţa îi era ascuţită, parcă optimizată pentru un mediu acvatic nespecificat. Ochii felini erau orbite roşii caroiate, fără pupile. Nările şi urechile erau aperturi nervurate, iar gura era o fantă în general inexpresivă, care abia se mişca atunci când vorbea, însă era permanent curbată într-o expresie de uşoară exaltare. Nu purta haine, nici chiar în frigul relativ al incintei pentru stocarea costumelor, totuşi pentru ochii lui Khouri nu părea cu adevărat dezbrăcată. Mai degrabă semăna cu o femeie goală care fusese cufundată într-un polimer cu uscare rapidă, infinit de flexibil. O adevărată Ultranaută, cu alte cuvinte, de proveniență nesigură şi aproape cert nondarwiniană. Khouri auzise istorii despre specii biomodificate care se desprinseseră din oameni

și creaseră societăți sub ghețurile unor corpuri cerești ca Europa sau despre meroameni, bioadaptați la viața în nave spațiale complet inundate. Kjarval părea să fie întruparea vie, monstruos hibridată, a miturilor acelora. În același timp însă, putea fi ceva cu totul diferit. Poate că ea însăși cauzase transformările acestea, dintr-o toană. Poate că erau lipsite de scop sau poate că slujeau țelului mai profund de a camufla complet altă identitate. Indiferent care ar fi fost adevărul, ea cunoștea mediul planetar și ăsta – se părea – era singurul detaliu important.

Bineînțeles, și Sajaki cunoștea planetele, dar el se afla deja pe Resurgam și nu era clar ce rol avea să joace în aducerea lui Sylveste, dacă și când avea să fie aceasta. Khouri știa puține despre triumvirul Hegazi, însă din remarci accidentale dedusese că nu călcase niciodată pe ceva care să nu fie de natură artificială. Nu era de mirare că Sajaki și Voliova îl retrogradaseră la aspectele mai rutinier-administrative ale profesiunii lor. Nu avea să i se îngăduie – de altfel, el însuși n-ar fi dorit – să coboare pe suprafața Resurgamului la sosirea momentului cuvenit.

În felul acesta rămânea doar Khouri. Experiența ei era incontestabilă; spre deosebire de toți ceilalți membri ai echipajului, se născuse și crescuse pe o planetă, și – amănunt esențial – luptase pe o planetă. Probabil – nimic din cele auzite n-o făcea să se îndoiască în privința asta – războiul de pe Atuul lui Sky o adusese în situații mult mai grave decât avusese parte echipajul *Nostalgiei* în exteriorul navei. Ieșirile lor fuseseră doar excursii de cumpărături, misiuni comerciale sau turism; coborâseră pe planete numai pentru a se desfăta, privind viețile comprimate ale efemerilor. Khouri fusese în situații în care, uneori, păruse extrem de improbabil că va supraviețui. Cu toate acestea – fiindcă nu fusese niciodată altceva decât un soldat competent și avusese de asemenea noroc –, trecuse prin toate relativ nevătămată.

Nimeni de la bordul navei n-o putea contrazice în privințele acestea.

– Nu că n-am vrea să ne-nsoțești, spusese Voliova la scurt timp după incidentul cu arma-cache. Departe de așa ceva. N-am nicio

îndoială că ai şti să foloseşti un costum la fel de bine ca oricare dintre noi şi probabil că n-ai încremeni sub foc.

– Ei bine, atunci...

– Însă nu pot risca să-mi pierd din nou Tunarul-şef. Discutaseră în camera-păianjen, totuşi Voliova vorbea în şoaptă pentru orice eventualitate. Doar trei persoane trebuie să coboare pe Resurgam şi asta înseamnă că nu trebuie să te folosim pe tine. Cu excepţia mea, Sudjic şi Kjarval se pot descurca în costume. De fapt am şi început instruirea şi antrenamentele.

– Lasă-mă atunci măcar să particip şi eu.

Voliova ridicase un braţ, aparent pentru a respinge sugestia, dar cedase în clipa imediat următoare.

– Bine. O să te antrenezi alături de noi, însă asta nu-nseamnă nimic, ai înţeles?

Evident că înţelesese. Lucrurile stăteau altfel acum între Khouri şi Voliova; stătuseră altfel de când Khouri îi spusese minciuna că fusese infiltrată de alt echipaj. Mademoiselle o pregătise de mult pentru o asemenea discuţie şi păruse că funcţionase perfect, inclusiv modul şiret în care *Galatea* – complet nevinovată, bineînţeles – nu fusese menţionată în mod deliberat, lăsând-o pe Voliova să tragă singură concluzia respectivă şi îngăduindu-i astfel să simtă un soi de satisfacţie măruntă. Era o pistă falsă, dar conta doar faptul că Voliova o considera plauzibilă. Voliova acceptase şi povestea potrivit căreia Hoţul-Soarelui ar fi fost un software de infiltrare de origine umană şi, deocamdată, curiozitatea ei păruse satisfăcută. Acum ele erau aproape egale, având amândouă ceva de ascuns de restul echipajului, chiar dacă ceea ce credea Voliova că ştia despre Khouri nu era nici măcar pe departe adevărat.

– Înţeleg, spusese Khouri.

– Deşi este păcat, zâmbise Voliova. Am impresia că ţi-ai dorit mereu să-l întâlneşti pe Sylveste. O să ai ocazia asta, bineînţeles, după ce-l aducem la bord.

Khouri surâsese şi ea.

– Atunci va trebui să mă mulţumesc cu ocazia respectivă.

Camera Doi era o sală goală, identică cu cea în care erau ținute armele-cache.

Spre deosebire de sala cu arme, fusese presurizată la o atmosferă standard. Nu era o simplă extravaganță; era cea mai mare incintă cu aer respirabil de la bordul luminălucii și de aceea era utilizată ca rezervor pentru alimentarea unor regiuni vidate din navă, când în ele trebuiau să intre oameni fără costume spațiale.

Propulsia asigura de obicei o gravitație iluzorie de 1 *g*, în lungul axei mari a navei, care era de asemenea axa mare a incintei aproximativ cilindrice. Acum însă, după oprirea propulsiei – se aflau pe orbita Resurgamului –, iluzia gravitației provenea din rotirea întregii săli, ceea ce însemna că gravitația acționa perpendicular pe axa mare, pornind din mijlocul sălii radial spre exterior. În apropierea regiunii centrale nu exista aproape deloc gravitație; acolo obiectele puteau pluti în imponderabilitate pentru câteva minute, înainte ca inevitabila lor inerție mică să le îndepărteze lent de centru. După aceea presiunea tot mai mare a „vântului", aerul care se rotea de asemenea, le trăgea mai rapid și mai jos. Totuși, nimic nu „cădea" în linie dreaptă în incinta asta, cel puțin nu din punctul de vedere al cuiva aflat pe peretele ei aflat în rotație.

Femeile intrară printr-un capăt al cilindrului, printr-o ușă blindată pneumatică formată din două jumătăți, a cărei față interioară era presărată cu urme de explozii și cratere de impact ale proiectilelor. Toate suprafețele vizibile din sală purtau aceleași semne; din câte putea să vadă Khouri (iar grație rutinelor de amplificare ale costumului putea să vadă oricât de departe dorea), pe învelișul interior al incintei nu exista nici măcar un metru pătrat care să nu fi fost zgâriat, ciupit, deformat, crestat, asaltat, topit sau corodat de vreo armă. Poate că odată fusese argintiu, însă acum era purpuriu, ca o vânătaie metalică atotcuprinzătoare. Iluminarea nu era asigurată de o sursă staționară de lumină, ci de zeci de drone ce pluteau în imponderabilitate, fiecare inundând un punct de pe peretele incintei cu o strălucire actinică. Dronele se mișcau permanent ca un roi de licurici agitați și de aceea nicio umbră din sală nu rămânea locului și era imposibil de privit în orice direcție

mai mult de o secundă înainte ca acolo să apară o sursă luminoasă orbitoare, care să acopere totul.

– Ești sigură că poți face asta? zise Sudjic după ce ușa se închise în urma lor. Nu ți-aș recomanda să strici costumul. Știi cum e: tu l-ai stricat, tu cumperi altul.

– Ai grijă mai bine să nu-l strici tu pe al tău, replică Khouri. După aceea comută pe canalul privat și i se adresă exclusiv lui Sudjic: Poate că-i doar imaginația mea, dar am impresia că nu mă placi prea mult.

– Ce te-ar face să crezi așa ceva?

– Cred că s-ar putea să fie ceva legat de Nagorni.

Făcu o pauză. Îi venise ideea că era perfect posibil ca așa-zisele canale private să nu fie deloc private, dar, o dată în plus, orice avea să spună ar fi fost deja evident pentru oricine ar fi ascultat și mai cu seamă pentru Voliova.

– Nu știu exact ce i s-a întâmplat, urmă ea, decât că voi doi ați fost apropiați.

– „Apropiați" nu-i termenul exact.

– Iubiți, atunci. N-am vrut să folosesc cuvântul ăsta, ca nu cumva să te ofensez.

– Nu-ți face tu griji că mă ofensezi, copilo! E mult prea târziu pentru asta.

Glasul Voliovei le întrerupse.

– Toate trei – coborâți spre peretele sălii.

O ascultară, folosindu-și costumele la amplificare medie, pentru a sări de pe placa de închidere a capătului cilindrului. Fuseseră în imponderabilitate de când intraseră aici, dar acum, în timp ce coborau spre perete /podea și căpătau viteză tangențială, senzația de greutate creștea. Schimbarea era mică, fiind amortizată de aerogel, totuși oferea destule indicii mărunte pentru a transmite senzațiile de „sus" și „jos".

– Înțeleg de ce nu mă placi, spuse Khouri.

– Sunt convinsă.

– Eu i-am luat locul. I-am preluat rolul. După... ce i s-a întâmplat, a trebuit pe neașteptate să ai de-a face cu mine. Khouri se

strădui din răsputeri să sune rezonabil, ca și cum n-ar fi luat în nume personal nimic din toate astea. Probabil că-n locul tău aș fi simțit la fel. De fapt, sunt sigură. Ceea ce nu-nseamnă însă că ar fi corect. Sudjic, nu-ți sunt dușman.

– Nu te amăgi singură.

– Despre ce?

– Nu te amăgi c-ai înțelege măcar o zecime din ce se-ntâmplă în realitate.

Sudjic își poziționase costumul aproape de al lui Khouri; blindajul alb, neîntrerupt de nicio linie, se reliefa evident pe fundalul peretelui uzat al sălii. Khouri văzuse imagini de balene albe spectrale care trăiau – sau trăiseră demult; nu era sigură – în mările Pământului. Se numeau beluga și-i răsăriră acum în minte.

– Fii atentă, urmă Sudjic. Crezi că eu sunt atât de simplistă, încât să te urăsc doar pentru că ocupi spațiul pe care l-a lăsat Boris? Nu mă insulta!

– Crede-mă că n-am intenționat asta.

– Te urăsc dintr-un motiv perfect întemeiat: pentru că-i aparții ei. Emise ultimul cuvânt ca un icnet de animozitate pură. Voliovei. Ești jucărioara ei. O urăsc pe ea, așa încât, firesc, îi urăsc și lucrurile. Mai ales pe cele pe care le prețuiește. Și desigur, dacă aș găsi o cale prin care să fac rău uneia dintre proprietățile ei, crezi că n-aș face-o?

– Eu nu sunt proprietatea nimănui, replică Khouri. Nici a Voliovei și nici a altcuiva. Aproape imediat se detestă pentru că protestase atât de viguros, apoi începu s-o deteste pe Sudjic, fiindcă o împinsese în situația aceasta acut defensivă. Desigur însă, continuă ea, nimic din toate astea nu este treaba ta. Știi ceva, Sudjic?

– Mor de nerăbdare să-mi spui.

– Din câte am auzit, Boris n-a fost individul cel mai întreg la minte care a trăit vreodată. Din câte am auzit, nu Voliova l-ar fi înnebunit, ci dimpotrivă, a încercat să-i folosească nebunia pentru ceva constructiv. Simți cum costumul deceleră și o depuse ușor, în picioare, pe peretele bețit. Așadar, n-a mers. Mare chestie, ce să-ți zic! Poate că voi doi v-ați meritat unul pe celălalt.

– Da, poate că-i așa.

– Ce?

– Khouri, să știi că nu-mi place neapărat tot ce ai spus adineauri. Ba chiar, dacă am fi fost doar noi două și dacă n-am fi avut costumele, s-ar fi putut să-mi dedic câteva clipe pentru a te-nvăța cât de ușor ți-aș putea rupe gâtul. Aș putea încă s-o fac într-una din zilele următoare. Trebuie totuși să recunosc că ai vână. Majoritatea marionetelor ei și-o pierd aproape imediat... dacă ea nu le prăjește mai întâi mințile.

– Vrei să zici că m-ai judecat greșit? Scuză-mă dacă nu par tocmai recunoscătoare.

– Zic că poate nu ești proprietatea ei chiar în măsura pe care și-o imaginează. Sudjic râse. Nu-i un compliment, copilo, ci doar o observație. Poate chiar să fie mai rău pentru tine când își va da seama. În același timp nu-nseamnă că tu ai dispărea de pe lista mea de persoane dezagreabile.

Poate că Khouri i-ar fi replicat, dar orice ar fi intenționat să spună fu acoperit de Voliova, care vorbea din nou pe frecvența generală a costumelor, adresându-se din poziția ei de sus, aproape de mijlocul sălii.

– Exercițiul acesta nu are nicio structură, anunță ea. Cel puțin, niciuna despre care trebuie să știți voi. Unica voastră obligație este să rămâneți în viață până la terminarea scenariului. Asta-i tot. Exercițiul începe peste zece secunde. Pe durata lui nu voi fi disponibilă pentru întrebări.

Khouri absorbi cuvintele acelea fără nicio îngrijorare exagerată. Pe Atu avusese parte de multe exerciții nestructurate, iar în turelă, de și mai multe. Asta nu însemna decât că obiectivul mai profund al scenariului era mascat sau că era – literalmente – un scenariu de dezorientare, care avea intenția să simuleze haosul ce putea urma unei operațiuni care se desfășurase foarte prost.

Începură prin exerciții de încălzire. Voliova le privi de la înălțime, în timp ce o varietate de drone-țintă ieșiră prin trape anterior camuflate din peretele sălii. Țintele nu reprezentau niciun fel de greutate; cel puțin, inițial. La început costumele păstrară suficientă

autonomie ca să le detecteze și să reacționeze înainte ca ocupantele să le fi sesizat măcar, astfel că nu trebuiau decât să-și dea acordul pentru tragere. Apoi însă dificultatea spori. Țintele încetară să mai fie pasive și răspunseră prin foc – de obicei la întâmplare, dar cu putere tot mai mare, încât până și proiectilele ratate prezentau o amenințare. Simultan se micșorară și deveniră mai rapide, ieșind din trape cu frecvență tot mai mare. Și – ținând pasul cu pericolul sporit prezentat de inamic – costumele suferiră pierderi progresive ale funcționalității. La a șasea sau a șaptea rundă, majoritatea autonomiei costumelor fusese erodată și rețelele de senzori cu care erau acoperite se dezintegrau, astfel că femeile trebuiau să se bazeze tot mai mult pe propriii lor indici vizuali. Deși exercițiul sporise în dificultate, Khouri avusese parte de atâtea scenarii similare, încât nu-și pierdu sângele-rece. Trebuia să-ți reamintești cât din funcționalitatea costumului se păstrase: continuai să ai armele, energia costumului și capacitatea de zbor.

Cele trei nu comunicară reciproc la primele exerciții; erau prea concentrate în găsirea propriilor acuități mintale. În cele din urmă era ca și cum ai fi căpătat un al doilea suflu, un soi de stabilitate aflată dincolo de ceea ce inițial păruse limita performanțelor firești. Ajungerea acolo aducea puțin cu intrarea în transă. Existau, bineînțeles, trucuri de concentrare la care puteai apela, mantre repetitive ce mediau tranziția. Aducea cu escaladarea unei muchii înalte și dificile; după ce o făceai – și o făceai din nou –, descopereai că mișcările îți deveneau mai fluide și că muchia nu mai părea chiar atât de înaltă sau de inaccesibilă. Oricum, nu puteai să ajungi simplu la ea sau fără cheltuială de eforturi mintale.

Pe când se îndrepta spre starea aceea, lui Khouri i se păruse la un moment dat că o văzuse pe Mademoiselle.

Nu fusese nici măcar o simplă întrezărire, ci un soi de conștientizare că – pentru moment – în sală mai existase un corp și că forma sa putuse fi a lui Mademoiselle. Dar senzația dispăruse la fel de iute cum apăruse.

Se putea să fi fost ea?

După evenimentele din incinta turelei, Khouri n-o mai văzuse și n-o mai auzise pe Mademoiselle. Ultima ei comunicare fusese mai degrabă furioasă și avusese loc după ce Khouri o ajutase pe Voliova să distrugă arma-cache. O avertizase că, întrucât rămăsese atât de mult în turelă, îl adusese pe Hoțul-Soarelui în ea însăși. Într-adevăr, în clipa când Khouri încercase să iasă din spațiul-turelă, simțise că ceva se repezise spre ea. Parcă o umbră care creștea întruna, totuși nu simțise nimic când umbra păruse s-o cuprindă. Păruse că o spărtură se deschisese în umbră și ea trecuse nevătămată pe acolo, dar se îndoia că lucrurile stătuseră chiar așa. Cu certitudine, adevărul era mult mai puțin agreabil. Khouri nu dorea să se gândească la posibilitatea ca umbra să fi fost Hoțul-Soarelui, deși era o concluzie pe care n-o putea ignora. Și acceptând asta, trebuia de asemenea să accepte posibilitatea ca Hoțul-Soarelui să fi reușit să-și ascundă în mintea ei o parte mult mai mare din el.

Fusese și așa destul de neplăcut să știe că o părticică din entitate revenise odată cu copoii lui Mademoiselle, însă cel puțin aceea fusese restricționată; Mademoiselle avusese puterea necesară pentru a-l ține la distanță. Acum Khouri trebuia să accepte că un fragment mult mai substanțial din Hoțul-Soarelui ajunsese la ea. Iar de atunci Mademoiselle fusese absentă în mod straniu... până la aceasta semiîntrezărire fără glas, care era posibil să nu fi fost decât o simplă năzărire a imaginației ei, ceva ce orice persoană sănătoasă ar fi ignorat ca fiind o iluzie optică la periferia vizuală.

Dar, dacă fusese Mademoiselle... ce însemna asta, după atâta timp?

Faza inițială de exerciții luă sfârșit în cele din urmă și o parte din funcționalitatea costumului fu restabilită. Nu complet, totuși suficient pentru ca ele trei să știe că se ștersese o tablă, iar de acum înainte regulile aveau să fie diferite.

– Bun, rosti Voliova. Am văzut și evoluții mai proaste.

– Aș lua-o ca pe un compliment, comentă Khouri, sperând să smulgă un fel de camaraderie vagă din partea celorlalte, dar necazul cu Ilia este că vorbește literal.

– Cel puțin una dintre voi a înțeles, zise Voliova. Dar nu lăsa să ți se suie la cap, Khouri. Mai ales că de acum va deveni serios.

În capătul îndepărtat al sălii începuse să se deschidă altă ușă blindată pneumatică. Din cauza luminii permanent mișcătoare, Khouri văzu totul mai degrabă ca o serie de imagini înghețate, suprasaturate de strălucire decât ca o mișcare reală. Pe acolo se revărsau chestii: o masă tot mai mare de obiecte elipsoidale, lungi de jumătate de metru, alb-metalice, cu suprafața întreruptă de proeminențe, țevi de tunuri, manipulatoare și aperturi.

Drone-santinele. Le știa – pe ele sau ceva similar lor – de pe Atu. Le numiseră „câini-lupi", din cauza ferocității atacurilor și a faptului că acționau întotdeauna în haită. Deși principala lor utilizare militară era de instrument pentru demoralizare, Khouri știa ce puteau face, iar costumul nu-i garanta siguranța. Câinii-lupi erau concepuți pentru agresivitate, nu pentru inteligență. Aveau arme relativ ușoare, dar acționau în număr mare și, mai important, o făceau la unison. O haită de câini-lupi își putea aținti focul colectiv asupra unui singur individ, dacă procesoarele lor puse laolaltă apreciau că acțiunea era utilă din punct de vedere strategic. Tocmai unitatea aceea de intenție le făcea terifiante.

Iar asta nu era totul. În masa de drone ce irupsese erau înglobate câteva obiecte mai mari, tot alb-metalice, însă lipsite de simetria sferică a câinilor-lupi. Erau greu de distins clar în rafalele intermitente de iluminare, dar Khouri crezu că știa ce erau: alte costume probabil neprietenoase.

Câinii-lupi și costumele inamice cădeau acum dinspre axa centrală, îndreptându-se către cele trei femei care așteptau. Poate că trecuseră numai două secunde din clipa când se deschisese cealaltă ușă, însă păruse mai mult, deoarece mintea lui Khouri comutase pe modul de conștientizare rapidă cerut de luptă. Multe funcții superioare autonome ale costumului fuseseră dezactivate, totuși rutinele de ochire rămăseseră operabile, așa încât Khouri comandă costumului să-i țintească pe câinii-lupi, fără să deschidă focul, ci doar ochindu-i individual. Costumul avea să comunice cu cele două partenere ale sale pentru a stabili între ele o strategie de la o

clipă la alta și aveau să-și aloce ținte reciproc, dar procesul acela era în general invizibil pentru ocupant.

Unde naiba era Voliova?

Să fi fost oare posibil ca ea să se fi deplasat de la un capăt la celălalt al sălii, la timp pentru a apărea în haită? Da, era probabil; mișcarea într-un costum, cel puțin la o scară așa comprimată, putea fi atât de rapidă, încât o persoană părea că dispare dintr-un punct și apare la sute de metri depărtare, în răstimpul unei clipiri de ochi. Însă costumele inamice pe care le văzuse pătrunseseră în mod clar prin cealaltă ușă, ceea ce ar fi necesitat ca Voliova să fi părăsit sala și să fi ajuns în capătul opus prin coridoarele și căile de acces normale ale navei. Chiar și în costum, chiar și cu ruta programată anterior, era îndoielnic că cineva ar fi putut parcurge distanța aceea așa rapid; decât dacă s-ar fi lichefiat pe drum. Dar poate că Voliova avea o scurtătură, un puț gol prin care s-ar fi putut mișca mult mai rapede.

Rahat!

Cineva trăgea în Khouri.

Erau câinii-lupi, care o împroșcau cu lasere de grad redus, țâșnind în fascicule gemene din ochii răi și apropiați, amplasați în emisfera superioară a carcaselor lor elipsoidale. Cameleonuflajele li se adaptaseră de acum la metalul podelei, transformându-i în romburi purpurii ce păreau să se limpezească și să se încețoșeze ritmic. Învelișul costumului ei se argintase, devenind o oglindă optică perfectă, care devia majoritatea energiei, totuși unele salve inițiale îi avariaseră integritatea. Khouri avea să piardă puncte pentru asta; fusese prea ocupată cu reflecțiile asupra dispariției Voliovei, pentru a fi atentă la atac. Desigur, diversiunea aceea fusese intenția lui Voliova. Privi în jur, confirmându-și ce o anunțau afișajele costumului: tovarășele ei supraviețuiseră. De o parte și de alta, Sudjic și Kjarval semănau cu stropi androformi de mercur, dar nu erau rănite și răspundeau prin foc.

Khouri își setă protocoalele de escaladare cu un nivel ofensiv înaintea inamicilor, dar fără a-i nimici. Din costumul ei înmugurirră imediat lasere de putere redusă ce i se înălțară pe ambii umeri,

pivotând ca niște turele. Fasciculele converseră înaintea ei, spintecând; fiecare rafală lăsa o dâră lila de aer ionizat. Când erau loviți, câinii-lupi purpurii zburători se prăbușeau din cer, ricoșând pe sol, sau pur și simplu explodau în flori învăpăiate. Ar fi fost cu totul lipsit de înțelepciune să intri în sală fără costum.

– Ai fost lentă, rosti Sudjic pe frecvența generală chiar în timp ce atacul continua. Dacă ar fi fost real, te-am fi desprins cu lama cuțitului de pe pereți.

– De câte ori ai fost în luptele din apropiere, Sudjic?

– Toți am fost în lupte, Khouri, interveni Kjarval care până atunci rămăsese aproape tăcută.

– Da? Și ai ajuns vreodată atât de aproape de inamic, încât să-l auzi răcnind îndurare?

– Eu vreau să spun... rahat!

Kjarval tocmai fusese lovită. Costumul ei zvâcni pentru o clipă, pâlpâind printr-o succesiune de moduri cameleonuflaj incorecte: negru spațial, alb ca zăpada, apoi frunziș tropical, care-l făcură să arate ca o ușă ce ducea din sală spre inima unei îndepărtate jungle planetare.

Propriul ei costum vibră, după care își recăpătă repede strălucirea reflexivă.

– Mă îngrijorează celelalte costume.

– Ăsta-i și scopul lor. Să te îngrijoreze și să greșești.

– Mai avem nevoie de ajutor ca să greșim? Asta-i ceva nou.

– Gura, Khouri! Concentrează-te pe nenorocita asta de luptă.

Se conformă. Asta era ușor.

Aproximativ o treime din câinii-lupi fuseseră doborâți și prin ușa, încă deschisă, din capătul sălii nu soseau forțe noi. Însă celelalte costume – Khouri văzu că erau trei – nu făcuseră deocamdată nimic, ci se menținuseră în preajma intrării, iar acum se mișcau lent spre podea, corectându-și coborârea prin rafale de jeturi subțiri ca acul, pornite din călcâie. Când o făceau, își adaptau culoarea și textura după cele ale locurilor unde atingeau podeaua. Era imposibil de precizat care costume erau ocupate sau dacă măcar vreunul dintre ele era ocupat.

– Asta face parte din scenariu – costumele alea trebuie să însemne ceva.

– Am zis – gura, Khouri!

Ea însă continuă:

– Suntem într-o misiune, da? Trebuie să presupunem măcar asta. Trebuie să impunem o structură blestemăției, altfel nu știm cine dracu-i inamicul!

– Corect, aprobă Sudjic. Hai să programăm o ședință.

De acum câinii-lupi și costumele care trăgeau în ele foloseau fascicule de particule. Poate că laserele fuseseră reale – era o posibilitate la limită –, dar părea cert că orice armă mai puternică avea să fie doar simulată. La urma urmelor, n-ar fi fost de bun augur dacă exercițiul s-ar fi terminat prin perforarea peretelui sălii, astfel ca aerul să fie purjat în exterior.

– Să presupunem, zise Khouri, că am ști cine dracu' suntem noi și de ce ne aflăm aici – indiferent unde ar fi „aici" ăsta. Următoarea întrebare este: îi cunoaștem pe ticăloșii ăia din celelalte trei costume?

– Începe să fie prea filosofic pentru mine, comentă Kjarval sărind dinaintea focului.

– Dacă purtăm conversația asta, vorbi Khouri cu încăpățânare, acoperind interjecțiile lui Sudjic, trebuie să presupunem că nu știm cine sunt costumele, dar că sunt ostile. Iar asta înseamnă c-ar trebui să tragem în ele, înainte să facă ceea ce ne vor face.

– Cred c-ai putea s-o belești în stil mare, Khouri.

– Mda... așa cum ai fost amabilă să atragi atenția, eu sunt cea care nu va coborî pe planetă.

– Slavă cerului!

– Alo, fetelor! Kjarval observase ceva, însă Khouri și Sudjic avură nevoie de încă o secundă pentru a înțelege. Nu-mi place cum arată chestia asta.

Încheieturile brațelor celor trei costume se metamorfozau și fiecare dintre ele extruda o armă încă neformată. Procesul era descurajant de rapid, ca și cum ar fi văzut un balon pentru copii care se umfla, căpătând forma unui animal.

– Trageți în jigodii! rosti Khouri cu glas atât de calm, încât aproape o sperie și pe ea. Foc convergent pe cel din stânga. Mod pulsații antimaterie accelerată cu putere minimă, dispersare conică cu baleiere laterală.

– Dacă tot dai...

– Fă ce-am zis, Sudjic!

Ultranauta începuse deja să tragă, ca și Kjarval; stăteau acum la distanțe de zece metri între ele și direcționaseră focul costumelor spre inamic. Pulsațiile de antimaterie accelerată erau bineînțeles simulate. Dacă ar fi fost reale, n-ar mai fi rămas mare lucru din sală.

Urmă apoi un flash atât de puternic, încât lui Khouri i se păru că niște degete cu gheare îi pătrunseseră în ochi. Senzația fusese prea intensă ca să fi fost simulată, prea zguduitoare. Unda sonoră a exploziei o lovi cu o forță ce păru aproape blândă prin comparație, totuși șocul fu suficient s-o proiecteze spre îndărăt și s-o izbească de peretele pestriț al sălii. I se păru că ricoșează pe salteaua dintr-o cameră scumpă de hotel. Pentru o clipă costumul îi deveni complet nefuncțional; după ce pâcla i se ridică de pe ochi, văzu că afișajele fie muriseră, fie se transformaseră în haos criptic, ilizibil. După câteva secunde interminabile, după care creierul de rezervă al costumului se activă treptat și refăcu ce putea. Un display mai simplu – dar cel puțin comprehensibil – învie, detaliind ce rămăsese și ce fusese distrus. Majoritatea armelor principale nu mai funcționau. Autonomia costumului coborâse la cincizeci la sută, iar personalitatea îi luneca spre autism. Asistența servo fusese aproape complet pierdută în trei puncte de articulare. Capacitatea de zbor era afectată, cel puțin până când protocoalele de reparare își puteau începe treaba, iar ele aveau nevoie de minimum două ore ca să definitiveze o soluție.

Și încă ceva: potrivit afișajului biomedical, Khouri rămăsese fără un membru superior, de la cot în jos.

Se strădui să se ridice în capul oaselor și – în ciuda faptului că instinctul îi cerea să se pună la adăpost și să evalueze împrejurimile – nu putu să nu se uite spre membrul distrus. Brațul drept

i se termina exact acolo unde o anunțase afișajul medical; se sfârșea printr-o masă boțită de os și carne arse, amestecate cu metal. Aerogelul acționase mai sus pe ciot, congelând instantaneu pentru a împiedica pierderea de presiune și de sânge, însă acela era un detaliu pe care trebuia să-l considere indiscutabil. Nu simțea desigur nicio durere – alt aspect în care simularea era perfect realistă, deoarece costumul ar fi întrerupt pentru moment activitatea centrilor durerii.

Evaluare, evaluare...

În urma exploziei, își pierduse complet orientarea. Privi în jur, dar articulația capului costumului era blocată. Oricum în sală era foarte mult fum care spânzura în fuioare în aerul circulat în incintă. Iluminarea intermitentă asigurată de dronele aeriene era acum doar un efect stroboscopic întretăiat. Zări rămășițele a două costume care suferiseră genul de avarii ce puteau fi cauzate de pulsații combinate de antimaterie accelerată. În același timp însă erau prea deformate și Khouri nu putea preciza dacă aveau – sau avuseseră vreodată – ocupanți. Al treilea costum – mai puțin avariat și paralizat poate doar temporar, așa cum fusese al ei – se afla la zece–cincisprezece metri mai departe pe curbura vastă a peretelui scrijelit al sălii. Câinii-lupi dispăruseră sau fuseseră distruși; era imposibil de spus.

– Sudjic? Kjarval?

Tăcere; nici măcar propriul ei glas nu se auzea cum trebuie și în tot cazul, nu primi nimic de felul unui răspuns. Comunicațiile intercostume erau așadar compromise – un detaliu de pe afișajul avariilor pe care-l ignorase până atunci. „Prost, Khouri. Foarte prost!"

Acum nu avea nicio idee cine era inamicul.

Brațul distrus al costumului se repara cu fiecare secundă; părțile arse cădeau pe jos, în timp ce învelișul exterior se târa înainte pentru a acoperi ciotul. Spectacolul era ușor dezgustător, deși Khouri îl mai văzuse de multe ori, în alte scenarii de simulare de pe Atu. Cu adevărat neplăcut era să știe că niciun fel de reparație imediată

nu era posibilă pentru propriile ei răni, care trebuiau să aștepte până era med-evacuată din zonă.

Celălalt costum, cel mai puțin avariat, se mișcă acum, ridicându-se în capul oaselor, exact așa cum făcuse și ea. Membrele îi erau însă întregi și multe dintre armele lui erau desfășurate din diverse aperturi. Se întorceau spre Khouri, fixând-o ca o duzină de vipere încordate pentru atac.

– Cine-i ăla? întrebă ea, înainte de a-și aminti că toate comunicațiile erau offline, probabil definitiv.

Cu coada ochiului zări într-o parte alte două costume, care ieșeau dintre perdele de fum leneș, negru ca tăciunele. Cine erau? Făceau parte dintre cele care coborâseră odată cu câinii-lupi sau erau camaradele ei?

Costumul cu arme se apropia de ea, foarte încet, ca o bombă ce putea exploda în orice clipă. Apoi se opri și rămase nemișcat. Învelișul lui încerca să imite combinația culorii de fundal a peretelui sălii și paravanele de fum, dar succesul era doar moderat. Khouri se întrebă cum se comporta propriul ei costum. Oare vizorul era opac sau transparent? Era imposibil de spus dinăuntru, iar afișajul minimalist nu-i spunea nimic. Dacă cel cu armele vedea la interior o față omenească, ar fi fost oare incitat s-o omoare sau să se oprească? Khouri își ațintise asupra lui propriile arme utilizabile, totuși nimic din ceea ce văzuse nu-i spunea dacă ochea un inamic sau o camaradă mută.

Ridică brațul drept, pentru a-și indica fața, pentru a-i cere celuilalt costum să-și dezopacizeze vizorul.

Celălalt trase.

Khouri simți că un berbec invizibil o lovește în stomac și zbură înapoi, lovindu-se de perete. Costumul ei începu să zbiere și prin fața ochilor i se derulară afișaje lipsite de înțeles. Înainte să atingă peretele, auzi un muget sonor – rafala comprimată a focului frenetic de răspuns din partea armelor ei.

„Futu-i", gândi Khouri. Simțise acum durere reală, la nivel visceral, care, cumva, anunța că nu fusese o simulare.

Se strădui să se ridice iarăşi şi altă salvă din partea atacatorului trecu imediat pe lângă ea, iar a treia o lovi în coapsă. Se împletici îndărăt şi ambele braţe îi fluturară la periferia câmpului vizual. Ceva era în neregulă cu braţele ei; mai precis, lipsea ceva ce ar fi trebuit să fi fost în neregulă. Erau complet intacte; nu exista niciun semn că unul fusese retezat de explozie.

– Rahat! spuse ea. Ce dracu' se-ntâmplă?

Atacul continuă şi fiecare salvă o lovea şi o împingea în spate.

– Sunt Voliova, rosti un glas care nu era nici pe departe calm şi detaşat. Ascultaţi-mă cu atenţie toate! Ceva nu-i în regulă cu scenariul! Încetaţi toate să mai trageţi...

Khouri căzuse din nou pe podea, de data asta cu destulă putere încât s-o perceapă prin capitonajul aerogel, ca o palmă uriaşă pe toată spinarea. Îşi simţea coapsa rănită, iar costumul nu făcea nimic pentru ameliorarea disconfortului.

„Este real", gândi ea.

Armele deveniseră reale; sau cel puţin acelea care aparţineau costumului care o ataca.

– Kjarval, rosti Voliova. Kjarval! Încetează focul! O ucizi pe Khouri!

Însă Kjarval – Khouri bănui că ea era atacatorul – nu asculta sau nu era capabilă să asculte, ori, iar asta era mai terifiant, nu era capabilă să se oprească.

– Kjarval, rosti din nou triumvira, dacă nu te opreşti, va trebui să te dezarmez!

Kjarval nu se opri. Continua să tragă şi Khouri simţea fiecare impact ca pe un şfichiuit şi se zvârcolea sub asaltul acela, disperată să-şi deschidă drum cu unghiile prin aliajele torturate ale sălii spre adăpostul de după ele.

Apoi Voliova coborî din centrul sălii, unde se părea că fusese permanent, nevăzută. În timp ce cobora, deschise foc asupra lui Kjarval, la început cu armele cele mai uşoare pe care le avea, dar cu forţă constant crescătoare. Kjarval contracără, direcţionându-şi o parte a focului în sus, spre triumviră. Salvele o izbiră pe Voliova, brăzdându-i cicatrice negre în blindaj, smulgând fragmente din

integumentul flexibil, retezându-i armele pe măsură ce costumul ei se străduia să le extrudeze și să le desfășoare. Voliova avea totuși un atu față de cealaltă Ultranaută. Costumul lui Kjarval începu să se vestejească, pierzându-și integritatea. Armele sale o luară razna, ratându-și țintele și trăgând apoi aleatoriu prin sală.

În cele din urmă – nu trecuse mai mult de un minut de când începuse să tragă asupra lui Khouri –, Kjarval căzu pe podeaua incintei. Acolo unde nu fusese înnegrit de loviturile primite, costumul îi era un mozaic de culori psihedelice neasortate și texturi hipergeometrice care se metamorfozau rapid, înmugurind arme și dispozitive pe jumătate realizate. Membrele i se zbăteau nebunește. Capetele lor scăpaseră de sub orice control, extrudând – și apoi retrăgând – diverse manipulatoare și aproximări grosolane de mâini umane, dar de dimensiunile celor ale pruncilor.

Khouri se sculă în picioare și-și înăbuși un țipăt de durere când coapsa îi protestă împotriva durerii. Costumul era o greutate inertă și rigidă în jurul ei, totuși izbuti cumva să meargă sau cel puțin să se clatine spre locul unde zăcea Kjarval.

Voliova și altcineva în costum – probabil Sudjic – erau deja acolo, aplecate deasupra rămășițelor costumului, încercând să deducă ceva din afișajele de diagnoză medicală.

– E moartă, anunță Voliova.

14

Mantell, Nekhebet Nordic, Resurgam, 2566

În ziua în care nou-sosiții își anunțară prezența, pe Sylveste îl trezi un junghi de lumină albă neiertătoare. Ridică brațul în semn de implorare, în timp ce aștepta ca ochii să-și parcurgă ciclul rutinelor de inițializare. În momentele acelea era aproape inutil să-i vorbești; Sluka știa asta. Deoarece atâtea dintre funcțiile lor originale nu mai existau, ochilor le trebuia acum mai mult timp pentru a-și atinge funcționalitatea. Sylveste avu parte de o repetare lentă de erori și avertismente, mici înțepături spectrale dureroase în timp ce ochii investigau moduri critic defectuoase.

Deveni pe jumătate conștient de prezența lui Pascale, care se sculă în capul oaselor lângă el, ridicându-și cearșafurile în jurul pieptului.

– Ar fi bine să te trezești, zise Sluka. Ar fi bine să vă treziți amândoi. Aștept afară până vă-mbrăcați.

Se îmbrăcară amândoi, bâjbâind. Sluka aștepta în fața ușii împreună cu doi gardieni, care nu erau ostentativ de înarmați. Fură escortați la cantina din Mantell, unde schimbul de dimineață al Inundaționiștilor Potecii Adevărate era strâns în jurul unui ecran mural dreptunghiular. Căni de cafea și rații de mic dejun

rămăseseră neatinse pe masă. Indiferent ce se întâmpla, presupuse Sylveste, era îndeajuns pentru a anihila orice apetit normal. Iar ecranul reprezenta în mod clar cheia. Putea auzi un glas vorbind, amplificat și aspru, ca dintr-un megafon. Conversația de fundal era atât de animată, încât nu putea să prindă decât la răstimpuri câte un cuvânt. Din păcate, cuvântul acela tindea să fie propriul lui nume, rostit cam prea frecvent de necunoscutul care bubuia dinspre ecran.

Își croi drum în față, conștient că privitorii îi acordau mai mult respect decât simțise de câteva decenii. Era însă oare posibil să fie doar compătimirea arătată unui condamnat?

Pascale veni lângă el.

– O recunoști pe femeia asta? întrebă ea.

– Care femeie?

– De pe ecran. Cea în fața căreia stai.

Sylveste nu vedea decât un dreptunghi pointilist de pixeli argintii-cenușii.

– Ochii mei nu citesc videourile prea bine, rosti el adresându-se deopotrivă Slukăi și lui Pascale. Și nu pot auzi absolut nimic. Poate c-ar fi mai bine să-mi spuneți ce am ratat.

Falkender apăruse din mulțime.

– Dacă vrei, te cuplez neural. Va dura doar o clipă.

Îl trase pe Sylveste, îndepărtându-l de privitori, spre o firidă dintr-un colț al cantinei; Pascale și Sluka îi urmară. Acolo își deschise trusa și scoase câteva instrumente sclipitoare.

– Acum o să-mi spui că n-o să mă doară deloc, zise Sylveste.

– Nici prin cap nu mi-ar trece asta, replică bărbatul. La urma urmelor, n-ar fi adevărul complet, nu? După aceea pocni din degete, fie spre un ajutor, fie spre Pascale; Sylveste nu putu fi sigur, iar câmpul vizual îi era acum prea restricționat ca să poată discerne. Adu-i o cană de cafea; asta o să-l distragă. În tot cazul, când va fi în stare că citească ecranul ăla, cred că va avea nevoie de ceva mai puternic.

– Chiar așa de rău e?

– Mă tem că Falkender nu glumește, rosti Sluka.

– Vai, vai, dar ce vă mai distrați toți! Sylveste își mușcă buza la prima cascadă de durere cauzată de testările lui Falkender, deși, pe măsură ce operația continua, durerea nu se înrăutățți. O să-mi puneți capăt mizeriei ăsteia de viață? La urma urmelor, a părut destul de important ca să mă treziți.

– Ultranauții și-au anunțat prezența, zise Sluka.

– Asta am dedus și singur. Ce au făcut? Au asolizat cu naveta în mijlocul Cuvierului?

– Nimic atât de ostentativ. Încă... Pot veni și altele mai rele.

Cineva îi împinse o cană cu cafea între palme; Falkender se opri, suficient pentru ca Sylveste să soarbă o gură. Cafeaua era acră și nu tocmai caldă, totuși izbuti să-l propulseze parțial spre vioiciune. O auzi pe Sluka rostind:

– Pe ecran este un mesaj audiovizual care se repetă în buclă de treizeci de minute.

– Transmis de navă?

– Nu, se pare că au izbutit să ne acceseze centura de sateliți de comunicații și au atașat mesajul pe transmisiile noastre de rutină.

Sylveste încuviință din cap și regretă instantaneu gestul.

– Atunci sunt încă neliniștiți să nu fie detectați.

„Sau", gândi el, „doresc pur și simplu să-și reafirme superioritatea tehnologică absolută asupra noastră; abilitatea de a ne accesa și de a ne manipula sistemele de date existente." Asta părea mai probabil, fiindcă aducea nu doar cu felul arogant în care acționau Ultranauții, ci și cu un anumit echipaj Ultranaut. De ce să-ți anunți prezența în mod banal, când poți să dai un întreg spectacol ca să-i impresionezi pe băștinași? Lui nu-i trebuia însă confirmarea că-i cunoștea. O știuse din clipa în care nava pătrunsese în sistem.

– Următoarea întrebare, zise el. Cui îi e destinat mesajul? Ei încă mai cred că există o autoritate planetară cu care pot discuta?

– Nu, rosti Sluka. Mesajul este adresat cetățenilor Resurgamului, indiferent de afilierea politică sau culturală.

– Foarte democratic! comentă Pascale.

– De fapt, spuse Sylveste, mă cam îndoiesc că ar fi vorba despre democrație. În niciun caz, dacă avem de-a face cu cei despre care cred eu.

– În privința asta, zise Sluka, nu mi-ai explicat niciodată în mod satisfăcător de ce ei ar putea...

– Înainte de a intra într-o analiză detaliată, o întrerupse Sylveste, crezi că aș putea să văd mesajul eu însumi? Mai ales fiindcă se pare că aș avea un interes personal aici.

– Gata. Falkender se retrase și-și închise trusa cu un pocnet decisiv. Ți-am spus că va dura foarte puțin. Acum te poți conecta direct la ecran. Zâmbi. Fă-mi totuși o favoare și nu-l omorî pe purtătorul mesajului, da?

– Întâi să văd mesajul, rosti Sylveste, și apoi voi decide.

Era mult mai rău decât se temuse.

Își croi din nou drum în primul rând, deși de acum privitorii se rarefiaseră, dispersându-se fără chef la sarcini pe care le aveau în alte locuri din Mantell. Acum era mult mai ușor să-l audă pe vorbitor și recunoscu cadențe din graiul femeii, care repeta fraze ce fuseseră rostite cu câteva minute mai devreme. Așadar mesajul nu era lung. Iar asta în sine părea amenințător. Cine ar fi străbătut ani-lumină de spațiu interstelar, doar pentru a-și anunța sosirea pe orbita unei colonii în termeni care erau, sincer vorbind, categorici? Doar cineva care nu avea absolut niciun interes să se facă agreabil și ale cărui solicitări erau perfect clare. Și, din nou, suspiciunea se potrivea bine cu ceea ce Sylveste știa deja despre echipajul despre care credea că venise pentru el. Ei nu fuseseră niciodată vorbăreți.

Încă nu putea să distingă fața, deși vocea îi șoptea peste ani. Când vederea sosi – când Falkender termină interfața neurală –, își aminti.

– Cine-i ea? întrebă Sluka.

– Numele ei – când ne-am întâlnit ultima oară – era Ilia Voliova. Sylveste ridică din umeri. Poate să nu fi fost numele adevărat. Știu doar că, indiferent ce amenințări ar face, este perfect capabilă să le ducă la îndeplinire.

– Este... ce anume? Căpitanul?

– Nu, răspunse Sylveste neatent, nu-i căpitanul.

Chipul femeii nu era deloc remarcabil. Cu ten palid, aproape monocromatic, păr negru scurt și o structură facială situată undeva între elf și schelet, pe care ochii adânciți în găvane, înguști și oblici, ofereau puțină compasiune. Nu se schimbase aproape deloc. Dar, la urma urmelor, tocmai asta era esența Ultranauților. Dacă pentru Sylveste trecuseră decenii subiective de la ultima lor întâlnire, pentru Voliova puteau să fi fost numai o mână de ani; o zecime sau o douăzecime din timpul respectiv. Pentru ea, ultima lor întâlnire ar fi fost ceva din trecutul relativ recent, pe când pentru Sylveste părea un eveniment din analele prăfuite ale istoriei. Desigur, îl plasa într-un dezavantaj. Manierismele lui – aspectele cele mai predictibile ale comportamentului lui – ar fi fost încă proaspete în mintea Voliovei; el ar fi fost un adversar cu care se întâlnise nu chiar așa de mult. Totuși, abia îi recunoscuse glasul până acum, iar când încercă să-și reamintească dacă ea dovedise mai multă sau mai puțină simpatie față de el la anterioara lor întâlnire, memoria lui dădu greș. Bineînțeles, detaliile aveau să-i revină în minte, însă tocmai lentoarea amintirii îi oferea Voliovei atuul ei indubitabil.

Ciudat, într-adevăr. El bănuise – poate prostește – că Sajaki avea să facă anunțul acesta. Nu adevăratul Căpitan, desigur, fiindcă altfel de ce ar fi venit după el? Probabil că era din nou bolnav.

Atunci însă unde era Sajaki?

Își sili mintea să ignore întrebările acelea și se concentră asupra cuvintelor femeii.

După două–trei repetări, avea tot monologul ei asamblat în cap și era aproape sigur că l-ar fi putut regurgita cuvânt cu cuvânt. Era într-adevăr scurt. Ultranauții știau ce voiau. Și știau de asemenea ce era necesar pentru a obține ce voiau. „Sunt triumvira Ilia Voliova din luminăluca *Nostalgie pentru infinit*", se prezentase ea. Nicio formulă introductivă de salut, nici măcar o recunoaștere superficială de mulțumire pentru că soarta le îngăduise să traverseze spațiul până la Resurgam.

Politeţurile acelea, Sylveste ştia, nu erau stilul Iliei Voliova. El o considerase întotdeauna ca fiind cea mai tăcută dintre Ultranauţi; mai preocupată să-şi gospodărească armele hidoase decât să catadicsească să se angajeze în relaţii sociale normale. Nu doar o dată, îi auzise pe ceilalţi membri ai echipajului glumind – iar ei nu glumeau aproape niciodată – că Voliova prefera tovărăşia şobolanilor indigeni din navă decât pe a camarazilor umani.

Poate că de fapt nu glumiseră.

„Mă adresez vouă de pe orbită", continuase ea. „V-am studiat starea de progres tehnologic şi am concluzionat că nu reprezentaţi o ameninţare militară." Apoi făcuse o pauză înainte de a urma pe tonul care lui Sylveste i se păruse al unei profesoare care-i avertizează pe elevi pentru comiterea unui act de neascultare minoră, ca privitul pe fereastră sau neorganizarea compadurilor. „Cu toate acestea, dacă va exista orice acţiune ce poate fi interpretată ca o tentativă deliberată de a ne pricinui rău, vom replica într-un mod cu totul disproporţionat." Aproape că zâmbise la cuvintele acelea. „Nu atât «ochi pentru ochi», ca să spun aşa, cât mai degrabă «oraş pentru ochi». Suntem perfect capabili să vă distrugem de pe orbită oricare aşezare sau pe toate."

Voliova se aplecase înainte şi ochii ei leonini, cenuşii păruseră că umplu ecranul.

– Mai important e că am decis să acţionăm ca atare, dacă va fi nevoie. Îşi permise din nou o pauză excesiv de dramatică, conştientă desigur că în momentul acela avea un public captiv. Dacă voi alege asta, s-ar putea întâmpla în câteva minute. Să nu vă imaginaţi că n-aş dormi de remuşcări după aceea.

Sylveste putea să vadă încotro se îndrepta totul.

– Să lăsăm însă deoparte asemenea vulgarităţi, cel puţin pentru moment. Femeia zâmbi cu adevărat în momentul acela, deşi ca zâmbet era aproape criogenic prin glacialitate. Neîndoios, vă întrebaţi de ce ne aflăm aici.

– Nu şi eu, rosti Sylveste îndeajuns de tare ca să fie auzit de Pascale.

– Căutăm pe cineva care se află printre voi. Dorința noastră de a-l găsi este atât de mare, atât de presantă, încât am decis să șuntăm obișnuitele... – surâsul Voliovei reapăru; o fantomă încă și mai rece a celui anterior – ...canale diplomatice. Numele lui este Sylveste și n-ar trebui să fie necesare alte explicații, dacă reputația nu i-a pălit de la ultima noastră întâlnire.

– Poate s-a mai tocit, comentă Sluka, apoi i se adresă lui Sylveste: Să știi că va trebui neapărat să-mi povestești mai multe despre întâlnirea aceea anterioară. Nu ți-ar putea face niciun rău.

– Iar povestea respectivă nu-ți va face ție absolut niciun bine, replică Sylveste și reveni cu atenția asupra transmisiei.

– În mod uzual, spuse Voliova, am fi inițiat dialoguri cu autoritățile corespunzătoare și am fi negociat predarea lui Sylveste. Este posibil ca aceasta să fi fost intenția noastră inițială, dar o scanare superficială de pe orbită a principalei voastre așezări planetare – Cuvier – ne-a convins că o asemenea abordare ar fi sortită eșecului. Am bănuit că de acum nu mai există o putere centralizată cu care să se poată discuta. Și mă tem că nu avem răbdare pentru a discuta cu facțiuni planetare care se ciorovăiesc între ele.

Sylveste clătină din cap.

– Minte! N-au intenționat nicio clipă să negocieze, indiferent de starea în care ne-am fi găsit noi. Îi cunosc pe indivizii ăștia, sunt niște lepădături ticăloase.

– Ne-ai tot spus chestia asta, zise Sluka.

– De aceea, continuă Voliova, opțiunile noastre sunt destul de limitate. Îl dorim pe Sylveste și informațiile noastre ne-au confirmat că este... cum să mă exprim? – în libertate.

– Toate astea le-au aflat de pe orbită? întrebă Pascale. Uite ce înseamnă un bun serviciu de informații.

– Cam prea bun, pufni Sylveste.

– Iată așadar, spuse Voliova, cum vom proceda. În următoarele douăzeci și patru de ore, Sylveste ne va anunța prezența sa și coordonatele unde se găsește printr-o emisie pe frecvențe radio. Fie că iese din ascunzătoare, fie că-l eliberează cei în mâinile cărora se află. Detaliile acestea le lăsăm în seama voastră. Dacă

Sylveste este mort, în locul lui ne trebuie dovezi irefutabile ale morții sale. Sigur, noi vom decide dacă le vom accepta sau nu.

– În cazul ăsta, e bine că nu sunt mort. Mă-ndoiesc că ați putea face ceva care s-o convingă pe Voliova.

– E chiar așa intransigentă?

– Nu-i vorba numai de ea, ci de întregul echipaj.

Voliova nu-și terminase însă anunțul.

– Prin urmare, douăzeci și patru de ore! Vom asculta. Iar dacă nu vom auzi nimic sau dacă vom bănui orice formă de înșelăciune, vom aplica o pedeapsă. Nava noastră deține anumite capacități; dacă vă-ndoiți de ele, întrebați-l pe Sylveste. Dacă nu vom auzi nimic până mâine, vom utiliza capacitățile respective împotriva uneia dintre comunitățile mai mici de pe suprafața planetei voastre. Am selectat deja ținta respectivă, iar atacul e de așa natură că nimeni din comunitate nu va supraviețui. Este clar? Nimeni! După alte douăzeci și patru de ore, dacă tot nu vom auzi nimic din partea evazivului doctor Sylveste, vom trece la o țintă mai mare. După alte încă douăzeci și patru de ore, vom distruge Cuvierul. Voliova etală unul dintre surâsurile ei scurte. Deși se pare că în privința lui, voi înșivă faceți o treabă excelentă.

Mesajul se termină, apoi reîncepu cu introducerea directă, fără prezentări, a Ultranautei. Sylveste îl ascultă în totalitate de încă două ori, înainte ca altcineva să cuteze să-i întrerupă concentrarea.

– N-o vor face, zise Sluka. Sunt sigură.

– Este o barbarie, spuse Pascale și Sluka încuviință energic din cap. Indiferent cât de mult ar avea nevoie de tine – nu-i posibil să intenționeze cu adevărat să facă ce a spus ea. Adică să distrugă o așezare întreagă?

– Aici te-nșeli, rosti Sylveste. Au mai făcut-o. Și nu mă-ndoiesc c-o vor face din nou.

Voliova nu avusese niciodată certitudinea că Sylveste era viu, dar în același timp evitase cu grijă să se gândească la posibilitatea ca el să nu fie prezent, deoarece consecințele eșecului erau prea neplăcute pentru a fi examinate. Nu conta că nu era căutarea ei,

ci a lui Sajaki. Dacă avea să eşueze, el urma s-o pedepsească la fel de sever de parcă ar fi fost exclusiv vina ei şi Voliova i-ar fi adus în locul acesta descurajant.

De fapt, nu se aştepta să se întâmple nimic în primele câteva ore. Ar fi însemnat să fie prea optimistă; ar fi însemnat ca aceia care-l ţineau captiv pe Sylveste să fi fost imediat conştienţi de avertismentul ei. Realist vorbind, putea să treacă o fracţiune dintr-o zi înainte ca ştirea să fie transmisă prin lanţul ierarhic până la cei care luau decizii, după care ar mai fi trecut o vreme până să fie verificată. Însă, după ce orele deveniră zeci de ore, apoi aproape o zi întreagă, Voliova fu împinsă spre concluzia că ameninţarea ei trebuia transformată în realitate.

Bineînţeles, coloniştii nu fuseseră chiar complet tăcuţi. Cu zece ore în urmă, un grup nedenumit adusese pe vârful unui podiş aşa-zise rămăşiţe ale lui Sylveste, apoi se retrăsese în grote unde senzorii navei nu puteau pătrunde. Voliova trimisese o dronă să le examineze, dar, deşi apropierea genetică era foarte mare, nu corespundeau precis cu mostrele de ţesut prelevate la ultima vizită a lui Sylveste în navă. Ar fi fost ispititor să-i pedepsească pe colonişti pentru asta, însă, gândindu-se mai bine, hotărâse să n-o facă: ei acţionaseră exclusiv din frică, fără posibilitatea vreunui câştig personal, decât propria lor supravieţuire – şi a tuturor celorlalţi –, iar Voliova nu dorea să sperie alte grupuri, astfel încât să nu mai iasă la lumină. În mod similar nu întreprinsese nicio acţiune când doi indivizi care acţionaseră independent unul de celălalt se anunţaseră ca fiind Sylveste, deoarece era evident că respectivii nu minţiseră, ci chiar credeau că erau Sylveste.

Acum însă nu mai rămăsese nici măcar timp pentru amăgiri.

– Să fiu sinceră, spuse Voliova, sunt destul de surprinsă. Crezusem că de-acum ni-l vor preda. Este clar însă că una dintre părţile implicate o subestimează serios pe cealaltă.

– Acum nu poţi să dai înapoi, zise Hegazi.

– Bineînţeles că nu, rosti ea pe un ton de surprindere de parcă gândul clemenţei nu-i trecuse niciodată prin minte.

– Ba nu, interveni Khouri, poți să dai înapoi. Nu se poate să faci așa ceva.

Erau aproape primele cuvinte pe care le rostise pe toată durata zilei. Poate că avea dificultăți să accepte monstrul pentru care lucra acum: încarnarea aceasta, brusc tiranică, a anterioarei Voliova. Era greu să nu-i dea dreptate. Când se examina pe sine, vedea ceva cu adevărat monstruos, chiar dacă nu era adevărul întreg.

– După ce a fost anunțată o amenințare, spuse Voliova, este în interesul tuturor să fie pusă în practică, dacă nu s-au respectat condițiile.

– Și dacă ei nu pot pur și simplu să respecte condițiile acelea? întrebă Khouri.

Voliova ridică din umeri.

– Este problema lor, nu a mea.

Deschise legătura cu Resurgamul și-și rosti discursul: reiteră cererile făcute și-și anunță profunda dezamăgire că Sylveste nu fusese adus la lumină. Se întreba cât de convingătoare era – oare coloniștii chiar îi credeau amenințările –, când îi veni o idee strălucită. Scoase brățara de la mână și șopti comanda care o instruia să accepte input limitat din partea terților, să nu le facă rău acestora.

Îi întinse brățara lui Khouri.

– Poftim, dacă vrei să-ți alini conștiința.

Khouri examină dispozitivul, ca și cum ar fi putut pe neașteptat să extrudeze colți ori să-i scuipe venin în față. În cele din urmă o ridică spre gură, fără să și-o pună pe încheietură.

– Dă-i drumul, încuviință Voliova. Vorbesc serios. Spune orice dorești – te asigur că nu va face absolut niciun bine.

– Să mă adresez coloniștilor?

– Desigur, dacă tu crezi că-i poți convinge mai bine decât mine.

Pentru o clipă Khouri nu spuse nimic. După aceea, sfidător, începu să vorbească în brățară.

– Mă numesc Khouri, rosti ea. Nu știu dacă asta este important, dar vreau să știți că nu fac parte din echipajul acesta. Nu sunt de acord cu faptele sale.

Ochii ei mari și speriați scanară puntea, de parcă s-ar fi așteptat să fie pedepsită dintr-o clipă în alta pentru vorbele ei. Ceilalți nu dovedeau însă mare interes pentru ce avea de spus.

– Am fost recrutată, urmă Khouri. Nu știam ce erau ei. Îl vor pe Sylveste, și nu mint. Am văzut armele pe care le au în nava asta și cred că le vor utiliza.

Voliova etala o expresie de indiferență plictisită, ca și cum totul era exact la ce s-ar fi așteptat, ba chiar într-un mod obositor.

– Îmi pare rău că niciunul dintre voi nu l-a predat pe Sylveste. Cred că Voliova a fost serioasă când a spus că vă va pedepsi pentru asta. Vreau doar să vă spun că ar fi bine s-o credeți. Și poate că, dacă unii dintre voi l-ar putea preda acum, nu va fi prea...

– Ajunge.

Voliova își luă brățara înapoi.

– Extind termenul final doar cu o oră.

Ora trecu însă. Voliova lătră comenzi criptice în brățară, determinând un identificator de ținte să se activeze pe latitudinile nordice ale Resurgamului. Reticulul roșu vână cu calmul posac al unui rechin, până se fixă asupra unui loc de pe calota glaciară nordică a planetei. Acolo începu să pulseze în roșu mai sângeriu și grafica de statut o informă pe Voliova că elementele de suprimare orbitale ale navei – aproape cel mai slab sistem de armament pe care-l putea desfășura – erau acum activate, armate, orientate și gata de foc.

După aceea se adresă din nou coloniștilor.

– Locuitori ai Resurgamului, armele noastre tocmai s-au aliniat pe așezarea Phoenix, la cincizeci și patru grade spre nord și douăzeci de grade spre vest de Cuvier. În mai puțin de treizeci de secunde, Phoenix și împrejurimile sale imediate vor înceta să mai existe.

Își umezi buzele cu vârful limbii înainte de a continua:

– Acesta va fi ultimul nostru anunț pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Aveți până atunci timp să-l predați pe Sylveste, altfel vom trece la o țintă mai mare. Considerați-vă norocoși că am început cu una așa mică precum Phoenix.

Tonul general al anunțurilor ei, își dădu seama Khouri, fusese al unei profesoare care explica răbdător motivul pentru care pedepsele pe care le va aplica elevilor erau atât spre binele lor, cât și determinate exclusiv de acțiunile lor. Ea evitase să spună „Acțiunea aceasta mă va durea pe mine mai mult decât vă va durea pe voi", însă Khouri n-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi făcut-o. Se întrebă dacă Voliova ar fi putut face ceva care s-o surprindă pe ea în vreun fel. Nu i se părea că ar fi judecat-o greșit pe Ultranaută, ci că o încadrase într-o specie complet greșită. Și nu doar pe Voliova, ci și întregul echipaj. Khouri simți un fior de repulsie și se cutremură, gândindu-se cum, până recent, își închipuise că făcea parte dintre ei. Era ca și cum toți și-ar fi scos măștile de pe fețe și ar fi dezvăluit îndărătul lor șerpi.

Voliova trase.

Pentru un moment – un moment care păru interminabil și apăsător – nu se întâmplă nimic. Khouri începu să-și spună că poate totul nu fusese decât o cacealma, dar speranța aceea nu dură decât până în clipa când pereții punții vibrară, de parcă întreaga navă ar fi fost un vapor străvechi de pe mări, care atinsese un aisberg. Nu simți nicio mișcare, deoarece scaunul articulat compensă instantaneu, anulând vibrațiile. Nu avea însă nicio îndoială că o zărise, iar după câteva secunde auzi un tunet îndepărtat.

Armele de pe carcasă trăseseră.

Pe imaginea proiectată a Resurgamului, afișajele armelor se transformară, modificându-se pentru a ilumina stările armelor în secundele imediat următoare descărcării lor. Hegazi își consultă afișajul scaunului și monoclul lui bâzâi și clicăi, pe când asimila informațiile.

– Elementele de suprimare s-au declanșat, rosti el sacadat și lipsit de emfază. Sistemele de ochire confirmă țintirea corectă.

Apoi cu lentoarea unui judecător, ridică ochii spre glob.

Khouri privi odată cu el.

Lângă marginea calotei polare nordice a Resurgamului se vedea – acolo unde anterior nu se văzuse nimic – o pată micuță, roșu arzător, ca ochiul dușmănos al unui șobolan prin scoarța planetei.

Se întuneca acum, precum un ac fierbinte tocmai scos din forjă. Continua să fie totuşi orbitor de luminoasă, întunecându-se nu atât în urma propriei sale răciri, cât pentru că era progresiv acoperită de perdele titanice de sfărâmături planetare ridicate în atmosferă. În breşele ce se deschideau pentru foarte scurt timp în volbura neagră şi furtunoasă, Khouri văzu tentacule de lumină ce dansau, ale căror arderi strălucitoare pulsau stroboscopic pe o rază de sute de kilometri. Un front aproape circular de undă de şoc gonea din punctul atacului. Khouri îi observă mişcarea prin intermediul unei schimbări subtile în indexul de refracţie al aerului, tot aşa cum unduirea unei ape puţin adânci face ca pietrele de pe fundul albiei să capete o fluiditate proprie de moment.

– Rapoarte de stare preliminare, anunţă Hegazi reuşind să sune tot ca un funcţionar plictisit care recita cel mai insipid document. Funcţionalitate arme: nominală. Probabilitatea neutralizării complete a ţintei: nouăzeci şi nouă virgulă patru la sută. Probabilitatea ca nimeni să nu fi supravieţuit pe o rază de două sute de kilometri, decât dacă s-ar fi aflat înapoia unui blindaj gros de un kilometru: şaptezeci şi nouă la sută.

– Probabilităţi mulţumitoare pentru mine, replică Voliova.

Studie câteva secunde rana de pe suprafaţa Resurgamului, lăsându-se pătrunsă de gândul unei distrugeri la scară planetară.

15

Mantell, Nekhebet Nordic, 2566

– Au încercat o cacealma, rosti Sluka și în clipa imediat următoare un răsărit fals străluci brusc peste orizontul nord-estic, transformând coamele și falezele intermediare în decupaje negre, serate.

Strălucirea avea intensitatea celei degajate de magneziu, tivită cu purpuriu. Pentru scurt timp supraîncărcă benzi întregi din vederea lui Sylveste, lăsând viduri paralizate acolo unde arsese.

– Nu vrei să mai încerci o dată? întrebă el.

Sluka păru incapabilă să răspundă. Privea fix flama, hipnotizată de strălucirea și de mesajul atroce pe care-l transmitea.

– Sylveste ți-a spus c-o vor face, zise Pascale. Trebuia să-l fi ascultat. El îi știe pe oamenii ăștia. El știa că vor face exact ce au promis.

– Nu am crezut niciodată c-o vor face, spuse Sluka cu glas atât de încet, încât păru că vorbea pentru sine. În ciuda strălucirii, continua să fie o seară perfect tăcută, lipsită până și de muzica obișnuită a vânturilor Resurgamului. Mi-am spus că amenințarea lor era prea monstruoasă ca s-o iau în serios...

– Nimic nu-i prea monstruos pentru ei. Ochii lui Sylveste reveneau acum la normalitate; suficient pentru a putea citi expresiile

femeilor care stăteau lângă el pe platoul din Mantell. De acum înainte ar fi bine s-o crezi pe cuvânt pe Voliova. Este foarte serioasă în orice ar spune. Peste douăzeci și patru de ore o va face din nou, dacă nu mă predai.

Sluka parcă nu-l auzise.

– Poate că ar trebui să coborâm, se mulțumi ea să spună.

Sylveste încuviință, deși, înainte de a reveni în interiorul platoului, măsurară aproximativ direcția din care venise flashul.

– Știm când s-a întâmplat, rosti bărbatul, și știm direcția. Când va sosi unda de presiune, vom ști cât de departe a fost. Așezările de pe Resurgam sunt încă foarte îndepărtate între ele, așa că ar trebui să putem identifica locul.

– Ea a spus cum se numește, zise Pascale.

Sylveste aprobă din cap.

– Deși cred în orice amenințare ar face Voliova, știu de asemenea că nu poți să ai încredere în ea.

– Eu nu știu nimic despre Phoenix, spuse Sluka în timp ce coborau într-un elevator pentru marfă. Credeam că știu majoritatea așezărilor recente, însă în ultimii ani n-am fost tocmai în centrul guvernării.

– Voliova ar fi început cu ceva mic, zise Sylveste, fiindcă altfel n-ar fi avut cum să crească nivelul represaliilor. Putem presupune că Phoenix a fost o țintă lipsită de importanță, un avanpost științific sau geologic de care restul coloniei nu depindea material. Cu alte cuvinte – doar oameni.

Sluka clătină din cap.

– Vorbim despre ei la timpul trecut și nici măcar n-am discutat vreodată despre ei la prezent. Este ca și cum ar fi existat exclusiv pentru a putea muri.

Sylveste se simți cuprins de greață fizică; cu greu se putea abține să nu vomite. Era, gândi el, singura dată în viața lui în care senzația respectivă fusese declanșată de un eveniment extern, de ceva la care nu participase în mod direct. Nu simțise asta nici chiar când murise Carine Lefevre. Greșeala – eroarea – nu fusese comisă de el. Și, cu toate că-i repetase Slukăi că echipajul luminălucii își va

pune în aplicare amenințarea, o parte din el se agățase de ideea că, finalmente, n-o va face, că el greșea, iar Sluka și ceilalți umanitariști aveau dreptate. Poate că, dacă ar fi fost în poziția Slukăi, ar fi ignorat și el avertismentul, indiferent de certitudinea pe care o simțise înaintea atacului. Cărțile par întotdeauna diferite când îți vine rândul să joci; încărcate cu posibilități diferite.

Unda de presiune sosi după trei ore. Până atunci era doar cu puțin mai mult decât o rafală de vânt, însă o rafală complet nelalocul ei într-o seară atât de calmă. După ce trecuse, văzduhul fu încercat de turbulențe, predispus la vijelii bruște, ca și cum ar fi fost în pragul unei furtuni-răzuitoare. Ora șocului arăta că locul atacului fusese la cinci mii cinci sute de kilometri depărtare (o confirmau și datele seismice), aproape pe direcția nord-est, potrivit dovezilor vizuale. Se retraseră escortați în sala de primire a Slukăi, își alungară somnul cu cafele tari și studiară hărți globale ale coloniei din arhivele Mantellului.

Sylveste sorbi o gură de cafea, simțindu-se hipersensibil.

– Așa cum spuneai, este posibil să fi lovit o așezare nouă. Hărțile astea sunt la zi?

– Aproape, zise Sluka. Au fost actualizate din secțiunea centrală cartografică Cuvierului acum un an, înainte ca situația să fi devenit serioasă pe aici.

Sylveste se uită la harta proiectată deasupra mesei ca o față de masă topografică spectrală. Regiunea prezentată acoperea două mii de kilometri pătrați, destul pentru a conține colonia distrusă, chiar dacă estimarea lor direcțională ar fi fost aproximativă.

Nu se zărea însă nici urmă de Phoenix.

– Ne trebuie hărți mai recente, spuse el. Este posibil ca locul să fi fost întemeiat anul trecut.

– Asta nu va fi simplu.

– Atunci ar fi bine să găsești o modalitate prin care s-o faci. În următoarele douăzeci și patru de ore trebuie să iei o decizie. Probabil cea mai importantă din viața ta.

– Nu te măguli singur! Aproape că am decis să-i las să te ia.

Sylveste ridică din umeri ca și cum asta n-ar fi avut nicio importanță pentru el.

– Chiar și așa, trebuie să cunoști datele. Vei avea de-a face cu Voliova. Dacă nu poți fi sigură că amenințările ei sunt autentice, ai putea fi ispitită să-i forțezi mâna, ca s-o silești să-și etaleze bluful.

Femeia îl privi prelung și pătrunzător.

– În principiu, continuăm să avem legături de date cu Cuvier, prin intermediul resturilor centurii de sateliți de comunicații. Sateliții ăia n-au fost însă utilizați după detonarea domurilor. Ar fi riscant să-i folosim, fiindcă urmele de date ar putea duce la noi.

– Aș zice că asta este grija ta cea mai mică în clipa de față.

– Are dreptate, interveni Pascale. Cu tot ce se-ntâmplă acum, cui îi va păsa de o breșă minoră de securitate în Cuvier? Aș zice că merită riscat, pur și simplu pentru actualizarea hărților.

– Cât va dura?

– O oră... două... De ce, îți făcuseși planuri să pleci undeva?

– Nu, răspunse Sylveste zâmbind fără să vrea. Dar e posibil ca altcineva să decidă pentru mine.

În timp ce așteptau actualizarea hărților, suiră din nou la suprafață. Deasupra orizontului nord-estic nu se zăreau stele, ci doar o cocoașă de neant de culoarea funinginii, ca și cum o siluetă de dimensiuni gargantuești se ghemuise acolo. Era probabil un perete de praf ridicat de vânt, care avansa către ei.

– Va acoperi toată planeta multe luni, comentă Sluka. Similar cu erupția unui vulcan masiv.

– Și vânturile s-au întețit, aprobă el.

– Este posibil ca ei să fi făcut asta, întrebă Pascale, să poată schimba clima la asemenea depărtare de locul atacului? Și dacă arma pe care au utilizat-o a cauzat contaminare radioactivă?

– Nu era necesar, zise Sylveste. Ar fi fost suficientă o armă cu energie cinetică. După cum o cunosc pe Voliova, n-ar fi făcut nimic mai mult decât strictul necesar. Ai totuși dreptate să-ți faci griji în privința radiațiilor. Probabil că arma aceea a străpuns litosfera și nu putem decât să ghicim ce a fost eliberat de sub crustă.

– N-ar trebui să petrecem prea mult timp la suprafață.

– De acord, însă asta-i probabil valabil pentru colonie ca un tot.

Unul dintre asistenții Slukăi apăru în pragul ușii.

– Aveți hărțile? întrebă ea.

– Ne mai trebuie o jumătate de oră. Am descărcat datele, dar criptarea este destul de dificilă. Am primit însă vești din Cuvier. Tocmai acum am receptat o emisie pe frecvența publică.

– Spune!

– Se pare că nava a fotografiat imagini după... ăăă, dezastru. Le-au transmis în capitală și acum au fost emise pe toată planeta.

Asistentul scoase din buzunar un compad ponosit, al cărui ecran plat îi scălda trăsăturile chipului în lumină violacee:

– Am aici imaginile.

– Arată-le!

Asistentul așeză compadul pe suprafața rugoasă și netezită de vânt a podișului.

– Au fotografiat probabil în infraroșu, comentă el.

Imaginile erau impresionante și terifiante. Roca topită continua să șerpuiască din crater sau să fie pulverizată în cascade ca niște fântâni arteziene din zeci de minivulcani recent apăruți. Toate dovezile așezării fuseseră șterse de pe fața pământului, înghițite complet de căldarea craterului, care trebuie să fi avut diametrul de un kilometru sau doi. În apropierea centrului său se vedeau petice vaste, netede ca sticla, care semănau cu smoala solidificată, negre ca noaptea.

– O clipă am sperat că ne-am înșelat, rosti Sluka. Am sperat că flash-ul, ba chiar și unda de presiune... am sperat, cumva, fuseseră false, ca un efect teatral. Nu văd totuși cum ar putea falsifica așa ceva fără să fi perforat într-adevăr scoarța planetei.

– Vom afla în scurt timp, zise asistentul. Bănuiesc că pot vorbi deschis...

– Îl privește și pe Sylveste, spuse Sluka, deci poate s-audă și el.

– Cuvier a trimis un avion spre locul atacului și va putea confirma dacă imaginile n-au fost falsificate.

Când reveniră în subteran, hărțile fuseseră decriptate și înlocuiseră exemplarele vechi din arhiva Mantell. Merseră din nou în sala de primire pentru a le vedea. De data aceasta, informațiile ce însoțeau harta arătau că fusese actualizată cu numai câteva săptămâni în urmă.

– S-au descurcat destul de bine, zise Sylveste. Să se ocupe de cartografiere în vreme ce orașul se năruia în jurul lor... Le admir dăruirea.

– Nu contează ce motive au avut, replică Sluka și atinse cu vârfurile degetelor unul dintre globurile montate pe piedestaluri ce flancau încăperea, parcă vrând să se ancoreze de planeta ce se rotea acum irevocabil în afara controlului ei. Cât timp Phoenix – sau cum îi spuneau ei – este acolo, nu-mi pasă de altceva.

– Da, aprobă Pascale, este acolo.

Degetul ei străpunse proiecția terenului, indicând un punct mic și etichetat din lanțurile muntoase nepopulate din nord-est.

– Este singura așezare aflată așa departe în nord. Și unica aflată pe direcția corectă. În plus se numește Phoenix.

– Ce altceva mai știm despre ea?

Asistentul Slukăi – un bărbat scund cu mustață delicat gelată și barbișon – vorbi încet în compadul fixat pe mâneca lui, instruind harta să transfocheze pe așezare. Deasupra mesei se materializară mai multe pictograme demografice.

– Nu mare lucru, zise el. Doar câteva barăci de suprafață multifamiliale, conectate prin tuburi. Câteva ateliere subterane. Fără conexiuni de sol, deși aveau o platformă pentru asolizarea aparatelor de zbor.

– Populația?

– Nu cred că „populație" este termenul potrivit. Cam o sută de oameni, vreo optsprezece unități familiale. După cum se pare, majoritatea din Cuvier. Asistentul ridică din umeri. De fapt, dacă asta a fost ideea ei pentru o lovitură împotriva coloniei, cred că ne-am descurcat remarcabil de bine. O sută de oameni... da, este o tragedie; totuși, mă surprinde că n-a lovit o țintă cu populație

mai mare. Faptul că niciunul dintre noi nu știa de fapt despre existența locului... aproape anulează acțiunea, nu credeți?

– O inepție splendidă, încuviință Sylveste fără să vrea.

– Poftim?

– Capacitatea umană de a simți durere. Pur și simplu poate să asigure un răspuns emoțional adecvat dacă morții depășesc numărul zecilor. Și nu este vorba despre atingerea unui platou... dimpotrivă, abandonează pur și simplu, resetându-se de la zero. Recunoașteți! Niciunul dintre noi nu simte absolut nimic pentru soarta oamenilor aceia.

Se uită la hartă și se întrebă cum fusese pentru locuitori, ținând seama de acele câteva secunde de avertisment pe care le acordase Voliova. Se întrebă dacă vreunul dintre ei se sinchisise să-și părăsească locuința și să privească cerul, pentru a grăbi – cu o fracțiune minusculă – anihilarea care se apropia.

– Eu știu totuși ceva, continuă Sylveste. Avem toate dovezile necesare că Voliova își respectă cuvântul dat, iar asta înseamnă că trebuie să mă lași să mă duc la ei.

– N-aș vrea deloc să te pierd, zise Sluka, dar nu prea am de ales în privința asta. Vrei să-i contactezi, nu?

– Evident. Și, desigur, Pascale va veni cu mine. Mai întâi însă aș dori să faci ceva pentru mine.

– O favoare? Sluka păru amuzată, ca și cum ar fi fost ultimul lucru din lume la care s-ar fi așteptat din partea lui. Bine, ce pot face pentru tine acum, când am devenit prieteni atât de buni?

Sylveste zâmbi.

– De fapt, nu este vorba despre ceva ce poți să faci tu însăți, ci despre doctorul Falkender. Este vorba despre ochii mei, înțelegi?

Din poziția ei de sus, din scaunul plutitor suspendat, triumvira privea rezultatul loviturii asupra planetei. Totul era perfect clar, reprezentat precis pe sfera proiectată pe punte. În ultimele zece ore, ea observase cum rana extinsese tentacule ciclonice negre dinspre focar, dovezi că vremea în regiunea aceea – și, implicit, pe toată planeta – fusese împinsă spre un echilibru nou și violent.

Potrivit datelor locale, coloniștii de pe Resurgam numeau fenomenele acelea „furtuni-răzuitoare", din cauza acțiunii nemiloase de eroziune a prafului purtat de vânt. Era fascinant să privească, fiindcă aducea mult cu disecția unei specii animale nefamiliare. Deși avea mai multă experiență cu planetele decât mulți dintre camarazii ei de echipaj, Voliova continua să descopere multe lucruri pe care le considera surprinzătoare și destul de tulburătoare. Era tulburător faptul că simpla străpungere a integumentului planetei putea avea un asemenea efect – nu doar asupra locului pe care-l atacase, ci și la depărtări de mii de kilometri. Finalmente, Ultranauta o știa, pe Resurgam n-ar mai fi existat niciun loc care să nu fie afectat într-un mod măsurabil de acțiunea ei. Praful care se ridicase avea să coboare până la urmă: un văl fin și întunecat, vag radioactiv, depozitat relativ uniform pe planetă. În regiunile temperate avea să fie spălat în scurt timp de procesele meteo pe care le declanșaseră coloniștii, presupunând, bineînțeles, că procesele respective ar mai fi funcționat. Dar în regiunile arctice nu ploua niciodată, așa că praful fin avea să reziste nestingherit multe secole. În cele din urmă avea să fie acoperit de alte depozite și avea să devină parte irevocabilă din memoria geologică a planetei. Poate că, reflectă triumvira, după milioane de ani, alte ființe aveau să sosească pe Resurgam, împărtășind ceva din curiozitatea oamenilor. Ele aveau să dorească să afle istoria planetei și, de aceea, aveau să ia eșantioane din scoarță, căutând departe în trecut. Neîndoios, stratul de colb depus n-avea să fie unicul mister pe care ar fi fost siliți să-l rezolve, însă aveau să reflecteze asupra lui, chiar dacă numai fugitiv. Și Voliova nu se îndoia că acei ipotetici investigatori din viitor aveau să ajungă la o concluzie complet greșită despre originea stratului. N-aveau să se gândească niciodată că apăruse acolo în urma unui act de voință deliberată...

Ultranauta dormise doar câteva ore din ultimele treizeci, însă energia ei nervoasă părea nelimitată. Evident, avea să plătească pentru asta la un moment dat din viitorul apropiat, însă deocamdată se simțea ca și cum ar fi gonit, impulsionată de un elan de neoprit.

Chiar și așa, nu deveni instantaneu atentă când Hegazi își manevră scaunul lângă al ei.

– Ce este?

– Receptez ceva ce ar putea fi chiar băiatul nostru.

– Sylveste?

– Sau cineva care se dă drept el. Hegazi intră într-una dintre fazele lui intermitente de transă, care o anunțau pe Voliova că se afla în comunicare intensă cu nava. Nu pot urmări ruta de transmisie pe care o utilizează. Sosește din Cuvier, dar poți pune prinsoare că Sylveste nu se găsește acolo din punct de vedere fizic.

Voliova nu ridică glasul, deși ei doi erau singuri pe punte.

– Ce spune?

– Vrea doar să vorbească cu noi. Repetă mereu același lucru.

Khouri auzi pași plescăind prin șlamul gros de aproape trei centimetri care inunda tot nivelul Căpitanului.

Nu avea un motiv rațional pentru motivul pentru care venise aici. Poate că tocmai asta era și explicația: acum, când nu se mai bizui pe Voliova – singura persoană în care crezuse că-și putea investi încrederea – și când Mademoiselle era absentă, așa cum se întâmplase după atacul împotriva armei-cache, Khouri se întorsese către irațional. Unica persoană din navă care n-o trădase în vreun fel sau care nu-și atrăsese ura ei era tocmai cea din partea căreia nu se putea aștepta niciodată la vreun răspuns.

Știu aproape imediat că pașii nu-i aparțineau Voliovei, totuși aveau o finalitate care sugera că persoana respectivă știa exact unde mergea și nu ajunsese accidental în partea asta din navă.

Khouri se ridică din șlam. Fundul pantalonilor îi era ud și rece de la mizeria vâscoasă, însă culoarea întunecată a materialului camufla majoritatea murdăriei.

– Relaxează-te, rosti femeia apărând fără grabă de după colțul coridorului, plescăind cu cizmele prin șlam.

Brațele ei legănătoare sclipeau metalic, iar lucrătura lor strălucea multicolor de configurații holografice.

– Sudjic, o recunoscu Khouri. Cum dracu' ai...

Cealaltă clătină din cap și surâse scurt.

– Cum am găsit drumul până aici? Foarte simplu, te-am urmărit. După ce am văzut direcția generală în care ai plecat, a fost evident că te-ndrepți încoace. Așa că am venit după tine, fiindcă apreciez că amândurora ne-ar putea fi de folos o mică discuție.

– Discuție?

– Despre situația de aici. Gesticulă larg. Din nava asta. Mai explicit, rahatul de Triumvirat. Nu cred că ți-a scăpat că am o problemă cu unul dintre membrii lui.

– Voliova.

– Da, prietena noastră comună, Ilia. Sudjic pronunță numele astfel încât să sune dezgustător. Știi că ea mi-a omorât iubitul, nu?

– Am înțeles că au existat... probleme.

– Probleme, ha! Asta a fost bună. Khouri, tu ai numi „problemă" transformarea cuiva în psihopat? Sudjic se opri, apoi se mai apropie un pas, totuși continuă să păstreze o distanță respectuoasă față de nucleul fuzionat și angelic al Căpitanului. Sau poate c-ar trebui să-ți spun Ana, întrucât acum suntem, în termeni mai... ăăă, apropiați?

– Poți să-mi spui cum vrei. Nu schimbă absolut nimic. Poate că-n clipa de față o detest pe Voliova pentru ce a făcut, dar asta nu-nseamnă c-o s-o trădez. N-ar trebui nici măcar să purtăm conversația asta.

Sudjic încuviință cu înțelepciune.

– Te-a lovit bine de tot cu terapia aia a loialității, este? Uite care-i treaba, Sajaki și ceilalți nu sunt chiar atât de omniscienți pe cât ai crede. Mie-mi poți spune totul.

– Sunt mult mai multe chestii.

– Cum ar fi?

Sudjic stătea acum cu picioarele ușor depărtate și mâinile înmănușate proptite grațios pe șoldurile înguste. Era frumoasă în felul atrofiat care era uzual la cei născuți în spațiul cosmic. Fiziologia îi era de spectru; fără îndoială că s-ar fi putut mișca în condiții gravitaționale normale, dacă structura scheletic-musculară de bază nu i-ar fi fost amplificată himeric. Acum însă, cu augmentările

subcutanate, era neîndoios mai puternică și mai rapidă decât orice om neaugmentat. Forța ei era o armă cu două tăișuri, fiindcă părea foarte fragilă. Era ca figurina origami a unei femei, împăturită din hârtie ascuțită ca briciul.

– Nu-ți pot spune, răspunse Khouri, dar Ilia și cu mine... avem secretele noastre. Regretă instantaneu cuvintele acelea, însă dorea să atenueze superioritatea îngâmfată a Ultranautei. Vreau să spun că...

– Ascultă-mă, sunt convinsă că ea așa dorește să simți, dar întreabă-te următorul lucru: Cât din ceea ce-ți amintești este real? Nu-i posibil ca Voliova să-ți fi manipulat amintirile? A încercat s-o facă cu Boris. A încercat să-l vindece, ștergându-i trecutul, dar n-a reușit. El continua să fie obsedat de voci. Asta-i valabil și pentru tine? Nu ți-au apărut în minte glasuri noi?

– Dacă mi-au apărut, n-au nicio legătură cu Voliova.

– Așadar, recunoști. Sudjic zâmbi afectat, ca o școlăriță valoroasă care își recunoaște victoria într-un joc, dar speră în același timp să nu pară prea mândră de asta. De fapt, nici nu contează dacă recunoști sau nu. Realitatea este că te-a dezamăgit. Mai exact, te-a dezamăgit Triumviratul ca un tot. Nu te poți autoconvinge că ți-ar fi plăcut ceea ce tocmai au făcut.

– Nu sunt sigură că-nțeleg ce anume „tocmai au făcut". Există unele lucruri cărora nu le-am găsit locul exact în mintea mea. Khouri simți țesătura rece și udă a pantalonilor lipindu-i-se de fese. Ăsta-i și motivul pentru care am venit aici. Pentru liniște și pace. Ca să-mi pun ordine în gânduri.

– Și să vezi dacă el n-are ceva înțelepciune de oferit?

Sudjic arătă cu bărbia spre Căpitan.

– El este mort, Sudjic. Poate că eu sunt singura persoană din nava asta care o-nțelege, însă adevărul rămâne același.

– Poate că Sylveste l-ar putea vindeca.

– Și chiar dacă ar putea, oare Sajaki ar dori asta?

Sudjic aprobă cunoscător.

– Sigur că da, sigur că da. Eu înțeleg asta total, dar fii atentă... Glasul i se reduse la nivelul unei șoapte conspirative, deși singurii

care ar fi putut trage cu urechea erau șobolanii pitiți. Înainte de a coborî aici, am auzit că l-au găsit pe Sylveste.

– L-au găsit? Vrei să spui că-i aici?

– Nu, sigur că nu, dar au stabilit contactul. Nu știu nici măcar unde se găsește el, ci doar că-i viu. Abia acum trebuie să-l aducă în vreun fel la bord. Și aici intervine rolul tău. Și, de fapt, și al meu.

– Ce vrei să spui?

– Khouri, eu nu pretind c-am înțeles ce s-a-ntâmplat cu Kjarval în sala de antrenamente. Poate c-a cedat pur și simplu nervos, deși am cunoscut-o mai bine decât oricare altul din nava asta și aș zice că nu era genul care să cedeze nervos. Indiferent ce s-a-ntâmplat, Voliova a căpătat un pretext s-o lichideze – și nu crezusem niciodată că nenorocita o ura chiar atât de mult...

– N-a fost vina Voliovei...

– Nu contează, clătină Sudjic din cap, nu asta-i important acum. Asta înseamnă însă că ea are nevoie de tine pentru misiune. Khouri, tu și cu mine – și poate chiar cățeaua-regină personal – vom coborî pe planetă ca să-l aducem pe Sylveste aici.

– Nu poți să știi asta deocamdată.

– Nu, încuviință Sudjic, n-o pot ști oficial, dar, când ești în nava asta de atâta timp ca mine, înveți unele chestii despre ocolirea canalelor obișnuite.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea, întreruptă de picuratul îndepărtat al unei conducte sparte, hăt departe pe coridorul inundat.

– De ce-mi spui toate astea? Credeam că mă urăști.

– Poate că te-am urât cândva, zise Sudjic, dar acum avem nevoie de toți aliații pe care-i putem obține. Și m-am gândit că s-ar putea să apreciezi un avertisment prealabil. Mai ales dacă ești rațională și știi în cine să ai încredere.

– *Nostalgia*, rosti Voliova în brățară, vreau să corelezi glasul pe care-l vei auzi cu înregistrări ale lui Sylveste aflate la bord. Dacă nu poți confirma corespondența, anunță-mă imediat prin afișaj securizat.

Vocea lui Sylveste se auzi brusc, în mijlocul unei fraze:

– ...mă auziți. Repet, trebuie să știu dacă mă auziți. Vreau să mă recunoști, căței. Cer să mă recunoști, fir-ar al naibii!

– El este, da, zise Voliova peste glasul bărbatului. Aș recunoaște în orice condiții tonul ăsta plângăreț. Haide să-l oprim. Bănuiesc că tot nu știm unde se află?

– Îmi pare rău. Va trebui să te adresezi coloniei ca un tot și să presupui că el dispune de o modalitate prin care să te audă.

– Sunt convinsă că n-a neglijat detaliul ăsta.

Voliova își consultă brățara și observă că nava nu putea deocamdată respinge ipoteza că vocea pe care o auzea îi aparținea lui Sylveste. Exista o marjă de eroare, întrucât Sylveste care venise la bordul navei în trecut fusese o versiune mult mai tânără a bărbatului pe care-l căutau acum, așa încât era imposibil ca potrivirea vocală să fie perfectă. Dar, chiar dacă ar fi ținut seama de asta, părea tot mai probabil că-l găsiseră și că acesta nu era pur și simplu alt impostor nefericit care își risca viața ca să „salveze" colonia.

– Bine, fă-mi legătura. Sylveste? Sunt Voliova. Spune-mi dacă m-auzi.

Glasul lui suna mai clar acum.

– Era și timpul.

– Cred că putem considera asta ca fiind un „da", interveni Hegazi.

– Trebuie să discutăm logistica preluării tale și cred că va fi mult mai ușor dacă am putea s-o facem pe o frecvență privată. Dacă-mi dai coordonatele tale curente, putem să efectuăm o baleiere senzorială detaliată a zonei respective și să-ți preluăm transmisiunea de la sursă, evitând releul din Cuvier.

– De ce oare ați face una ca asta? Există ceva ce vreți să știu, dar pe care colonia ca un tot să nu-l afle? Sylveste făcu o pauză, dar Voliova introduse mintal un rânjet în punctul acela. La urma urmelor, până acum n-ați ezitat s-o implicați în tot ce s-a întâmplat. Altă pauză. Și pentru că tot veni vorba, mă neliniștește că discut cu tine, nu cu Sajaki.

– Este suferind, zise Voliova. Spune-mi coordonatele tale.

– Îmi pare rău, dar nu-i posibil.

– Aştept un răspuns mai bun.

– De ce m-aş sinchisi să ţi-l dau? Voi sunteţi cei care aveţi puterea de foc. Voi trebuie să veniţi cu o soluţie.

Hegazi mişcă din mână, semnalându-i Voliovei să dezactiveze legătura audio.

– Este posibil să nu-şi poată dezvălui coordonatele.

– Să „nu-şi poată"?

Hegazi ciocăni cu degetul arătător din oţel de nasul său cu şa din oţel.

– Este posibil ca temnicerii lui să nu-i permită. Ei pot fi dispuşi să-l lase să plece, însă nu vor să-şi dezvăluie poziţia.

Voliova încuviinţă, recunoscând că sugestia era probabil apropiată de adevăr. Reactivă legătura audio.

– Bine, Sylveste. Cred că-ţi înţeleg situaţia. Propun următorul compromis, presupunând că dispui de capacitatea de a te deplasa. Bănuiesc că... ăăă, cei care te ţin captiv pot aranja ceva în scurt timp, da?

– Avem mijloace de transport, dacă la asta te referi.

– În cazul acesta mai dispui de şase ore. Timp suficient pentru a ajunge într-un loc suficient de îndepărtat de cel în care te afli acum pentru a nu-i compromite când îţi dezvălui poziţia. Dar, dacă în şase ore nu auzim de tine, vom declanşa atacul împotriva următoarei ţinte. Este perfect clar pentru toţi cei implicaţi?

– Ah, da, rosti Sylveste sarcastic. Perfect clar.

– Mai este ceva.

– Da?

– Adu-l pe Calvin cu tine.

16

Nekhebet Nordic, 2566

Sylveste simți cum aparatul de zbor se ridică, deplasându-se mai întâi orizontal, pentru a ieși din hangarul subteran din Mantell, apoi suind rapid și virând pentru a evita să se lovească de straturile suprapuse ale peretelui adiacent al platoului. Își creă o fereastră, însă praful des nu-i îngădui decât o întrezărire a bazei; podișul în care fusese sfredelită se îndepărta iute sub curbura scânteietoare a aripii de plasmă. Știu, cu certitudine absolută, că nu va mai reveni acolo. Simțea că vedea pentru ultima dată nu numai Mantell, ci – deși nu putea să precizeze exact motivul – și colonia însăși.

Aparatul de zbor era cel mai mic și mai puțin valoros pe care-l putuseră găsi în așezare; cu puțin mai mare decât volantorii cu care zburase în Orașul Abisului acum parcă o eternitate. Era de asemenea îndeajuns de rapid pentru a face să merite cele șase ore de grație care le fuseseră acordate; capabil să pună o distanță utilă între el și platou. Ar fi putut transporta patru oameni, dar înăuntru se aflau doar Sylveste și Pascale. Cu toate acestea – cel puțin în privința libertății lor de mișcare –, continuau să fie captivii Slukăi. Oamenii ei programaseră ruta avionului înainte să fi părăsit Mantell-ul și avea să devieze de la planul acela de zbor numai

dacă autopilotul aprecia că din cauza condițiilor meteo se impunea alt curs. Cu excepția cazului în care condițiile de sol la destinație deveneau intolerabile, avea să-i lase pe Sylveste și pe soția lui într-un loc prestabilit, care nu fusese deocamdată dezvăluit Voliovei și echipajului ei. Dacă vremea nu era favorabilă, urma să fie ales alt loc, în aceeași zonă.

Aparatul nu avea să zăbovească la destinație. După coborârea lui Sylveste și a lui Pascale – cu destule provizii pentru a supraviețui în furtună pentru maximum câteva ore –, avea să revină rapid la Mantell, evitând puținele sisteme radar existente ce ar fi putut alerta Resurgam City-ul asupra traiectoriei sale. Sylveste avea s-o contacteze pe Voliova și s-o informeze asupra coordonatelor, deși, pentru că atunci avea să emită direct, ea n-ar fi trebuit să aibă dificultăți în a-i triangula poziția. După aceea va fi în mâinile Ultranautei. Sylveste nu știa cum se vor desfășura evenimentele, cum va fi dus la bordul navei. Asta era problema ei, nu a lui. Știa doar că era foarte improbabil să fie o capcană. Deși Ultranauții doreau acces la Calvin, acesta era practic inutil fără Sylveste. Aveau să-l trateze într-adevăr cu multă grijă. Iar dacă aceeași logică nu se aplica automat și lui Pascale, Sylveste luase măsuri să corecteze deficiența respectivă.

Avionul își reluă poziția orizontală. Zbura sub înălțimea medie a platourilor, folosindu-se de masivitatea lor pentru a trece neobservat. La fiecare câteva secunde, vira prin coridoarele strâmte aidoma unor canioane ce despărțeau platourile. Vizibilitatea era aproape zero. Sylveste spera că harta terenului pe care își baza manevrele nu fusese compromisă de vreo alunecare recentă de teren, fiindcă altfel călătoria ar fi fost mult mai scurtă decât cele șase ore pe care i le acordase Voliova.

– Ce dracu'...

Tocmai materializat în cabină, Calvin privi agitat în jur. Ca de obicei era tolănit într-un fotoliu enorm și capitonat. În fuzelaj nu exista destul spațiu pentru dimensiunile lui, așa că extremitățile îi dispăruseră în pereți.

– Unde dracu' sunt? Nu receptez nimic! Ce dracu' s-a întâmplat? Spune-mi!

Sylveste se întoarse către soția sa.

– Primul lucru pe care-l face după trezire este să adulmece mediul cibernetic local – asta-i permite să se orienteze în spațiu, să-și determine cadrul temporal și așa mai departe. Necazul este că în clipa de față nu există niciun mediu cibernetic local, așa că este ușor dezorientat.

– Încetează să mai vorbești despre mine ca și cum n-aș fi aici. Indiferent unde dracu' ar fi „aici" ăsta!

– Te afli într-un avion, spuse Sylveste.

– Un avion? Asta-i ceva nou, încuviință Calvin recâștigându-și parțial stăpânirea de sine. Foarte nou, într-adevăr. Nu cred c-am mai fost până acum în așa ceva. Crezi că te-ar deranja să-i oferi bătrânului tău tată unele informații esențiale?

– Exact de asta te-am și trezit. Sylveste făcu o pauză ca să anuleze ferestrele; nu exista niciun fel de panoramă, iar vălul neschimbător de praf slujea doar să-i reamintească ce îl aștepta după ce vor coborî din avion. Să nu-ți imaginezi vreo clipă, urmă el, că am făcut-o pentru că aș fi simțit nevoia să flecărim în fața șemineului.

– Pari mai bătrân, fiule.

– Da, ce să-i faci, unii dintre noi trebuie să continue să trăiască în universul entropic.

– Vai! Asta m-a durut, să știi!

– Terminați odată! interveni Pascale. N-avem timp pentru ciorovăieli.

– Nu știu dacă-i chiar așa, replică Sylveste. Cinci ore mi se par mai mult decât suficiente. Tu ce crezi, Calvin?

– Așa-i. Oricum, ce știe ea? o fulgeră Calvin pe femeie. Este tradițional, draga mea. Este felul în care noi... cum să zic? În care comunicăm noi. Aș începe cu adevărat să mă îngrijorez doar dacă el ar manifesta până și cel mai vag indiciu de cordialitate față de mine. Asta ar însemna că dorește o favoare teribil de dificilă.

– Nu, zise Sylveste. Pentru simple favoruri teribil de dificile, te-aș amenința pur și simplu cu ștergerea. N-am avut nevoie de

nimic cu adevărat important de la tine care să justifice un comportament plăcut, și mă-ndoiesc că voi avea nevoie vreodată.

Calvin îi făcu cu ochiul lui Pascale.

– Are dreptate, bineînțeles. Ce prost pot să fiu!

Se materializase într-o redingotă de culoarea cenușii, cu guler înalt și cu mânecile acoperite de modele din zigzaguri aurii întrepătrunse. Cizma unui picior se odihnea pe genunchiul celuilalt picior, iar cozile redingotei se drapau peste piciorul ridicat într-o cortină lungă de țesătură care unduia ușor. Barba și mustața îi atinseseră un stadiu aflat dincolo de simpla grijă minuțioasă, fiind sculptate într-un tot de asemenea complexitate, încât nu putea fi menținut decât de atenția exigentă a unei armate de servitori dedicați acțiunii respective. Un monoclu de date chihlimbariu se odihnea pe o orbită (un moft, întrucât Calvin avusese încă de la naștere implanturi pentru interfațare directă), iar părul (lung acum) i se prelungea dincolo de partea posterioară a țestei într-un mâner gelat, care se reconecta cu scalpul deasupra cefei. Sylveste încercă să dateze stilul coafurii, dar eșuă. Era posibil să fie o referire la o epocă anume din zilele lui Calvin de pe Yellowstone. Era la fel de posibil ca simularea să-l fi inventat complet, pentru a-și umple timpul până i se inițializau toate rutinele.

– Așadar, ce mi-ai putea spune, totuși?

– Avionul mă duce să mă-ntâlnesc cu Voliova, anunță Sylveste. Cred că ți-o amintești, nu-i așa?

– Cum am putea noi s-o uităm? Calvin își scoase monoclul și-l lustrui absent de mânecă. Și cum de s-a ajuns la situația asta?

– Este o poveste lungă. Ea a pus presiune pe colonie, care n-a avut alternativă decât să mă predea. Mai exact, să te predea pe tine.

– Voliova m-a dorit pe mine?

– Nu te mai preface surprins.

– Nu sunt surprins, ci doar dezamăgit. Și, desigur, toată mulțimea de informații nu poate fi asimilată brusc. Își puse monoclul și un ochi privi amplificat dinapoia chihlimbarului. Crezi că ea ne-a dorit împreună ca măsură de protecție sau pentru că are ceva precis în minte?

– Probabil varianta a doua. N-a fost însă tocmai deschisă asupra intențiilor ei.

Calvin încuviință gânditor.

– Prin urmare, ai discutat doar cu ea, da?

– Ți se pare anormal?

– M-aș fi așteptat ca amicul nostru Sajaki să fi intervenit la un moment dat.

– Și eu m-aș fi așteptat, însă Voliova n-a făcut nicio referire la absența lui. Sylveste ridică din umeri. Crezi că are vreo importanță? Toți sunt la fel de afurisiți.

– De acord, însă cu Sajaki măcar știam ce statut aveam.

– Înșelați, vrei să zici?

Calvin clătină din cap ambiguu.

– Poți să spui ce vrei despre individ, dar cel puțin s-a ținut de cuvânt. Și el – sau cine conduce lucrurile acolo – a avut măcar decența de a nu te mai deranja până acum. Cât a trecut de când am fost ultima dată la bordul monstruozității gotice pe care au botezat-o *Nostalgie pentru infinit*?

– Cam o sută treizeci de ani. Desigur, pentru ei a fost mult mai puțin – numai câteva decenii.

– Presupun că ar fi bine să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău.

– Cum adică? întrebă Pascale.

– Adică, începu Calvin cu răbdare laborioasă, vom avea de efectuat o anumită acțiune asociată cu un anumit gentleman. Miji ochii spre Sylveste. Cât știe ea, de fapt?

– Bănuiesc că mult mai puțin decât îmi imaginasem.

Pascale nu părea amuzată.

– I-am spus minimumul, răspunse Sylveste privind spre spațiul dintre soția sa și simularea de nivel-beta. Pentru propriul ei bine.

– Ah, mulțumesc.

– Bineînțeles, am avut unele îndoieli personale...

– Dan, ce vor oamenii ăștia de la tine și de la tatăl tău?

– Mă tem că asta va fi altă poveste lungă.

– Ai cinci ore, ai spus-o chiar tu. Presupunând, evident, că voi doi puteți rezista să vă întrerupeți ședința de admirație reciprocă.

Calvin arcui o sprânceană.

– N-am mai auzit-o niciodată numită în felul ăsta. Dar poate că ea a intuit ceva, ce zici, fiule?

– Da, spuse Sylveste, o înțelegere complet greșită a situației.

– Poate c-ar trebui să-i spui totuși ceva mai multe, să-i oferi tabloul de ansamblu și așa mai departe.

Avionul efectuă un viraj extrem de strâns și Calvin fu singurul dintre ei indiferent la manevra aceea.

– În regulă, încuviință Sylveste, deși continui să cred că ar fi mai bine ca ea să știe mai puține, nu mai multe.

– De ce nu mă lași pe mine să judec în privința asta? se încruntă Pascale.

Calvin surâse.

– Te-aș sfătui să-ncepi prin a-i povesti despre dragul nostru căpitan Brannigan.

Așa că Sylveste îi povesti restul. Până atunci ocolise deliberat subiectul a ceea ce dorea de fapt echipajul lui Sajaki de la el. Desigur, Pascale avusese tot dreptul să știe, totuși... subiectul în sine era atât de neplăcut pentru Sylveste, încât se străduise din răsputeri să-l evite mereu. Asta nu însemna că ar fi avut ceva personal împotriva căpitanului Brannigan sau vreo lipsă de simpatie față de ceea ce devenise acesta. Căpitanul era un individ unic, cu o boală oribil de unică. Chiar dacă acum nu mai era conștient (cel puțin așa știa Sylveste), fusese în trecut și putea să fie din nou în viitor, în eventualitatea, desigur improbabilă, că putea fi vindecat. Atunci, ce dacă trecutul înnegurat al Căpitanului conținea crime? În starea lui prezentă, el își ispășise cu certitudine de mii de ori păcatele. Nu, oricine ar fi dorit însănătoșirea Căpitanului, iar majoritatea oamenilor ar fi fost dispuși să cheltuiască energie să-l ajute, cu condiția ca ei să nu riște nimic. Ba chiar ar fi fost acceptat și un risc de nivel redus.

Însă echipajul *Nostalgiei* îi cerea lui Sylveste mai mult decât acceptarea riscului personal. Avea să-i ceară să i se supună lui Calvin, să-i îngăduie lui Calvin să-i invadeze mintea și să preia

comanda funcțiilor lui motorii. Gândul în sine era respingător. Și așa era rău să aibă de-a face cu Calvin ca simulare de nivel-beta; la fel de rău pe cât ar fi fost să-l bântuie stafia tatălui său. Ar fi distrus simulul beta cu ani în urmă dacă nu s-ar fi dovedit atât de intermitent utilă, însă simplul gând al existenței sale îi crea un grad de disconfort. Calvin era prea receptiv, prea șiret în judecățile lui. Știa ce făcuse Sylveste cu simularea de nivel-alfa, chiar dacă nu i-o spusese niciodată. Însă, de fiecare dată când Sylveste îl accepta în mintea sa, părea să afunde tentacule și mai adânci. De fiecare dată părea să-l cunoască mai bine, părea capabil să-i anticipeze mai exact răspunsurile. Ce făcea atunci asta din el, dacă propriul lui liber-arbitru era atât de ușor simulat de un software care nu avea conștiință proprie nici la nivel teoretic? Era mai rău, bineînțeles, decât simplul aspect dezumanizant al procesului de a servi drept canal. Procedura fizică era în sine neplăcută, pentru că propriile lui semnale motorii voluntare trebuiau blocate la sursă, obstrucționate de un cocteil de substanțe chimice neuroinhibitoare. Sylveste avea să fie paralizat, totuși s-ar fi mișcat... o apropiere maximă de posesia demonică. Fusese dintotdeauna o experiență de coșmar, pe care el nu se grăbise niciodată s-o repete.

„Nu", își spuse. Din partea lui, Căpitanul se putea duce naibii! De ce ar fi trebuit ca el să-și piardă propria umanitate pentru a salva pe cineva care trăise mai mult decât majoritatea oamenilor din istorie? La dracu' cu simpatia! Căpitanul trebuia lăsat să moară cu ani în urmă, iar crima cea mai mare acum nu era suferința sa, ci lucrurile la care se pregătise echipajul să-l supusă pe Sylveste pentru a ușura suferința aceea.

Evident, Calvin vedea situația altfel... nu ca pe un chin, ci ca pe o oportunitate...

– Bineînțeles, spuse Calvin, eu am fost primul. Demult, pe vremea când existam fizic.

– Primul... ce?

– Primul care l-a tratat. Era foarte himeric încă de pe atunci. Unele dintre tehnologiile care-l țineau laolaltă datau dinaintea Transiluminării. Dumnezeu știe cât de bătrâne erau părțile lui

organice! Își atinse cu vârful degetului barba și mustața, ca și cum ar fi avut nevoie să-și reamintească nivelul artistic al combinației lor. Asta era înainte de Cei Optzeci, desigur. Eram totuși cunoscut încă de pe atunci ca un experimentator al limitelor științelor himerice radicale. Nu mă mulțumeam doar să renovez tehnici dezvoltate înainte de Transiluminare, ci voiam să trec dincolo de reușitele lor. Voiam să le las în urmă. Voiam să împing atât de tare limitele, încât să le dezintegrez și apoi să le refac din fragmentele lor.

– Bine, rosti Sylveste, ajunge cu amintirile tale. Discutam despre Brannigan, mai ții minte?

– Asta se numește pregătirea scenei, dragă băiete. Calvin clipi scurt. Brannigan era un himeric extrem, iar eu eram un ins pregătit să recurgă la măsuri extreme. Când s-a îmbolnăvit, prietenii lui n-au avut altă opțiune decât să-mi folosească serviciile. Sigur că da, totul a fost în cel mai strict secret... și a însemnat o diversiune totală, chiar și pentru mine. Deveneam tot mai neinteresat de modificările fiziologice și tot mai fascinat – chiar obsedat, dacă vrei să spui așa – de transformările neurale. Mai exact, doream să găsesc o cale de a mapa activitatea neurală direct în...

Se opri și-și mușcă buza inferioară.

– Brannigan s-a folosit de el, continuă Sylveste. Drept răsplată, l-a ajutat să stabilească legături cu unii dintre bogații din Orașul Abisului, clienți potențiali pentru programul Cei Optzeci. Dacă ar fi făcut o treabă bună cu vindecarea lui, asta ar fi fost totul, dar el a făcut o treabă de mântuială – minimumul cu care putea scăpa de aliații lui Brannigan. Dacă s-ar fi străduit să procedeze ca lumea, n-am fi acum în rahatul ăsta.

– Vrea să spună, interveni Calvin, că vindecarea Căpitanului de către mine nu putea fi considerată permanentă. Ținând seama de natura himerismului, a fost inevitabil ca un alt aspect al fiziologiei lui să necesite până la urmă din nou atenția noastră. Iar până atunci – din cauza complexității acțiunilor mele asupra lui – n-a mai existat literalmente altă persoană la care să poată apela.

– Așa că s-au întors, spuse Pascale.

– Pe-atunci Brannigan comanda nava în care ne vom îmbarca acum. Sylveste privi simularea. Calvin murise, iar Cei Optzeci însemnaseră o atrocitate regizată public. Din el nu mai rămăsese decât simularea asta de nivel-beta. Nu mai trebuie spus că Sajaki – pe atunci el apăruse alături de Căpitan – nu fusese deloc încântat. Cu toate acestea, găsiseră o cale.

– O cale?

– O cale prin care Calvin să-l poată opera pe Căpitan. Au constat că el putea lucra prin intermediul meu. Simulul beta oferea specializare la nivel expert în chirurgia himerică. Eu asiguram carnea necesară pentru a se deplasa și a lucra propriu-zis. Ultranauții îi spuneau „canalul".

– Atunci nu aveau nevoie neapărat de tine, rosti Pascale. Dacă aveau simul beta sau o copie, nu se putea ca unul dintre ei să acționeze drept „carne" – așa cum te-ai exprimat în mod încântător?

– Nu, deși probabil că ar fi preferat așa, fiindcă i-ar fi eliberat de orice dependență de mine. Canalul nu funcționa decât dacă exista o corespondență apropiată între simulul beta și persoana prin intermediul căreia lucra. Aidoma unei mâini care se potrivește cu o mănușă. A funcționat cu mine și cu Calvin, deoarece era tatăl meu și existau multe puncte de similitudine genetică. Dacă ne vei autopsia creierele, probabil că vei avea greutăți să le deosebești.

– Și acum?

– Ei s-au întors.

– Ar fi fost bine dacă el ar fi făcut treabă bună data trecută, zise Calvin subliniindu-și remarca printr-un surâs subțire de mulțumire de sine.

– Nu te poți învinui decât pe tine, deoarece tu ai fost la comenzi, pufni Sylveste. Eu am făcut doar ce mi-ai spus. De fapt, în majoritatea timpului n-am fost nici măcar ceea ce ai putea numi „conștient". Asta nu înseamnă, bineînțeles, că n-aș fi detestat fiecare minuțel.

– Și o să vă silească s-o faceți din nou, spuse Pascale. Asta-i tot? Tot ce s-a-ntâmplat aici? Au distrus așezarea aceea doar pentru ca să vă poată lua să-l ajutați pe Căpitanul lor?

Sylveste aprobă din cap.

– În caz că ți-a scăpat atenției, cei cu care vom colabora nu sunt ceea ce ai denumi în mod corect „oameni". Prioritățile și cadrul lor temporal sunt mai... abstracte.

– În cazul ăsta nu i-aș spune colaborare, ci șantaj.

– Ei bine, zâmbi Sylveste, aici te înșeli. Vezi tu, de data asta Voliova a făcut o mică eroare. Mi-a dat un semn al sosirii ei.

Voliova ridică ochii la imaginea reprezentată a Resurgamului. În momentul acela poziția lui Sylveste pe suprafața planetei era complet necunoscută, ca o funcție de undă cuantică necolapsată deocamdată. În scurt timp însă ei aveau să aibă o triangulare precisă pe emisia lui și funcția aceea undă ar fi trebuit să înlăture o sumedenie de posibilități neselectate.

– L-ai găsit?

– Semnalul este slab, spuse Hegazi. Furtuna pe care ai cauzat-o produce multe interferențe ionosferice. Pun prinsoare că ești realmente mândră, așa-i?

– Găsește-l odată, *svinoi*.

– Răbdare, răbdare.

Voliova nu se îndoise nicio clipă că Sylveste nu-i va apela în timp util, totuși îi fusese imposibil să nu simtă ușurare când îl auzise. Însemna că fusese rezolvat alt element din afacerea dificilă a aducerii lui la bord. Ea nu se amăgise însă că ar fi terminat treaba. Iar solicitările lui Sylveste avuseră ceva arogant – felul cum păruse că ordonă planul de acțiune –, care o făcuse să se întrebe dacă colegii ei aveau într-adevăr superioritatea. Dacă Sylveste intenționase să-i implanteze o sămânță de îndoială în minte, atunci reușise cu certitudine. Să-l ia naiba! Ea se pregătise, știind că era priceput la jocuri mintale, totuși nu se pregătise suficient. După aceea se retrăsese mintal un pas și se întrebase cum merseseră lucrurile până atunci. La urma urmelor, în scurt timp Sylveste avea să fie în

mâinile lor. Era imposibil ca el să-și dorească un asemenea final, mai ales fiindcă știa cu exactitate pentru ce era dorit. Dacă ar fi avut control asupra propriului destin, nu s-ar fi aflat acum pe punctul de a fi adus la bord.

– Aha! rosti Hegazi. Avem coordonate. Vrei s-auzi ce are de spus ticălosul?

– Pune-l pe difuzoare.

Glasul lui Sylveste se auzi din nou, ca și cu șase ore în urmă; totuși, acum exista o deosebire foarte evidentă. Fiecare cuvânt pe care-l rostea era dublat – ba chiar aproape acoperit – de urletul continuu al furtunii-răzuitoare.

– Eu sunt aici, unde sunteți voi? Voliova, mă auzi? Repet – mă auzi? Vreau un răspuns! Astea sunt coordonatele mele raportate la Cuvier – ar fi bine să asculți.

Repetă – de câteva ori, pentru siguranță – un șir de numere care aveau să-i arate poziția cu precizie de o sută de metri; informații redundante, ținând seama de triangularea ce se executa chiar acum.

– Coborâți odată! zbieră Sylveste. Nu putem aștepta la nesfârșit – suntem în toiul unei furtuni-răzuitoare și vom muri aici, dacă nu vă grăbiți.

– Hm, făcu Hegazi. Cred că la un moment dat n-ar fi o idee rea să-i răspunzi sărmanului.

Voliova nu se grăbi, ci-și aprinse o țigară. Savură fumul tras în piept, după care răspunse:

– Nu încă. De fapt poate că n-o vom face o oră sau două. Cred că-l vom lăsa mai întâi să se-ngrijoreze cu adevărat.

Khouri abia auzi niște foșnete foarte slabe, când costumul deschis înaintă spre ea. Îi simți apăsarea blândă, dar insistentă pe șira spinării și partea din spate a picioarelor, a brațelor și a capului. Observă în vederea periferică cum părțile laterale cu aspect umed ale capului se pliară în jurul ei, după care simți picioarele și brațele costumului contopindu-se în jurul membrelor ei. Cavitatea

pieptului se etanșă, cu un sunet precum cel scos de cineva care soarbe ultimele picături de lichid dintr-un castron.

Vederea îi era restricționată, totuși putu zări cum membrele costumului se închideau în lungul liniilor de îmbinare. Etanșările dăinuiră o secundă înainte de a deveni invizibile, pierdute în albul insipid al restului învelișului costumului. Capul costumului se formă apoi peste propriul ei cap și pentru o clipă totul fu întunecat, înainte ca un oval transparent să-i apară în față. Lent, dar fluid, întunericul din jurul ovalului se aprinse în afișaje și display-uri de statut. Mai târziu costumul avea să se autoinunde cu aerogel, pentru a-și proteja ocupantul împotriva accelerațiilor gravitaționale mari din timpul zborului, însă deocamdată Khouri respira aer proaspăt oxigen-azot cu iz mentolat la presiunea de la bordul navei.

– Am rulat testele de securitate și de funcționalitate, o informă costumul. Te rog, confirmă dacă dorești să accepți controlul complet al acestei unități.

– Da, sunt pregătită, zise Khouri.

– Am dezactivat majoritatea rutinelor mele de control autonom. Voi rămâne on-line în capacitate consultativă, exceptând cazul în care soliciți altceva. Controlul autonom complet poate fi reinstalat prin...

– Am înțeles, mulțumesc. Ce fac ceilalți?

– Celelalte unități au raportat că sunt pregătite.

Glasul Voliovei interveni brusc.

– Suntem gata, Khouri. Eu voi conduce echipa: formațiune triunghiulară de coborâre. Am strigat, ai sărit. Și nu faci nicio mișcare, dacă n-a fost autorizată de mine.

– Nu-ți face griji, nici nu intenționez.

– Văd c-o ții binișor la respect, rosti Sudjic pe frecvența comună. Se și cacă la comandă?

– Gura, Sudjic! Tu faci parte din echipă doar pentru că te pricepi la planete. Un pas pe lângă și... Voliova făcu o pauză. Bun, să reformulez: Sajaki nu va fi prezent să intervină dacă-mi ies din sărite și am o putere de foc serioasă cu care să-mi ies.

– Pentru că veni vorba despre putere de foc, zise Khouri, nu văd niciun fel de date despre arme pe afișajul meu.

– Asta pentru că nu ești autorizată, replică Sudjic. Ilia n-are încredere în tine, pentru că ai trage în primul lucru care se mișcă. Nu-i așa, Ilia?

– Dacă dăm de necazuri, zise Voliova, crede-mă c-o să te las să folosești armele.

– Și de ce nu acum?

– Pentru că acum n-ai nevoie de ele, de-aia. Tu ne însoțești doar pentru a fi de ajutor, dacă evenimentele se abat de la plan. Ceea ce, desigur, nu se va-ntâmpla... Inspiră sonor. Dar, dacă totuși se vor abate, o să-ți capeți armele iubite. Încearcă doar să fii discretă, dacă vei fi nevoită să le folosești, asta-i tot.

După ce ieșiră, aerul de la bordul navei fu purjat și înlocuit cu aerogel: fluid respirabil. Pentru o clipă Khouri avu impresia că se înecă, totuși făcuse tranziția de destule ori pe Atuul lui Sky pentru a nu simți prea mult disconfort. Vorbirea normală era imposibilă acum, dar căștile costumelor conțineau sonde ce puteau interpreta comenzi subvocalizate. Difuzoarele din căști triau sunetele recepționate în funcție de frecvențele cuvenite pentru a compensa distorsionările induse de aerogel, astfel încât glasurile pe care le auzea sunau perfect normal. Deși era o coborâre mai dură și mai apăsătoare decât intrarea unei navete în atmosferă, părea mai ușoară, cu excepția unei presiuni ocazionale deasupra globilor oculari. Doar citind afișajele costumului, Khouri știa că depășeau în mod obișnuit accelerații de 6 *g*, induse de propulsoarele minuscule cu antilitiu ce erau îngropate în șira spinării și în călcâiele costumului. Voliova conducea coborârea, iar costumele formau un șablon delta – cele două ocupate o urmau imediat, iar cele trei goale veneau după ele. În prima parte a coborârii, costumele păstrară configurația pe care o avuseseră la bordul luminălucii, făcând doar concesii aproximative pentru anatomia umană. Dar când primele urme ale atmosferei superioare a Resurgamului începură să strălucească în jurul lor, costumele își transformară

silențios exteriorul. Acum – deși nimic nu era evident de la interior – membrana care lega între ele brațele se îngroșase, astfel încât brațele și corpul nu mai puteau fi despărțite. Se modificase de asemenea și unghiul brațelor; erau menținute rigide, însă ușor îndoite, la patruzeci și cinci de grade față de corp. Deoarece capul se retractase și se turtise, o curbă lină trecea peste el de la un umăr la celălalt. Picioarele în formă de coloane se contopiseră într-o singură coadă evazată și orice petice transparente definite de utilizator fuseseră reopacizate forțat, pentru protecție împotriva strălucirii intrării în atmosferă. Costumele atacară atmosfera cu piepturile înainte, cu cozile atârnând puțin mai jos decât capetele; patternurile complexe ale undelor de șoc erau îmblânzite și exploatate de geometria metamorfozantă a învelișurilor costumelor. Vederea directă nu mai era posibilă, dar costumele continuau să-și perceapă împrejurimile pe alte benzi EM și erau perfect capabile să adapteze datele respective pentru simțurile omenești. Privind în jur și în jos, Khouri văzu că celelalte costume păreau imersate în picături individuale, radiante, de plasmă trandafirie.

La altitudinea de douăzeci de kilometri, costumele își folosiră jeturile pentru a coborî cu viteze doar supersonice și se remodelară pentru a se adapta atmosferei mai dense, transformându-se în vehicule aeriene de mărimea unor oameni. Extinseră aripioare stabilizatoare în lungul spinărilor și părți ale fețelor redeveniră transparente. Stând confortabil în îmbrățișarea costumului, Khouri abia dacă simți toate modificările acelea, doar o ușoară presiune din partea materialului costumului, care-i deplasa grijuliu membrele de la o poziție la alta.

La cincisprezece kilometri altitudine, al șaselea costum se desprinse din formație și deveni hipersonic, autoconfigurându-se într-o formă cu aerodinamică optimă, în care n-ar fi putut intra niciun om fără operații chirurgicale majore. Dispăru peste orizont în câteva secunde, deplasându-se probabil mai rapid decât orice obiect artificial care pătrunsese vreodată în atmosfera Resurgamului și exercitând contrapresiune ascendentă pentru a nu evada complet din câmpul gravitațional al planetei. Khouri știa că se ducea să-l

preia pe Sajaki; urma să-l întâlnească în apropierea locului de unde comunicase ultima oară cu nava, după ce-și terminase activitatea pe Resurgam.

La zece kilometri altitudine – păstrând tăcerea, deși legăturile de comunicații prin laser dintre costume erau total sigure –, ajunseră la primele semne ale furtunii-răzuitoare declanșate de Voliova. Din spațiu păruse neagră și impenetrabilă, ca un podiș de cenușă. La interior, lumina era mai puternică decât se așteptase Khouri, sepia și cumva granulată, ca o după-amiază urâtă în Orașul Abisului. Un curcubeu neclar înconjura soarele în halo, apoi dispăru când se afundară mai mult în furtună. Lumina nu se mai revărsa în jos spre ei aidoma unei perdele continue, ci răzbătea mai degrabă aleatoriu, navigând prin straturi succesive de praf înălțat, aidoma unui bețiv care coboară o scară. Întrucât în aerogel nu exista senzația greutății, Khouri pierdu rapid orice orientare pentru „sus" și „jos", însă avea încredere că sistemele inerțiale ale costumului vor rezolva problema. La răstimpuri – deși jeturile se străduiau să asigure o deplasare cât mai lină –, simțea zguduituri, atunci când ajungeau la o celulă de presiune atmosferică. Atunci când viteza coborî sub cea sonică, costumele se reconfigurară, devenind mai impozante. Solul se găsea la câțiva kilometri dedesubt și piscurile cele mai înalte ale sistemului de platouri erau la numai câteva sute de metri sub ei, cu toate că rămâneau invizibile. Acum devenise tot mai greu să distingă celelalte patru costume din formație, deoarece apăreau și dispăreau prin praf.

Khouri începu să se îngrijoreze; nu mai utilizase costume în condiții similare.

– Costum, rosti ea, ești sigur că te poți descurca în condițiile astea? Nu vreau să cazi peste mine din cer.

– Purtător, răspunse costumul reușind să sune disprețuitor, când praful va deveni o problemă, te voi informa imediat în această privință.

– În regulă... am întrebat doar.

Practic, nu mai putea zări nimic; parcă înota prin noroi. Ocazional în furtună apăreau breșe, ce lăsau să se vadă canioane

și pereți de platouri uriașe, dar în majoritatea timpului praful era pur și simplu un bloc impenetrabil.

– Nu văd nimic, rosti ea.

– Așa e mai bine?

Era mai bine. Furtuna dispăruse pur și simplu și Khouri putea să vadă în jur pe o distanță de zeci de kilometri, până la orizontul relativ apropiat, nefiind obstrucționată de pereții de stâncă apropiați. Parcă ar fi zburat într-o zi amețitor de senină, atât doar că scena era redată în variații bolnăvicioase de verde-pal.

– Este un montaj, anunță costumul, realizat din date ambientale obținute prin infraroșii, gravimetrice și interpolări pulsuri aleatorii/instantanee de la sonar.

– Foarte frumos, dar să nu devii prea îngâmfat! Când mă irită mașinile, chiar și cele foarte sofisticate, am obiceiul neplăcut de a le face rău.

– S-a consemnat, rosti costumul și amuți.

Khouri apelă o suprapunere, care-i oferi o idee despre locul unde se găsea la o scară mai mare. Costumul știa exact încotro să meargă – către coordonatele de la care apelase Sylveste –, dar femeia se simțea cu adevărat o profesionistă, dacă dovedea un interes activ față de situație. Trecuseră trei ore și jumătate de când Voliova vorbise cu Sylveste, ceea ce, presupunând că bărbatul mergea pe jos, nu i-ar fi permis să se îndepărteze mult de punctul convenit pentru rendez-vous. Chiar dacă el ar fi decis, dintr-un motiv necunoscut, să mai fie preluat de Ultranauți, senzorii costumelor n-ar fi avut nicio greutate să-l localizeze, cu excepția cazului în care găsise o grotă corespunzător de adâncă în care să se ascundă, dar și atunci sistemele de detecție ale costumelor ar fi făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l descoperi, utilizând dovezile termice și biochimice pe care le lăsase, inevitabil, în urmă.

– Atenție, vorbi Voliova utilizându-și comunicatorul pentru prima dată de când intraseră în atmosferă. În două minute vom ajunge la punctul de recepție. Tocmai am primit un semnal de pe orbită. Costumul triumvirului Sajaki l-a localizat și l-a preluat cu succes. În prezent, se îndreaptă spre noi, dar, întrucât nu se poate

deplasa acum la fel de rapid ca la ducere, va sosi abia peste zece minute.

– Se întâlnește cu noi? întrebă Khouri. De ce nu se întoarce pur și simplu la navă? Nu crede că putem face treaba fără ca el să ne sufle în ceafă?

– Glumești? replică Sudjic. Sajaki a așteptat ani, decenii momentul ăsta. Nu l-ar rata pentru nimic în lume.

– Sylveste nu s-ar opune, nu-i așa?

– Doar dacă s-ar simți incredibil de norocos, zise Voliova. Totuși, nimic nu trebuie considerat încheiat. Spre deosebire de voi două, eu am mai avut de-a face cu afurisitul ăsta în trecut.

Khouri simți cum costumul i se modifică într-o configurație foarte similară celei pe care o avusese inițial la bordul navei. Membrana-aripă dispăruse complet și membrele îi erau corespunzător definite și articulate, nu doar simple apendice aplatizate aidoma unor aripi. Extremitățile brațelor se bifurcaseră în două gheare, însă putea fi formată și o mână mai bine dezvoltată, dacă ar fi trebuit să întreprindă manipulări delicate. Acum revenea la o postură aproape verticală, în timp ce continua să înainteze. Costumul își păstra altitudinea exclusiv prin intermediul jeturilor, complet nepăsător la praf.

– Un minut, anunță Voliova. Altitudinea, două sute de metri. De acum ne așteptăm în orice clipă la identificarea vizuală a lui Sylveste. De asemenea, nu uitați că o căutăm și pe soția lui. Mă îndoiesc că ei doi vor fi la mare depărtare unul de celălalt.

Obosită de imaginile false în verde-pal, Khouri reveni la vederea normală. Abia dacă putea distinge celelalte costume. Se aflau acum la distanță mare de pereții ca de canion ale oricăror crevase sau formațiuni stâncoase majore. Terenul era plat pe mii de metri în toate direcțiile, cu excepția unor bolovani sau făgașe întâmplătoare. Însă, chiar și atunci când în furtună se deschideau buzunare, ventricule de calm în haos, era imposibil să vadă ceva la distanță mai mare de câteva zeci de metri, iar solul era permanent ascuns sub vârtejuri de praf. Liniștea absolută și detașarea din costum confereau scenei un aer periculos de irealitate. Dacă ar fi dorit-o,

costumul i-ar fi putut transmite zgomotele ambientale, dar ele nu i-ar fi spus nimic, decât că afară suflă un vânt infernal.

Khouri se întoarse la verdele-pal.

– Ilia, rosti ea, continui să n-am acces la arme. Încep să mă simt cam neliniştită.

– Dă-i ceva cu care să se joace, interveni Sudjic. Nu se poate întâmpla nimic rău, nu? Se poate duce să tragă-n nişte stânci, cât timp ne ocupăm noi de Sylveste.

– Mai du-te dracului!

– Mulţumesc, la fel. Khouri, nu te-ai gândit că aş putea încerca să-ţi fac o favoare? Sau crezi c-o poţi convinge pe Ilia chiar de una singură?

– Bine, Khouri, spuse Voliova. Îţi activez minimumul de protocoale voliţionale defensive. Îţi convine?

Nu, nu tocmai. Deşi costumul ei căpătase acum privilegii autonome de autoapărare împotriva ameninţărilor externe – ba chiar, într-o oarecare măsură, de acţionare preventivă spre ţelul respectiv –, Khouri tot nu avea degetul pe trăgaci. Iar asta s-ar fi putut dovedi o problemă, dacă dorea să-l ucidă pe Sylveste, adică un obiectiv pe care nu-l abandonase tocmai complet.

– Da, mulţumesc, zise ea. Scuză-mă dacă nu ţopăi de încântare.

– Plăcerea e de partea mea...

Peste o secundă, asolizară, uşor ca nişte fulgi. Khouri simţi un fior când costumul ei îşi dezactivă jeturile, apoi execută o succesiune de reajustări mărunte ale formei. Afişajele de statut comutaseră acum de la modul zbor la modul ambulant, arătând că putea, dacă dorea, să meargă normal. În momentul acesta şi-ar fi putut chiar abandona complet costumul, însă fără echipamente protectoare nu ar fi rezistat mult în furtuna-răzuitoare. Era perfect mulţumită să rămână încapsulată în tăcerea costumului, chiar dacă asta însemna că nu se simţea complet participantă.

– Ne despărţim, spuse Voliova. Khouri, îţi aloc controlul celor două costume goale, care te vor urma ca nişte umbre când te mişti. Ne vom îndepărta una de alta cu o sută de paşi şi vom iniţia

baleierea senzorială activă pe toate benzile EM și suplimentare. Dacă Sylveste este în apropiere, îl vom găsi pe *svinoi*.

Cele două costume goale ajunseseră deja lângă Khouri și se luaseră după ea ca doi câini vagabonzi. Asta, o știa prea bine, era în mod clar opțiunea necâștigătoare; Voliova îi îngăduia să aibă grijă de unitățile goale ca premiu de consolare pentru că nu era înarmată. N-ar fi avut însă rost să se lamenteze. Unicul ei argument rezonabil pentru o înarmare corespunzătoare era de a putea utiliza defensivele acelea pentru a-l omorî pe Sylveste. Probabil că nu era un argument complet eficient pentru Voliova. Merita totuși ținut minte că aceste costume puteau fi letale chiar și fără armele lor. În instruirile și antrenamentele de pe Atuul lui Sky, i se arătase cum cineva care purta un costum spațial își putea răni inamicul prin exercitarea simplei forțe brute, sfâșiindu-l literalmente.

Khouri le privi pe Sudjic și pe Voliova cum înaintau, fiecare în direcția ei, mergând cu lentoarea amăgitor de greoaie a costumelor în modul ambulant prestabilit. Amăgitor, deoarece costumele erau capabile să se deplaseze cu viteză de gazelă dacă ar fi fost necesar, însă pe moment nu era nevoie de iuțeala respectivă. Dezactivă suprapunerea verde-pal și reveni la vedere normală. Deloc surprinzător, Sudjic și Voliova nu mai erau vizibile acum. Și, cu toate că ferestre ocazionale continuau să se deschidă în furtună, Khouri nu putea în general să vadă dincolo de extremitatea propriului ei braț întins.

Tresări brusc, dându-și seama că văzuse ceva – pe cineva – mișcându-se prin praf. Fusese doar o clipită; nici măcar ceva ce s-ar fi putut numi în mod adecvat „întrezărire". Tocmai începuse – fără multă îngrijorare – să explice apariția ca fiind o volbură întâmplătoare de praf, care-și luase pentru moment o formă vag umană. Apoi însă o revăzu.

Forma era mai bine definită acum. Dăinuia, parcă provocator. După care ieși din vârtej, clar vizibilă.

– A trecut mult, spuse Mademoiselle. Credeam că vei fi mai fericită să mă vezi.

– Unde dracu' ai fost?

– Purtător, rosti costumul. Nu-ți pot interpreta ultima afirmație subvocalizată. Vrei să reformulezi ce ai de spus?

– Spune-i să te ignore, zise fantoma din praf a lui Mademoiselle. Nu dispun de foarte mult timp.

Khouri îi ceru costumului să-i ignore subvocalizările, până când ea rostea un cuvânt-cod. Costumul acceptă cu o notă de neplăcere rigidă, de parcă nu i se ceruse niciodată să facă ceva atât de neregulamentar și trebuia să regândească foarte serios termenii relației lor de colaborare pe viitor.

– În regulă, spuse Khouri. Suntem doar tu și cu mine, Mad. Poți să-mi spui unde ai fost?

– Imediat, rosti imaginea proiectată a femeii.

Se stabilizase acum, dar nu era redată cu fidelitatea cu care se învățase Khouri. Aducea mai degrabă cu o schiță rudimentară a propriei ei persoane sau cu o fotografie încețoșată, supusă la valuri unduitoare de distorsionări.

– În primul rând, aș prefera să fac ce pot pentru tine, altfel vei fi silită la nebunii, cum ar fi încercarea de a intra ca berbecul în Sylveste. Ia să vedem – accesarea sistemelor primare... șuntarea codurilor de restricționare ale Voliovei... remarcabil de simplu, de fapt – sunt destul de dezamăgită că nu mi-a oferit o provocare mai interesantă, mai ales fiindcă este ultima dată când probabil...

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre a-ți acorda putere de foc, draga mea fată.

În timp ce vorbea, afișajele de statut se reconfigurară, indicând activarea mai multor sisteme de armament anterior blocate. Khouri evaluă arsenalul care-i apăruse brusc la îndemână, nevenindu-i să creadă decât pe jumătate ceea ce vedea.

– Poftim, zise Mademoiselle. Mai dorești să îmbunătățesc ceva înainte de a pleca?

– Cred c-ar trebui să-ți mulțumesc...

– Nu te obosi. Ultimul lucru pe care l-aș aștepta din partea ta ar fi recunoștința.

– Desigur, acum n-am practic alternativă decât să-l omor pe nemernic. Ar trebui să-ți mulțumesc și pentru asta?

– Ai văzut... ăăă, dovezile. Ca să zic așa, dosarul acuzării.

Khouri încuviință și-și simți scalpul lipindu-se apăsat de matricea internă a costumului. Nu era recomandabil să faci gesturi în interiorul unui costum.

– Da, chestia aia despre Inhibitori. Bineînțeles, tot nu știu dacă este adevărat ceva din toate astea...

– În cazul ăsta, gândește-te la alternativă. Nu-l omori pe Sylveste, după care tot ce ți-am spus se adeverește. Imaginează-ți cum te-ai simți după aceea, mai ales dacă Sylveste – năluca din praf încercă un rânjet sinistru – își împlinește ambiția.

– Dar voi rămâne măcar cu conștiința curată, nu?

– Fără doar și poate. Și sper că ar fi o consolare suficientă, în vreme ce întreaga ta specie este eradicată de sistemele Inhibitori. Evident, probabil că tu nici măcar nu vei mai exista ca să-ți regreți greșeala. Inhibitorii sunt destul de eficienți. Dar vei descoperi asta la momentul cuvenit...

– Mulțumesc oricum pentru sfat.

– Asta nu-i tot, Khouri. Nu te-ai gândit până acum că absența mea poate avea un motiv întemeiat?

– Și anume?

– Sunt pe moarte. Mademoiselle lăsă cuvântul să plutească în furtuna de praf înainte de a continua. După incidentul cu armele-cache, Hoțul-Soarelui a izbutit să injecteze altă porțiune din sine în craniul tău – dar, desigur, conștientizezi asta. L-ai simțit intrând, nu-i așa? Îmi amintesc zbieretele tale. Au fost foarte elocvente. Cât de straniu trebuie să se fi simțit, cât de invaziv!

– De atunci Hoțul-Soarelui n-a mai intervenit deloc.

– Dar te-ai întrebat vreodată care ar fi motivul?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, draga mea fată, că am petrecut ultimele săptămâni străduindu-mă din răsputeri să-l opresc să ți se răspândească mai mult în cap. De aceea n-ai mai auzit nimic de la mine. Am fost prea ocupată cu restricționarea lui. Și așa a fost destul de rău să mă ocup cu acea parte din el căreia i-am îngăduit din greșeală să revină cu copoii. Cel puțin am ajuns la un fel de impas reciproc, însă de

data asta este cumva diferit. Hoțul-Soarelui a devenit mai puternic, în timp ce eu am devenit mai slabă cu fiecare dintre atacurile lui succesive.

– Vrei să spui că mai este încă aici?

– Într-o măsură foarte mare. Iar singurul motiv pentru care n-ai auzit nimic de la el este că-i la fel de ocupat în războiul pe care noi doi îl ducem în interiorul tău. Deosebirea este că el avansează întruna, contaminându-mă, cooptându-mi sistemele, exploatându-mi defensivele împotriva mea. Oho, crede-mă, este un tip iscusit!

– Ce se va întâmpla?

– Ei bine, eu voi pierde. Pot fi destul de sigură în privința asta, este o certitudine matematică bazată pe rata lui curentă de victorii. Mademoiselle surâse iarăși, de parcă ar fi fost mândră într-un fel pervers de detașarea aceea analitică. Pot să-i mai întârzii atacul cu câteva zile, după care totul s-a terminat. Ar putea fi chiar și mai puțin. Am slăbit mult prin simplul act de a apărea acum în fața ta. Dar n-am avut alternativă. A trebuit să sacrific timp pentru a-ți reinstala privilegiul de armament.

– Și când va învinge...

– Nu știu, Khouri. Fii totuși pregătită pentru orice. Este probabil să fie un chiriaș mai puțin fermecător decât îmi imaginam. La urma urmelor, știi ce i-a făcut sărmanului tău predecesor – l-a transformat într-un psihopat. Mademoiselle se retrase un pas, părând să se învăluie parțial în praf, ca și cum ar fi ieșit de pe scenă folosindu-se de cortină. Este îndoielnic că vom avea plăcerea să ne revedem. Simt că ar trebui să-ți urez numai bine, dar în clipa de față îți cer doar atât: fă lucrul pentru care ai venit aici. Și fă-l bine. Se retrase și mai mult, iar forma i se dezintegră, de parcă n-ar fi fost decât conturul schițat cu cărbunele al unei femei, împrăștiat de vânt. Acum dispui de mijloacele necesare.

Mademoiselle dispăru. Khouri mai așteptă un moment, nu atât adunându-și gândurile, cât mai degrabă îngrămădindu-le într-o masă vag coerentă, despre care spera că va rămâne laolaltă pentru mai mult de câteva secunde. Apoi rosti cuvântul-cod care readucea

costumul on-line. Toate armele, observă ea cu un sentiment care nu semăna nici pe departe cu ușurarea, continuau să funcționeze, exact așa cum promisese Mademoiselle.

– Scuze pentru întrerupere, rosti costumul, dar, dacă ai dori să-ți reactivezi vederea pe spectru total, vei observa că avem tovărășie.

– Tovărășie?

– Tocmai am alertat și celelalte costume, însă tu ești cea mai aproape.

– Ești sigur că nu-i Sajaki?

– Nu, nu este triumvirul Sajaki. Poate că fusese doar imaginația ei, dar costumul părea iritat că-i pusese judecata la îndoială în această privință. Chiar dacă ar depăși toate limitele de securitate, costumul triumvirului nu va sosi aici decât peste trei minute.

– Atunci trebuie să fie Sylveste.

Khouri comutase deja pe suprapunerea senzorială recomandată. Putea vedea silueta care se apropia... mai exact siluetele, deoarece erau două care se conturau evident. Celelalte două costume ocupate convergeau cu același pas lipsit de grabă cu care porniseră inițial.

– Sylveste, rosti Voliova, cred că ne poți auzi. Oprește-te imediat în locul unde te afli. Ne apropiem de tine din trei direcții.

Glasul lui se auzi pe frecvența costumului.

– Am presupus că ne-ai lăsat aici să murim. Frumos din partea ta să ne spui că sosiți.

– N-am obiceiul să-mi calc cuvântul, zise Voliova. Așa cum, fără doar și poate, știi de acum.

Khouri începu pregătirile pentru asasinatul despre care tot nu era convinsă că-l va comite. Apelă o suprapunere de țintă, încadrându-l pe Sylveste, după care alocă una dintre armele mai puțin feroce ale costumului: un laser de putere medie încorporat în cap. Era jalnic, comparativ cu alte arme din costum; practic, avea rolul de a-i avertiza pe potențialii atacatori s-o șteargă de acolo și să-și caute alți adversari. Dar ar fi fost mai mult decât suficient împotriva unui ins fără armură și aflat de la gura țevii.

Ar fi fost suficient să clipească, și Sylveste ar fi murit, cu respectarea strictă a termenilor lui Mademoiselle.

Sudjic se deplasa mai rapid spre Voliov decât Sylveste și abia atunci Khouri observă ceva bizar la costumul Ultranautei. Dintr-un capăt al brațului ei cu gheară se contura ceva mic și metalic, care semăna cu o armă, cu un pistol boser ușor, de mână. Sudjic ridica brațul cu calm, fără grabă, așa cum ar fi procedat un profesionist. O clipă Khouri simți o senzație șocantă de dislocare. Era ca și cum s-ar fi văzut pe sine din afara propriului corp; parcă s-ar fi privit ridicând o armă, gata să-l ucidă pe Sylveste.

Totuși, ceva nu era în regulă.

Sudjic ațintea arma către Voliova.

– Bănuiesc că ai un plan... zise Sylveste.

– Ilia! strigă Khouri. Jos, o să...

Arma lui Sudjic era mai puternică decât părea. O străfulgerare de lumină orizontală – laserul de restricționare pentru fasciculul de materie coerentă – țâșni lateral peste câmpul de vedere al lui Khouri, izbind costumul Voliovei. O mulțime de alarme începură să zbiere, anunțând o descărcare energetică excesivă în vecinătate. Costumul lui Khouri trecu automat la un nivel superior, mai aproape de începerea luptei, iar indicii afișajului se schimbară pentru a indica disponibilitatea activării sistemelor subordonate de armament, care să se declanșeze fără acordul ei conștient, în cazul în care costumul îi era similar amenințat.

Costumul lui Voliova fusese serios lovit; dispăruse o suprafață destul de mare din piept, dezvăluind straturi de blindaj hipodermic puternic, dens laminat, fire și cabluri de mare putere.

Sudjic ținti din nou și trase.

De data aceasta salva pătrunse mai profund, tăind în rana pe care o deschisese deja. Glasul Voliovei se auzi pe frecvență, dar părea slab și îndepărtat. Khouri nu putu distinge decât un fel de geamăt întrebător, mai degrabă de șoc decât de durere.

– Asta a fost pentru Boris, rosti Sudjic cu glas obscen de clar. Pentru ce i-ai făcut în experimente. Aținti arma iarăși, la fel de

calmă ca un pictor care se pregătea pentru tușa finală de culoare pe o capodoperă. Iar asta-i pentru că l-ai omorât.

– Sudjic, spuse Khouri, oprește-te!

Costumul celeilalte nu se întoarse s-o privească.

– De ce m-aș opri? N-a fost clar că am ceva împotriva ei?

– Sajaki va ajunge aici într-un minut sau două.

– Iar până atunci eu voi avea grijă să pară că Sylveste a tras în ea. Sudjic pufni cu superioritate. Ce naiba, nu ți-ai dat seama că mă gândisem la asta? Nu intenționam să-ngădui s-o-ncasez doar ca să mă răzbun pe cotoroanța bătrână. Nu merita cheltuiala.

– Nu te pot lăsa s-o ucizi.

– Nu mă poți lăsa? Asta a fost chiar amuzant. Și cu ce intenționezi să mă oprești? Nu-mi reamintesc ca ea să-ți fi restabilit privilegiul de armament, iar în clipa de față nu cred c-ar fi în stare s-o facă.

Sudjic avea dreptate.

Voliova era îndoită, deoarece costumul își pierduse integritatea. Poate că rana ajunsese deja în ea. Dacă scotea vreun sunet, costumul îi era prea avariat ca să-l amplifice.

Sudjic mișcă boserul, țintind mai jos.

– O singură salvă ca să te termin, Voliova, după care voi trece arma asupra lui Sylveste. El va nega totul, bineînțeles, dar unicul martor va fi Khouri și nu cred că se va strădui prea mult să-i susțină relatarea. Am dreptate, nu-i așa? Recunoaște, Khouri, că-ți voi face o favoare. Dacă ai avea cu ce, ai ucide-o pe cățea.

– Aici te-nșeli, zise Khouri. Din două puncte de vedere.

– Poftim?

– N-aș ucide-o, orice o fi făcut. Și aș avea cu ce s-o fac.

Îi trebui doar o clipă – nici măcar de o fracțiune de secundă – pentru a ochi cu laserul:

– La revedere, Sudjic! Nu pot spune c-a fost o plăcere să te cunosc.

Apoi trase.

Până la sosirea lui Sajaki, după ceva mai mult de un minut, rămășițele lui Sudjic nu mai meritau să fie îngropate.

Costumul ei replicase, bineînțeles, ridicând nivelul de răspuns prin salve de plasmă emise de proiectoare ce-i apăruseră de o parte și de cealaltă a capului. Costumul lui Khouri se așteptase însă la așa ceva. Pe lângă modificarea stării exterioare a armurii pentru a evita la maximum plasma (retexturându-se și aplicând curenți electrici masivi de deviere a plasmei pe propriul său înveliș), răspundea deja focului la un nivel și mai ridicat de agresivitate, renunțând la arme copilărești ca fasciculele de plasmă și cu particule, și optând pentru utilizarea decisivă a impulsurilor de antimaterie accelerată, eliberând nanogranule minuscule din propriul lui rezervor cu antilitiu; fiecare granulă era învelită într-un ecran protector de materie normală ablativă și totul era accelerat la o fracțiune importantă din viteza luminii.

Khouri nu avusese timp nici măcar să icnească. După ce dăduse ordinul inițial de deschidere a focului, costumul făcuse totul pe cont propriu.

– Au fost... probleme, rosti ea când triumvirul asoliză.

– Serios? replică el, examinând carnagiul: carcasa avariată a unui costum care o conținea pe Voliova, reziduurile acum radioactive și risipite peste tot ale lui Sudjic și – în mijlocul tuturor – neatinși de luptă, dar aparent prea uluiți pentru a vorbi sau pentru a încerca să fugă, Sylveste și soția lui.

17

Punctul de rendez-vous, Resurgam, 2566

Sylveste repetase de multe ori în minte întâlnirea aceasta.

Se străduise din răsputeri să țină seama de toate eventualitățile posibile, chiar și de cele care – bazându-se pe înțelegerea sa asupra situației – păreau fantastic de improbabil să se întâmple realmente. Totuși, nu se gândise la nimic de felul acesta, și din motive perfect întemeiate. Chiar pe măsură ce evenimentele se derulau în jurul lui, el nu putuse să priceapă ce se întâmpla, cu atât mai puțin din ce motiv se abătuseră atât de mult de la făgașul rațiunii.

– Dacă există vreo consolare, rosti Sajaki și glasul îi bubui acoperind vântul, amplificat de capul costumului său monstruos, nici eu nu înțeleg mare lucru din ce s-a petrecut.

– Asta mă consolează enorm, răspunse Sylveste pe aceeași frecvență radio pe care o utilizase pentru discuțiile cu echipajul, deși reprezentanții săi – sau ceea ce mai rămăsese din ei – se aflau acum la o distanță de unde nu se puteau face auziți decât prin strigăte; iar în urletele neîncetate ale furtunii-răzuitoare, strigătele nu reprezentau o opțiune validă. Mă poți numi naiv, dacă vrei, dar în momentul acesta speram că ai preluat controlul situației cu obișnuita ta eficiență nemiloasă. Nu pot spune decât că pari să-ți fi pierdut vâna.

– Să nu crezi că-mi place mai mult decât ţie, replică Ultranautul. Pentru binele tău însă ar fi bine să mă crezi când spun că lucrurile sunt acum realmente sub control. În continuare îmi voi îndrepta însă atenţia asupra colegei mele rănite. Îţi recomand ferm să nu te laşi ispitit de ideea de a face vreo prostie. De fapt, cred că gândul acesta nici măcar nu ţi-a trecut prin minte, nu-i aşa, Dan?

– Mă ştii prea bine.

– Problema este că te ştiu într-adevăr. Dar haide să nu pierdem timpul cu rememorarea trecutului.

– Aşa este.

Sajaki se apropie de rănită. Sylveste ştiuse că avea de-a face cu triumvirul Yuuji Sajaki încă dinainte ca el să fi vorbit. Imediat ce costumul i se ivise din furtună, vizorul căştii îi devenise transparent şi trăsăturile extrem de familiare se conturaseră, ochii examinând cu atenţie scena bătăliei. Deşi era greu de spus cu certitudine, Sajaki părea în general neschimbat de la ultima lor întâlnire. Pentru el nu trecuseră decât câţiva ani de timp subiectiv. Pe de altă parte, Sylveste înghesuise în spaţiul acela echivalentul a două–trei vieţi de oameni obişnuiţi. Fusese un moment ameţitor.

Nu putea totuşi stabili identităţile celorlalţi doi membri ai echipajului. Fusese şi un al treilea, desigur, dar de acum trecuse de punctul în care ar fi putut spera vreodată să poată face cunoştinţă reciproc. Iar dintre cei doi supravieţuitori, unul se apropiase poate periculos de mult de moarte – cel de care se ocupa acum Sajaki –, iar celălalt stătea nemişcat, aparent în tăcere şocată. În mod straniu, cel teafăr continua să-l aţintească pe Sylveste cu un fel de armă, deşi el era neînarmat şi nu avea absolut nicio intenţie să se împotrivească.

– Va supravieţui, anunţă Sajaki după câteva secunde, timp în care costumul lui comunicase probabil cu costumul rănitului. Dar trebuie s-o aducem repede la navă. După aceea putem afla ce s-a-ntâmplat aici.

– Sudjic a fost vinovată, rosti un glas feminin pe care Sylveste nu-l cunoştea. A încercat s-o omoare pe Ilia.

Asta însemna că rănita era însăşi căţeaua: triumvira Ilia Voliova.

– Sudjic? repetă Sajaki.

O clipă cuvântul rămase suspendat între ei și păru că triumvirul nu putea – sau nu voia – să accepte afirmația femeii necunoscute. Apoi însă, după ce vântul îi mai șfichiuise câteva secunde, el repetă numele, doar că acum pe un ton dezamăgit de acceptare.

– Sudjic. Da, ar fi logic.

– Cred că plănuise...

– O să-mi spui mai târziu, Khouri, o opri Sajaki. Vom avea timp destul, iar rolul tău în incident va trebui, desigur, să fie explicat într-un chip care să mă satisfacă pe deplin. Deocamdată însă ar trebui să ne ocupăm de priorități. Arătă din cap spre Voliova, care zăcea rănită. Costumul o va mai ține în viață câteva ore, dar nu este capabil să ajungă la navă.

– Observ, zise Sylveste, că ai pregătit cu multă grijă planul de a părăsi planeta.

– Vreau să-ți dau un sfat, Dan, spuse Sajaki. Nu mă irita prea tare. Am trecut prin multe greutăți ca să ajung la tine, dar nu cred că n-aș fi dispus să mai accept câteva cauzate de uciderea ta, doar pentru a vedea ce simt.

Sylveste se așteptase la așa ceva din partea lui și ar fi fost mai îngrijorat dacă Ultranautul ar fi spus ceva de natură diferită, minimizându-i găsirea. Însă, dacă Sajaki ar fi crezut măcar un cuvânt din cele spuse – ceea ce era îndoielnic –, atunci ar fi fost un idiot. În căutarea lui Sylveste, el venise cel puțin din sistemul Yellowstone, poate chiar de mai departe. Nu putea evalua costurile umane reale, exceptând numărul impresionant de ani ce fuseseră consumați.

– Bravo ție! replică el punând în glas cât de multă nesinceritate putea. Ca om de știință însă, trebuie să respecți imboldul meu de a-ți experimenta limitele toleranței.

Scoase fulgerător brațul de sub protecția antivânt, ținând ceva strâns între două degete ale mâinii înmănușate. Aproape că se așteptase ca femeia Khouri, cum îi spusese Sajaki, să tragă în el instantaneu, crezând că avea o armă. Apreciase că era un risc

rezonabil pe care trebuia să şi-l asume. Dar nu scoase o armă. Ţinea în mână o aşchie micuţă de memorie cuantică.

– Vezi asta? continuă el. Asta-i ceea ce mi-ai cerut să aduc: simularea de nivel-beta a lui Calvin. Ai nevoie de ea, aşa-i? Ai mare nevoie de ea.

Sajaki îl privi fără să spună niciun cuvânt.

– Ei bine, hai sictir! rosti Sylveste şi strivi simularea până când praful ei dispăru dus de vânt.

18

Pe orbita Resurgamului, 2566

Decolară de pe Resurgam, înălțându-se iute în cerul senin de deasupra furtunii. În cele din urmă ceva apăru deasupra lui Sylveste, la început mic și vizibil doar pentru că oculta ocazional stelele dinapoia sa. Nu părea mai mare decât o lamelă de cărbune, dar crescu întruna, până ce forma sa aproximativ conică deveni evidentă, iar ceea ce inițial păruse o siluetă de un negru absolut începu să prezinte detalii vagi în interiorul propriei sale forme, slab iluminate de jos de planeta pe a cărei orbită se rotea. Luminăluca crescu până deveni imposibil de mare, acoperind jumătate de cer, dar și apoi continuă să crească. Nu se schimbase mult de la ultima lui vizită la bord. Sylveste știa – fără să fie prea impresionat de asta – că asemenea nave se autoreproiectau întruna, deși schimbările erau de obicei modificări subtile ale interiorului, nu renovări radicale ale structurii exterioare (deși se întâmpla și asta, poate o dată la un secol sau două). O clipă se îngrijoră că poate acum nu mai avea capacitățile pe care le dorea, dar apoi își aminti ce făcuse la Phoenix. Așa ceva era de fapt greu de uitat, deoarece dovezile atacului continuau să fie tipător de vizibile sub el: o ruină cenușie ca o floare de lotus deschisă pe fața Resurgamului.

În fuzelajul întunecat al navei se deschise o trapă. Părea mult prea mică pentru ca măcar unul dintre costume să treacă prin ea, cu atât mai puțin toate odată, însă pe măsură ce se apropiară deveni evident că era lată de zeci de metri și-i va primi pe toți cu ușurință. Sylveste, soția lui și ceilalți doi Ultranauți din navă, dintre care unul o ținea pe rănita Voliova, dispărură înăuntru și trapa se închise după ei.

Sajaki îi duse într-o incintă intermediară, unde își scoaseră costumele și respirară normal. Un iz aparte din aer îl izbi, reamintindu-i ultima lui vizită aici. Uitase mirosurile din navă.

– Așteptați, zise Sajaki în timp ce costumele se desfăcură singure și se apropiară de un perete. Eu trebuie să mă îngrijesc de colega mea.

Îngenunche și se ocupă de armura Voliovei. Sylveste reflectă asupra ideii de a-i spune să nu cheltuiască prea mult efort în ajutorul celeilalte triumvire, apoi decise că poate nu era cursul cel mai bun de acțiune. Era posibil să-l fi împins deja la limita răbdării sale, când distrusese simularea Calvin.

– De fapt, ce s-a-ntâmplat jos?

– Nu știu.

Era tipic pentru Sajaki; ca toți indivizii cu adevărat inteligenți pe care-i cunoscuse Sylveste, el nu simula înțelegerea când aceasta nu exista.

– Nu știu, iar pentru moment... nu contează. Examină un afișaj al costumului Voliovei. Deși serioase, rănile ei nu par să fie fatale. În timp, poate fi vindecată. De asemenea, acum te am pe tine. Restul sunt detalii. Întoarse capul spre cealaltă femeie, care-și scosese costumul. Ceva mă nedumerește totuși, Khouri...

– Ce anume?

– Nu contează... pentru moment. Sajaki reveni cu privirea la Sylveste. Apropo, chestia aia pe care ai făcut-o cu simularea... să nu-ți închipui vreo clipă că m-a impresionat.

– Ar fi trebuit să te impresioneze. Cum îl voi mai putea vindeca acum pe Căpitan?

– Cu ajutorul lui Calvin, bineînțeles. Nu ți-i minte că am păstrat o copie de rezervă ultima dată când l-am adus pe Calvin la bord? Sigur că da, nu-i tocmai actualizată, însă deține toate cunoștințele chirurgicale necesare.

Era o cacealma bună, gândi Sylveste, dar nimic altceva. Cu toate acestea, *exista* o copie de rezervă... fiindcă altfel el n-ar fi distrus niciodată simul.

– Și pentru că tot veni vorba, Căpitanul se află într-o stare atât de deplorabilă, încât să nu mă poată întâlni personal?

– O să ajungi la el, zise Sajaki. Totul, la momentul potrivit.

Khouri și Sajaki îndepărtau resturi de înveliș avariat de pe costumul Voliovei, un proces care semăna cu curățarea unui crab de carapace. În cele din urmă Sajaki îi murmură ceva femeii și ambii se opriră, decizând în mod evident că operațiunea era prea delicată pentru a fi continuată acolo. Aproape imediat un trio de servitori lunecă în incintă. Două mașini o ridicară pe Voliova între ele, apoi ieșiră, însoțite de Sajaki și de Khouri. Sylveste n-o văzuse în cursul ultimei sale vizite la bord, dar părea să-și fi asumat un rol destul de înalt în ierarhia navei. Al treilea servitor rămase locului, fixându-i pe Sylveste și pe Pascale cu ochiul încruntat al unei videocamere.

– Nici nu mi-a cerut măcar să-mi scot masca și ochelarii, zise Sylveste. Parcă abia i-ar păsa că mă are.

Pascale aprobă din cap. Își pipăia întruna țesătura hainelor, părând convinsă că aerogelul costumului ar fi trebuit să lase un reziduu lipicios.

– Probabil că planul i-a fost răsturnat complet de ce s-a întâmplat acolo, jos. Poate că ar fi arătat mai triumfător, dacă totul s-ar fi derulat conform planului.

– Nu și Sajaki – triumfător nu este pur și simplu stilul lui. M-aș fi așteptat totuși să rânjească mulțumit câteva minute.

– Poate distrugerea simului...

– Da, asta l-ar fi dat peste cap, zise Sylveste și continuă, știind că era cu certitudine înregistrat. În copia pe care i-a făcut-o el lui Calvin mai poate exista o funcționalitate reziduală, poate chiar

la nivelul rutinelor de autodistrugere, deși probabil insuficient pentru orice fel de canale, chiar și cele cu congruențe neurale unu-la-unu între sim și recipient. Găsi două lăzi pentru depozitare și le deplasă pentru a le folosi ca scaune. Pe de altă parte, sunt convins că a încercat deja să ruleze simul în corpul vreunui amărât de fraier.

– Și a eșuat.

– Posibil în mod foarte urât. Probabil că acum speră ca eu să pot lucra cu copia avariată fără canal, bazându-mă exclusiv pe cunoașterea instinctelor și a metodologiilor lui Calvin.

Pascale aprobă din cap. Era destul de abilă ca să nu pună întrebarea evidentă: ce fel de plan avea Sajaki, dacă propria lui copie de rezervă ar fi fost prea avariată și pentru așa ceva? De aceea zise doar:

– Ai idee ca s-a întâmplat acolo jos?

– Nu... și mai cred că Sajaki spunea adevărul când a zis același lucru. Indiferent ce ar fi fost, n-a făcut parte din planul lor. Poate că a fost un fel de luptă pentru putere în interiorul echipajului, care s-a derulat pe suprafața Resurgamului, pentru că cei implicați nu avuseseră șansa respectivă la bord.

Deși ideea i se părea pe jumătate plauzibilă, gândirea refuza să-l poarte mai departe. Trecuse prea mult timp, chiar și în cadrul de referință al lui Sajaki, ca să se încreadă în procesele lui de intuiție, de obicei infailibile.

Trebuia să se poarte cu foarte multă grijă, într-adevăr, până avea să înțeleagă dinamica relațiilor din echipajul actual. Presupunând că ei aveau să-i ofere luxul timpului...

Pascale îngenunche lângă Sylveste. Amândoi își dăduseră jos măștile, dar numai ea își scosese ochelarii antipraf.

– Suntem în pericol serios, așa-i? Dacă Sajaki decide că nu te poate folosi...

– Ne va aduce înapoi nevătămați pe Resurgam.

O prinse pe Pascale de mâini. Șiruri de costume goale se ridicau deasupra și în jurul lor, de parcă ar fi fost niște jefuitori nedoriți dintr-un mormânt egiptean, iar costumele ar fi fost mumii.

– Sajaki, continuă Sylveste, nu poate elimina niciodată posibilitatea ca eu să-i mai fiu util pe viitor.

– Sper să ai dreptate, pentru că ți-ai asumat un risc destul de mare. Ea îl privea cu o expresie pe care o văzuse rareori până atunci, de avertisment calm, tăcut. Și nu numai cu viața ta, ci și cu a mea.

– Sajaki nu este stăpânul meu. Trebuie doar să-i reamintesc asta, să-i dau de înțeles că oricât de inteligent va deveni, eu voi fi întotdeauna înaintea lui.

– Dar nu înțelegi că acum e stăpânul tău? Poate că n-are simularea, însă te are pe tine. După mine, asta înseamnă că-i înaintea ta.

Sylveste surâse și oferi un răspuns care era adevărat și în același timp exact ce Sajaki s-ar fi așteptat din partea lui.

– Dar nu atât de departe pe cât crede.

Sajaki și Khouri reveniră după mai puțin de o oră, însoțiți de un himeric uriaș. Din călătoria sa anterioară la bord, Sylveste îl recunoscu pe triumvirul Hegazi, dar cu destulă dificultate. Hegazi fusese mereu un exemplu extrem al celor asemenea lui – aproape la fel de comprehensiv ciborgizat ca și Căpitanul său –, dar între timp își afundase și mai mult nucleul omenesc în auxiliare de mașini, schimbând protezele cu înlocuitoare mai noi sau mai elegante, și câștigase o suită complet nouă de entoptice, care în majoritate erau concepute pentru a interacționa cu mișcările părților corpului său și creau cascade de membre-fantomă în culorile curcubeului, care dăinuiau în aer o secundă sau două înainte de a se destrăma. Sajaki purta o salopetă simplă de navă, lipsită de însemne de rang sau de podoabe, care-i sublinia constituția firavă. Sylveste era însă destul de înțelept ca să nu-l judece după lipsa de masă corporală și absența protezelor-arme evidente. Fără doar și poate, sub pielea lui viermuiau mașinării, care-i confereau viteză și putere inumană. Știa că era cel puțin la fel de periculos ca Hegazi și mult mai rapid.

– N-aș putea spune că este chiar o plăcere, triumvirule, i se adresă Sylveste lui Hegazi, totuși trebuie să recunosc că simt un ușor fior de surprindere față de faptul că n-ai implodat sub greutatea protezelor tale.

– Îți sugerez s-o iei ca pe un compliment, îi puse Sajaki celuilalt triumvir. Mai mult de atât nu vei obține niciodată de la el.

Hegazi își mângâie mustața pe care continua s-o cultive, în ciuda protezelor ce-i înconjurau craniul.

– Să vedem cât de șmecher o să mai fie după ce-o să i-l arătăm pe Căpitan, Sajaki-san. Atunci o să-i dispară rânjetul de pe față.

– În mod cert, aprobă Sajaki. Și apropo de fețe, de ce nu ne arăți ceva mai mult din fața ta, Dan?

Sajaki atinse ușor cu degetul patul unui pistol pe care-l purta într-un toc la șold.

– Cu plăcere, încuviință Sylveste.

Ridică mâna și îndepărtă ochelarii antipraf. Îi lăsă să cadă zăngănind pe podea și privi expresiile – sau ceea ce juca rolul expresiilor – de pe chipurile lor. Vedeau pentru prima dată ce se întâmplase cu ochii lui. Poate c-o știau deja, totuși șocul vederii creației lui Calvin nu putea fi subestimat niciodată. Ochii lui Sylveste nu erau îmbunătățiri elegante ale originalelor, ci substituenți brutali care doar aproximau funcționalitatea ochilor omenești. În vechile manuale medicale existau lucruri mai sofisticate... destul de apropiate de picioarele din lemn.

– Știați, nu-i așa, că mi-am pierdut vederea? zise el, examinându-i pe rând cu privirea lui oarbă, fără ochi. Pe Resurgam, toți o știu... abia dacă mai merită să fie amintit.

– Ce fel de rezoluție ai cu ăștia? zise Hegazi cu un interes care părea autentic. Știu că nu sunt ultramoderni, totuși pun prinsoare că ai sensibilitate EM totală, de la IR la UV, este? Poate chiar imagistică acustică? Ai și capacitate de transfocare?

Sylveste îl privi prelung și pătrunzător înainte de a răspunde.

– Triumvirule, trebuie să înțelegi un lucru. În lumină bună, când soția mea nu stă prea departe, abia o pot recunoaște.

– Așa buni...

Hegazi continua să-l privească fascinat.

Fură escortați în adâncul navei. Ultima dată când fusese la bordul ei, îl duseseră direct la centrul medical. Pe atunci Căpitanul era mai mult sau mai puțin capabil să meargă, cel puțin pe distanțe

mici. Acum însă Sylveste era purtat prin locuri pe care nu le recunoștea. Ceea ce nu însemna neapărat că ar fi fost departe de centrul medical, pentru că nava era la fel de complicată ca un oraș mic și la fel de dificil de memorat, deși el petrecuse cândva aproape o lună la bordul ei. Simțea totuși că acesta era un teritoriu complet nou pentru el, că trecea prin regiuni ale navei – ceea ce Sajaki și echipajul numeau „districte" – care nu-i mai fuseseră arătate. Dacă aprecia corect, elevatorul îi îndepărta de prova subțire a navei, coborându-i către locul unde fuzelajul conic se lățea la mărime maximă.

– Defectele tehnice minore din ochii tăi nu mă neliniștesc, zise Sajaki. Le putem repara foarte ușor.

– Fără o versiune funcțională a lui Calvin? Nu cred.

– Atunci îi vom scoate și-i vom înlocui cu altceva mai bun.

– Eu n-aș face asta. În plus... tot nu-l vei avea pe Calvin, așa că la ce ți-ar sluji?

Sajaki rosti ceva în barbă și elevatorul încetini și se opri.

– Așadar nu m-ai crezut când am spus că avem o copie de rezervă? Ai dreptate, desigur. Copia noastră are unele erori stranii. A devenit aproape inutilă cu mult timp înainte s-o fi întrebat noi ceva.

– Ăsta-i software-ul.

– Da... poate că la urma urmelor te-aș putea omorî.

Scoase pistolul din toc cu o mișcare lină, dându-i lui Sylveste timp destul pentru a observa șarpele din bronz care spirala în jurul țevii. Modul de ucidere al armei nu era deloc evident; putea să fie cu fascicul sau cu proiectile, însă Sylveste nu avea nicio îndoială că Ultranautul îi aprecia letalitatea.

– Nu m-ai ucide acum, mai ales după tot timpul pe care l-ai irosit căutându-mă.

Degetul lui Sajaki se strânse pe trăgaci.

– Dan, îmi subestimezi predilecția de a acționa pe baza unui capriciu. Te-aș putea omorî pentru simpla perversitate cosmică a actului în sine.

– Și atunci va trebui să găsești pe altcineva care să-l vindece pe Căpitan.

– Și ce aș fi pierdut?

Sub maxilarul șarpelui, un led de statut pâlpâi din verde în roșu. Degetul lui Sajaki se înălbi.

– Așteaptă, rosti Sylveste. Nu trebuie să mă ucizi. Chiar crezi în mod sincer că aș fi distrus singura copie rămasă a lui Calvin?

Ușurarea triumvirului fu evidentă.

– Mai există alta?

– Da. Sylveste încuviință către soția lui. Iar ea știe unde se află. Nu-i așa, Pascale?

După câteva ore, Calvin spuse:

– Fiule, am știut dintotdeauna că ești un nemernic rece și calculat.

Se aflau aproape de Căpitan. Sajaki o luase pe Pascale, dar acum ea revenise, cu toți ceilalți membri ai echipajului pe care Sylveste îi știa, ca și apariția pe care sperase să n-o mai revadă niciodată.

– O... nonentitate insuportabilă și trădătoare.

Apariția vorbea destul de calm, ca un actor care-și rostește replicile doar pentru a le aprecia ritmul, fără să transmită de fapt vreo emoție reală.

– Șobolan fără minte.

– De la nonentitate la șobolan, da? zise Sylveste. Dacă judecăm dintr-un anumit punct de vedere, este aproape o îmbunătățire.

– Nu crede, fiule. Calvin rânji spre el, întinzându-se spre înainte în fotoliul care-l reținea. Te crezi intolerabil de inteligent, așa-i? Ei bine, acum te-am prins de oușoare – presupunând că ai avea așa ceva. Ei mi-au spus ce ai făcut. Cum m-ai ucis pur și simplu sub pretextul de a le ruina planurile. Ridică ochii spre tavan. Ce justificare jalnică pentru patricid! Credeam că vei avea măcar curtoazia de a mă ucide pentru un motiv pe jumătate decent. Dar nu! Ar fi însemnat să-ți fi cerut prea mult. Aproape c-aș zice că am fost dezamăgit, atât doar că ar implica existența unor așteptări superioare din partea mea.

– Dacă te-aș fi ucis cu adevărat, zise Sylveste, conversația aceasta ar fi ridicat unele probleme ontologice. În plus, eu am știut dintotdeauna că mai exista și altă copie a ta.

– Dar l-ai omorât pe unul dintre ai mei!

– Îmi pare rău, dar asta este în mod clar o eroare de clasificare. Calvin, tu nu ești decât software. Să fii copiat și șters este starea ta firească de existență. Sylveste se încordă, pregătindu-se pentru alt protest din partea lui Calvin, dar pentru moment acesta tăcu. N-am făcut-o pentru a ruina planurile lui Sajaki. Am nevoie de... cooperarea lui, în aceeași măsură în care el are nevoie de cooperarea mea.

– Cooperarea mea? miji ochii triumvirul.

– Vom ajunge și acolo. Tot ce spun este că, atunci când am distrus copia, am știut că exista și alta și că în curând mă vei sili să-i destăinui locul.

– Prin urmare acțiunea a fost inutilă?

– Nu, câtuși de puțin. Pentru o vreme am avut plăcerea de a te vedea imaginându-ți că planul îți este în ruine, Yuuji-san. Pentru incursiunea aceea în sufletul tău a meritat să risc. E drept că nici n-a fost o imagine prea grozavă.

– De unde ai... știut? zise Calvin. De unde ai știut că am fost copiat?

– Credeam că n-o puteați copia, spuse Khouri. Era micuță și cu aer vulpesc, dar poate că, precum Sajaki, nu te puteai încrede complet în spusele ei. Credeam că au dispozitive de siguranță... protecții împotriva copierii... chestii de genul ăsta.

– Acelea sunt simulările de nivel-alfa, scumpo, zise Calvin. Ceea ce – bine sau rău –, întâmplător, eu nu sunt. Eu sunt doar un nivel-beta inferior. Un sim capabil să treacă toate testele Turing standard, dar incapabil – din punct de vedere filosofic – de conștiință. Prin urmare, lipsit de suflet. De aceea nu există probleme de natură etică privind existența mai multor euri ale mele. Cu toate acestea... – inspiră profund, umplând tăcerea pe care altcineva putea fi ispitit s-o umple cu propriile lui gânduri –, ... eu nu mai cred de acum în aiurelile astea neurocognitive. Nu pot

vorbi în numele sinelui meu de nivel-alfa, deoarece a dispărut cu două secole în urmă, dar, dintr-un motiv necunoscut, sunt acum complet conștient. Poate că toate nivelurile-beta sunt capabile de asta sau poate că simpla mea complexitate conectivă mi-a asigurat depășirea unei stări de masă critică. Habar n-am! Tot ce știu este că gândesc și de aceea sunt extrem de furios.

Sylveste mai auzise toate astea și înainte.

– Este un nivel-beta care se conformează lui Turing. Simurile acelea sunt concepute pentru a spune asemenea chestii. Dacă n-ar afirma că sunt conștiente, atunci ar fi respinse automat la testele Turing standard. Dar asta nu înseamnă că spusele lui – sunetele pe care le produce – ar avea vreo validitate.

– Dragul meu fiu, zise Calvin, ți-aș putea aplica același tip de raționament și rezultatul lui ar fi următorul: deoarece nu pot specula nimic despre nivelul-alfa, trebuie să presupun că eu sunt tot ce a rămas. Poate că-i mai greu de înțeles pentru tine, însă simplul fapt că sunt ceva prețios și unic mă face să obiectez încă și mai susținut față de ideea copierii mele de către cineva. Orice act de realizare a unei copii îmi reduce valoarea. Sunt redus la nivelul unei mărfi banale care este creată, duplicată și apoi eliminată de câte ori se întâmplă să se conformeze noțiunii neadecvate de utilitate a altcuiva. Făcu o pauză. Așadar... deși nu afirm că n-aș întreprinde acțiuni pentru a-mi spori probabilitatea supraviețuirii... nici n-aș fi fost de acord să fiu copiat de cineva.

– Totuși, ai făcut-o. I-ai îngăduit lui Pascale să te copieze în *Pogorâre în beznă*.

Femeia fusese isteață în privința aceea; timp de ani, Sylveste nu suspectase nimic. El îi oferise acces la Calvin, pentru a o ajuta la realizarea biografiei, iar ea îi îngăduise să revină la obiectul obsesiei sale, amarantinii, cu acces la instrumente de cercetare și la rețeaua tot mai firavă de simpatizanți.

– A fost ideea lui, zise Pascale.

– Da... asta nu pot să neg. Calvin inspiră profund, parcă reflectând asupra următoarelor lui cuvinte, în ciuda faptului că simularea „gândea" mult mai rapid decât oamenii augmentați. Acelea au

fost timpuri periculoase – sigur că da, nu mai rele decât cele actuale din câte am dedus după redeșteptarea mea – și riscante. A părut prudent să mă asigur că o parte din mine va supraviețui distrugerii originalului. Nu mă gândisem însă la o copie, ci mai degrabă la o schiță, o asemănare, care poate nici nu se conformează complet lui Turing.

– Ce te-a determinat să te răzgândești? întrebă Sylveste.

– În timp, mai precis pe durata câtorva luni, Pascale a început să înglobeze în biografie părți din mine. Încriptarea a fost foarte subtilă, însă, odată ce copiase suficient din original pentru ca părțile copiate să înceapă să interacționeze, ele – sau, mai precis, eu – au devenit destul de puțin încântate de ideea comiterii sinuciderii cibernetice doar pentru a dovedi o teorie. De fapt, mă simțeam chiar mai viu – mai eu însumi – decât fusesem vreodată. Își îngădui un surâs către auditoriul său. Bineînțeles, în scurt timp mi-am dat seama care era motivul. Pascale mă copiase într-un sistem de computere mai puternic, nucleul guvernamental din Cuvier, unde era asamblată *Pogorârea*. Sistemul era conectat la mai multe arhive și rețele decât mi-ai fi permis tu vreodată, chiar și în Mantell. Pentru prima dată am avut realmente ceva care să justifice atenția intelectului meu masiv. Îi mai privi fix o clipă, după care adăugă foarte încet: Apropo, asta a fost o glumă.

– Copii ale biografiei erau disponibile la liber, zise Pascale, și Sajaki obținuse deja una fără să-și dea măcar seama că îngloba o versiune a lui Calvin. Tu cum ți-ai dat seama totuși că el se afla înăuntru? Acum îl privea pe Sylveste. Ți-a spus-o versiunea lui copiată?

– Nu, și nu sunt nici măcar sigur că ar fi dorit-o, dacă ar fi existat o modalitate. Am dedus singur. Biografia era prea mare pentru cantitatea de date de simulare pe care le conținea. Ah, știam că tu fuseseși isteață – codificându-l pe Calvin în cifrele cele mai puțin importante ale fișierelor de date –, totuși Calvin avea o dimensiune prea mare ca să poată fi ascuns așa ușor. *Pogorârea* a fost cu cincisprezece la sută mai lungă decât ar fi trebuit. Luni bune am crezut că era vorba despre un nivel întreg, ascuns, de

scenarii, aspecte din viața mea despre care n-ar fi trebuit să fi existat documente, dar pe care le-ai fi integrat oricum, pentru oricine îndeajuns de insistent ca să le găsească. În cele din urmă am înțeles că excesul era suficient pentru a stoca o copie a lui Calvin și atunci totul a devenit logic. Evident, n-am putut fi complet sigur. Se uită la imaginea proiectată. Deși bănuiesc că ai zice că *tu* ești acum adevăratul Calvin și că ceea ce am șters nu era decât o copie, așa-i?

Calvin ridică o mână de pe brațul fotoliului, în semn de dezacord.

– Nu, versiunea respectivă ar fi fost prea simplă. La urma urmelor, eu însumi am fost cândva copia aceea. Dar ce am fost eu atunci – și ce a rămas copia, până ai ucis-o tu – n-a fost decât o umbră a ce sunt acum. Haide să zicem doar că am avut un moment de iluminare și să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

– Așadar... Sylveste făcu un pas înainte, lovindu-și în mod repetat buza inferioară cu un deget. În cazul acesta, de fapt, eu nu te-am ucis niciodată, așa-i?

– Nu, zise Calvin cu o seninătate amăgitoare. Nu m-ai ucis. Contează însă ce ai fi putut face. Iar în privința respectivă, dragă băiete, mă tem că ești tot un ticălos patricid, cu inima împietrită.

– Mișcător, interveni Hegazi. Nimic nu-mi place mai mult decât reuniunile de familie.

Își reluară drumul spre Căpitan. Khouri mai fusese acolo, dar, în ciuda familiarității aproximative cu locul, continua să se simtă neliniștită, iritant de conștientă de materia molipsitoare abia restricționată de învelișul de frig ce fusese ridicat în jurul bărbatului.

– Cred că ar trebui să știu ce vreți de la mine, zise Sylveste.

– Nu-i clar? replică Sajaki. Crezi că noi am fi trecut prin toate necazurile astea, doar ca să te întrebăm cum ți-a mers în ultima vreme?

– N-aș fi zis că e imposibil din partea ta, spuse Sylveste. În trecut comportamentul tău nu mi s-a părut niciodată foarte rațional, deci de ce s-ar fi schimbat tocmai acum? În plus, să nu ne amăgim că cele întâmplate pe timpuri au fost tot ce păreau a fi!

– Ce vrei să spui? întrebă Khouri.

– Să nu-mi zici că încă n-ai înțeles...

– Ce să înțeleg?

– Că de fapt nu s-a întâmplat niciodată. Sylveste o fixă cu adâncimile oarbe ale ochilor săi; o examinare care se simțea mai degrabă ca scanarea unui sistem de supraveghere automat și lipsit de minte decât ca o percepție umană. Sau poate că într-adevăr n-ai înțeles? Poate că încă nu ți-ai dat seama. Și, de fapt, cine ești tu?

– O să capeți ocazia să pui toate întrebările pe care le vrei, spuse Hegazi cu nervii întinși la maximum acum, când se aflau la o aruncătură de băț de Căpitan.

– Nu, zise Khouri. Vreau să știu. Cum adică „de fapt nu s-a întâmplat niciodată"?

Vocea lui Sylveste era lentă și calmă.

– Mă refer la chestiunea aceea cu așezarea pe care a distrus-o Voliova.

Khouri făcu un pas în fața tuturor, blocându-le înaintarea.

– Ar fi bine să explici asta.

– Poate să mai aștepte, interveni Sajaki și o împinse în lături. În tot cazul până când tu, Khouri, îmi vei fi explicat în mod satisfăcător rolul pe care l-ai jucat în toate cele petrecute.

De acum triumvirul o privea permanent bănuitor, convins că cele două morți petrecute în prezența ei însemnau mai mult decât simple coincidențe. Deoarece Voliova era scoasă din scenă – și Mademoiselle amuțise –, nu mai avea pe nimeni care s-o protejeze. Era numai o chestiune de timp până când Sajaki avea să acționeze pe baza bănuielilor sale și să întreprindă ceva drastic.

Însă Sylveste spuse:

– Nu. De ce să mai aștepte? Cred că toți ar trebui să știm ce se petrece aici. Sajaki, tu n-ai coborât pe Resurgam doar pentru a obține un exemplar din biografie. Care ar fi fost rostul? Habar nu aveai că *Pogorârea* conținea o copie a lui Calvin, până nu ți-am spus eu. Ai luat biografia, numai pentru că ar fi putut deveni utilă în negocierile cu mine. Nu acela a fost motivul coborârii tale pe planetă, ci ceva complet diferit.

– Culegerea de informaţii, rosti Sajaki cu grijă.

– Mai mult decât atât. Da, ai coborât pentru a culege informaţii... dar şi pentru a le planta.

– Despre Phoenix? întrebă Khouri.

– Nu doar despre Phoenix, ci şi despre locul acela în sine. El n-a existat niciodată. Sylveste făcu o pauză, după care urmă: A fost o fantomă plantată de Sajaki. Nu exista nici măcar pe hărţile vechi pe care le păstram în Mantell, ci a apărut imediat cum le-am actualizat de pe copiile master din Cuvier. Am presupus pur şi simplu că era o aşezare nouă, prea recentă ca să apară pe hărţile anterioare. A fost o prostie, desigur, ar fi trebuit să-mi fi dat seama de atunci. Însă am presupus că nu fuseseră contaminate copiile master.

– O prostie de două ori mai mare, spuse Sajaki. Ţinând seama că trebuie să te fi întrebat unde eram eu.

– Dacă i-aş fi acordat doar ceva mai multă atenţie...

– Păcat că n-ai făcut-o, zise Sajaki. Sau poate că atunci n-am mai fi purtat conversaţia asta. Pe de altă parte însă, am fi recurs atunci la altă modalitate de a pune mâna pe tine.

Sylveste încuviinţă din cap.

– Presupun că următorul tău pas logic ar fi fost să distrugi o ţintă fictivă şi mai mare. Dar nu sunt complet sigur că ai fi recurs de două ori la acelaşi şiretlic. Am bănuiala neplăcută că ai fi putut distruge ceva real.

Frigul avea textura de oţel, ca o mie de ghimpi de metal ascuţit ce răzuiau permanent şi uşor pielea, ameninţând să străpungă până la os cu fiecare mişcare. Însă imediat ce pătrunseră cu adevărat în tărâmul Căpitanului, fu imposibil să mai remarce frigul, deoarece gerul în care era întemniţat acesta era evident mai pătrunzător.

– Este bolnav, zise Sajaki. Cu o variantă de Epidemia Fuziunii. Tu ştii bineînţeles totul despre asta.

– Am auzit veşti din Yellowstone, spuse Sylveste. Nu pot spune că erau excepţional de detaliate.

Nu privise deloc direct spre Căpitan.

– N-am putut s-o oprim, zise Hegazi. Nu în mod corespunzător, oricum. Temperatura extrem de joasă îi încetinește într-o oarecare măsură răspândirea, dar numai atât. Se extinde lent, încorporând masa navei în propriul ei model.

– Atunci, înseamnă că este încă viu, cel puțin potrivit definiției biologice.

Sajaki aprobă din cap.

– Bineînțeles, nu se poate spune despre niciun organism că ar mai fi realmente viu la temperaturile astea. Însă, dacă l-am încălzi acum pe Căpitan... părți din el vor funcționa.

– Nu este nici pe departe liniștitor.

– Te-am adus la bord ca să-l vindeci, nu să auzi cuvinte de liniștire.

Căpitanul semăna cu o statuie acoperită de tentacule argintii aidoma unor funii, care se extindeau zeci de metri în toate direcțiile, strălucind minunat, cu o malignitate biohimerică sinistră. Printr-un accident sau un miracol de design, unitatea refrisomn din centrul exploziei înghețate era încă funcțională, însă forma ei cândva simetrică fusese contorsionată și deformată de forțele glacial de lente, dar neabătute ale extinderii Căpitanului. Majoritatea afișajelor lui de statut erau moarte; în jur nu existau entoptice active. Dintre dispozitivele de afișaj încă funcționale, unele arătau o masă ilizibilă – hieroglifele lipsite de sens ale senilității mașinii. Khouri era recunoscătoare că nu existau entoptice. Avea senzația că, dacă ar fi existat, ar fi fost de asemenea contaminate: o droaie de serafimi maligni sau heruvimi desfigurați, care anunțau stadiul bolii Căpitanului.

– Aici nu vă trebuie un medic, rosti Sylveste, ci un preot.

– Nu așa a considerat Calvin, spuse Sajaki. Dimpotrivă, el a fost destul de nerăbdător să înceapă treaba.

– Înseamnă că respectiva copie pe care au avut-o în Cuvier se autoamăgea. Căpitanul vostru nu este bolnav. Nu este nici măcar mort, deoarece, în primul rând n-a mai rămas destul care să fie viu.

– Cu toate astea, ne vei ajuta, zise Sajaki. Vei fi asistat și de Ilia... de îndată ce va fi bine ea însăși. Ea crede că a creat un contraagent

pentru boală: un retrovirus. Mi s-a spus că are efect asupra unor mostre mici, totuși specialitatea ei este armamentul. Aplicarea retrovirusului asupra Căpitanului ar fi o chestiune strict medicală. Cel puțin însă îți poate oferi un instrument.

Sylveste direcționă un surâs către el.

– Sunt sigur că ai discutat deja chestiunea cu Calvin.

– Să zicem doar că el a fost informat. Vrea s-o încerce – crede că este chiar posibil să funcționeze. Asta te încurajează?

– Va trebui să mă plec înaintea înțelepciunii lui, replică Sylveste. El este medicul, nu eu. Înainte însă de a-mi asuma orice angajament, va trebui să negociem niște termeni.

– Nu va exista niciun termen, zise Sajaki. Și, dacă totuși o să te împotrivești, să nu-ți închipui că nu vom lua în considerare modalități de a te convinge prin intermediul lui Pascale.

– Probabil c-o vei regreta.

Khouri tresări. Pentru a zecea oară în ziua aceea, ceva părea foarte în neregulă. Simțea că și ceilalți percepeau asta, deși în expresiile lor nu se putea citi nimic. Sylveste vorbea prea încrezător în sine – asta era! Prea încrezător în sine pentru cineva care fusese răpit și era pe punctul de a fi silit să treacă printr-o experiență foarte chinuitoare și dureroasă. Dimpotrivă, el vorbea precum cineva aflat pe punctul de a-și dezvălui un atu câștigător.

– O să-l repar pe afurisitul vostru de Căpitan, zise Sylveste, sau cel puțin voi dovedi că nu se poate face – una din două. În schimb, vă voi cere o mică favoare.

– Scuză-mă, interveni Hegazi, când negociezi de pe o poziție slabă, nu ceri favoruri.

– Cine a spus ceva despre o poziție slabă? Sylveste zâmbi din nou, de data asta cu ferocitate nedisimulată și cu ceva care aducea periculos cu satisfacția. Înainte de a pleca din Mantell, cei care m-au capturat mi-au făcut un ultim și mărunt hatâr. Nu cred că ar fi simțit în mod special că mi-ar fi datorat ceva, însă a fost o chestie micuță și le-a îngăduit să vă facă în ciudă, ceea ce, cred eu, îi încânta. La urma urmelor, mă pierdeau – dar n-au văzut niciun motiv pentru care voi să căpătați exact ce credeați că veți căpăta.

– Nu-mi place cum începe, zise Hegazi.

– Crede-mă, spuse Sylveste, în curând îți va plăcea și mai puțin. Acum însă trebuie să pun o întrebare, doar pentru a ne limpezi pozițiile.

– Dă-i drumul! spuse Sajaki.

– Sunteți familiarizați cu conceptul de praf-fierbinte?

– Stai de vorbă cu Ultranauți, replică Hegazi.

– Da, așa este. Voiam doar să mă asigur că nu vă cultivați cine știe ce iluzii. Și mai știți că fragmente de praf-fierbinte pot fi etanșeizate în dispozitive de restricționare mai mici decât gămălia de ac? Evident că știți. Se lovi cu vârful degetului în bărbie, prelungind pauza aidoma unui avocat expert. Ați auzit, desigur, și de vizita lui Remilliod? Căpitanul ultimei luminăluci care a avut relații comerciale cu sistemul Resurgam înainte de sosirea voastră?

– Da, am auzit despre el.

– Remilliod a vândut praf-fierbinte coloniei. Nu multe fragmente, ci doar cât pentru o colonie care ar dori să întreprindă modificări serioase ale peisajului în viitorul apropiat. Din mostrele lui, o duzină sau mai puțin a căzut în mâinile temnicerilor mei. Vreți să continui sau ați ajuns și singuri la pasul următor?

– Mă tem că eu am ajuns, răspunse Sajaki, totuși continuă.

– Una dintre gămăliile acelea de ac este instalată acum în sistemul de vedere pe care Calvin l-a realizat special pentru mine. Nu absoarbe curent și, chiar dacă mi-ați demonta ochii, nu ați putea spune care componentă este bomba. Însă n-ați vrea să faceți așa ceva, deoarece simpla intervenție asupra ochilor mei o va detona, cu o putere suficientă pentru a transforma nava, pe o rază de un kilometru, într-o sculptură din sticlă foarte scumpă și inutilă. Dacă mă ucideți sau dacă îmi faceți rău în măsura în care îmi compromiteți anumite funcții corporale dincolo de o limită prestabilită, dispozitivul se declanșează. E totul clar în privința asta?

– Precum cristalul.

– Perfect! Dacă-i faceți vreun rău lui Pascale, se va întâmpla același lucru: eu pot declanșa bomba în mod deliberat, executând

o serie de comenzi neurale. Sau aș putea pur și simplu să mă sinucid – rezultatul ar fi același. Își încrucișă degetele, radiind ca statuia unui Buddha. Așa deci! Cum vă sună acum niște negocieri?

Sajaki nu rosti nimic parcă pentru o eternitate, examinând neîndoios toate ramificațiile cuvintelor lui. În cele din urmă spuse, fără să-l fi consultat pe Hegazi:

– Putem fi... flexibili.

– Bun. Atunci cred că abia așteptați să-mi auziți condițiile.

– Clocotim de entuziasm.

– Grație celei mai recente neplăceri, spuse Sylveste, am o idee rezonabil de bună despre capacitățile acestei nave. Și bănuiesc că mica voastră demonstrație a fost foarte aproape de capătul timid al spectrului de capacități. Am dreptate?

– Da, deținem... capacități, însă va trebui să vorbești cu Ilia. La ce te-ai gândit?

Sylveste zâmbi.

– Mai întâi, trebuie să mă duceți undeva.

19

Sistemul Delta Pavonis, 2566

Se retraseră pe punte.

Sylveste vizitase încăperea aceasta în perioada petrecută anterior la bordul navei și stătuse aici sute de ore, totuși continua să-l impresioneze. Încercuită de șirurile de scaune goale ce se ridicau spre plafon, lăsa mai degrabă impresia unei săli de tribunal, în care urma să fie judecat un proces spectaculos, cu jurații pregătindu-se să-și ocupe dintr-o clipă în alta locurile în amfiteatru. Judecata părea să plutească în aer, pe punctul de a fi rostită și materializată. Sylveste își examină starea mintală și nu găsi nimic care să semene cu vinovăția, așa că nu se plasă în rolul acuzatului. Simțea totuși o povară. Era povara pe care ar fi putut s-o simtă un funcționar juridic, povara unei sarcini care trebuia executată nu numai în public, ci și la standardele cele mai înalte ale excelenței. Dacă dădea greș, nu doar propria-i demnitate putea fi pusă în joc, ci avea să fie retezat și un lung și complicat lanț de evenimente interconectate ce duceau spre punctul acesta, un lanț care se întindea inimaginabil de departe în trecut.

Privi în jur și zări globul proiector holografic din centrul geometric al încăperii, însă ochii lui abia dacă puteau distinge ce anume

reprezenta, deși existau destule indicii auxiliare care să sugereze că ar fi fost o imagine în timp real a Resurgamului.

– Mai suntem pe orbită? întrebă el.

– Acum, după ce am pus mâna pe tine? Sajaki clătină din cap. Ar fi lipsit de sens. Nu mai avem treabă cu Resurgamul.

– Te îngrijorează posibilitatea ca locuitorii planetei să încerce ceva?

– Recunosc că ne-ar putea incomoda.

Tăcură o clipă, după care Sylveste rosti:

– Resurgamul nu v-a interesat de fapt niciodată, așa-i? Ați venit până aici numai pentru mine. Asta mi se pare aproape o idee fixă.

– A însemnat doar o treabă de câteva luni sau poate nici măcar atât. Sajaki surâse. Din punctul nostru de vedere, bineînțeles. Nu te măguli cu gândul că te-aș fi urmărit ani de zile.

– Din punctul meu de vedere, exact asta ai făcut.

– Punctul tău de vedere nu este valid.

– Și al tău este? Asta vrei să spui?

– Are o... bătaie mai lungă. Iar asta nu înseamnă chiar nimic. Ca să răspund la întrebarea ta anterioară, da, am părăsit orbita Resurgamului. Din clipa în care ai ajuns la bord, am accelerat, îndepărtându-ne de ecliptică.

– Nu ți-am spus unde vreau să mergem.

– Nu, planul nostru a fost pur și simplu să ne distanțăm cu o unitate astronomică de colonie, după care să ne păstrăm accelerația constantă până examinăm situația.

Sajaki pocni din degete și un scaun robotic coborî, înclinându-se lângă el. Se așeză, apoi așteptă să apară alte patru scaune pentru Sylveste și Pascale, Hegazi și Khouri.

– Timp în care, desigur, am anticipat că ne vei ajuta cu Căpitanul.

– Am zis cumva că n-o voi face?

– Nu, zise Hegazi, dar este foarte clar că ai venit cu niște clauze complet neanticipate.

– Nu mă învinuiesc pentru că vreau să obțin tot ce poate fi mai bun dintr-o situație proastă.

– Nici vorbă, clătină din cap Sajaki, însă ar fi util dacă ai fi ceva mai clar în privința cerințelor tale. Nu este rezonabil?

Scaunul lui Sylveste plutea lângă al lui Pascale. Ea îl privea acum cu același aer întrebător de așteptare ca al Ultranauților. „Atât doar că ea știe mai multe", gândi el, de fapt, aproape tot ce era de știut sau cel puțin la fel de multe cât știa el, oricât de neînsemnată ar fi fost partea din adevăr pe care o reprezenta cunoașterea aceea.

– Pot să accesez o hartă a sistemului din poziția asta? întrebă Sylveste. Sigur că da, o pot face în principiu – dar îmi veți acorda libertatea de a proceda ca atare și niște instrucțiuni?

– Hărțile cele mai recente au fost compilate pe când ne apropiam, a zis Hegazi. Le poți accesa din memoria navei și le poți proiecta pe display.

– Atunci arătați-mi cum să procedez. Pentru o vreme, voi fi mai mult decât un simplu pasager... și ar fi bine să vă obișnuiți cu asta.

Avură nevoie de un minut ca să găsească hărțile cuvenite, apoi o jumătate de minut ca să programeze compozitul cuvenit în sfera de proiecție în forma dorită de Sylveste, eclipsând imaginea în timp real a Resurgamului. Imaginea avea forma unui planetariu: orbitele celor unsprezece planete ale sistemului, ale planetoizilor și ale cometelor celor mai mari erau reprezentate prin linii elegant colorate, iar corpurile în sine erau arătate în pozițiile lor relative curente. Deoarece scara adoptată era mare, planetele de tip Terra – printre care se număra și Resurgamul – erau înghesuite în centru: o configurație strânsă de orbite concentrice în jurul stelei Delta Pavonis. Urmau apoi planetele minore, gigantele gazoase și cometele, care ocupau partea mediană a sistemului. După ele erau două planete gazoase mai mici, sub-Jupiter, nici pe departe gigante, un corp de tip plutonian – nu mai mult decât învelișul gol al unei comete capturate, cu doi sateliți. Centura Kuiper de materii prime pentru comete a sistemului era vizibilă în infraroșu sub forma unui banc straniu distorsionat, cu o extremitate noduroasă orientată în direcția opusă stelei. Apoi nu mai exista absolut nimic pe o rază de douăzeci de unități astronomice, adică mai bine de zece

ore-lumină de la stea. Aici puțina materie era doar slab legată de stea; îi simțea câmpul gravitațional, însă orbitele erau lungi de secole și ușor distorsionabile de întâlnirile cu alte corpuri. Învelișul protector al câmpului magnetic al stelei nu se întindea așa mult în exterior, iar obiectele cosmice erau lovite de furtuna neîncetată a magnetosferei galactice, în care erau înglobate câmpurile magnetice ale tuturor stelelor, ca niște vârtejuri micuțe în interiorul unui ciclon mai vast.

Însă volumul acela enorm de spațiu nu era chiar pustiu. La început a apărut doar ca un singur corp... însă asta pentru că scara de mărire prestabilită era prea mare pentru a-i arăta disimularea. Se afla în direcția în care era îndreptat haloul Kuiper și tocmai atracția lui gravitațională bulbucase sfericitatea haloului, trădându-i astfel existența. Obiectul în sine ar fi fost complet invizibil cu ochiul liber, dincolo de un milion de kilometri; distanță sub care vederea lui ar fi fost cea mai mică dintre probleme.

– Cred că o știți, zise Sylveste, deși este posibil ca până acum să nu-i fi acordat prea mare atenție.

– Este o stea neutronică, spuse Hegazi.

– Bravo! Îți mai amintești și altceva?

– Doar că are o pereche, rosti Sajaki. Ceea ce, desigur, nu-i conferă vreun caracter neobișnuit.

– Nu, așa este. Stelele neutronice au adesea planete, despre care se presupune că ar fi resturile condensate ale unor stele binare evaporate. Fie asta, fie planeta a reușit cumva să evite distrugerea când s-a format pulsarul prin explozia supernova a unei stele mai grele. Sylveste clătină din cap. Dar de obicei nu se întâmplă așa. De aceea poate că vă întrebați de ce sunt eu interesat?

– Este într-adevăr o întrebare rezonabilă, zise Hegazi.

– Pentru că la aceasta există ceva straniu.

Mări imaginea, până ce planeta deveni clar vizibilă, rotindu-se în jurul stelei neutronice pe orbita ei ridicol de rapidă.

– Planeta avea o importanță extraordinară pentru amarantini. În artefactele din ultima etapă a civilizației lor, ea apare tot mai

frecvent odată cu apropierea de Eveniment – flama stelară care i-a nimicit.

Știa că acum le captase atenția. Dacă amenințarea cu distrugerea navei le mobilizase nivelul autoconservării, acum le atrăsese complet intelectul. Nu se îndoise niciodată că partea aceasta va fi mai simplă decât cu coloniștii, pentru că echipajul lui Sajaki deținea deja avantajul perspectivei cosmice.

– Și ce este atunci? întrebă Sajaki.

– Nu știu. Asta mă veți ajuta să aflu.

– Crezi că pe planetă s-ar putea să fie ceva? zise Hegazi.

– Sau în interiorul ei. Nu vom ști cu siguranță până nu ne vom apropia considerabil.

– Poate fi o capcană, interveni Pascale. Nu cred că ar trebui să ignorăm posibilitatea asta... mai ales dacă Dan are dreptate în privința concordanței temporale.

– Ce concordanță temporală? spuse Sajaki.

Sylveste își lipi vârfurile degetelor de la cele două palme.

– Bănuiala mea – nu bănuiala, ci concluzia – este că amarantinii au ajuns finalmente la un nivel al dezvoltării care să le permită călătoria în spațiul cosmic.

– Din ce am înțeles cât am fost pe suprafața Resurgamului, spuse Sajaki, în dovezile fosile nu există aproape nimic care să susțină asta.

– Dar așa ceva nici n-ar putea exista, nu? În mod inerent, artefactele tehnologice sunt mai puțin durabile decât elementele mai primitive. Ceramica dăinuie, pe când microcircuitele se transformă în praf. În plus, îngroparea orașului sub obelisc necesita o tehnologie comparabilă cu a noastră. Dacă amarantinii erau capabili de asta, noi nu avem niciun temei pentru a presupune că n-ar fi fost de asemenea capabili să ajungă la limitele sistemului lor solar, poate chiar în spațiul interstelar.

– Crezi că amarantinii au ajuns la alte sisteme?

– Nu exclud posibilitatea respectivă.

Sajaki zâmbi.

– Atunci unde sunt ei acum? Pot accepta că o civilizație tehnologică poate fi nimicită fără urme, dar nu una care să fi ajuns pe alte corpuri cosmice. Ar fi trebuit să fi lăsat ceva în urmă.

– Poate că a făcut-o.

– Planeta de pe orbita stelei neutronice? Crezi că acolo vei găsi răspunsurile la întrebările tale?

– Dacă aș ști asta, n-ar mai trebui să merg acolo. Tot ce vă cer este să-mi permiteți să aflu, adică să mă duceți acolo. Sylveste își rezemă bărbia de vârfurile degetelor alipite. Apropiați-mă cât mai mult posibil de planetă și asigurați-mi în același timp securitatea. Dacă asta va însemna să-mi puneți la dispoziție capacitățile cele mai distrugătoare ale acestei nave, atunci așa să fie.

Hegazi părea fascinat și temător.

– Crezi că vom întâlni ceva când vom ajunge acolo... ceva pentru care vom avea nevoie de arme?

– Nu strică să fim precauți, nu?

Sajaki se întoarse către camaradul său triumvir. Pentru o clipă parcă niciunul dintre ceilalți n-ar fi fost prezent și ceva fulgeră între ei doi, poate la nivelul gândirii mașinilor. Când vorbiră, poate că nu făcură altceva decât să repete discuția pentru urechile lui Sylveste.

– Este posibil ce a zis el despre dispozitivul din ochii lui? Pornind de la ceea ce știm despre nivelul de experiență tehnică de pe Resurgam, ar fi putut ei instala un astfel de implant în timpul pe care l-am acordat noi?

Hegazi nu se grăbi să răspundă.

– Yuuji-san, cred că ar trebui să privim cu toată seriozitatea posibilitatea respectivă.

În mare parte, Voliova se trezi în rezerva de recuperare a unității medicale. Nu trebuia să-i spună nimeni că fusese lipsită de cunoștință mai mult de câteva ore. Era suficient să-și examineze starea minții, senzația că visase, ba încă profund – timp de secole –, pentru a ști că rănile și recuperarea ei nu fuseseră banale. Uneori simți că ți-ai visat întreaga existență în timpul celei mai

scurte moțăieli. Dar nu și acum, fiindcă visele acestea fuseseră pe atât de lungi și de ticsite de evenimente, pe cât erau majoritatea pretențioaselor fabule pretehnologice. Avea impresia că trăise prin volume prăfuite și nemuritoare ale propriilor ei peregrinări.

Își reamintea totuși foarte puține. Da, fusese la bordul acestei nave, apoi nu mai fusese la bord, ci altundeva, deși nu era deocamdată clar unde anume, după care se petrecuse ceva oribil. Își amintea cu adevărat zgomotul și furia – dar ce semnificau ele? Unde fusese?

Vag – temându-se la început că nu era decât un fragment dislocat al visului –, își aminti Resurgamul. După care, lent, evenimentele reveniră, nu ca un talaz sau ca o avalanșă, ci ca o alunecare lentă și uruitoare, un soi de eviscerare a trecutului. Nu aveau nici măcar decența de a reveni în ordine cronologică. Însă, când Voliova le ordonă în conformitate cu propria ei satisfacție, își aminti ultimatumul rostit de glasul ei, care suna destul de straniu, anunțat de pe orbită către planeta ce aștepta dedesubt. Apoi așteptarea în furtună și senzația unei fierbințeli teribile, urmată de o răceală la fel de teribilă în stomac și vederea lui Sudjic în picioare deasupra ei, provocând durerea.

Ușa încăperii se deschise și intră Anna Khouri, singură.

– Ești trează, rosti ea. Mă gândisem eu. Am cerut sistemului să mă anunțe când activitatea neurală îți depășește nivelul compatibil cu gândirea conștientă. E bine că ești iar printre noi, Ilia. O persoană cu mintea întreagă poate fi utilă printre noi.

– De cât timp... Voliova își înghiți cuvintele – sunau întrerupte și împleticite – înainte de a reîncepe. De cât timp sunt aici? Și unde suntem acum?

– Au trecut zece zile de la atac. Noi suntem... voi ajunge și la asta. Este o poveste lungă. Cum te simți?

– M-am simțit și mai rău.

După aceea se întrebă de ce spusese asta, deoarece nu-și putea aminti nicio ocazie când se simțise atât de groaznic, absolut niciuna. Totuși, păreau să fi fost cuvintele potrivite în asemenea circumstanțe.

– Care atac?

– Nu-ți mai amintești multe, așa-i?

– Eu am întrebat prima, Khouri.

Se apropiase de Voliova și camera îi extrudase un scaun paralelipipedic lângă pat.

– Sudjic, zise ea. A încercat să te omoare când am fost pe Resurgam... mai ții minte, nu?

– Nu tocmai.

– Coborâserăm pentru a-l escorta pe Sylveste înapoi în navă.

Voliova tăcu, fiindcă numele acela răsună în mintea ei într-un fel metalic aparte, ca și cum un scalpel tocmai ar fi căzut pe podea.

– Sylveste, da. Țin minte că eram pe punctul să-l aducem în navă. Am reușit, așadar? Sajaki a obținut ce dorea?

– Da și nu, răspunse Khouri după ce reflectă puțin.

– Și Sudjic?

– Ea a vrut să te ucidă din cauza lui Nagorni.

– Nu poți să-i mulțumești pe unii, așa-i?

– Cred că ar fi găsit un pretext, indiferent ce s-ar fi întâmplat. De asemenea, credea că voi fi de partea ei.

– Și?

– Am ucis-o.

– Atunci aș risca să spun că mi-ai salvat viața. Pentru prima dată, Voliova înălță capul de pe pernă; îl simțea ca și cum ar fi fost legat de pat prin cabluri elastice. Khouri, ar trebui realmente să te abții, înainte să devină un obicei. Dar, fiindcă a mai fost și altă moarte... probabil că te poți aștepta ca Sajaki să înceapă să pună întrebări.

Deocamdată n-avea să riște să spună mai multe; avertismentul pe care tocmai îl primise era exact cel pe care orice membru senior al echipajului l-ar fi putut oferi unei rezerve. Nu însemna neapărat – pentru oricine le-ar fi ascultat acum – că Voliova știa mai mult decât ceilalți triumviri despre Khouri.

Totuși, avertismentul fusese îndeajuns de sincer. Mai întâi omorul din sala de antrenamente... apoi cel de pe Resurgam. Khouri nu fusese instigatoarea în niciuna dintre situații, însă, dacă

proximitatea ei față de ambele incidente fusese suficientă pentru a o neliniști pe Voliova, atunci i-ar fi oferit cu certitudine lui Sajaki material pentru gândire. Întrebările se aflau probabil în extremitatea mai blândă a procesului de interogare al triumvirului, dacă s-ar fi ajuns la așa ceva. Poate că Sajaki ar fi optat pentru tortură sau poate chiar pentru o sondare periculoasă a memoriei profunde. Apoi – dacă nu prăjea mintea lui Khouri în decursul procesului – i-ar fi putut afla identitatea de infiltrator, adus la bord pentru a fura cache-ul. Următoarea lui întrebare ar fi fost aproape cu siguranță: câte din astea știa Voliova? Și dacă aprecia că ar fi meritat s-o supună și pe ea unei sondări...

Nu trebuia să se ajungă la așa ceva, își spuse ea.

De îndată ce avea să se înzdrăvenească, trebuia s-o ducă pe Khouri în camera-păianjen unde puteau discuta mai liber. Deocamdată era inutil să speculeze despre lucruri aflate mai presus de controlul ei.

– Ce s-a-ntâmplat după aceea? întrebă ea.

– După ce Sudjic a plecat dintre noi? Chiar dacă n-o să mă crezi, totul a continuat conform planului. Sylveste tot a trebuit escortat la bordul navei, iar Sajaki și cu mine nu fuseserăm răniți.

Voliova se gândi la Sylveste, care se afla acum undeva prin navă.

– Așadar, Sajaki a căpătat realmente ce-și dorea.

– Nu, răspunse precaut Khouri. Asta a fost doar ce a crezut el că a căpătat. Adevărul a fost puțin altul.

În următoarea oră, îi povesti Voliovei tot ce se întâmplase de când Sylveste fusese adus la bordul luminălucii. Informațiile acelea erau cunoscute de tot echipajul; tot ce ar fi fost de așteptat din partea ei să-i spună Voliovei. În același timp însă, Voliova își reaminti că evenimentele pe care le auzea erau filtrate prin percepțiile lui Khouri, care puteau să nu fie neapărat complete sau chiar demne de încredere. Unele nuanțe ale politicii de la bordul navei i-ar fi scăpat lui Khouri; de fapt, ar fi scăpat oricui nu fusese mulți ani la bord. În cele din urmă însă, părea improbabil ca vreo parte majoră din adevăr să nu fi fost relatată, indiferent dacă Khouri știa sau nu. Iar ce-i spuse Voliovei nu era bine... nu era deloc bine.

– Crezi că el a mințit? întrebă Khouri.

– Despre praful-fierbinte? Voliova schiță un fel de ridicare din umeri. Este, desigur, posibil. Remilliod a vândut într-adevăr praf-fierbinte coloniei – am văzut deja dovezile în privința asta –, însă manipularea antimateriei nu-i joacă de copii. Și coloniștii n-ar fi beneficiat de mult timp să-l instaleze în ochii lui Sylveste, presupunând că au așteptat până după atacul asupra lui Phoenix, ceea ce pare probabil. Pe de altă parte, riscul este pur și simplu prea mare pentru a presupune că el a mințit. Nicio scanare de la distanță n-ar putea detecta praful-fierbinte fără să rișteo declanșare... ceea ce-l pune pe Sajaki în impas. El nu poate presupune că Sylveste a mințit. Trebuie să-l creadă pe cuvânt ori să rișteze totul. Cel puțin în felul ăsta riscul este cuantificabil la limită.

– Numești cererea formulată de Sylveste un „risc cuantificabil"?

Voliova chicoti, gândindu-se la solicitarea bărbatului. În toată viața ei, nu fusese niciodată lângă ceva potențial extraterestru; nu fusese, de fapt, lângă nimic care să se situeze cu totul în afara experiențelor ei personale. Cu siguranță, acolo puteau exista multe de la care să învețe, multe lecții pe care le putea asimila. Sylveste n-ar fi trebuit să se fi deranjat cu amenințarea sa.

– Ar fi trebuit să știe că nu era cazul să ne ofere o ispită atât de ademenitoare, zise ea. Știai că steaua aia neutronică mă pusese pe gânduri încă de când intrasem în sistem? În apropierea ei descoperisem ceva – o sursă slabă de neutrino. Pare să se afle în jurul planetei de pe orbita stelei neutronice.

– Și ce ar putea produce neutrino?

– Multe lucruri... dar cu asemenea energie? Nu mă pot gândi decât la niște mașini. La niște mașini foarte avansate.

– Lăsate acolo de amarantini?

– Este o posibilitate, nu?

Voliova zâmbi, cu efort vizibil. Exact așa gândise și ea, dar nu avea rost să-și declare dorințele atât de fățiș.

– Bănuiesc că vom afla când vom ajunge acolo.

Neutrino sunt particule fundamentale: leptoni cu spinul 1/2. Ei sunt de trei forme: electronic, muonic și tau, în funcție de reacțiile nucleare care le-au dat naștere. Însă pentru că au masă – pentru că au viteza cu o fracțiune mai mică decât a luminii –, neutrino oscilează între formele acelea în timpul deplasării. Până când senzorii navei au interceptat neutrino, ei erau un amestec al celor trei forme posibile, greu de descâlcit. Dar pe măsură ce distanța până la steaua neutronică s-a redus – și odată cu ea, timpul disponibil pentru neutrino să oscileze, îndepărtându-se de starea în care fuseseră creați –, amestecul de forme a devenit tot mai dominat de un tip specific de neutrino. Spectrul energetic a devenit de asemenea mai ușor de citit, iar variațiile dependente de timp din forța sursei erau acum mai simplu de urmărit și de interpretat. Când distanța dintre navă și steaua neutronică a ajuns la o cincime de unitate astronomică – aproximativ douăzeci de milioane de kilometri –, Voliova avea o idee mult mai clară despre cauza fluxului constant de particule, dominat de forma cea mai grea de neutrino: tau.

Iar cele aflate au tulburat-o enorm.

A decis totuși să aștepte până ajungeau mai aproape, înainte de a împărtăși echipajului temerile ei. La urma urmelor, Sylveste continua să-i controleze, așa că părea improbabil ca neliniștile femeii să-l abată major de la cursul lui actual de acțiune.

Khouri se obișnuia cu moartea.

Unul dintre aspectele iritante ale simulărilor Voliovei era felul cum treceau în mod obișnuit dincolo de punctul în care orice observator real ar fi fost omorât sau ar fi fost cel puțin atât de grav rănit, încât n-ar fi fost capabil să perceapă orice alte evenimente ulterioare, cu atât mai puțin să poată avea vreo influență asupra lor. Așa cum se întâmpla acum. Ceva țâșnise din Cerber – o armă nespecificată, capabilă de un nivel arbitrar de distrugere – și nimicise fără dificultate luminăluca. Nimic n-ar fi putut supraviețui atacului aceluia, dar conștiința imaterială a lui Khouri continua să fie prezentă cu încăpățânare, privind fragmentele sfârtecate ce se

îndepărtau, plutind leneș într-un halo trandafiriu al propriilor lor măruntaie ionizate. Era, bănuia ea, felul Voliovei de a-i băga în cap ceva.

– Vrei să spui că n-ai auzit niciodată de întărirea moralului? o întrebase Khouri.

– Am auzit, replicase Voliova, dar întâmplător nu sunt de acord. Ce ai prefera: să fii veselă și moartă sau speriată și vie?

– Însă eu continui oricum să mor. De ce ești atât de convinsă că vom da de necazuri când vom ajunge acolo?

– Nu fac altceva decât să plec de la scenariul cel mai nefavorabil, răspunsese deprimant Voliova.

În ziua următoare, Voliova se simți îndeajuns de refăcută pentru a discuta cu Sylveste și cu soția lui. Când ei intrară în rezerva medicală, femeia stătea în capul oaselor în pat, cu un compad în poală, derulând o sumedenie de scenarii de atac, pe care intenționa să le testeze ulterior pe Khouri. Închise grăbită display-ul și-l înlocui cu ceva mai puțin amenințător, deși se îndoia că pentru Sylveste codul criptat al simulărilor ei ar fi fost inteligibil; propriile ei mâzgăleli îi păreau uneori un limbaj privat pe care doar ea îl stăpânea fluent.

– Ești vindecată acum, rosti Sylveste și se așeză lângă ea, flancat de Pascale. Asta-i bine.

– Pentru că ții la binele meu sau pentru că ai nevoie de cunoștințele mele speciale?

– Pentru cele din urmă, evident. Ilia, între noi doi nu există iubire, așa că de ce să pretind altceva?

– Nici n-aș visa altceva. Puse compadul deoparte. Khouri și cu mine am purtat o discuție despre tine. Eu – sau noi – am concluzionat că ar fi mai bine să plecăm de la prezumția nevinovăției tale. Așa că deocamdată poți să consideri că eu cred că tot ce ne-ai spus, își atinse fruntea cu un deget, este perfect adevărat. Bineînțeles, îmi rezerv dreptul de a modifica această apreciere în orice moment din viitor.

– Cred că-i cel mai bine pentru noi toți dacă am adopta linia asta de gândire, zise Sylveste. Și te asigur, de la savant la savant, că este absolut adevărat. Și, de asemenea, nu-i vorba doar despre ochii mei.

– Planeta...

– Cerber, da. Presupun că te-au informat.

– Te aștepți să găsești acolo ceva care ar putea fi asociat cu extincția amarantinilor. Da, măcar atât am înțeles.

– Știi despre amarantini?

– Teoriile acceptate. Își ridică iarăși compadul și derulă iute la o serie de documente descărcate din Cuvier. Sigur că da, foarte puține din astea sunt munca ta, dar am și biografia, care transmite multe din speculațiile tale.

– Formulate din punctul de vedere al unui sceptic, rosti Sylveste privind spre Pascale; o mișcare vizibilă a capului, fiindcă era imposibil să-i apreciezi direcția privirii bazându-te pe ochi.

– Evident. Totuși, esența teoriilor tale este clară. În cadrul paradigmei respective sunt de acord că Cerber/Hades prezintă un anume interes.

Sylveste aprobă din cap, impresionat în mod vizibil că își reamintise denumirea corespunzătoare a sistemului binar stea neutronică /planetă de care se apropiau acum.

– Ceva i-a atras acolo pe amarantini în ultimele lor zile și vreau să știu ce a fost.

– Și te îngrijorează că acel ceva poate să fi avut legătură cu Evenimentul?

– Da, mă îngrijorează. Răspunsul lui nu era tocmai cel așteptat de Voliova. Dar m-ar fi îngrijorat încă și mai mult dacă l-am fi ignorat total. La urma urmelor, poate fi vorba despre o amenințare la adresa propriei noastre siguranțe. Dacă aflăm ceva, vom avea cel puțin șansa de a evita aceeași soartă.

Voliova își atinse gânditor buza inferioară cu vârful unui deget.

– Este posibil ca amarantinii să fi gândit la fel.

– Atunci este mai bine să abordăm situația de pe o poziție de putere. Sylveste își privi din nou soția. Să fiu sincer, sosirea voastră a fost providențială. Finanțarea de către Cuvier a unei expediții ar

fi fost imposibilă, chiar dacă aș fi putut convinge colonia de importanța ei. Și chiar dacă ar fi întreprins-o până la urmă, nimic din ce ar fi pregătit ei n-ar fi egalat capacitățile ofensive ale acestei nave.

– Mica demonstrație a puterii noastre de foc a fost destul de nepotrivită, nu?

– Poate că da; totuși, dacă n-ar fi existat, eu n-aș fi fost niciodată eliberat.

Femeia oftă.

– Aceasta, din păcate, este exact ideea mea.

După aproape o săptămână – când nava ajunsese la mai puțin de douăsprezece milioane de kilometri de Cerber/Hades și se poziționase pe orbită în jurul stelei neutronice –, Voliova convocă o reunire a întregului echipaj și a oaspeților lor pe puntea navei. Acum, își spuse ea, era momentul să releve că temerile ei cele mai profunde fuseseră într-adevăr justificate. Îi venea destul de greu, dar cum ar fi privit problema Sylveste? Ceea ce urma să spună ea nu numai că ar fi confirmat că se apropiau de ceva periculos, ci ar fi atins de asemenea ceva cu o profundă semnificație personală pentru bărbat. Voliova nu era în general o judecătoare iscusită a caracterelor umane – iar Sylveste era o ființă mult prea complexă ca să cedeze înaintea unei simple analize –, dar nu vedea nicio altă cale prin care vestea ei să fie altfel decât dureroasă.

– Am descoperit ceva, începu ea după ce se făcu liniște. De fapt, am făcut descoperirea mai demult: o sursă de neutrino în apropiere de Cerber.

– Când anume ai descoperit-o? întrebă Sajaki.

– Înainte să ajungem pe orbita Resurgamului. Privind cum expresia i se întunecă, Voliova adăugă: N-a fost nimic care să merite să vă anunț, triumvire. La momentul acela, nu știam nici măcar că vom fi trimiși aici. Iar natura sursei era foarte neclară.

– Dar acum? interveni Sylveste.

– Acum am o idee... mai clară. Pe măsură ce ne-am apropiat de Hades, a devenit evident că emisiile sursei erau neutrino-tau

puri, cu un spectru energetic particular, ba chiar unic printre amprentele tuturor tehnologiilor omenești.

– Ai descoperit aici ceva omenesc? zise Pascale.

– Așa am presupus.

– O propulsie a Agregaților, spuse Hegazi și Voliova încuviință scurt din cap.

– Da, zise ea. Doar propulsiile Agregaților produc amprente neutrino-tau care să corespundă cu sursa de pe orbita lui Cerber.

– Atunci aici există altă navă? întrebă Pascale.

– A fost prima mea presupunere, spuse Voliova pe un ton ușor neliniștit. Și, de fapt, nici n-a fost complet eronată. Șopti comenzi în brățară, iar display-ul sferic central se activă și începu să ruleze o rutină pe care o pregătise înaintea întrunirii. A fost însă important să așteptăm până ajungeam suficient de aproape pentru identificarea vizuală a sursei.

Sfera îl arăta pe Cerber. Obiectul cosmic de mărimea satelitului natural al Pământului aducea cu o versiune mai puțin atrăgătoare a Resurgamului: gri monoton și ciuruit de cratere. Era de asemenea întunecat; Delta Pavonis se găsea la zece ore-lumină depărtare, iar cealaltă stea apropiată – Hades – nu oferea aproape deloc lumină. Deși se născuse pârjolitor de fierbinte în explozia unei supernove, micuța stea neutronică se răcise de mult timp în infraroșu și era vizibilă pentru ochiul liber doar când câmpul său gravitațional transforma stelele de pe fundal în arcuri de lumină deformată. Însă, chiar dacă Cerber ar fi fost scăldat în lumină, nu exista niciun indiciu a ceva ce i-ar fi putut atrage pe amarantini. Scanările cele mai bune ale Voliovei mapaseră suprafața la o rezoluție doar de ordinul kilometrilor, așa că în etapa aceasta nu puteau fi decise prea multe. Ea studiase însă mult mai detaliat corpul de pe orbita lui Cerber.

Voliova transfocă acum pe el. La început nu se văzu decât o pată alb-cenușie, ușor alungită, pe fundalul stelelor, având într-o parte linia conturului lui Cerber. Așa o văzuse ea cu câteva zile în urmă, înainte ca nava să-și fi activat toți senzorii la distanță mare. Dar chiar și atunci îi fusese greu să-și ignore bănuielile. Iar pe măsură ce apăreau mai multe amănunte, îi era și mai greu.

Pata căpăta acum atribute definite de soliditate și formă. Era vag conică, cumva ca un ciob de sticlă. Voliova înconjură obiectul cu o grilă dimensională, pentru a-i arăta mărimea aproximativă. Avea cel puțin trei-patru kilometri de la o extremitate la alta.

– La rezoluția asta, zise ea, emisia de neutrino a dovedit două surse distincte.

Le indică: pete verzi-cenușii, plasate de ambele părți ale capătului mai gros al formei conice. Odată cu dezvăluirea detaliilor, se văzu că petele păreau atașate de corpul ciobului prin intermediul unor traverse elegante, orientate spre înapoi.

– O luminălucă, zise Hegazi.

Avea dreptate; în ciuda rezoluției relativ grosolane, nu încăpea nicio îndoială. Se uitau la altă navă, foarte asemănătoare cu a lor. Cele două surse individuale de emisii de neutrino proveneau de la cele două motoare Agregate montate pe fuzelaj.

– Motoarele sunt inactive, spuse Voliova, totuși emit un flux stabil de neutrino, chiar și când nava nu accelerează.

– O poți identifica? întrebă Sajaki.

– Nu este nevoie, interveni Sylveste și calmul profund al vocii lui îi surprinse pe toți. Știu ce navă este.

Pe display, valul final de detalii pâlpâi peste navă și imaginea se mări până umplu aproape toată sferă. Acum se vedea clar că nava era avariată, eviscerată, ciuruită de indentații sferice uriașe; pe sute de metri pătrați carcasa fusese jupuită și dezvăluia o complexitate întortocheată și cumva dezgustătoare de substraturi, care n-ar fi trebuit niciodată să fie expuse vidului.

– Deci? rosti Sajaki.

– Este epava lui *Lorean*, răspunse Sylveste.

20

În drum spre Cerber/Hades, 2566

Calvin se materializă în clinica medicală a luminălucii, continuând să fie așezat în mod distonant în enormul lui fotoliu cu spătar înalt și curbat.

– Unde suntem? întrebă el, frecându-și cu degetul colțul unui ochi de parcă tocmai se trezise dintr-un somn satisfăcător de profund. Tot pe orbita rahatului ăluia de planetă?

– Am plecat de la Resurgam, răspunse Pascale care stătea pe scaunul de lângă Sylveste, care, la rândul lui, era întins pe masa de operații, complet îmbrăcat și conștient. Ne aflăm la marginea heliosferei lui Delta Pavonis, lângă sistemul Cerber/Hades. Au găsit-o pe *Lorean*.

– Scuze, dar nu cred că te-am auzit bine.

– Ba da, m-ai auzit perfect. Voliova ne-a arătat-o și este clar aceeași navă.

Calvin se încruntă. Ca Pascale și ca Sylveste, el presupusese că *Lorean* nu se mai afla de acum în preajma sistemului Resurgam. Alicia și ceilalți răzvrătiți o furaseră pentru a reveni la Yellowstone, de mult, pe vremea primelor zile ale coloniei Resurgam.

– Cum poate fi *Lorean*?

– Nu știm, răspunse Sylveste. Știm doar ce ți-am spus. Ești în aceeași beznă ca noi toți.

În asemenea momente din conversațiile lor, obișnuia să introducă o împunsătură la adresa lui Calvin, însă de data asta ceva îl făcu să-și țină limba.

– Este intactă?

– A fost atacată de ceva.

– Supraviețuitori?

– Mă îndoiesc. A fost serios avariată. Indiferent cine ar fi fost, atacatorul a sosit rapid, altfel ei ar fi încercat să fugă.

Calvin tăcu câteva secunde, apoi zise:

– În cazul acesta, Alicia trebuie să fi murit. Îmi pare rău.

– Nu știm ce a fost sau cum s-a lansat atacul, spuse Sylveste, dar este posibil ca în scurt timp să aflăm ceva.

– Voliova a lansat o sondă, continuă Pascale. Un robot capabil să parcurgă foarte rapid distanța până la *Lorean*. De acum ar trebui să fi ajuns. A zis că va intra în navă și va găsi orice dovezi electronice s-ar fi păstrat.

– Și apoi?

– Vom ști ce i-a omorât.

– Dar asta nu va fi îndeajuns, nu-i așa? Indiferent ce ați afla din *Lorean*, nu va fi îndeajuns pentru a te face să te întorci, Dan. Te cunosc prea bine.

– Doar crezi că mă cunoști, replică Sylveste.

Pascale se ridică și tuși încet.

– Putem amâna discuția asta pentru mai târziu? Dacă nu puteți coopera, Sajaki nu va avea ce face cu niciunul dintre voi, individual.

– Este irelevant ce gândește el despre mine, zise Sylveste. Sajaki trebuie să facă orice i-aș spune.

– Are dreptate, încuviință Calvin.

Pascale ceru încăperii să extrudeze un scriptoriu cu comenzi și afișaje în stil Resurgam. Își produse un scaun și se așeză sub fațada fildeșie curbată a scriptoriului. După aceea apelă o hartă a conexiunilor de date din unitate și începu să stabilească legăturile necesare între modulul lui Calvin și sistemele medicale ale

unității. Parcă ar fi țesut ceva foarte complicat în aer. Pe măsură ce conexiunile fură create, Calvin le validă și o anunță dacă să crească ori să diminueze lățimea de bandă pe anumite căi neurale sau dacă erau necesare topologii suplimentare. Procedurile durară numai câteva minute, iar când se încheiară, Calvin putea să folosească echipamentele servomecanice ale clinicii, determinând un grup de brațe cu vârfuri din aliaje să coboare din plafon ca sculptura unei meduze.

– Habar n-aveți ce simt, rosti el. Este prima dată după mulți ani când am putut acționa asupra unei părți din universul fizic... n-am mai făcut-o de când ți-am reparat pentru prima oară ochii.

Pe când vorbea, brațele multiarticulate executară un dans pâlpâitor: lame, lasere, gheare, manipulatoare moleculare și senzori secerară aerul într-o volbură de argint feroce.

– Foarte impresionant! zise Sylveste simțind curentul de aer pe obraji. Te rog doar să fii atent.

– Ți-aș putea reconstrui ochii într-o singură zi, spuse Calvin. I-aș putea face mai buni decât au fost vreodată. I-aș putea face să pară omenești – la dracu', cu tehnologia de aici, aș putea implanta ochi omenești la fel de ușor!

– Nu vreau să-i reconstruiești, zise Sylveste. În clipa de față, ei sunt unicul meu atu față de Sajaki. Mulțumește-te să repari ce a făcut Falkender.

– Ah, da, uitasem de asta. Calvin, care în esență rămânea imobil, arcui o sprânceană. Ești sigur că procedura asta este înțeleaptă?

– Fii doar atent ce împungi pe acolo!

Alicia Keller Sylveste fusese ultima lui soție înainte de Pascale. Se căsătoriseră pe Yellowstone, în anii lungi în care expediția Resurgam fusese plănuită în detalii minuțioase. Fuseseră împreună la fondarea Cuvierului și lucraseră în armonie în primii ani ai săpăturilor. Ea fusese sclipitoare, poate chiar într-o măsură prea mare ca să se simtă confortabil în interiorul orbitei soțului. Cu gândire independentă, începuse să se îndepărteze de el – atât personal, cât și profesional – când intraseră în al treilea lor deceniu

pe Resurgam. Alicia nu era singura convinsă că aflaseră suficiente date despre amarantini și că era timpul ca expediția – care nu intenționase niciodată să fie permanentă – să revină la Epsilon Eridani. În definitiv, dacă nu aflaseră nimic zguduitor în treizeci de ani, nu exista nicio promisiune că următorii treizeci de ani sau următorul secol vor aduce orice mai copleșitor. Alicia și susținătorii ei credeau că amarantinii nu meritau o studiere mai detaliată și că Evenimentul fusese doar un accident nefericit, lipsit de orice semnificație cosmică reală. Teoria părea perfect rațională. La urma urmelor, amarantinii nu erau unica specie dispărută cunoscută de oameni. În sfera spațiului cosmic explorat, aflată în permanentă extindere, era perfect posibil să se descopere și alte culturi, cu comori arheologice care așteptau să fie dezgropate. Facțiunea Aliciei aprecia că Resurgamul trebuia abandonat și că mințile cele mai strălucite ale coloniei trebuiau să revină pe Yellowstone și să abordeze ținte noi de studiu.

Facțiunea lui Sylveste se manifesta vehement în direcția opusă. La momentul respectiv, Alicia și Sylveste erau deja separați, dar, în adâncul inamiciției lor, fiecare păstra un respect obiectiv față de capacitățile celuilalt. Iubirea se ofilise, admirația detașată rămăsese.

Apoi venise revolta. Facțiunea Aliciei făcuse exact ce amenințase dintotdeauna că va face: abandonase Resurgamul. Neputând convinge restul coloniei să-i însoțească, membrii ei furaseră *Loreanul* de pe orbită. Revolta fusese lipsită de vărsare de sânge, dar, prin furtul navei, facțiunea Aliciei cauzase coloniei un rău mult mai insidios. *Lorean* conținuse toate navetele intrasistem, ceea ce însemna restricționarea coloniștilor la suprafața planetei. Ei nu dispuseseră de mijloace pentru repararea sau modernizarea centurii de sateliți de comunicații până la sosirea lui Remilliod, după câteva decenii. După plecarea Aliciei, servitorii, tehnologia de replicare și implanturile fuseseră în număr extrem de limitat.

Acum se dovedea că facțiunea lui Sylveste fusese cea norocoasă.

– Intrare jurnal de bord, rosti spectrul Aliciei plutind imaterial pe punte. Douăzeci și cinci de zile de Resurgam. Pe drumul de plecare s-a decis, împotriva părerii mele, să ne apropiem

de steaua neutronică. Alinierea este favorabilă – nu ne îndepărtează foarte mult de cursul planificat spre Eridani, iar întârzierea netă va fi minusculă prin comparație cu anii de zbor care ne așteaptă oricum.

Femeia nu era tocmai cum și-o amintea Sylveste. Trecuse totuși mult timp. Nu i se mai părea plină de ură, ci doar excentrică. Purta haine verde-închis de un model pe care nimeni nu-l mai purtase în Cuvier după revoltă, iar coafura îi părea aproape teatrală prin vechime.

– Dan era convins că aici există ceva important, însă dovezile n-au apărut niciodată.

Asta îl surprinse. Alicia vorbea cu mult înainte de dezgroparea obeliscului cu straniile lui inscripții ca un planetariu. Oare obsesia lui fusese atât de intensă încă de atunci? Era perfect posibil, totuși înțelegerea respectivă nu era plăcută. Alicia avea dreptate în ceea ce spunea. Dovezile lipsiseră.

– Am văzut ceva curios, urmă Alicia. Impactul unei comete pe Cerber, planeta care orbitează steaua neutronică. Asemenea impacturi sunt destul de rare, dată fiind depărtarea de roiul Kuiper principal, și în mod firesc ne-a atras atenția. Dar, când am fost destul de aproape pentru a examina suprafața lui Cerber, nu am zărit semnul vreunui nou crater de impact.

Sylveste simți cum i se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă. „Și?", se pomeni el rostind tăcut, ca și cum Alicia ar fi stat cu adevărat înaintea lor pe punte și n-ar fi fost doar o proiecție extrasă din băncile de memorie ale navei avariate.

– N-a fost ceva ce puteam ignora, spuse femeia. Chiar dacă părea să ofere susținere tacită teoriei lui Dan că sistemul Hades/Cerber este ciudat. De aceea ne-am modificat cursul pentru a ne apropia. Făcu o pauză. Dacă găsim ceva important, ceva ce nu putem explica, nu cred că vom avea alternativă etică decât să informăm Cuvierul. Altfel nu vom mai putea ține niciodată fruntea sus ca oameni de știință. Oricum mâine vom ști mai multe. Până atunci vom ajunge în raza sondei.

– Cât mai este? o întrebă Sylveste pe Voliova. Cât a mai continuat cu intrări în jurnal?

– Cam o zi, răspunse femeia.

Acum se găseau în camera-păianjen, ferite – sau așa dorea Voliova să creadă – de ochii iscoditori ai lui Sajaki și ai celorlalți. Nu ascultaseră tot ce avusese Alicia de spus, fiindcă simplul act de a cerne prin înregistrările vorbite era consumator de timp și secătuitor de energie. Începea totuși să se contureze forma de bază a adevărului, iar aceasta nu era nici pe departe încurajatoare. Ceva atacase brusc și decisiv echipajul Aliciei, lângă Cerber. În scurt timp, Voliova și tovarășii ei de echipaj aveau să afle mai multe despre pericolul spre care se îndreptau.

– Îți dai seama, spuse Voliova, că, dacă vom avea necazuri, va trebui să intri în turelă.

– Nu cred că ăsta ar fi neapărat lucrul cel mai bun, zise Khouri, după care adăugă, justificându-se: Amândouă știm că recent au existat unele evenimente neliniștitoare asociate turelei.

– Da. Ba chiar, în timpul... convalescenței mele, m-am convins că știi mai multe decât recunoști. Voliova se destinse, lăsându-se pe spate pe plușul maro al fotoliului, și se jucă cu comenzile de bronz din față. Cred că mi-ai spus adevărul când ai zis că te-ai infiltrat în navă. În același timp însă, cred că asta a fost cam totul. Restul a fost o minciună, concepută să-mi satisfacă curiozitatea și deopotrivă să mă împiedice să prezint problema restului Triumviratului... și a avut bineînțeles succes. Au existat totuși prea multe lucruri pe care nu mi le-ai explicat satisfăcător. De pildă, arma-cache. Când a funcționat anormal, de ce s-a orientat singură spre Resurgam?

– Era ținta cea mai apropiată.

– Îmi pare rău, prea superficial. Era ceva *legat de* Resurgam, nu? Și faptul că te-ai infiltrat în navă doar după ce ne-ai știut destinația... de acord, un loc îndepărtat ar fi fost cel mai potrivit pentru o tentativă de preluare a cache-ului. Poate că ai fost ingenioasă, Khouri, dar era imposibil să preiei vreodată controlul

armelor acelea, fie de la mine, fie de la restul Triumviratului. Își duse palma sub bărbie. De aceea apare întrebarea evidentă. Dacă povestea ta inițială n-a fost adevărată, ce faci la bordul navei? O privi, așteptând un răspuns. Ai putea la fel de bine să-mi spui acum, deoarece fac prinsoare că următorul care te va întreba același lucru va fi Sajaki. Este imposibil să-ți fi scăpat atenției că are propriile lui bănuieli, mai ales după ce au murit Kjarval și Sudjic.

– Eu n-am avut nicio legătură... Apoi însă glasul lui Khouri își pierdu convingerea. Sudjic avea propria ei vendetă împotriva ta – asta n-a avut nicio legătură cu mine.

– Însă eu îți dezactivasem armele costumului. Numai eu puteam anula comanda respectivă, dar n-o puteam face, fiindcă eram prea ocupată cu propria mea moarte. Cum ai izbutit să le activezi, ca s-o poți omorî pe Sudjic?

– A făcut-o altcineva. Khouri făcu o pauză, după care continuă: Mai precis, *altceva.* Același altceva care a intrat în costumul lui Kjarval și a făcut-o să mă atace în ședința de antrenament.

– Adică n-a fost propria ei voință?

– Nu tocmai. Nu cred că am fost persoana cea mai dragă ei din univers, dar sunt destul de sigură că nu plănuise să mă ucidă în sala de antrenamente.

Erau multe informații ce trebuiau asimilate, chiar dacă, finalmente, lăsau impresia adevărului.

– Atunci ce s-a întâmplat – exact?

– Chestia din costumul meu trebuia să aranjeze lucrurile astfel ca eu să fac parte din echipa de recuperare a lui Sylveste. Unica opțiune era eliminarea lui Kjarval.

Da, aproape că putea vedea logica succesiunii evenimentelor. Ea nu pusese niciodată sub semnul întrebării felul cum murise Kjarval. Păruse foarte probabil că cineva din echipaj o va ataca pe Khouri, mai ales Kjarval sau Sudjic. Cu o probabilitate la fel de egală, una sau alta dintre ele ar fi atacat-o cu siguranță pe Voliova în scurt timp. Ambele evenimente se petrecuseră, însă acum le vedea ca parte din altceva, încrețituri unduitoare a ceva ce nu pretindea că ar fi înțeles,

dar care se deplasa pe furiș, aidoma unui rechin, dedesubtul suprafeței evenimentelor.

– De ce era atât de important să faci parte din echipa de recuperare a lui Sylveste?

– Eu... Khouri fusese gata să spună ceva, dar acum se poticni. Nu sunt sigură că-i momentul potrivit, Ilia, tocmai acum când suntem atât de aproape de ceea ce a distrus-o pe *Lorean*.

– Nu te-am adus aici doar ca să admiri panorama, în cazul în care gândeai altceva. Mai ții minte ce am spus despre Sajaki? Ai de ales între mine acum – persoana din navă care-ți este cel mai apropiată de un prieten sau aliat – ori Sajaki mai târziu, cu niște hardware la care nici măcar n-ai vrea să te gândești.

Nu exagera într-adevăr prea mult. Tehnicile de sondare ale lui Sajaki nu erau tocmai cele mai subtile.

– O să-ncep atunci de la început. Se părea că vorbele lui Voliova își atinseseră scopul; asta era bine, fiindcă altfel ar fi trebuit să se gândească la aplicarea propriilor ei metode de coerciție. Faptul că am fost soldat... toată partea aceea a fost adevărată. Cum am ajuns pe Yellowstone... este mai complicat. Nici acum nu sunt sigură cât la sută a fost accident și cât la sută a fost lucrătura ei. Tot ce știu este că ea mă alesese de mult pentru misiunea asta.

– Cine este „ea"?

– Să fiu sinceră, nu știu. Cineva cu multă putere în Orașul Abisului, poate chiar pe întreaga planetă. Își spunea Mademoiselle. A fost grijulie să nu folosească niciodată un nume real.

– Descrie-o. Poate fi o persoană cunoscută de noi, cineva cu care am avut de-a face în trecut.

– Mă îndoiesc. Nu era... Khouri făcu o pauză. Nu era una dintre voi. Poate că fusese odată, dar nu acum. Am avut impresia că trăise mult timp în Orașul Abisului, dar că ajunsese la putere abia după Epidemia Fuziunii.

– A ajuns la putere și eu n-am auzit de ea?

– Tocmai asta era esența puterii ei. Nu bătea la ochi și nu trebuia să-și facă prezența cunoscută pentru a realiza ceva. Se îngrijea doar să se-ntâmple chestii urâte. Nu era nici măcar bogată,

dar prin abilitate controla mai multe resurse decât oricare altul de pe planetă. Totuși, nu îndeajuns ca să facă rost de o navă... și de aceea a avut nevoie de voi.

Voliova aprobă din cap.

– Ai spus că s-ar putea ca odată să fi fost una dintre noi. Cum adică?

Khouri șovăi.

– Nimic evident, totuși bărbatul care lucra pentru ea – își spunea Manoukhian – fusese în mod clar Ultranaut. A strecurat destule aluzii ca să sugereze că o găsise în spațiu.

– O găsise... adică o salvase?

– Mie așa mi s-a părut. În plus, avea niște sculpturi din metal zimțat... mai exact, așa am crezut inițial, că erau sculpturi. Ulterior au început să pară ca resturi din epava unei nave. Ca și cum le-ar fi ținut în preajmă ca pe niște suvenire.

Ceva zgândări memoria lui Voliova, dar îngădui pentru moment procesului gândirii să rămână sub nivelul conștient.

– Ai văzut-o bine?

– Nu. Am văzut o proiecție și nu era obligatoriu să fi fost autentică. Trăia în interiorul unui palanchin, ca toți ermeticii.

Voliova știa câte ceva despre ermetici.

– Nu trebuia neapărat să fi fost așa ceva. Un palanchin putea fi pur și simplu un mod de a-i masca identitatea. Dacă am ști mai multe despre originea ei... Manoukhian acela ți-a mai spus altceva?

– Nu. Ar fi dorit s-o facă – mi-am dat seama de asta –, însă a izbutit să nu divulge nimic util.

– De ce crezi că ar fi vrut să-ți spună? se aplecă Voliova spre Khouri.

– Pentru că era stilul lui. Nu tăcea o clipă. Cât m-a plimbat de colo colo, mi-a povestit întruna despre toate chestiile pe care le făcuse și despre toți oamenii faimoși pe care-i cunoscuse. Mai puțin cele asociate lui Mademoiselle. Acela era un subiect închis, poate fiindcă lucra pentru ea. Era clar însă că-l mânca pur și simplu limba să-mi povestească.

Voliova răpăi degetele pe fascii.

– Poate c-a găsit o cale.

– Nu-nțeleg.

– Nici nu m-aș fi așteptat să înțelegi. N-a fost vorba nici despre ceva ce ți-a spus... însă cred că *a găsit* o cale de a-ți spune adevărul.

Procesul de reamintire pe care-l suprimase cu o clipă mai devreme clintise într-adevăr ceva. Voliova își aminti momentul recrutării lui Khouri, examinarea la care o supusese după ce fusese adusă la bord.

– Desigur, urmă ea, nu pot fi încă sigură...

Khouri o privi cu atenție.

– Ai găsit ceva la mine, așa-i? Ceva implantat de Manoukhian?

– Da. Inițial a părut destul de inocent. Din fericire, am un defect bizar, uzual printre aceia dintre noi pasionați de științe... Niciodată, dar *niciodată*, nu arunc nimic.

Era adevărat; eliminarea lucrului pe care-l găsise ar fi necesitat o cheltuială de efort mai mare decât simpla lui abandonare în laborator. La momentul respectiv, păruse ceva inutil – la urma urmelor, nu era decât un ciob –, însă acum putea să deruleze o analiză compozițională pe așchia metalică extrasă din Khouri.

– Dacă am dreptate, zise ea, și dacă i-a aparținut lui Manoukhian, atunci ne-ar putea spune ceva despre Mademoiselle. Poate chiar identitatea ei. În același timp însă tot va trebui să-mi spui ce voia ea să faci. Știm deja că într-un fel sau altul îl implică pe Sylveste.

Khouri încuviință.

– Așa este. Și mă tem că asta-i partea care nu-ți va plăcea *cu adevărat*.

– Am terminat o examinare mai detaliată a suprafeței lui Cerber de pe orbita actuală, spuse proiecția Aliciei, dar tot nu există dovezi ale impactului cometei. Da, sunt multe cratere, însă niciunul recent. Iar asta este pur și simplu lipsit de sens.

Expuse singura teorie plauzibilă pe care o aveau: cometa fusese distrusă chiar înainte de impact. Până și explicația aceea implica utilizarea unei forme de tehnologii defensive, dar cel puțin evita paradoxul caracteristicilor neschimbate de pe suprafață.

– N-am văzut totuși, zise Alicia, nici urmă de așa ceva, iar pe suprafață nu există cu certitudine dovezi de structuri tehnologice. Am decis să lansăm către Cerber o escadrilă de sonde, care ar putea descoperi orice am fi scăpat noi din vedere – mașini ascunse în peșteri sau în canioane aflate sub unghiul nostru de vedere – și ar putea de asemenea provoca un gen de răspuns, dacă acolo există sisteme automate.

Într-adevăr, gândi Sylveste caustic, provocaseră un gen de răspuns, însă era aproape sigur că nu fusese ceea ce anticipase Alicia.

Voliova localiză următorul segment din narațiunea Aliciei. Sondele plecaseră: vehicule spațiale automate, minuscule, fragile și delicate ca niște libelule. Căzuseră către suprafața lui Cerber – nu exista o atmosferă care să le frâneze coborârea – și se opriseră în ultima clipă, prin jeturi scurte de flăcări de fuziune. Pentru o vreme, văzute din punctul de vedere al lui *Lorean*, fuseseră scântei de lumină pe fundalul permanent cenușiu al planetei. Dar, pe măsură ce se micșoraseră, scânteile rămăseseră un memento al faptului că până și Cerber mic și mort era cu ordine de magnitudine mai mare decât majoritatea creațiilor omului.

– Intrare jurnal de bord, spuse Alicia după o lacună din narațiune. Sondele raportează ceva neobișnuit... datele sosesc chiar acum. Privi într-o parte, consultând un display aflat în exteriorul volumului proiecției. Activitate seismică pe suprafață. Ne așteptaserăm s-o vedem deja, dar până acum crusta nu s-a clintit deloc, deși orbita planetei nu este tocmai circulară și ar trebui să existe tensiuni mareice. Este aproape ca și cum sondele ar fi declanșat-o, dar așa ceva ar fi de-a dreptul ridicol.

– Nu-i mai ridicol decât posibilitatea ca o planetă să șteargă dovezile impactului unei comete pe suprafața ei, comentă Pascale, apoi îl privi pe Sylveste. Să știi că n-am intenționat să fie o critică la adresa Aliciei.

– Poate că n-ai intenționat, zise el, dar ar fi fost întemeiată. Se întoarse către Voliova. Ați recuperat și altceva decât intrările de jurnal ale Aliciei? Trebuie să fi existat date telemetrice de la sonde...

– Le avem, încuviinţă Voliova prudent. Încă nu le-am prelucrat. Sunt destul de primare.

– Conectează-mă.

Voliova murmură un şir de comenzi în brăţara de care nu se despărţea niciodată şi puntea dispăru în flăcări, printr-un baraj de sinestezii care învălmăşi simţurile lui Sylveste. Era imersat în datele provenite de la una dintre sondele Aliciei; aşa cum avertizase Voliova, senzorialul era în totalitate primar. Ştiuse însă, mai mult sau mai puţin, la ce să se aştepte, aşa că tranziţia fu doar zguduitoare, nu – aşa cum s-ar fi putut întâmpla cu uşurinţă – agonizantă.

Plutea deasupra unui peisaj. Altitudinea era greu de apreciat, deoarece caracteristicile fractale ale suprafeţei – cratere, crevase şi râuri de lavă cenuşie, îngheţată – ar fi arătat similar de la orice distanţă. Sonda îl anunţă că se afla la numai o jumătate de kilometru deasupra lui Cerber. Sylveste privi în jos, spre câmpie, căutând semne ale activităţii seismice menţionate de Alicia. Cerber arăta veşnic bătrân şi neschimbător, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic de miliarde de ani. Unicul indiciu de mişcare provenea din partea jeturilor de fuziune, care proiectau umbre radiale ce se îndepărtau de poziţia lui, în timp ce maşina se deplasa.

Ce văzuseră dronele? În mod cert, nimic în spectrul vizual. Bâjbâind prin senzorial – era de parcă ar fi încercat o mănuşă nefamiliară –, Sylveste găsi comenzile neurale ce accesau canale diferite de date. Apelă senzorii termici, dar temperatura câmpiei nu vădea semne de variaţie. Pe spectrul EM complet nu exista nimic anormal. Fluxurile de neutrino şi particule exotice se păstrau constant între limitele aşteptate. Când comută însă pe imagistica gravitaţională, ştiu că ceva era în neregulă cu Cerber. Câmpul vizual îi era acoperit de contururi colorate, translucide ale forţei gravitaţionale. Contururile acelea se mişcau.

Obiecte – îndeajuns de uriaşe pentru a fi sesizate de senzorii de masă – călătoreau în subteran, convergând într-o manevră de cleşte dedesubtul punctului deasupra căruia plutea el. Pentru o clipă Sylveste îşi îngădui să creadă că formele acelea mişcătoare erau

doar fluvii vaste, îngropate, de lavă... dar amăgirea aceea confortabilă nu dură decât o secundă.

Ce se întâmpla aici nu era defel natural.

Pe câmpie apărură linii, care formară o mandala stelată, cu centrul în același focar. Vag, la limita percepției, bărbatul fu conștient că sub celelalte sonde se deschideau configurații stelate similare. Fisurile se lărgiră, deschizându-se în crăpături negre, monstruoase. Prin crevase, Sylveste putu vedea lumină pe o adâncime care părea de kilometri. Forme mecanice încolăcite viermuiau, strecurând tentacule albastre-cenușii mai largi decât niște canioane. Mișcările erau orchestrate, dovedeau scop, aveau precizia unor mașini. Se simți încercat de repulsie. Era ca și cum ar fi mușcat dintr-un măr și ar fi descoperit o colonie de viermi mișcători și preocupați. Acum înțelese. Cerber nu era o planetă.

Era un mecanism.

Apoi lucrurile încolăcite erupseră prin orificiul stelat din câmpie, năvălind ca într-un vis spre el, ridicându-se parcă pentru a-l înhăța din cer. Urmă un moment oribil de alb – un alb în toate simțurile de care dispunea – înainte ca fluxul senzorial de la Voliova să se încheie urlător de brusc și Sylveste aproape că zbieră de șoc existențial, când senzația sinelui îi reveni în corpul de pe punte.

După ce-și veni în fire, dispuse de suficient timp s-o vadă pe Alicia vorbind fără sunet, cu chipul încremenit de ceva ce putea fi spaimă, dar putea fi în aceeași măsură stupoarea înțelegerii – în clipita premergătoare morții – că ea se înșelase tot timpul.

După care imaginea i se dizolvă în electricitate statică.

– Cel puțin acum știm că-i nebun, zise Khouri după câteva ore. Dacă nici asta nu l-a convins să nu se mai apropie de Cerber, nu cred c-o poate face altceva.

– Ar putea să fi avut efectul opus, rosti Voliova încetișor în ciuda securității relative asigurate de camera-păianjen. Sylveste știe acum că există ceva care merită să fie investigat, pe când anterior doar bănuia asta.

– Mașini extraterestre?

– Evident. Și poate că am reușit chiar să le ghicim scopul. În mod clar, Cerber nu-i un corp cosmic natural. În cazul cel mai-fericit, e un corp cosmic natural, înconjurat de o carapace de mașini, ca o crustă artificială. Asta explică de ce nu s-a găsit niciodată punctul de impact al cometei – crusta s-a autoreparat probabil înainte ca echipajul Aliciei să se fi apropiat suficient de mult.

– Un fel de camuflaj?

– Așa s-ar părea.

– Atunci de ce să atragă atenția atacând sondele?

Se părea că Voliova examinase deja întrebarea aceea.

– În mod evident, zise ea, iluzia verosimilitudinii dispare la distanțe mai mici de un kilometru. Bănuiala mea este că sondele se aflau pe punctul de a descoperi adevărul chiar înainte de a fi distruse, deci Cerber n-a pierdut nimic, ba chiar a câștigat niște materii prime suplimentare.

– Și totuși... de ce? De ce să acoperi o planetă cu o crustă falsă?

– N-am nicio idee și suspectez că nici Sylveste nu are. De aceea acum este și mai probabil că el va insista să ne apropiem. Voliova coborî vocea. De fapt, mi-a cerut deja să concep o strategie.

– O strategie... pentru ce?

– Ca să intre în Cerber. Făcu o pauză. El știe, bineînțeles, de existența armelor-cache și presupune că vor fi suficiente pentru a-și atinge scopurile, prin slăbirea mașinăriilor crustale într-o zonă a planetei. Va fi nevoie de mai mult, evident. Tonul vocii i se schimbă. Crezi că Mademoiselle asta a ta a știut dintotdeauna că obiectivul lui va fi Cerber?

– A zis al naibii de clar că n-ar trebui să i se permită accesul la bordul navei.

– Ți-a spus asta înainte să ni te alături?

– Nu, după aceea. Îi povesti Voliovei despre implantul pe care-l avea în cap și despre simul pe care Mademoiselle i-l descărcase în creier pentru scopurile misiunii. A fost foarte dureros, însă m-a imunizat față de terapiile tale de loialitate și bănuiesc că pentru asta ar trebui să-i fiu recunoscătoare.

– Terapiile au avut efectul dorit, spuse Voliova.

– Nu, pentru că doar m-am prefăcut. Mademoiselle îmi zicea ce să spun și când, și presupun că s-a descurcat destul de bine, fiindcă altfel n-am mai purta discuția asta.

– Ea nu putea totuși să anuleze posibilitatea ca terapiile să fi avut efect parțial, așa-i?

Khouri ridică iarăși din umeri.

– Ce contează? Ce fel de loialitate ar mai avea vreun sens acum? Practic, mi-ai spus că-l aștepți pe Sajaki să facă mișcarea greșită. Singurul lucru care mai ține echipajul ăsta laolaltă este amenințarea lui Sylveste de a ne omorî pe toți, dacă nu facem ce vrea el. Sajaki este un megaloman – poate că ar fi trebuit să verifice de două ori terapiile pe care le rula pe tine.

– Tu te-ai opus lui Sudjic când a încercat să mă omoare.

– Da, așa-i, dar nu știu ce-aș fi făcut, dacă mi-ar fi spus că-i voia gâtul lui Sajaki sau chiar al puțoiului ăluia de Hegazi.

Voliova reflectă o clipă.

– Bine, spuse ea finalmente. Apreciez că problema loialității este discutabilă. Ce altceva ți-a mai făcut implantul?

– Când m-ai conectat la arme, răspunse Khouri, Mademoiselle a folosit interfața pentru a se injecta pe sine – sau o copie a ei – în turelă. Cred că nu dorea altceva decât să preia controlul unei părți cât mai mari din navă, iar turela era unicul ei punct de intrare.

– Arhitectura nu i-ar fi permis să treacă de ea.

– Nici nu i-a permis. Din câte știu, ea n-a obținut niciodată controlul altei părți din navă, cu excepția armelor.

– Te referi la cache?

– Ilia, ea a controlat arma care a luat-o razna. Nu ți-am putut spune la momentul respectiv, dar am știut ce se-ntâmpla. Dorea să folosească arma pentru a-l ucide pe Sylveste de la depărtare, chiar înainte ca noi să fi ajuns la Resurgam.

– Bănuiesc, zise Voliova cu un aer resemnat, că-i logic într-un mod cumva contorsionat. Să folosești totuși arma aceea doar pentru a omorî o singură persoană... ți-am zis, va trebui să-mi spui de ce dorea ea atât de mult să-l vadă mort.

– N-o să-ți placă. Mai ales acum, cu ce vrea Sylveste să facă.

– Spune-mi.

– O să-ți spun, o să-ți spun, încuviință Khouri. Mai există însă ceva, un alt factor care complică situația. Se numește Hoțul-Soarelui și cred că s-ar putea să-l cunoști deja.

Voliova se schimbă la față, de parcă tocmai i se redeschisese o rană internă recent vindecată, de parcă o cusătură dureroasă o sfâșiase ca pe-o țesătură.

– Aha, zise ea până la urmă. Din nou numele acela.

21

În drum spre Cerber/Hades, 2566

Sylveste știuse dintotdeauna că va sosi momentul acesta. Dar până acum izbutise să-l izoleze de gândurile lui, recunoscându-i existența fără a-și focaliza atenția asupra înțelesului său real, tot așa cum un matematician poate ignora o parte infirmată a unei demonstrații, până ce restul a fost riguros testat și s-a descoperit că este lipsit nu numai de contradicții flagrante, ci și de cea mai mică urmă de eroare.

Sajaki insistase să meargă singuri la nivelul Căpitanului, interzicându-i lui Pascale sau oricărui alt membru de echipaj să-i însoțească. Sylveste nu-l contrazisese, deși ar fi preferat ca soția să-i fie alături. Era prima dată că rămânea singur cu Sajaki de când sosise în *Nostalgie* și, când coborâră cu elevatorul prin navă, își stoarse creierii pentru a găsi ceva despre care să vorbească; orice cu excepția atrocității care-i aștepta.

– Ilia a spus că mașinile ei aflate la bordul lui *Lorean* vor avea nevoie de alte trei–patru zile, zise Sajaki. Ești sigur că vrei să-și continue munca?

– Nu m-am răzgândit.

– Atunci n-am de ales decât să-ți satisfac dorințele. Am cântărit dovezile și am decis să cred amenințarea ta.

– Credeai că n-am dedus deja și singur asta? Te cunosc prea bine, Sajaki. Dacă nu m-ai fi crezut, m-ai fi silit să-l ajut pe Căpitan încă de pe orbita Resurgamului, după care m-ai fi eliminat discret.

– Nu-i adevărat, nu. Glasul lui Sajaki avea un ton amuzat. Îmi subestimezi propria curiozitate. Cred că te-aș fi tolerat până acum, doar pentru a vedea cât din povestea ta era adevărat.

Lui Sylveste îi era imposibil să creadă asta măcar o clipă, dar, în același timp, nu vedea rostul unei contraziceri.

– Și cât anume din ea nu crezi acum, după ce ai văzut mesajul Aliciei?

– Mesajul acela putea să fie falsificat foarte ușor. Avariile navei puteau să fi fost cauzate de propriul ei echipaj. Nu voi crede în totalitate cele auzite până când ceva va sări din Cerber și ne va ataca.

– Bănuiesc că dorința-ți va fi împlinită, spuse Sylveste. În patru–cinci zile. Cu excepția cazului în care Cerber chiar e mort.

Nu mai vorbiră nimic până ajunseră la destinație.

Nu era, bineînțeles, prima dată când Sylveste îl văzuse pe Căpitan – nici chiar în timpul vizitei acesteia. Însă totalitatea a ceea ce devenise Brannigan continua să fie șocantă; de fiecare dată era ca și cum Sylveste nu văzuse niciodată scena așa cum se cuvenea. Sigur că da, aceasta era prima lui vizită la nivelul Căpitanului după ce Calvin îi reînnoise ochii, utilizând capacitățile medicale superioare ale navei, dar asta nu era totul. Căpitanul se schimbase de asemenea de ultima dată; în mod perceptibil acum, de parcă rata lui de extindere se accelera, gonind spre o stare viitoare imposibil de ghicit, chiar pe când nava mergea spre Cerber. Poate că, gândi Sylveste, ajunsese exact la țanc... presupunând că mai exista vreo intervenție care să-l poată ajuta pe Căpitan.

Era ispititor să crezi că accelerarea era importantă, poate chiar simbolică. La urma urmelor, bărbatul fusese bolnav – dacă „boală" putea fi termenul potrivit pentru starea lui – de multe decenii și totuși alesese exact perioada aceasta pentru a intra într-o fază nouă a maladiei sale. Era însă un punct de vedere eronat. Trebuia să ții seama și de cadrul temporal al Căpitanului: zborul relativist

comprimase deceniile respective în vreo cinci–șase ani. Recenta lui extindere era mai puțin improbabilă decât părea; nu prezenta nimic amenințător.

– Cum facem? întrebă Sajaki. Urmăm aceleași proceduri ca ultima dată?

– Întreabă-l pe Calvin, el va conduce totul.

Sajaki încuviință lent, de parcă abia acum s-ar fi gândit la asta.

– Și tu ar trebui să ai un cuvânt de spus în privința asta. El va lucra prin intermediul tău.

– Exact acesta este motivul pentru care nu trebuie să ții seama de sentimentele mele – nu voi fi nici măcar prezent.

– Nu cred asta nicio clipă. Vei fi acolo, ba chiar complet conștient din câte îmi amintesc de ultima dată. Poate că nu vei deține controlul evenimentelor, dar vei participa. Și n-o să-ți placă, măcar asta o știm de data trecută.

– Brusc ai devenit un fel de expert.

– Dacă n-ai detestat asta, de ce te-ai fi ținut departe de noi?

– Nu m-am ținut departe, însă nu mă aflam într-o poziție care să-mi permită fuga.

– Nu mă refer doar la perioada cât ai fost închis, ci pur și simplu la venirea ta aici, în sistemul acesta. Ce făceai, dacă nu fugeai de noi, așa cum spui?

– Poate că am avut motive întemeiate să vin aici.

Pentru o clipă Sylveste se întrebă dacă Sajaki va examina subiectul și mai mult, dar clipa trecu și triumvirul păru să abandoneze direcția aceea. Poate că subiectul îl plictisea. Avu brusc revelația că triumvirul trăia în prezent și se gândea în general la viitor, însă trecutul prezenta puține atracții pentru el. Nu era interesat de analizarea posibilelor motivații sau scenarii de tipul „ce-ar-fi-fost-dacă", poate din cauză că, la un anumit nivel, nu era de fapt capabil să le înțeleagă.

Sylveste auzise că Sajaki îi vizitase pe Jonglerii Minții, așa cum făcuse el însuși înainte de misiunea Lințolierii. Vizitarea Jonglerilor avea un singur motiv: să te supui transformărilor lor neurale pentru a-ți deschide mintea spre alte moduri, noi, de conștiință,

indisponibile prin intermediul ştiinţei umane. Se spunea – poate că erau doar zvonuri – că nicio transformare a Jonglerilor nu era desăvârşită, că nu exista o resculptare a minţii omeneşti care să nu ducă la pierderea unei facultăţi preexistente. La urma urmelor, în creierul uman exista doar un număr finit de neuroni şi o limită finită corespondentă pentru numărul de posibile conexiuni interneuronale. Jonglerii puteau recabla reţeaua aceea, dar nu fără să distrugă căi de legătură existente deja. Poate că Sylveste însuşi pierduse câteva, dar, într-un asemenea caz, nu le putea localiza absenţa. În cazul lui Sajaki, putea fi mai evident. Bărbatului îi lipsea o înţelegere instinctivă a naturii omeneşti, aproape un autism. Conversaţiile lui erau aride, însă nu-ţi dădeai seama decât dacă erai foarte atent. În laboratoarele lui Calvin de pe Yellowstone, Sylveste vorbise odată cu un sistem de computer foarte vechi, conservat, care fusese creat cu câteva secole înainte de Transiluminare, în timpul primei înfloriri a cercetării inteligenţei artificiale. Sistemul avea scopul imitării limbajului omenesc natural şi iniţial o făcea, răspunzând cu aparentă competenţă întrebărilor ce-i erau adresate. Însă iluzia aceea nu se menţinea decât pe parcursul câtorva schimburi de replici; până la urmă îţi dădeai seama că maşina îndepărta conversaţia de sine, deviind întrebările cu impasibilitatea unui sfinx. În cazul lui Sajaki, lucrurile nu erau chiar atât de extreme; totuşi, exista aceeaşi senzaţie de evitare. Nu era nici măcar iscusit camuflată. Sajaki nu întreprindea niciun efort de a-şi deghiza indiferenţa faţă de aspectele acestea; nu exista nici cea mai măruntă poleială sociopată de umanitate superficială. Şi de ce s-ar fi sinchisit măcar să-şi nege propria natură? Nu avea nimic de pierdut şi, în felul lui aparte, nu era nici mai mult, nici mai puţin extraterestru decât oricare alt membru al echipajului.

În final, când deveni evident că nu intenţiona să-l mai întrebe pe Sylveste despre motivele pentru care venise pe Resurgam, Sajaki se adresă navei, cerându-i să-l invoce pe Calvin şi să-i proiecteze imaginea simulată la nivelul Căpitanului. Silueta aşezată se materializă aproape instantaneu. Ca de obicei, Calvin le oferi privitorilor o

scurtă pantomimă a trezirii la conștiință, întinzându-se în fotoliu și privind în jur, deși fără nicio dovadă de interes real.

– Suntem gata să-ncepem? întrebă el. Voi intra în tine, Dan? Mașinile alea pe care le-am folosit asupra ochilor tăi au fost ca un chin ispititor. Pentru prima dată după mulți ani, mi-am amintit ce am pierdut.

– Mă tem că nu, replică Sylveste. Aceasta este doar... cum să-i zic? O săpătură exploratorie?

– Atunci de ce v-ați mai obosit să mă invocați?

– Pentru că mă aflu în poziția nefericită de a-ți solicita sfatul.

Pe când vorbea, o pereche de servitori apăru din coridorul întunecat. Erau mașini mătăhăloase care lunecau pe șine și ale căror trunchiuri superioare etalau o masă sclipitoare de manipulatoare specializate și senzori. Erau antiseptic de curate și foarte lustruite, totuși păreau vechi de o mie de ani, ca și cum ar fi ieșit dintr-un muzeu.

– În ele nu există nimic ce să poată fi atins de epidemie, zise Sylveste. Nicio componentă atât de mică încât să fie invizibilă pentru ochiul liber, nicio replicare, autoreparare sau metamorfozare. Toate părțile cibernetice se află în altă parte – la kilometri mai sus în navă – și au cu dronele legături exclusiv optice. Nu vom folosi asupra lui nimic replicator, până nu încercăm retrovirusul Voliovei.

– Foarte inteligent!

– Bineînțeles, interveni Sajaki, pentru acțiunile delicate, va trebui să ții personal bisturiul.

Sylveste își atinse fruntea.

– Ochii mei nu sunt atât de imuni. Va trebui să fii foarte atent, Calvin. Dacă îi atinge epidemia...

– Voi fi mai mult decât atent, crede-mă. Din locașul monolitic al fotoliului său, Calvin dădu capul pe spate și hohoti ca un bețiv amuzat de propriile lui glume proaste. Dacă ochii ți se duc de râpă, nici chiar eu nu voi mai avea ocazia să-mi pun afacerile în ordine.

– Atâta timp cât ții seama de risc.

Servitorii se apropiară greoi de coconul sfărâmat al Căpitanului. Mai mult decât oricând, Brannigan semăna mai puțin cu ceva care se târâse cu lentoare glacială din unitatea sa refri, cât mai degrabă cu iruperea feroce a unui vulcan care fusese înghețată într-un fulger stroboscopic. Căpitanul radia în toate direcțiile paralel cu peretele, extinzându-se zeci de metri în ambele direcții pe coridor. Cel mai aproape de el, creșterea lui consta din cilindri groși ca niște copaci, de culoarea mercurului, dar cu textura de șlam încrustat de pietre prețioase, sclipind și scânteind întruna, sugerând activități extrem de animate ascunse în adânc. Mai departe, la periferia sa, ramurile se subdivizau într-o plasă bronhială, care devenea microscopic de fină și se contopea fără urme cu materialul substratului său: nava însăși. Strălucea minunat în configurații de difracție, aidoma unei pelicule de ulei pe apă.

Mașinile de argint părură să se dizolve pe fundalul de argint al Căpitanului. Se poziționară de o parte și de cealaltă a învelișului distrus al unității refri din centrul său, la un metru de carapacea distrusă. Acolo continua să fie frig – dacă Sylveste ar fi atins oricare parte a unității refri Căpitanului, carnea i-ar fi rămas locului, urmând să fie încorporată în scurt timp în masa himerică a epidemiei. Când avea să înceapă operația propriu-zisă, ele trebuiau să-l încălzească. Căpitanul avea să se accelereze atunci – mai precis, epidemia avea să profite de oportunitate pentru a-și accelera rata transformării –, dar nu exista alt mod de acțiune asupra lui, pentru că la temperatura la care ajunsese acum, toate instrumentele, cu excepția celor mai rudimentare, aveau să devină inoperabile.

Mașinile extinseră acum tije terminate prin senzori; sisteme de imagistică cu rezonanță magnetică pentru a privi în adânc, deosebind între straturile organice, himerice și mașini care fuseseră cândva un om. Sylveste ceru dronelor să trimită datele la ochii săi, astfel încât apăreau ca un șablon cu nuanțe liliachii suprapus peste Căpitan. Avu nevoie de eforturi serioase pentru a desluși conturul rezidual al larvei umane care devenise bărbatul; era ca un profil spectral sub vopseaua de pe o pânză reciclată. Dar pe măsură ce baleierea RMN continuă, detaliile deveniră tot mai

distincte și anatomia distorsionată de epidemie a Căpitanului se contură. Din momentul acela oroarea ei nu mai putea fi ignorată. Însă Sylveste se mulțumi să privească fix.

– De unde o să începem... vreau să zic, de unde o să începi? îl întrebă pe Calvin. Vindecăm un om sau sterilizăm o mașină?

– Nici una, nici alta, replică sec Calvin. Îl redresăm pe Căpitan și mă tem că el a depășit ambele categorii menționate.

– Ai înțeles magnific, zise Sajaki retrăgându-se din decorul glacial pentru a nu stânjeni vederea lui Sylveste. De acum nu mai este o chestiune de vindecare sau chiar de reparare. Eu prefer să mă gândesc ca la o restaurare.

– Încălzește-l, spuse Calvin.

– Poftim?

– Ai auzit: vreau să fie încălzit. Doar temporar, te asigur, totuși îndeajuns ca să prelev câteva biopsii. Am înțeles că Voliova și-a limitat examinările la periferia epidemiei. A fost foarte conștiincios din partea ei, s-a descurcat bine și mostrele pe care le-a prelevat constituie indici neprețuiți ai patternului de creștere. Fără ele, nu și-ar fi putut construi desigur retrovirusul. Acum însă trebuie să ajungem în miez, acolo unde încă există carne vie.

Surâse larg, bucurându-se neîndoios de repulsia care licări pe chipul lui Sajaki. Așadar, poate că mai exista puțină empatie, gândi Sylveste, sau cel puțin ciotul ei atrofiat. Pentru o secundă simți o legătură de înrudire cu triumvirul.

– Ce anume te interesează?

– Celulele lui, bineînțeles. Calvin pipăi ușor brațul cu înfloriturile al fotoliului său. Se spune că Epidemia Fuziunii ne contaminează implanturile și le contopește cu carnea prin sabotarea mașinilor lor replicatoare. Eu cred că este mai mult decât atât. Eu cred că încearcă o hibridizare, încearcă să obțină o armonie între organic și cibernetic. La urma urmelor, asta face aici – nimic mai malign decât încercarea de a-l hibridiza pe Căpitan cu propriile lui componente cibernetice și cu nava. Este aproape benign, aproape artistic, aproape premeditat.

– N-ai zice toate astea, dacă ai fi în locul lui, spuse Sajaki.

– Bineînțeles că nu. De aceea și doresc să-l ajut. Și de aceea trebuie să văd în celulele lui. Vreau să știu dacă epidemia i-a atins ADN-ul, dacă a încercat să-i deturneze propriile lui mașinării celulare.

Sajaki întinse un braț spre frig.

– În cazul ăsta, du-te. Ai permisiunea să-l încălzești, dar numai pentru durata strict necesară. După aceea îl vreau la starea inițială, până va sosi clipa operației. Și nu vreau ca mostrele acelea să iasă de aici.

Sylveste observă că brațul întins al triumvirului tremura.

– Toate astea au de-a face cu un război, spuse Khouri în camera-păianjen. În privința asta sunt pe deplin. Războiul Zorilor, așa l-au numit. A fost cu mult timp în urmă. Cu milioane de ani în urmă.

– De unde știi?

– Mademoiselle mi-a ținut o lecție de istorie galactică, pentru a cunoaște miza. Și-a avut succes. Nu poți accepta că o cooperare cu Sylveste nu-i o idee bună?

– N-am avut niciodată, nici măcar pe departe, altă părere.

„Chiar așa?" gândi Khouri. Voliova continua să manifeste o curiozitate copilărească față de Cerber/Hades, deși acum știa că ascundea ceva periculos. Ba chiar mai mult. Anterior misterul constase dintr-o singură și anormală amprentă neutrino, pe când acum văzuse mașinile extraterestre, prin intermediul înregistrării Aliciei. Nu, din unele puncte de vedere, Voliova continua să fie la fel de fascinată ca Sylveste de locul acela. Cu ea măcar se mai putea discuta rațional. Încă avea un nucleu rezidual de sănătate mintală.

– Crezi c-am avea vreo șansă să-l convingem pe Sajaki de riscuri?

– Nu prea mare. I-am ținut ascunse prea multe și ne-ar omorî pur și simplu pentru asta. Continuă să mă îngrijoreze posibilitatea ca el să te sondeze – a menționat-o din nou, chiar acum. Am izbutit să-l abat, dar... Suspină. În tot cazul, Sylveste este cel care trage sforile acum. Este aproape irelevant ce vrea sau nu Sajaki.

– Atunci va trebui să discutăm cu Sylveste.

– Degeaba; nu se mai lasă clintit de niciun fel de argumentări raționale... și mă tem că ce mi-ai spus tu nici măcar nu intră în categoria respectivă.

– Tu însă m-ai crezut.

Voliova ridică o mână.

– Doar parțial, însă asta nu-i același lucru. Am fost martoră la unele dintre chestiile pe care afirmi că le înțelegi, așa cum a fost incidentul cu arma-cache. Iar noi știm că la un anumit nivel sunt implicate forțe extraterestre, motiv pentru care îmi vine greu să-ți ignor complet povestea cu Războiul Zorilor. Deocamdată însă n-avem absolut nimic care să semene cu tabloul de ansamblu. Făcu o pauză. Poate după ce voi termina de analizat așchia aceea...

– Care așchie?

– Cea pe care ți-a implantat-o Manoukhian. Voliova îi povesti cum găsise așchia în decursul examinării medicale pe care o desfășurase după recrutarea ei. La momentul acela am bănuit că era doar vreun fragment de șrapnel din perioada cât ai fost soldat. După care m-am întrebat de ce oare nu ți-o extrăseseră medicii anterior. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama chiar de atunci că era ceva ciudat cu ea... dar în mod clar nu era deloc un implant funcțional, ci doar o bucată neregulată de metal.

– Și încă nu i-ai dat de cap?

– Nu, am...

Acela era însă adevărul gol-goluț, așa cum află Khouri. Așchia micuță conținea mai multe decât lăsa să se creadă aspectul ei. Combinația de metale era destul de neobișnuită, chiar și pentru cineva care lucrase cu aliaje stranii. De asemenea, spuse Voliova, avea unele caracteristici ce păreau a fi erori de fabricație bizare, dar care puteau fi pur și simplu tensiuni introduse în metal la mult timp după aceea; configurații ciudate de oboseală la scară nanometrică.

– Totuși, aproape c-am terminat, zise ea.

– Poate că ne va spune ce ne trebuie, însă ceva nu se va schimba. Eu nu pot face singurul lucru care ne-ar scoate din rahatul ăsta, așa-i? Nu-l pot ucide pe Sylveste.

– Nu. Însă, dacă miza va crește – dacă va fi absolut clar că trebuie omorât –, atunci va trebui să-ncepem să ne gândim la ce ar fi necesar.

Lui Khouri îi trebuiră câteva clipe pentru a înțelege.

– Sinucidere?

Voliova încuviință dur.

– Până atunci va trebui să fac tot ce pot pentru a-i îndeplini dorința lui Sylveste, fiindcă în caz contrar ne-aș pune pe noi toți în pericol.

– Asta nu-nțelegi tu, zise Khouri. Eu nu afirm că vom muri toți dacă atacul împotriva lui Cerber va eșua, ceea ce se pare că presupui tu. Eu spun că se va-ntâmpla ceva teribil, chiar dacă atacul va reuși. Exact de aceea dorea Mademoiselle moartea lui.

Voliova strânsese din buze și acum clătina din cap încet, semănând leit cu un părinte care admonestează un copil.

– Nu pot să declanșez o revoltă pe baza unei premoniții vagi.

– Atunci poate că va trebui s-o declanșez eu însămi.

– Ai grijă, Khouri! Ai foarte mare grijă. Sajaki este un ins mai periculos decât ți-ai putea măcar imagina. El așteaptă orice pretext ca să-ți despice craniul și să vadă ce se află înăuntru. S-ar putea ca nici măcar să n-aștepte un pretext. Sylveste este... nu știu. Și-n privința lui m-aș gândi bine înainte să-ncerc să-l trag pe sfoară. Mai ales acum, când a dat de mirosul prăzii.

– Atunci va trebui să ajung la el indirect. Prin intermediul lui Pascale. Înțelegi? O să-i spun ei totul, dacă văd că ea îl poate determina să asculte glasul rațiunii.

– Nu te va crede.

– S-ar putea să mă creadă, dacă mă vei susține. O s-o faci, da?

Khouri se uită la Voliova. Triumvira îi întoarse privirea pentru câteva secunde lungi și poate că ar fi fost gata să-i răspundă, dar brățara începu să-i piuie. Ridică manșeta și privi afișajul. Era așteptată pe punte.

Ca întotdeauna, puntea părea prea mare pentru puținii oameni dinăuntru, împrăștiați prin volumul enorm și redundant al încăperii. Jalnic, gândi Voliova și pentru o clipă se întrebă dacă n-ar

fi trebuit să apeleze pe unii dintre morții ei iubiți, pentru a mai umple măcar spațiul și a conferi ocaziei un aer ceremonial. Așa ceva ar fi fost însă degradant și oricum – în ciuda atenției considerabile pe care o cheltuise pentru proiectul acesta – nu se simțea nici pe departe entuziastă. Discuțiile recente cu Khouri îi distruseseră orice sentimente pozitive care ar mai fi putut dăinui despre toată afacerea. Mercenara avea dreptate, bineînțeles – își asumau un risc inimaginabil prin simpla apropiere de Cerber/Hades –, dar ea nu putea face absolut nimic în privința asta. Nu era vorba doar despre riscul distrugerii navei, pentru că, potrivit lui Khouri, acesta ar fi fost chiar preferabil succesului lui Sylveste de a intra în Cerber. Poate că nava și echipajul ar fi supraviețuit, însă norocul lor pe termen scurt n-ar fi fost decât un preludiu la ceva mult mai rău. Dacă povestea lui Khouri despre Războiul Zorilor era doar pe jumătate adevărată, atunci avea să fie într-adevăr foarte rău, nu numai pentru Resurgam – nu numai pentru sistemul acesta –, ci și pentru omenire ca un tot.

Voliova se afla pe punctul de a comite greșeala probabil cea mai gravă din toată cariera ei și nu era nici măcar cu adevărat o greșeală, întrucât nu avea alternativă.

– Ei bine, Ilia, rosti triumvirul Hegazi ridicându-se deasupra ei de pe scaun, sper să fie ceva care să merite.

Așa spera și ea... însă ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să recunoască față de Hegazi vreun sentiment de neliniște.

– Este bine de ținut minte, începu Voliova adresându-se tuturor, că, după ce vom face asta, nu mai există cale de întoarcere. Acțiunea noastră va apărea agresivă pentru oricine și s-ar putea să determinăm un răspuns imediat din partea planetei.

– Sau nu, replică Sylveste. V-am spus în mod repetat: Cerber nu va întreprinde nimic care să atragă atenție nedorită asupra sa.

– Atunci ar fi bine să sperăm că teoriile tale sunt corecte.

– Cred că ne putem încrede în domnul doctor, rosti Sajaki din flancul lui Sylveste. Și el este la fel de vulnerabil ca noi toți.

Voliova simți imboldul de a termina totul cât mai repede. Ilumină sfera holografică anterior întunecată, umplând-o cu o imagine

în timp real a lui *Lorean*. Epava nu dovedea că s-ar fi schimbat în vreun fel de când o descoperiseră; carcasa continua să fie presărată cu răni teribile, cauzate, știau acum, imediat după ce Cerber atacase și distrusese sondele. Dar în interiorul navei, mașinile Voliovei fuseseră foarte ocupate. La început fusese doar un roi micuț, conceput de robotul pe care-l trimisese să caute jurnalul de bord al Aliciei. Roiul crescuse apoi repede, consumând metal din navă pentru a-și alimenta expansiunea, interfațând cu sistemele autoreplicatoare de redesign și de reparare ale navei, care în majoritate nu mai izbutiseră să inițializeze după atacul Cerber. Ar fi urmat alte populații iar la o zi sau cam așa după prima înmulțire, ar fi început munca propriu-zisă: transformarea interiorului și învelișului navei. Pentru un observator obișnuit, niciuna dintre activitățile acelea n-ar fi fost evidentă, dar orice industrie producea căldură, iar temperatura stratului exterior al epavei crescuse foarte ușor în ultimele zile, trădând activitatea animată dinăuntru.

Voliova își mângâie brățara, reverificând că toate indicațiile erau nominale. Peste o clipă avea să înceapă; acum nu mai putea face absolut nimic pentru a opri procesul.

– Dumnezeule, rosti Hegazi.

Lorean se schimba: își lepăda învelișul. Secțiuni din carcasa exterioară avariată se cojeau pe sute de metri pătrați și nava se învăluia într-un cocon de cioburi care se dilata lent. Ceea ce apărea dedesubt continua să aibă aceeași formă ca epava, însă carapacea îi era netedă, ca pielea nouă a unui șarpe. Transformările fuseseră realmente relativ ușor de impus; spre deosebire de *Nostalgia*, *Lorean* nu se împotrivea, luptând cu propriii săi viruși replicatori, nu rezista mâinilor de sculptoriță ale Voliovei. Dacă remodelarea *Nostalgiei* semăna cu încercarea de a sculpta focul, *Lorean* fusese ca lutul sub palmele ei.

Punctul de vedere se schimbă, când sfărâmăturile îndepărtate determinară nava *Lorean* să se rotească în jurul axei sale lungi. Motoarele Agregate rămăseseră atașate și funcționau, iar acum Voliova deținea controlul lor, transferat pe brățară. Probabil că nu aveau să atingă niciodată suficientă funcționalitate pentru a

duce nava la limita vitezei luminii, dar femeia nici nu intenționa asta. Călătoria pe care trebuia s-o facă – ultima călătorie pe care avea s-o facă vreodată – era aproape insultător de scurtă pentru o astfel de navă. Iar acum *Lorean* era în majoritate cavă, deoarece volumul interior fusese comprimat în pereții îngroșați ai fuzelajului conic. Conul era deschis la bază, astfel că nava aducea cu un gigantic degetar ascuțit.

– Dan, zise Voliova, mașinile mele au găsit corpurile Aliciei și ale celorlalți membri de echipaj. Majoritatea răsculaților erau în refrisomn, însă nici ei n-au supraviețuit atacului.

– Ce vrei să spui?

– Îi pot aduce aici, dacă vrei. Va exista o întârziere, desigur, fiindcă va trebui să trimitem o navetă să-i recupereze.

Răspunsul lui Sylveste veni mai prompt decât se așteptase Voliova, care presupusese că bărbatul va dori să reflecteze, măcar o oră. El însă zise:

– Nu. De acum nu mai poate fi vorba despre niciun fel de întârziere. Ai dreptate – Cerber va fi asistat la activitatea asta.

– Și atunci... corpurile...?

Când Sylveste vorbi, răspunsul lui sună ca și cum ar fi fost unicul mod rezonabil de acțiune.

– Vor coborî odată cu ea.

22

Orbita Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Începea.

Sylveste stătea cu vârfurile degetelor de la cele două mâini alipite în fața unei proiecții entoptice luminoase care ocupa o fracțiune însemnată din volumul cabinei sale. Pe jumătate acoperită de umbre, Pascale era o serie de curbe sculpturale abstracte pe patul lor; el stătea turcește pe un tatami, apropiindu-se de delicioasele represalii ale celor câțiva milimetri de votcă distilată pe care îi înghițise cu câteva minute mai devreme. După ani de abstinență silită, toleranța lui la alcool era jalnic de redusă, ceea ce în cazul de față constituia un avantaj distinct, iuțind procesul prin care nega lumea exterioară. Votca nu-i amuțea glasurile interioare, ci dimpotrivă, retragerea slujea doar la crearea unei incinte acustice în care vocile căpătau o insistență suplimentară. Una dintre ele se ridica în mod aparte deasupra vacarmului. Era cea care cuteza să întrebe ce anume se aștepta el să găsească în Cerber; ce anume ar fi putut oferi orice înțelegere obiectivă? Iar Sylveste nu avea habar. Inexistența unui răspuns la întrebarea aceea aducea cu coborârea unei scări în beznă și socotirea greșită a numărului de trepte: te aștepți la podeaua finală și simți un vertij brusc și paralizant.

Aidoma unui șaman care plăsmuiește cu degetele spirite în aer, Sylveste învie planetariul care era proiectat în fața lui. Entoptica era o schiță a micii regiuni din spațiu care îngloba Hadesul, cuprinzând orbita lui Cerber și – la limită – mașinile omenești care se apropiau și care de acum nu mai erau camuflate de un asteroid. În centrul geometric se afla Hades, arzând malign, roșu ca un abces. Micuța stea neutronică avea diametrul de numai câțiva kilometri, însă domina totul din jur; câmpul ei gravitațional avea violența unei bulboane.

Obiecte ce se aflau la două sute douăzeci de mii de kilometri de steaua neutronică îi descriau orbita în jumătate de oră. Acum, după ce examinaseră mai detaliat mărturiile Aliciei, ei știau că altă sondă de investigații fusese distrusă în apropierea punctului acela, așa că Sylveste marcă raza cu o linie roșie a morții. Cerber o distrusese, de parcă micuța planetă dorea să protejeze secretele lui Hades în aceeași măsură ca pe ale ei. Alt mister – ce posibil avantaj exista acolo? Sylveste căutase în zadar un răspuns. Aflase totuși ceva: nimic din ce exista aici nu era predictibil sau măcar logic. Dacă el respecta în primul rând aceste două adevăruri, ar fi putut avea o șansă acolo unde eșuaseră mașinile fără minte... și soția lui.

Cerber se rotea mai departe; la nouă sute de mii de kilometri de Hades, pe o orbită pe care o parcurgea în patru ore și șase minute. Sylveste o marcase cu verde-smarald rece; părea ferită de pericole, cel puțin până nu te apropiai prea mult de planetă în sine.

Arma Voliovei – care anterior fusese *Lorean* – se deplasase cu propriile ei puteri pe o orbită mai joasă și deocamdată nu declanșase un răspuns din partea lui Cerber. Sylveste nu se îndoia însă că ceva de acolo știa că ei se aflau aici, că ceva era cu ochii ațintiți asupra armei. Aștepta pur și simplu să vadă ce se va petrece în continuare.

Contractă planetariul până când apăru luminăluca. Se găsea la două milioane de kilometri de steaua neutronică; abia la șase secunde-lumină, ceea ce însemna în interiorul razei imaginabile de atac a armelor energetice, deși acestea ar fi trebuit să fie realmente foarte mari pentru a-și face treaba: matricele de țintire în sine

trebuiau să fie largi de kilometri doar pentru a defini nava. Nicio armă materială nu i-ar fi putut atinge de la distanța aceasta, cu excepția unui atac în roi de forță brută cu arme relativiste, însă așa ceva era improbabil; lecția desprinsă de la *Lorean* fusese că planeta acționa iute și discret, nu printr-o etalare ostentativă de putere de foc care ar fi trădat camuflarea atentă a crustei.

Da, gândi el, totul era perfect predictibil. Apoi, capcana.

– Dan, zise Pascale care se trezise, este târziu. Ar trebui să te odihnești înaintea zilei de mâine.

– Vorbeam cu glas tare?

– Ca un nebun adevărat. Ochii ei se deplasară nervos prin cabină și se opriră asupra hărții entoptice. Chiar se va-ntâmpla cu adevărat? Totul mi se pare atât de ireal...

– Vorbești despre asta sau despre Căpitan?

– Cred că despre ambele. De acum nu cred că le mai putem separa. Una depinde de cealaltă.

Tăcu, iar bărbatul se ridică de pe rogojină și veni lângă pat; o mângâie pe obraz și amintiri vechi și îngropate se foiră, cele pe care le păstrase sacre în toți anii cât fusese întemnițat pe Resurgam. Ea îi răspunse la mângâieri și după câteva minute făceau dragoste, cu toată eficiența celor aflați în ajunul unui eveniment epocal, știind că un asemenea moment s-ar putea să nu mai existe niciodată și că, de aceea, fiecare secundă era amplificată prin caracterul ei prețios.

– Amarantinii au așteptat îndeajuns, spuse Pascale. Și sărmanul acela pe care vor să-l ajuți... Nu i-am putea abandona?

– De ce aș dori să fac asta?

– Pentru că nu-mi place ce se-ntâmplă cu tine. Dan, tu nu simți că ai fost împins încoace? Nu simți că nimic din toate astea n-a fost din propria ta voință?

– De acum este prea târziu ca să mă opresc.

– Nu! Nu-i așa, și o știi prea bine. Spune-i lui Sajaki să se întoarcă. Dacă vrei, oferă-te să faci tot ce poți pentru Căpitanul lui, dar sunt sigură că de acum este suficient de speriat de tine ca să accepte orice termeni i-ai propune. Abandonează Cerber/Hades înainte să facă cu noi ce a făcut cu Alicia.

– *Lorean* n-a fost pregătită pentru atac. Noi vom fi, și asta va fi marea deosebire. De fapt, noi vom ataca primii.

– Indiferent ce speri să găsești acolo, nu merită pur și simplu genul ăsta de risc. Îi cuprinse chipul între palme. Nu-nțelegi, Dan? Ai câștigat! Te-ai răzbunat. Ai căpătat ce ți-ai dorit mereu.

– Nu ajunge.

Femeia tăcu, dar rămase lângă el în timp ce Sylveste intră și ieși din vise superficiale. Nu avu parte de ceea ce s-ar fi simțit ca un somn adevărat. Pascale aproape că avusese dreptate. Amarantinii nu trebuiau să-i bântuie mintea; măcar pentru o noapte. Ea dorea ca bărbatul să-i dea uitării de-a pururi, dar aceea nu fusese nici măcar pe departe o opțiune – cu atât mai puțin acum. Însă până și alungarea lor din minte pentru câteva ore necesita mai multă forță decât avea el. Visele lui erau vise amarantine. Și de câte ori se trezi, ceea ce făcu adesea, dincolo de silueta arcuită a soției sale, pereții erau vii de aripi întrepătrunse care priveau cu răutate, așteptând.

Pentru ce avea să sosească în ajunul începutului.

– Nu vei simți mare lucru, zisese Sajaki.

Triumvirul spusese adevărul, cel puțin inițial. Khouri nu simți nimic când începu sondarea, cu excepția apăsării ușoare a căștii, care i se autofixă rigid de scalp, astfel ca sistemele de scanare să poată fi orientate cu acuratețe maximă. Auzea clicuri și zumzete slabe, dar nimic mai mult, nici chiar furnicăturile la care se așteptase pe jumătate.

– Nu-i necesar, triumvirule.

Sajaki definitiva reglajele fine ale parametrilor pentru sondare, tastând comenzi pe o consolă grotesc de desuetă. În jurul lui apăreau secțiuni transversale prin capul lui Khouri, instantanee de rezoluție joasă.

– Atunci n-ai de ce te teme, nu? N-ai absolut nimic de ce te teme. Este o procedură la care ar fi trebuit să te supun pe tine când ai fost recrutată, dar, desigur, colega mea s-a opus...

– Și de ce mă supui acum? Ce am făcut ca să te împing spre pasul ăsta?

– Ne apropiem de un moment critic, Khouri, și nu-mi pot permite să nu fiu în stare să mă încred total în toți membrii echipajului meu.

– Dar, dacă-mi vei prăji implanturile, nu-ți voi mai fi de absolut niciun folos!

– Oh, dar nu trebuie să bagi prea mult în seamă povestioarele de groază ale Voliovei! Ea vrea doar să-și țină ascunse de mine micile secrete ale meseriei, pentru eventualitatea în care aș decide că pot face treaba ei la fel de bine.

Pe scanări apăreau acum implanturile lui Khouri: insulițe geometrice de ordine, presărate pe supa amorfă a structurii neurale. Sajaki tastă comenzi și imaginea scanată transfocă pe un implant. Khouri își simți scalpul furnicând. Straturi de structură se cojiră din jurul implantului, dezvăluindu-i măruntaiele tot mai complexe, într-o succesiune de măriri ametitoare, ca un satelit-spion care examinează un oraș, conturând mai întâi cartiere, apoi străzi și în cele din urmă detaliile clădirilor. Undeva în complexitatea aceea, stocate într-o formă finalmente fizică, se aflau datele din care țâșnea simularea lui Mademoiselle.

De la ultima ei vizită trecuse foarte mult timp. Atunci – în toiul furtunii de pe Resurgam –, Mademoiselle îi spusese lui Khouri că era pe moarte, că pierdea războiul împotriva Hoțului-Soarelui. Oare Hoțul-Soarelui învinsese sau tăcerea continuă a lui Mademoiselle nu era decât dovada că ea își dedica toate energiile pentru prelungirea războiului? Nagorni înnebunise imediat ce Hoțul-Soarelui îi intrase în creier. Oare finalul acesta continua s-o aștepte și pe Khouri sau rezidența Hoțului-Soarelui ea avea să fie mai discretă? Poate că – gândul acesta era neliniștitor – el învățase din greșelile pe care le făcuse cu Nagorni. Câte din toate astea aveau să-i fie clare lui Sajaki, după ce-și termina sondarea?

Ultranautul o luase din cabina ei, însoțit de Hegazi, pentru sprijin. Celălalt triumvir plecase acum, însă, chiar dacă Sajaki ar fi venit singur, Khouri nu s-ar fi gândit să i se împotrivească. Voliova o avertizase deja că era mai puternic decât părea și, deși

se pricepea la luptele corp la corp, nu avea aproape nicio îndoială că ar fi fost învinsă.

Încăperea pentru sondare degaja atmosfera unei camere de tortură. Cândva aici existase teroare; poate că de atunci trecuseră multe decenii, totuși nu era ceva care să fi poată fi șters vreodată. Echipamentul de sondare era vechi, mai greoi și monstruos decât orice văzuse Khouri până acum în navă. Chiar dacă suferise modificări subtile pentru a funcționa mai bine decât specificațiile lui originale, n-avea să fie niciodată atât de sofisticat ca sondele pe care le avusese pe Atuul lui Sky aripa de informații a taberei ei. Sonda lui Sajaki era dintre cele care lăsau în urma scanării o dâră de leziuni neurale, aidoma unui spărgător grăbit care jefuiește o casă. Abia dacă era mai avansată decât mașinile de scanare distructive pe care Calvin Sylveste le folosise cu Cei Optzeci... sau poate nici măcar atât.

Însă el o avea acum pe Khouri. Afla deja lucruri despre implanturile ei, dezvăluindu-le structurile, citindu-le datele. Odată ce le deținea pe acelea, avea să ajusteze sonda pentru a contura configurațiile corticale, extrăgând rețele de conectivitate neuronală din craniul ei. Deoarece îi cunoscuse pe cei din aripa de informații, Khouri știa multe despre sondări. Înglobate în topologiile acelea se aflau amintiri pe termen lung și trăsături de personalitate, încâlcite laolaltă în moduri dificil de separat. Însă, deși echipamentele lui Sajaki nu erau cele mai bune, exista posibilitatea reală ca el să aibă algoritmi excelenți care să extragă urmele de amintiri. De-a lungul secolelor, modele statistice studiaseră configurații de stocare a amintirilor în zece miliarde de minți omenești, corelând structura cu experiența. Unele impresiuni tindeau să fie reflectate în structuri neurale similare – qualia interne –, care jucau rolul unor cărămizi funcționale din care erau asamblate amintirile mai complexe. Qualia nu erau niciodată aceleași de la o minte la alta, decât în cazuri foarte rare, totuși nu erau nici codificate în moduri radical diferite, întrucât natura nu s-ar fi abătut niciodată mult de la ruta de energie minimă spre o soluție specifică. Modelele statistice puteau identifica eficient patternurile acelea de qualia și după aceea să

mapeze conexiunile dintre ele din care se făureau amintirile. Sajaki nu trebuia decât să identifice suficiente structuri de qualia, să mapeze suficiente legături ierarhice între ele și apoi să-și lase algoritmii să le ronțăie, după care n-ar fi existat în principiu nimic despre Khouri pe care el să nu-l știe. Putea răscoli după pofta inimii prin memoria ei.

O alarmă răsună. Sajaki ridică ochii de la un display și văzu că implanturile lui Khouri străluceau acum roșii; o culoare care se infiltra în zonele adiacente din creier.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Căldură inductivă, răspunse indiferent triumvirul. Implanturile tale se încing nițel.

– N-ar trebui să te oprești?

– Ah, nu încă. Voliova le-a întărit cu certitudine împotriva atacurilor prin pulsații EM. O mică supraîncărcare termică nu va cauza leziuni ireversibile.

– Dar mă doare capul... nu mi-e bine.

– Sunt sigur că poți rezista.

Presiunea migrenei apăruse de niciunde, însă acum era de-a dreptul insuportabilă, de parcă Sajaki i-ar fi prins capul într-o menghină, ale cărei fălci le strângea. Acumularea de căldură din craniu trebuia să fie mult mai intensă decât sugerau scanările. Fără doar și poate, Sajaki – care rareori punea pe primul loc interesele clienților săi – își calibrase display-urile astfel încât să nu arate temperatura letală pentru creier, decât când era mult prea târziu...

– Nu, Yuuji-san. Ea nu poate rezista. Scoate-o de-acolo.

Glasul îi aparținea, miraculos, Voliovei. Sajaki privi către ușă. Probabil că fusese conștient de sosirea ei cu mult înaintea lui Khouri, însă chiar și acum abia afișă o privire de indiferență plictisită.

– Ce este, Ilia?

– Știi foarte bine ce este. Oprește sonda până n-o omoară.

Voliova apăru în raza vizuală. Tonul vocii ei fusese autoritar, dar Khouri văzu că nu era înarmată.

– N-am aflat deocamdată nimic util, zise Sajaki. Mai am nevoie doar de câteva minute...

– Peste câteva minute, va fi moartă. Cu pragmatism tipic, Voliova adăugă: Și implanturile îi vor fi avariate dincolo de orice posibilitate de reparare.

Poate că a doua veste îl îngrijoră pe Sajaki mai mult decât prima. Ajustă infim sonda. Nuanța roșie se decoloră într-un roz mai puțin alarmant.

– Credeam că implanturile astea au fost întărite suficient.

– Sunt doar prototipuri, Yuuji-san. Voliova se apropie mai mult de display-uri și le examină. Oh, nu... ce idiot ești, Sajaki. Ce idiot fără margini! Este posibil să le fi stricat deja.

Era ca și cum ar fi vorbit cu sine.

Sajaki aștepta tăcut un moment. Khouri se întrebă dacă bărbatul avea să se repeadă și s-o ucidă pe Voliova printr-o mișcare furioasă, cât un clipit din ochi. Apoi însă triumvirul făcu o strâmbătură, decuplă toate comenzile sondei, privi cum display-urile dispar și după aceea luă casca de pe capul lui Khouri.

– Tonul tău și alegerea cuvintelor n-au fost cele cuvenite, triumviro, zise el.

Sajaki îi văzu mâna strecurându-se în buzunarul pantalonilor și atingând ușor ceva... ceva care, pentru o clipă, păru o seringă hipodermică.

– Aproape că l-ai distrus pe Tunarul-șef, spuse Voliova.

– N-am terminat cu ea. De fapt, nici cu tine. Ai conectat ceva la sonda asta, așa-i, Ilia? Ceva care să te anunțe când funcționează, da? Foarte inteligent!

– Am făcut-o pentru a proteja o resursă de la bordul navei.

– Da, bineînțeles...

Sajaki își lăsă cuvintele să atârne în aer, cu amenințarea lor implicită, apoi ieși grăbit din camera de sondare.

23

Orbita Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Era, gândi Sylveste, o situație de o simetrie tulburătoare. În câteva ore, armele-cache ale Voliovei aveau să înceapă să lupte cu sistemele imunologice îngropate ale lui Cerber: virus contra virus, dinte contra dinte. Iar aici, în ajunul atacului aceluia, Sylveste se pregătea să pornească război împotriva Epidemiei Fuziunii, care-l consuma sau, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia, îl dilata grotesc pe Căpitanul Voliovei. Simetria părea să facă aluzie la o ordine fundamentală pe care el o cunoștea doar parțial. Nu era un sentiment care să-i facă plăcere; parcă ar fi fost participant la un joc și ar fi înțeles, în toiul lui, că regulile erau mult mai complicate decât își imaginase până atunci.

Pentru ca simulării de nivel-beta a lui Calvin să i se îngăduie să lucreze prin intermediul său, Sylveste trebuia să intre într-o stare de semiconștiință ambulatorie asemănătoare somnambulismului. Calvin avea să-l manipuleze ca pe o marionetă, receptând input senzorial direct prin ochii și urechile lui, conectându-se direct la sistemul lui nervos pentru a beneficia de mobilitate. Ba chiar avea să vorbească prin intermediul lui Sylveste. Medicamentele

neuroinhibitoare îl expediaseră deja într-o dezgustătoare paralizie totală, la fel de neplăcută pe cât și-o reamintea de ultima oară.

Sylveste se gândi la sine ca la o mașină în care Calvin era pe punctul de a deveni spectrul.

Mâinile lui utilizau instrumentele de analiză medicală, ocolind periferia excrescenței. Era periculos să se apropie prea mult de centru; exista un risc prea mare de transmitere a epidemiei în propriile lui implanturi. La un moment dat – în ședința aceasta sau poate în următoarea – ei trebuiau să se apropie de centru; era inevitabil, dar Sylveste nu dorea realmente să se gândească la asta. Deocamdată, când trebuiau să lucreze mai de aproape, Calvin utiliza dronele simple și fără minte care erau activate de altundeva din navă, însă până și instrumentele acelea erau sensibile. O dronă se defectase aproape de Căpitan și era acum încâlcită în tentacule fine și fibroase de epidemie. Cu toate că nu avea componente moleculare, mașina părea utilă epidemiei, putea fi digerată în matricea transformatoare a Căpitanului, devenind combustibil pentru febra lui. Calvin trebuia să recurgă acum la unelte și mai rudimentare, dar acesta nu era decât un expedient; la un moment dat – în curând, fără doar și poate –, ei trebuiau să atace epidemia cu unica armă care putea avea succes real împotriva ei: ceva foarte asemănător epidemiei înseși.

Sylveste putea simți procesele gândirii lui Calvin clocotind undeva înapoia propriei sale gândiri. Nu o putea numi conștiință; simularea care rula în corpul lui nu era decât o imitație, dar undeva în interfațarea cu propriul lui sistem nervos părea că se ridicase ceva care călărea limita aceea haotică. Teoriile și propriile lui prejudecăți negau asta, bineînțeles – dar ce altă explicație putea să existe pentru senzația aceea de sine divizat? Sylveste nu cuteza să-l întrebe pe Calvin dacă simțea ceva similar și oricum n-ar fi crezut neapărat răspunsul pe care l-ar fi primit.

– Fiule, spuse Calvin, există ceva ce am așteptat până acum ca să discutăm. Sunt destul de îngrijorat în privința respectivă, dar n-am vrut să stăm de vorbă în fața... clienților noștri.

Sylveste știa că doar el îi putea auzi glasul. Pentru a răspunde, trebuia să subvocalizeze cu Calvin, acordând control vocal temporar gazdei sale.

– Nici acum nu mi se pare un moment potrivit. Dacă n-ai fost cumva atent, suntem în mijlocul unei operații.

– Exact despre operația asta vreau să discutăm.

– În cazul ăsta, fii scurt.

– Nu cred că suntem meniți să avem șanse de reușită.

Sylveste observă că mâinile sale – dirijate de Calvin – nu încetaseră să lucreze în timpul dialogului. Era cât se poate de conștient de prezența Voliovei, care stătea în apropiere, așteptând instrucțiuni. Subvocaliză:

– Despre ce dracu' vorbești?

– Cred că Sajaki este un ins foarte periculos.

– Bravo! Înseamnă că amândoi gândim la fel. Totuși, asta nu te-a împiedicat să cooperezi cu el.

– În primul rând, recunoscu Calvin, i-am fost recunoscător. La urma urmelor, el m-a salvat. Apoi însă am început să mă întreb cum arată situația din punctul lui de vedere. Am început să mă întreb dacă nu era cumva atins de o undă de nebunie. M-am gândit că orice om cu mintea sănătoasă l-ar fi lăsat pe Căpitan să moară cu ani în urmă. Sajaki pe care l-am cunoscut ultima dată era foarte loial, dar cel puțin pe atunci cruciada lui avea o rațiune. Cel puțin pe atunci exista o speranță că l-am putea salva pe Căpitan.

– Și acum nu mai există?

– El a fost infectat cu un virus pe care nu l-au putut combate toate resursele sistemului Yellowstone. De acord, sistemul în sine se afla sub atacul aceluiași virus, totuși au mai existat enclave izolate care au supraviețuit luni întregi – locuri unde oameni cu tehnici la fel de sofisticate ca ale noastre s-au străduit să găsească un leac – și totuși nici ele n-au avut succes. Nu numai asta, dar nici măcar nu știm ce fundături au examinat sau ce abordări ar fi putut reuși, dacă ar fi beneficiat de mai mult timp.

– I-am spus lui Sajaki că are nevoie de cineva care să facă minuni. Este problema lui dacă nu m-a crezut.

– Problema este, zic eu, că de fapt Sajaki te-a crezut. Asta am vrut să spun când am zis că nu suntem meniți să avem șanse de reușită.

Sylveste tocmai se uita la Căpitan, deoarece Calvin avusese grijă să-l plaseze în mod judicios. Confruntat cu creatura dinaintea ochilor săi, el încercă un moment de iluminare în care știu că simularea de nivel-beta avea perfectă dreptate. Ei puteau executa mișcările preliminare ale vindecării Căpitanului – ritualurile stabilirii gradului de contaminare a cărnii sale –, dar n-ar fi putut progresa niciodată dincolo de punctul acela. Indiferent ce ar fi încercat, indiferent cât de inteligenți ar fi fost, cât de sclipitori de conceptual, era imposibil să reușească. Sau, mai important, nu li se putea îngădui să reușească. Această înțelegere din urmă era cea mai tulburătoare, pentru că sosise din partea lui Calvin, nu a sa. Calvin întrezărise ceva față de care Sylveste continua să fie opac, iar acum părea evident într-un mod zguduitor.

– Crezi că ne va pune bețe-n roate?

– Cred că a făcut-o deja. Amândoi am observat că rata de creștere a Căpitanului s-a accelerat de la sosirea noastră la bord, dar am ignorat amănuntul, considerându-l fie o coincidență, fie simpla noastră imaginație. Acum însă nu mai cred la fel. Cred că Sajaki a permis încălzirea lui.

– Da, și eu am ajuns la concluzia asta. Dar mai există și altceva, nu-i așa?

– Biopsiile – mostrele de țesut pe care le-am cerut.

Sylveste știa încotro ducea totul. Drona pe care o trimiseră pentru a extrage eșantioane de celule era acum pe jumătate digerată de epidemie.

– Nu crezi că a fost o defecțiune autentică, așa-i? Crezi că a cauzat-o Sajaki.

– El sau alt membru al echipajului.

– Ea?

Sylveste se simți privind spre femeie.

– Nu, spuse Calvin folosind un murmur complet inutil, nu ea. Asta nu înseamnă că aș avea încredere în ea, dar n-o văd ca pe unul dintre servitorii automați ai lui Sajaki.

– Ce discutați? întrebă Voliova, făcând un pas spre ei.

– Nu te apropia prea mult, spuse Calvin vorbind prin intermediul lui Sylveste, care, pentru moment, fu incapabil să-și formeze propriile sunete, chiar și subvocal. Este posibil ca investigațiile noastre să fi eliberat sporii epidemiei și n-ai dori să-i inhalezi.

– Nu m-ar afecta, replică Voliova. Eu sunt *brezgatnik*. În mine nu există nimic care să poată fi atins de epidemie.

– Atunci de ce pari atât de retrasă?

– Fiindcă este frig, *svinoi*. Femeia făcu o pauză. Ia stai așa! Cu care dintre voi vorbesc de fapt? Cu Calvin, nu-i așa? Presupun că ție-ți datorez o frântură mai mult respect – la urma urmei, tu nu ne șantajezi.

– Ești foarte amabilă, se auzi Sylveste rostind.

– Presupun că ați ajuns la o strategie comună, așa-i? Triumvirul Sajaki nu va fi încântat dacă suspectează că nu vă respectați partea din înțelegere.

– S-ar putea ca triumvirul Sajaki, zise Calvin, să fie el însuși parte din problemă.

Voliova se apropiase mai mult acum, deși tremura în mod vizibil, neavând protecția termală pe care o purta Sylveste.

– Nu sunt sigură c-am înțeles remarca asta.

– Tu crezi sincer că el vrea să-l vindecăm pe Căpitan?

Femeia îl privi de parcă ar fi pălmuit-o.

– De ce n-ar vrea?

– A avut parte de mult timp pentru a se obișnui să fie la conducere. Triumviratul ăsta al vostru este o farsă: Sajaki este Căpitanul vostru din toate punctele de vedere, mai puțin al titulaturii, iar tu și Hegazi o știți prea bine. Nu va renunța la poziția asta fără luptă.

Voliova răspunse prea repede ca să fie pe de-a întregul convingătoare.

– În locul tău, m-aș concentra asupra sarcinii curente și nu mi-aș mai pune întrebări despre dorințele triumviratului. La urma

urmelor, el te-a adus aici și a străbătut ani-lumină pentru serviciile tale. N-aș zice că sunt tocmai acțiunile cuiva care nu dorește reinstalarea Căpitanului său.

– Va avea grijă ca noi să eșuăm, zise Calvin. Dar în cursul eșecului nostru, el va descoperi altă scânteie de speranță – altceva sau altcineva care-l poate vindeca pe Căpitan, cu condiția să-i poată găsi pe respectivii. Și aproape fără să vă dați seama, veți porni în altă expediție de căutare lungă de un secol.

– Dacă așa stau lucrurile, rosti ea lent, ca și cum s-ar fi temut să nu fie atrasă într-o cursă, de ce nu l-a omorât deja pe Căpitan? În felul acela și-ar fi consolidat poziția.

– Pentru că atunci ar fi trebuit să vă găsească vouă un rost.

– Un rost?

– Da, gândește-te la asta. Calvin lăsă instrumentele medicale din mâini și se îndepărtă de Căpitan, aidoma unui actor care se pregătește să intre sub luminile rampei pentru monolog. Căutarea aceasta pentru vindecarea Căpitanului este unicul zeu pe care sunteți capabili să-l slujiți. Poate că a existat un timp când era un mijloc pentru un scop, însă scopul acela n-a sosit niciodată și după un timp nici măcar n-a mai contat. Voi aveți armele de la bordul navei – știu totul despre ele, chiar și despre cele pe care le treci sub tăcere. Deocamdată singurul scop pe care-l slujesc ele este de negociere a puterii când aveți nevoie de cineva ca mine, care poate executa acțiunile vindecării Căpitanului, fără ca de fapt să conteze în vreun fel.

Sylveste fu fericit când Calvin nu mai vorbi pentru câteva secunde, pentru că avea nevoie să-și tragă răsuflarea și să-și umezească gura.

– Bun, reluă simularea de nivel-beta, dacă Sajaki ar deveni brusc Căpitan, care ar fi pasul lui următor? Ați continua să dețineți armele, dar împotriva cui le-ați putea utiliza? Ar trebui să inventați un inamic. Poate că respectivii nici măcar nu dețin ceea ce vreți voi – în definitiv, voi aveți nava, ce altceva v-ar mai trebui? Inamici ideologici? Mai dificil, deoarece unicul lucru pe care nu l-am observat la voi este vreun atașament ideologic față de

orice, cu excepția poate a propriei voastre supraviețuiri. Nu, eu cred că Sajaki știe în adâncul lui ce se va întâmpla. El știe că, dacă devine Căpitan, mai devreme sau mai târziu va trebui să utilizați armele acelea pentru simplul fapt că ele există. Și nu mă refer la genul de intervenție minimalistă pe care ați demonstrat-o pe Resurgam. Va trebui să mergeți până la capăt, să utilizați absolut toate ororile alea.

Voliova gândea rapid; Sylveste fusese deja impresionat de asta.

– Caz în care, replică ea, îi datorăm triumvirului Sajaki recunoștința noastră, nu-i așa? Deoarece nu-l omoară pe Căpitan, el ne ferește de excese.

Totuși, felul cum vorbise sunase ca și cum ar fi recitat argumentul unui avocat al diavolului, rostindu-l cu glas tare, doar pentru a-i sublinia mai bine ereziile.

– Da, spuse Calvin nesigur, bănuiesc că ai dreptate.

– Eu nu cred nimic din toate astea, rosti femeia cu o patimă neașteptată. Iar dacă ai fi fost unul dintre ai noștri, simplul fapt de a gândi la așa ceva ar fi însemnat trădare.

– Cum dorești, însă noi am văzut de acum dovezi că Sajaki vrea să saboteze operația.

Pentru o clipă pe fața ei licări curiozitatea, dar și-o înăbuși cu eficiența obișnuită.

– Nu mă interesează paranoia ta, Calvin... presupunând că stau de vorbă cu Calvin. Eu am o obligație față de Dan, și anume de a-l duce în Cerber. Și am de asemenea o obligație față de tine, respectiv de a te ajuta cu vindecarea. Discutarea oricăror altor subiecte este superfluă.

– Să înțeleg așadar că ai retrovirusul?

Voliova băgă mâna în jachetă și scoase fiola pe care o purtase.

– Funcționează împotriva mostrelor de epidemie pe care le-am putut izola și păstra în culturi. Este cu totul altă discuție dacă va funcționa sau nu împotriva a ceea ce avem aici.

Sylveste simți cum mâinile îi zvâcniră spre înainte ca să prindă fiola, când femeia o aruncă. Micuța autoclavă din sticlă îi reamintea

de fiola pe care o avusese el însuși înainte de nunta sa, dar numai în treacăt.

– Este o plăcere să fac afaceri cu tine, rosti Calvin.

Voliova îl părăsi pe Calvin sau pe Dan Sylveste – niciodată nu fusese pe de-a întregul sigură cu cine avusese de-a face – după ce-i dăduse instrucțiuni explicite despre administrarea contraagentului. Se gândi că relația dintre ei fusese precum cea dintre un farmacist și un chirurg: ea stabilise formula unui ser care funcționa în laborator și putea oferi linii directoare despre modul de administrare, însă deciziile finale, adevăratele chestiuni de viață și de moarte, rămâneau exclusiv la discreția chirurgului și femeia nu dorea să intervină. La urma urmelor, dacă maniera administrării n-ar fi fost atât de esențială, n-ar fi fost nevoie nici să-l fi adus pe Sylveste la bord. Iar retrovirusul ei avea să reprezinte un singur element al tratamentului, deși unul care s-ar fi putut dovedi decisiv.

Reveni cu elevatorul la punte, străduindu-se să nu se gândească la spusele lui Calvin (el fusese, nu?) despre Sajaki. Era totuși greu; în cuvintele lui existase prea multă logică internă, avuseseră prea multă rațiune. Și cum trebuia ea să abordeze presupusul sabotaj împotriva procesului de vindecare? Aproape că îndrăznise să întrebe, dar poate că fusese prea temătoare să audă ceva ce nu putea contrazice. Așa cum zisese – și era adevărat, dintr-un punct de vedere –, simpla gândire în direcțiile acelea însemna trădare.

Dar din multe alte puncte de vedere, ea trădase deja.

Sajaki începea să aibă îndoieli în privința Voliovei; asta cel puțin era evident. Neînțelegerile dintre ei cu privire la oportunitatea sondării lui Khouri era una, însă programarea sondei pentru a o informa când era activată de Sajaki era cu totul altceva – nu tocmai acțiunea cuiva care dovedea o ușoară îngrijorare profesională față de responsabilitatea sa, ci o acțiune care vorbea despre paranoia discretă, teamă și ură mocnită. Din fericire, Voliova ajunsese la timp. Sonda nu cauzase leziuni permanente și era îndoielnic ca Sajaki să fi mapat destul volum neural cu suficiente detalii pentru a extrage altceva decât impresii încețoșate, nu memorii complete

și incriminatoare. Acum, gândi ea, Sajaki avea să fie mult mai precaut: n-ar fi fost o idee bună să-și piardă Tunarul-șef tocmai în momentele astea. Dar dacă el își întorcea focarul suspiciunilor spre Voliova însăși? Și ea putea fi sondată. Sajaki n-ar fi avut mari rețineri în privința asta, cu excepția faptului că ar fi distrus complet orice senzație de egalitate care mai dăinuia între ei. În tot cazul, ea nu avea implanturi care să fie avariate. Iar într-o oarecare măsură, deoarece activitățile de la bordul lui *Lorean* progresau autonom, perioada ei de maximă utilitate pentru triumvir trecuse.

Își consultă brățara. Așchia micuță pe care o extrăsese din Khouri îi dădea mai multe bătăi de cap decât crezuse vreodată că ar fi fost posibile. După ce determinase mai mult sau mai puțin compoziția și configurațiile de tensiuni, îi ceruse navei să caute corespondențe între eșantion și ceva din bazele ei de date. Bănuiala Voliovei că la mijloc fusese mâna lui Manoukhian părea întemeiată, întrucât așchia nu-și avea în mod clar originea pe Atuul lui Sky. Nava continua să caute însă, scotocind tot mai adânc în memoria sa. Acum examina date tehnologice vechi de aproape două secole. Era absurd să cauți prin asemenea antichități, dar, pe de altă parte, de ce s-ar fi oprit acum? În câteva ore, ar fi ajuns până la întemeierea coloniei, la puținele înregistrări rămase din epoca amerikano. Voliova ar fi putut cel puțin să-i spună lui Khouri că cercetarea fusese exhaustivă... chiar dacă inutilă.

Intră pe punte, singură.

Sala gigantică era întunecată, cu excepția strălucirii proiectate de sfera-display, care era blocată pe reprezentarea schematică a sistemului binar Pavonis-Hades. Nu existau alți membri de echipaj (din puținii care rămăseseră în viață, gândi femeia) și niciunul dintre morți nu fusese chemat din posteritatea arhivată pentru a-și împărtăși opiniile în graiuri pe care aproape nimeni nu le mai vorbea acum. Solitudinea era pe placul ei. Nu dorea să aibă de-a face cu Sajaki (mai ales cu el), iar tovărășia lui Hegazi aparținea unui gen pe care nu-l aprecia în mod special. Nu voia nici măcar să discute cu Khouri; nu în clipa asta. Prezența ei ridica prea multe întrebări și îi silea mintea să abordeze subiecte de care nu dorea să

se ocupe. Acum, cel puțin pentru câteva minute, putea fi singură și în elementul ei, uitând – oricât de stupid ar fi fost asta – tot ce amenințase să transforme ordinea în haos.

Putea să fie cu armele ei frumoase.

Lorean transfigurată coborâse pe o orbită și mai joasă, fără să cauzeze vreun răspuns al lui Cerber; se găsea la numai zece mii de kilometri de suprafața planetei. Voliova botezase „cap-de-pod" obiectul uriaș și conic, deoarece aceea era funcția sa. Din punctul de vedere al celorlalți, era pur și simplu arma Voliovei, dacă se sinchiseau s-o denumească în vreun fel. Era lungă de patru mii de metri, aproape cât fusese luminăluca din care provenea. Foarte puțin din ea era solid; până și pereții erau un fagure de pori, în care se aflau clade de ciberviruși militari similari ca structură cu contraagentul care urma să fie utilizat împotriva Căpitanului. În caverne din pereți se aflau arme mai mari, cu fascicule de energie și proiectile. Totul era învelit într-o teacă groasă de câțiva metri de hiperdiamant, care avea să dispară sacrificial prin ablație la impact. Undele de șoc aveau să străbată lungimea capului-de-pod, după lovirea de suprafață, dar limitele cristalului piezoelectric aveau să le preia gradat energia, redirecționând-o în sistemele de arme. Viteza de impact avea să fie oricum relativ mică – sub un kilometru pe secundă –, deoarece capul-de-pod avea să decelereze masiv chiar înainte de a perfora crusta. Iar crusta avea să fie slăbită anterior; pe lângă tunurile frontale ale capului-de-pod în sine, Voliova avea să acționeze cât de multe arme-cache ar fi îndrăznit.

Interogă arma prin intermediul brățării. Nu era conversația cea mai fascinantă. Personalitatea care controla dispozitivul era rudimentară; nu se putea aștepta la ceva mai mult din partea unui obiect creat cu numai câteva zile în urmă. Dintr-un punct de vedere, asta era bine. Preferabil unei minți care ar fi putut începe să aibă idei proprii despre soarta sa. Și, așa cum își reaminti Voliova, capul-de-pod putea să nu aibă prea mult timp pentru a se bucura de conștiința de sine.

Cifrele care dansau în sferă o anunțară încheierea pregătirilor capului-de-pod. Trebuia să se încreadă în datele sistemelor de

sinteză, pentru că arma îi era necunoscută din multe puncte de vedere. Voliova își trasase cerințele de bază, însă munca în sine fusese realizată de programe de design autonome, care nu fuseseră concepute pentru a o informa despre toate problemele tehnice și soluțiile de pe parcurs. Dar oricât de profundă i-ar fi fost ignoranța față de capul-de-pod, nu diferea foarte mult de felul cum o mamă reușea să zămislească un copil fără să știe locurile precise ale tuturor arterelor și nervilor sau biochimia exactă a metabolismului său. Asta nu însemna că n-ar mai fi fost creația ei, că n-ar mai fi fost copilul ei.

Un copil pe care Voliova îl destina unei morți timpurii și degradante, dar în niciun caz inutile.

Brățara piui și femeia coborî ochii, așteptându-se la o transmisiune tehnică de la capul-de-pod; o actualizare scurtă referitoare la o reproiectare „din mers" de ultim minut, care fusese implementată de sistemele de replicare ce continuau să-i funcționeze în nucleu.

Nu era însă asta.

Apelul provenea de la navă, care găsise o potrivire pentru așchie. Fusese necesar să examineze fișiere tehnice vechi de peste două secole, totuși găsise o corespondență. Și cu excepția patternului de tensiuni – care apăruse probabil după fabricarea așchiei –, potrivirea era perfectă, în cadrul marjei de eroare a măsurătorilor.

Voliova continua să fie singură pe punte.

– Afișează pe display! comandă ea.

În sferă apăru o imagine mărită a așchiei, în spectrul luminii vizibile. Fu urmată de o succesiune de transfocări, începând cu o vedere în tonuri de gri de la un microscop electronic, care prezenta structura cristalină torturată a așchiei, și terminând cu o imagine ATM cu rezoluție la scară atomică în nuanțe țipătoare, în care atomii individuali erau încețoșați laolaltă. Cristalografia cu raze X și spectrogramele de masă apărură în ferestre separate, solicitându-i atenția prin cascade de date tehnice sintetizate. Voliova ignoră rezultatele acelea; îi erau familiare, pentru că ea însăși făcuse majoritatea măsurătorilor.

De aceea se mulțumi să aștepte până ce întregul display se reduse în lateral și lângă el se materializă un set de grafice similare, dispuse în jurul unei aschii dintr-un material cu aspect asemănător, identic ca rezoluție atomică, dar fără să prezinte patternul de tensiuni. Compozițiile, rapoartele izotopilor și proprietățile rețelelor erau identice: o mulțime de fullerene înnodate în alotropi structurali, care străbăteau o matrice ametitor de complexă de straturi metalice și aliaje stranii, dispuse în sendviș. Vârfuri de ytriu și de scandiu, cu o abundență de insule de stabilitate din elemente transuranice în cantități infime, adăugând probabil o rezilienă ezoterică la proprietățile generale ale aschiei. Potrivit aprecierilor Voliovei, la bordul navei existau totuși substanțe și mai stranii, dintre care unele fuseseră sintetizate chiar de ea. Aschia era neobișnuită, însă era clar tehnologie umană; de altfel filamentele din nanotuburi de carbon erau o semnătură demarhistă tipică, iar insulele de stabilitate transuranice fuseseră în vogă în secolele al XXIV-lea și al XXV-lea.

Una peste alta, aschia semăna foarte bine cu materialul din care putuse fi construită carcasa unei nave spațiale din epoca respectivă.

Nostalgia părea să gândească la fel. De ce exista o bucată de carcasă în interiorul lui Khouri? Ce fel de mesaj intenționase Manoukhian să transmită în felul acela? Poate că Voliova se înșela și nu fusese mâna lui Manoukhian, ci doar un banal accident. Cu excepția cazului în care nava aceea spațială fusese cu totul specială...

Așa se părea. Tehnologia era tipică pentru epoca respectivă, dar în rest aschia era unică – fabricată după toleranțe mai stricte decât ar fi fost necesare chiar și la o aplicație militară. De fapt, pe măsură ce Voliova asimilă rezultatele, deveni clar că aschia putea să fi provenit de la un singur model de navă: un vehicul de contact aflat în proprietatea Institutului Sylveste pentru Studiul Lințolierilor.

Subtilități ale rapoartelor izotopilor stabiliră că provenea de la o navă specifică: cea care-l purtase pe Sylveste până la limita Lințoliului lui Lascaille. Pentru o clipă, descoperirea aceea fu îndeajuns pentru Voliova. Totul demonstra un soi de circularitate: confirmarea că Mademoiselle a lui Khouri avea într-adevăr

o legătură cu Sylveste. Totuși, Khouri știuse deja asta... ceea ce însemna că mesajul trebuia să le transmită ceva mult mai profund. Desigur, Voliova văzuse de acum ce trebuia să fie; totuși, pentru o clipă tresări înaintea enormității sale. Era imposibil să fie ea, nu? Era imposibil să fi supraviețuit la cele petrecute lângă Linţoliul lui Lascaille. Pe de altă parte, Manoukhian îi povestise în mod repetat lui Khouri că își găsise stăpâna în spațiu. Și era perfect posibil ca deghizarea ei în ermetică să fi mascat răni mai teribile decât orice ar fi putut cauza epidemia...

– Arată-mi-o pe Carine Lefevre, ceru Voliova rostind numele femeii care trebuia să fi murit pe orbita Linţoliului.

Uriașă ca a unei zeițe, fața femeii o privi de sus. Era tânără și, din puținul care era vizibil pe lângă chip, se putea zări că era îmbrăcată după moda *Belle Epoque* de pe Yellowstone, sclipitoarea epocă de aur dinaintea Epidemiei Fuziunii. Iar fața îi era familiară... nu copleșitor, totuși îndeajuns pentru ca Voliova să știe că o mai văzuse cândva. Văzuse chipul într-o duzină de documentare istorice și în toate se avansase ipoteza că murise de mult, ucisă de forțe extraterestre mai presus de înțelegerea oamenilor.

Bineînțeles. Acum era evident ce anume cauzase patternurile de tensiuni. Mareele gravitaționale din jurul Linţoliului lui Lascaille striviseră materia până sângerase.

Toți crezuseră că și Carine Lefevre murise în același fel.

– *Svinoi*, rosti triumvira Ilia Voliova, deoarece acum nu mai putea fi nicio îndoială.

Încă din copilărie, Khouri observase că se întâmpla ceva când atingea un obiect prea fierbinte, de pildă țeava unei arme cu proiectile care tocmai își golise încărcătorul. Era străbătută de un fulger de durere premonitorie, dar atât de scurt, încât nici nu era de fapt durere, ci mai degrabă o avertizare a durerii adevărate care urma să sosească. Iar apoi durerea premonitorie dispărea și exista o clipită lipsită de absolut orice senzații, iar în clipita aceea ea își retrăgea mâna, ferindu-se de obiectul fierbinte. Era însă prea târziu, fiindcă adevărata durere sosea deja și nu putea face nimic în

privința ei decât să se pregătească, aidoma unei gospodine care este anunțată de sosirea iminentă a unui oaspete. Desigur, durerea nu era niciodată atât de teribilă și de obicei Khouri își retrăsese mâna de la sursa ei, iar în general după aceea nu se alegea nici măcar cu o cicatrice. Cu toate acestea, cădea mereu pe gânduri. Dacă durerea premonitorie era îndeajuns pentru a o convinge să-și retragă mâna – și așa se întâmpla de fiecare dată –, care era scopul acelui tsunami de durere adevărată, care sosea cu mică întârziere după aceea? De ce mai trebuia să vină, dacă ea primise deja mesajul și-și îndepărtase mâna de durere? Ulterior, când descoperise că pentru decalajul dintre cele două avertizări exista un motiv fiziologic perfect rațional, tot i se păruse aproape malițios.

Așa simțea acum, stând în camera-păianjen cu Voliova, care tocmai îi povestise cui credea că-i aparținea chipul. Carine Lefevre, asta spusese ea. Atunci apăruse un fulger de șoc premonitoriu, ca un ecou din viitor despre cum avea să fie șocul real. Un ecou foarte slab, după care – pentru o clipită – nimic.

Apoi urmase adevărata izbitură a înțelegerii.

– Cum poate fi ea? zise Khouri, după aceea, când șocul nu atât că se diminuase, cât mai degrabă devenise o componentă normală a zgomotului de fond emoțional. Nu-i posibil. N-are absolut niciun sens.

– Eu zic că are prea mult sens, replică Voliova. Eu zic că se potrivește prea bine cu faptele. Eu cred că-i ceva ce nu putem ignora.

– Dar se știe că a murit! Și se știe nu doar pe Yellowstone, ci și în jumătate din spațiul colonizat. Ilia, ea a murit – violent! Este imposibil să fie Lefevre.

– Eu cred că este posibil. Manoukhian a spus că a găsit-o în spațiu. Poate că-i adevărat. Poate că a găsit-o pe Carine Lefevre plutind în preajma Lințoliului lui Lascaille – este posibil ca el să fi încercat să recupereze ceva din ruinele stației ISSL –, a salvat-o și a dus-o pe Yellowstone. Voliova tăcu, dar înainte ca Khouri să fi putut spune ceva sau chiar să se fi gândit să spună ceva, reluă: Ar fi logic, nu? Am avea cel puțin o conexiune cu Sylveste și poate chiar un motiv pentru care ea să-i dorească moartea.

– Ilia, eu am citit ce s-a întâmplat cu ea. A fost sfârtecată de tensiunile gravitaționale din jurul Lințoliului. Manoukhian n-ar mai fi găsit nimic ce să aducă acasă.

– Nu, sigur că nu. Dacă nu cumva Sylveste a mințit. Nu uita că noi ne bazăm doar pe cuvântul lui că evenimentele s-au petrecut așa cum a zis el, pentru că niciunul dintre sistemele de înregistrare n-a supraviețuit întâlnirii.

– Vrei să zici că de fapt ea n-a murit?

Voliova ridică o mână, așa cum făcea întotdeauna când Khouri nu-i citise perfect gândurile.

– Nu... nu neapărat. Poate că ea a murit într-adevăr, dar nu așa cum a povestit Sylveste. Și poate că n-a murit în felul cum înțelegem noi și poate că nu-i de fapt vie, nici chiar acum, în ciuda a ceea ce ai văzut tu.

– Eu n-am văzut mare lucru, ci doar cutia pe care o folosea ca să se miște de colo colo.

– Ai presupus că era o ermetică, fiindcă se afla în ceva care semăna cu palanchinele ermeticilor. Dar este posibil să nu fi fost decât un indiciu fals, deliberat, din partea ei.

– Ar fi trebuit să fi fost sfârtecată. Nimic nu schimbă asta.

– Poate că Lințoliul n-a omorât-o, Khouri. Poate că i s-a întâmplat un lucru teribil, dar ceva a ținut-o în viață după aceea. Poate că, de fapt, ceva a salvat-o.

– Sylveste ar fi știut asta.

– Chiar dacă n-o recunoaște față de sine. Cred că va trebui să discutăm cu el – aici, unde nu vom fi deranjați de Sajaki. Voliova abia terminase de vorbit, când brățara îi piui și afișă un chip omenesc, cu ochii pierduți înapoia unor globi inexpresivi. Vorbești de lup..., murmură ea. Ce este, Calvin? Tu ești Calvin, nu?

– Deocamdată, răspunse bărbatul. Deși mă tem că utilitatea mea pentru Sajaki ar putea ajunge la un sfârșit dezonorant.

– Ce vrei să zici? întrebă Voliova, dar nu așteptă un răspuns, ci continuă repede: Trebuie să discut ceva cu Dan – dacă ești așa amabil, este destul de urgent.

– Problema mea e mai urgentă, zise Calvin. E vorba despre contraagentul tău, Voliova, retrovirusul pe care l-ai fabricat.

– Ce-i cu el?

– Nu pare să funcționeze tocmai cum se intenționa. Se retrase un pas și Khouri întrezări în spatele lui o parte din Căpitan, argintie și cu aspect de mucozități, aidoma unei statui acoperite cu un palimpsest de dâre lăsate de melci. De fapt, pare chiar să-l ucidă mai repede.

24

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Sylveste nu trebui să aştepte mult. Când sosi, Voliova era însoţită de Khouri, femeia care-i salvase viaţa pe Resurgam. Dacă Voliova era o variabilă destul de neplăcută în planurile lui, Khouri era mult mai supărătoare, deoarece nu stabilise deocamdată cui îi era loială – Voliovei, lui Sajaki sau altcuiva? Îşi înfrână deocamdată îngrijorarea, împărtăşind agitaţia lui Calvin.

– Ce vrei să spui cu îl „ucide mai repede"?

– Exact ce am spus, îl sili Calvin să rostească înainte ca vreuna dintre cele două femei să-şi fi tras răsuflarea. L-am administrat potrivit instrucţiunilor tale, dar a fost ca şi cum i-am fi făcut epidemiei o injecţie cu vitamine. Se extinde mai rapid decât oricând. Dacă n-aş fi ştiut altceva, aş fi zis că retrovirusul tău a ajutat de fapt extinderea.

– La dracu'! făcu Voliova. Îmi cer scuze. Au fost câteva ore foarte obositoare.

– Asta-i tot ce ai de zis?

– Am testat contraagentul pe mostre mici de epidemie izolată, rosti ea pe un ton defensiv. Împotriva lor a acţionat. N-am promis că va lucra la fel de eficient împotriva corpului principal al

epidemiei, dar cel puțin, în scenariul cel mai nefavorabil, am presupus că va avea un efect, oricât de limitat. Epidemia trebuia să-și cheltuiască *o parte* din resurse împotriva contraagentului, asta-i clar. Trebuia să direcționeze împotriva lui o parte din energia pe care ar utiliza-o în mod obișnuit pentru extindere. Am sperat că o va ucide – vreau să zic că o va transforma într-o formă manipulabilă –, dar chiar și când am fost pesimistă, am presupus că epidemia va fi cât de cât afectată, că va încetini perceptibil.

– Nu este ceea ce vedem noi, zise Calvin.

– Ea are totuși dreptate, interveni Khouri și Sylveste se simți privind-o sfredelitor, de parcă i-ar fi pus sub semnul întrebării însuși motivul existenței.

– Ce vedeți voi? întrebă Voliova. Trebuie să înțelegeți că sunt foarte curioasă.

– Am stopat administrarea contraagentului, spuse Calvin, așa că deocamdată creșterea s-a stabilizat. Însă, când i l-am dat Căpitanului, el s-a extins mai rapid. Parcă ar încorpora masa contraagentului în matricea lui mai rapid decât ar putea converti substratul navei.

– Asta-i ridicol, zise Voliova. Nava nici măcar nu se opune epidemiei. Ca el să se extindă mai repede, contraagentul ar trebui să i se predea cumva, convertindu-se pe sine mai rapid decât l-ar fi putut învinge epidemia.

– Aidoma soldaților din linia întâi care dezertează chiar înainte să fi auzit propaganda inamicului, comentă Khouri.

– Exact, încuviință Voliova și Sylveste simți pentru prima oară între cele două femei ceva care aducea suspect de mult cu respectul reciproc. Însă asta-i pur și simplu imposibil. Ca să se întâmple așa, epidemia ar fi trebuit să deturneze rutinele replicatorii aproape fără să încerce, aproape ca și cum ele ar fi dorit să fie deturnate. Îți repet, așa ceva nu-i posibil.

– Poți să încerci tu însăți.

– Nu, mulțumesc. Nu înseamnă că nu te cred, dar trebuie să vezi lucrurile și din partea mea. Din punctul meu de vedere – nu uita că eu am creat blestemăția aia –, este ilogic.

– Mai e ceva, rosti Calvin.

– Ce anume?

– Nu poate fi un act de sabotaj? Ți-am spus deja că noi suntem de părere că cineva nu vrea ca operația să reușească. Știi la cine mă refer. Era circumspect acum, nedorind să spună prea multe în prezența lui Khouri sau în raza sistemelor de ascultare ale lui Sajaki. Nu este posibil să-ți fi modificat cineva contraagentul?

– Va trebui să mă gândesc la asta, răspunse ea.

Sylveste nu administrase toată fiola primită de la Voliova, așa că ea putu rula o verificare pe structura moleculară a eșantionului respectiv și pe celelalte loturi care rămăseseră în laboratorul ei, utilizând aceleași instrumente pe care le folosise asupra așchiei lui Khouri. Când compară eșantionul cu loturile din laborator, le găsi identice, în limitele normale ale acurateței cuantice. Mostra pe care Calvin i-o administrase Căpitanului era exact așa cum intenționase ea să fie, până la cea mai măruntă legătură chimică dintre cei mai puțin importanți atomi din cea mai puțin importantă componentă moleculară...

Voliova compară structura contraagentului cu înregistrările ei și constată că nu se abătuse de la planul pe care ea îl păstrase în minte vreme de ani subiectivi. Era exact așa cum intenționase. Nimeni nu-i modificase virusul; colții lui nu fuseseră extrași. Își puteau lua rămas-bun de la teoria sabotajului formulată de Calvin. Simți un val de ușurare, pentru că nu dorise realmente să creadă că Sajaki zădărnicea într-adevăr procesul; ideea că el putea prelungi în mod deliberat boala Căpitanului era prea hidoasă și fu bucuroasă când examinarea contraagentului îi oferi o justificare pentru alungarea sabotajului din minte. Continua desigur să aibă rețineri față de Sajaki, dar cel puțin nu exista nicio dovadă că el devenise atât de monstruos.

În același timp însă exista și altă posibilitate.

Voliova părăsi laboratorul și reveni la Căpitan, blestemându-se în minte fiindcă nu se gândise la asta mai devreme, scutindu-se astfel de alergătură. Sylveste o întrebă ce făcea acum. Ea îl privi câteva

secunde, după care răspunse. Da, exista o conexiune cu Linţoliul lui Lascaille, era sigură în privinţa aceea. Să fi fost oare răzbunare pură din partea lui Mademoiselle – răsplata pentru laşitatea lui, pentru trădarea sau ce o fi fost ceea ce aproape c-o omorâse la marginea Linţoliului? Sau mergea chiar mai departe de atât, conectându-se cumva cu extratereştrii înşişi, cu mintea străveche şi protectoare pe care Lascaille o atinsese în timpul propriei lui expediţii? Aveau oare de-a face cu răutate omenească sau cu un imperativ la fel de străin şi de vechi ca Linţolierii înşişi? Avea multe lucruri de discutat cu Sylveste, dar asta trebuia făcut în sanctuarul camerei-păianjen.

– Am nevoie de alt eşantion, anunţă ea. De la limita infecţiei, acolo unde ai administrat contraagentul.

Îşi scoase chiureta-laser, efectuă rapid inciziile ghidate de lumină şi puse mostra – părea un fel de coajă metalică – într-o autoclavă care aştepta.

– Şi contraagentul? A fost modificat?

– N-a fost atins, răspunse ea.

După aceea dezactivă laserul chiuretei şi folosi vârful instrumentului ca să scrie cu litere mici un mesaj pe materialul navei, chiar înainte de intruziunea Căpitanului. Căpitanul avea să plutească peste mesaj ca o maree care şterge tot cu mult înainte ca Sajaki să fi avut posibilitatea să-l citească.

– Ce faci? întrebă Sylveste.

Dar ea plecă înainte ca bărbatul să fi putut întreba altceva.

– Ai avut dreptate, spuse Voliova când se aflau în siguranţă dincolo de învelişul *Nostalgiei pentru Infinit*, atârnate pe carapacea ei exterioară ca un parazit curajos din oţel. A fost sabotaj, dar nu în felul pe care mi l-am imaginat iniţial.

– Ce vrei să spui? zise Sylveste, care era impresionat, fără să recunoască, de existenţa camerei-păianjen. Credeam că ai comparat retrovirusul cu loturile tale anterioare, cele care funcţionaseră împotriva unor mostre mici de epidemie.

– Aşa am făcut şi, după cum ţi-am spus, n-a existat nicio deosebire. Ceea ce lăsa o singură posibilitate.

Tăcerea pluti în aer. Finalmente, Pascale o întrerupse.

– Căpitanul fusese inoculat. Asta s-a întâmplat, nu? Cineva a furat un lot din retrovirusul tău și l-a denaturat, i-a înlăturat caracterul letal – impulsul spre replicare –, după care l-a prezentat Epidemiei Fuziunii.

– Este unica explicație, încuviință Voliova.

Khouri interveni.

– Crezi că Sajaki a făcut-o, nu?

I se adresase lui Sylveste. Bărbatul aprobă din cap.

– Calvin a prezis de la bun început că Sajaki va încerca să contracareze operația.

– Nu-nțeleg, zise Khouri. Vorbiți despre inocularea Căpitanului, dar asta nu-i un lucru bun?

– Nu în cazul ăsta, și de fapt nu Căpitanul a fost inoculat, ci epidemia ce persistă în el, răspunse Voliova. Noi am știut dintotdeauna că Epidemia Fuziunii este hiperadaptivă. Asta a fost mereu problema: orice armă moleculară pe care am încercat-o împotriva ei a sfârșit prin a fi cooptată, edulcorată și reprocesată în ofensiva atotconsumatoare a epidemiei. De data asta sperasem că vom câștiga un avantaj. Retrovirusul era extraordinar de potent și exista șansa să poată prelua controlul căilor normale de contaminare ale epidemiei. În realitate însă, epidemia a izbutit să vadă inamicul înainte să se fi întâlnit realmente cu forma lui activă. A căpătat șansa de a demonta și de a cunoaște contraagentul chiar înainte ca el să fi reprezentat o amenințare. Iar până ce Calvin l-a administrat, epidemia îi știa deja vicleșugurile. A dezvoltat o cale de a dezarma virusul și de a-l convinge să i se alăture fără ca măcar să cheltuiască vreun pic de energie în timpul procesului. De aceea Căpitanul a crescut mai rapid.

– Cine ar fi putut face asta? întrebă Khouri. Crezusem că ești singura persoană din navă care ar fi reușit așa ceva.

Sylveste încuviință din cap.

– Oricât de mult aș crede că Sajaki încearcă să saboteze operația, asta nu pare să fi fost opera lui.

– De acord, spuse Voliova. Sajaki nu deține pur și simplu cunoștințele necesare pentru așa ceva.

– Dar celălalt bărbat? întrebă Pascale. Himericul?

– Hegazi? Voliova clătină din cap. Îl poți ignora. El ar putea deveni o problemă dacă vreunul dintre noi ar acționa vreodată împotriva Triumviratului, însă, la fel ca în cazul lui Sajaki, așa ceva nu se numără printre capacitățile lui. După cum văd eu lucrurile, în nava asta există doar trei persoane care ar fi putut-o face, iar eu sunt una dintre ele.

– Cine sunt celelalte două? întrebă Sylveste.

– Una este Calvin, ceea ce, cumva, îl scoate de asemenea din cauză.

– Și cealaltă?

– Aici apare problema. Unica persoană rămasă care ar fi putut face asta unui cibervirus este tocmai cea pe care am încercat s-o vindecăm în tot acest timp.

– Căpitanul? spuse Sylveste.

– Ar fi putut s-o facă... teoretic vorbind, chicoti Voliova, dacă n-ar fi fost deja mort.

Khouri se întrebă cum va reacționa Sylveste la asta, însă bărbatul nu părea impresionat.

– Nu contează cine a fost – dacă n-a fost Sajaki însuși, atunci a fost cineva care a lucrat pentru el. Înțeleg că asta te-a convins, i se adresă el Voliovei.

Ea binevoi să încuviințeze.

– Regretabil, însă răspunsul este „da". Ce înseamnă asta pentru tine și Calvin?

– Ce înseamnă pentru noi? Sylveste păru surprins de întrebare. Nu înseamnă absolut nimic. În primul rând, n-am promis niciodată că-l putem vindeca pe Căpitan. I-am spus lui Sajaki că apreciam sarcina ca fiind imposibilă și n-am exagerat deloc. Calvin mi-a dat dreptate. Să fiu sincer, nu sunt nici măcar sigur că Sajaki trebuia să saboteze operația. Chiar dacă retrovirusul tău n-ar fi fost denaturat, mă îndoiesc că i-ar fi dat mari bătăi de cap epidemiei. Și atunci ce s-a schimbat? Calvin și cu mine vom continua să ne prefacem că-l vindecăm pe Căpitan, iar la un moment dat va fi clar că nu putem avea succes. Nu-l vom lăsa pe Sajaki să știe că suntem conștienți de

sabotajul lui. Nu dorim o confruntare cu el – mai ales acum, când atacul împotriva lui Cerber este pe cale să aibă loc. Zâmbi placid. Și nu cred că Sajaki va fi foarte dezamăgit să afle că eforturile noastre au fost în zadar.

– Vrei să spui că nu se va schimba nimic, așa-i? Khouri privi în jur, căutând sprijinul celorlalți, însă expresiile lor erau indescifrabile. Nu pot să cred așa ceva.

– Căpitanul nu contează pentru el, zise Pascale. Nu-i clar pentru tine? El face asta doar pentru a-și respecta partea de înțelegere cu Sajaki. Cerber este tot ce contează pentru el. A fost ca un magnet pentru Dan.

Vorbea ca și cum soțul ei n-ar fi fost prezent.

– Da, încuviință Voliova. Ei bine, sunt mulțumită c-ai amintit subiectul, fiindcă există ceva ce Khouri și cu mine trebuie să discutăm cu voi toți. Se referă la Cerber.

Sylveste păru disprețuitor.

– Ce știți voi despre Cerber?

– Prea multe, răspunse Khouri. Prea al naibii de multe.

Începu de unde era logic să înceapă, de la trezirea ei pe Yellowstone, activitatea de asasin în Jocul Umbrelor și felul cum o recrutase Mademoiselle, astfel încât îi fusese dificil să nu-i accepte oferta.

– Cine era ea? întrebă Sylveste, după ce termină introducerea. Și ce voia să faci tu?

– O să ajungem și acolo, interveni Voliova. Ai răbdare.

Khouri continuă, repetându-i lui Sylveste povestea pe care i-o spusese Voliovei nu cu mult timp în urmă, deși avea impresia că cele două recitări erau separate printr-o eternitate. Cum se infiltrase în navă și cum fusese păcălită de Voliova, care avea nevoie de un nou Tunar-șef, indiferent dacă cineva se oferea voluntar sau nu pentru rolul acela. Cum Mademoiselle fusese tot timpul în mintea ei, dezvăluind doar atâtea informații cât avea nevoie Khouri în orice moment. Cum Voliova o interfațase în turelă și cum detectase

ceva care pândea acolo, o entitate software care se autonumise Hoțul-Soarelui.

Pascale îl privi pe Sylveste.

– Numele acesta, spuse ea, înseamnă... ceva. L-am mai auzit, jur! Nu-ți amintești?

Sylveste se uită la ea, dar nu spuse nimic.

– Entitatea asta, continuă Khouri, indiferent ce ar fi fost, încercase deja să iasă din turelă, trecând în mintea ultimului amărât de fraier recrutat de Voliova. Îl făcuse să-și piardă mințile.

– Nu înțeleg de ce m-ar privi toate astea pe mine, zise Sylveste.

De aceea Khouri îi povesti.

– Mademoiselle a dedus că entitatea asta intrase în turelă într-un anumit moment.

– Continuă.

– Momentul acela a coincis cu ultima ta prezență la bordul navei.

Khouri se întrebase ce ar fi fost necesar pentru a-l face pe Sylveste să amuțească sau cel puțin să-i șteargă de pe față expresia de superioritate îngâmfată. Acum știa și înțelese că, în ciuda tuturor celor petrecute, realizarea aceasta fusese una dintre micile și neașteptatele plăceri ale vieții. Rupând vraja, Sylveste rosti cu un autocontrol remarcabil:

– Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă, dar nu vrei să recunoști. Cuvintele i se rostogoliseră din gură. Indiferent ce-a fost, ai adus-o cu tine.

– Un soi de parazit neural, zise Voliova preluând povara explicațiilor. A sosit la bord odată cu tine și apoi a sărit în navă. Putea să fi fost în implanturile tale sau poate chiar în mintea ta, independent de orice hardware.

– Asta-i ridicol!

Totuși, ceva din tonul vocii sale suna neconvingător.

– Dacă n-ai fost conștient de existența lui, zise Voliova, atunci l-ai fi putut transporta cu tine de mulți ani. Poate chiar de când ai revenit.

– De unde să revin?

– De la Linţoliul lui Lascaille, zise Khouri şi, pentru a doua oară, cuvintele ei părură că-l biciuiesc pe Sylveste precum nişte rafale de ploaie hibernală. Am verificat cronologia şi corespunde. Indiferent ce ar fi fost, a intrat în tine în perioada Linţoliului şi a rămas cu tine până ai ajuns aici. Poate că nici măcar nu te-a părăsit, poate că şi-a divizat o parte din sine în navă, dublându-şi şansele de supravieţuire.

Sylveste se ridică în picioare şi-i făcu semn soţiei lui să-l urmeze.

– Nu mai rămân aici ca să aud aiurelile astea.

– Cred că ar trebui să mai rămâi, zise Khouri. Încă nu ţi-am spus despre Mademoiselle sau despre ceea ce a vrut ea să fac eu.

El se mulţumi s-o privească, gata de plecare, etalând pe chip o expresie de dezgust studiat. Apoi – poate după un minut –, reveni la locul lui şi o aşteptă să continue.

25

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

– Îmi pare rău, spuse Sylveste, dar nu cred că omul acesta poate fi vindecat.

Singurii lui tovarăși, cu excepția Căpitanului în sine, erau Sajaki și Hegazi.

Cel mai apropiat dintre ei, Sajaki, stătea cu brațele încrucișate peste piept în fața Căpitanului, de parcă ar fi inspectat o frescă modernă și provocatoare, cu capul lăsat ușor pe un umăr. Hegazi păstra o distanță respectuoasă față de epidemie, refuzând să se apropie la mai puțin de trei-patru metri de limita exterioară a recent însufleților creșteri a Căpitanului. Se străduia din răsputeri să pară nepăsător, dar, în ciuda suprafeței relativ mici a chipului său care mai era vizibilă, frica i se zugrăvea pe ea ca un tatuaj.

– Este mort? întrebă Sajaki.

– Nu, răspunse repede Sylveste, câtuși de puțin. Atât doar că toate terapiile noastre au eșuat, iar ceea ce considerasem că va fi principala noastră lovitură s-a dovedit că i-a făcut mai mult rău decât bine.

– Principala voastră lovitură? repetă Hegazi și glasul îi reverberă din pereți.

– Contraagentul Iliei Voliova. Sylveste știa că trebuia să fie foarte precaut acum, deoarece nu era bine ca Sajaki să-și dea seama că sabotajul îi fusese descoperit. Dintr-un motiv necunoscut n-a funcționat așa cum crezuse ea. N-o învinuiesc pentru asta – cum ar fi putut prezice comportamentul întregului corp al epidemiei, când nu putuse lucra decât pe mostre minuscule?

– Într-adevăr, cum? zise Sajaki și, auzind declarația aceea scurtă, Sylveste decise că-l ura cu o ură la fel de irevocabilă ca moartea.

În același timp însă știa că Sajaki era un ins cu care putea colabora și că – oricât de mult l-ar fi disprețuit – nimic din cele petrecute aici n-ar fi schimbat cu ceva atacul împotriva lui Cerber. De fapt, era mai bine decât atât, mult mai bine. Acum, când era sigur că Sajaki nu avea defel dorința de a-l vedea pe Căpitan vindecat – ba chiar dimpotrivă –, nu exista nimic care să-l împiedice pe Sylveste să-și îndrepte întreaga atenție spre atacul iminent. Poate că avea să fie nevoit să mai îndure o vreme prezența lui Calvin în capul său, până ce farsa aceasta avea să se termine, totuși era un preț mic pe care să-l plătească și se simțea capabil s-o facă. În plus, acum aproape că saluta intruziunea lui Calvin. Se întâmplaseră prea multe; prea multe trebuiau asimilate și pentru moment era bine să existe o a doua minte care s-o paraziteze pe a sa, care să întrevadă patternuri și să tragă concluzii.

– Este un nemernic mincinos, șopti Calvin. Am avut îndoielile mele anterior, însă acum o știu cu certitudine. Sper ca epidemia să consume toți atomii navei și să-l înhațe și pe el. Nu merită nimic altceva.

– Asta nu înseamnă că am abandonat toate speranțele, se adresă Sylveste lui Sajaki. Cu permisiunea ta, eu și Calvin vom continua să încercăm...

– Faceți tot ce puteți, spuse Sajaki.

– Vrei să-i lași să continue? interveni Hegazi. După ce au fost cât pe-aici să-l omoare?

– Ai vreo problemă? rosti Sylveste, simțind că discuția lor respecta ritualul unei piese de teatru al cărei final era prestabilit. Dacă nu ne-am asuma riscuri...

– Sylveste are dreptate, zise Sajaki. Cine poate ști cum ar răspunde Căpitanul la intervențiile cele mai inocente? Epidemia este ceva viu – nu ascultă în mod necesar de un set de reguli logice, așa că toate acțiunile pe care le întreprindem poartă un risc, până și ceva aparent complet inofensiv cum ar fi baleierea lui cu un câmp magnetic. Epidemia o poate interpreta ca pe un stimul de comutare la o nouă fază a creșterii sau ar putea determina dispariția ei în câteva secunde. Mă îndoiesc că, în oricare dintre scenariile astea, Căpitanul ar supraviețui.

– Atunci, spuse Hegazi, am putea la fel de bine să abandonăm totul chiar acum.

– Nu, spuse Sajaki atât de calm, încât Sylveste se temu pentru sănătatea lui mintală. Asta nu înseamnă că renunțăm. Înseamnă doar că avem nevoie de o nouă perspectivă, de ceva aflat dincolo de intervenția chirurgicală. Îl avem aici pe cel mai bun cibernetician născut după Transiluminare și nimeni nu cunoaște armele moleculare mai bine decât Ilia Voliova. Sistemele medicale pe care le avem la bordul navei sunt cele mai avansate din prezent, totuși au eșuat pentru simplul motiv că avem de-a face cu ceva mai puternic, mai rapid și mai adaptabil decât orice ne putem imagina. Ceea ce am bănuit dintotdeauna este adevărat: Epidemia Fuziunii are origine extraterestră. De aceea ne va învinge mereu. Dacă, desigur, vom continua să luptăm împotriva ei în condițiile fixate de noi, nu de ea.

Acum, gândi Sylveste, piesa de teatru era la epilogul nescris.

– La ce fel de nouă perspectivă te gândești?

– La unicul răspuns logic, spuse Sajaki ca și cum ceea ce urma să dezvăluie fusese dintotdeauna orbitor de evident. Împotriva unei boli extraterestre, unicul medicament eficient va fi unul extraterestru. Și asta va trebui să căutăm acum, indiferent cât ar dura sau cât de departe ar trebui să ajungem.

– Medicament extraterestru, repetă Hegazi ca și cum ar fi cântărit cuvintele acelea; poate că-și imagina că le va auzi destul de frecvent în viitor. Și la ce fel de medicament extraterestru te-ai gândit?

– Vom încerca mai întâi la Jonglerii Minții, spuse Sajaki absent de parcă n-ar mai fi fost nimeni lângă el și doar s-ar fi jucat cu ideea respectivă. Iar dacă ei nu-l vor putea vindeca, vom căuta mai departe. Atenția îi reveni brusc la Sylveste. Noi i-am vizitat odată – Căpitanul și cu mine. Nu ești singurul care le-a gustat sarea oceanului.

– Să nu mai petrecem cu nebunul ăsta nicio clipă mai mult decât e absolut necesar, rosti Calvin, și Sylveste încuviință tăcut.

Voliova își controlă din nou brățara, pentru a șasea sau a șaptea oară în ultima oră, deși datele pe care i le anunța abia dacă se schimbaseră. Brățara îi spunea – și ea știa deja – că împerecherea catastrofică dintre capul-de-pod și Cerber urma să se petreacă în mai puțin de o jumătate de zi și nimeni nu părea să emită vreo obiecție, cu atât mai puțin să întreprindă vreo tentativă de-a o evita.

– Dacă te uiți din două în două secunde la chestia aia, n-o să schimbi nimic, spuse Khouri, care rămăsese în camera-păianjen împreună cu Voliova și cu Pascale.

În ultimele câteva ore, ele stătuseră mai mult dincolo de carcasa exterioară, aventurându-se înăuntru doar pentru a-l readuce pe Sylveste în navă ca să se poată întâlni cu ceilalți triumviri. Sajaki nu se interesase de absența Voliovei; neîndoios, presupunea că era ocupată cu stabilirea detaliilor finale ale strategiei ei de atac. Totuși, după o oră sau două, femeia trebuia să-și arate chipul dacă dorea să evite suspiciunile. Iar la scurt timp după aceea trebuia să înceapă procedura de slăbire, desfășurând elemente din cache împotriva punctului de pe Cerber unde era programat să ajungă capul-de-pod. Când privi iarăși la brățară – involuntar de data asta –, Khouri o întrebă:

– Ce speri?

– Ceva neașteptat din partea armei... o disfuncție fatală ar fi minunată.

– Așadar nu vrei de fapt ca acțiunea să aibă succes, zise Pascale. Acum câteva zile, radiai lângă obiectul ăsta de parcă ar fi fost clipa cea mai fericită din viața ta. Este o schimbare destul de radicală.

– Asta a fost înainte să aflu cine era Mademoiselle. Dacă aș fi bănuit mai devreme...

Voliova constată că nu mai avea nimic de adăugat. Devenise evident că utilizarea armei era un act de o nesăbuință aproape amețitoare, dar oare cunoașterea respectivă ar fi modificat ceva? Oare ea s-ar fi simțit îndemnată să construiască arma numai pentru c-o putea face, numai pentru că era elegantă și fiindcă voia ca egalii ei să vadă ce creaturi fabuloase îi putea zămisli mintea, ce mașini de război complexe? Gândul că ar fi putut proceda așa era dezgustător, dar – în felul lui – perfect plauzibil. Ea ar fi creat capul-de-pod și ar fi sperat că-l putea împiedica să-și încheie misiunea într-un moment ulterior. Pe scurt, ar fi fost exact în poziția în care se găsea acum.

Capul-de-pod – *Lorean* transformată – se apropia de Cerber, încetinind treptat. Până ce avea să atingă planeta, nu s-ar fi deplasat mai rapid decât un glonț, însă ar fi fost un glonț cu masa de milioane de tone. Dacă ar fi lovit la viteza aceea o suprafață planetară obișnuită, energia sa cinetică ar fi fost convertită în căldură destul de eficient: ar fi avut loc o explozie colosală și jucăria ei ar fi fost distrusă într-o fulgerare. Dar Cerber nu era o planetă obișnuită. Presupunerea femeii – susținută de nenumărate simulări – era că masa uriașă a armei în sine ar fi fost suficientă pentru a o propulsa prin stratul subțire de crustă artificială ce acoperea interiorul planetei. Nu știa însă ce va întâlni după ce-l străbătea, după ce străpungea învelișul lumii aceleia.

Iar asta o îngrozea teribil. Vanitatea intelectuală îl adusese pe Sylveste în punctul acesta – poate și altceva –, însă și Voliova se făcea vinovată că ascultase de același impuls tacit. Dorea să fi luat mai puțin în serios proiectul, să fi construit capul-de-pod astfel încât să fi avut mai puține șanse de reușită. O înspăimânta să se gândească ce se va întâmpla dacă odrasla ei n-o va dezamăgi.

– Dacă aș fi știut..., zise ea într-un final. Habar n-am. Dar n-am știut, așa că ce mai contează?

– Dacă m-ai fi ascultat..., spuse Khouri. Ți-am spus că trebuie să stopăm demența asta, dar cuvântul meu n-a fost suficient de bun; tu trebuia neapărat să ajungi aici.

– În niciun caz nu intenționam să-l provoc pe Sajaki pe baza unei viziuni pe care o avuseseși tu în turelă. Ne-ar fi omorât pe amândouă, sunt sigură în privința asta.

Deși, se gândi acum, ele puteau fi nevoite să acționeze oricum împotriva lui Sajaki; nu puteau întreprinde foarte multe din camera-păianjen și în curând acțiunile respective puteau fi complet insuficiente.

– Ai fi putut decide să ai încredere în mine, spuse Khouri.

Dacă circumstanțele ar fi fost altele, își spuse Voliova, poate că acum i-ar fi tras un pumn lui Khouri. N-o făcu, ci răspunse cu glas calm:

– Puteai să-mi vorbești despre încredere dacă n-ai fi intrat în nava mea prin minciună și înșelătorie, dar acum nu mai este cazul.

– Și ce te-ai fi așteptat să fac? Mademoiselle îl avea pe soțul meu.

– Chiar așa? Voliova se aplecă spre înainte. Știi asta cu certitudine? Tu l-ai întâlnit realmente vreodată sau a fost alta dintre micile amăgiri ale lui Mademoiselle? Amintirile pot fi implantate destul de ușor, nu-i așa?

Vocea lui Khouri era blândă acum, ca și cum ele două n-ar fi schimbat niciodată vreun cuvânt greu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că poate el n-a supraviețuit de fapt. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că n-a plecat niciodată de pe Yellowstone, așa cum ai crezut tu mereu.

Pascale își strecură fața între ele.

– Haideți, terminați cu cearta, da? Dacă aici se va întâmpla ceva groaznic, ultimul lucru de care avem nevoie este să fim dezbinate. În cazul în care n-ați fost atente, eu sunt singura persoană din navă care n-a cerut sau n-a dorit să vină la bord.

– Mda, zise Khouri, ai avut într-adevăr un ghinion serios.

– Ei bine, o sfredeli Pascale cu privirea, poate că nu toate spusele mele au fost chiar adevărate. Realitatea este că urmăresc ceva. Și eu am un soț și nu vreau să-și facă rău sieși – sau oricui din preajma lui – doar din cauza unui lucru pe care și-l dorește

atât de mult. Și de aceea am nevoie de voi două acum, pentru că păreți singurele de aici care gândesc și simt la fel ca mine.

– Și ce simți tu? întrebă Voliova.

– Simt că nimic din toate astea nu-i bine. Și am simțit-o din clipa în care ai menționat numele acela.

Voliova nu trebui să întrebe la ce nume se referea Pascale.

– Ai reacționat ca și cum l-ai fi recunoscut.

– Amândoi l-am recunoscut. Hoțul-Soarelui este un nume amarantin, unul dintre zeii sau personajele lor mitice – poate că a fost chiar un individ real, din istorie. Însă Dan era prea încăpățânat sau poate prea speriat ca s-o recunoască.

Voliova își privi iarăși brățara, însă nu exista nicio noutate. Apoi o ascultă pe Pascale istorisindu-și povestea. Femeia o spuse cu pricepere; fără preambuluri, fără precizări de context și, din puținele fapte atent alese pe care le relată, Voliova se pomeni vizualizând tot ce era necesar; evenimente schițate cu economie inteligentă. Putea să înțeleagă acum de ce Pascale concepuse biografia lui Sylveste. Ea se referea la amarantini, creaturile dispărute, descendente din păsări, care trăiseră pe Resurgam. Echipajul *Nostalgiei* asimilase de acum destule cunoștințe de la Sylveste ca să plaseze istoria în contextul ei cuvenit, totuși continua să fie tulburător să descopere o conexiune cu amarantinii. Voliova cel puțin o găsise îndeajuns de tulburătoare pentru a se gândi că problemele ei erau într-un fel asociate cu Lințolierii. În cazul acela, cauzalitatea era cel puțin destul de clară. Dar cum se potriveau amarantinii în tabloul general? Cum putea să existe o legătură între două specii extraterestre radical diferite, dispărute, ambele, de mult timp din galaxie? Până și scările temporale se contraziceau radical: potrivit celor spuse de Lascaille lui Sylveste, Lințolierii dispăruseră – poate retrăgându-se în sferele lor de continuum spațio-temporal restructurate – cu milioane de ani înainte ca amarantinii să fi evoluat, luând cu ei artefacte și tehnici prea periculoase pentru a fi lăsate la îndemâna speciilor mai puțin experimentate. La urma urmelor, asta îi și împinsese pe Sylveste și pe Lefevre spre granița Lințoliului: atracția cunoștințelor acelora stocate.

Forma Linţolierilor era pe cât de străină putea fi pentru experienţa oamenilor: creaturi cu carapace şi membre multiple, urzite din coşmaruri. Pe de altă parte, amarantinii, cu descendenţa aviară, cu patru membre şi plan corporal biped, erau mai puţin respingător de străini.

Hoţul-Soarelui dovedea totuşi o legătură. Până atunci *Nostalgia* nu vizitase niciodată Resurgamul şi nu primise niciodată la bord pe cineva care să fi fost familiarizat cu aspecte ale amarantinilor... totuşi, Hoţul-Soarelui făcuse parte din viaţa Voliovei timp de ani subiectivi şi câteva decenii de timp planetar. În mod clar, Sylveste reprezenta cheia, însă orice fel de conexiune logică fermă refuza să i se dezvăluie Voliovei.

Pascale continuă, în vreme ce o parte nesupravegheată a minţii Voliovei gonea şi se străduia să potrivească lucrurile într-un soi de ordine. Pascale vorbea despre oraşul îngropat: o vastă structură amarantină ce fusese descoperită în timpul întemniţării lui Sylveste. Trăsătura centrală a oraşului, o turlă uriaşă, fusese încununată de o entitate care nu era tocmai amarantină, dar aducea cu analogul amarantin al unui înger... atât doar că era un înger conceput de cineva care manifestase o atenţie scrupuloasă faţă de limitele anatomiei. Un înger care părea aproape că ar putea zbura.

– Acela era Hoţul-Soarelui? întrebă Khouri, impresionată.

– Nu ştiu, răspunse Pascale. Tot ce ştim este că Hoţul-Soarelui original a fost un amarantin obişnuit, dar unul care a format un stol renegat – o cladă socială renegată, dacă vreţi. Credem că erau experimentalişti, că studiau natura lumii şi puneau sub semnul întrebării miturile. Dan formulase teoria că Hoţul-Soarelui era interesat de optică şi construise oglinzi şi lentile; literalmente, el fura soarele. Este posibil să fi făcut şi experimente legate de zbor: maşinării simple şi planoare. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, a fost erezie.

– Atunci ce era statuia?

Pascale le povesti şi restul: stolul renegat devenise cunoscut ca Surghiuniţii şi dispăruse vreme de mii de ani din istoria amarantinilor.

– Dacă pot să propun o teorie în momentul ăsta, zise Voliova, nu s-ar putea ca Surghiuniții să fi plecat într-un colț retras și liniștit al planetei și să fi inventat tehnologia?

– Dan așa credea. Și mai credea că ei au mers până la capăt, până au ajuns la capacitatea de a părăsi complet Resurgamul. După care, într-o bună zi – nu cu mult înainte de Eveniment –, s-au întors, însă erau deja ca niște zei în comparație cu cei rămași pe planetă. Statuia fusese ridicată așadar în cinstea noilor zei.

– Zei care au devenit îngeri? întrebă Khouri.

– Inginerie genetică, răspunse Pascale cu convingere. Ei n-ar fi putut zbura niciodată, nici chiar cu aripile acelea cu care se dotaseră, dar, vă reamintesc, lăsaseră deja gravitația în urmă și deveniseră călători cosmici.

– Ce s-a întâmplat?

– Mult mai târziu – după secole sau poate chiar milenii –, clanul Hoțului-Soarelui a revenit pe Resurgam. A fost aproape sfârșitul. Nu putem defini scara arheologică temporală, fiindcă a fost foarte scurtă, dar se pare că l-au adus cu ei.

– Ce au adus? întrebă Khouri.

– Evenimentul. Indiferent ce ar fi fost el, Evenimentul a pus capăt vieții pe Resurgam.

Pe când înaintau încetișor prin apele reziduale de pe podeaua coridorului, care le ajungeau până la glezne, Khouri întrebă:

– Există vreo modalitate prin care arma ta să fie oprită să ajungă la Cerber? Vreau să zic... tu mai deții control asupra ei, nu?

– Taci! șuieră Voliova. Orice spunem pe-aici...

Amuți și arătă spre pereți, indicând probabil diverse dispozitive de ascultare ascunse, parte din rețeaua de supraveghere pe care credea că o controla Sajaki.

– Ar putea auzi și restul Triumviratului. Și ce dacă? Khouri vorbi în șoaptă – n-avea rost să-și asume riscuri inutile –, totuși vorbi. După cum merg treburile, în scurt timp ne vom împotrivi lor în mod fățiș. Eu bănuiesc că rețeaua de spionare

a lui Sajaki nu-i oricum atât de vastă cum crezi... așa spunea Sudjic. Și, chiar dacă ar fi, el e probabil prea ocupat cu altele.

– Este foarte periculos. Dar poate recunoscând adevărul spuselor lui Khouri – că, într-un moment iminent, subterfugiile trebuiau să devină rebeliune –, Voliova ridică mâneca jachetei, pentru a-și dezveli brățara care strălucea cu desene schematice și cifre ce se actualizau lent. Cu asta eu pot să controlez aproape orice. Dar la ce m-ajută? Sajaki mă va ucide dacă își închipuie că încerc să sabotez operațiunea și va ști clipa în care arma se abate de la cursul intenționat. Și să nu uităm că Sylveste ne ține pe toți în șah... nu știu cum va reacționa el.

– Bănuiesc că neplăcut, însă asta nu schimbă nimic.

– Nu va face ceea ce amenință că va face, vorbi Pascale. Mi-a spus că de fapt în ochii lui nu există nimic. Dar pentru că Sajaki nu poate avea niciodată certitudinea respectivă, pentru că există posibilitatea aceea, Dan a zis că era sigur că va merge.

– Și tu ești absolut sigură că nu te-a mințit?

– Ce fel de întrebare este asta?

– Una perfect legitimă, ținând seama de circumstanțe. Mă tem de Sajaki, dar, dacă va fi necesar, îl pot înfrunta cu forța. Nu însă și pe soțul tău.

– Chestia aia nu s-a întâmplat niciodată, zise Pascale. Crede-mă.

– De parcă am avea de ales, replică Khouri.

Ajunseseră la un elevator; ușa se deschise și ele trebuiră să suie ca să ajungă pe podeaua cabinei. Khouri tropăi, scuturându-și mizeria de pe cizme, lovi cu pumnul în perete și spuse:

– Ilia, trebuie să oprești chestia aia. Dacă ajunge la Cerber, murim toți. Asta a știut de la bun început Mademoiselle și de aceea a vrut să-l omoare pe Sylveste. Fiindcă ea știa că, într-un fel sau altul, el va încerca să ajungă acolo. Eu n-am pus chiar toate lucrurile cap la cap, dar știu cu certitudine un lucru: Mademoiselle știa că va fi rău de tot pentru noi toți dacă el va reuși. Repet: rău de tot.

Elevatorul suia acum, însă Voliova nu anunțase destinația.

– Este ca și cum Hoțul-Soarelui l-ar împinge s-o facă, zise Pascale. Ca și cum i-ar strecura idei în cap și i-ar modela destinul.

– Idei? repetă Khouri.

– De pildă, venirea aici, în sistemul ăsta. Voliova vorbea cu însuflețire acum. Khouri, îți amintești cum am recuperat înregistrarea cu Sylveste din memoria navei, de la ultima lui vizită la bord?

Khouri aprobă din cap. Și-o amintea foarte bine; privise în ochii imaginii lui Sylveste și-și imaginase că-l ucidea pe bărbat în carne și oase.

– Și mai ții minte cum el strecura aluzii că se gândea deja la expediția Resurgam? Și asta ne neliniștise, deoarece nu exista nicio modalitate logică prin care el să fi putut ști de amarantini? Ei bine, acum totul este limpede. Pascale are dreptate. Hoțul-Soarelui se afla deja în mintea lui și-l împingea încoace. Nu cred că el știa măcar ce se întâmpla cu sine, dar în tot acel timp era controlat de Hoțul-Soarelui.

– Hoțul-Soarelui și Mademoiselle parcă s-ar război între ei, zise Khouri, însă pentru a-și purta războiul, au nevoie de noi. Hoțul-Soarelui este un fel de entitate software, iar ea este obligată pe Yellowstone, în palanchinul ei... așa că au tras de sforile noastre, manipulându-ne unii împotriva celorlalți.

– Cred că ai dreptate, încuviință Voliova. Hoțul-Soarelui m-a îngrijorat. M-a îngrijorat profund. N-am mai auzit de el de când a luat-o razna arma-cache.

Khouri nu spuse nimic. Ea știa doar că Hoțul-Soarelui îi intrase în cap în timpul ultimei ședințe din turelă. Ulterior, la ultima ei-vizită, Mademoiselle îi spusese că Hoțul-Soarelui o consuma și că o va învinge în mod inevitabil, în ore sau – cel mult – zile. Asta se petrecuse însă cu săptămâni în urmă. Potrivit ratei pierderilor estimate de ea, Mademoiselle ar fi trebuit acum să fie moartă, iar Hoțul-Soarelui, victorios. Totuși, nu se modificase nimic. Dimpotrivă, mintea ei era mai tăcută decât în oricare alt moment de după trezirea pe orbita lui Yellowstone. Niciun blestemat de implant de proximitate Jocul Umbrelor, nicio blestemată de apariție nocturnă a lui Mademoiselle. Hoțul-Soarelui parcă murise imediat după ce triumfase. Desigur, Khouri nu credea asta, iar totala lui absență era cu atât mai stresantă; amplifica așteptarea până

ce – așa cum era convinsă – avea să apară. Și, cumva, ea simțea că Hoțul-Soarelui ar fi fost o companie încă mai puțin plăcută decât anteriorul ei chiriaș.

– De ce ar trebui să-și arate chipul? întrebă Pascale. Oricum, aproape c-a învins.

– Aproape c-a învins, încuviință Voliova, dar ceea ce suntem noi pe punctul să facem l-ar putea determina să intervină. Cred c-ar trebui să fim pregătite pentru asta... mai ales tu, Khouri. Tu știi că el a intrat în Boris Nagorni și, crede-mă, n-a fost plăcut să-l cunosc pe niciunul dintre ei.

– Poate c-ar trebui să mă-nchizi acum, înainte să fie prea târziu. Khouri nu se gândise prea mult la cuvintele acelea, dar o rostise cu toată seriozitatea. Vorbesc serios, Ilia, aș prefera să faci asta decât să fii silită să mă împușți mai târziu.

– Mi-ar plăcea s-o fac, dar problema este că nu-i copleșim numeric pe ceilalți. În clipa de față suntem noi trei împotriva lui Sajaki și ale lui Hegazi... și numai Dumnezeu știe ce tabără va alege Sylveste, dacă se va ajunge la așa ceva.

Pascale nu spuse nimic.

Ajunseră la arhiva-războaielor, destinația pe care Voliova o avusese de la bun început în minte, deși nu spusese nimic. Khouri nu intrase niciodată în sectorul acesta din navă, dar nu era nevoie să i se explice aceste lucruri. Fusese în destule armurării până atunci și toate aveau același miros.

– O să ne băgăm într-un rahat serios, zise ea. Așa-i?

Sala vastă și dreptunghiulară era secțiunea de prezentare și livrare a arhivei, având în rasteluri aproximativ o mie de arme ce puteau fi utilizate imediat. Alte zeci de mii de arme puteau fi fabricate rapid și asamblate în conformitate cu planurile distribuite holografic în toată masa navei.

– Da, zise Voliova pe un ton îngrijorător de apropiat de încântare, iar atunci ar fi bine să dispunem de o putere de foc letal de eficientă. Așa că folosește-ți abilitățile și înțelepciunea, Khouri,

și înarmează-ne. Și mișcă-te iute, fiindcă nu vrem ca Sajaki să ne oprească accesul înainte de a lua armele pentru care am venit.

– Ție chiar îți place chestia asta, așa-i?

– Da. Și știi de ce? Sinucigaș sau nu, vom face finalmente ceva. S-ar putea să murim ori s-ar putea să nu reușim nimic bun, dar cel puțin vom muri luptând, dacă se va ajunge la asta.

Khouri încuviință încet din cap. Îi dădea dreptate Voliovei. Prerogativa unui soldat era să nu îngăduie evenimentelor să-și urmeze cursul fără niciun fel de intervenție, indiferent cât de inutilă. Voliova îi arătă rapid cum să folosească funcțiile de nivel redus ale arhivei – din fericire, erau aproape intuitive –, apoi o prinse pe Pascale de braț și se întoarse să plece.

– Unde te duci?

– Pe punte. Sajaki va dori să fiu acolo pentru procedura de slăbire.

26

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Sylvste nu-și văzuse soția de câteva ore și acum se părea că ea nu va fi prezentă nici măcar la apogeul tuturor strădaniilor lui. Mai rămăseseră zece ore până când arma Voliovei urma să lovească Cerberul, iar peste mai puțin de o oră era programat să înceapă primul val al asaltului ei de slăbire. Era crucial... totuși, se părea că avea să-l urmărească fără tovărășia lui Pascale.

Videocamerele navei nu scăpaseră nicio clipă arma din obiective și ea plutea în display-ul punții, de parcă ar fi fost la numai câțiva kilometri depărtare, nu la peste un milion. O vedeau din lateral, deoarece își începuse apropierea din punctul troian, pe când nava păstrase un pattern perpendicular în sensul acelor de ceasornic, în lungul liniei care îl unea pe Hades de evazivul său companion planetar. Niciuna dintre mașini nu ocupa o orbită reală, însă câmpul gravitațional slab al lui Cerber însemna că traiectoriile acestea artificiale puteau fi menținute cu un minimum de corecții din partea jeturilor reactive.

Sajaki și Hegazi erau cu el, scăldați în lumina sângerie care se revărsa dinspre display. Totul era roșu acum; Hades se afla suficient de aproape ca să fie un punct stacojiu perceptibil, iar Delta

Pavonis – neclară așa cum era – proiecta de asemenea o lumină roșiatică peste tot ce se afla pe orbita ei. Și întrucât display-ul era unica sursă de lumină din încăpere, o parte din roșeața aceea se infiltra pe punte.

– Unde naiba-i vaca aia *brezgatnik* de Voliova? spuse Hegazi. Credeam că de acum trebuite să ne arate cum și-a pus în funcțiune camera ororilor.

Oare femeia făcuse realmente inimaginabilul? se întrebă Sylveste. Oare decisese cu adevărat să saboteze atacul, deși ea fusese creierul dinapoia strategiei? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci o judecase complet greșit. Ea își pusese în aplicare îndoielile, alimentate de amăgirile celeilalte femei, Khouri, dar nu era totuși posibil să le fi privit cu seriozitate! Cu certitudine, jucase rolul avocatului diavolului, testând limitele propriei lui siguranțe de sine.

– Ar fi bine să speri că așa stau lucrurile, fiule, zise Calvin.

– Îmi citești gândurile acum? rosti Sylveste cu glas tare, neavând de ce să se ascundă de Triumviratul parțial care se adunase în jurul lui. Interesantă șmecheria asta.

– O poți numi adaptare progresivă la congruența neurală, rosti vocea. Toate teoriile afirmă că așa se va întâmpla, dacă-mi permiți să stau suficient timp în capul tău. Adevărul este că eu construiesc treptat un model tot mai realist al proceselor tale neurale. Inițial am putut corela doar ce citeam din răspunsurile tale, dar acum nici nu mai trebuie să le aștept ca să bănuiesc care vor fi.

„Atunci ia citește asta", gândi Sylveste. „Hai sictir!"

– Dacă ai fi vrut să scapi de mine, zise Calvin, ai fi putut s-o faci cu multe ore în urmă. Cred însă că începe să-ți cam placă prezența mea.

– Deocamdată, preciză Sylveste. Dar nu te obișnui cu asta, fiindcă nu intenționez să te am prin jur în mod permanent.

– Mă îngrijorează această soție a ta.

Sylveste îi privi pe triumviri. Brusc nu dorea ca partea lui de conversație să fie cunoscută public, așa încât comută pe interiorizarea conversației.

– Și eu îmi fac griji în privința ei, dar asta nu este deloc treaba ta.

– Am văzut cum a reacționat când au încercat s-o convingă Voliova și Khouri.

„Da", gândi Sylveste, „și cine ar putea-o învinui cu adevărat?" Îi fusese destul de greu când Voliova aruncase numele Hoțului-Soarelui în conversație, ca pe o mină submarină, menită să explodeze la mare adâncime. Bineînțeles, ea nu știuse cât de important era numele și, pentru o clipă, Sylveste sperase că soția lui nu-și va reaminti unde-l auzise sau că măcar îl auzise vreodată. Dar Pascale era prea inteligentă pentru așa ceva; acesta era pe jumătate motivul pentru care o iubea.

– Asta nu înseamnă că au și reușit.

– Mă bucur că ești atât de sigur.

– Ea n-ar încerca să mă oprească.

– Depinde, zise Calvin. Vezi tu, dacă ea își imaginează că te pui în calea pericolului – și dacă te iubește cât cred eu –, atunci stoparea ta va fi o acțiune pe care o va face atât din dragoste, cât și din rațiune. Poate chiar mai mult. Nu înseamnă că a decis în mod brusc să te urască sau că ar fi încântată să-ți nege ambiția asta. Ba chiar dimpotrivă. Bănuiesc că asta o rănește.

Sylveste se uită din nou la display, la masa conică sculptată a capului-de-pod al Voliovei.

– Eu cred, rosti Calvin după un timp, că situația poate fi mai complicată decât pare. Și că ar trebui să acționăm cu prudență.

– Nu pot spune nici pe departe că aș fi imprudent.

– Știu și te apreciez pentru asta. Simpla posibilitate a existenței unui pericol este fascinantă în sine, este aproape un stimulent pentru a continua. Așa simți, nu? Orice argument pe care ea l-ar putea folosi împotriva ta n-ar face decât să-ți consolideze hotărârea. Asta, întrucât cunoașterea te face flămând și este o foame căreia nu-i poți rezista, chiar dacă știi că lucrurile cu care te ospătezi te pot ucide.

– Nici eu nu m-aș fi putut exprima mai plastic, zise Sylveste și căzu pe gânduri, dar numai o clipă. Apoi se întoarse către Sajaki și rosti cu glas tare: Unde dracu-i blestemata aia? Ea nu știe că avem treabă de făcut?

– Sunt aici, spuse Voliova și păși pe punte, urmată de Pascale.

Fără un cuvânt, materializă două scaune și ambele femei se ridicară prin spațiul central al încăperii, poziționându-se lângă ceilalți, acolo unde puteau aprecia cel mai bine spectacolul de pe display.

– Atunci, să-nceapă bătălia! zise Sajaki.

Voliova apelă cache-ul; era pentru prima dată că accesa ororile acelea după incidentul cu arma scăpată de sub control.

În adâncul minții ei exista gândul că în orice clipă una dintre armele acelea putea acționa la fel: detronând-o violent din bucla de comandă și preluându-și controlul propriilor acțiuni. Nu putea anula posibilitatea respectivă, totuși, reprezenta un risc pe care era pregătită să și-l asume. Iar dacă spusele lui Khouri erau adevărate, atunci Mademoiselle – care controlase arma-cache ce o luase razna – murise, absorbită nemilos de Hoțul-Soarelui, și atunci nu ea avea să încerce o revoltă a armelor.

Voliova alese o mână de arme-cache, cele aflate (după cum presupunea și spera) în spectrul inferior al scării distructive disponibile, unde potențialul lor distrugător se suprapunea cu armamentul originar al armei. Șase arme înviară și-și comunicară disponibilitatea prin intermediul brățării ei, pulsând ca niște pictograme morbide de forma unor cranii. Se deplasară apoi pe rețelele de șine, ieșind lent din sala-cache în incinta de transfer, mai mică, după care se desfășurară dincolo de carcasa navei, devenind practic nave spațiale robotice cu tunuri gigantice. Niciuna nu semăna cu celelalte decât prin semnătura designului comun, de la toate armele din clasa-iad. Două erau lansatoare relativiste de proiectile și ca atare aveau o anume similitudine, dar nimic mai mult, ca și cum ar fi fost prototipuri concurente, construite de echipe diferite de designeri pentru a satisface o prezentare generală. Semănau cu obuzierele antice: țevi lungi, împodobite cu complicații tubulare și sisteme auxiliare ca niște tumori. Celelalte patru arme, fără să poată fi menționată o ordine anume a farmecului lor, constau dintr-un laser de raze gama (mai mare cu un ordin de

mărime decât laserele navei), un fascicul de supersimetrie, un proiector de antimaterie accelerată și un dispozitiv pentru anularea restricționării quarcurilor. Nu exista nimic care să poată fi comparat cu capacitatea demolatoare de planete a armei scăpate de sub control, dar nu era nici pe departe ceva ce ai fi dorit să îndrepți spre tine ori spre planeta pe care te aflai. Iar Voliova își reaminti că planul nu era să provoace daune arbitrare pe Cerber, nu să-l distrugă... ci doar să-l deschidă, iar pentru asta era necesar un grad de finețe.

Da... asta însemna finețe.

– Oferă-mi ceva ce poate utiliza un novice, zise Khouri zăbovind în fața distribuitorului arhivei-războaielor. Nu mă refer însă la o jucărie, trebuie să aibă putere reală de oprire.

– Fascicul sau proiectil, doamnă?

– Să zicem un fascicul de putere redusă. Nu vrem ca Pascale să găurească fuzelajul.

– O alegere minunată, doamnă. Doamna ar dori să-și odihnească picioarele în timp ce voi căuta ceva care să se potrivească cerințelor ei cunoscătoare?

– Doamna va sta în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă.

Era servită de personalitatea de nivel gama a distribuitorului, care consta dintr-un cap holografic care rânjea destul de deprimant de la înălțimea pieptului, unde era proiectat deasupra tejghelei cu fante. Inițial își restricționase alegerile la armele ce se înșiruiau în lungul pereților, depozitate în vitrine cu plăcuțe iluminate care le detaliau modul de operare, epoca de origine și istoria de utilizare. În scurt timp, Khouri alesese arme ușoare pentru ea și Voliova: o pereche de pistoale cu ace, similare ca design cu echipamentul din Jocul Umbrelor.

În mod destul de amenințător, Voliova amintise de armament mai greu și Khouri se ocupase și de armele respective, dar alesese numai parțial dintre cele expuse. O carabină cu plasmă cu ciclu rapid, elegantă, fabricată cu trei secole în urmă, dar în niciun caz demodată, al cărei sistem de țintire bazat pe flux neural o făcea foarte utilă în lupta din apropiere. De asemenea, era ușoară, iar

când o cântări în mână, simți imediat că o cunoaște. În plus, învelișul ei protector, din piele neagră, avea ceva obscen de atractiv: pestriță și unsă, până la o strălucire sclipitoare, în care erau decupate petice pentru a expune elementele de comandă, afișajele și punctele de conexiune. Era perfectă pentru ea, dar ce i-ar fi putut duce Voliovei? Cercetă rafturile cât de mult îndrăzni (adică probabil vreo cinci minute) și cu toate că văzu o mulțime de hardware-uri ciudate, ba chiar de neînțeles, nu găsi nimic care să corespundă exact cu ce avea în minte.

De aceea se adresase memoriei arhivei. Khouri fu prompt și pertinent informată că existau peste patru milioane de arme, provenite din douăsprezece secole de făurire de armament, de la cele mai simple espingole cu proiectile aprinse de scânteie până la cele mai înspăimântătoare concentrări compacte de tehnologie direcționată spre moarte ce puteau fi imaginate.

Dar până și diversitatea aceea vastă era mică, în comparație cu potențialul total al arhivei-războaielor, care putea fi de asemenea creativă. În funcție de specificații, arhiva își putea filtra conținutul și combina caracteristicile optime ale unor arme deja existente pentru a obține ceva nou și foarte personalizat. Pe care după aceea îl putea sintetiza în câteva minute.

După ce termina – așa cum se întâmplase cu pistoletul pe care Khouri îl imaginase pentru Pascale –, fanta din tăblie se deschidea bâzâind, și arma terminată se ridica pe un platou mic, acoperit cu pâslă, sclipind steril, încă fierbinte din cauza căldurii reziduale a fabricării sale.

Khouri luă pistoletul lui Pascale și privi în lungul țevii, îi cercetă echilibrul și examină setările fasciculului, care puteau fi accesate printr-un buton afundat în plăsele.

– Vi se potrivește, doamnă, rosti distribuitorul.

– Nu-i pentru mine, replică ea și ascunse pistoletul în buzunar.

Cele șase arme-cache ale Voliovei își activară jeturile și se îndepărtară rapid de navă, urmând un curs complex, care avea să le aducă pe pozițiile de unde să lovească în punctul de impact. Între

timp capul-de-pod continua să reducă distanța până la suprafață, încetinind întruna. Femeia era sigură că planeta decisese deja că de ea se apropia un obiect artificial, și încă mare. Era chiar posibil să-și dea seama că acesta fusese cândva *Lorean*. Fără doar și poate, undeva în crusta aceea plină de mașini se derula un fel de dezbatere. Unele componente susțineau probabil că era cel mai bine să atace acum obiectul care se apropia, înainte de a deveni o problemă reală. Alte componente îndemnau la precauție, atrăgând atenția că obiectul se găsea încă departe de Cerber și că orice atac împotriva lui în clipa de față ar fi trebuit să fie extrem de puternic pentru a se asigura anihilarea sa înainte de a putea riposta, dar că o asemenea etalare fățișă de forță ar fi putut atrage mai mult atenția din altă parte. În plus, sistemele pacifiste ar fi putut spune că deocamdată obiectul respectiv nu întreprinsese nicio acțiune evident ostilă. Era posibil ca nici măcar să nu suspecteze caracterul artificial al lui Cerber. Poate că dorea numai să adulmece planeta și apoi să plece mai departe.

Voliova nu voia ca pacifiștii să aibă câștig de cauză. Ea voia să învingă partizanii unei lovituri preventive și mai voia ca asta să se întâmple acum, înainte de a mai trece alt minut. Dorea să-l observe pe Cerber repezindu-se și distrugând capul-de-pod. Asta ar fi pus capăt problemelor lor și – fiindcă ceva similar se întâmplase deja cu sondele lui Sylveste –, ei nu aveau să se afle într-o situație mai proastă decât cea existentă. Poate că simpla provocare a unei contralovituri a lui Cerber nu avea să fie intervenția pe care căutase Mademoiselle s-o prevină. La urma urmelor, nimeni n-ar fi intrat acolo. Iar ei puteau să-și recunoască înfrângerea și să plece acasă.

Atât doar că nimic din toate astea n-avea să se întâmple.

– Ilia, spuse Sajaki arătând cu bărbia spre display, intenționezi să lansezi de aici armele astea cache?

– Nu există niciun motiv pentru care să n-o fac.

– M-aș fi așteptat să le direcționeze Khouri din turelă. La urma urmei, acesta este rolul ei. Se întoarse către Hegazi și șopti, îndeajuns de tare pentru a fi auzit de toți: Încep să mă întreb de ce am

recrutat-o... sau de ce i-am îngăduit Voliovei să mă oprească din sondarea ei.

– Presupun că are utilitatea ei, comentă himericul.

– Khouri este în turelă, minți Voliova. Ca măsură de precauție, bineînțeles. Nu voi recurge însă la ea decât dacă va fi absolut necesar. Mi se pare corect, nu? Astea sunt și armele mele și nu puteți avea pică pe mine că le utilizez când situația este atât de bine controlată.

Afișajele de pe brățara ei – reproduse parțial pe sfera-display din mijlocul punții – o informau că în treizeci de minute armele-cache aveau să ajungă la coordonatele stabilite pentru deschiderea focului, la aproape un sfert de milion de kilometri depărtare de navă. Din poziția aceea n-ar fi existat niciun motiv plauzibil ca să nu tragă cu ele.

– Bine, încuviință Sajaki. Pentru o clipă m-am îngrijorat că nu ne bucuram de completa ta dăruire pentru cauză. Însă asta seamănă suspect de mult cu o străfulgerare a vechii Voliova.

– Ce încântător! comentă Sylveste.

27

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Pictogramele negre ale armelor-cache roiau în pozițiile de deschidere a focului, iar puterea lor teribilă aștepta să fie descătușată împotriva lui Cerber. În tot acel timp nu existase niciun răspuns din partea planetei, niciun indiciu că ar fi fost altceva decât părea să fie. Atârna pur și simplu acolo, cenușie și brăzdată de suturi, aidoma unui craniu aplecat în rugă.

Când, finalmente, momentul sosi, se auzi doar un piuit slab dinspre sfera de proiecție, iar cifrele trecură scurt prin zero, după care începură lunga lor numărătoare în sens opus.

Sylveste vorbi primul. Se întoarse către Voliova, care nu făcuse de multe minute nicio mișcare vizibilă.

– N-ar fi trebuit să se întâmple ceva? Afurisitele tale de arme n-ar fi trebuit să tragă?

Voliova ridică privirea de la afișajul brățării, care-i atrăgea toată atenția, precum cineva care fusese trezit brusc din transă.

– Eu n-am dat comanda, rosti ea atât de încet, încât era necesar un efort conștient pentru a o auzi. Eu n-am ordonat armelor să tragă.

– Poftim? zise Sajaki.

– Ai auzit ce-am spus, replică femeia cu glas mai tare. N-am făcut-o.

O dată în plus, calmul ferm al lui Sajaki izbuti să pară mai amenințător decât orice izbucniri de furie.

– Au mai rămas niște minute, rosti el, în care atacul poate fi încă declanșat. Poate că ar fi mai bine să te gândești să le utilizezi, înainte ca situația să devină iremediabilă.

– Cred că situația a devenit iremediabilă cu ceva timp în urmă, interveni Sylveste.

– Asta-i problema Triumviratului, spuse Hegazi și încheieturile degetelor lui acoperite de oțel scânteiară pe marginea brațelor fotoliului. Ilia, dacă dai comanda acum, poate că am reușit...

– N-o voi da, răspunse femeia. Îi puteți spune revoltă, dacă vreți, sau trădare... nu-mi pasă, dar implicarea mea în nebunia asta se oprește aici. Îl privi pe Sylveste cu o furie neașteptată. Tu-mi știi motivele, așa că nu te mai preface.

– Are dreptate, Dan.

Pascale se alăturase conversației și pentru moment atrase atenția tuturor.

– Știi că e adevărat spune Ilia, știi că pur și simplu nu ne putem asuma riscul ăsta, indiferent cât de mult l-ai dori.

– Și tu ai ascultat-o pe Khouri, spuse Sylveste, deși vestea că soția lui trecuse de partea Voliovei nu era nici pe departe surprinzătoare, declanșând mai puțină amărăciune decât s-ar fi așteptat.

Perfect conștient de trăinicia sentimentelor sale, nu putea totuși să n-o admire pe Pascale pentru ceea ce făcuse.

– Ea știe lucruri pe care noi nu le știm, răspunse Pascale.

– Ce dracu' are de-a face Khouri cu asta? întrebă Hegazi, privind iritat spre Sajaki. Ea nu-i decât un soldat. N-o putem omite din discuție?

– Din păcate, nu, replică Voliova. Tot ce ați auzit este adevărat. Iar continuarea acțiunii ar fi într-adevăr cea mai mare greșeală pe care a comis-o vreodată vreunul dintre noi.

Sajaki își îndepărtă fotoliul de Hegazi, apropiindu-se de Voliova.

– Dacă nu vrei să dai comanda de atac, atunci predă-mi cel puțin controlul cache-ului.

Întinse mâna, cerându-i să-și desfacă brățara și să i-o dea.

– Cred că ar trebui să faci ce-ți cere, zise Hegazi. Altfel ar putea fi foarte neplăcut pentru tine.

– Nu mă îndoiesc de asta nicio clipă, spuse Voliova și, dintr-o mișcare rapidă, desfăcu brățara. Este complet inutilă pentru tine, Sajaki. Cache-ul mă va asculta doar pe mine sau pe Khouri.

– Dă-mi brățara.

– O s-o regreți, te avertizez.

Cu toate acestea, i-o întinse. Sajaki o apucă de parcă ar fi fost o amuletă prețioasă din aur și o cântări o clipă în palmă, după care și-o prinse pe încheietură. Privi display-ul micuț care se reaprinse, acoperindu-se cu aceleași date schematice care pâlpâiseră cu un moment înainte pe încheietura lui Voliova.

– Sunt triumvirul Sajaki, rosti el umezindu-și buzele după fiecare cuvânt și savurând puterea. Nu sunt sigur în privința protocolului exact necesar în acest moment, așa că vă cer cooperarea. Doresc însă ca armele-cache desfășurate să înceapă...

Se opri în mijlocul frazei. Rămase cu ochii asupra încheieturii sale, mai întâi nedumerit, apoi, după câteva clipe, mai degrabă înfricoșat.

– Afurisita naibii! spuse Hegazi. Am bănuit că s-ar putea să ai vreun atu în mânecă, dar nu crezusem că va fi atât de literal.

– Sunt o persoană cu gândirea foarte literală, răspunse Voliova.

Chipul lui Sajaki era acum o mască rigidă de durere, iar brățara care se contracta îi intrase vizibil în încheietură. Mâna îi rămăsese cu palma deschisă, albă și lipsită de sânge precum ceara. Cu mâna liberă, se străduia curajos să smulgă brățara, dar era zadarnic; femeia avusese grijă în privința aceea. Încheietoarea se etanșase și rămăsese doar un proces dureros și lent de amputare constrictivă, pe măsură ce lanțurile de polimeri cu memorie plastică din brățară

se strângeau întruna. Brățara știuse din clipa în care Sajaki o pusese pe încheietură că ADN-ul lui nu era cel corect, că nu se potrivea cu cel al Voliovei, totuși nu începuse să se contracteze decât după ce el încercase să dea o comandă, ceea ce, presupunea femeia, fusese un gest de bunăvoință din partea ei.

– Oprește-o, reuși să articuleze Sajaki. Oprește-o... 'tu-ți soarele tău... te rog...

Voliova estimă că brățara avea să-i reteze mâna în unu, cel mult două minute; unu, cel mult două minute, până când principalul sunet din încăpere avea să fie trosnetul osului, presupunând că putea fi auzit peste scânciturile lui Sajaki.

– Manierele tale lasă de dorit, zise ea. Ce fel de rugăminte a fost asta? S-ar fi zis că era unicul moment în care ai fi putut dovedi puțină politețe.

– Oprește-o, spuse Pascale. Te rog eu acum, te implor – orice s-ar fi întâmplat, nu merită așa...

Voliova strânse din umeri și i se adresă lui Hegazi:

– Poți să i-o scoți, triumvirule, înainte de a face prea multă murdărie în jur. Sunt sigură că dispui de mijloacele necesare.

Hegazi își ridică una dintre mâinile din oțel și o inspectă, parcă având nevoie să se asigure că nu mai era din carne.

– Fă-o! zbieră Sajaki. Scoate-mi-o!

Hegazi își poziționă fotoliul lângă el și se apucă de treabă. Era un proces care părea să-i cauzeze lui Sajaki chiar mai multă durere decât constricția în sine.

Sylveste nu spuse nimic.

Hegazi eliberă brățara; până termină, mâinile lui de metal erau acoperite de sânge. Resturile brățării îi căzură printre degete, pe pardoseala aflată la douăzeci de metri mai jos.

Sajaki, care nu se oprise din gemut, privi cu repulsie leziunile cauzate încheieturii sale. Mâna continua să fie atașată de braț, însă oasele și tendoanele erau hidos expuse, iar sângele pulsa roșu, șiroind într-o funie stacojie subțire spre podeaua îndepărtată. Își apăsă de abdomen membrul dureros, încercând să înăbușe pierderea.

În cele din urmă încetă să mai emită vreun sunet; chipul lui palid se întoarse către Voliova și rosti:

– O să plătești pentru asta! Promit!

Iar în clipa aceea Khouri intră pe punte și începu să tragă.

Bineînțeles, ea avusese mereu un plan în minte, chiar dacă nu foarte detaliat. Iar când făcuse primul pas în sală și văzuse cascada de sânge evident, nu mai pierduse timpul să-și ruleze planul prin revizii elaborate de ultim moment și decisese să tragă în tavan, până când obținea atenția tuturor.

Nu durase mult timp.

Alesese ca armă carabina cu plasmă, reglată pe putere minimă, cu modul de foc rapid dezactivat, astfel că trebuia să apese trăgaciul pentru fiecare pulsație. Prima săpă în plafon un crater cu diametrul de un metru, din care se revărsă o ploaie de fragmente ascuțite și pârlite de căldură. Grijulie să nu perforeze tavanul, Khouri direcționă pulsația următoare spre stânga, apoi spre dreapta. O sfărâmătură căzu pe sfera strălucitoare a holodisplay-ului, care pâlpâi și se distorsionă pentru o fracțiune de secundă, înainte de a-și relua stabilitatea. Apoi – deoarece își anunțase destul de apăsat prezența – Khouri opri arma și o puse înapoi pe umăr. Voliova, care anticipase în mod vădit următoarea ei acțiune, își coborî brusc fotoliul spre ea și, când ajunsese la cinci metri distanță, Khouri îi azvârli una dintre armele ușoare: proiectoarele de ace găsite pe peretele arhivei.

– Ia-o pe asta pentru Pascale, zise ea aruncând după aceea și arma cu fascicul de putere redusă.

Voliova le prinse pe ambele cu gesturi experte și i-o întinse iute lui Pascale pe cea din urmă.

Khouri observă că ploaia de sânge – care încetase acum – provenise de la Sajaki. Triumvirul nu arăta deloc bine și-și susținea grijuliu un braț, de parcă ar fi fost rupt sau împușcat.

– Ilia, zise Khouri, ai început distracția fără mine. Sunt foarte dezamăgită.

– Evenimentele au cerut-o, replică Voliova.

Khouri se uită la display, încercând să-și dea seama ce se petrecuse în exteriorul navei.

– Armele au tras?

– Nu. Nu le-am dat ordinul respectiv.

– Iar acum n-o mai poate face, preciză Sylveste, fiindcă Hegazi tocmai i-a distrus brățara.

– Asta înseamnă că el este de partea noastră?

– Nu, răspunse Voliova. Înseamnă doar că el nu poate suporta spectacolul sângelui. Mai ales când este al lui Sajaki.

– Sajaki are nevoie de ajutor, spuse Pascale. Pentru Dumnezeu, nu-l puteți lăsa să sângereze până moare!

– N-o să moară, zise Voliova. Este himeric, ca Hegazi, deși nu la fel de evident. Mașmedele din sângele lui au și inițializat deja reparații celulare cu rată foarte accelerată. Chiar dacă brățara i-ar fi retezat mâna, ar fi crescut alta. Nu-i așa, Sajaki?

Bărbatul o privi cu un chip atât de secătuit de putere, încât parcă i-ar fi fost greu să-și crească o unghie, darămite o mână nouă. În cele din urmă încuviință totuși din cap.

– Cineva ar trebui să mă însoțească până la infirmerie, spuse el. Mașmedele mele nu sunt fermecate, ci au limitele lor. Iar nociceptorii mei sunt vii și activi, crede-mă.

– Are dreptate, spuse Hegazi. N-ar trebui să-i supraestimați capacitățile 'medelor. Vreți să moară sau nu? Ar fi mai bine să decideți acum. Eu îl pot ajuta până la infirmerie.

– Iar pe drum să vă opriți nițel pe la arhiva-războaielor? Voliova clătină din cap. Mulțumesc, dar nu!

– Atunci, merg eu, propuse Sylveste. Îl duc eu la infirmerie. Până acum ai avut încredere în mine, nu?

– Nu mă încred deloc în tine, *svinoi*, zise Voliova, dar pe de altă parte, tu n-ai ști ce să faci în arhiva-războaielor, chiar dac-ai ajunge acolo. Iar Sajaki nu se găsește în cea mai bună stare pentru a-ți oferi sugestii tocmai convingătoare.

– Să înțeleg că ți-ai dat acordul?

– Să te miști repede, Dan! Voliova își sublinie cuvintele printr-un gest brusc al pistolului ei cu ace. Dacă nu te-ai întors în zece minute, o trimit pe Khouri după tine.

Cei doi bărbați plecară după un minut, cu Sajaki aproape năruit peste Sylveste, cu greu în stare să păşească fără sprijin. Khouri se întrebă dacă Sajaki va mai fi conştient când va ajunge la infirmerie şi constată că nu-i păsa prea mult.

– Apropo de arhiva-războaielor, rosti ea, nu cred că mai trebuie să-ți faci griji că va fi folosită de altcineva. Am făcut-o praf după ce am luat ce doream.

Voliova căzu pe gânduri, apoi încuviință apreciativ.

– Asta a fost gândire tactică sănătoasă, comentă ea.

– N-are nicio legătură cu tactica. De vină a fost personalitatea care se ocupa de locul ăla. Am decis pur şi simplu s-o prăjesc.

– Înseamnă că noi am învins? întrebă Pascale. Vreau să spun – am obținut cu adevărat ce am pornit să facem?

– Aşa cred, zise Khouri. Sajaki a ieşit din scenă şi nu cred că amicul Hegazi va face multe necazuri în numele lui personal. De asemenea, soțul tău nu pare să se țină de cuvânt şi să ne omoare pe toți, dacă nu capătă ce dorește.

– Ce dezamăgitor! comentă Hegazi.

– V-am zis, spuse Pascale. El recurgea întruna la cacealmale. Deci acum s-a terminat? Mai putem rechema armele acelea, nu-i aşa?

Se uită la Voliova, care încuviință prompt din cap.

– Bineînțeles. Băgă mâna în jachetă şi-şi puse altă brățară în jurul încheieturii, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Doar nu credeați că aş fi fost atât de inconştientă, încât să nu am una de rezervă cu mine?

– Nici vorbă să fi crezut asta despre tine, zise Khouri.

Voliova ridică brățara la gură şi începu să rostească o succesiune de comenzi aidoma unei mantra, concepute să şunteze diverse niveluri de securitate. În cele din urmă, când atenția tuturor era focalizată asupra armilarului, ea spuse:

– Toate armele-cache, revenire în navă. Repet, toate armele-cache, revenire în navă!

Nu se întâmplă însă nimic, nici chiar după ce trecură destule secunde ca să justifice un decalaj temporal firesc, cauzat de limita vitezei luminii. Nimic... cu excepția faptului că pictogramele ce reprezentau armele-cache își schimbară culoarea din negru în roșu și începură să pâlpâie cu o regularitate amenințătoare.

– Ilia, rosti Khouri, ce înseamnă asta?

– Înseamnă că se armează și se pregătesc să deschidă focul, răspunse Voliova cu glas perfect egal, de parcă n-ar fi fost deloc surprinsă. Înseamnă că se va petrece ceva foarte rău.

28

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Pierduse din nou controlul.

Voliova privi neajutorată cum armele-cache începură să tragă spre Cerber. Cele cu fascicul loviră primele, bineînțeles, și primul indiciu al preciziei lor fu o scânteie de lumină alb-albastră, care clipi pe fundalul cenușiu arid al planetei, exact acolo unde, în scurt timp, capul-de-pod avea să atingă suprafața. Armele relativiste cu proiectile se dovediră doar puțin mai lente și rapoarte ale succesului lor urmară după câteva secunde: pulsații sacadate spectaculoase, când căzură ca o ploaie de neutroniu și de antimaterie care izbi planeta. În tot acest timp, Voliova continuă să latre ordine de oprire în brățară, dar cu tot mai puține speranțe că putea să aibă vreo influență asupra lor. Pentru o clipă nebunească, crezuse că de vină era noua brățară, dar, desigur, nu aceea putea fi cauza pentru care armele se comportau acum autonom. Ele trăseseră cu un scop; la fel cum îi ignoraseră comanda de a reveni în cala navei.

Pentru că cineva – sau *ceva* – deținea acum controlul lor.

– Ce se întâmplă? întrebă Pascale cu tonul cuiva care nu se așteaptă de fapt la un răspuns comprehensibil.

– Este probabil Hoțul-Soarelui, zise Voliova și renunță într-un final la brățară, abandonând orice speranță că armele vor reveni sub comanda ei. Pentru că-i imposibil să fie Mademoiselle a lui Khouri. Chiar dacă ea ar mai fi în stare să influențeze cache-ul, ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca să împiedice asta.

– Probabil că o parte din el a rămas în turelă, spuse Khouri. Părea să regrete asta, deoarece tăcu brusc, continuând abia după câteva clipe: Vreau să spun că noi am știut dintotdeauna că el putea controla turela – de aceea i s-a împotrivit lui Mademoiselle când ea a vrut să-l omoare pe Sylveste cu cealaltă armă.

– Dar cu asemenea precizie? Voliova clătină din cap. Nu toate comenzile mele spre armele-cache sunt direcționate prin turelă. Știam că mi-aș fi asumat un risc prea mare.

– Vrei să spui că nici acelea nu funcționează?

– Așa s-ar părea.

Display-ul arăta acum că armele își încetaseră atacul, deoarece își terminaseră energia și muniția, și pluteau pe orbite inutile în jurul lui Hades, unde urmau să rămână milioane de ani, până ce perturbații gravitaționale aleatorii aveau să le împingă pe traiectorii care să le izbească de Cerber ori să le proiecteze prin efect de praștie spre punctele troiene, unde să dăinuie chiar și după decesul ca gigantă roșie a lui Delta Pavonis. Voliova extrase un grăunte de mulțumire din conștientizarea faptului că armele nu mai puteau fi utilizate niciodată; nu puteau fi întoarse împotriva ei. Era însă mult prea târziu pentru astfel de ușurare. Răul împotriva lui Cerber fusese deja comis și sosirea capului-de-pod avea să fie întâmpinată cu foarte puțină împotrivire. Ea putea deja să vadă pe display dovada atacului lor: trâmbe de regolit pulverizat ce se desfăceau ca evantaie în spațiu din jurul punctului de impact.

Sylveste sosi în centrul medical al navei, simțind că Sajaki îi apăsa tot mai greu umărul; triumvirul părea să cântărească prea mult pentru corpul lui uscățiv. Se întrebă dacă nu cumva de vină era pur și simplu masa mașinilor ce-i înotau prin sânge, care așteptau dormind în toate celulele pentru momentul apariției

unei crize ca aceasta care să le readucă la viaţă. Sajaki era de asemenea fierbinte de parcă ar fi avut febră; dovada, poate, că maşmedele intraseră în stare de urgenţă, înmulţindu-se frenetic, sporindu-şi numărul şi forţele pentru a face faţă situaţiei, rechiziţionând molecule din ţesuturile „normale" ale bărbatului până la dispariţia riscului. Când privi fără mare tragere de inimă încheietura distrusă a triumvirului, văzu că sângele încetase să mai curgă, iar rana oribilă de pe circumferinţă era învelită acum într-un soi de membrană. Prin ţesut răzbătea slab o luminozitate chihlimbarie.

La apropierea lor, servitori ieşiră din unitatea medicală şi-i preluară povara, ridicându-l pe Sajaki şi aşezându-l pe un pat. Maşinile se agitară câteva minute deasupra lui; monitoare ca gâturi de lebede se arcuiră deasupra patului, iar alte monitoare neurale i se instalară blând pe scalp. Nu păreau foarte îngrijorate de rană. Poate că sistemele medicale comunicau deja cu maşmedele lui şi în faza aceasta nu mai erau necesare alte intervenţii. În ciuda slăbiciunii sale, Sajaki continua să fie conştient.

– N-ar fi trebuit să te încrezi în Voliova, îi spuse el furios. Acum totul s-a dus naibii, fiindcă ea a beneficiat de prea multă putere. A fost o eroare fatală din partea ta, Sajaki.

Glasul celuilalt abia se auzi.

– Bineînţeles că am avut încredere în ea. Era una dintre noi, prostule! Făcea parte din Triumvirat! După câteva clipe, continuă cu un croncănit: Tu ce ştii despre Khouri?

– S-a infiltrat la bordul navei, răspunse Sylveste, cu scopul de a mă găsi şi a mă ucide.

Sajaki reacţionă faţă de informaţia aceea de parcă ar fi fost doar vag interesantă.

– Asta-i tot?

– Aşa am crezut. Nu ştiu cine a trimis-o sau de ce, dar a oferit nişte justificări absurde, pe care Voliova şi nevastă-mea par să le fi luat drept adevăruri incontestabile.

– Încă nu s-a terminat, rosti Sajaki; ochii îi erau larg deschişi şi tiviţi cu galben.

– Ce vrei să spui?

– O știu. Sajaki închise ochii și corpul i se destinse pe pat. Nimic nu s-a terminat.

– Va supraviețui, zise Sylveste intrând pe punte, evident fără să aibă habar de cele petrecute în absența lui.

Privi în jur și Voliova își putu imagina deruta pe care o simțea. Aparent nimic nu se schimbase în timpul cât fusese necesar pentru a-l însoți pe Sajaki la infirmerie – aceiași oameni țineau aceleași arme, totuși atmosfera suferise o tranziție spre rău. Hegazi, de pildă, deși era ațintit de pistolul lui Khouri, nu avea expresia cuiva care a suferit o înfrângere. Desigur, nu se putea spune nici că ar fi jubilat.

„De acum totul ne-a scăpat din mâini", gândi Voliova, „și Hegazi o știe."

– S-a întâmplat ceva rău, așa-i? spuse Sylveste, care văzuse de acum imaginea lui Cerber de pe display, cu crusta spintecată care sângera în spațiu. Până la urmă armele tale au deschis focul, exact așa cum am vrut noi.

– Îmi pare rău, clătină Voliova din cap. N-a fost acțiunea mea.

– Ar fi mai bine s-o asculți, zise Pascale. Indiferent ce s-ar întâmpla aici, noi nu vrem să participăm. Este ceva care ne depășește, Dan. Te depășește și pe tine, oricum... oricât de greu poate fi asta de crezut.

El o privi disprețuitor.

– Încă nu ți-ai dat seama? Este exact așa cum a vrut Voliova să se întâmple totul.

– Ești nebun! pufni Voliova.

– Asta-i șansa ta, continuă Sylveste. Apuci să-ți vezi în acțiune străpungătorul planetar și în același timp îți mântuiești conștiința prin etalarea convenabil lipsită de succes a unei prudențe în ceasul al doisprezecelea. Aplaudă scurt de două ori. Nu, sincer vorbind, sunt realmente impresionat.

– O să fii realmente mort, spuse Voliova.

Totuși, deși îl ura pentru ceea ce tocmai spusese, o parte a ei refuza simpla negare. Ea ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putere să oprească armele să-și încheie misiunea; la dracu', chiar *făcuse* tot ce-i stătuse în putere, dar nimic nu avusese succes. Chiar dacă n-ar fi dat ordinul ieșirii lor din navă, Hoțul-Soarelui ar fi găsit cu certitudine o cale; era sigură în privința asta. Acum însă, după ce atacul avusese loc, peste ea coborâse un soi de curiozitate fatalistă. Sosirea capului-de-pod avea să se deruleze așa cum fusese planificată... dacă nu găsea vreo modalitate prin care s-o stopeze, iar deocamdată încercase tot ce știa. Și de aceea, fiindcă nu exista niciun mod prin care s-o împiedice, o parte detașată a ei începea să privească înainte, spre eveniment, atrasă nu numai de ce putea învăța, ci și de felul cum va rezista odrasla ei la încercări. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, știa – oricât de groaznice ar fi fost consecințele – că va fi lucrul cel mai fascinant la care fusese martoră vreodată. Și poate și cel mai teribil.

Acum nu putea face absolut nimic, ci doar să aștepte.

Orele nu treceau nici repede, nici încet, întrucât acesta era un eveniment de care Voliova se temea și după care, în același timp, tânjea. La o mie de kilometri deasupra lui Cerber, capul-de-pod își începea faza finală de frânare. Strălucirea celor două propulsii Agregate aducea cu o pereche de sori miniaturali care se aprindeau deasupra planetei, conturând perfect clar peisajul, ale cărui cratere și ravene căpătau o însemnătate exagerată. Sub lumina aceea nemiloasă, planeta păru pentru o secundă cu adevărat un artefact; ca și cum creatorii ei se străduiseră prea mult să-l facă pe Cerber să pară erodat de eoni de bombardamente cosmice.

Pe brățară vedea acum imagini transmise de videocamerele orientate în jos, presărate pe flancurile capului-de-pod. Cercuri de videocamere înconjurau la fiecare câteva sute de metri conul lung de patru kilometri, astfel că, indiferent cât de adânc ar fi pătruns, unele ar fi fost mereu deasupra și dedesubtul stratului crustal. În clipa asta, ea privea prin crusta aceea, prin rana încă nevindecată pe care o deschisese cache-ul.

Sylveste nu mințise.

Acolo jos existau lucruri. Uriașe, organice și tubulare, aidoma unui cuib de șerpi. Căldura cache-ului se disipase acum și, cu toate că nori cenușii încă mai fumegau din gaură, Voliova bănuia că aveau mai multă legătură cu mașini incinerate decât cu materie crustală clocotitoare. Niciunul dintre tuburile ca niște șerpi nu se mișca, iar laturile lor argintii, segmentate erau mânjite de pete negre și spintecături largi de o sută de metri, prin care explodaseră mase intestinale de șerpi mai mici.

Voliova îl rănise pe Cerber.

Nu știa dacă era o rană mortală sau doar o zgârietură care avea să se vindece în câteva zile, dar era o rană și înțelegerea respectivă o înfioră. Rănise ceva extraterestru.

În scurt timp însă extratereștrii reacționară.

Ea tresări când se întâmplă, deși – intelectual, dacă nu emoțional – se așteptase la asta. Se petrecu când capul-de-pod ajunsese la doi kilometri de suprafață, adică la o distanță egală cu jumătatea lungimii sale.

Evenimentul în sine fu aproape prea rapid ca să poată fi înțeles pe loc. Într-o secundă, crusta se modifică cu o iuțeală surprinzătoare, formând o serie de adâncituri cenușii, dispuse în jurul rănii într-un cerc cu diametrul de un kilometru, vezicate ca niște pustule din piatră. Se sparseră aproape imediat ce Voliova le observă existența și eliberară spori scânteietori, sclipiri argintii ce roiră ca niște licurici spre capul-de-pod. Nu știa ce erau – cioburi de antimaterie, focoase minuscule, capsule cu virusuri sau baterii miniaturale de tunuri –, atât doar că doreau să-i facă rău creației ei.

– Acum, șopti Voliova. Acum...

Nu fu dezamăgită. Poate că, la un anumit nivel, ar fi fost mai bine dacă arma i-ar fi fost distrusă în clipa aceea, însă atunci i s-ar fi răpit fiorul vederii reacției ei – și într-adevăr reacționă cu toată eficacitatea pe care o intenționase. Armele din banda circulară a capului-de-pod erupseră la viață, urmărind, țintind cu laserul și trăgând cu bosere în toate scânteile, înainte ca multe din ele să fi atins carapacea din hiperdiamant a armei conice.

Capul-de-pod acceleră, parcurgând ultimii doi kilometri într-o treime de minut; crusta din jurul rănii ridică întruna vezici și eliberă scântei, iar capul-de-pod pară loviturile. De acum în carcasa lui apăruseră cratere în care câțiva spori scânteietori loviseră o strălucire trandafirie temporară, însă integritatea operațională nu-i fusese afectată. Vârful ascuțit ca acul pătrunse sub nivelul crustei, poziționat precis în centrul rănii.

Trecură secunde, după care coada mai lată a armei îi atinse periferia neregulată. Solul începu să cedeze și linii de fractură goniră spre depărtare. Vezicile continuau să înmugurească, însă acum la distanță radială mai mare de rană, ca și cum mecanismele de dedesubt ar fi fost avariate sau sărăcite în interiorul circumferinței respective. Capul-de-pod pătrunsese câteva sute de metri în Cerber și undele de șoc radiau din punctul de intrare, decelerând în lungul armei. Amortizoarele din cristal piezoelectric integrate de Voliova în hiperdiamant aveau să reducă șocurile acelea, convertindu-le energia în căldură care avea să fie după aceea canalizată în armamente defensive.

– Spune-mi că învingem, rosti Sylveste. Pentru Dumnezeu, spune-mi că învingem!

Voliova citea rapid sintezele de statut care se revărsau pe brățara ei. Pentru un moment, între ei doi nu există niciun fel de antagonism, ci doar curiozitate împărtășită.

– Facem față, răspunse ea. Arma a pătruns de acum un kilometru și menține rata descendentă constantă de un kilometru în nouăzeci de secunde. Nivelul de accelerație crescut la maximum... asta înseamnă că întâmpină rezistență mecanică.

– Prin ce trece?

– Nu pot spune. Datele Aliciei afirmau că scoarța falsă nu e mai groasă de jumătate de kilometru, dar în învelișul armei nu există decât puțini senzori – altfel i-ar fi crescut vulnerabilitatea la modurile de atac cibernetic.

Videocamerele navei prezentau pe armilar o sculptură abstractă: un con retezat la jumătate și poziționat cu partea mai îngustă pe o suprafață cenușie scabroasă. Patternuri devastatoare se derulau pe

terenul din jur, vezici care scuipau spori în direcții aleatorii, ca și cum sistemele lor de ochire ar fi luat-o razna. Arma încetinea și, cu toate că evenimentele se desfășurau în tăcere absolută, Voliova își putea imagina scrâșnetele frecării teribile – cum ar fi răsunat ele, dacă ar fi existat aer care să transmită sunetele și urechi care să fie asurzite de mugetele acelea titanice de fricțiune. Brățara o anunță că presiunea asupra vârfului se redusese masiv, de parcă arma ar fi străpuns finalmente complet crusta, iar acum intrase în cavitatea relativă de dedesubt: tărâmul șerpilor.

Încetinea.

Simboluri de cranii și oase încrucișate îi dansau pe brățară, anunțând atacuri de arme moleculare împotriva capului-de-pod. Voliova se așteptase la așa ceva. Anticorpi supurau deja prin carapace, întâlnind și înfruntând atacatori extratereștri.

Încetinea... iar acum se opri.

Aceasta era adâncimea maximă la care avea să ajungă. O mie trei sute de metri din con rămăsese deasupra suprafeței crăpate a lui Cerber, semănând cu o fortificație cilindrică blindată. Armele de pe circumferință continuau să lupte cu contramăsurile crustale, însă lansările de spori soseau acum de la zeci de kilometri depărtare și era clar că nu exista nicio amenințare imediată, dacă nu cumva crusta era capabilă de o regenerare improbabil de rapidă.

Capul-de-pod avea să înceapă operațiunea de ancorare, consolidându-și câștigurile, analizând formele armelor moleculare utilizate împotriva sa și concepând strategii de inversare subtile.

N-o dezamăgea pe Voliova.

Își roti fotoliul spre ceilalți și observă – pentru prima oară după nici nu știa cât timp – că ținea tot strâns în mână pistolul cu ace.

– Am intrat, anunță ea.

Semăna cu o lecție de biologie pentru zei sau cu un instantaneu din genul de pornografie care putea fi îndrăgită de planetele înzestrate cu rațiune.

În orele imediat următoare ancorării armei, Khouri se consultă permanent cu Voliova, examinând statutul în continuă schimbare

a bătăliei care se derula lent. Formele geometrice ale celor doi protagoniști îi reaminteau de un virus conic, pitic pe lângă celula sferică mult mai mare pe care începuse s-o contamineze. Trebuia să-și reamintească întruna că, în realitate, conul acela insignifiant avea mărimea unui munte, iar celula era o planetă.

Acum nu părea că se întâmplă aproape nimic, însă asta, numai pentru că conflictul se desfășura în principal la nivel molecular, pe un front invizibil aproape fractal, întins pe zeci de kilometri pătrați. La început, și fără succes, Cerber încercase să-l respingă pe invadator folosind arme foarte entropice; încercând să-l reducă la meagatone de cenușă atomică. Acum strategia sa evoluase spre una de digestie. Continua să încerce să-l descompună atom cu atom, dar sistematic, ca un copil care demontează o jucărie complexă în loc s-o distrugă, așezându-i cu răbdare componentele în compartimente separate, pentru a le putea utiliza pe viitor într-un proiect încă imposibil de imaginat. La urma urmelor, toate aveau o logică: câțiva kilometri cubi din planetă fuseseră spulberați de armele-cache, iar dispozitivul Voliovei consta probabil din materie ce prezenta aproximativ aceleași rapoarte ale elementelor și ale izotopilor materiei distruse. Inamicul era un gigantic rezervor potențial de materiale pentru reparații, anulând nevoia lui Cerber de a-și consuma propriile resurse finite în decursul procesului. Și poate că întotdeauna căutase asemenea filoane-mamă, pentru a repara inevitabilele avarii cauzate de milenii de impacturi meteoritice și de ablațiunea constantă a bombardamentului razelor cosmice. Poate că înhățase prima sondă a lui Sylveste mai degrabă fiindcă era flămând decât din sentimentul greșit că-și păstra propriul secret; acționând mânat de stimuli orbi, ca o plantă carnivoră, fără să gândească la viitor.

Însă arma Voliovei nu fusese concepută să fie digerată fără a se împotrivi prin luptă.

– Vedeți, Cerber învață de la noi, rosti ea de pe fotoliul din punte, mărind și afișând scheme ale câtorva zeci de componente diferite din arsenalul molecular pe care planeta îl desfășura acum împotriva armei.

Ceea ce indica semăna cu o pagină dintr-un manual de entomologie: o mulțime de insecte metalice, cu diverse specializări. Unele dezasamblau – prima linie a sistemului defensiv amarantinean. Ele aveau să atace fizic suprafața capului-de-pod, dislocând atomi și molecule cu manipulatoarele lor, destrămând legături chimice, și aveau de asemenea să se angajeze în luptă corp la corp cu forțele din prima linie a Voliovei. Materia pe care reușeau s-o desprindă era dată unor insecte mai mari, aflate în spatele frontului imediat. Aidoma unor funcționari neobosiți, unitățile acestea clasificau și sortau la nesfârșit fragmentele de materie primite. Dacă erau simple din punct de vedere structural – de pildă o bucată unică nediferențiată de fier sau de carbon –, le etichetau pentru reciclare și le treceau altor insecte-fabrici, încă și mai mari, care produceau alte insecte în conformitate cu planurile și șabloanele lor interne. Iar dacă bucățile de materii fuseseră astfel organizate încât în interiorul lor exista structură reală, atunci nu erau destinate reciclării imediate, ci erau trecute altor insecte, care le dezasamblau și încercau să deducă dacă înglobau principii utile. În caz afirmativ, principiile respective erau învățate, ajustate și trecute insectelor-fabrici. În felul acela, următoarea generație de insecte avea să fie ceva mai avansată decât cea dinaintea ei.

– Ei învață de la noi, repetă Voliova de parcă ar fi considerat ideea tot atât de minunată pe cât era de tulburătoare. Ne demontează contramăsurile și le încorporează ideile de design în propriile lor forțe.

– Nu trebuie să fii atât de încântată de asta, rosti Khouri care începuse să mănânce un măr crescut în navă.

– De ce nu? Este un sistem elegant. Pot și eu să învăț din el, bineînțeles, dar nu-i același lucru. Acolo jos are loc un proces metodic, nesfârșit, înapoia căruia nu există niciun grăunte de conștiință.

Pronunță cuvintele acelea cu respect autentic.

– Da, foarte impresionant, comentă Khouri. Replicare oarbă – nimic inteligent în asta, dar fiindcă se petrece simultan într-un miliard de locuri diferite, ei ne învinge pur și simplu prin copleșitoarea

superioritate numerică. Asta se va întâmpla, nu? Tu vei sta aici și te vei gândi cu disperare, ceea ce nu va conta însă deloc pentru rezultatul final. Mai devreme sau mai târziu, ei vor învăța toate șiretlicurile tale.

– Dar nu încă. Voliova înclină din cap spre scheme. Crezi că am fost atât de proastă, încât să-i atac cu contramăsurile noastre cele mai avansate? Într-un război nu procedezi niciodată așa, Khouri. Niciodată nu cheltuiești împotriva unui inamic mai multă energie – sau inteligență – decât este absolut necesar pentru situația curentă, tot așa cum într-un joc de pocher nu începi prin a-ți juca mai întâi cartea cea mai bună. Aștepți până când este justificată de miză.

Povesti după aceea că modul de desfășurare a contramăsurilor curente de către arma ei era de fapt foarte vechi și nu extrem de sofisticat. Ea le adaptase din intrări existente în baza de date holografică distribuită a arhivei-războaielor.

– Datează de aproape trei sute de ani, precizează Voliova.

– Însă Cerber învață rapid.

– Corect, dar rata aceea de câștig tehnologic este de fapt destul de stabilă – probabil din cauza felului pripit în care sunt utilizate secretele noastre. Nu sunt posibile salturile intuitive, așa că sistemele amarantine evoluează liniar. Este ca și cum ar încerca să spargă un cod, folosind atacul prin forță brută. Și de aceea eu știu destul de exact timpul de care vor avea nevoie pentru a depăși nivelul nostru curent. În clipa de față recuperează față de noi câte un deceniu la fiecare trei–patru ore de timp al navei. Înseamnă așadar că dispunem de ceva mai puțin de o săptămână înainte ca lucrurile să devină cu adevărat interesante.

– Ce-i acum nu ți se pare interesant? Khouri clătină din cap, simțind – nu pentru prima oară – că în Voliova existau multe lucruri pe care nu le înțelegea. Și cum are loc creșterea asta? Arma ta are o copie a arhivei-războaielor?

– Nu, ar fi fost prea periculos.

– Exact, ar fi fost ca și cum ai fi trimis înapoia liniilor inamice un soldat care avea asupra lui toate secretele noastre. Cum

procedezi tu? Îi transmiți armei secretele doar când sunt necesare? Nu-i un proces la fel de riscant?

– Așa se întâmplă, într-adevăr, dar este mult mai sigur decât crezi. Transmisiile sunt încriptate utilizând o cheie acoperitoare: un șir de cifre generate aleatoriu care specifică modificarea ce trebuie făcută în fiecare bit al semnalului primar – dacă îi adaugi un zero sau un unu. După ce este încriptat cu cheia acoperitoare, este imposibil ca inamicul să poată recupera înțelesul semnalului fără propria lui copie a cheii. Arma are, desigur, nevoie de o cheie, însă copia ei este stocată adânc în interior, sub zeci de metri de diamant solid, cu legături optice hipersecurizate către sistemele de control asambloare. Riscul capturării cheii ar exista doar dacă arma ar fi supusă unui atac major... iar în cazul acela m-aș opri pur și simplu din a mai transmite ceva.

Khouri termină mărul până la miezul fără semințe și căzu pe gânduri.

– Prin urmare, rosti după o clipă, există o cale.

– O cale... pentru ce?

– Pentru a pune capăt situației actuale. Asta vrem să facem, nu?

– Nu crezi că răul a fost deja comis?

– Nu putem fi siguri... dar să presupunem că n-a fost. La urma urmelor, ceea ce am văzut până acum nu-i decât un strat de camuflare, dedesubtul căruia se află un strat defensiv conceput pentru a proteja camuflajul. Uimitor, da, iar simplul fapt că-i o tehnologie extraterestră înseamnă că probabil am putea învăța de la ea, însă tot nu știm ce ascunde. Lovi cu pumnul în fotoliu pentru a-și sublinia spusele și fu încântată s-o vadă pe Voliova reacționând printr-un tremur ușor. Există ceva la care încă n-am ajuns, pe care nici măcar nu l-am întrezărit... și pe care nici nu-l vom întrezări până ce Sylveste nu va coborî realmente acolo.

– Îl vom împiedica s-o facă. Voliova bătu ușor cu palma pistolul pe care-l îndesase la centură. Noi controlăm acum situația.

– Și ne asumăm riscul ca el să ne omoare pe toți prin declanșarea chestiei pe care o are sub ochi?

– Pascale a spus că-i un bluf.

– Da, și sunt convinsă că ea crede asta. Khouri nu trebuia să spună mai multe; din modul lent în care Voliova încuviință din cap, era clar că înțelesese. Există o cale mai bună, continuă ea. Să-l lăsăm pe Sylveste să plece dacă vrea, dar să ne asigurăm că nu-i va fi ușor să intre.

– Adică...

– O s-o spun eu, dacă tu nu vrei s-o faci. Trebuie s-o lăsăm să moară, Voliova. Trebuie să-l lăsăm pe Cerber să învingă.

29

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

– Tot ce știm, rosti Sylveste, este că arma Voliovei a ajuns sub învelișul exterior al planetei, poate chiar la nivelul ocupat de mașinile pe care le-am văzut în prima mea explorare.

Trecuseră cincisprezece ore de când capul-de-pod se autoancorase și de atunci Voliova nu făcuse nimic, refuzând până acum să-și trimită spionii mecanici.

– Se pare că mașinile acelea sunt dedicate menținerii crustei: reparării ei când este perforată, păstrării iluziei de realism și înhățării de materii prime când acestea se apropie de planetă. În același timp, ele joacă rolul de primă linie defensivă.

– Dar ce se află dedesubtul lor? zise Pascale. În noaptea când ați fost atacați, n-am apucat să vedem bine și nu cred că ele se află pur și simplu pe roca de bază – că dedesubtul acestei fațade mecanizate se află o planetă stâncoasă reală.

– Vom afla destul de repede, replică Voliova sec.

Spionii ei erau derizorii prin simplitate; mai rudimentari chiar decât roboții utilizați de Sylveste și de Calvin în primele lor acțiuni asupra Căpitanului. Totul făcea parte din filozofia de a nu-l lăsa pe Cerber să vadă vreo tehnologie mai sofisticată decât era

absolut necesar pentru misiunea curentă. Dronele puteau fi fabricate în număr foarte mare de capul-de-pod, o prolificitate care le-ar fi contrabalansat lipsa generală de inteligență. Toate erau de mărimea unui pumn omenesc și erau echipate cu doar atâtea membre cât să le asigure locomoție independentă și cu doar atâția ochi cât să le justifice existența. Nu aveau creiere, nici măcar rețele simple cu câteva mii de neuroni, nici măcar creiere pe lângă care insectele medii ar fi părut de o inteligență remarcabilă. Aveau doar filiere micuțe, ce extrudau fibră optică învelită în teacă protectoare. Dronele erau operate de arma Voliovei; comenzile și tot ce vedeau ei, toate erau direcționate înainte și înapoi prin cablurile sale, care garantau intimitatea cuantică.

– Cred că vom găsi alt strat de automate, zise Sylveste. Poate alt strat defensiv. Totuși, trebuie să existe și ceva care să merite eforturile astea de protejare.

– Așa să fie oare? spuse Khouri, care-și menținuse carabina cu plasmă cu aspect amenințător ațintită asupra lui din clipa când începuse întrunirea. Nu ești tu însuți vinovat de câteva ipoteze nefondate? Vorbești întruna de parcă acolo ar exista ceva valoros pe care noi n-avem dreptul să-l atingem cu degetele noastre unsuroase și că acela ar fi unicul scop al camuflării – să ne țină la depărtare pe noi, maimuțele. Dar dacă lucrurile nu stau defel așa? Dacă acolo există ceva rău?

– Ar putea să aibă dreptate, interveni Pascale.

Sylveste privi carabina.

– N-ar trebui să te feliciți, imaginându-ți că ar exista posibilități pe care nu le-am analizat deja, rosti el abia păsându-i că nu era clar dacă se adresase lui Khouri sau soției sale.

– Nici n-aș visa așa ceva, zise Khouri.

La nouăzeci de minute după ce primul spion își derulase cablul și coborâse din deschidere în spațiul subcrustal, Sylveste văzu pentru întâia dată ce îl aștepta. La început nu-și dădu seama ce era. Giganticele forme șerpești – avariate și, din câte știa el, moarte – se ridicau încâlcite deasupra dronelor aidoma membrelor unor zei

căzuți. Nu se putea ghici multitudinea de funcții pe care le serviseră mașinile acestea vaste, deși apărarea crustei de deasupra părea să fie cea mai importantă, și probabil că armele moleculare fuseseră înviate prima dată în interiorul lor, înainte de a fi eliberate spre atacatorii nou-sosiți. Desigur, crusta în sine era un fel de mașină, dar o mașină restricționată de condiția de a semăna cu o planetă. Șerpii nu aveau asemenea restricții.

Era mai puțin întuneric decât se așteptase, deși lumina nu răzbătea acum prin rana astupată etanș de arma intrusă. Însă șerpii înșiși păreau să radieze o strălucire argintie, aidoma măruntaielor unei creaturi oceanice fosforescente, radiind de bacterii bioluminoase. Era imposibil de ghicit funcția luminii aceleia; dacă se putea vorbi despre o funcție. Poate că era un inevitabil produs secundar al nanotehnicii amarantine. Oricum se putea vedea la zeci de kilometri depărtare – până în locul unde plafonul crustei de deasupra se curba în jos, către orizontul podelei pe care erau încolăciți șerpii. La intervale neregulate, plafonul era susținut de forme cu aspectul noduros și rădăcinos al trunchiurilor de copaci. Parcă ai fi privit în adâncurile luminate de Lună ale unei păduri tropicale; cerul nu putea fi distins, iar solul abia era vizibil, într-atât de dese erau hățișurile. Rădăcinile trunchiurilor se încâlceau și iar se încâlceau, până ce formau o matrice de culoarea grafitului. Aceea era podeaua.

– Mă întreb ce vom găsi dedesubt, zise Sylveste.

Voliova se gândi serios la infanticid. Nu putea să evite gândul acela; negându-i capului-de-pod informațiile de care avea nevoie pentru a continua să dezvolte contraagenți împotriva mașinilor ce erau desfășurate de Cerber, ea îl condamna la moarte lentă. Fără actualizările necesare din partea navei, șabloanele armelor moleculare din nucleul capului-de-pod nu puteau fi revizuite. Aveau să rămână încremenite, în stare doar să genereze spori vechi de peste două secole, incapabili să contracareze marșul nemilos, imbecil al progresului demonstrat de defensivele extraterestre. Creația ei minunată și brutală avea să fie digerată până la ultimul atom utilizabil; avea să fie împrăștiată prin matricea crustală, unde

rămășițele ei aveau să slujească o funcție cu totul diferită, pentru nenumărate milioane de ani.

Trebuia totuși s-o facă.

Khouri avea dreptate: sabotarea capului-de-pod era tot ce le mai rămăsese. Nu puteau nici măcar să distrugă arma, deoarece cache-ul se afla în puterea Hoțului-Soarelui, care ar fi împiedicat orice tentativă în direcția respectivă. Prin urmare, nu putea decât să omoare arma prin înfometarea lentă de informații.

În mod clar, ceva mult mai crud.

Deși niciunul dintre ceilalți nu putea vedea, display-ul brățării îi pulsa cu solicitările repetate de date suplimentare ale capului-de-pod. Arma sesizase omisiunea cu o oră în urmă, când actualizarea programată nu mai sosise. Prima interogație avusese doar o natură tehnică, o verificare dacă fasciculul de comunicații mai era activ. După aceea arma devenise mai imperativă, adoptând tonuri de insistență politicoasă. Acum era mult mai puțin diplomată și dovedea echivalentul unei crize de nervi pentru o mașină.

Nu suferise deocamdată avarii, deoarece sistemele Cerber nu-și depășiseră propriile capacități vindicative, însă era foarte agitată, ba chiar o informa pe Voliova despre minutele care-i mai rămăseseră, pornind de la ratele de escaladare curente. Nu erau multe. În mai puțin de două ore, Cerber avea să ajungă la nivelul ei și după aceea soarta armei avea să fie pur și simplu o chestiune de mărime ale forțelor potrivnice. Cerber urma să învingă, cu certitudine matematică absolută.

„Mori repede", gândi Voliova.

Însă chiar pe când rugămintea aceea îi trecea prin minte, se petrecu ceva imposibil.

Puțina autostăpânire a Voliovei îi dispăru brusc de pe chip.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Khouri. Arăți de parcă ai fi văzut...

– Am văzut. Vreau să zic că am văzut o fantomă. Se numește Hoțul-Soarelui.

– Ce s-a întâmplat? zise Sylveste.

Voliova ridică ochii de la brățară cu o expresie buimăcită.

– El tocmai a restabilit transmisiunile spre capul-de-pod.

Privirea îi reveni la brățară, parcă sperând că ceea ce văzuse acolo fusese un miraj. Însă din expresia ei era evident că semnul de rău augur pe care îl zărise nu dispăruse.

– Ce anume trebuia restabilit? întrebă Sylveste. Aș prefera s-o aflu de la tine.

Khouri strânse mai puternic plăselele învelite în piele caldă ale carabinei cu plasmă. Nici înainte nu-i plăcuse situația, dar acum se găsea pe muchia de cuțit a terorii constante.

– Arma nu deține protocoale pentru recunoașterea propriei ei uzuri morale, rosti ea și păru să se cutremure, de parcă s-ar fi scuturat de ceva ce o poseda. Nu... ce vreau să spun este... armei nu i se poate permite să știe anumite lucruri decât atunci când trebuie să le știe neapărat... Făcu o pauză și-i privi neliniștită pe ceilalți, neștiind dacă spusele îi sunau logic. Nu i se poate permite să știe cum să-și evolueze propriile defensive înainte de momentul când evoluția respectivă trebuie grăbită – momentul aplicării actualizărilor este crucial...

– Ai încercat s-o înfometezi, zise Sylveste.

Lângă el, Hegazi nu spuse nimic, dar îi aprobă cuvintele printr-o încuviințare abia perceptibilă din cap, aidoma unui despot care pronunță judecata.

– Nu, eu...

– Nu te scuza. Dacă eu aș fi dorit ceea ce ai dorit tu – să sabotez întreaga operație –, sunt sigur că aș fi făcut ceva similar. Momentul a fost de asemenea impecabil ales, ai așteptat până ai avut satisfacția s-o vezi acționând, satisfacția de a ști că jucăria ta a funcționat.

– Puțoiule! spuse Khouri, scuipând salivă odată cu cuvântul. Ești un puțoi îngust la minte și egoist.

– Felicitări, zise Sylveste. În continuare poți să progresezi la cuvintele din șase silabe. Dar până atunci, te-ar deranja dacă ai îndrepta hardware-ul în altă direcție decât fața mea?

– Cu plăcere, replică ea fără să clintească arma. Tocmai m-am gândit la o anume regiune anatomică.

Hegazi se răsuci spre celălalt membru al Triumviratului care era prezent.

– Vrei să-mi explici ce se întâmplă? întrebă el.

– Hoțul-Soarelui a preluat probabil sistemele de comunicații ale navei, răspunse Voliova. Asta-i singura posibilitate, unicul fel în care putea fi anulată comanda mea de oprire a transmisiilor.

Dar clătina din cap chiar pe când rostea cuvintele acelea.

– Ceea ce nu-i posibil. Știm că el este restricționat în turelă, iar între turelă și comunicații nu există legături fizice.

– Înseamnă că acum există, spuse Khouri.

– În cazul ăsta... I se zărea albul ochilor; semiluni strălucitoare pe fundalul întunecat al punții. Între comunicații și restul navei nu există bariere logice. Dacă Hoțul-Soarelui a ajuns realmente atât de departe, atunci el poate atinge absolut orice.

Trecu mult timp până mai vorbi cineva; parcă toți – până și Sylveste – aveau nevoie de timp să se adapteze la gravitatea situației. Khouri încercă să-l citească pe bărbat, dar era imposibil de spus cât anume accepta el din toate astea, chiar și acum. Continua să suspecteze că Sylveste vedea totul ca pe o fantezie paranoică pe care ea o țesuse din propriul subconștient; una care, cumva, o infectase atât pe Voliova, cât și, ulterior, pe Pascale.

Poate că o parte din el continua să refuze să creadă, în ciuda tuturor dovezilor.

Deși, care dovezi? Cu excepția reinstalării semnalului – și tot ce implica ea –, nu exista nimic care să sugereze că Hoțul-Soarelui ieșise din turelă. Dar dacă ieșise într-adevăr...

– Tu, zise Voliova întrerupând tăcerea și arătând cu arma spre Hegazi. Tu, *svinoi*. Tu trebuie să fi jucat un rol aici, nu-i așa? Sajaki este ieșit din joc, iar Sylveste nu deține cunoștințele necesare – așa că tu trebuie să fii vinovatul.

– Nu sunt sigur despre ce vorbești.

– Despre ajutorul dat Hoțului-Soarelui. Tu ai făcut-o, așa-i?

– Vino-ți în fire, triumviro.

Khouri se întrebă spre cine ar fi trebuit să-și îndrepte carabina cu plasmă. Sylveste părea la fel de șocat ca Hegazi; la fel de surprins de direcția neașteptată a atacului Voliovei.

– Ascultă-mă, rosti Khouri. Simplul fapt că a stat cu limba între bucile lui Sajaki de când am ajuns eu la bord nu înseamnă c-ar face ceva atât de stupid.

– Mulțumesc, zise Hegazi. Apoi adăugă: Așa cred.

– N-ai scăpat încă, spuse Voliova. Nici pe departe. Khouri are dreptate – o asemenea acțiune ar fi fost un act de mare stupiditate. Ceea ce nu te descalifică însă deloc din postura de autor. Deții suficiente cunoștințe ca s-o fi făcut. Și ești de asemenea himeric... poate că Hoțul-Soarelui este și-n tine. Caz în care mă tem că ești pur și simplu prea periculos ca să te am în preajma mea.

Îi făcu semn din bărbie lui Khouri.

– Du-l jos, într-unul din sasuri.

– O să mă omori, spuse Hegazi în timp ce ea îl înghiontea cu țeava carabinei prin coridorul inundat, privind șobolanii-păzitori care se împrăștiau din fața lor. Asta o să faci, așa-i? O să m-arunci în spațiu.

– Ea vrea să te pun într-un loc de unde să nu poți face niciun rău, zise Khouri care nu avea tocmai starea cuvenită unei conversații prelungite.

– Indiferent ce ar crede Voliova, n-am făcut-o eu. Îmi pare rău că trebuie s-o recunosc, dar n-am competența necesară. Asta te mulțumește?

Acum o irita, totuși Khouri simți că Ultranautul avea să tacă numai dacă îi răspundea.

– Nu sunt sigură că ai făcut-o tu, îi zise. La urma urmelor, ar fi trebuit să începi înainte să fi avut habar că Voliova își va sabota propria armă. Iar de atunci n-ai avut ocazia s-o faci, pentru c-ai fost tot timpul pe punte.

Ajunseseră la sasul cel mai apropiat, o unitate micuță, doar cât să încapă un om în costum spațial. La fel ca peste tot în partea aceasta din navă, comenzile de pe ușă erau îmbâcsite de murdărie,

coroziune și excrescențe fungiforme ciudate. Cu toate acestea, funcționau în mod miraculos.

– Atunci de ce faci asta? întrebă Hegazi, când ușa se deschise zumzăind și femeia îl împinse în interiorul strâmt și semiîntunecos. De ce-o faci, dacă nu crezi c-am fost capabil de fapta aia?

– Pentru că nu te plac, răspunse Khouri și închise ușa.

30

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Când rămaseră finalmente singuri în cabina lor, Pascale spuse:

– Nu poți să continui chestia asta, Dan. Înțelegi ce-ți spun?

El se simțea obosit, toți erau obosiți, dar gândurile îi goneau și ultimul lucru de care avea nevoie acum era somnul. Cu toate acestea, dacă arma cap-de-pod supraviețuia suficient pentru ca intrarea lui în Cerber să se desfășoare așa cum fusese planificat, acum putea fi ultima oportunitate pentru un somn adecvat din următoarele zeci de ore, poate chiar zile. Când urma să coboare în adâncul lumii extraterestre, trebuia să funcționeze mai bine decât oricând, dar Pascale se străduia în mod evident să-l oprească de la somn.

– Este mult prea târziu acum, răspunse el fără chef. Ne-am anunțat deja prezența și l-am afectat pe Cerber. Planeta știe de prezența noastră, ba știe și ceva despre natura noastră. Intrarea mea nu va însemna nicio diferență majoră, decât că voi afla mai multe decât îmi pot spune vreodată spionii roboți tropăitori ai Voliovei.

– Dan, nu poți să știi ce te așteaptă acolo.

– Ba da, pot. Mă așteaptă răspunsul la ce s-a petrecut cu amarantinii. Nu înțelegi că omenirea are nevoie de informația asta?

Își putea da seama că femeia înțelegea, chiar dacă numai la un nivel teoretic, însă ea zise:

– Dar dacă exact același gen de curiozitate pe care-l dovedești tu acum a cauzat extincția lor? Ai văzut ce s-a întâmplat cu *Lorean*.

O dată în plus, Sylveste se gândi la Alicia, care murise în atacul acela. Oare de ce nu dorise el să irosească timpul necesar pentru a-i recupera corpul din epavă? Chiar și acum, felul în care ordonase ca ea să coboare spre Cerber odată cu capul-de-pod i se părea înfiorător de impersonal, de parcă – pentru o fracțiune de secundă – nu el dăduse ordinul respectiv, ba nici chiar Calvin, ci ceva care se ascundea în spatele lor. Gândul îl făcu să se înfioare, așa că-l strivi sub o îngrijorare conștientă, așa cum ar fi strivit o insectă.

– Atunci vom afla, nu-i așa? răspunse el. Vom afla în cele din urmă. Și chiar dacă vom fi uciși, altcineva va ști ce s-a întâmplat – cineva de pe Resurgam sau chiar din alt sistem. Pascale, trebuie să înțelegi că eu cred că merită genul acesta de risc.

– Aici nu-i vorba doar despre curiozitate, așa-i?

Îl privea, așteptând în mod evident un răspuns. Sylveste se mulțumi să-i întoarcă privirea, știind cât de intimidantă putea fi lipsa de focalizare a uităturii sale, până când ea continuă să vorbească.

– Khouri a fost infiltrată în navă ca să te omoare. A recunoscut-o chiar ea. Voliova a spus că a fost trimisă aici de cineva care putea să fi fost Carine Lefevre.

– Așa ceva nu-i doar imposibil, ci și insultător.

– Dar în același timp poate fi adevărul. În plus, poate fi mai mult decât o vendetă personală. Poate că Lefevre a murit într-adevăr, dar ceva i-a preluat forma, i-a moștenit corpul – ceva care știe perfect pericolul cu care te joci acum. Nu poți să accepți măcar asta, ca pe o posibilitate îndepărtată?

– Nimic din ce s-a întâmplat lângă Linţoliul lui Lascaille nu poate avea vreo legătură cu cele ce li s-au întâmplat amarantinilor.

– Cum poți să fii atât de al naibii de sigur?

De acum furios, Sylveste răspunse:

– Pentru că eu am fost acolo! Pentru că eu am ajuns unde a ajuns Lascaille, în Spațiul Revelației, și mi-au arătat și mie ce i-au arătat lui Lascaille. Încercă să-și stăpânească glasul și luă mâinile femeii între ale lui. Ei erau bătrâni și atât de străini omului, încât m-au înfiorat. Mi-au atins mintea. Eu i-am văzut... și nu semănau deloc cu amarantinii.

Pentru prima dată de când părăsise Resurgamul, își întoarse gândurile spre trecut, spre clipa de înțelegere pătrunzătoare, când modulul lui de contact avariat se apropiase de Linţoliu. Străvechi ca fosilele, mințile Linţolierilor se târâseră în propria lui minte; un moment de cunoaștere abisală. Spusele lui Lascaille fuseseră adevărate. Poate că biologia le era extraterestră și inspira un soi de repulsie viscerală din simplul fapt că erau atât de îndepărtați de ceea ce mintea umană considera forma corectă și cuvenită pentru rațiune, dar în dinamica gândirii lor, erau mult mai apropiați de oameni decât ar fi sugerat-o vreodată formele lor. Pentru o clipită, ciudățenia dihotomiei aceleia îl tulbură... dar nu putuse fi altfel, fiindcă în caz contrar cum ar fi reușit Jonglerii Minții să-i fi cablat mintea pentru a gândi ca un Linţolier, dacă modurile esențiale de gândire n-ar fi fost similare? Apoi își reaminti dezgustul cauzat de comuniunea cu ei... și o cascadă de amintiri se revărsă peste el, o întrezărire a vastității istoriei Linţolierilor. De-a lungul a milioane de ani, ei scotociseră printr-o galaxie mai tânără decât cea actuală, vânând și colectând jucăriile abandonate și periculoase ale altor civilizații, mai bătrâne. Lucrurile acelea fabuloase se aflau la o aruncătură de băț, înapoia membranei Linţoliului, iar el aproape că reușise să se furișeze înăuntru. Pentru ca apoi, altceva...

Ceva se deschisese, scurt, ca o cortină sau o breșă în nori – ceva atât de efemer, încât aproape că uitase de el până în clipa asta. I se revelase ceva care ar fi trebuit să fi rămas ascuns înapoia unor straturi de identitate. Identitatea și memoriile unei rase de mult dispărute... purtate ca un camuflaj...

Și altceva aflat pe de-a întregul în Linţoliu, cu totul alt motiv pentru existența sa...

Însă amintirea în sine părea evazivă, părea să alunece dinaintea accesării mintale, până ce bărbatul rămase din nou cu Pascale și doar cu gustul remanent al îndoielii.

– Promite-mi că n-o să te duci, spuse ea.

– O să discutăm despre asta dimineață, răspunse Sylveste.

Se trezi în cabina lui, dar puținul timp pe care-l dormise fusese insuficient ca să-i alunge oboseala din sânge.

Ceva îl determinase să se trezească, însă pentru o clipă nu putu să vadă sau să audă nimic neliniștitor. Apoi Sylveste observă că holoecranul de lângă pat strălucea stins, ca o oglindă întoarsă spre razele lunii.

Se întinse să activeze linkul, având grijă să n-o scoale pe Pascale. N-ar fi trebuit să-și fi făcut griji; femeia dormea adânc. Se părea că discuția pe care o avuseseră înainte de culcare îi oferise calmul mintal de care avea nevoie pentru somn.

Pe holo apăru de îndată chipul lui Sajaki, pe fundalul aparatelor din infirmerie.

– Ești singur? întrebă el încetișor.

– Soția mea este aici, răspunse Sylveste în șoaptă. Doarme.

– Atunci voi fi concis. Își ridică mâna rănită pentru inspecție, dezvăluind membrana lucitoare, care se umpluse acum, readucându-i încheietura la profilul normal, deși membrana continua să strălucească de activități subcutanate. Mă simt suficient de bine ca să plec de aici, dar nu intenționez să repet soarta actuală a lui Hegazi.

– Atunci, ai o problemă. Voliova și Khouri dețin toate armele și s-au asigurat că noi nu vom putea pune mâna pe altele. Își coborî și mai mult nivelul vocii. Nu cred că ar fi necesară prea multă convingere ca să mă încuie și pe mine. Amenințările mele la adresa navei nu par s-o fi impresionat.

– Ea presupune că n-ai întreprinde niciodată pasul acela decisiv.

– Și dacă are dreptate?

Sajaki clătină din cap.

– Nimic din toate astea nu mai contează. În câteva zile – cel mult cinci –, arma ei va începe să cedeze. Dispui de intervalul respectiv de timp ca să intri. Și nu pretexta că micuții ei roboți te vor învăța cine știe ce.

– Știu asta deja.

Lângă el, Pascale se foi.

– Atunci acceptă propunerea mea, zise Sajaki. Te voi conduce înăuntru. Doar noi doi, nimeni altcineva. Putem lua două costume, din același model care te-a adus în navă de pe Resurgam. Nici măcar nu avem nevoie de o navetă. Vom ajunge la Cerber în mai puțin de o zi. Asta îți oferă două zile pentru a intra, o zi pentru a examina locurile și o zi pentru a pleca prin locul pe unde ai intrat. La momentul acela, desigur, vei cunoaște ruta.

– Și tu?

– Te voi însoți. Ți-am spus deja cum cred că ar trebui să procedăm cu Căpitanul.

Sylveste aprobă din cap.

– Crezi că vei găsi în Cerber ceva care l-ar putea vindeca.

– Trebuie să încep de undeva.

Sylveste privi în jur. Glasul lui Sajaki fusese ca vântul care mișcă ramurile copacilor, iar încăperea părea supranatural de liniștită, aducând mai degrabă cu o scenă întrezărită printr-o lanternă magică decât cu ceva real. Se gândi la furia care se consuma chiar în momentele acelea în Cerber, furia mașinilor ce se încleștau, chiar dacă erau, în majoritate, mai mici decât bacteriile și la vacarmul conflictului lor, inaudibil pentru orice simțuri omenești. Bătălia exista însă și Sajaki avea dreptate: dispuneau doar de câteva zile înainte ca nenumăratele mașini ce-i datorau credință lui Cerber să înceapă să erodeze puternica mașină de asediu a Voliovei. Fiecare secundă cu care el întârzia să intre acolo însemna o secundă mai puțin pe care s-o petreacă la interior și o secundă care să-i apropie mai mult întoarcerea; cu atât mai riscantă, așadar, fiindcă până atunci podul avea să-și înceapă închiderea. Pascale se foi iarăși, dar Sylveste simți că era încă afundată în somn. Nu părea mai prezentă decât păsările angrenate ce

formau mozaicuri pe pereții încăperii și tot atât de puțin capabilă de a se trezi repede.

– Totul este foarte în pripă, spuse el.

– Ai așteptat toată viața clipa aceasta, replică Sajaki, ridicând vocea. Să nu-mi spui că nu ești pregătit s-o înhați! Să nu-mi spui că te sperie ce ai putea găsi!

Sylveste știu că trebuia să ia o decizie înainte să se fi înregistrat stranietatea reală a momentului.

– Unde ne întâlnim?

– În afara navei, zise Sajaki apoi explică de ce trebuiau să procedeze așa; de ce era prea riscant pentru ei să se întâlnească, fiindcă atunci triumvirul ar fi riscat să dea peste Voliova, Khouri sau chiar peste Pascale. Ele continuă să creadă că sunt inapt, adăugă frecând membrana care-i cuprindea încheietura rănită, dar dacă mă vor găsi în exteriorul infirmeriei, îmi vor face ce i-au făcut lui Hegazi. Din locul acesta însă pot ajunge la un costum în câteva minute, fără să intru în zone din navă care îmi pot anunța prezența.

– Și eu?

– Du-te la elevatorul cel mai apropiat. Voi aranja să te ducă la costumul aflat cel mai aproape de tine. Nu trebuie să faci nimic. Costumul se va îngriji de toate.

– Sajaki, eu...

– Să fii în exteriorul navei în zece minute. Costumul te va aduce la mine. Sajaki zâmbi înainte să întrerupă legătura. Și te sfătuiesc cu toată seriozitatea să n-o trezești pe soția ta.

Sajaki se ținuse de cuvânt: atât elevatorul, cât și costumul părură să știe cu precizie unde trebuia să meargă Sylveste. Nu întâlni pe nimeni pe drum și nimeni nu-l deranjă când costumul îi luă măsurile, se autoajustă și apoi se plie afectuos în jurul lui.

Nu exista nicio indicație că nava sesizase măcar deschiderea sasului; nici când Sylveste ajunse în spațiu.

Voliova tresări și se trezi, întreruptă din vise monocrome cu armate de insecte furioase.

Khouri îi bătea în ușă, strigând ceva, dar Voliova era prea ametită pentru a distinge cuvintele. Când deschise ușa, dădu cu ochii de țeava unei carabine cu plasmă care avea plăsele din piele. Khouri șovăi o fracțiune de secundă înainte de a coborî arma, de parcă ar fi fost nesigură de ceea ce se așteptase să vadă înapoia ușii.

– Ce-i? întrebă Voliova.

– Pascale, răspunse Khouri; transpirația îi brobonea fruntea și strălucea în petice umede în jurul plăselelor carabinei. S-a trezit și Sylveste nu mai era acolo.

– „Nu mai era acolo"?

– Îi lăsase asta. Este destul de afectată, totuși a vrut să ți-o arăt.

Lăsă arma să coboare în bandulieră și pescui o foaie de hârtie din buzunar.

Voliova își frecă ochii și luă hârtia. Contactul tactil îi activă mesajul stocat; chipul lui Sylveste apăru pe ea, schițat întunecat pe un fundal de păsări angrenate reciproc.

– Mă tem că te-am mințit, spuse el și glasul îi bâzâi de pe hârtie. Iartă-mă, ai dreptul să mă urăști pentru asta, dar sper că n-o vei face, nu după toate prin câte am trecut noi doi. Vocea îi era foarte scăzută acum. M-ai rugat să promit că nu voi coborî în Cerber. Voi coborî însă, și când vei citi asta, voi fi plecat de mult și va fi prea târziu să fiu oprit. Nu-ți pot oferi nicio justificare pentru gestul meu, decât că este ceva ce trebuie să fac și cred că este ceva ce ai știut dintotdeauna că voi face, dacă ne vom apropia atât de mult.

Făcu o pauză, fie pentru a-și trage răsuflarea, fie pentru a se gândi ce să spună în continuare.

– Tu ai fost singura, urmă el, care a ghicit ce s-a întâmplat de fapt lângă Lințoliul lui Lascaille. Te-am admirat pentru asta, să știi. De aceea nu m-am temut să recunosc adevărul față de tine. Jur că ceea ce ți-am povestit a fost felul cum am crezut că s-a întâmplat, că nu este altă minciună. Însă acum femeia aceasta – Khouri – afirmă că a fost trimisă de cineva care putea fi Carine Lefevre pentru a mă asasina din cauza lucrurilor pe care le-aș putea face.

Hârtia tăcu iarăși câteva clipe.

– M-am comportat ca și cum n-aș fi crezut un cuvânt și poate că așa am considerat într-adevăr atunci. Trebuie totuși să pun capăt fantomelor acelea, Pascale, să mă conving finalmente că nimic din toate astea n-are nicio legătură cu ce s-a petrecut lângă Linţoliu. Înțelegi, nu? Va trebui să fac efortul acesta suplimentar doar ca să pot reduce la tăcere fantomele. Poate că-i datorez lui Khouri mulţumiri pentru asta. Ea mi-a oferit un motiv să acționez, când teama de ceea ce voi găsi este mai mare decât orice am simțit vreodată. Nu cred că ea – sau vreunul dintre ei – este un om rău. Și nici tu, Pascale. Știu că ai fost convinsă de spusele lor, dar n-a fost vina ta. Ai încercat să mă convingi să n-o fac, fiindcă mă iubești. Iar ceea ce am făcut – ceea ce urma să fac – m-a durut cu atât mai mult cu cât am știut că trădam dragostea aceea. Înțelegi ceva din toate astea? Și vei fi în stare să mă ierți când mă voi întoarce? Nu va fi mult, maximum cinci zile, poate chiar mai puțin.

Făcu din nou o pauză, înainte de a adăuga un post-scriptum:

– L-am luat pe Calvin cu mine. Este înlăuntrul meu acum, în timp ce vorbesc. Aș minți dacă am spune că noi doi n-am ajuns la un nou... echilibru. Cred că el se va dovedi valoros pentru mine.

Apoi imaginea de pe hârtie dispăru.

– Știi, spuse Khouri, au fost clipe în care mi-a fost aproape simpatic. Dar cred că acum le-a anulat definitiv.

– Ziceai că Pascale e afectată?

– Tu n-ai fi?

– Depinde. Poate că Sylveste are dreptate, că ea a știut dintotdeauna că se va ajunge la asta. Poate că ar fi trebuit să se fi gândit de două ori înainte de a se mărita cu *svinoi*.

– Crezi că el a ajuns departe?

Voliova privi din nou hârtia, de parcă ar fi sperat să absoarbă informații noi din încrețiturile ei.

– Trebuie să fi fost ajutat. N-au mai rămas mulți dintre noi care s-o fi putut face. De fapt, n-a mai rămas nimeni, dacă nu-l punem la socoteală pe Sajaki.

– Poate c-ar trebui să-l punem la socoteală. Poate că mașmedele lui l-au vindecat mai repede decât ne așteptam noi.

– Nu, zise Voliova și-și atinse brățara fermecată. Știu unde se află Triumviratul în orice clipă. Hegazi este tot în sas, iar Sajaki în unitatea medicală.

– Te deranjează dacă verificăm asta, pentru orice eventualitate?

Voliova îmbrăcă încă un rând de haine, îndeajuns de călduros pentru a putea intra în oricare parte presurizată a navei fără să sufere de hipotermie. Își îndesă pistolul cu ace la centură, apoi puse pe un umăr arma grea obținută de Khouri din arhiva-războaielor. Era o armă cu gloanțe de sport, cu hiperviteză din secolul al XXIII-lea, un produs al primei Demarhii europene, învelită în neopren negru cu linii curbe, având pe flancuri dragoni chinezești din aur și argint bătut, cu ochi din rubine.

– Câtuși de puțin, zise ea.

Ajunseră la sasul unde Hegazi așteptase tot acel timp, neavând nimic cu care să se amuze decât contemplarea propriei sale reflexii în pereții din oțel lustruit ai incintei. Cel puțin așa își imagina Voliova, în rarele momente când se sinchisea să se gândească la triumvirul întemnițat. De fapt, ea nu-l ura pe Hegazi și nici măcar nu-l privea cu vreo neplăcere anume. El era prea slab pentru așa ceva, era în mod evident o creatură incapabilă de a trăi altundeva decât în umbra lui Sajaki.

– Ți-a făcut necazuri? întrebă Voliova.

– Nu tocmai, atât doar că a protestat întruna că-i nevinovat și că nu el l-a eliberat pe Hoțul-Soarelui din turelă. Părea chiar sincer.

– Este o metodă străveche, numită „a minți", Khouri.

Voliova puse pe umăr arma cu dragoni chinezești și prinse în palme mânerul care deschidea ușa interioară a sasului. Își depărtase deja picioarele, proptindu-se bine în șlamul de pe coridor.

Se căzni.

– N-o pot deschide.

– Lasă-mă să-ncerc eu. Khouri o îndepărtă cu blândețe și încercă să acționeze mânerul. Nu, rosti ea după ce icni și apoi abandonă. Este blocat. Nu-l pot clinti.

– Nu l-ai sudat sau ceva de felul ăsta, nu?

– Mă crezi proastă să fi uitat?

Voliova bătu cu pumnul în ușă.

– Hegazi, m-auzi? Ce-ai făcut cu ușa? Nu se deschide.

Nu primi niciun răspuns.

– Este înăuntru, zise Voliova consultându-și iarăși brățara, dar este posibil să nu ne poată auzi prin blindaj.

– Nu-mi place chestia asta, spuse Khouri. Ușa funcționa perfect când am plecat de-aici. Cred c-ar trebui să tragem în încuietoare. Nu mai așteptă acordul celeilalte, ci zise: Hegazi? Dacă ne poți auzi, să știi c-o să tragem ca să intrăm.

Într-o clipită, avu în mână carabina cu plasmă, a cărei greutate îi reliefă mușchii antebrațului. Își puse cealaltă mână pavăză în fața ochilor și-și feri privirea.

– Stai, zise Voliova. Ne pripim. Dacă-i deschisă ușa exterioară a sasului? În cazul ăsta, vidul ar declanșa senzorii de presiune și ar bloca ușa interioară.

– Atunci Hegazi nu ne va mai cauza nicio problemă. Decât dacă, bineînțeles, își poate ține respirația câteva ore.

– De acord, însă tot n-ar fi recomandabil să găurim ușa asta.

Khouri se apropie mai mult.

Dacă pe ușă exista vreun panou care să arate starea presiunii înapoia ei, era bine ascuns de murdărie.

– Pot să reglez fasciculul la colimația cea mai îngustă. Să fac o gaură cât acul.

– Fă-o, încuviință Voliova după o clipă de ezitare.

– Schimbare de plan, Hegazi. O să fac o gaură în partea de sus a ușii. Dacă stai în picioare, ar fi un moment potrivit să te așezi, poate chiar să te gândești la testamentul tău.

Tot niciun răspuns.

Voliova gândi că era aproape o insultă pentru carabina cu plasmă să-i ceară să facă așa ceva; era de departe o operațiune prea precisă și prea delicată, precum folosirea unui laser industrial pentru tăierea unui tort de nuntă. Însă Khouri o făcu oricum. Se văzu un flash și se auzi o trosnitură, iar arma scuipă în ușă o

sămânță minusculă și alungită de fulger globular. Pentru o clipă, fumul spirală în sus din gaura ca de car pe care o perforase.

Însă numai pentru o secundă.

Apoi ceva țâșni din ușă, într-un arc întunecat și șuierător.

Khouri nu pierdu timpul și făcu o gaură mai mare în ușă. Deja, niciuna dintre ele nu considera foarte probabil ca în sas să se mai afle o ființă vie. Sau Hegazi era mort – și nu puteau ghici cum anume –, sau părăsise deja sasul, iar jetul acela de fluid de înaltă presiune era ideea lui de neînțeles a unui mesaj pentru cei care-l închiseseră acolo.

Khouri trase, iar jetul deveni o erupție groasă cât brațul de fluid sărat, care izbi cu atâta forță explozivă, încât fu proiectată spre înapoi în șlamul de sub tălpi și carabina cu plasmă zăngăni în aceeași apă reziduală adâncă până la glezne. Lichidul șuieră fioros când atinse țeava fierbinte a armei, dar până se ridică femeia în picioare, jetul se diminuase la nivelul unui picurat, curgând în eructații zgomotoase prin ușa găurită. Ridică arma și scutură mizeria de pe ea, întrebându-se dacă va mai funcționa vreodată.

– E jeg de navă, zise Voliova. Același în care stăm chiar acum cu picioarele. Aș recunoaște putoarea asta oriunde.

– Sasul era plin cu jeg de navă?

– Nu mă întreba cum anume. Fă o gaură mai mare în ușă!

Khouri se conformă, până când putu să strecoare brațul prin gaură și să acționeze comenzile interioare ale sasului, fără să atingă marginile încinse de plasmă ale metalului tăiat. Voliova avea dreptate, gândi ea, comutatoarele de presiune activaseră mecanismul de blocare. Incinta fusese umplută până la refuz cu jeg de navă.

Ușa se deschise, îngăduind unui ultim vălurel de șlam să se furișeze pe coridor.

Împreună cu ceea ce mai rămăsese din Hegazi. Nu era clar dacă motivul îl reprezentase presiunea la care fusese supus sau eliberarea ei explozivă, însă componentele lui din metal și carne păreau să fi ajuns la o separare nu tocmai amiabilă.

31

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

– Cred că asta cere o ţigară, spuse Voliova şi pentru o clipă trebui să-şi amintească unde îşi ascunsese ultima dată pipele.

Când le găsi, într-un buzunar puţin vizitat al jachetei de pilot, nu se grăbi nici să deschidă pachetul, nici să pescuiască unul dintre tuburile boţite şi pe cale de îngălbenire dinăuntru. Nu se grăbi, iar când fu gata până la urmă, inhală lent şi îngădui nervilor să se destindă, aidoma unui viscol de fulgi ce revenea lent pe sol.

– Nava l-a ucis, rosti ea privind rămăşiţele lui Hegazi, dar străduindu-se să nu se gândească prea mult la ceea ce vedea. Asta-i unica explicaţie.

– „L-a ucis"? repetă Khouri, fără să mişte ţeava carabinei dinspre elementele triumvirului care pluteau în suspensie în jegul de navă din jurul picioarelor lor, ca şi cum ar fi fost îngrijorată că resturile lui disociate ar putea efectua o reasamblare spontană. Vrei să zici că n-a fost un accident?

– Nu, n-a fost un accident. Ştiu că el era mână-n mână cu Sajaki, prin urmare cu Sylveste. Cu toate astea, Hoţul-Soarelui l-a omorât. Nu te pune pe gânduri?

– Ba da, cred că da.

Poate Khouri dedusese deja totul, însă Voliova decise s-o spună oricum.

– Sylveste a plecat. Este în drum spre Cerber și, pentru că eu n-am reușit să sabotez arma, nu știu ce l-ar mai putea opri să intre. Înțelegi? Asta înseamnă că Hoțul-Soarelui a învins. Nu mai trebuie să facă nimic. Restul este doar o chestiune de timp și de menținere a statu-quoului. Și ce anume amenință asta?

– Noi, răspunse Khouri șovăitor, ca un elev inteligent care vrea să-și impresioneze profesorul, dar nu să atragă disprețul colegilor de clasă.

– Mai mult decât atât. Nu doar tu și cu mine, nici chiar când o includem pe Pascale. Hegazi a fost de asemenea o amenințare din punctul de vedere al Hoțului-Soarelui. Și asta din simplul motiv că era om.

Erau simple supoziții, desigur, dar păreau extrem de raționale pentru Voliova.

– Pentru ceva ca Hoțul-Soarelui, urmă ea, loialitatea umană este fluidă și haotică – poate nici chiar cu adevărat comprehensibilă. El l-a dirijat pe Hegazi – sau poate pe cei față de care Hegazi era deja loial –, dar a înțeles oare forțele care guvernau loialitatea aceea? Mă îndoiesc. Hegazi a fost o componentă care-și terminase utilitatea și care ar fi putut funcționa greșit pe viitor. Femeia simțea calmul glacial care provenea din contemplarea propriei ei morți, știind că existaseră foarte puține momente în care fusese atât de aproape de ea. De aceea, el a trebuit să moară. Iar acum, după ce și-a atins obiectivul, cred că Hoțul-Soarelui va dori să procedeze la fel cu noi toți.

– Dacă ar fi vrut să ne omoare...

– Vrei să spui că ar fi făcut-o deja? Este foarte posibil să fi încercat, să știi. Părți întregi din navă nu se mai află de acum sub controlul central, ceea ce-nseamnă că Hoțul-Soarelui are unele limite de acționare. El a preluat controlul unui corp deja paralizat pe jumătate și deja lepros pe jumătate.

– Foarte poetic, dar ce înseamnă toate astea pentru noi?

Voliova își aprinse altă țigară; pe prima o fumase până ce chiștocul îi arsese degetele.

– Înseamnă că va-ncerca să ne omoare, dar că opțiunile lui sunt dificil de prezis. Nu poate pur și simplu să depresurizeze întreaga navă, deoarece nu există canale de comandă care să permită așa ceva – nici măcar eu n-aș putea s-o fac altfel decât prin deschiderea fizică a tuturor sasurilor, iar pentru asta ar trebui să dezactivez mii de elemente de siguranță electromecanice. Probabil că i-ar fi greu să inunde o zonă mai mare decât sasul, dar se va gândi la ceva, sunt sigură de asta.

Brusc, și aproape reflex, fără să fi gândit conștient, pistolul îi apăru în mână și fu îndreptat spre coridorul întunecat și inundat care ducea la sas.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Voliova. Sunt pur și simplu speriată. Ba chiar în mod remarcabil. Bănuiesc că n-ai nicio idee, nu?

Khouri avea însă o sugestie.

– Ar fi bine s-o căutăm pe Pascale. Ea nu se descurcă prin navă la fel de bine ca noi. Iar dacă devine periculos...

Voliova strivi restul țigării pe țeava armei ei.

– Ai dreptate, ar trebui să stăm împreună. Și așa vom face. Imediat ce...

Ceva apăru cu zgomot din umbre și se opri la zece metri de el.

Voliova îl ațintì cu arma imediat, dar nu trase; instinctul îi spunea că obiectul nu venise pentru a le ucide sau cel puțin nu deocamdată. Era unul dintre servitorii pe șine pe care Sylveste îi folosise în operația abandonată de vindecare a Căpitanului, o unitate lipsită de mare sofisticare internă. Pe scurt, controlată de navă, nu de propriul ei creier.

Senzorii-ochi rotunzi ai servitorului se fixară asupra lor.

– Nu-i înarmat, murmură Voliova, dându-și seama chiar în timp ce vorbea că șoptitul era inutil. Cred c-a fost trimis doar pentru a ne urmări. Asta-i una dintre părțile navei în care nava însăși nu poate vedea – una dintre petele ei oarbe.

Senzorii servitorului executară mișcări scurte de baleiere pe orizontală, de parcă le-ar fi triangulat pozițiile exacte. După aceea începu să se retragă în penumbre.

Khouri îl împușcă.

– De ce ai făcut asta? întrebă Voliova după ce ecourile asurzitoare ale exploziei se stinseră și ea nu mai trebui să mijească ochii din cauza strălucirii sfârșitului mașinii. Indiferent ce ar fi văzut, imaginile respective au fost deja trimise navei. Împușcarea lui a fost lipsită de sens.

– Nu mi-a plăcut cum se uita la mine, zise Khouri și apoi se încruntă. În plus, avem o grijă mai puțin acum.

– Da, spuse Voliova. Și ținând seama de viteza cu care nava poate fabrica o dronă atât de simplă, o poate înlocui în zece-douăzeci de secunde.

Khouri o privi de parcă tocmai spusese o glumă a cărei poantă era de neînțeles, însă Voliova era serioasă. Ceea ce tocmai observase o neliniștise într-o măsură mult mai mare decât apariția servitorului. La urma urmelor, era logic ca nava să recurgă în scurt timp la drone pentru operațiuni de culegere a informațiilor; de asemenea, era logic să exploreze modalități de echipare a mașinilor în vederea omorârii echipajului uman și a pasagerilor. Era ceva ce ar fi putut prezice, mai devreme sau mai târziu. Dar nu și asta. Nu ceea ce tocmai apăruse deasupra stratului de jeg de navă; pentru clipita cât fusese nevoie ca ochii negri ai rozătorului s-o descopere, înainte de a se întoarce și a înota, pentru a dispărea în beznă.

Își reaminti că nava controla șobolanii-păzitori.

Când conștiința îi reveni – și, pentru o clipă, Sylveste nu-și reaminti cu exactitate când îl părăsise –, era înconjurat de un public format din stele încețoșate. Ele executau un dans foarte complex și era convins că simpla lor vedere i-ar fi trezit repulsie, dacă nu i-ar fi fost deja greață. Ce căuta el aici? Și de ce se simțea atât de ciudat, ca și cum toate celulele corpului i-ar fi fost ticsite cu vată? Fiindcă se afla într-un costum spațial, aceea era explicația. Unul dintre costumele speciale ale echipajului, dintre cele care-i aduseseră pe el și pe Pascale de pe suprafața Resurgamului. Costumul îi silise plămânii să accepte fluidul cu care se autoumplea în loc de aer.

– Ce se întâmplă? subvocaliză el, în felul pe care știa că costumul îl va putea citi, prin intermediul sondei simple pentru centrul vorbirii care-i era încorporată în cască.

– Decelerez, îl informă costumul. Inversarea de accelerație de la jumătatea drumului.

– Unde dracu' suntem?

Scotocirea prin propriile lui amintiri continua să fie dificilă, aidoma găsirii capătului unei funii încâlcite. Habar n-avea de unde să înceapă.

– La peste un milion de kilometri de navă; ceva mai puțin de atât față de Cerber.

– Am parcurs atâta drum atât de... Se opri. Nu, stai! Habar n-am cât a trecut.

– Am plecat acum șaptezeci și patru de minute.

„Ceva mai mult de o oră", gândi Sylveste. În același timp însă, ar fi acceptat fără alte întrebări și dacă i-ar fi spus costumul că trecuse o zi.

– Accelerația noastră medie a fost 10 g, urmă costumul. Triumvirul Sajaki m-a instruit să recurg la parametrii aceștia.

Da, acum își amintea mai multe. Apelul lui Sajaki din toiul nopții și graba spre costume. Îi lăsase un mesaj lui Pascale, deși nu mai ținea minte detaliile. Aceea fusese singura lui concesie, unicul lux pe care și-l îngăduise. Dar, chiar dacă ar fi dispus de câteva zile pentru a se pregăti de intrarea în Cerber, ar fi schimbat foarte puține. Nu ceruse documentație suplimentară sau aparatură de înregistrare, deoarece avea acces la bibliotecile costumului și la senzori integrali. Costumele erau înarmate și capabile de autoapărare autonomă împotriva acelorași tipuri de atac pe care le suferea acum arma Voliovei; erau de asemenea capabile să extrudeze instrumente pentru analiză științifică ori să creeze compartimente în propriul lor interior pentru stocarea de mostre și, în plus, erau la fel de independente ca orice vehicule spațiale. Brusc Sylveste își dădu seama că gândea eronat: costumele erau realmente nave spațiale, niște nave foarte flexibile, în care exista spațiu pentru un singur ocupant, nave care deveneau propriile

lor navete atmosferice și – dacă era nevoie – propriile lor rovere de suprafață. Rațional, n-ar fi existat niciun alt mod preferabil pentru a intra în Cerber.

– Mă bucur că am dormit pe durata accelerației, comentă Sylveste.

– Nu ai avut de ales, răspunse costumul cu o lipsă totală de interes. Conștiința ți-a fost suprimată. Acum te rog să te pregătești pentru faza de decelerare. Când vei redeveni conștient, vom fi ajuns în vecinătatea destinației noastre.

Sylveste începu să formuleze o întrebare în minte, intenționând să afle de ce Sajaki nu se ivise până acum, în ciuda asigurării sale că-l va însoți. Nu apucă însă nici măcar să-și concretizeze gândurile în starea nerostită pe care o putea citi sonda, deoarece costumul îl trimise din nou într-un somn la fel de lipsit de vise ca înainte.

În vreme ce Khouri plecase s-o caute pe Pascale, Voliova reveni pe punte. Nu mai cuteză să utilizeze elevatoarele, dar, din fericire nu avea de urcat nici douăzeci de niveluri; obositor, totuși suportabil. Era de asemenea relativ sigur: ea știa că nava nu putea trimite drone în casele scărilor, nici chiar mașinile zburătoare care se deplasau prin coridoarele normale pe câmpuri magnetice supraconductoare. Totuși, păstră arma la îndemână, baleind în fața ei, în timp ce se învârtea întruna pe spirala ascendentă, oprindu-se ocazional și ținându-și respirația, ascultând sunete ale unor obiecte ce ar fi putut-o urmări sau care ar fi putut pândi undeva în față.

Pe când suia, încercă să examineze nenumăratele feluri în care o putea ucide nava. Era o provocare intelectuală interesantă; își testa cunoașterea navei într-un mod la care nu se gândise până atunci. O făcea să examineze totul într-o lumină nouă. Odată – nu cu foarte mult timp în urmă –, ea se găsise exact în aceeași poziție în care se afla nava acum. Dorise să-l omoare pe Nagorni sau cel puțin să-l împiedice să devină o amenințare pentru ea, ceea ce practic însemna același lucru. Până la urmă îl omorâse, deoarece el încercase primul s-o omoare, dar mintea ei era acum fascinată de maniera execuției de atunci. Îl omorâse pe Nagorni accelerând și decelerând nava atât de violent, încât bărbatul murise izbit de

pereți. Mai devreme sau mai târziu – și nu putea găsi niciun motiv real pentru care să nu fie mai devreme –, navei i-ar fi venit cu certitudine aceeași idee. Când avea să se întâmple așa ceva, ar fi fost foarte bine ca Voliova să nu se mai afle în interiorul ei.

Ajunse pe punte nestânjenită, deși asta n-o opri să verifice toate umbrele în căutarea de mașini sau – mai rău acum – de șobolani care ar fi putut pândi acolo. Nu știa ce i-ar fi putut face șobolanii și nu era câtuși de puțin interesată să afle.

Puntea era pustie, aproape ca atunci când o părăsise. Avariile provocate de Khouri nu dispăruseră și nici petele sângelui lui Sajaki de pe podeaua uriașei încăperi sferice. Holodisplay-ul continua să strălucească, înălțându-se deasupra ei cu rapoarte de actualizare constantă de la capul-de-pod din Cerber. Pentru o clipă nu se putu abține să nu manifeste un interes de proprietar față de creația ei, care încă se lupta cu înverșunare împotriva forțelor antibiotice desfășurate de lumea străină. Deși simți un fior de mândrie, Voliova își dori ca arma să fie învinsă repede, pentru ca lui Sylveste să-i fie refuzată intrarea. Asta, presupunând că el nu ajunsese deja.

– De ce ai venit aici? întrebă un glas.

Voliova se răsuci fulgerător și zări o siluetă privind-o de sus, de pe unul dintre nivelurile curbe ale punții. Nu putea recunoaște persoana; era pur și simplu un bărbat cu mantie neagră, cu mâinile încleștate laolaltă și chip descărnat de hârcă. Trase, însă silueta dăinui chiar și după ce descărcarea armei trecuse prin ea, cu dârele ionilor rămânând în aer aidoma unor bannere.

Altă siluetă, diferit îmbrăcată, apăru lângă ea.

– Ocupația ta aici s-a sfârșit, rosti noua siluetă în cea mai veche variantă de norte și procesarea făcută de Voliova dură atât de mult, încât nu-i înțelese imediat cuvintele.

– Triumviro, trebuie să înțelegi că domeniul acesta nu-ți mai aparține de acum, zise altă siluetă care se materializă pâlpâind în partea opusă a punții, purtând secțiunea corporală a unui costum spațial fantastic de vechi, nervurat cu conducte de răcire și cu anexe paralelipipedice.

Limbajul pe care-l folosea era tulpina cea mai veche de rusiș pe care o putea descifra Voliova.

– Ce speri să realizezi aici? întrebă prima siluetă, chiar pe când alta apăru lângă ea și începu să-i vorbească femeii, apoi alta; siluete din trecut care o înconjurau din toate părțile. E scandalos...

Glasul fu acoperit însă de al altei fantome, care se auzi apoi din dreapta.

– ...lipsește un mandat aici, triumviro. Trebuie să-ți spun...

– ...depășit grav autoritatea și trebuie acum să te predai...

– ...foarte dezamăgit, Ilia, și trebuie să-ți cer în mod politicos să...

– ...anuleze... privilegii...

– ...complet inacceptabil...

Femeia țipă când vacarmul de glasuri deveni un muget constant și fără cuvinte, iar congregația morților umplu complet puntea, până când nu mai putu să vadă, indiferent de direcția în care ar fi privit, decât o masă de fețe bătrâne, ale căror guri se mișcau de parcă fiecare ar fi fost unicul vorbitor, de parcă fiecare și-ar fi imaginat că monopolizase întreaga ei atenție. Era ca și cum s-ar fi rugat la ea, ca și cum ar fi crezut-o atotștiutoare. Se rugau, dar în același timp se lamentau; inițial, plângăcios, parcă dezamăgiți, însă – cu fiecare secundă – cu tot mai multă ură și dispreț, ca și cum Voliova nu numai că-i deziluzionase în modul cel mai amar posibil, dar comisese de asemenea o atrocitate atât de cumplită, încât nu putea fi descrisă, ci putea fi doar recunoscută în repulsia buzelor lor curbate și în rușinea fățișă pe care o purtau în ochi.

Voliova cântări arma în mână. Tentația de a goli un încărcător în fantome era copleșitoare. Desigur, nu le putea ucide, însă le-ar fi putut avaria serios sistemele de proiecție. Trebuia totuși să-și economisească muniția acum, când arhiva-războaielor era inaccesibilă.

– Plecați! strigă ea. Cărați-vă de lângă mine!

Unul câte unul, morții amuțiră și dispărură. Pe măsură ce plecau, fiecare clătina din cap dezamăgit, parcă rușinat de a mai întârzia o clipă în prezența ei. În cele din urmă, Voliova rămase singură pe punte. Răsufla întretăiat și repede și trebuia să se calmeze.

Aprinse altă țigară și o fumă încet, străduindu-se să-i ofere minții câteva clipe de relaxare. Bătu arma cu palma, mulțumită că nu irosise încărcătorul, în ciuda satisfacției temporare pe care i-ar fi oferit-o distrugerea punții. Khouri alesese bine. În lungul flancurilor ei erau motive cu dragoni chinezești din aur și argint.

Un glas vorbi dinspre display.

Voliova privi chipul Hoțului-Soarelui.

Arăta așa cum ea știuse că trebuie să arate, după ce Pascale îi spusese pentru prima dată care era semnificația numelui creaturii. Așa cum ea știuse că trebuia să fie, dar în același timp mult mai rău. Fiindcă femeia nu vedea pur și simplu cum arăta extraterestrul, ci cum arăta acesta pentru el însuși – și era evident că ceva nu era deloc în regulă cu mintea Hoțului-Soarelui. Voliova se gândi din nou la Nagorni și înțelese cum fusese adus în pragul demenței. Nu-l putea învinui nici pe departe... în niciun caz dacă fusese nevoit să trăiască atâta timp cu entitatea aceasta în minte și în același timp să nu aibă habar de unde apăruse sau ce dorea de la el. Da, îl compătimea pe Tunarul-șef mort, bietul și nefericitul amărât. Poate că și ea s-ar fi prăbușit în psihoză când s-ar fi confruntat cu apariția aceasta, existentă înapoia fiecărui vis, înapoia fiecărui gând din starea de trezie.

Poate că Hoțul-Soarelui fusese cândva amarantin, dar se modificase, posibil în mod deliberat, prin presiunea selectivă a ingineriei genetice, se sculptase pe sine și pe semenii lui surghiuniți într-o specie complet nouă. Ei își remodelaseră anatomia pentru zbor în imponderabilitate, crescându-și aripi imense. Voliova putea zări aripile acelea acum, ridicându-se îndărătul capului curbiliniu și aerodinamic ce părea să se repeadă spre ea din înalt.

Capul era un craniu. Găvanele ochilor nu erau tocmai goale, nu tocmai adâncite, ci păreau pline ochi cu ceva infinit de negru și infinit de adânc, pe atât de întunecat și fără fund pe cât își imagina femeia că ar fi fost membrana unui Lințoliu. Oasele Hoțului-Soarelui sclipeau cu un luciu incolor.

– În ciuda celor spuse mai devreme, zise ea după ce șocul inițial al imaginii trecuse sau cel puțin se diminuase la un nivel tolerabil, cred că de acum ai fi putut găsi o cale prin care să mă omori. Dacă asta ai fi dorit.

– Nu poți să ghicești ce doresc eu.

Când Hoțul-Soarelui vorbea, exista o absență a muțeniei, care era cumva logică, de parcă ar fi fost săpată în tăcere. Oasele complexe ale maxilarelor creaturii nu se mișcau absolut deloc. Graiul, își aminti Voliova, nu fusese pentru amarantini un mod de comunicare important. Societatea lor se bazase pe vizual. Cu certitudine, ceva atât de esențial ar fi supraviețuit, chiar și după ce stolul Hoțului-Soarelui ar fi părăsit Resurgamul și și-ar fi început transformările; niște transformări atât de radicale, încât, atunci când reveniseră ulterior pe planetă, fuseseră confundați cu zei înaripați.

– Știu ce nu dorești, spuse Voliova. Nu dorești ca Sylveste să fie oprit să ajungă la Cerber. De aceea trebuie să murim noi acum, ca să nu găsim vreo modalitate prin care să-l stopăm.

– Misiunea lui este foarte importantă pentru mine, zise Hoțul-Soarelui, apoi păru că reformulează. Pentru noi. Pentru noi, care am supraviețuit.

– La ce anume ați supraviețuit? Poate că aceasta avea să fie unica ei șansă de a ajunge la o înțelegere. Ba nu, stai – la ce altceva ați fi putut supraviețui decât morții amarantinilor? Asta a fost? Ați găsit cumva un mod de a nu muri?

– Știi de acum locul unde am intrat în Sylveste.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o declarație seacă. Voliova se întrebă câte dintre conversațiile lor fuseseră auzite de Hoțul-Soarelui.

– Probabil în Lințoliul lui Lascaille, răspunse ea. Este singurul loc logic, deși, trebuie să recunosc, nu într-o măsură chiar așa de evidentă.

– Acolo am căutat adăpost vreme de nouă sute nouăzeci de mii de ani.

Coincidența era prea mare ca să nu însemne nimic.

– De când viața s-a sfârșit pe Resurgam.

– Așa-i. Cuvântul se stinse într-un șuierat șerpesc. Linţoliile au fost concepute de noi, ultima acțiune disperată a Stolului nostru, chiar și după ce au fost arși cei care au rămas pe planetă.

– Nu înțeleg. Ce a spus Lascaille și ce a descoperit chiar Sylveste...

– Lor nu le-a fost arătat adevărul. Lui Lascaille i-a fost arătată o ficțiune: identitatea noastră înlocuită cu cea a unei culturi mult mai vechi, cu totul diferită de a noastră. Scopul real al Linţoliilor nu i-a fost relevat. I-a fost arătată o minciună care să încurajeze sosirea altora.

Voliova înțelese cum ar fi putut funcționa minciuna aceea. Lui Lascaille i se spusese că Linţoliile erau depozite pentru tehnologii periculoase, lucruri la care oamenii tânjeau în secret, așa cum erau metodele de călătorie la viteze superluminice. Când Lascaille îi dezvăluise asta lui Sylveste, nu făcuse decât să-i amplifice dorința de a pătrunde în Linţoliu. El izbutise să mobilizeze sprijinul întregii societăți demarhiste din jurul lui Yellowstone către obiectivul acela, pentru că recompensele aveau să fie uluitoare și mai presus de orice înțelegere pentru prima facțiune care avea să descifreze misterele extraterestre.

– Dar, dacă a fost o minciună, rosti ea, care a fost adevărata funcție a Linţoliilor?

– Le-am construit ca să ne ascundem înăuntru, triumvir Voliova. Hoțul-Soarelui părea să se joace cu ea, încântat de deruta femeii. Erau locuri pentru refugiu, adăposturi. Zone de continuum spațio-temporal restructurate, în interiorul cărora ne puteam adăposti.

– De cine să vă adăpostiți?

– De cei care au supraviețuit Războiului Zorilor. Cei care au căpătat numele de Inhibitori.

Ea încuviință din cap. Multe lucruri nu le înțelegea, însă ceva îi era acum clar. Povestea lui Khouri – fragmentele pe care și le amintea din visul straniu ce-i fusese îngăduit în turelă – fusese cumva similară adevărului. Khouri nu-și reamintise totul, iar părțile nu-i fuseseră relatate întotdeauna Voliovei în ordinea corectă, însă acum era evident că asta se întâmplase, deoarece Khouri se

așteptase să înțeleagă ceva prea uriaș, prea străin – prea apocaliptic – pentru ca mintea ei să-l păstreze ușor. Făcuse tot ce știuse mai bine, dar asta nu fusese îndeajuns. Acum Voliovei îi fuseseră destăinuite părți ale aceluiași tablou, dar dintr-o perspectivă straniu diferită.

Khouri aflase despre Războiul Zorilor de la Mademoiselle, care nu dorise ca Sylveste să reușească. Hoțul-Soarelui dorea însă asta mai mult decât orice.

– Despre ce-i vorba? întrebă Voliova. Știu ce faci – mă întârzii, mă ții în așteptare, deoarece știi că sunt dispusă la orice pentru a-ți auzi răspunsurile. Și, dintr-un punct de vedere, ai dreptate. Trebuie să știu totul.

Hoțul-Soarelui așteptă, tăcut, apoi continuă să răspundă la toate întrebările pe care i le puse ea.

Când termină, femeia decise că putea folosi în mod profitabil un proiectil din încărcător. Trase în display; globul gigantic din sticlă se transformă într-un miliard de țăndări de gheață și chipul Hoțului-Soarelui dispăru în explozie.

Khouri și Pascale urmară ruta întortocheată spre unitatea medicală, evitând elevatoare și coridoarele bine reparate prin care dronele se puteau deplasa cu ușurință. Își menținură armele permanent scoase și preferară să tragă în orice părea măcar vag suspect, chiar dacă ulterior se dovedea că fusese doar o aliniere întâmplătoare a umbrelor sau o acreție de coroziune cu o formă neliniștitoare pe un perete sau batardou.

– Ți-a dat măcar vreun indiciu că intenționa să plece așa curând? întrebă Khouri.

– Nu, nu așa curând. Vreau să spun că mă gândisem că va încerca s-o facă la un moment dat, dar am încercat să-l conving să nu plece.

– Și ce simți acum pentru el?

– Ce te aștepți să-ți răspund? A fost soțul meu. Ne-am iubit.

Pascale păru să se prăbușească în clipa aceea și Khouri întinse mâna s-o prindă. Ea își șterse lacrimile din ochi, frecându-i până se înroșiră.

– Îl urăsc, continuă apoi, pentru ce a făcut... şi tu l-ai urî pentru asta. În plus, nu-l înţeleg. Cu toate acestea, îl iubesc. Continui să mă gândesc că... poate că a şi murit deja. E posibil, nu crezi? Şi, chiar dacă n-ar fi murit, nu există nicio garanţie că-l voi mai revedea vreodată.

– Locul unde merge el acum nu poate fi foarte sigur, spuse Khouri după care se întrebă dacă nu cumva nava devenise mai periculoasă decât Cerber.

– Ştiu asta. Cred că nici măcar el nu-şi dă seama în ce pericol se află... sau în ce pericol ne aflăm noi, restul.

– Totuşi, soţul tău nu-i chiar un fitecine. Vorbim despre Sylveste. Khouri îi reaminti lui Pascale că viaţa lui Sylveste fusese străbătută de un filon de noroc rar şi că ar fi fost straniu dacă norocul acela l-ar fi părăsit acum, când lucrul pe care-l căutase toată viaţa era aproape de vârfurile degetelor sale. Este un afurisit şmecher şi cred că mai există o şansă reală să găsească o scăpare şi de aici.

Cuvintele parcă o calmară pe Pascale, chiar dacă numai parţial

Apoi Khouri îi povesti că Hegazi murise şi că nava părea că încearcă să-i omoare pe toţi cei care mai rămăseseră la bord.

– Sajaki nu poate fi aici, zise Pascale. Este imposibil, nu-i aşa? Dan n-ar şti cum să ajungă la Cerber. Ar trebui să-l însoţească de unul dintre voi.

– Aşa credea şi Voliova.

– Atunci de ce suntem noi aici?

– Bănuiesc că Ilia nu are încredere în propriile ei convingeri.

Khouri deschise uşa care ducea în infirmerie din coridorul de acces parţial inundat şi lovi apoi cu piciorul un şobolan-păzitor. În încăpere era un miros ciudat. Înţelese imediat.

– Aici s-a-ntâmplat ceva rău.

– O să... ce-ar trebui să spun acum? Să te acopăr?

Pascale scoase arma cu fascicul de energie redusă, fără să pară că ar fi avut mare idee cum s-o folosească.

– Da, încuviinţă Khouri, să mă acoperi. Asta-i o idee foarte bună.

Intră în infiemerie, ținând întinsă în față arma cu plasmă.

Când pătrunse, încăperea îi percepu prezența și amplifică nivelul iluminării. Ea o vizitase pe Voliova aici după ce triumvira fusese rănită și avea impresia că știa topografia generală a locului.

Privi patul pe care era sigură că ar fi trebuit să stea Sajaki. Deasupra lui plutea o rețea complicată de instrumente medicale servomecanice, cardanice și articulate, care radiau în jos dintr-un punct central aidoma unei mâini de oțel care suferise o mutație și avea prea multe degete, toate terminate prin gheare.

Nu exista nici măcar un centimetru pătrat de metal care să nu fie acoperit de sânge; închegat acum, aidoma cerii de lumânare.

– Pascale, nu cred...

Însă și cealaltă văzuse ce zăcea pe patul de sub mașinărie: ceea ce fusese cândva Sajaki. Și nu exista nici măcar un centimetru pătrat din pat care să nu fie colorat în roșu. Era greu de precizat unde se termina Sajaki și unde începeau rămășițele lui eviscerate. Îi amintea de Căpitan; atât doar că aici amorfia argintie a Căpitanului fusese transfigurată în stacojiu, precum recrearea de către un artist plastic a aceleiași teme de bază într-un mediu diferit și mai carnal. Două jumătăți ale aceluiași diptic morbid.

Pieptul triumvirului era umflat și ridicat deasupra patului, ca și cum continua să fie străbătut de un flux de curent galvanizator. Pieptul îi era de asemenea cav; măruntaiele erau adunate într-un crater adânc care se întindea de la stern până la abdomen, de parcă un pumn teribil din oțel pătrunsese și smulsese dinăuntru jumătate din organe. Poate chiar așa se întâmplase. Poate că el nu fusese nici măcar treaz când se petrecuse. Pentru a-și confirma teoria aceea, Khouri îi examină chipul, expresia vagă pe care o putea descifra sub vălul roșu.

Nu, triumvirul Sajaki fusese aproape sigur treaz.

Simți prezența lui Pascale nu departe, în spate.

– N-ar trebui să uiți că eu am mai văzut moarte, rosti Pascale. Am văzut cum a fost asasinat tatăl meu.

– N-ai văzut însă niciodată așa ceva.

– Nu, ai dreptate. N-am văzut niciodată așa ceva.

Pieptul bărbatului explodă. Ceva răbufni din el, inițial atât de eficient camuflat de fântâna de sânge pe care o provocase, că nu fu evident ce era decât după ce ateriză pe podeaua lunecoasă de sânge a încăperii și se îndepărtă iute, agitându-și frenetic coada ca un vierme. După aceea alți trei șobolani își ridicară boturile din Sajaki, adulmecând aerul și le priviră pe Khouri și pe Pascale cu perechi identici de ochi negri. Apoi ieșiră și ei din caldeira ce fusese cușca lui toracică, aterizară pe podea și-l urmară pe cel tocmai plecat. Dispărură în ungherele întunecate ale camerei.

– Să ieșim de-aici, zise Khouri.

Chiar când rosti cuvintele acelea, pumnul din oțel se activă cu o iuțeală fulgerătoare și întinse către ea o pereche de degete terminate prin diamante, atât de rapid, încât putu doar începe să țipe. Ghearele îi agățară jacheta, o rupseră și ea începu să se tragă înapoi cu toată puterea pentru a se îndepărta.

Reuși să se elibereze, dar nu înainte ca ghearele să fi izbutit o priză bună pe arma ei, pe care i-o smulseră cu forță brutală dintre degete. Khouri căzu pe spate în mizeria de pe podea și văzu că jacheta îi era mânjită de sângele lui Sajaki, totuși măcar o parte dintre petele de un roșu strălucitor ce se întindeau în jurul locurilor unde se rupsese țesătura trebuia să fi provenit de la ea.

Mașina-chirurg ridică arma, parcă arătându-le-o și mândrindu-se cu achiziția unui trofeu de vânătoare uman. Alte două dintre manipulatoarele ei abile se apropiară și începură să examineze comenzile carabinei, mângâindu-i învelișul din piele cu o fascinație stranie. Lent, foarte lent, manipulatoarele începură să îndrepte arma în direcția lui Khouri.

Pascale își înălță pistolul cu fascicul și distruse întregul ansamblu, iar fragmentele metalice acoperite de sânge închegat răpăiră peste rămășițele lui Sajaki. Carabina cu plasmă căzu pe podea și din ea se înălțară vălătuci de fum negru, iar scântei albastre dansară peste carcasa fisurată.

Khouri se sculă, indiferentă la murdăria care o acoperea aproape complet.

Carabina cu plasmă distrusă bâzâia acum furios și scânteile dansau cu ferocitate crescută.

– Va exploda, zise ea. Trebuie să plecăm de-aici.

Se întoarseră către ușă și avură nevoie de o secundă pentru a înțelege ce le bloca ieșirea. Erau probabil o mie; înghesuiți pe câte trei rânduri în jegul de navă, toți nepăsători față de propriile vieți, acționând pentru binele superior al întregii mase lipsite de rațiune. Iar înapoia lor erau și mai mulți șobolani, sute, apoi mii, care se îngrămădeau pe coridor; un talaz de rozătoare, care se împingea în deschiderea ușii infirmeriei, gata să năvălească înăuntru într-un unic tsunami de ferocitate.

Khouri scoase unica armă ce-i mai rămăsese, pistoletul cu ace, mic și ineficient, pe care-l purta exclusiv pentru precizia pe care o oferea. Începu să tragă cu el în masa de șobolani, în timp ce Pascale îi baleia cu fasciculul, care era la fel de nepotrivit pentru sarcina respectivă. Șobolani explodau și ardeau oriunde și-ar fi îndreptat ele armele, dar apăreau întruna și mai mulți, iar acum primul lor rând începea să pătrundă în infirmerie.

O lumină puternică fulgeră departe pe coridor, urmată de o serie de bubuituri, care se succedară atât de rapid, încât aproape se contopiră într-un muget continuu. Vacarmul și lumina se apropiau. Șobolanii zburau prin aer, propulsați de exploziile ce avansau. Duhoarea cărnii lor arse era copleșitoare, mai oribilă decât mirosul care domnea deja în infirmerie. Treptat, valul de rozătoare începu să se diminueze și să se disperseze.

Voliova se opri în prag; din armă i se revărsa fum, iar țeava avea culoarea lavei. Îndărătul lor, carabina stricată a lui Khouri amuți brusc și amenințător.

– Ar fi un moment bun să plecați, zise ea.

Cele două femei porniră în fugă, călcând peste șobolanii morți și peste cei care căutau încă adăpost. Khouri simți ceva izbind-o în spate, urmat de un curent de aer mai fierbinte decât orice cunoscuse până atunci. Tălpile îi pierdură contactul cu podeaua și apoi, pentru o clipă, zbură.

32

În apropiere de suprafața lui Cerber, 2566

De data aceasta dislocarea fu mai scurtă, deși locul în care se trezi era cel mai străin pe care-l cunoscuse vreodată.

– Coborâm spre capul-de-pod Cerber, îl informă costumul cu glas plăcut inexpresiv și nepăsător, de parcă ar fi fost o destinație perfect firească.

Scheme se derulau pe fereastra vizorului costumului, însă ochii lui Sylveste nu puteau focaliza corespunzător asupra lor, așa că-i ceru costumului să-i trimită imaginile direct în creier. După aceea fu mult mai bine. Contururile contrafăcute ale suprafeței – uriașă acum și acoperind jumătate de cer – erau redate în liliachiu, iar falsa lor geologie sinuoasă făcea planeta să pară mai mult ca oricând compactă și similară unui creier. Aici exista foarte puțină iluminare naturală, cu excepția balizelor gemene, ruginiu stins, ale reprezentatelor Hades și, mult mai departe, de Delta Pavonis însăși. Costumul compensa însă prin comutarea în vizibil a fotonilor din infraroșu.

Ceva se ridică acum deasupra orizontului, mascat în verde de suprapunere.

– Capul-de-pod, rosti Sylveste mai mult pentru ca să audă un glas de om. Îl zăresc.

Acum vedea că era micuț. Semăna cu vârful unei așchii insignifiante care murdărea piatra statuii lui Dumnezeu însuși. Cerber avea diametrul de două mii de kilometri, pe când capul-de-pod era lung de numai patru kilometri, din care mare parte era îngropată sub crustă. Cumva tocmai dimensiunile sale minuscule prin comparație cu planeta dovedeau cel mai bine abilitatea Iliei Voliova. Deși mic, era un ghimpe în coasta lui Cerber. Se observa și de aici; crusta din jurul capului-de-pod părea inflamată, tensionată până dincolo de toleranțele ei încorporate. Pe o rază de câțiva kilometri în jurul armei, crusta renunțase la orice pretenție de a părea realistă. Sylveste bănuia că revenise la starea ei nativă: o grilă hexagonală ce se transforma treptat, încețoșat, la periferie.

În câteva minute urmau să ajungă deasupra botului, capătul deschis al conului. Sylveste putea simți deja atracția gravitațională trăgându-i măruntaiele, deși continua să fie imersat în aerul lichid al costumului. Desigur, era slabă, doar un sfert din cea terestră, totuși o cădere de la actuala lui altitudine ar fi fost fără doar și poate fatală, cu sau fără costumul care să-l protejeze.

În vecinătatea lui imediată exista în sfârșit și altceva. Își apelă amplificările și văzu un costum exact ca al său, sclipind puternic pe fundalul nopții. Era puțin înaintea lui, însă urma aceeași traiectorie, îndreptându-se către intrarea circulară în capul-de-pod. Două fărâme de hrană marină plutitoare, gândi Sylveste, pe punctul de a fi absorbite în enorma pâlnie a capului-de-pod, care aștepta, pentru a fi digerate în adâncul lui Cerber.

„De acum nu mai există întoarcere", își spuse el.

Cele trei femei alergau pe un coridor a cărui podea era acoperită de șobolani morți și de carcasele înnegrite și rigide ale unor creaturi care poate că fuseseră cândva șobolani, dar nu încurajau o examinare îndeaproape. Femeile nu aveau decât o singură armă de calibru greu, dar capabilă să distrugă orice servitor pe care nava l-ar fi trimis împotriva lor. Poate că și pistoletele lor ar fi putut

avea același efect, însă numai dacă ar fi fost utilizate cu pricepere și cu un grad de noroc.

Ocazional, podeaua se mișca neliniștitor sub tălpile lor.

– Ce-i asta? întrebă Khouri, care șchiopăta după șocul violent pe care-l suferise la explozia infirmeriei. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că Hoțul-Soarelui experimentează, răspunse Voliova, oprindu-se la fiecare două–trei cuvinte pentru a-și trage răsuflarea. Partea laterală a corpului îi urla de durere acum și se părea că toate rănile care se vindecaseră după Resurgam erau pe cale să se deschidă. Deocamdată, ne-a atacat cu sistemele mai puțin importante: de pildă, roboții și șobolanii. Știe însă că, dacă va înțelege corect funcționarea propulsiei – dacă poate învăța s-o folosească în marjele ei de siguranță –, ne poate strivi pur și simplu prin creșterea accelerației pentru câteva secunde. Mai alergă câțiva pași, gâfâind șuierat. Așa l-am omorât eu pe Nagorni. Hoțul-Soarelui nu cunoaște totuși atât de bine nava, deși o controlează. El încearcă să regleze gradat propulsia, ajungând la înțelegerea modului ei de funcționare. Iar atunci...

– Nu există vreun loc unde să putem merge și să fim în siguranță? întrebă Pascale. Unde să nu poată ajunge șobolanii și mașinile?

– Ba da, însă nicăieri nu putem fi ferite de accelerația care ne poate strivi.

– Adică zici că ar trebui să părăsim nava?

Voliova se opri, examină coridorul pe care se aflau și decise că nu era dintre cele în care nava le putea auzi conversațiile.

– Uite ce-i, zise ea după aceea, nu te amăgi. Dacă plecăm de-aici, mă îndoiesc serios că vom mai găsi o cale de întoarcere. Pe de altă parte, avem însă obligația de a-l opri pe Sylveste, chiar dacă probabilitatea noastră de reușită este infimă. Chiar dacă ne condamnăm la moarte în decursul procesului.

– Cum putem ajunge la el? întrebă Pascale.

În mod vădit, stoparea lui Sylveste continua să însemne – în mintea ei – să ajungă la el și să-l convingă să nu mai continue. Voliova decise să nu-i spulbere iluzia aceea, cel puțin deocamdată; totuși, nu era nici pe departe lucrul la care se gândise ea.

– Cred că soțul tău, îi zise, ne-a luat un costum. Potrivit brățării mele, toate navetele sunt la bord. În plus, el n-ar fi putut niciodată să piloteze o navetă.

– Decât dacă l-ar fi ajutat Hoțul-Soarelui, interveni Khouri. Auziți, nu putem continua să înaintăm? Știu că nu avem în minte vreo direcție anume, dar aș fi mult mai încântată decât să stau locului pe-aici.

– Da, zise Pascale, el ar fi luat un costum, e stilul lui. Totuși, n-ar fi făcut-o de unul singur.

– Este posibil să fi acceptat ajutorul Hoțului-Soarelui?

Pascale clătină din cap.

– Nici vorbă! El nici măcar nu crede în Hoțul-Soarelui. N-ar fi acceptat, dacă ar fi avut vreo bănuială că era manipulat, împins să facă ceva.

– Poate că n-a avut de ales, insistă Khouri. Oricum, presupunând că ar fi luat un costum, există vreun mod prin care să-l putem prinde?

– Nu înainte de a ajunge la Cerber.

Nu era nevoie să se gândească la asta. Voliova știa cât de repede puteai străbate un milion de kilometri prin spațiul cosmic, dacă rezistai la o accelerație constantă de 10 *g*.

– Este prea riscant să luăm și noi costume, urmă ea, în niciun caz din modelul folosit de soțul tău. Va trebui s-ajungem acolo cu o navetă. Va fi mai lent, însă sunt mult mai reduse șansele ca Hoțul-Soarelui să se fi infiltrat în matricea ei de comenzi.

– De ce?

– Din motive de claustrofobie. Navetele sunt cu vreo trei secole mai puțin avansate decât costumele.

– Și asta ar trebui să ne ajute pe noi?

– Crede-mă, am constatat că-i întotdeauna mai bine să fii cât mai primitiv când ai de-a face cu paraziți mintali extratereștri.

După aceea, calm, aproape ca și cum ar fi fost o formă recunoscută de punctuație verbală, ridică pistolul cu ace și omorî un șobolan care cutezase să se aventureze pe coridor.

– Îmi amintesc locul ăsta, spuse Pascale. Aici ne-ați adus când...

Khouri deschise ușa însemnată cu un păianjen abia lizibil.

– Intră, zise ea. Simte-te ca acasă. Și începe să te rogi ca eu să-mi amintesc cum a operat Ilia chestia asta.

– Unde ne vom întâlni cu ea?

– Afară, spuse Khouri. Sper din toată inima.

Deja închidea ușa camerei-păianjen, deja se uita la comenzile din bronz și alamă și spera în declanșarea unei scântei de recunoaștere.

33

Orbita Cerber/Hades, 2566

Voliova scoase pistoletul cu ace când începu să se apropie de Căpitan.

Știa că trebuia să ajungă cât mai repede posibil în incinta hangarului, pentru că orice întârziere i-ar fi putut oferi Hoțului-Soarelui timpul necesar de a găsi o cale prin care s-o omoare. Mai întâi însă trebuia să facă ceva. Acțiunea respectivă nu avea nicio logică, nicio fărâmă de rațiune, dar știa că trebuia s-o facă oricum. De aceea merse pe scări până la nivelul Căpitanului, în gerul ucigaș, cu respirația părând să i se solidifice în gât. Aici era prea frig ca să existe șobolani, iar servitorii n-ar fi putut ajunge fără riscul de a fi înghițiți de epidemie.

– Mă poți auzi? Îi ceruse brățării să-l încălzească pe Brannigan suficient pentru procese de gândire conștientă. Dacă da, fii atent! Comanda navei a fost deturnată.

– Mai suntem pe orbita Heringului?

– Nu, nu mai suntem acolo. De atunci a trecut ceva timp.

După câteva secunde, Căpitanul zise:

– Ai spus că a fost „deturnată" comanda navei? De către cine?

– De ceva extraterestru, cu ambiții supărătoare. Cei mai mulți dintre noi au murit – Sajaki, Hegazi, toți ceilalți membri ai

echipajului pe care i-ai ştiut – şi puţinii care am mai rămas fugim cât mai putem. Nu m-aştept să mai revin vreodată la bord şi de aceea acţiunea pe care sunt pe punctul de a o face s-ar putea să ţi se pară destul de drastică.

Ridică pistolul şi-l îndreptă spre coconul fisurat şi deformat al unităţii refri care-l conţinea pe Căpitan.

– O să te las să te-ncălzeşti, înţelegi? În ultimele decenii, tot ce-am putut face a fost să te ţinem la o temperatură cât mai joasă posibil... dar n-a funcţionat sau poate că n-a fost din capul locului metoda corectă. Poate că acum ar trebui să te lăsăm să preiei controlul navei ăsteia blestemate, în orice formă ai considera potrivit.

– Nu cred...

– Nu-mi pasă ce crezi, Căpitane. O voi face oricum.

Degetul i se încordă pe trăgaciul pistolului; deja calcula mintal cum viteza lui de extindere va creşte pe măsură ce se încălzea, iar valorile la care ajunsese nu erau tocmai credibile... dar, de fapt, ei nu se gândiseră niciodată să facă asta.

– Te rog, Ilia.

– Ascultă, *svinoi*, zise ea în cele din urmă. Poate c-o să meargă, poate că nu. Dar, dacă ţi-am dat vreodată dovadă de loialitate – dacă-ţi aminteşti măcar de mine –, nu-ţi cer decât să faci ce poţi pentru noi.

Era pe punctul să tragă, pe punctul să descarce pistolul în refri, dar ceva o făcu să şovăie.

– Mai am să-ţi zic un lucru. Şi anume că eu cred că ştiu cine dracu' eşti sau mai exact cine dracu' ai devenit.

Voliova era extrem de conştientă de gura care i se uscase şi de timpul pe care-l irosea, totuşi ceva o împingea să continue.

– Ce anume?

– Tu ai călătorit cu Sajaki la Jonglerii Minţii, nu-i aşa? Ştiu asta sigur. Echipajul a vorbit destul de des despre călătoria voastră, ba chiar şi Sajaki însuşi. Nimeni n-a vorbit însă despre ce s-a petrecut acolo, despre ce v-au făcut Jonglerii. Da, ştiu c-au existat zvonuri, dar ele au fost lansate de Sajaki ca să mă trimită pe o pistă falsă.

– Acolo nu s-a întâmplat nimic.

– Ceea ce s-a întâmplat a fost că tu l-ai omorât pe Sajaki atunci, cu ani în urmă.

Răspunsul lui sosi amuzat, de parcă nu-i înțelesese foarte bine cuvintele.

– Eu l-am omorât pe Sajaki?

– I-ai pus pe Jongleri s-o facă, să-i șteargă patternurile neurale și le-ai suprapus pe ale tale peste mintea lui. Tu ai devenit el.

Fu nevoită să se oprească și să-și tragă răsuflarea, deși aproape terminase.

– O singură existență nu-ți era de-ajuns și poate că simțiseși încă de atunci că actualul tău corp nu va rezista prea mult, în niciun caz cu atâția viruși în jur. Așa că ți-ai colonizat aghiotantul, iar Jonglerii au făcut așa cum ai vrut, pentru că ei sunt atât de extratereștri, încât nici măcar nu pot pricepe conceputul de crimă. Dar ăsta-i adevărul, așa-i?

– Nu...

– Gura! De aceea Sajaki n-a vrut niciodată să te vindeci, fiindcă el *era* deja tu și n-avea nevoie de vindecare. Și de aceea Sajaki a fost în stare să-mi denatureze tratamentul pentru epidemie – pentru că deținea toate cunoștințele tale. Pentru asta ar trebui să te las să mori, *svinoi*, atât doar că, bineînțeles, tu ești deja mort, fiindcă rămășițele lui Sajaki împodobesc acum unitatea medicală.

– Sajaki... a murit?

Părea că nici măcar nu auzise vestea despre moartea celorlalți membri ai echipajului.

– Înseamnă dreptate pentru tine? Acum ești singur. Pe cont propriu. Așa că tot ce poți face este să-ți protejezi propria existență de Hoțul-Soarelui prin extindere. Lăsând epidemia să-și facă de cap cu tine.

– Nu... te rog...

– Tu l-ai omorât pe Sajaki, Căpitane?

– A fost... a fost cu atâția ani în urmă...

În glasul lui exista însă ceva ce nu era tocmai negare. Voliova trase tot încărcătorul pistolului în refri. Privi cum puținele indicatoare rămase pe carcasa unității pâlpâiră și se stinseră, apoi simți

cum gerul dispare, de la o secundă la alta, iar gheața de pe carcasă începe deja să sclipească, topindu-se.

– Acum am plecat, rosti ea. Am vrut doar să aflu adevărul. Bănuiesc c-ar trebui să-ți urez noroc, Căpitane.

O luă apoi la fugă, temându-se de ce se putea întâmpla în urma ei.

Costumul lui Sajaki se păstră amăgitor în fața lui Sylveste, când începură coborârea în pâlnia capului-de-pod. Conul inversat și pe jumătate afundat al fostei nave păruse micuț cu numai câteva minute în urmă, însă acum pereții săi cenușii și abrupți blocau orizontul în toate direcțiile. Ocazional capul-de-pod se cutremura și Sylveste își amintea că ducea o bătălie constantă cu defensivele crustale ale lui Cerber și că n-ar fi trebuit să se încreadă orbește în protecția sa. Știa că, dacă avea să dea greș, urma să fie dezintegrat în câteva ore; rana din crustă urma să se închidă și, odată cu ea, calea lui de scăpare.

– Este necesară completarea masei de reacție, îl anunță costumul.

– Poftim?

Sajaki vorbi pentru prima dată de când părăsiseră nava.

– Am utilizat foarte multă masă ca să ajungem aici, Dan. Trebuie să ne facem plinul înainte de a pătrunde în teritoriul ostil.

– De unde să „ne facem plinul"?

– Uită-te în jur! Există o grămadă de masă de reacție care așteaptă să fie folosită.

Bineînțeles; nimic nu-i putea opri să preia resurse chiar din capul-de-pod. Sylveste încuviință și nu făcu nimic în timp ce Sajaki îi preluă controlul costumului. Unul dintre pereții abrupți și concavi se ridica în apropiere, acoperit de extruziuni ornate și pâlcuri aleatorii de mașinării. Scara lui era copleșitoare acum, aidoma peretelui unui baraj care se curba întruna până se întâlnea cu capătul său opus. Undeva în peretele acela, gândi el, se aflau corpul Aliciei și cele ale tovarășilor ei răsculați...

Forța gravitațională era destul de mare ca să provoace o senzație accentuată de vertij, care nu era defel ajutată de îngustarea

dedesubt a capului-de-pod, astfel încât părea să fie un puț infinit de adânc. După aproape un kilometru, forma stelată a costumului lui Sajaki făcu contact cu peretele abrupt din partea opusă. După câteva clipe, Sylveste ajunse la o bordură îngustă, care ieșea cu numai un metru din perete. Tălpile lui o atinseră lin și, brusc, rămase cocoțat acolo, gata oricând să cadă pe spate în gol.

– Ce trebuie să fac?

– Nimic, răspunse Sajaki. Costumul tău știe exact ce trebuie să facă. Îți sugerez să începi să ai încredere în el: este tot ce te ține în viață.

– Asta ar trebui să mă liniștească?

– Crezi că liniștirea ar fi lucrul cel mai potrivit în momentul ăsta? Ești pe punctul de a intra în unul dintre mediile cele mai străine pe care le-a cunoscut vreodată omenirea. Cred că ultimul lucru de care ai avea nevoie ar fi o „liniștire".

O trompă se extinse din pieptul costumului și se conectă la o secțiune din materialul peretelui capului-de-pod. După câteva secunde începu să pulseze și umflături se deplasară pe toată lungimea sa, înapoi în costum.

– Scârbos, comentă Sylveste.

– Digeră elemente grele din capul-de-pod, explică Sajaki. Capul-de-pod le cedează fără împotrivire, deoarece recunoaște costumul ca fiind prietenos.

– Și dacă rămânem fără energie în interiorul lui Cerber?

– Vei muri cu mult înainte ca lipsa de energie să devină o problemă pentru costumul tău. El trebuie totuși să înlocuiască masa de reacție pentru jeturi. Deține toată energia necesară, însă are nevoie de atomi ca să accelereze.

– Nu sunt sigur că mi-a plăcut amănuntul acela despre moartea mea.

– Încă nu-i târziu dacă vrei să te întorci.

„Mă testează", își spuse Sylveste. Pentru o clipă analiză rațional aspectul acela, dar numai pentru o clipă. Da, era speriat, ba chiar mai speriat decât își putea aminti în mod confortabil că fusese vreodată; chiar dacă s-ar fi întors în timp până la Lințoliul

lui Lascaille. Dar, ca și atunci, știa că unicul fel prin care putea să-și învingă propria teamă era să continue. Să înfrunte ceea ce ducea la ea. Cu toate acestea, când procesul de realimentare luă sfârșit, avu nevoie de tot curajul ca să păsească de pe bordură în gol și să continue coborârea în hăul din interiorul capului-de-pod.

Coborâră întruna, căzând multe secunde înainte de a-și controla deplasarea prin rafalele scurte ale jeturilor. Sajaki începuse acum să-i acorde lui Sylveste un nivel de control voluntar asupra costumului său. Reduse lent dominația autonomă a costumului, până când Sylveste îl controlă în majoritate, iar tranziția abia dacă fu notabilă. Coborau cu viteza de treizeci de metri pe secundă, dar păreau s-o mărească pe măsură ce pereții pâlniei se apropiau. Sajaki se găsea la numai câteva sute de metri depărtare, însă lipsa de chip a costumului său nu oferea senzația unei prezențe omenești sau a tovărășiei. Sylveste continua să se simtă teribil de singur. Și din motive perfect întemeiate, își spuse el, pentru că era posibil ca nicio creatură gânditoare să nu fi fost atât de aproape de Cerber de la ultima vizită a amarantinilor. Ce spectre putreziseră oare acolo în mia de secole care trecuse?

– Ne apropiem de segmentul de injecție finală, anunță Sajaki.

Pereții conici se strânseră la un diametru de numai treizeci de metri, apoi plonjară vertical în beznă, pe cât de departe se putea vedea cu ochiul liber. Costumul lui Sylveste se îndreptă spre mijlocul puțului fără ca bărbatul să fi întreprins vreo acțiune; costumul lui Sajaki îl urma destul de aproape.

– Nu ți-aș refuza onoarea de a intra primul, rosti triumvirul. La urma urmelor, ai așteptat destul pentru clipa asta.

Se aflau în puț. Simțindu-le sosirea, pereții aprinseră lumini roșii încastrate în nișe. Senzația de viteză pe verticală era covârșitoare acum și trezea greața; semăna într-adevăr foarte mult cu trecerea prin acul unei seringi. Sylveste își aminti momentul când Calvin îi arătase cum trecea printr-un pacient de-ai lui un endoscop – străvechiul instrument chirurgical cu videocameră la o extremitate a lungimii sale încolăcite. Își aminti goana de atunci printr-o arteră. Își aminti zborul de noapte spre Cuvier după ce

fusese arestat la situl obeliscului, fulgerând prin canioane spre dușmanul lui politic. Se întrebă dacă în viața lui existase un moment în care să fi știut sigur ce se afla în capătul pereților care goneau.

Apoi puțul dispăru și ei căzură în gol.

Voliova ajunse la incinta hangarului și se opri la una dintre ferestrele pentru observare ca să verifice că navetele existau cu adevărat și că datele văzute pe brățara ei nu fuseseră manipulate de Hoțul-Soarelui. Navele transatmosferice cu aripi de plasmă se aflau tot acolo, fixate în locașurile lor aidoma unor șiruri de vârfuri de săgeți în atelierul de lucru al unui armurier. Ar fi putut activa una dintre ele prin intermediul brățării, însă ar fi fost prea periculos, prea probabil să atragă atenția Hoțului-Soarelui și să-l alerteze asupra planurilor ei. Pe moment se găsea în siguranță, întrucât nu intrase într-o parte a navei în care puteau pătrunde simțurile extraterestrului. Cel puțin așa spera.

Nu putea nici să suie pur și simplu la bordul oricărei navete. Rutele uzuale de acces ar fi purtat-o prin părți din navă în care nu cuteza să intre; locuri unde servitorii aveau câmp liber, iar șobolanii-păzitori erau în legătură biochimică directă cu Hoțul-Soarelui. Voliova avea acum o singură armă: pistoletul cu ace. Îi lăsase lui Khouri arma grea și, cu toate că nu se îndoia de propriile ei capacități, existau limite pentru ce se putea obține exclusiv prin abilitate și hotărâre. Mai ales fiindcă nava ar fi avut de-acum timp să sintetizeze drone înarmate.

De aceea își croi drum spre incinta unui sas; nu unul spre spațiul cosmic, ci spre cripta depresurizată a hangarului. Podeaua sălii era acoperită cu apă de canalizare ce-i ajungea la genunchi și toate sistemele de iluminat și încălzire încetaseră să mai funcționeze. Asta era bine. Nu exista nicio șansă ca Hoțul-Soarelui să o poată urmări de la distanță ori măcar să știe că era acolo. Deschise un dulap și se liniști, costumul spațial ușor pe care ar fi trebuit să-l conțină era tot acolo și nu fusese avariat în mod vizibil de expunerea la jegul de navă. Era mai puțin voluminos decât modelul de costum pe care l-ar fi luat Sylveste; de asemenea, era mai puțin inteligent, întrucât

nu avea servosisteme sau propulsii integrate. Înainte de a-l îmbrăca, Voliova recită în brățară o succesiune de cuvinte – bine repetate –, apoi reglă brățara să răspundă la comenzi vocale rostite în comunicatorul ei, nu preluate de senzorii ei acustici. După aceea trebui să-și fixeze o raniță cu jeturi și petrecu câteva clipe privindu-i cu atenție comenzile, ca și cum știința utilizării lor avea să i se ridice din memorie aidoma unor bule de aer prin simpla putere a voinței. Decise că fundamentele aveau să-i revină imediat ce va avea nevoie de ele și prinse cu grijă pistoletul pe centura exterioară pentru echipamente a costumului. Ieși fără probleme, propulsându-se cu jeturile în hangar, utilizând o accelerație mică și constantă care s-o împiedice să plutească în derivă prin sală. Nicio parte din navă nu era în imponderabilitate, deoarece nava în sine nu se afla pe orbita lui Cerber, ci se menținea în mod artificial pe o poziție fixă din spațiu, cu un consum infim de energie a motoarelor.

Voliova alese naveta pe care urma s-o folosească: sferica *Melancolia plecării*. Văzu că o pereche de servitori de culoare verde ca sticla se desprinseră din punctele lor de ancorare de pe o latură a sălii și porniră spre ea. Erau zburători-liberi, sfere dotate cu gheare și echipamente tăietoare pentru efectuarea de reparații la navete. În mod vădit hangarul se afla în domeniul perceptual al Hoțului-Soarelui. Ei bine, n-avea ce să facă în privința asta și nici nu adusese pistoletul ca să slujească drept stimulent în negocieri delicate cu mașini lipsite de rațiune. Le împușcă și fiecare necesită mai mult de un glonț-ac înainte de a distruge un sistem esențial.

Lovite, ambele mașini începură să plutească inerte prin hangar, urmate de fuioare de fum.

Voliova acționă comenzile raniței, implorând-o s-o miște mai repede. *Melancolia* crescu înaintea ei; îi putea zări deja semnele micuțe de avertizare și tehnice presărate pe fuzelaj, deși majoritatea erau în limbi dispărute.

De după curbura navetei apăru plutind altă dronă. Era mai mare: corpul ocru îi era un elipsoid presărat cu manipulatoare pliate și senzori.

Ațintea ceva spre Voliova.

Totul se transformă în verde strălucitor și dureros, care o făcea să dorească să-și smulgă ochii din orbite. Drona baleiase un laser peste ea. Femeia înjură; costumul i se opacizase la timp, dar acum era practic oarbă.

– Hoțul-Soarelui, rosti ea presupunând că o putea auzi, comiți o greșeală foarte gravă.

– Nu cred.

– Ai devenit mai priceput acum. Când am vorbit ceva mai devreme, erai mai rigid. Ce s-a-ntâmplat? Ai accesat translatorii naturali de limbă?

– Cu cât petrec mai mult timp printre voi, cu atât vă cunosc mai bine.

Costumul se deopaciză în timp ce vorbea.

– Mai bine cel puțin decât te-ai descurcat cu Nagorni.

– Nu am intenționat să-i cauzez coșmaruri.

Glasul Hoțului-Soarelui era aceeași absență ca înainte, aidoma unei șoapte auzite pe fundalul pârâiturilor electricității statice.

– Da, sunt convinsă, chicoti Voliova. Dar pe mine nu vrei să mă omori, așa-i? Pe celelalte, poate, dar nu și pe mine, nu încă. Nu atâta timp cât capul-de-pod poate avea nevoie de cunoștințele mele la nivel de expert.

– Vremea aceea a trecut, zise Hoțul-Soarelui. Sylveste a intrat deja în Cerber.

Nu era o veste bună, nu era deloc bună, deși, rațional vorbind, știuse de câteva ore că așa se petrecuse probabil.

– Atunci trebuie să existe alt motiv, spuse ea. Alt motiv pentru care ai nevoie să rămână deschis capul-de-pod. Nu că ți-ar păsa să-l vezi pe Sylveste întorcându-se cu bine. Însă, dacă dispare capul-de-pod, tu n-ai mai ști dacă el a mai înaintat în structură. Trebuie să știi asta, așa-i? Trebuie să știi cât de adânc ajunge și dacă va reuși acțiunea necunoscută pe care ai prevăzut-o pentru el.

Luă absența unui răspuns din partea Hoțului-Soarelui drept o recunoaștere tacită a faptului că nu fusese departe de adevăr. Poate că extraterestrul nu deprinsese încă toate tehnicile subterfugiilor,

arte ce puteau fi exclusiv omenești și ca atare necunoscute pentru el.

– Lasă-mă să iau naveta, rosti Voliova.

– Vehiculele cu această configurație sunt prea mari ca să intre în Cerber, chiar dacă intenționezi să ajungi la Sylveste.

Oare el își închipuia realmente că ea nu se gândise la asta? Pentru o clipă îl compătimi pe Hoțul-Soarelui fiindcă era echipat necorespunzător ca să priceapă modul de funcționare a minții umane. La un nivel acționase destul de bine – când oferise momeli de frică sau de răsplată, momeli ce depindeau de emoții. Nu însemna nici că logica lui ar fi fost deficitară, ci mai degrabă că-i supraestima importanța în afacerile oamenilor; ca și cum, dacă i-ar fi subliniat Voliovei natura în esență sinucigașă a misiunii pe care o intenționa ea, asta ar fi făcut-o brusc să se răzgândească, ar fi determinat-o să treacă de la sine de putere de partea lui. „Vai de tine, sărmane monstru amărât", gândi femeia.

– Am un cuvânt pentru tine, zise ea și porni spre sas, sfidând drona s-o intercepteze.

Apoi rosti cuvântul acela, după ce recitase deja incantațiile preliminare, necesare înainte să poată acționa. Era un cuvânt pe care nu se așteptase realmente să-l utilizeze vreodată în contextul acesta. Fusese surprinzător că se văzuse silită să-l utilizeze deja o dată; aproape la fel de surprinzător ca faptul că și-l reamintise în sine. Voliova decisese că trecuse de mult vremea să se bazeze pe așteptări.

Cuvântul acela era *Paralizia*.

Avu un efect interesant asupra servitorului. Mașina nu încercă s-o oprească atunci când ajunse la sas și intră în *Melancolia*, ci rămase plutind fără țintă pentru câteva secunde, apoi se repezi spre un perete, lipsită brusc de contact cu nava și bazându-se pe rezervorul ei limitat de moduri de comportament individual. Nu i se întâmplase nimic în sine, întrucât comanda Paralizia afecta exclusiv sistemele navei. Însă unul dintre primele sisteme care aveau să cadă ar fi fost rețeaua optică /radio de comandă care deservea toate dronele. Numai dronele autonome aveau să continue să funcționeze neafectate, dar ele însă nu ajunseseră niciodată sub influența

Hoțului-Soarelui. Acum miile de drone supervizate din toată nava aveau să se îndrepte spre terminalele de acces, unde puteau apela direct sistemul de control. Până și șobolanii aveau să se simtă deruțați, deoarece aerosolii care-și dispersau instrucțiunile biochimice se numărau printre sistemele afectate. Descătușate de controlul nemilos al mașinii, rozătoarele aveau să înceapă să revină la un arhetip mai caracteristic pentru strămoșii lor sălbatici.

Voliova închise sasul și fu încântată să simtă naveta încălzindu-se gata de activare imediat cum o percepu. Se trase cu brațele prin cabina care strălucea deja de afișaje de navigație, reconfigurându-se pentru a se potrivi tipului de interfață preferat de ea: suprafețe ce curgeau fluid spre un nou ideal.

Acum nu mai trebuia decât să plece.

– Ai simțit? întrebă Khouri din opulența de pluș și metal a camerei-păianjen. Toată nava a vibrat, ca și cum ar fi fost un seism.

– Crezi c-a fost Ilia?

– Ea a zis să ne desprindem când primim un semnal. Și a mai spus că va fi al naibii de evident. Ăsta a fost destul de evident, nu crezi?

Știa că, dacă va mai aștepta mult, va începe să pună sub semnul îndoielii evidența propriilor ei simțuri, va începe să se întrebe dacă fusese cu adevărat o vibrație, iar atunci avea să fie prea târziu, fiindcă Voliova îi spusese clar că trebuia să acționeze rapid după sosirea semnalului. Spusese că nu va beneficia de prea mult timp.

Așa că se desprinse.

Răsuci până la capăt două dintre elementele de control identice din bronz; nu așa cum o văzuse pe Voliova procedând, ci cu simpla speranță că ceva atât de drastic, de aleatoriu și, foarte posibil, de stupid trebuia cu certitudine să ducă la ceva pe atât de firesc nedorit cum ar fi fost desprinderea camerei-păianjen de pe fuzelaj, adică tot ce voia acum.

Camera-păianjen se desprinse de fuzelaj.

– În următoarele secunde, rosti Khouri și stomacul îi fremătă în tranziția bruscă spre imponderabilitate, fie vom trăi, fie vom

muri. Dacă ăsta a fost semnalul pe care a vrut să-l dea Ilia, atunci desprinderea de fuzelaj este sigură. În caz contrar, în câteva secunde vom ajunge în raza de acțiune a armelor navei.

Privi nava micșorându-se, îndepărtându-se treptat, până fu nevoită să mijească ochii ca să evite strălucirea motoarelor Agregate, abia ticăind, totuși încă sclipitoare ca soarele. Undeva în camera-păianjen exista un mod prin care să închidă obloanele peste ferestrele ei, dar acela era un detaliu pe care Khouri nu-l încredințase memoriei.

– Și de ce n-ar trage imediat în noi?

– Din cauza riscului prea mare de a se autoavaria. Ilia a spus că limitele acelea sunt hardcablate și Hoțul-Soarelui nu poate face nimic în privința lor, decât să le accepte ca atare. Apreciez că acum intrăm în raza lor.

– Ce crezi că a fost semnalul acela?

Se părea că Pascale prefera să vorbească.

– Un program, răspunse Khouri. Îngropat adânc în navă, unde Hoțul-Soarelui nu-l va găsi niciodată. Conectat la mii de întreruptoare de circuite din toată nava. Când ea l-a rulat – dacă asta am simțit noi acum –, a stopat simultan mii de sisteme. Un punct critic uriaș. Bănuiesc că asta a fost vibrația.

– Și a dezactivat armele?

– Nu tocmai. În niciun caz, dacă-mi amintesc ce mi-a spus Ilia. A dezactivat unii senzori și poate unele sisteme de țintire, însă turela nu-i afectată; asta-mi amintesc cu exactitate. Cred însă că restul navei este atât de dat peste cap, încât Hoțul-Soarelui va avea nevoie de ceva timp să se restabilească, să se coordoneze și să se orienteze. După aceea poate începe să tragă din nou.

– Deci armele se pot reactiva foarte curând?

– De asta trebuie să ne grăbim.

– Se pare totuși că discuția nu ne-a fost întreruptă. Asta înseamnă...?

– Așa cred, rânji larg Khouri. Cred că am interpretat semnalul corect și cred că suntem în siguranță... cel puțin, pentru moment.

Pascale suspină sonor.

– Și acum?

– Trebuie s-o găsim pe Ilia.

– N-ar trebui să fie greu. Ea a spus că nu trebuie să facem nimic, ci doar să așteptăm semnalul. După care, ea...

Khouri nu-și termină fraza. Se uita în urmă spre luminălucă, care atârna deasupra lor ca turla aflată în levitație a unei catedrale. Ceva nu era în regulă cu ea.

Ceva îi distorsiona simetria.

Ceva se rupea din ea.

Începuse cu o excizie minusculă; așa cum un pui își împinge vârful ciocului prin coaja oului său. Lumină albă, apoi o succesiune de explozii. Bucăți din carcasă se desprinseră sub forma unei ciuperci, îndepărtându-se de fuzelaj, și mâna gravitației le înhăță, astfel că vălul distrugerii fu înlăturat brusc, dezvăluind avariile de dedesubt. Era o gaură mică sfredelită în carcasă. Mică, dar, ținând seama de dimensiunile navei, trebuia să aibă un diametru de aproape o sută de metri.

Apoi naveta lui Voliova țâșni prin apertură, zăbovi o clipă lângă trunchiul masiv al navei, după care execută o piruetă și se repezi spre camera-păianjen.

34

Orbita Cerber/Hades, 2566

Khouri o lăsă pe Voliova să facă toată treaba grea a ascunderii camerei-păianjen în *Melancolia*. Operațiunea era mai dificilă decât părea, nu pentru că dimensiunile camerei ar fi fost prea mari ca să încapă în volumul disponibil, ci pentru că picioarele îi refuzau să se plieze corect și atârnau, împiedicând închiderea trapelor calei. În cele din urmă – la maximum un minut de la începerea operațiunii – Voliova fusese nevoită să trimită o echipă de servitori care să le silească să-și ocupe pozițiile cuvenite. Pentru un observator extern – bineînțeles că nu exista așa ceva, cu excepția masei semiparalizate și întunecate a luminălucii – procedura trebuie să fi adus cu eforturile unei echipe de spiriduși care încercau să înghesuie o insectă într-o casetă pentru bijuterii.

Până la urmă Voliova reuși să închidă trapele, astupând vederea ultimului dreptunghi îngust de câmp stelar rotitor. Luminile interioare se aprinseră, urmate de vuietul rapid și crescător al presurizării, transmis prin carcasa metalică a camerei-păianjen. Servitorii reapărură și fixară rapid camera pentru a nu pluti în derivă, apoi, după nici un minut, apăru și Voliova, fără costum.

– Urmați-mă! strigă ea răsunător. Cu cât ieșim mai repede din raza de acțiune a armelor, cu atât mai bine.

– Și cât de lungă e raza asta de acțiune? zise Khouri.

– Nu sunt sigură.

– L-ai lovit cu programul tău, spuse Khouri în timp ce se deplasau, trăgându-se cu brațele, spre cabina navetei. Bună treabă, Ilia! Am simțit-o acolo pe exterior – a fost o scoatere din funcțiune dată naibii.

– Cred că l-am rănit, zise Voliova. După experiența pe care am avut-o cu arma-cache, am reinstaurat Paralizia cu câteva adăugiri. De data asta, avea să pătrundă mult sub suprafață. Îmi pare rău că n-am instalat și niște dispozitive distructive în jurul propulsiilor Agregate. Atunci am fi putut arunca în aer toată nava.

– N-ar fi fost nițel cam dificil să ne mai întoarcem după aceea acasă?

– Foarte probabil, dar ar fi pus capăt Hoțului-Soarelui. Parcă gândindu-se mai bine, femeia adăugă: Și nu numai. Fără navă, capul-de-pod ar fi început să dea rateuri, fiindcă n-ar mai fi existat actualizări de la arhiva-războaielor. Noi am fi învins.

– Ăsta-i rezultatul cel mai optimist la care te poți gândi?

Voliova nu răspunse.

Ajunseseră la puntea de zbor, care, văzu Khouri, era satisfăcător de modernă: complet albă și sterilă, precum cabinetul unui stomatolog.

– Ascultă, zise Voliova uitându-se la Pascale, nu știu cât de clare au fost lucrurile până acum, dar, dacă în clipa asta capul-de-pod ar eșua – adică așa cum dorim noi –, n-ar fi neapărat bine pentru soțul tău.

– Presupunând că el a ajuns deja acolo.

– Ah, cred că putem presupune asta.

– Pe de altă parte, zise Khouri, dacă el este deja înăuntru, eșuarea capului-de-pod n-ar schimba cu nimic situația, atât doar că ne-ar împiedica să ajungem la el. Făcu o pauză și adăugă: Asta plănuim, nu? Vreau să spun că ar trebui măcar să-ncercăm.

– Cineva trebuie s-o facă, rosti Voliova fixându-şi catarama centurii de siguranţă într-unul dintre fotoliile de comandă, după care se întinse pentru a interfaţa cu consola de comandă arhaică, tactilă. Acum vă sugerez insistent să vă găsiţi nişte locuri pe care să vă aşezaţi. Într-un timp destul de scurt, vom pune o distanţă mare între noi şi luminălucă.

Abia terminase de vorbit, când motoarele se activară, urlând pentru a-şi anunţa disponibilitatea, iar pereţii, podelele şi plafoanele anterior neclar definite căpătară brusc o realitate foarte concretă.

Când puţul dispăru şi ei căzură în gol, senzaţia încetării bruşte a vitezei pe verticală se manifestă atât de intens, încât Sylveste îşi simţi corpul încordându-se în aşteptarea unui viitor impact. Se dovedi însă doar o iluzie; continuau să cadă, mai rapid ca oricând, însă punctele de referinţă erau atât de îndepărtate, încât senzaţia de mişcare era aproape inexistentă.

Se afla în interiorul lui Cerber.

– Asta-i ceea ce aşteptai? spuse Calvin, vorbind parcă pentru prima dată după multe zile.

– Asta nu-i nimic, răspunse Sylveste. Doar un preludiu.

Era totuşi cea mai ciudată structură artificială pe care o văzuse vreodată; locul cel mai straniu în care fusese închis vreodată. Crusta se curba deasupra lui: un acoperiş care adăpostea o planetă, străpuns de extremitatea îngustă a capului-de-pod. Locul strălucea cu propria lui luminiscenţă slabă, aparent generată de şerpii imenşi care zăceau încolăciţi peste ceea ce considera acum a fi podeaua. Contraforturi gigantice ca nişte trunchiuri de copaci se ridicau noduroase şi organice până la plafon. Acum, când imaginile erau mai bune decât cele transmise de sondele robotice, Sylveste putea să vadă cum contraforturile păreau să fi crescut mai degrabă din plafon spre podea decât invers. Rădăcinile lor se amestecau în podea. Firmamentul părea mai puţin viu, mai cristalizat. Într-o străfulgerare de intuiţie, el înţelese că podeaua era mai veche decât plafonul, care fusese construit ulterior în jurul lumii. Era aproape ca şi cum ar fi provenit din faze diferite ale ştiinţei amarantine.

– Controlează-ți căderea, îl anunță Sajaki. Nu vrem să atingem podeaua cu o viteză prea mare. Cum nu vrem nici să nimerim peste cine știe ce sistem defensiv pe care nu l-a neutralizat capul-de-pod.

– Crezi că s-ar putea să mai existe elemente ostile?

– Poate că nu la nivelul acesta, răspunse triumvirul, dar mai jos... putem fi siguri în privința respectivă. Este totuși posibil ca asemenea defensive să nu fi fost prea utilizate în ultimul milion de ani, așa că pot fi destul de... Păru să-și caute cuvântul potrivit. Ruginite.

– Pe de altă parte, poate că n-ar trebui să ne bazăm nici pe asta.

– Nu, poate că nu.

Accelerația costumului crescu și odată cu ea, senzația gravitației. Era doar un sfert de *g*, totuși plafonul boltit continua să fie un artefact de o mărime terifiantă. Se întindea pe o grosime de un kilometru între el și spațiul deschis; un kilometru pe care Sylveste trebuia să-l străbată din nou, dacă mai dorea să plece. Bineînțeles, sub tălpile lui exista încă o mie de kilometri de planetă, dar nu știa cât de mult ar fi trebuit să se afunde în adâncimile acelea înainte de a găsi ceea ce căuta. Spera că nu va fi prea departe, întrucât cele cinci zile pe care și le acordase pentru călătorie și întoarcere păreau să se apropie periculos de mult de termen. Privind din exterior, era ușor să accepți ecuațiile de câștig și pierdere ale Voliovei și să crezi că au vreo legătură cu realitatea. Aici însă, unde forțele reprezentate de ecuațiile ei se cristalizaseră în structuri vaste și amenințătoare, el avea mai puțină încredere în puterea lor predictivă.

– Faci pe tine de frică, așa-i? zise Calvin.

– Ce vrei să zici, că de-acum îmi poți citi emoțiile?

– Nu, ci doar că emoțiile tale ar trebui să le oglindească pe ale mele. Noi doi gândim similar, iar acum mai mult decât oricând. Calvin făcu o pauză. Și nu mi-este rușine să recunosc că sunt foarte speriat. Probabil mai speriat decât ar avea dreptul să fie un software. Asta nu ți se pare ceva profund, Dan?

– Păstrează-ți profunzimile pentru mai târziu – sunt sigur că vei avea ocazii.

– Bănuiesc că te simți insignifiant, rosti Sajaki, aproape ca și cum le-ar fi ascultat conversația. Să știi că ai motive perfect întemeiate. Chiar ești insignifiant. În asta constă măreția locului acestuia. Ai fi ales altceva?

Terenul se repezea spre el, presărat cu sfărâmături geometrice. Alarma de proximitate a costumului începu să piuie, indicând apropierea podelei. De acum avea mai puțin de un kilometru, deși părea că o putea atinge cu vârfurile degetelor. Sylveste simți cum costumul începea să se ajusteze în jurul lui, remodelându-se pentru operarea pe suprafață. O sută de metri. Coborau spre o lespede plată de cristal; probabil o bucată din plafon, care căzuse până aici. Avea mărimea unei săli de bal mai mici. Bărbatul putea zări strălucirea orbitoare a jeturilor sale în suprafața ei marmorată.

– Oprește jeturile cu cinci secunde înainte de impact, spuse Sajaki. Nu vrem ca temperatura să declanșeze o reacție defensivă.

– Nu, aprobă Sylveste. Ar fi ultimul lucru pe care l-am dori.

Presupusese că costumul îl va proteja împotriva căderii, totuși avu nevoie de un efort de voință pentru a urma instrucțiunile lui Sajaki, intrând în cădere liberă cu cinci secunde înainte ca tălpile să-i atingă cristalul. Costumul se umflă puțin și proiectă plăci de blindaj amortizoare. Densitatea aerogelului crescu și pentru o clipă Sylveste aproape își pierdu cunoștința. Dar când sosi, impactul se dovedi aproape prea lin ca să-l simtă.

Clipi și-și dădu seama că zăcea pe spate. „Grozavă cădere", își spuse, „plină de demnitate." După aceea costumul îl îndreptă și-l readuse în picioare.

Stătea pe Cerber.

35

Cerber, interior, 2567

– Cât timp?

– Am plecat de o zi. Vocea lui Sajaki suna subțire și îndepărtată, deși costumul lui se afla la numai câteva zeci de metri depărtare. Încă avem destul timp, nu te îngrijora.

– Te cred, spuse Sylveste. Cel puțin, o parte din mine te crede. Cealaltă parte nu-i chiar așa sigură.

– Cealaltă parte pot fi eu, zise Calvin încetișor. Iar eu nu cred că mai avem destul timp. Este posibil să fie adevărat, totuși nu cred că ar trebui să ne bazăm pe asta. În niciun caz când știm așa puține.

– Dacă asta a avut scopul de a-mi crește încrederea...

– Nu, n-a avut.

– Atunci ține-ți gura până ai ceva constructiv de spus.

Se găseau acum la o adâncime de câțiva kilometri în al doilea strat al lui Cerber. Ar fi putut spune că înaintaseră bine, deoarece coborâseră pe verticală o distanță mai mare decât cei mai înalți munți de pe Pământ... totuși, era încă prea lent. Cu viteza aceasta, nu aveau să se poată întoarce la timp, dacă ar fi reușit în prealabil să atingă destinația necunoscută spre care tindeau. Până atunci,

capul-de-pod ar fi cedat cu siguranță înaintea neobositelor energii de expulsie direcționate împotriva sa de defensivele crustale și avea să fie digerat sau scuipat înapoi în spațiul cosmic aidoma unui sâmbure nedorit.

Al doilea strat – roca de bază pe care se zvârcoleau șerpii și în care își înfipseseră rădăcinile arborii ce susțineau plafonul – avea o topografie cristalină, complet diferită de aspectul cvasiorganic al structurilor de deasupra sa. Fuseseră siliți să se strecoare în jos prin interstițiile strâmte dintre formele cristaline dense, ca niște furnici care navighează între rânduri de cărămizi. Era o înaintare lentă, care goli repede rezervoarele reactive ale costumelor, întrucât trebuia controlată permanent prin jeturi. La început Sylveste sugerase să utilizeze ghearele de monofilament pe care costumele le puteau desfășura (sau crește, sau extruda; el nu-și bătu capul cu detaliile), însă Sajaki îl convinsese să renunțe la idee: ar fi conservat masa de reacție, dar le-ar fi încetinit considerabil progresul, deoarece mai aveau de parcurs sute de kilometri. În plus, i-ar fi limitat la mișcări strict pe verticală, care i-ar fi transformat în ținte ușoare pentru ipotetice sisteme contrainsurgente. Așa că zburară în majoritatea timpului, oprindu-se când era necesar pentru ablația de cantități mici din materialul lui Cerber. Deocamdată Cerber nu obiectase împotriva activităților lor vampirice, iar cristalele conțineau destule elemente grele pentru a alimenta rezervoarele jeturilor.

– Parcă n-ar ști că suntem aici, comentă Sylveste.

– Poate că nici nu știe, răspunse Calvin. Poate puține lucruri au ajuns atât de jos în istoria lui recentă. Este posibil ca sistemele desemnate cu detectarea intrușilor și cu apărarea împotriva lor să se fi atrofiat prin neutilizare... presupunând, sigur, că ele ar exista.

– De ce am impresia că încerci brusc să-mi ridici moralul?

– Presupun că în adâncul sufletului pun interesele tale pe primul plan. Sylveste și-l imagină pe Calvin surâzând, deși simul nu avea componente vizuale. În tot cazul, cred în ceea ce am spus: cu cât ne vom adânci, cu atât se va reduce posibilitatea de a fi recunoscuți ca niște obiecte nedorite. Este similar corpului uman – densitatea cea mai mare a receptorilor de durere se află în piele.

Sylveste își aminti de o crampă stomacală pe care o avusese odată fiindcă băuse prea multă apă rece în timpul unei drumeții la suprafață, pornită din Orașul Abisului, și se întrebă dacă în spusele lui Calvin exista măcar o fărâmă de adevăr. Fuseseră totuși cuvinte liniștitoare, în privința respectivă nu încăpea îndoială. Dar oare însemna în același timp că orice aflat mai adânc avea să fie pe jumătate adormit, ca și cum puternicele sisteme defensive ale crustei erau acum inutile, întrucât ceea ce se afla dedesubt nu mai funcționa așa cum intenționaseră amarantinii? Oare Cerber era un cufăr cu comori, care, deși ferm încuiat și strălucitor la exterior, nu conținea decât nimicuri ruginite... dacă le conținea și pe acelea?

Nu avea rost să gândească așa. Dacă ceva din toate astea avea vreun sens, dacă ultimii cincizeci de ani din viața lui (și poate chiar mai mult decât atât) nu însemnaseră doar obsesie autoamăgitoare, atunci trebuia să existe ceva ce să merite a fi găsit. Sylveste nu putea exprima sentimentul acela, însă era extrem de sigur în privința lui.

Trecu încă o zi de coborâre; la răstimpuri, bărbatul dormi, fiind trezit de costum doar când se întâmpla ceva notabil sau când decorul exterior se schimba dincolo de o marjă încorporată și costumul decidea că trebuia să-l deștepte pentru a-l vedea. Nu știa dacă și Sajaki dormea, însă oricum triumvirul avea o fiziologie mai ciudată: sângele îi era mai dens din cauza mașmedelor, care-l purificau constant, iar mintea lui configurată de Jongleri se putea descurca și fără orele de somn normal. Când drumul era foarte bun, coborau cu viteza maximă de un kilometru pe minut, ceea ce se întâmpla de obicei când apărea vreun puț abisal de adânc. Întoarcerea avea să fie mai rapidă, bineînțeles, deoarece costumele știau drumul pe care veniseră, dacă, desigur, nu aveau să apară schimbări în structura lui Cerber. Acum nu era ceva neobișnuit pentru ei să coboare câțiva kilometri înainte de a ajunge într-o fundătură sau un puț prea îngust pentru a fi sigur, iar atunci erau nevoiți să se întoarcă până la punctul de ramificație anterior și să încerce altă rută. Totul se făcea prin încercare și eroare, fiindcă senzorii costumului nu puteau să vadă mai departe de câteva sute de metri, fiind blocați de soliditatea masivă a elementelor de cristal. Avansară totuși încet,

kilometru cu kilometru, scăldați mereu în lumina verde-turcoaz bolnăvicioasă care se revărsa dinspre cristale.

Gradat, caracterul formațiunilor se modificase; aici existau cioburi de mulți kilometri lățime, impasibile și imobile ca ghețarii. Toate cristalele erau legate între ele, însă spațiile ca niște cripte și crevasele vertiginoase lăsau impresia că pluteau în imponderabilitate, ca într-o negare mută a câmpului gravitațional planetar. Sylveste se întrebă ce puteau fi... Materie moartă – literalmente cristalizată – sau ceva încă și mai ciudat? Erau oare componente, părți ale unui mecanism care îngloba toată lumea asta și care era prea mare pentru a fi întrezărit sau chiar imaginat? Dacă erau mașini, ar fi trebuit să fi exploatat o stare cețoasă de realitate cuantică, în care concepte precum căldura și energia se dizolvau în incertitudine. În tot cazul, erau reci ca gheața (asta îl anunțau senzorii termici ai costumului), totuși Sylveste deslușea uneori sub fețele lor translucide mișcări subliminale enorme, aidoma pieselor ticăitoare dintr-un ceas care erau văzute printr-un capac din plexiglas. Însă, când îi ceru costumului să investigheze cu toți senzorii săi, rezultatele pe care le primi se dovediră prea ambigue ca să-l ajute cu adevărat.

După patruzeci de ore de coborâre neregulată, făcură o descoperire importantă și utilă. Matricea de cristal se subția într-o zonă de tranziție groasă de numai un kilometru, expunând puțuri mai largi și mai adânci decât tot ce întâlniseră până atunci, părând chiar a avea un design deliberat. Aveau lățimea de zece kilometri și toate cele zece puțuri pe care le examinară coborau spre un neant convergent pe o înălțime de două sute de kilometri. Pereții lor emiteau aceeași strălucire verzuie, dătătoare de greață ca elementele din cristal și vibrau cu aceeași senzație esențială de mișcare abia stăpânită, sugerând că erau părți ale acelorași mecanisme, deși îndeplineau funcții complet diferite. Sylveste își aminti ce știa despre marile piramide din Egipt, care erau străbătute de puțuri dictate de tehnica de construcție, trasee de ieșire pentru muncitorii care sigilau mormintele pe dinăuntru. Poate că ceva similar se aplica aici sau poate că puțurile slujiseră cândva la purjarea prin radiație a căldurii mașinilor acum tăcute.

Descoperirea fu un dar ceresc, deoarece le iuți enorm viteza de coborâre, însă darul acela nu era lipsit de riscuri. Limitați de pereții rectilinii, nu ar fi avut unde să se refugieze dacă erau atacați, iar direcțiile posibile de fugă ar fi fost numai două. Cu toate acestea, dacă mai întârziau mult, aveau să rişte întemnițarea în Cerber când capul-de-pod colapsa, iar soarta aceea nu era deloc plăcută. Așa că riscară și utilizară puțurile.

Nu puteau pur și simplu să cadă liber. Asta fusese posibil anterior, când distanța verticală era în jur de un kilometru, dar aici mărimea puțurilor cauză probleme neanticipate. Se pomeniră apropiindu-se misterios de pereți și trebuiră să aplice rafale corective de jeturi pentru a nu se izbi de jadul bolnăvicios. Cauza era forța Coriolis, bineînțeles, aceeași forță fictivă care curba vectorii vânturilor în cicloane pe suprafața unei planete aflate în rotație. Aici forța Coriolis obiecta față de o coborâre strict rectilinie, pentru că Cerber se rotea, iar Sylveste și Sajaki trebuiau să reducă excesul de moment unghiular cu fiecare mișcare efectuată mai aproape de centru. În același timp însă, comparativ cu progresul lent anterior, era satisfăcător de rapid.

Coborâseră o sută de kilometri când se declanșă atacul.

– Se mișcă, anunță Voliova.

Trecuseră zece ore de când părăsiseră luminăluca și se simțea epuizată, deși moțăise intermitent, știind că în curând va avea nevoie de energie. Dar asta nu fusese de niciun ajutor; ea avea nevoie de mai mult decât mici interludii de lipsă a conștienței pentru a începe să vindece tot stresul fiziologic și mintal din ultimele zile. Acum însă era complet trează, de parcă, ajungând la limita de oboseală, corpul îi accesase fără chef un rezervor suplimentar de energie. Fără doar și poate nu avea să dureze și urma să plătească un preț încă și mai dur după ce avea să epuizeze rezerva aceea, dar deocamdată era mulțumită de starea de alertă, chiar dacă era trecătoare.

– Ce se mișcă? întrebă Khouri.

Voliova arătă cu bărbia spre consola orbitor de albă a navetei, spre ferestrele de afișaj pe care le materializase pe tot profilul ei de potcoavă.

– Ce altceva decât blestemata de navă?

Pascale căscă sonor și se trezi.

– Ce se întâmplă?

– Avem probleme, rosti Voliova și degetele îi alergară peste tastatură ca să apeleze alte afișaje, deși nu avea nevoie de confirmare pentru asta; veștile proaste vorbeau de la sine. Luminăluca se mișcă din nou și asta înseamnă două lucruri, dar niciunul dintre ele nu-i bun. Hoțul-Soarelui a restabilit sistemele majore pe care le scosesem din luptă cu Paralizia.

– Totuși, zece ore n-a fost rău... cel puțin ne-au permis să ajungem atât de departe.

Pascale indică cel mai apropiat display pozițional, care arăta că naveta parcursese mai bine de o treime din distanța până la Cerber.

– Și care-i al doilea lucru? întrebă Pascale.

– Implicația este că Hoțul-Soarelui trebuie să fi câștigat destulă experiență pentru a manipula propulsia. Anterior investiga doar cu precauție, pentru a nu avaria nava.

– Și asta ce înseamnă?

Voliova arătă același afișaj pozițional.

– Să presupunem că acum el deține controlul total al propulsiei și cunoaște toleranțele. Vectorul curent al navei o plasează pe o traiectorie de interceptare a noastră. Hoțul-Soarelui încearcă să ajungă la noi înainte ca noi să ajungem la Dan sau măcar la capul-de-pod. De la depărtarea asta suntem o țintă prea mică – armele cu fascicul s-ar dispersa prea mult ca să ne poată atinge și am putea efectua manevre de eschivă față de orice proiectile cu viteză subrelativistă pur și simplu prin adoptarea unei traiectorii de zbor aleatorii... dar nu va trece mult până vom intra în raza de acțiune letală.

– Cât de mult va însemna asta? se încruntă Pascale. Voliova se gândi că nu era ticul cel mai atrăgător al femeii, totuși îl suportă inexpresivă. Nu avem deja un avans important față de *Nostalgia*?

– Ba da, însă acum nimic nu-l poate opri pe Hoțul-Soarelui s-o accelereze la multe zeci de *g*-uri – accelerații pe care noi nu le putem reproduce fără să ne transformăm într-o masă de carne sângerândă. Pentru el însă asta nu-i o problemă. La bordul luminălucii n-a mai rămas nimic viu care să meargă altfel decât în patru labe, să chițăie și să facă mizerie când îl împușți.

– Și poate Căpitanul, zise Khouri. Atât doar că nu cred că el va fi luat în seamă.

– Am întrebat cât de mult va însemna asta? spuse Pascale.

– Dacă avem noroc, s-ar putea s-ajungem la Cerber, răspunse Voliova. Dar n-am beneficia de mult timp să cercetăm locurile și să analizăm situația. Va trebui să intrăm pur și simplu pentru a evita armele navei. Și chiar așa, va trebui să pătrundem destul de adânc. Extrase de undeva din străfundul ei un chicot răgușit. Poate că soțul tău a avut de la bun început ideea corectă. S-ar putea ca el să fie într-o poziție mult mai sigură decât noi. Cel puțin deocamdată.

Configurații se conturau în pereții puțului, zone de cristal care străluceau ceva mai intens decât restul. Patternurile erau atât de vaste, încât Sylveste nu recunoscu imediat ce erau – grafiforme amarantine uriașe. Îl derutase nu doar dimensiunea lor, ci și faptul că erau redate diferit de oricare altele pe care le văzuse până atunci, formând aproape alt limbaj. Într-o străfulgerare de intuiție înțelese că era limbajul utilizat de Surghiuniți, stolul care-l urmase pe Hoțul-Soarelui în exil și ulterior spre stele. Zeci de mii de ani despărțeau scrierea aceasta de orice altă mostră a ei pe care o văzuse, ceea ce făcea chiar mai miraculos faptul că el izbutise s-o identifice.

– Ce ne spun? întrebă Calvin.

– Că nu suntem bine-veniți, rosti Sylveste pe jumătate uimit că grafiformele îi vorbiseră. Asta, ca să folosesc un eufemism.

Probabil că Sajaki îi interceptase subvocalizarea.

– Dar ce anume exact?

– Spun că ei au construit nivelul acesta, răspunse Sylveste. Că ei l-au fabricat.

– Bănuiesc, zise Calvin, că te simți finalmente răzbunat – locul ăsta a fost cu adevărat opera amarantinilor.

– În alte circumstanțe, am fi deschis șampania, spuse Sylveste, însă acum era doar pe jumătate atent la conversație.

Era fascinat de ceea ce citea, de gândurile care-i izvorau în minte. Mai încercase senzația aceasta nu doar o dată, când fusese adâncit în procesul traducerii scrierii amarantine, totuși niciodată cu fluența aceasta sau cu sentimentul de certitudine totală. Era fascinant și în același timp terifiant.

– Continuă, te rog, rosti Sajaki.

– Păi, este ceea ce am zis: un avertisment. Spune că n-ar trebui să mai avansăm.

– Asta înseamnă probabil că nu suntem departe de lucrul pentru care am venit.

Sylveste avea aceeași senzație, deși n-o putea justifica.

– Avertismentul spune că mai jos există ceva ce nu trebuie să vedem, zise el.

– „Să vedem"? Chiar așa spune? Literalmente?

– Gândirea amarantină este foarte vizuală, Sajaki. Indiferent despre ce ar fi vorba, ei nu vor să ne apropiem.

– Ceea ce sugerează că este ceva valoros – nu ești de acord?

– Și dacă-i realmente un avertisment? rosti Calvin. Nu mă refer la o amenințare, ci la o rugăminte autentică, din inimă, să ne ținem departe. Nu poți deduce din context dacă poate fi vorba despre asta?

– Cine știe? Aș fi putut, dacă ar fi fost scriere amarantină convențională.

Sylveste nu preciză că el simțea că mesajul era exact ceea ce sugerase Calvin, deși nu putea explica sentimentul respectiv. Asta nu-l împiedica însă, ci se trezi întrebându-se ce i-ar fi putut determina pe amarantini să procedeze așa; ce era atât de periculos, încât să fie nevoie să fie înglobat în facsimilul unei planete și apărat de armele cele mai uluitoare cunoscute de o civilizație? Ce era atât de indescriptibil, încât nu putea fi pur și simplu distrus? Ce fel de monstru creaseră ei?

Sau găsiseră?

Ideea aceea îl izbi și păru să găsească în mintea lui un spațiu vacant în care se potrivea precis. Ca și cum ar fi aparținut locului acela. *Stolul Hoțului-Soarelui a găsit ceva. Hăt departe la marginea sistemului, a găsit ceva.*

Continua să abordeze certitudinea senzației aceleia, când cea mai apropiată grafiformă se desprinse de peretele puțului, lăsând un gol în locul unde fusese cu numai o secundă mai devreme. O urmară altele; cuvinte întregi, propoziții și fraze se dezlipiră de puț și-i înconjurară, vaste ca niște clădiri, dându-le ocol lui Sylveste și lui Sajaki cu răbdarea unor prădători. Pluteau liber, suspendate de un mecanism imposibil de bănuit, invizibil pentru defensivele costumului, fără fluctuații gravitaționale sau magnetice. Pentru o clipă Sylveste fu stupefiat de caracterul cu totul străin, extraterestru, dinapoia lor, dar apoi pricepu că acolo acționa o logică indiscutabilă. Ce putea fi mai rațional decât un mesaj de avertizare, care să se impună cu forța dacă era ignorat?

Însă, brusc, nu mai avu timp pentru considerații detașate.

– Defensivele costumului pe automat, spuse Sajaki și glasul i se ridică doar cu o octavă deasupra implacabilului său calm obișnuit. Cred că chestiile astea vor să ne strivească.

N-ar mai fi fost nevoie s-o anunțe.

Cuvintele plutitoare îi înconjuraseră, formând o sferă, și începuseră o apropiere greoaie în spirală. Sylveste își lăsă costumul să-și facă treaba și ecrane vizuale se activară pentru a proteja împotriva strălucirii distrugătoare de retine a rafalelor de plasmă; toate modurile manuale de control fură temporar suspendate. Era mai bine: ultimul lucru de care avea nevoie costumul lui ar fi fost un om care să încerce să facă treaba mai bine decât el. În ciuda ecranării, vederea lui Sylveste era fulgerată de focuri de artificii, evenimente fotonice care îi declanșau circuitele, și știu că imediat dincolo de învelișul costumului trebuiau să existe radiații intens penetrante, pe multe spectre. Înregistră momente de mișcare scurte și tremurătoare, episoade de accelerație sus/jos (bănui el) atât de intense, încât își pierdu în repetate rânduri cunoștința, ca

un tren care străbate o succesiune de tuneluri scurte prin munți. Costumul, bănuia el, încerca să evite și să fugă, dar era împiedicat la fiecare decelerare strivitoare.

În cele din urmă, căzu într-un leșin îndelungat și adânc.

Voliova mări accelerația *Melancoliei* până când ajunse la 4 *g* constant, cu abateri aleatorii și intermitente de la traiectorie, programate pentru cazul în care luminăluca ar fi lansat proiectile cinetice. Era valoarea maximă pe care o puteau suporta fără costume sau învelișuri protectoare; oricum era inconfortabilă pentru Pascale, care era mai puțin obișnuită chiar decât Khouri cu așa ceva. Asta însemna că nu-și puteau părăsi locurile și că mișcările brațelor trebuiau limitate sever. Însă puteau să vorbească, cu mai mult sau mai puțin efort, ba chiar să poarte ceva care aducea cu o discuție coerentă.

– Ai discutat cu el, nu-i așa? întrebă Khouri. Cu Hoțul-Soarelui. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul tău când ne-ai salvat de șobolanii din infirmerie. Am dreptate, nu?

Glasul Voliovei suna ușor înecat, ca și cum ar fi fost strangulată lent.

– Orice îndoială pe care am avut-o vreodată despre povestea ta a dispărut în clipa când l-am privit în față. Nu m-am îndoit nicio clipă că mă confruntam cu ceva extraterestru. Și am început să înțeleg câte ceva din lucrurile prin care trebuie să fi trecut Boris Nagorni.

– Vrei să zici care l-au înnebunit.

– Crede-mă, presupun c-aș fi suferit ceva similar dacă l-aș fi avut în cap. Mă îngrijorează însă posibilitatea ca o parte din Boris să-l fi putut contamina pe Hoțul-Soarelui.

– Atunci cum crezi că mă simt eu? întrebă Khouri. Eu îl am realmente în minte.

– Ba nu.

Voliova clătina din cap acum, un gest aproape nesăbuit în câmpul de 4 *g*.

– L-ai avut în minte doar pentru o vreme, doar atât cât el să distrugă ce mai rămăsese din Mademoiselle. După care a ieșit.

– Când a ieșit?

– Când te-a sondat Sajaki. Bănuiesc că a fost vina mea. N-ar fi trebuit să-i îngădui nici măcar să pornească sonda.

Tonul suna remarcabil de lipsit de căință pentru cineva care-și recunoștea o vină. Poate că pentru Voliova actul recunoașterii în sine era îndeajuns.

– Când Sajaki ți-a scanat patternurile neurale, Hoțul-Soarelui s-a înglobat în ele și a ajuns la sondă, codificat în date. De acolo au urmat doar câteva salturi scurte spre toate sistemele navei.

Se lăsă tăcere, întreruptă până la urmă de Khouri.

– Faptul că l-ai lăsat pe Sajaki s-o facă n-a fost mișcarea ta cea mai bună, Ilia.

– Nu, rosti Voliova de parcă abia atunci îi venise ideea aceea. Nu cred că a fost.

Când Sylveste se trezi – poate să fi fost după zeci de secunde sau zeci de minute –, ecranările vizuale se retrăseseră și el cădea nestânjenit prin puț. Ridică ochii și, cu toate că se afla la mulți kilometri deasupra sa, zări strălucirea reziduală a confruntării lor și pereții puțului ciuruiți și scrijeliți de impacturile energetice. Unele cuvinte continuau să se rotească, însă părți din ele fuseseră știrbite, astfel că nu mai erau descifrabile. Parcă recunoscând că avertismentul le era subminat acum fără speranțe, renunțaseră să mai fie arme. Chiar când le privea se întorceau în nișele lor, aidoma unor pinguini morocănoși ce revin în sânul coloniei lor.

Totuși, ceva nu era în regulă.

Unde era Sajaki?

– Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Sylveste, sperând că costumul îi va interpreta cu succes întrebarea. Unde-a dispărut Sajaki?

– A avut loc o luptă cu un sistem defensiv autonom, îl informă costumul de parcă ar fi comentat vremea din timpul dimineții.

– Mulțumesc, mi-am dat seama de asta, dar unde-i Sajaki?

– Costumul lui a suferit avarii critice în decursul acțiunii de eschivare. Transmisiile de telemetrie încriptate indică avarii extinse și posibil ireparabile la unitățile de propulsie primară și secundară.

– Am întrebat unde este el?

– Costumul lui nu i-a putut reduce viteza de cădere și nici contracara deriva Coriolis spre perete. Transmisiile telemetrice arată că se află la cincisprezece kilometri mai jos și continuă să cadă, cu o deplasare spre albastru relativă la poziția ta de unu virgulă unu kilometri pe secundă și în creștere.

– „Continuă să cadă"?

– Este probabil ca, din cauza nefuncționalității unităților de propulsie și a incapacității de a utiliza un cablu monofilament de frânare la viteza curentă, să cadă până ce coborârea îi va fi împiedicată de terminarea puțului.

– Vrei să zici că o să moară?

– La viteza terminală estimată, supraviețuirea este exclusă pentru toate modelele, cu excepția unei abateri statistice extreme.

– O șansă la un milion, zise Calvin.

Sylveste se orientă astfel încât să poată privi în jos. Cincisprezece kilometri însemna de peste șapte ori mai mult decât lățimea fără ecouri a puțului. Se uită întruna în timp ce cădea el însuși și i se păru că zărește o fulgerare, o dată sau de două ori, la limita extremă a vederii. Se întrebă dacă fulgerarea fusese scânteia de fricțiune când Sajaki se atinsese de pereți în coborârea lui de neoprit. Dacă o văzuse cu adevărat, deveni tot mai slabă de fiecare dată și în curând el încetă să mai vadă ceva cu excepția pereților neîntrerupți ai puțului.

36

Orbita Cerber/Hades, 2567

– Ai aflat ceva, spuse Pascale. Hoţul-Soarelui ţi-a spus ceva. De aceea ai fost atât de disperată să-l opreşti din clipa aceea.

I se adresa Voliovei, care începuse să se simtă mai puţin vulnerabilă după ce naveta trecuse de jumătatea distanţei dintre Cerber şi punctul unde ea crescuse acceleraţia la 4 *g*. Acum, când flacăra propulsiei nu mai era îndreptată către luminăluca urmăritoare, constituiau o ţintă mult mai puţin evidentă. Desigur, reversul medaliei era că flacăra propulsiei era îndreptată acum spre Cerber şi putea fi interpretată ca semn de ostilitate de planetă însăşi, dacă nu căpătase deja mesajul că recenţii săi vizitatori oameni nu-i doreau neapărat binele.

Însă niciuna dintre ele nu putea face nimic în privinţa aceasta.

Luminăluca accelera acum cu 6 *g*; îndeajuns pentru a reduce constant distanţa, astfel încât după cinci ore naveta avea să intre în bătaia armelor sale. Hoţul-Soarelui ar fi putut accelera şi mai tare, ceea ce-i sugeraVoliovei că el continua să exploreze prudent limitele propulsiei. Probabil că nu-l îngrijora în mod special propria lui supravieţuire, însă, dacă luminăluca avea să fie distrusă, capul-de-pod avea să-i urmeze rapid. Şi, deşi Sylveste se afla acum

în interiorul lui Cerber, poate că extraterestrul trebuia să știe dacă obiectivul fusese atins, ceea ce necesita probabil deschiderea prelungită a breșei crustale, astfel ca un semnal să poată reveni în spațiul cosmic. Femeia nu credea nicio clipă că întoarcerea în siguranță a lui Sylveste făcea parte din planurile Hoțului-Soarelui.

– El a fost ceea ce mi-a arătat Mademoiselle? întrebă Khouri. După ore de apăsare gravitațională susținută, vocea îi suna de parcă ar fi băut zdravăn multe ore. El a fost chestia aia pe care n-am putut-o distinge niciodată clar în minte?

– Nu cred c-o vom ști niciodată cu certitudine, spuse Voliova. Eu știu doar ce mi-a arătat el. Cred că a fost adevărul, dar mă îndoiesc că vom afla vreodată cu siguranță.

– Ați putea începe prin a-mi spune și mie ce a fost, rosti Pascale, întrucât sunt singura care n-are habar despre ce-i vorba. După aceea vă puteți contrazice între voi în privința detaliilor.

Consola piui, așa cum mai făcuse o dată sau de două ori în ultimele ore, anunțând că o rază radar tocmai le baleiase dinspre pupa, sosind din direcția luminălucii. Pentru moment, nu erau date foarte valoroase, deoarece decalajul temporal cauzat de distanța din navă și navetă era de ordinul secundelor, adică îndeajuns pentru ca naveta să-și schimbe poziția de pe ecranul radar printr-o simplă rafală a jeturilor laterale. Era totuși neliniștitor, întrucât confirma că luminăluca le urmărea și că încerca într-adevăr să capete informații suficient de precise pentru a justifica deschiderea focului. Aveau să treacă ore până la satisfacerea condiției respective, totuși intenția mașinii era brutal de evidentă.

– Voi începe cu ceea ce știu, zise Voliova și trase aer adânc în piept. Galaxia noastră a fost cândva mult mai populată decât în prezent. Au existat milioane de culturi, deși doar o mână de jucători realmente importanți. De fapt, exact așa cum spun toate modelele predictive că ar trebui să fie galaxia în prezent, bazându-se pe rata de ocurență a stelelor din clasa G și a planetelor terestre aflate pe orbitele cuvenite pentru existența apei lichide. Se abătea de la subiect, dar Pascale și Khouri deciseră să n-o întrerupă. Ăsta a fost dintotdeauna un paradox major, știați? Pe hârtie, viața pare

mult mai comună decât am descoperit-o noi de fapt. Teoriile pentru scările temporale de dezvoltare a inteligenței utilizatoare de unelte sunt mai greu de cuantificat, dar suferă în principiu de aceeași problemă: prezic prea multe culturi.

– De aici, paradoxul Fermi, spuse Pascale.

– Ce anume? întrebă Khouri.

– Vechea dihotomie între ușurința relativă a zborului interstelar, mai ales pentru sondele automate, și absența completă a unor asemenea emisari care să provină de la culturi nonumane. Singura concluzie logică a fost că în galaxie nu exista nimeni care să-i trimită.

– Totuși, galaxia este mare, zise Khouri. Nu s-ar putea să existe culturi altundeva, despre care noi să nu știm nimic deocamdată?

– Ipoteza asta nu ține, rosti Voliova apăsat și Pascale aprobă susținut. Galaxia este într-adevăr mare, totuși nu chiar atât de mare... și-n plus este foarte veche. Odată ce o cultură decide să trimită sonde spațiale, toți ceilalți din galaxie ar afla de existența ei în câteva milioane de ani. Iar galaxia este de câteva mii de ori mai bătrână decât atât. Sigur că da, au trebuit să trăiască și să moară câteva generații de stele până să existe suficiente elemente grele care să susțină viața, însă chiar dacă culturile făuritoare de mașini apar doar o dată la câteva milioane de ani, ele tot au dispus de mii de oportunități pentru a domina întreaga galaxie.

– Iar pentru asta, interveni Pascale, au existat întotdeauna două răspunsuri. Primul este că acele culturi sunt aici, dar noi pur și simplu nu le-am observat. Poate că asta era acceptabil acum câteva sute de ani, dar acum nimeni n-o privește cu seriozitate – nu uita că toate centurile de asteroizi din vreo sută de sisteme au fost cartografiate până la nivelul centimetrilor pătrați.

– Atunci poate că nici n-au existat, de fapt.

Pascale aprobă din cap spre Khouri.

– Ceea ce a fost perfect justificabil, până când am aflat mai multe despre galaxie, care începe să pară suspect de ospitalieră vieții, cel puțin în privințele esențiale; exact ce a spus Voliova mai devreme – există clasele potrivite de stele și genurile potrivite de planete în

locurile potrivite. Iar modelele biologice continuau să susțină o rată superioară de ocurență, suind până la culturile inteligente.

– Așadar modelele au fost greșite, spuse Khouri.

– Atât doar că probabil n-au fost greșite, zise Voliova. Odată ce am ajuns în spațiu, odată ce am părăsit Primul Sistem, am început să găsim peste tot culturi moarte. Niciuna nu supraviețuise până mai recent de un milion de ani, iar unele pieriseră mult mai devreme. Toate însă indicau același lucru. Galaxia fusese mult mai fecundă în trecut. Atunci de ce nu mai este și acum? De ce a devenit deodată atât de pustie?

– Un război, spuse Khouri și pentru o clipă toate tăcură.

Tăcerea fu întreruptă doar când Voliova începu să vorbească, încet și respectuos, de parcă ar fi discutat despre ceva sacru.

– Da, zise ea. Războiul Zorilor, așa l-au numit ei, nu?

– Asta îmi amintesc.

– Când s-a întâmplat? întrebă Pascale și pentru o clipă Voliovei îi fu milă de ea, prinsă între două persoane care întrezăriseră ceva extraordinar și care erau interesate nu atât să explice totul, cât mai degrabă să-și exploreze ignorațele reciproce, consolidându-și reciproc îndoielile și interpretările greșite.

Pascale nu știa însă nimic despre astea... nu încă.

– Acum un miliard de ani, răspunse Khouri și Voliova o lăsă în sfârșit să vorbească fără întreruperi. Războiul a absorbit toate culturile acelea și le-a scuipat apoi în forme mult mai diferite de cele pe care le avuseseră la început. Nu cred că noi putem realmente înțelege despre ce a fost vorba sau cine ori ce i-a supraviețuit cu exactitate, atât doar că semănau mai degrabă cu niște mașini decât cu creaturi vii, deși mult mai presus decât ni le-am putea închipui, tot așa cum mașinile noastre sunt mai presus decât uneltele din piatră cioplită. Însă ele aveau un nume sau li s-a dat un nume – nu-mi mai amintesc cu exactitate detaliile, dar numele nu l-am uitat.

– Inhibitorii, zise Voliova.

Khouri aprobă din cap.

– A fost un nume pe care-l meritau pe deplin.

– De ce?

– Pentru ceea ce au făcut ulterior, spuse Khouri. Nu în timpul războiului, ci după aceea. A fost ca și cum ar fi subscris unui crez, unei reguli de disciplină. Viața organică inteligentă dăduse naștere Războiului Zorilor. Ei însă deveniseră ceva diferit – postinteligență, cred. Oricum asta le-a ușurat mult acțiunile.

– Care au fost acțiunile acelea?

– De inhibare. Literalmente, ei au inhibat apariția culturilor inteligente în galaxie, pentru ca Războiul Zorilor să nu se mai poată repeta niciodată.

Voliova preluă ștafeta.

– N-a fost vorba doar despre anihilarea culturilor existente care supraviețuiseră războiului, ci Inhibitorii au pornit să submineze condițiile ce puteau duce la apariția vieții inteligente. Nu inginerie stelară – cred că așa ceva ar fi fost o intervenție prea mare, care le-ar fi contrazis propriile reguli –, ci inhibare la scară mai mică. Au putut-o face fără să intervină nici în evoluția stelelor, decât în cazuri extreme – de exemplu, modificând orbitele cometelor, astfel că episoade de bombardament planetar au durat mult mai mult decât ar fi fost normal. Probabil că viața ar fi găsit nișe în care să supraviețuiască – adânc în subteran sau în jurul unor răsuflători hidrotermali –, dar n-ar fi devenit niciodată foarte complexă. Cu siguranță n-ar fi ajuns niciodată să-i amenințe pe Inhibitori.

– Ai spus că asta s-a întâmplat acum un miliard de ani, zise Pascale, totuși noi am evoluat de atunci – de la creaturi monocelulare, până la *Homo sapiens*. Vrei să spui că ne-am strecurat prin ochiurile năvodului?

– Exact, spuse Voliova. Pentru că năvodul se destrăma.

Khouri încuviință scurt.

– Inhibitorii au presărat prin galaxie mașini, concepute să detecteze apariția vieții și apoi s-o suprime. Mult timp s-a părut că ele au funcționat așa cum fusese planificat – de aceea galaxia nu clocotește acum de viață, deși toate precondițiile par favorabile. Clătină din cap. Eu știu realmente toate astea.

– Poate că tu le ştii, replică Pascale, dar în tot cazul eu vreau să aud ce ai de spus. Totul!

– Bine, bine. Khouri se foi în cuşeta pentru accelerație, încercând cu siguranță să procedeze ca Voliova în ultima oră: să evite presiunea asupra vânătăilor pe care le căpătase deja. Maşinile lor au servit perfect câteva sute de milioane de ani, apoi au apărut probleme. Au început să se defecteze şi n-au mai funcționat pe cât de eficient se intenționase. Au început să apară culturi inteligente care ar fi trebuit suprimate de la naştere.

Pe chipul lui Pascale se zărea o expresie care dovedea că tocmai făcuse o conexiune.

– Ca amarantinii...

– Exact! rosti Voliova. Amarantinii n-au fost singura cultură care s-a strecurat prin ochiurile năvodului, dar, din întâmplare, au fost în apropierea noastră în galaxie şi de aceea soarta lor a avut un asemenea... impact asupra noastră. Poate că un dispozitiv Inhibitor ar fi trebuit să supravegheze Resurgamul, însă el fie că n-a existat deloc, fie că a încetat să mai funcționeze cu mult înainte ca amarantinii să atingă inteligența. De aceea au creat o civilizație şi ulterior au dat naştere unei subspecii de călători stelari – totul fără să atragă atenția Inhibitorilor.

– Hoțul-Soarelui.

– Da. El i-a dus pe Surghiuniți în spațiul cosmic şi i-a modificat biologic şi mintal, până n-au mai avut în comun cu amarantinii care rămăseseră pe planetă decât strămoşii şi graiul. Şi, desigur, au explorat, extinzându-se în sistemul lor solar şi ulterior la periferiile lui.

– Unde au găsit... Pascale arătă cu bărbia spre imaginea lui Hades şi a lui Cerber. Asta! Asta vrei să spui?

Khouri aprobă tăcut, după care porni să explice restul; puținul care mai rămăsese de povestit.

Sylveste căzu şi căzu, iar în căderea lui abia dacă se sinchisi să observe trecerea timpului. În cele din urmă, ajunse într-un punct unde mai bine de două sute de kilometri de puț se ridicau deasupra

capului său; dedesubt mai rămăseseră doar câțiva kilometri. Lumini pâlpâitoare sclipeau sub tălpile lui, dispuse în configurații similare unor constelații și pentru o clipă se gândi că poate călătorise mult mai departe decât părea posibil și că luminile acelea erau de fapt stele și el se afla pe punctul de a părăsi complet Cerber. Gândul acela muri însă de îndată ce-i apăru în minte. Alinierea luminilor era puțin cam prea regulată, puțin prea deliberată; dovedea puțin prea evident un design rațional.

Ieși din puț în neant, tot așa cum, mult mai devreme, se întâmplase când ieșise din capul-de-pod. Și tot ca atunci, se pomeni căzând printr-un volum de spațiu uriaș și neocupat, însă incinta aceasta părea cu mult mai mare decât cea aflată imediat sub crustă. Niciun trunchi noduros de arbore nu se ridica de pe podeaua de cristal pentru a susține plafonul de deasupra sa și Sylveste se îndoia că dincolo de curba imediată a orizontului ar fi existat vreunul. Cu toate acestea, sub el era într-adevăr o podea și probabil că tavanul nu era susținut, ci înconjura întregul volum al lumii-din-interiorul-unei-lumi de dedesubt, suspendat doar prin absurda contrabalansare a propriei sale căderi gravitaționale spre interior sau prin altceva care depășea imaginația lui. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, el cobora acum spre podeaua stelată aflată la zeci de kilometri mai jos.

Nu fu greu să găsească costumul lui Sajaki. Propriul său costum încă funcțional făcu tot ce era necesar, fixându-se pe semnătura companionului său prăbușit (din care, așadar, trebuia să mai fi supraviețuit ceva) și direcționând apoi coborârea într-acolo, aducându-l la numai câteva zeci de metri de locul unde sfârșise Sajaki. Impactul triumvirului fusese violent; asta cel puțin era evident. Existau însă puține alte opțiuni în urma unei căderi necontrolate de la înălțimea de două sute de kilometri. Sajaki părea să se fi îngropat parțial în podeaua metalică, înainte de a fi suferit un ricoșeu care făcuse ca poziția lui finală să fie cu fața în jos.

Sylveste nu se așteptase să-l găsească viu, totuși contururile deformate ale costumului său continuau să fie șocante; părea

o păpușă din porțelan care fusese supusă teribilului acces de nervi al unui copil răutăcios. Costumul era spintecat, zgâriat și decolorat, avarii care se petrecuseră probabil în timpul bătăliei și al căderii ulterioare a lui Sajaki, pe care forța Coriolis îl lovise în mod repetat de pereții puțului.

Utilizând amplificarea propriului său costum, Sylveste îl întoarse pe spate. Știa că ce va vedea nu va fi plăcut, însă era ceva ce trebuia să îndure pentru a putea continua: închiderea unui capitol mintal. Rareori simțise altceva decât antipatie față de Sajaki, diminuată de un respect forțat pentru inteligența bărbatului și încăpățânarea pură și fermă cu care-l căutase pe Sylveste de-a lungul atâtor decenii. Nimic care să aducă măcar pe departe cu prietenia, ci doar aprecierea unui meșteșugar pentru un echipament ce-și făcuse treaba excepțional. Acela era Sajaki, gândi Sylveste: un instrument bine șlefuit, admirabil modelat pentru un scop, și numai unul.

Vizorul costumului era străbătut de o fisură de lățimea degetului mare. Ceva îl împinse pe Sylveste să înainteze și se aplecă până când propriul lui cap ajunse lângă cel al triumvirului mort.

– Îmi pare rău că a trebuit să se sfârșească așa, rosti el. Nu pot spune că am fost vreodată prieteni, Yuuji, dar cred că în cele din urmă am dorit ca și tu să vezi ce ne aștepta la fel de mult cum am dorit-o pentru mine însumi. Cred că ți-ar fi plăcut.

Apoi văzu că de fapt costumul era gol, că nu fusese niciodată altceva decât o simplă carcasă.

Iată ce știa Khouri.

La mii de ani după exilul lor din cultura amarantină principală, Surghiuniții ajunseseră la marginea sistemului solar. Progresul lor lent fusese în natura lucrurilor, deoarece nu existau doar limite tehnologice pe care ei să le depășească. Surghiuniții se luptaseră de asemenea cu constrângerile propriei lor psihologii, o barieră la fel de impenetrabilă.

La început continuaseră să păstreze instinctele de stol ale semenilor lor și evoluaseră într-o societate foarte dependentă de moduri vizuale de comunicare, organizată în colective mari,

în care individul avea mai puțină importanță decât întregul. Lipsit de stolul său, un amarantin trecea printr-un soi de psihoză, echivalentul unei privări senzoriale masive. Nici chiar grupările mici nu erau îndeajuns pentru a diminua teroarea respectivă, ceea ce însemna că societatea amarantină era foarte stabilă, durabilă împotriva comploturilor și a trădărilor interne. În același timp însă însemna că Surghiuniții erau, prin însăși izolarea lor, condamnați la un soi de nebunie.

Așa că o acceptaseră ca atare și lucraseră cu ea. Se transformaseră pe ei înșiși: sociopatie cultivată. În numai câteva sute de generații, Surghiuniții încetaseră complet să mai fie un stol și se schimbaseră în zeci de clade specializate, fiecare acordată la o tulpină specifică de nebunie. Sau ceea ce ar fi considerat nebunie cei rămași acasă...

Capacitatea de a funcționa în grupuri mai mici le îngăduise să exploreze dincolo de Resurgam, ieșind din spațiul imediat al comunicațiilor limitate de viteza luminii. Indivizii mai psihopați se îndepărtaseră și mai mult de soare, până găsiseră Hades și planeta bizară de pe orbita sa. La momentul acela Surghiuniții trecuseră prin aceleași dileme filozofice pe care Voliova și Pascale i le rezumaseră lui Khouri. Că galaxia ar fi trebuit să fi fost un loc mult mai animat decât era în realitate, dacă teoriile lor erau corecte – ceea ce, ca o consecință, nu era probabil cazul. Căutaseră pe frecvențele radio, optice, gravitaționale și neutrino vocile altor culturi, a altora ca ei, dar nu auziseră nimic. Unii mai aventuroși dintre ei – sau mai nebuni, în funcție de punctul de vedere al observatorului – părăsiseră chiar complet sistemul și nu găsiseră nimic important pentru a-i anunța pe cei de acasă: ici și colo câteva ruine (enigmatice) și un organism bizar ca un nămol, care sugera o sofisticare organizatorică, întâlnit pe o mână de planete acvatice, ca și cum ar fi fost plasat acolo.

Însă toate acestea trecuseră pe planul al doilea când găsiseră obiectul de pe orbita lui Hades.

Era, mai presus de orice îndoială, artificial. Fusese amplasat acolo de altă civilizație, cu nenumărate milioane de ani în trecut.

Părea să-i invite în mod activ să pătrundă în misterele sale. Așa că începuseră să-l exploreze.

Și atunci începuseră problemele lor.

– Era o mașină Inhibitoare, spuse Pascale. Asta găsiseră, așa-i?

– Aștepta acolo de milioane de ani, încuviință Khouri. Tot timpul cât ei evoluaseră din ceea ce noi am considera dinozauri sau păsări. Tot timpul pe care-l petrecuseră înaintând spre inteligență, învățând să utilizeze unelte, descoperind focul...

– Ea aștepta, repetă Voliova.

De acum display-ul tactic pulsase roșu de multe minute în spatele ei, indicând că naveta intrase în raza teoretică maximă de acțiune a armelor cu fascicul ale luminălucii. Distrugerea de la distanța aceea ar fi fost dificilă, dar nu imposibilă, și de asemenea n-ar fi fost rapidă. Femeia continuă:

– Aștepta să se apropie de ea ceva recognoscibil ca inteligent – moment în care n-ar fi lovit orbește, n-ar fi distrus, pentru că așa ceva i-ar fi anulat rostul. Dimpotrivă, ar fi încurajat inteligențele să intre, ca să afle cât mai multe despre ele. De unde au venit, ce tehnologii au, cum gândesc, cum cooperează și comunică...

– Să culeagă informații.

– Da. Glasul Voliovei era la fel de lugubru ca un clopot de înmormântare. Este răbdătoare, înțelegi? Dar mai devreme sau mai târziu sosește un moment când decide că a cules toate informațiile de care are nevoie. Și atunci – doar atunci – acționează.

Cele trei femei aveau acum un teren comun.

– De aceea au murit amarantinii, rosti Pascale pe un ton uimit. A acționat asupra soarelui lor, a intervenit și a declanșat ceva ca o vastă ejecție de masă coronală, suficientă pentru a nimici orice formă de viață de pe fața Resurgamului și a cauza o perioadă de bombardamente cometare care a durat sute de mii de ani.

– În mod obișnuit, zise Voliova, Inhibitorii n-ar fi recurs la asemenea măsuri drastice, dar în cazul acesta lucrurile avansaseră prea mult pentru altceva. Și, desigur, nici acțiunea aceea nu era suficientă,

pentru că Surghiuniții erau deja născuți în spațiul cosmic. Ei trebuiau vânați; dacă era necesar, chiar la zeci de ani-lumină.

Senzorii fuzelajului piuiră din nou, anunțând o scanare radar directă. La scurt timp urmă alt piuit, dovadă că nava urmăritoare își îngusta focalizarea.

– Mașina Inhibitoare de pe orbita lui Hades trebuie să fi alertat și altele, din alte locuri, rosti Khouri străduindu-se să ignore profețiile mecanice ale distrugerii iminente. Le-a transmis informațiile pe care le colectase și le-a avertizat să-i caute pe Surghiuniți.

– Nu se poate ca ele să fi stat pur și simplu locului, așteptând apariția Surghiuniților, zise Voliova. Mașinile trebuie să fi trecut de la pasivitate la ceva mai activ – de exemplu, replicarea de mașini-vânători, programate cu șabloane ale Surghiuniților. Indiferent în ce direcție s-ar fi întors Surghiuniții să fugă, lumina i-ar fi întrecut de fiecare dată și sistemele Inhibitorilor ar fi fost mereu cu un pas înainte, alertate și așteptând.

– Deci n-ar fi avut nicio șansă.

– Nu se poate totuși să fi fost o extincție instantanee, spuse Pascale. Surghiuniții au avut timp să revină pe Resurgam, au avut timp să conserve ce au putut din cultura străveche. Chiar dacă știau că erau vânați și că soarele se găsea pe punctul de a le distruge planeta natală.

– Poate că a durat zece ani sau poate că a durat un secol. După felul cum vorbea, era clar că pentru Voliova detaliile acelea nu contau prea mult. Tot ce știm este că unii au izbutit să ajungă mai departe decât alții.

– Dar n-a supraviețuit niciunul, spuse Pascale. Nu?

– Unii au supraviețuit, răspunse Khouri. Ca să zic așa...

Înapoia Voliovei, display-ul tactic începu să zbiere.

37

Interiorul lui Cerber, 2567

Cochilia finală era goală.

Sylveste avusese nevoie de trei zile ca să ajungă la ea, a doua zi după ce lăsase costumul fără corp al lui Sajaki pe podeaua celei de-a treia cochilii, la mai bine de cinci sute de kilometri deasupra lui acum. Știa că ar fi înnebunit încetișor dacă s-ar fi oprit pentru a reflecta la distanțele acelea, așa că le izolă de gândurile lui. Simpla prezență într-un mediu complet străin era îndeajuns de tulburătoare; bărbatul nu dorea să-și sporească teama cu o doză suplimentară de claustrofobie. Cu toate acestea, carantina lui nu era completă, așa că îndărătul fiecărui gând exista un fundal sâcâitor de frică strivitoare, ideea că în orice clipa vreuna dintre acțiunile lui va cauza transformarea catastrofică a echilibrului delicat din locul acesta, prăbușind plafonul vast și imposibil.

Cu fiecare strat spre interior, el părea să treacă printr-o etapă subtil diferită de metodologie constructoare amarantină. Și de istorie, presupuse Sylveste, totuși nimic nu era chiar așa simplu. Nivelurile nu păreau să devină sistematic mai mult sau mai puțin avansate, pe măsură ce pătrundea mai adânc, ci mai degrabă să demonstreze filozofii diferite, abordări diferite. Se părea că primul

amarantin care sosise aici găsise ceva (Sylveste nici măcar nu începuse să ghicească ce anume) și hotărâse să-l înglobeze într-o cochilie artificială, blindată și capabilă de autoapărare. Apoi trebuie să fi sosit alt grup, care decisese s-o înglobeze și pe aceasta, crezând poate că fortificările sale erau mai sigure. Ultimul dintre grupurile acelea consecutive dusese procesul cu un pas logic mai departe, camuflând fortificările ca să nu pară deloc artificiale. Era imposibil de spus pe ce scară temporală se derulase stratificarea aceea, așa că bărbatul evită deliberat să se gândească la ea. Poate că straturile diferite fuseseră construite aproape simultan sau poate că procesul se desfășurase în miile de ani dintre plecarea Hoțului-Soarelui cu Surghiuniții și revenirea lui ca divinitate.

Bineînțeles, Sylveste nu fusese nici pe departe liniștit de ceea ce găsise în costumul lui Sajaki.

– El n-a fost niciodată acolo, rosti Calvin completându-i gândurile. Tot timpul cât ai crezut că era în costum, el nu era de fapt acolo. Costumul a fost mereu gol. Nu-i de mirare că nu ți-a îngăduit niciodată să te apropii.

– Ticălosul naibii!

– Exact! Însă de fapt nu Sajaki a fost un ticălos dat naibii, este?

Sylveste încerca disperat să găsească altă modalitate de a explica paradoxul acesta, dar eșua la fiecare tentativă.

– Dar dacă nu Sajaki...

Amuți, amintindu-și că nu-l văzuse pe triumvir în persoană înainte să fi părăsit nava. Sajaki îl apelase din infirmerie, însă nu avea niciun motiv să creadă că fusese realmente Ultranautul.

– Uite care-i treaba, cineva a pilotat costumul acela până s-a prăbușit.

Calvin recurgea la trucul lui favorit de a suna absurd de calm, în ciuda situației. Îi lipsea totuși bravura obișnuită.

– Aș zice, continuă el, că există un singur suspect logic.

– Hoțul-Soarelui. Sylveste pronunță numele cu titlu experimental, testând repulsia ideii. Era pe atât de amară pe cât își imaginase. El a fost, nu-i așa? Khouri a avut dreptate de la bun început.

– Aș zice că în acest moment, am fi incredibil de stupizi să respingem ipoteza asta. Vrei să continui?

– Nu, spuse Sylveste. Nu deocamdată. Lasă-mă puțin să examinez lucrurile, după care îți poți dezlănțui toată înțelepciunea pioasă asupra mea, după cum crezi de cuviință.

– Ce mai este de examinat?

– Aș fi crezut că este evident. Dacă să mai continuăm sau nu.

Decizia nu fusese una dintre cele simple din viața sa. Acum știa că fusese manipulat, în totalitate sau parțial. Cât de profundă fusese manipularea aceea? Se extinsese până la puterile lui de a raționa? Procesele de gândire îi fuseseră îndreptate spre acest final în cea mai mare parte a vieții sale, de când revenise de la Lințoliul lui Lascaille? Oare de fapt el murise acolo și revenise la Yellowstone ca un soi de automat, acționând și simțindu-se ca vechiul lui sine, dar fiind în realitate direcționat spre un unic obiectiv, care se afla acum pe punctul de a fi atins? Și oare, cu toată onestitatea, mai conta?

La urma urmelor, indiferent cum ar fi văzut lucrurile, indiferent cât de contrafăcute ar fi fost sentimentele, indiferent cât de irațională ar fi fost logica, acesta era locul unde dorise întotdeauna să ajungă.

Nu se putea întoarce; nu încă.

Nu până nu afla.

– *Svinoi*, porc de câine, zise Voliova.

Prima salvă de graser lovise botul navetei la treizeci de secunde după ce sirena de atac tactic începuse să urle; timp abia suficient să proiecteze un nor de pleavă de ablație, concepută să disipeze energiile inițiale ale fotonilor de raze gama care soseau. Cu o clipă înainte ca ferestrele punții de zbor să se opacizeze, Voliova zărise un fulger argintiu, când blindajul de sacrificiu al carcasei dispăruse într-un suspin de ioni metalici excitați. Șocul structural străbătuse nava ca o detonare submarină. Și mai multe sirene se alăturaseră

recviemului, iar o suprafață vastă a display-ului tactic comutase pe modul ofensiv, afișând datele de statut al armelor.

Inutile, toate erau inutile. Defensivele *Melancoliei* aveau pur și simplu o scară prea mică, cu rază prea redusă de acțiune, ca să aibă vreo șansă împotriva megatonelor luminălucii urmăritoare. Deloc surprinzător: unele dintre tunurile *Nostalgiei* erau mai mari decât naveta în sine, iar pe acelea probabil că nici nu se obosise să le desfășoare deocamdată.

Cerber era o imensitate cenușie care acoperea o treime de cer din perspectiva navetei. De acum ar fi trebuit să decelereze, totuși iroseau secunde prețioase în care erau prăjite. Chiar dacă ar fi respins atacul, ar fi trebuit să zboare inconfortabil de rapid...

Și mai mult din carcasă se vaporiză.

Femeia lăsă degetele să vorbească, tastând un șablon de eschivă programat, care avea să le scoată fără doar și poate din focalizarea imediată a asaltului graserului. Unicul necaz era că depindea de accelerație susținută la 10 *g*.

Ea execută manevra și-și pierdu aproape imediat cunoștința.

Sala era cavă, dar nu goală.

Sylveste aprecie că avea diametrul de trei sute de kilometri, deși era doar o supoziție, deoarece radarul costumului refuza încăpățânat să ofere o un rezultat consecvent, indiferent câte măsurători îi ceruse să facă. În mod cert, ceea ce se găsea în mijlocul sălii îi cauza dificultăți costumului. Sylveste putea înțelege asta. Obiectul îi cauza și lui dificultăți, deși poate nu în același fel. Lui îi declanșa o migrenă.

De fapt, erau două obiecte și nu știa sigur care dintre ele era mai straniu. Se mișcau sau cel puțin unul se mișca, fixat pe orbită în jurul celuilalt. Cel care se mișca semăna cu o nestemată, însă era o nestemată atât de complicată și atât de constant în flux, încât era imposibil să-i descrie forma sau măcar culoarea și strălucirea de la o clipă la alta. Știa doar că era mare – părea să aibă diametrul de zeci de kilometri –, dar, o dată în plus, când îi ceru costumului s-o confirme, acesta nu izbuti să-i ofere un răspuns coerent. I-ar fi

putut cere la fel de bine să comenteze subtextul unui haiku cu formă liberă.

Sylveste încercă să-l mărească utilizând capacitatea de zoom a ochilor săi, dar obiectul părea să sfideze mărirea, ba dimpotrivă, se micşora când îl examina sub amplificare. Ceva incredibil de straniu se petrecea în continuumul spaţio-temporal din vecinătatea nestematei aceleia.

Încercă apoi să înregistreze un instantaneu, utilizând funcţia ochilor de captură a imaginilor, dar şi aceasta eşuă, iar imaginea obţinută era în mod paradoxal mai înceţoşată decât ceea ce vedea el în realitate, ca şi cum obiectul s-ar fi schimbat mai rapid pe scări temporale mici – mai amănunţit – decât pe scări temporale de ordinul secundelor sau mai mari. Încercă să păstreze conceptul acesta în minte şi pentru o clipă crezu că era posibil să fi reuşit, însă iluzia înţelegerii se dovedi efemeră.

Iar celălalt obiect...

Celălalt obiect, obiectul staţionar... acela era şi mai rău, dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

Părea o spintecătură în realitate, o breşă căscată din care erupea lumină albă provenită din gura infinitului. Lumina era intensă, mai intensă şi mai pură decât oricare alta pe care o cunoscuse sau visase el vreodată – ca lumina despre care cei ajunşi în pragul morţii spuneau că-i chema spre viaţa de apoi. Şi Sylveste simţea că lumina aceasta îl chema. Era atât de intensă, încât ar fi trebuit să-l fi orbit, dar cu cât privea mai mult în adâncurile ei strălucitoare, cu atât mai puţin orbitoare părea şi cu atât mai mult devenea doar o albeaţă senină şi fără sfârşit.

Lumina se refracta prin nestemata rotitoare, proiectând zone de iluminare multicoloră, constant mişcătoare, pe pereţii sălii. Erau minunate, intense şi în permanentă schimbare, ademenitoare.

– În momentul acesta, rosti Calvin, cred că s-ar cuveni puţină umilinţă. Eşti impresionat, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

Dacă vorbise, nu-şi auzise propriile cuvinte. Calvin însă păru să înţeleagă.

– Și asta-i îndeajuns, nu? Vreau să spun că acum știi ce au trebuit ei să ascundă de noi. Ceva atât de straniu... Numai Dumnezeu poate ști ce este...

– Poate că tocmai asta este. Dumnezeu.

– Privind în lumina asta, aproape că te cred.

– Ai simțit și tu... asta spui?

– Nu sunt sigur ce simt. Nu sunt sigur nici dacă-mi place.

– Crezi că ei au făcut-o, întrebă Sylveste, sau că doar au descoperit-o?

– Este pentru prima dată că-mi ceri o părere. Calvin păru să reflecteze, dar răspunsul lui nu fu defel surprinzător. Nu ei au făcut asta, Dan. Amarantinii au fost inteligenți – poate chiar mai inteligenți decât noi –, dar n-au fost niciodată zei.

– Atunci a făcut-o altcineva.

– Cineva pe care sper să nu-l întâlnim niciodată.

– Atunci, ține-te bine, fiindcă din câte știu o vom face!

Lipsit de greutate, acționă jeturile și direcționă costumul, îndreptându-l către nestemata dansatoare și sursa luminii arzător de frumoasă.

Când își recăpătă cunoștința, Voliova auzi sunetul sirenei de avertizare a radarului, ceea ce însemna că *Nostalgia* se pregătea să ochească din nou cu graserele. Operațiunea n-ar fi durat mai mult de câteva secunde, chiar ținând seama de manevrele lor de eschivare prin mișcări aleatorii. Femeia privi indicatorul de statut al carcasei și văzu că le mai rămăseseră doar câțiva milimetri de metal de sacrificiu, proiectoarele de pleavă erau goale și – realist – puteau să mai reziste doar la una sau două salve de graser.

– Mai existăm? întrebă Khouri, părând uluită că era măcar în stare să formuleze întrebarea.

Încă o lovitură și carcasa avea să înceapă degazarea într-o duzină de locuri, dacă nu se vaporiza spontan. Era în mod notabil mai fierbinte acum. Căldura puternică a primelor baleieri fusese

disipată eficient, însă ultima nu fusese parată la fel de ușor și energiile ei de încălzire letală se infiltraseră spre interior.

– Mergeți în camera-păianjen! strigă Voliova, reducând pentru moment accelerația, ca să permită deplasarea prin navetă. Izolația vă va permite să mai rezistați la câteva lovituri!

– Nu! strigă Khouri la rândul ei. Nu putem! Cel puțin aici avem o șansă!

– Are dreptate, spuse Pascale.

– Aceeași șansă o veți avea și în camera-păianjen, zise Voliova. Ba chiar mai bună, de fapt. În primul rând, este o țintă mai mică. Bănuiesc că nava își va direcționa armele preferențial asupra navetei sau poate că nici măcar nu-și va da seama că păianjenul nostru nu-i o sfărâmătură.

– Și tu ce-o să faci?

Voliova se înfurie acum.

– Khouri, crezi că sunt genul care să se angajeze în acțiuni eroice? O să vin și eu, cu sau fără voi. Dar mai întâi să programez în navetă un șablon de zbor... sau poate crezi că poți face tu asta?

Khouri ezită, ca și cum ideea aceea n-ar fi fost chiar complet absurdă. Apoi își desfăcu centurile de siguranță, arătă cu degetul mare spre Pascale și porni rapid, de parcă viața i-ar fi depins de drumul acela.

Ceea ce, rațional vorbind, probabil că era adevărat.

Voliova făcu ceea ce promisese că va face, introducând șablonul de eschivă cel mai înfricoșător pe care și-l putuse imagina, unul la care nu era nici măcar sigură că ea sau tovarășele ei ar fi fost capabile să-i supraviețuiască, cu vârfuri de accelerație ce depășeau 15 *g* timp de secunde întregi. Dar chiar mai conta acum? Cumva, ideea de a muri lipsită deja de cunoștință, în toropeala caldă și umedă a leșinului indus de apăsarea gravitațională, era preferabilă arderii de vie, în vid, în pârjolul invizibil al razelor gamma.

Înhăță casca pe care o purtase când se îmbarcase în navetă și se pregăti să se alăture celorlalte, începând mintal numărătoarea inversă până la inițierea șablonului de eschivă.

Khouri se afla la jumătatea distanței până la camera-păianjen când simți valul de căldură plesnind-o în față, urmat de zgomotul oribil al carcasei care-și emitea ultimul spectru. Iluminatul din cală dispăruse când rețeaua energetică a *Melancoliei* colapsase sub violența atacului, totuși interiorul camerei-păianjen continua să fie luminos, iar neplauzibilul ei decor plușat era vizibil prin ferestrele pentru observare.

– Intră! zbieră ea spre Pascale și, cu toate că vacarmul spasmelor de moarte ale navetei era asurzitor, aidoma unui concert cântat pe deșeuri metalice, soția lui Sylveste o auzi și intră în camera-păianjen, exact în clipa în care o undă de șoc gigantică se propagă prin carcasă (sau ceea ce mai rămăsese din ea) și camera-păianjen se smulse din ancorările în care fusese fixată de servitorii Voliovei.

Se auzi un zbieret teribil de aer care scăpa spre exterior altundeva în navetă și, brusc, Khouri se simți trasă de curent, care-i împiedica înaintarea. Camera-păianjen se răsuci și se întoarse, agitându-și haotic, aleatoriu, picioarele. O zări pe Pascale în fereastra pentru observare, însă ea nu putea face nimic care s-o ajute, deoarece înțelegea comenzile de acolo chiar mai puțin decât Khouri.

Privi înapoi, sperând și rugându-se s-o vadă pe Voliova acolo, urmându-le, fiindcă ea știa ce trebuia făcut, însă nu văzu decât coridorul de acces pustiu și auzi horcăitul sinistru al aerului care evada din navetă.

– Ilia...

Idioata făcuse exact lucrul de care se temuseră ele: rămăsese în urmă, deși negase asta.

În puțina lumină rămasă, Khouri văzu cum carcasa vibra ca un diapazon. Iar apoi, brusc, uraganul care o trăgea în direcția opusă camerei-păianjen își pierdu forța, contracarat de o decompresie la fel de violentă în cealaltă parte a compartimentului călei. Femeia privi într-acolo cu ochii deja încețoșați sub izbitura gerului, apoi căzu către breșa unde cu numai o secundă mai devreme fusese metal...

– Unde dra...

Dar aproape imediat ce deschise gura, Khouri ştiu unde se afla – în interiorul camerei-păianjen. Nu putea să confunde locul; în niciun caz după atâta timp cât petrecuse în interiorul ei. Şi se simţea confortabil, era cald, adăpost şi linişte, la un univers depărtare de locul unde fusese ea până în punctul din care nu-şi mai putea aminti absolut nimic. Mâinile o dureau, ba o dureau chiar foarte tare, însă în rest se simţea mai bine decât îşi imagina că avea dreptul să se simtă; mai ales când ultima ei amintire fusese căderea spre vidul cosmic din pântecul unei navete muribunde...

– Am reuşit, rosti Pascale, deşi ceva din glasul ei nu suna nici pe departe triumfător. Nu încerca să te mişti, nu încă – ţi-ai ars mâinile destul de rău.

– Le-am ars? Khouri zăcea pe una dintre sofalele de catifea care se întindeau în lungul pereţilor camerei, cu capul sprijinit de braţul curb din alamă capitonată. Ce s-a-ntâmplat?

– Te-ai izbit de camera-păianjen; curentul te-a tras spre ea. Nu ştiu cum, dar ai izbutit să te caţări pe exteriorul ei până la sas. Ai respirat în vid cel puţin cinci–şase secunde. Metalul s-a răcit atât de rapid, încât ai suferit arsuri când l-ai atins cu palmele.

– Nu-mi mai amintesc absolut nimic.

Era însă suficient să privească dovezile de pe palmele ei ca să ştie că era adevărat.

– Ţi-ai pierdut cunoştinţa imediat cum ai ajuns la bord. Te înţeleg.

Vocea lui Pascale continua să aibă tonul acela complet nesărbătoresc, de parcă tot ce făcuse Khouri fusese inutil. Şi Khouri se gândi că avea, probabil, dreptate. Lucrul cel mai bun care li se putea întâmpla era să găsească o modalitate de a asoliza cu camera-păianjen pe Cerber, după care să vadă cât timp îşi puteau încerca şansele împotriva defensivelor crustale. Avea să fie interesant, dacă nu altceva. Iar dacă nu avea să se întâmple nimic în direcţia aceea, bănuia, va urma o lentă aşteptare, fie până le găsea luminăluca şi le recupera, fie până mureau de frig sau asfixiate, când li se terminau rezervele. Îşi scotoci memoria, străduindu-se să-şi amintească

ce spusese Voliova despre durata de supraviețuire autonomă a camerei-păianjen.

– Ilia...

– N-a reușit să ajungă, zise Pascale. A murit. Am văzut cu ochii mei. În clipa în care tu ai ajuns la bord, naveta a explodat.

– Crezi că Voliova a procedat așa în mod deliberat, pentru ca noi cel puțin să avem o șansă? Ca să fim confundate cu o sfărâmătură, așa cum a zis?

– Dacă așa stau lucrurile, atunci presupun că-i suntem datoare cu mulțumiri.

Khouri își scoase jacheta, apoi cămașa, îmbrăcă jacheta și sfâșie cămașa în fâșii înguste cu care își bandajă palmele înnegrite și bășicate. O dureau îngrozitor, totuși nu era mai rău decât genul de dureri pe care le cunoscuse în timpul instrucțiilor, cauzate de arsurile provocate de frânghii sau de căratul echipamentelor grele de artilerie. Scrâșni din dinți și, cu toate că recunoscu existența durerii, o împinse undeva înapoia grijilor ei imediate.

Care, acum când trebuia să se concentreze asupra lor, făceau și mai ispititoare ideea afundării în durere. Dar i se împotrivi. Trebuia cel puțin să ia cunoștință de situația în care se găsea, chiar dacă nu putea face nimic evident în privința ei. Trebuia să știe cum se va întâmpla, pentru că avea să se întâmple cu siguranță.

– Vom muri, nu-i așa?

Pascale încuviință din cap.

– Dar nu așa cum crezi tu – sunt gata să pun prinsoare în privința asta.

– Vrei să zici că nu coborâm pe Cerber?

– Nu, nici dacă am ști cum să manevrăm chestia asta. Nu-l vom lovi și cred că viteza noastră este prea mare ca să ne stabilim pe o orbită în jurul lui.

Acum, după ce Pascale îi atrăsese atenția, Khouri văzu că emisfera lui Cerber care se vedea prin ferestrele pentru observare era mai îndepărtată decât fusese înaintea atacului asupra navetei. Probabil că goniseră pe lângă planetă cu o viteză de sute de

kilometri pe secundă, care nu fusese negată de șablonul de apropiere a navetei.

– Ce se va întâmpla atunci?

– Este doar o presupunere, răspunse Pascale, dar cred că suntem în cădere spre Hades. Arătă cu bărbia spre fereastra frontală pentru observare, spre gămălia de ac de lumină roșie din fața lor. Pare să fie aproximativ în direcția cuvenită, nu-i așa?

Lui Khouri nu trebuia să i se spună că Hades era o stea neutronică, tot așa cum nu trebuia să i se spună că nu exista o joncțiune sigură cu un asemenea corp cosmic. Fie te ținei cât mai departe de el, fie mureai; acelea erau regulile și în univers nu exista nicio forță capabilă să le nege. Gravitația domnea și gravitația nu ținea seama de circumstanțe sau de incorectitudinea situațiilor, și nici nu asculta petiții din ceasul al doisprezecelea după care să-și anuleze fără chef legile. Gravitația strivea, iar în apropiere de suprafața unei stele neutronice gravitația strivea complet, până ce diamantul curgea ca apa, până ce munții colapsau la o milionime din înălțimea lor. Nu era nici măcar necesar să te apropii foarte mult ca să suferi de pe urma forțelor acelea strivitoare.

Câteva sute de mii de kilometri chiar ar fi fost mai mult decât suficiente.

– Da, zise Khouri. Cred că ai dreptate. Și nu-i bine.

– Nu, aprobă Pascale. Mi-am închipuit și eu că nu-i bine.

38

Interiorul lui Cerber, 2567

Sylveste se gândi la ea ca fiind camera miracolelor.

Părea un nume potrivit: el se afla aici de numai o oră (era o presupunere, pentru că încetase de mult să mai acorde atenție timpului) și în perioada aceea nu văzuse nimic care să fi fost mai puțin decât miraculos sau pentru care termenul în sine să nu pară complet insuficient. Cumva bărbatul știa că o existență umană n-ar fi fost de ajuns pentru a cuprinde măcar o fracțiune din ce conținea locul acesta; din ce era el. Mai simțise așa și în alte rânduri, când întrezărise viziunile unor cunoștințe cu potențial uriaș, care nu fuseseră deocamdată învățate, nici codificate și modelate în teorii. Știa însă că ocaziile acelea anterioare fuseseră prefigurări palide a ceea ce simțea acum.

Putea să petreacă aici doar câteva ore, fiindcă apoi orice șansă de întoarcere i-ar fi fost spulberată. Ce ar fi putut face în niște ore? Foarte puține, din punct de vedere rațional, totuși dispunea de sistemele de înregistrare ale costumului și de propriii lui ochi și știa că trebuia să încerce. Istoria nu l-ar fi iertat, dacă n-ar fi făcut minimumul acesta. Mai important încă, el însuși nu s-ar fi iertat niciodată.

Își dirijă costumul spre centrul sălii, spre cele două obiecte care-l fascinau: spintecătura de lumină transcendentă și obiectul-nestemată care se rotea în jurul ei. Pe măsură ce se apropia, pereții sălii începură să se miște, ca și cum el ar fi fost atras în cadrul rotativ al obiectelor, ca și cum spațiul în sine ar fi fost atras într-un vârtej, ca și cum natura spațiului ar fi fost în flux. Costumul îi spunea chiar asta, ciripind cu analize detaliate despre felul cum se modifica substratul, cu indicii cuantici ticăind spre tărâmuri noi și neexplorate. Sylveste își aminti ceva similar pe drumul de intrare în Lințoliul lui Lascaille. Ca și atunci, el se simțea destul de normal, de parcă întreaga făptură i-ar fi fost pe cale de a fi transcrisă, transliterată, cu cât se apropia mai mult de nestemată și de partenera ei radiantă.

Avu nevoie de ore să ajungă acolo și începu să se îndoiască de acuratețea estimării sale inițiale asupra diametrului sălii. Dar, inexorabil, viteza aparentă de rotație a nestematei se micșoră spre zero, până când pereții sălii se roteau amețitor. Știu atunci că trebuia să fie aproape, deși nestemata nu părea mult mai mare decât atunci când o văzuse prima dată. Continua totuși să se miște constant, reamintindu-i de caleidoscopul unui copil; configurațiile simetrice și mereu schimbătoare erau relevate de sclipiri colorate de lumină, însă extinse la trei (și posibil mai multe) dimensiuni. Ocazional, obiectul extindea turle sau tije, care se întindeau amenințător spre el, făcându-l să tresară, dar își menținu hotărârea, ba chiar își îngădui să plutească mai aproape în momentele când obiectul părea să comute într-o fază de transformare de nivel relativ redus. Sylveste simți că supraviețuirea lui nu depindea de urmărirea cu atenție a afișajelor costumului. El depășise asemenea lucruri simple.

– Ce crezi că este? întrebă Calvin, cu glas atât de scăzut, încât aproape se contopi cu gândurile lui Sylveste, aproape deveni unul dintre gândurile sale.

– Sperasem că vei avea tu niște sugestii.

– Regret, sunt lipsit de idei zguduitoare. Am avut prea multe pentru o singură existență.

Voliova plutea prin spațiu.

Nu murise când *Melancolia* explodase, deși nu reușise să ajungă la timp la camera-păianjen. Izbutise să-și pună casca exact înainte ca blindajul carcasei să dispară ca șoapta aripilor unei molii lângă flacăra unei lumânări. Îndepărtându-se de epavă, ea nu fusese țintită de *Nostalgia*, care o ignorase la fel cum ignorase și camera-păianjen.

Ea nu putea muri pur și simplu. În mod clar, nu era stilul ei. Și cu toate că știa că șansele ei de supraviețuire erau neglijabile din punct de vedere statistic și că ceea ce făcea era lipsit de orice logică, trebuia să prelungească orele care-i mai rămâneseră. Își scană rezervele de aer și energie și văzu că nu erau bune, nu erau deloc bune. Îmbrăcase costumul în pripă, gândindu-se că nu va avea nevoie de el decât pentru a traversa hangarul ca să ajungă la navetă. Nu avusese nici măcar prezența de spirit de a-l cupla la unul dintre modulele de reîncărcare de la bordul navetei în timpul zborului, ceea ce i-ar fi asigurat măcar câteva zile, în loc de fracțiunea de zi care o aștepta. Și cu toate acestea, în mod bizar, Voliova nu luă măsuri să pună capăt imediat situației. Știa că putea prelungi rezervele dacă ar fi dormit atunci când starea de conștiență nu era necesară (presupunând, desigur, că ar mai fi avut vreodată nevoie de ea).

Așa că-și programă costumul să plutească în derivă, cerându-i s-o alerteze numai dacă se întâmpla ceva interesant sau, mai probabil, amenințător. Iar acum, deoarece se trezise, era evident că se întâmplase ceva.

Întrebă costumul despre ce era vorba.

Costumul îi spuse.

– Rahat! zise Ilia Voliova.

Radarul *Nostalgiei* tocmai baleiase peste ea; același radar care fusese utilizat împotriva navetei înainte de a trage cu arma cu raze gamma. Și o făcuse cu o intensitate care sugera că luminăluca se găsea în imediata ei vecinătate, la numai câteva zeci de mii de kilometri depărtare – practic o aruncătură de băț pentru detectarea unei ținte atât de mari, de lipsite de apărare, statice și vizibile ca Voliova.

Femeia speră ca nava să aibă decența s-o lichideze cu ceva rapid. La urma urmelor, exista o probabilitate foarte însemnată ca orice ar fi ales să folosească împotriva ei să fie un sistem care fusese conceput chiar de Voliova.

Nu pentru prima dată, își blestemă ingeniozitatea.

Activă suprapunerea binoculară a costumului și începu să baleieze zona din câmpul stelar dinspre care fusese proiectat radarul de ochire. La început văzu doar beznă și stele... apoi nava, micuță ca o brichetă de cărbune, dar apropiindu-se cu fiecare secundă.

– Nu este amarantină, așa-i? În privința asta suntem de acord.

– La nestemată te referi?

– Indiferent ce o fi. Și nu cred că ei sunt responsabili pentru lumină, indiferent ce o fi ea.

– Nu, nici ea n-a fost creația lor. Sylveste înțelese acum că era profund recunoscător pentru prezența lui Calvin, oricât de iluzorie ar fi fost, chiar dacă nu era decât o simplă amăgire. Orice ar fi obiectele astea – oricare ar fi relația lor reciprocă –, amarantinii le-au găsit pur și simplu.

– Cred că ai dreptate.

– Poate că ei nici măcar n-au înțeles ce au găsit... oricum, nu în mod corect. Însă dintr-un motiv sau altul, au trebuit să le închidă, să le ascundă de restul universului.

– Din invidie?

– Poate că da, deși asta n-ar explica avertismentele pe care le-am primit când am venit încoace. Poate că le-au închis aici ca o favoare făcută restului Creației, fiindcă nu le puteau distruge sau muta.

– Cel care le-a amplasat inițial aici, gândi Sylveste, pe orbita unei stele neutronice, trebuie s-o fi făcut în ideea că vor atrage atenția. Nu crezi asta?

– Ca o momeală?

– Stelele neutronice sunt destul de comune, totuși continuă să fie exotice, mai ales din punctul de vedere al unei culturi care abia

a dobândit capacitatea zborului stelar. Era garantat că amarantinii vor fi atrași aici, pur și simplu împinși de curiozitate.

– Ei n-au fost ultimii, așa-i?

– Nu cred că au fost ultimii. Sylveste inspiră adânc. Crezi că ar trebui să ne întoarcem cât o mai putem face?

– Răspunsul rațional este „da". Îți ajunge?

Continuară să înainteze.

– Du-ne mai întâi spre lumină, zise Calvin după câteva minute. Vreau s-o văd mai de aproape. Pare – știu că va suna prosteşte, dar asta-i realitatea – cumva mai stranie decât celălalt obiect. Dacă ar fi să aleg un obiect pentru vederea căruia aș fi dispus să mor, cred că este lumina aceea.

– Așa simt și eu, încuviință Sylveste.

Făcea deja ceea ce sugerase Calvin, ca și cum intenția ar fi provenit din propriul lui liber-arbitru. Spusele simului fuseseră corecte; stranietatea luminii era mai intensă, mai profundă, mai veche. Nu izbutise să transpună senzațiile respective în cuvinte și, de fapt, nici să le identifice în mod corect, dar acum ele fuseseră rostite și păreau juste. Lumina era locul spre care să se îndrepte.

Avea o textură argintie; era o spintecătură rombică în țesătura realității, simultan intensă și calmă. Pe măsură ce se apropie de ea, nestemata de pe orbită (staționară acum, în acest cadru de referință) părea să se micșoreze. Strălucirea pastelat-perlată înconjura costumul. Bărbatul simțea că lumina ar fi trebuit să-i rănească ochii, dar nu percepea decât o senzație de căldură și un fel de cunoaștere care sporea lent. Treptat, pierdu din vedere restul sălii și nestemata, până când păru să-l învăluie într-un viscol de argint și alb. Nu simțea niciun pericol, nicio amenințare; doar resemnare... și era o resemnare fericită, care clocotea de imanență. Foarte încet, ca prin farmec, costumul în sine părea să devină transparent, iar luminozitatea argintie răbufni prin el, până atinse pielea lui Sylveste, după care continuă, pătrunzându-i în carne și oase.

Nu era tocmai ceea ce așteptase.

După aceea, când Sylveste își recăpătă cunoștința (sau coborî spre ea, deoarece se părea că în hiatul acela se aflase undeva deasupra), există doar înțelegere.

El se afla din nou în sală, la distanță de lumina albă, dar în interiorul orbitei nestematei rotitoare.

Și știa.

– Ei bine, rosti Calvin și glasul îi fu neașteptat și nelalocul lui ca semnalul unei trompete în liniștea senină care urmă, asta a fost o călătorie dată naibii, nu crezi?

– Tu ai... perceput totul?

– Hai să mă exprim altfel. A fost lucrul cel mai straniu și al dracului pe care l-am perceput vreodată. Ți-am răspuns în felul ăsta?

Da, îi răspunsese. Nu era nevoie să mai insiste cu întrebări; nu era nevoie să se mai convingă că și Calvin împărtășise tot ce simțise el sau că pentru un moment gândurile lor – și nu numai – se lichefiaseră și curseseră indivizibil, alături de un trilion de alte gânduri. Și că el înțelegea perfect ce se întâmplase, fiindcă în clipa înțelepciunii împărtășite, i se răspunsese la toate întrebările.

– Am fost citiți, așa-i? Lumina este un dispozitiv de scanare, o mașină care recuperează informații.

Cuvintele sunau perfect rezonabil înainte de a le rosti, dar prin articularea lor Sylveste simțea că se exprimă necorespunzător, depreciind obiectul la care se referise prin simplitatea grosolană a limbajului. În ciuda tuturor înțelegerilor pe care le simțise în locul acela, vocabularul nu-i fusese lărgit îndeajuns ca să le cuprindă. Și chiar acum ele păreau să pălească, tot așa cum calitățile magice ale unui vis par să se veștejească în primele secunde de după trezire. El însă trebuise să le rostească, cel puțin să cristalizeze ceea ce simțise, să fie măcar înregistrate pentru posteritate de memoria costumului.

– Cred că pentru o clipă am fost transformați în informație și că în clipa aceea am fost conectați la toate informațiile știute vreodată, la toate gândurile gândite vreodată sau cel puțin capturate de lumină.

– Așa am simțit și eu, spuse Calvin.

Sylveste se întrebă dacă simularea de nivel-beta împărtășea amnezia crescătoare pe care o simțea el, destrămarea lentă a cunoașterii.

– Am fost în Hades, nu-i așa? Sylveste își simți gândurile poticnindu-se înaintea porții exprimării, disperate să fie vocalizate înainte de a se evapora. Obiectul acela nu este câtuși de puțin o stea neutronică. Poate că a fost, cândva, dar acum nu mai este. A fost transformată, preschimbată într-un...

– Computer, încheie Calvin fraza pentru el. Asta este Hades. Un computer construit din materie nucleară – masa unei stele dedicată procesării informațiilor, stocării lor. Iar lumina este o apertură în ea, o cale de pătrundere în matricea computațională. Cred că pentru o secundă noi am fost realmente în ea.

Totul era însă mult mai straniu decât atât.

Demult, o stea de treizeci sau patruzeci de ori mai grea decât soarele Pământului ajunsese la sfârșitul existenței ei de ardere nucleară. După câteva milioane de ani de cheltuire risipitoare a energiei, explodase ca supernovă, iar în inima ei, gigantica presiune gravitațională strivise un bulgăre de materie în interiorul propriei sale raze Schwarzschild, până se formase o gaură neagră. Gaura neagră era astfel numită fiindcă nimic, nici chiar lumina, nu putea scăpa dinăuntrul razei ei critice. Materia și lumina puteau doar să cadă în gaura neagră, crescându-i astfel masa și forța de atracție într-un cerc vicios.

Apăruse o cultură care putuse utiliza un asemenea obiect. Membrii ei cunoșteau o tehnică prin care găurile negre puteau fi transformate în ceva mult mai exotic, mai paradoxal. În primul rând, au așteptat până când universul a fost considerabil mai bătrân decât în momentul formării găurii negre, până când populația stelară predominantă a constat din stele pitice roșii foarte bătrâne, abia îndeajuns de masive pentru a aprinde propriile lor focuri de fuziune. După aceea, au dus o duzină de pitice roșii într-un disc de acreție pe orbita găurii negre și au îngăduit ca, lent, discul să alimenteze gaura, împroșcând material stelar în orizontul ei de evenimente care înghițea lumina.

Lucrurile astea Sylveste le înțelese sau cel puțin se putu amăgi că le înțelesese. Însă partea următoare – miezul ei – era mult mai dificil de păstrat în minte, aidoma unui *koan* care se autocontrazice. Ce reținu fu că, după ce au pătruns în orizontul de evenimente, particulele au continuat să cadă după anumite traiectorii, anumite orbite ce le-au purtat în jurul sâmburelui de densitate infinită care era singularitatea din centrul găurii negre. Căzând în lungul liniilor acelora, timpul și spațiul au început să se contopească reciproc, până când n-au mai fost separabile corespunzător. Și – crucial – a existat un set de traiectorii în care ele și-au schimbat complet locurile, astfel că o traiectorie în spațiu a devenit o traiectorie în timp. Iar un subset al traiectoriilor acelora chiar a permis materiei să ajungă prin efect de tunel în trecut, în istoria anterioară a găurii negre.

– Accesez texte din secolul XX, murmură Calvin aparent capabil să-i urmeze gândurile. Efectul acesta a fost cunoscut – a fost prezis – încă de atunci. Părea să rezulte din ecuațiile matematice care descriu găurile negre. Totuși, nimeni n-a știut cât de serios să le privească.

– Cei care au construit Hades n-au avut asemenea rețineri.

– Așa s-ar părea.

Lumina, energia, fluxul de particule au parcurs traiectoriile acestea speciale și s-au afundat tot mai mult în trecut, cu fiecare orbită parcursă în jurul singularității. Nimic din toate astea nu era „evident" pentru universul exterior, deoarece erau restricționate înapoia barierei impenetrabile a orizontului de evenimente, astfel că nu exista o violare deschisă a cauzalității. Potrivit ecuațiilor matematice pe care le accesase Calvin, nu putea exista o violare a cauzalității, deoarece traiectoriile acestea nu puteau reveni niciodată în universul exterior. Și totuși ele au făcut-o. Ecuațiile matematice ignoraseră cazul special al subsetului minuscul al unui subset al unui subset de traiectorii, care transporta realmente cuante înapoi până la nașterea găurii negre, când colapsase în detonarea supernovă a stelei-părinte.

În clipa aceea, microscopica presiune spre exterior exercitată de particulele ce soseau din viitor a slujit la întârzierea prăbușirii gravitaționale spre interior.

Întârzierea nu a fost nici măcar măsurabilă; abia dacă era mai lungă decât cea mai mică subdiviziune teoretică a timpului cuantificat. Și, deși atât de infimă, a fost suficient pentru a trimite unde de șoc cauzal care să se propage înapoi spre viitor.

Undele acelea de șoc cauzal au întâlnit particulele ce soseau și au stabilit o grilă de interferență cauzală, un val staționar care se extindea simetric în trecut și în viitor.

Prins în grila aceea, obiectul colapsat n-a mai fost sigur dacă trebuia să fie o gaură neagră. Condițiile inițiale fuseseră permanent la limită și poate că entanglementurile acestea ar fi putut fi evitate, dacă obiectul ar fi rămas deasupra propriei sale raze Schwarzschild, dacă ar fi colapsat într-o configurație stabilă de quarcuri stranii și neutroni degenerați.

El însă a pâlpâit nedeterminat între cele două stări. Nedeterminarea s-a cristalizat și a rezultat ceva unic în univers... atât doar că și în alte părți, transformări similare au fost impuse altor găuri negre, astfel că s-au născut paradoxuri cauzale similare.

Obiectul și-a statornicit o configurație stabilă în care natura lui paradoxală nu era imediat evidentă pentru universul extern. De la exterior semăna cu o stea neutronică – cel puțin în primii centimetri ai crustei sale. Mai adânc, materia nucleară fusese catalizată în forme complicate, capabile să calculeze cu viteza luminii, o autoorganizare care apăruse spontan din concretizarea celor două stări opuse ale ei. Crusta clocotea și procesa, conținând informație la densitatea teoretică maximă de stocare a materiei, de oriunde din univers.

Și a gândit.

Dedesubt, crusta s-a contopit perfect cu o furtună pâlpâitoare de posibilități neconcretizate, în timp ce interiorul obiectului colapsat dansa după muzica acauzalității. În vreme ce crusta rula nesfârșite simulări, nesfârșite comparații, miezul a unit viitorul și trecutul, îngăduind informației să fie canalizată fără eforturi

între ele. Practic crusta a devenit un element dintr-un masiv procesor în paralel, atât doar că celelalte elemente din matricea sa erau propriile sale versiuni viitoare și trecute.

Și a știut.

A știut că, în ciuda acestei totalități de putere de procesare care se întindea peste eoni, ea nu era decât o parte din ceva mult mai mare.

Și că avea un nume.

Sylveste fu nevoit să-și lase mintea să se odihnească pentru o clipă. Imensitatea cunoașterii se diminua acum, lăsând doar tonurile remanente răsunătoare, ca ultimele ecouri ale acordului final al celei mai măreț simfonii care fusese cântată vreodată. Se îndoia că-și va mai reaminti mare lucru după câteva momente. În capul lui nu exista pur și simplu suficient spațiu pentru tot ce aflase. Și, în mod straniu, nu simțea nici cea mai mică părere de rău pentru dispariția cunoașterii respective. Pentru acele câteva secunde, fusese minunat să guste cunoașterea transumană, însă era pur și simplu prea mult pentru un om. Era mai bine să trăiască, era mai bine să poarte amintirea unei amintiri decât să sufere povara vastă a cunoașterii.

El nu era menit să gândească precum un zeu.

După multe minute, apelă ceasul costumului și fu doar ușor surprins să constate că pierduse câteva ore, presupunând că ultima consultare a orei fusese corectă. Se gândi că încă mai avea timp să iasă, încă mai avea timp să ajungă la suprafață înainte de închiderea capului-de-pod.

Se uită spre nestemată, care rămânea la fel de enigmatică în ciuda tuturor celor aflate. Nu-și încetase fluxul constant și Sylveste continua să-i simtă atracția ispititoare. Simțea că acum știa mai multe despre ea, că timpul pe care-l petrecuse în fața hubloului spre matricea Hades îl învățase ceva... dar pentru o clipă amintirile îi erau prea solid integrate în celelalte experiențe pe care le câștigase și nu putea să le apeleze pentru o examinare conștientă.

Tot ce știa era că avea o presimțire care nu existase până atunci.

Cu toate acestea, înaintă spre nestemată.

Ochiul roșu agonizant al lui Hades era evident mai mare acum, totuși steaua neutronică din centrul punctului aceluia arzător nu avea să fie niciodată mai mult de o simplă sclipire; avea diametrul de numai câteva zeci de kilometri, iar ele aveau să moară cu mult înainte de a se fi apropiat destul ca s-o distingă corespunzător, fiind sfârtecate de diferențialele intense ale forței gravitaționale.

– Simt că ar trebui să spun, rosti Pascale, că nu cred că va fi ceva rapid... ceea ce ni se va întâmpla. Decât dacă vom fi extrem de norocoase.

Khouri se strădui din răsputeri să nu fie iritată de tonul ei de înțelegere superioară, recunoscând față de sine că Pascale era probabil destul de înderptățită să adopte atitudinea respectivă.

– De unde știi tu atât de multe? Nu ești astrofiziciană.

– Nu, dar îmi amintesc că Dan mi-a povestit că forțele mareice vor limita apropierea oricăror sonde pe care ar fi vrut să le trimită aici.

– Vorbești ca și cum el ar fi murit deja.

– Nu cred că a murit, replică Pascale. Cred că-i posibil chiar să supraviețuiască, ceea ce nu-i valabil și pentru noi. Îmi pare rău, dar practic este cam același lucru.

– Tot îl mai iubești pe ticălos, așa-i?

– Poate că nu mă crezi, dar și el m-a iubit. O știu după felul cum a acționat și după faptele lui. Judecându-l doar după ambiția obsedată, unora din exterior le-ar fi fost greu s-o știe, însă lui i-a păsat cu adevărat. Mai mult decât va ști oricine.

– Poate că alții nu-l vor mai privi atât de acuzator când vor afla cum a fost manipulat.

– Crezi că va mai afla cineva asta? Khouri, noi suntem singurele care știm. Pentru restul universului, el n-a fost decât un monomaniac. Ei nu înțeleg că s-a folosit de oameni fiindcă n-a avut încotro. Pentru că-l îmboldea înainte ceva mai mare decât oricare dintre noi.

Khouri aprobă din cap.

– Am vrut să-l ucid cândva... dar numai fiindcă era un mod de a-l regăsi pe Fazil. N-a fost vorba niciodată despre ură, nici măcar nu pot spune că l-am detestat sincer. Am admirat pe oricine se putea purta cu atâta aroganță, ca și cum ar fi fost un drept dobândit prin naștere sau așa ceva. La majoritatea oamenilor este iritant, însă el o afișa ca un rege, astfel că înceta să mai fie aroganță și devenea altceva. Ceva ce puteai să admiri.

Pascale alese să nu replice, însă Khouri își dădu seama că n-o dezaproba complet. Poate că pur și simplu nu era pregătită să recunoască cu glas tare că-l iubise pe Sylveste fiindcă era un ticălos atât de arogant, care ridicase la rangul de noblețe ticăloșia arogantă și o făcuse cu atâta aplomb, încât devenise un soi de virtute, precum purtarea ca îmbrăcăminte a unui sac din pânză grosolană.

– Uite ce-i, vorbi Khouri în cele din urmă, am o idee. Când mareele alea vor începe să ne muște, vrei să fii complet conștientă sau ai prefera să fii mai fortificată?

– Ce vrei să spui?

– Ilia mi-a povestit că locul ăsta a fost construit pentru a-i plimba pe clienți pe exteriorul navei – genul de clienți pe care doreau să-i impresioneze ca să păstreze contractele. Așa că mă gândesc că undeva pe la bord ar trebui să existe un bar. Probabil bine garnisit cu băuturi, presupunând că n-a fost secat în ultimele secole. Pe de altă parte, era foarte posibil să se autoaprovizioneze. Ce zici?

Pascale nu spuse nimic, iar puțul gravitațional al lui Hades continuă să se apropie de ele. În cele din urmă, tocmai când Khouri presupusese că cealaltă preferase să nu-i audă propunerea, se ridică de la locul ei și porni spre pupa, spre tărâmurile de pluș și alamă neexplorate din spatele lor.

39

Interiorul lui Cerber, Sala finală, 2567

Nestemata strălucea acum cu o sclipire albăstruie aparte, de parcă proximitatea îi domolise transformările spectrale, silind-o la un calm temporar. Sylveste continua să simtă că nu era bine să se apropie, însă acum îl mâna propria lui curiozitate, dublată de un sentiment de predestinare. Poate că provenea din adâncurile minții lui, o nevoie de a înfrunta pericolul și apoi de a-l îmblânzi, un instinct care determinase probabil prima atingere a focului, primul fior de durere și înțelepciunea care sosise cu durerea aceea.

Nestemata se deplia în fața lui, trecând prin transformări geometrice cărora nu cuteza să le acorde prea multă atenție, temându-se că înțelegerea lor îi va cliva mintea, deschizând-o în lungul unor linii de fractură similare.

– Ești sigur că-i o idee bună? întrebă Calvin, ale cărui interpelări formau acum mai mult ca oricând o parte din fundalul normal al dialogului interior al lui Sylveste.

– Acum este prea târziu pentru întoarcere, rosti un glas.

Un glas care nu-i aparținea nici lui Calvin, nici lui Sylveste, dar care părea complet familiar, ca și cum făcuse de mult parte din el, atât doar că păstrase tăcerea.

– Hoțul-Soarelui, nu?

– A fost tot timpul cu noi, zise Calvin. Nu-i așa?

– De mai mult timp decât îți imaginezi, răspunse Hoțul-Soarelui. De când ai revenit de la Lințoliul lui Lascaille, Dan.

– Atunci tot ce a spus Khouri a fost corect, rosti bărbatul știind deja adevărul.

Dacă costumul gol al lui Sajaki n-o confirmase, atunci revelația împărtășită în lumina albă pusese capăt oricăror îndoieli pe care le mai avusese.

– Ce vrei de la mine? întrebă el.

– Doar să intri în... nestemată, cum îi zici tu. Vocea creaturii, iar vocea aceea era singurul sunet pe care-l auzea, era șuierătoare într-un chip care stârnea fiori. Nu ai de ce să te temi. Nu-ți va face niciun rău și nici nu te va împiedica să pleci.

– Ai fi zis asta oricum, nu-i așa?

– Atât doar că este adevărat.

– Și capul-de-pod?

– Continuă să fie operațional și va rămâne așa până vei părăsi Cerberul.

– N-ai cum să știi, interveni Calvin. Indiferent ce spune el, poate fi foarte bine o minciună. Ne-a mințit și ne-a manipulat la fiecare pas pentru a te aduce aici. De ce ar începe acum, brusc, să spună adevărul?

– Pentru că este lipsit de importanță, replică Hoțul-Soarelui. Acum, după ce ați ajuns atât de departe, propriile voastre dorințe nu mai joacă niciun rol în această privință.

Și Sylveste simți costumul înaintând, direct în nestemata deschisă, printr-un coridor cu fațete sclipitoare ce pâlpâiau permanent, care pătrundea în structură.

– Ce..., începu Calvin.

– Eu nu fac nimic, zise Sylveste. Probabil că ticălosul deține controlul costumului.

– E logic. În fond, a controlat și costumul lui Sajaki. Probabil că până acum a preferat să stea în umbră și să te lase pe tine să faci toată treaba. Un ticălos leneș.

– În momentul ăsta, spuse Sylveste, nu cred că insultarea lui va mai conta foarte mult.

– Ai o idee mai bună?

– De fapt...

Coridorul îl înconjura complet acum, un tunel traheal strălucitor, care se răsucea și cotea, până ce păru imposibil ca Sylveste să mai fie în interiorul nestematei. De fapt, gândi el, n-ajunsese niciodată la o concluzie clară despre mărimea ei reală, care putea fi cuprinsă între sute de metri și zeci de kilometri. Forma care fluctua întruna făcea imposibil de aflat adevărul și poate că asta însemna că nu exista un răspuns semnificativ; în același fel cum cineva nu putea specifica volumul unui fractal solid.

– Ăăă... ce voiai să zici?

– Voiam..., Sylveste tăcu. Hoțul-Soarelui, tu mă asculți?

– Ca întotdeauna.

– Nu înțeleg de ce a fost nevoie ca eu să vin aici. Dacă ai izbutit să animi costumul lui Sajaki – și în tot acel timp ai deținut și controlul conștient al costumului meu –, de ce a mai trebuit să vin și eu? Dacă dorești ceva ce există în interiorul acestui obiect, ceva ce dorești să scoți, ai putea s-o faci foarte bine și fără prezența mea.

– Mașina nu va răspunde decât la viața organică. Un costum gol va fi interpretat ca mașină înzestrată cu rațiune.

– Așadar obiectul acesta este o mașină? Asta îmi spui?

– Este o mașină Inhibitoare.

Pentru o clipă cuvintele acelea părură lipsite de sens, dar numai pentru o clipă. După care – ca prin ceață – ele se atașară de memorii pe care Sylveste le păstrase din timpul petrecut în lumina albă, din portalul spre matricea lui Hades. Amintirile acelea se atașară de altele, într-o împletitură nesfârșită de asocieri.

Și Sylveste ajunse la un fel de înțelegere.

Mai mult ca oricând, știa că n-ar mai fi trebuit să continue; dacă ar fi ajuns în tărâmul interior al nestematei – al mașinii Inhibitoare, așa cum știa acum –, lucrurile aveau să fie foarte rele. De fapt, era greu de imaginat cum ar fi putut să fie mai rele de atât.

– Nu putem continua, zise Calvin. Acum înțeleg ce-i asta.

– Și eu, prea târziu.

Mașina fusese lăsată aici de Inhibitori, care o plasaseră pe orbita lui Hades, lângă portalul alb-strălucitor; ceva care era mai bătrân decât chiar Inhibitorii. Pe ei nu-i deranja că nu înțelegeau corect funcția portalului sau că nu știau cine îl plasase acolo, lângă steaua neutronică, ce – potrivit unor indicații misterioase cărora ei le îngăduiseră să dăinuie neexplorate – nu era tocmai ce ar fi trebuit să fie. Ignorând însă enigma originii sale, portalul corespundea pe deplin planurilor lor. Propriile lor mașini erau construite pentru a ademeni ființele înzestrate cu rațiune și prin amplasarea uneia lângă o entitate încă și mai uimitoare, garantaseră vizitatori. Era o strategie pe care o urmaseră de fapt prin toată galaxia: lăsarea de mașini Inhibitoare în proximitatea unor obiecte de interes astrofizic sau lângă ruinele unor culturi dispărute. Oriunde ar fi fost probabil să atragă atenția.

Iar amarantinii veniseră, iscodiseră și se făcuseră cunoscuți mașini. Ea îi studiase și le aflase slăbiciunile.

După care îi nimicise – pe toți, mai puțin o mână de descendenți ai Surghiuniților, care găsiseră două moduri prin care să scape de atacul nemilos al Inhibitorilor. Unii utilizaseră portalul în sine, mapându-se pe ei înșiși în matricea crustală, unde continuaseră să ruleze ca simulări, conservați în chihlimbarul impenetrabil de materie nucleară subjugată în scopuri computaționale.

Cu greu se putea numi existență, gândi Sylveste, dar cel puțin ceva din ei se păstrase.

Apoi fuseseră ceilalți, care găsiseră alt mod prin care să scape de Inhibitori. Calea lor de evadare fusese la fel de drastică și ireversibilă...

– Ei au devenit Lințolierii, nu-i așa?

Calvin vorbise acum... sau fusese Sylveste, care-și rostise cu glas tare propriile gânduri, așa cum obișnuia uneori, când era foarte concentrat? Abia dacă își dădea seama și nu-i păsa absolut deloc.

– Asta s-a întâmplat în ultimele zile, când Resurgamul fusese deja distrus și majoritatea celor născuți în spațiul cosmic fuseseră

deja urmăriți și anihilați. O facțiune a intrat în matricea Hades, iar alta a aflat ce putea despre manipularea continuumului spațio-temporal, probabil din transformările din apropierea portalului. Și au găsit o soluție: un mod de a se baricada împotriva armelor Inhibitorilor, de a curba continuumul spațio-temporal în jurul lor și de a-l solidifica până a format un înveliș impenetrabil. După care s-au retras în cochiliile acelea și le-au sigilat pentru vecie.

– Era totuși preferabil morții.

Pentru o clipă, totul dveni limpede în mintea lui Sylveste. Cei aflați înapoia Lințoliilor așteptaseră și așteptaseră, abia conștienți de universul din exterior, abia capabili să comunice cu el, într-atât de sigure erau zidurile pe care le ridicaseră în jurul lor.

Și așteptaseră.

Ei știuseră, chiar în momentul când se închiseseră, că sistemele lăsate în urmă de Inhibitori decădeau lent, își pierdeau lent capacitatea de suprimare a inteligenței. Nu suficient de repede pentru ei, dar după un milion de ani de așteptare, etanșați în bula lor de continuum spațio-temporal, începuseră să se întrebe dacă nu cumva amenințarea se diminuase...

Nu puteau pur și simplu să dezasambleze Lințoliile și să privească în jur; așa ceva ar fi fost prea riscant, mai ales pentru că mașinile Inhibitorilor erau extrem de răbdătoare. Tăcerea lor aparentă putea fi doar o parte din capcană, un joc al așteptării conceput să-i ademenească pe amarantini – care erau acum Lințolieri – afară din cochiliile lor, în arena deschisă a spațiului cosmic, unde puteau fi distruși cu ușurință, punând capăt epurării de un milion de ani a semenilor lor.

În timp însă au sosit alții.

Poate că ceva anume din regiunea aceasta a spațiului favoriza evoluția vieții vertebrate sau poate că era doar o coincidență, dar în noii oameni care porniseră printre stele, Lințolierii au văzut ecouri a ceea ce fuseseră ei înșiși cândva. Aproape aceeași psihoză: dorința simultană de solitudine și de tovărășie, nevoia de confort asigurat de societate și deschiderile vaste ale cosmosului – o schismă care-i împingea mereu înainte, mereu spre exterior.

Philip Lascaille fusese primul care-i întâlnise pe orbita Linţoliului ce-i purta acum numele.

Continuumul spaţio-temporal torturat din jurul Linţoliului îi sfâşiase mintea, o contorsionase şi o reasamblase, într-un travesti cretinoid a ceea ce fusese cândva, dar fusese un travesti presărat de scânteieri. Ei introduseseră ceva în bărbat: ştiinţa necesară pentru ca altcineva să se apropie mai mult... şi minciuna care avea să-l împingă s-o facă.

Chiar înaintea morţii, Lascaille îi comunicase asta tânărului Dan Sylveste.

„Du-te la Jongleri", îi spusese el.

Pentru că amarantinii îi vizitaseră cândva, îşi imprimaseră cândva patternurile neurale în oceanul Jonglerilor. Patternurile acelea stabilizau continuumul spaţio-temporal din jurul Linţoliului şi permiteau intrarea în profunzimea pliurilor lor tot mai groase fără a fi sfâşiat de tensiuni. În felul acela Sylveste, după ce acceptase transformarea Jonglerilor, putuse călări furtunile până în adâncul Linţoliului.

El ieşise de acolo viu.

Dar schimbat.

Ceva ieşise odată cu el, ceva care-şi spunea Hoţul-Soarelui, cu toate că acum ştia că nu mai era decât un nume mitic, că entitatea care trăise în interiorul lui de atunci putea fi echivalată mai bine cu un ansamblu – o personalitate artificială ţesută în cochilia Linţoliului, amplasată acolo de cei dinăuntru, care doreau ca Sylveste să acţioneze ca emisar al lor prin care să-şi extindă influenţa dincolo de cortina continuumului spaţio-temporal impenetrabil.

Privind retrospectiv, doreau ca el să facă ceva foarte simplu.

Să meargă pe Resurgam, unde erau îngropate osemintele strămoşilor lor corporali.

Să găsească maşina Inhibitoare.

Să ajungă într-o poziţie în care maşina avea să se activeze, dacă mai funcţiona, şi să-l identifice ca pe membrul unei noi culturi inteligente aflate în dezvoltare.

Dacă Inhibitorii se mai găseau în preajmă, omenirea ar fi fost identificată ca următoarea specie ce trebuia masacrată.

Dacă Inhibitorii dispăruseră, Linţolierii puteau ieşi în siguranţă.

Lumina albăstruie care-l înconjura părea acum malignă într-un mod indescriptibil. Sylveste ştia că era posibil ca prin simpla intrare aici să fi făcut deja prea mult, să fi dovedit deja suficientă inteligenţă aparentă pentru a convinge maşina Inhibitorilor că reprezenta o rasă demnă de extincţie.

Detesta ce deveniseră amarantinii şi se detesta pe sine pentru că dedicase studierii lor o parte atât de însemnată a vieţii sale. Dar ce mai putea face acum? Era mult prea târziu ca să schimbe ceva.

Tunelul se lărgise şi Sylveste se trezi – tot fără să aibă vreun control conştient al costumului – într-o incintă faţetată, scăldată în aceeaşi strălucire albastră putridă. Incinta era umplută cu forme bizare suspendate, care-i reaminteau de reconstrucţiile interiorului unei celule omeneşti pe care le văzuse cândva. Toate formele erau rectilinii, dreptunghiuri, pătrate şi romburi complex interconectate ce alcătuiau sculpturi suspendate care nu se conformau niciunui curent estetic recognoscibil.

– Ce sunt? murmură el.

– Te poţi gândi la ele ca la nişte puzzle-uri, zise Hoţul-Soarelui. Ideea este că, fiind un explorator inteligent, vei simţi imboldul straniu de a le completa, de a muta formele în configuraţiile geometrice pe care le sugerează ele.

Sylveste putea înţelege la ce se referea. Ansamblul cel mai apropiat, de pildă... Era evident că din câteva mişcări, ar fi putut construi din forme un tesseract... era aproape ispititor...

– N-o voi face, rosti el.

– Nici nu trebuie s-o faci.

Hoţul-Soarelui sili membrele costumului său să se întindă spre ansamblu, care era mult mai aproape decât apreciase bărbatul. Degetele costumului apucară prima piesă şi o deplasară fără efort în locul cuvenit.

– Vor fi și alte teste, alte camere, zise extraterestrul. Procesele tale mintale vor fi supuse unor examinări intransigente, la fel ca – ulterior – biologia ta. Nu mă aștept ca procedura din urmă să fie foarte plăcută, dar nu va fi nici fatală. Așa ceva i-ar speria pe alții, cu ajutorul cărora va putea fi realizată o imagine completă a inamicului. În glasul entității exista acum ceva aproape asemănător umorului; de parcă trăise suficient timp în compania oamenilor pentru a le înțelege unele obiceiuri. Din păcate însă, tu vei fi singurul reprezentant al omenirii care va intra în această mașină. Să fii convins însă că te vei dovedi un specimen excelent.

– Aici te înșeli, spuse Sylveste.

În glasul implacabil și tăcut al Hoțului-Soarelui se strecură primul indiciu de alarmă.

– Explică, te rog.

O clipă Sylveste nu-i satisfăcu solicitarea.

– Calvin, zise el, trebuie să spun ceva. Chiar pe când vorbea, nu era cu adevărat sigur de ce o făcea, nu era cu adevărat sigur cui se adresa. Când am fost în lumina albă, când am împărtășit totul în matricea din Hades, am aflat ceva ce ar fi trebuit să fi știut cu ani în urmă.

– Despre tine, adică...

– Despre mine, da. Despre ce sunt eu. Sylveste ar fi vrut să plângă acum, știind că avea să fie ultima lui șansă, dar ochii nu-i îngăduiră, așa cum nu-i îngăduiseră niciodată. Despre motivul pentru care nu te pot urî, decât dacă aș vrea să întorc ura aceea împotriva mea. Asta, dacă te-am urât vreodată...

– N-am reușit de fapt, nu-i așa? Ceea ce am făcut din tine n-a fost așa cum plănuisem. Totuși, nu pot spune că sunt dezamăgit de felul cum ai evoluat. Calvin se corectă. De felul cum am evoluat eu.

– Mă bucur că am aflat, deși a trebuit să fie tocmai acum.

– Și ce vrei să faci?

– Știi deja. Noi împărtășim totul, nu? Sylveste se pomeni izbucnind în râs. Acum și tu îmi cunoști secretele.

– Aha... Te referi la acel mic secret, nu?

– Ce este? șuieră Hoțul-Soarelui, cu vocea ca pârâitul radio al quasarilor îndepărtați.

– Cred că ai auzit conversațiile pe care le-am purtat în navă, se adresă Sylveste extraterestrului. Când i-am lăsat să creadă că le-am tras o cacealma.

– „Cacealma"? repetă Hoțul-Soarelui. Despre ce?

– Despre praful-fierbinte pe care-l am în ochi, răspunse Sylveste.

Hohoti, mai sonor de data aceasta. Apoi execută succesiunea de declanșatori neurali de mult întipărită în memorie, care inițiе o cascadă de evenimente în circuitele ochilor lui și – finalmente – în grăunțele minuscule de antimaterie înglobate în interiorul lor.

O lumină izbucni, mai pură decât oricare alta pe care o știuse vreodată, chiar și în portalul care ducea la Hades.

După care nu mai fu nimic.

Voliova o văzu prima.

Aștepta ca *Nostalgia* s-o ucidă și privea forma conică și vastă a navei, neagră ca noaptea și vizibilă doar pentru că oculta lumina stelelor, care se apropia de ea cu încetineala unui rechin. Fără îndoială, undeva în masivitatea ei, niște sisteme examinau metoda de a-i cauza moartea în modul cel mai interesant. Asta era unica explicație pentru care n-o omorâse încă, deoarece se afla în bătaia tuturor armelor sale. Poate că prezența Hoțului-Soarelui la bord îi conferise un simț bolnav al umorului, dorința de a o ucide cu lentoare sadică, un proces care începea cu așteptarea aceasta chinuitoare până se întâmpla ceva. Imaginația femeii era acum inamicul ei cel mai crud, reamintindu-i în mod eficient de toate sistemele care s-ar fi putut potrivi scopului Hoțului-Soarelui: armele ce o puteau fierbe timp de multe ore sau care o puteau dezmembra fără s-o omoare imediat (de pildă, lasere reglate să cauterizeze carnea) ori s-o strivească (de pildă, o echipă de servitori externi). Da, procesele minții Voliovei erau minunate. Și în general era vorba despre aceeași fertilitate care dăduse naștere atâtor moduri posibile de execuție.

Apoi însă o văzu.

Străfulgerarea care izbucni pe suprafața lui Cerber, însemnând scurt locul capului-de-pod. Era ca și cum, pentru o fracțiune de secundă, o lumină gigantică se aprinsese în interiorul planetei, doar ca să se stingă aproape instantaneu.

Sau o explozie gigantică.

Voliova privi mărunțaie de rocă și mașinării carbonizate ridicându-se în spațiu aidoma unui norișor.

Khouri avu nevoie de o clipă ca să accepte că nu era de fapt moartă, în ciuda certitudinii pe care o avusese în această privință. Se așteptase până în ultima clipă să se trezească, tranzitoriu, în durere, în ultimele ei momente de conștiință înainte ca Hades s-o sfârtece, cu trupul și sufletul ciopârțite deopotrivă de monstruoasele gheare ale gravitației din jurul stelei neutronice. Se așteptase de asemenea să se trezească cu cea mai teribilă durere de cap de când Mademoiselle invocase amintirile îngropate despre Războiul Zorilor. Însă de data asta avea să fie o durere de cap de origine pur chimică.

Ea și Pascale găsiseră barul din camera-păianjen.

Și-l goliseră complet.

Însă își simțea capul dureros de limpede, lipsit de orice intoxicare, aidoma unei ferestre recent spălate și frecate. De asemenea, se trezise destul de repede, fără nicio tranziție buimacă, de parcă înainte să deschidă ochii n-ar fi existat practic niciun timp intermediar. Nu se afla însă în camera-păianjen. Acum, când se gândea la asta, își reamintea trezirea, își reamintea începutul teribil al mareelor și felul cum ea și Pascale se târâseră în mijlocul camerei pentru a diminua tensiunile diferențiale. Dar cu certitudine dăduseră greș; în momentul acela știuseră că nu exista nicio cale prin care să supraviețuiască și că tot ce puteau face era să reducă într-un fel durerea...

Unde dracu' se afla acum?

Se deșteptase cu spatele pe o suprafață dură, rigidă ca betonul. Deasupra, stelele se roteau cu viteză nebunească pe cer, dar în mișcarea lor exista ceva greșit – parcă le vedea printr-o lentilă

groasă, care se întindea de la un orizont la celălalt. Khouri constată că se putea clinti și se strădui să se ridice în picioare; când o făcu, aproape căzu pe spate.

Purta un costum spațial.

Nu avusese așa ceva în camera-păianjen. Costumul era același model pe care-l utilizase în activitățile de pe suprafața Resurgamului, același model pe care Sylveste l-ar fi îmbrăcat pentru a intra în Cerber. Cum era posibil? Dacă experiența aceasta era un vis, atunci nu semăna cu niciunul dintre cele pe care le avusese, deoarece îi putea contesta contradicțiile în mod conștient, fără ca întregul edificiu să se năruie în jurul ei.

Se găsea pe o câmpie de culoarea metalului care se răcește; aproape atât de strălucitoare cât să-i orbească ochii, dar fără s-o facă. Era la fel de netedă ca o plajă după retragerea refluxului. Acum, când o privea mai îndeaproape, zărea configurațiile ce o acopereau; nu aleatorii, ci în maniera complex de ordonată a unui covor persan. Sub fiecare nivel de patternuri se afla altul, până ce mărimea lor ajungea la nivelul microscopic și probabil că se îndrepta către scări încă și mai mici, subnucleare și cuantice. Și se mișcau, focalizându-se și încețoșându-se, fără să fie niciodată la fel de la o clipă la alta. În cele din urmă Khouri se simți ușor amețită, așa că își îndreptă atenția spre orizont.

Care părea foarte apropiat.

Porni într-acolo. Tălpile îi scrâșneau pe solul pâlpâitor. Patternurile se rearanjau pentru a crea dale netede, pe care putea călca.

Ceva se afla în față.

Deasupra curbei apropiate a orizontului se ridica o colină puțin înaltă, o plintă distinct conturată pe fundalul peisajului stelar rostogolitor. Se apropie de ea și zări mișcare. Partea aceea ridicată semăna cu intrarea într-un metrou: trei ziduri scunde ce înconjurau o scară ce cobora, îngropându-se în subteran.

Mișcarea era a unei siluete care ieșea din adânc: o femeie. Urca treptele cu forță și răbdare, ca și cum ar fi respirat pentru prima dată aerul dimineții. Spre deosebire de Khouri, nu purta costum

spațial. De fapt era îmbrăcată exact așa cum își amintea Khouri de ultima dată când fuseseră împreună.

Era Pascale Sylveste.

– Am așteptat cam mult, rosti ea și glasul i se auzi perfect peste spațiul negru și lipsit de aer dintre ele.

– Pascale?

– Da, încuviință femeia, după care se corectă imediat: Dintr-un punct de vedere. Of, nu va fi ușor de explicat, deși am avut atâta timp la dispoziție să repet...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Khouri. Părea impertinent s-o întrebe de ce nu purta un costum, de ce nu era moartă. Unde ne găsim?

– N-ai ghicit încă?

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Pascale zâmbi înțelegător.

– Ești pe Hades. Mai ții minte? Steaua neutronică... cea care ne trăgea spre ea. Ei bine, nu era așa. Adică nu era stea neutronică.

– „Pe ea"?

– Da, pe ea. Nu cred că te așteptai la asta.

– Nu, ai perfectă dreptate.

– Mă aflu aici de tot atâta timp ca tine, zise Pascale, adică de numai câteva ore. Însă eu am fost sub crustă, unde totul se derulează ceva mai rapid. Așa că am senzația că au trecut considerabil mai mult de câteva ore.

– Cât de mult?

– Păi aș zice câteva decenii... deși, din unele puncte de vedere, timpul nu se scurge deloc aici.

Khouri încuviință, de parcă explicațiile ar fi fost perfect logice.

– Cred că trebuie să-mi explici...

– Asta-i o idee foarte bună. O s-o fac în timp ce coborâm.

– Unde să coborâm?

Pascale îi arătă scara ce dispărea sub câmpia de culoarea vișinei, ca și cum ar fi invitat o vecină în casă, la un cocteil.

– Înăuntru. În matrice.

Moartea încă nu sosise.

În următoarea oră, utilizând suprapunerea de imagini transfocate a costumului, Voliova văzu cum capul-de-pod își pierdea lent forma, ca un obiect ceramic modelat de o mână lipsită de pricepere. Gradat, începu să se dizolve în crustă. Era digerat, pierzând finalmente bătălia cu Cerber.

Prea curând, prea curând.

Nedreptatea aceea o rodea pe dinăuntru. Poate că ea se găsea în pragul morții, dar nu-i plăcea să vadă cum una dintre creațiile ei dădea greș și – la naiba! – încă atât de prematur.

Până la urmă, nemaifiind în stare să se uite, se întoarse spre luminălucă, privind-o cu ochii ca două pumnale și-și desfăcu larg brațele. Habar nu avea dacă nava era capabilă să-i citească transmisiunile vocale.

– Haide-atunci, *svinoi*! Termină-mă! M-am săturat. Nu mai vreau să văd nimic. Termină cu toate.

O trapă se deschise pe flancul conic al navei, strălucind scurt de la luminile portocalii interioare. Voliova se așteptase pe jumătate la ieșirea unei arme rele pe care să și-o amintească vag, poate ceva asamblat de ea într-un spasm de creativitate beată.

Apăru însă o navetă, care porni fără grabă către ea.

După cum îi povesti Pascale lui Khouri, steaua neutronică nu era de fapt o stea neutronică. Sau, mai exact, fusese cândva, sau ar fi fost... dacă n-ar fi interveni niște terți despre care Pascale refuză să intre în amănunte. Esența era însă simplă. Respectivii transformaseră steaua într-un computer gigantic, incredibil de rapid și capabil, într-o manieră bizară, să comunice cu propriile sale instanțe din trecut și viitor.

– Și ce caut eu aici? întrebă Khouri, când coborâră scara. Ba nu, întrebarea corectă este: Ce căutăm noi aici? Și de unde știi tu, în mod brusc, atât de multe în plus față de mine?

– Ți-am spus: eu am stat mai mult timp în matrice. Pascale se opri pe o treaptă. Uite ce-i, Khouri, poate că n-o să-ți placă ceea ce-ți voi spune. Mai exact – ești moartă... cel puțin, deocamdată.

Cuvintele acelea n-o surprinseră pe Khouri pe cât se aşteptase. Păreau aproape predictibile.

– Noi am murit în mareele gravitaţionale, urmă Pascale nepăsătoarre. Ne-am apropiat prea mult de Hades şi mareele ne-au sfârtecat. N-a fost deloc plăcut, totuşi majoritatea amintirilor tale despre momentele respective n-au fost niciodată capturate, aşa că nu ţi le reaminteşti.

– „Capturate"?

– Potrivit tuturor legilor fizicii, noi ar fi trebuit să fim strivite până la nivel atomic. Dintr-un punct de vedere, aşa s-a şi întâmplat, dar informaţiile care ne descriau au fost păstrate în fluxul de gravitoni dintre rămăşiţele noastre şi Hades. Forţa care ne-a omorât ne-a şi înregistrat în acelaşi timp, a transmis informaţiile acelea către crustă...

– Bun, rosti Khouri pregătită să accepte deocamdată fără comentarii. Iar după ce am fost transmise în crustă...?

– Am fost... ăăă, simulate înapoi la viaţă. Bineînţeles, procesele de calcul din crustă se desfăşoară mult mai rapid decât în realitate şi de aceea eu am petrecut câteva decenii de timp subiectiv aici.

Părea că aproape îşi cere scuze.

– Eu nu-mi amintesc să fi petrecut nicăieri câteva decenii.

– Pentru că nici nu le-ai petrecut. Ai fost adusă la viaţă, dar n-ai vrut să stai aici. Nu-ţi mai aminteşti asta; mai precis, ai ales să nu stai aici. Nu exista nimic care să te atragă.

– Asta înseamnă atunci că exista ceva care să te atragă pe tine?

– Oh, da, încuviinţă Pascale pe un ton de veneraţie. Oh, da. O s-ajungem şi la asta.

Scara se sfârşea pe un coridor boltit, care strălucea de lumini risipite aleatoriu, ce păreau desprinse din basme. Pereţii erau vii de acelaşi pâlpâit computaţional pe care Khouri îl văzuse la suprafaţă. Degajau senzaţia unei animaţii intense, a unor calcule incredibil de complexe efectuate de maşini ce lucrau întruna dincolo de raza ei de atingere.

– Ce sunt eu? întrebă Khouri. Ce ești tu? Ai spus că am murit. Nu mă simt moartă. Și nu mă simt nici simulată în vreo matrice. Eram afară, pe suprafață, nu?

– Ești din carne și oase, zise Pascale. Ai murit și ai fost recreată. Corpul ți-a fost reconstruit din elementele chimice deja prezente în crusta exterioară a matricei, apoi ai fost reanimată și adusă în starea de conștiență. Costumul pe care-l porți a provenit tot din matrice.

– Vrei să spui că purtătorul unui costum s-a apropiat îndeajuns de mult pentru a fi omorât de mareele gravitaționale?

– Nu, răspunse grijuliu Pascale. Nu, există și altă cale de intrare în matrice. O cale mult mai simplă... sau cel puțin a existat cândva.

– Eu ar trebui să fiu moartă. Nimic nu poate trăi pe o stea neutronică. Sau în ea, dacă are vreo importanță.

– Ți-am spus, de fapt nu-i o stea neutronică.

Îi explică după aceea cum era posibil; matricea însăși genera un buzunar de gravitație tolerabilă în care ea putea trăi, iar asta se realiza prin circularea în adâncul crustei a unor cantități impresionante de materie degenerată, poate ca subprodus al proceselor de calcul sau poate că nu. Dar, aidoma unei lentile divergente, fluxul focaliza gravitația departe de femeie, în timp ce forțe la fel de feroce împiedicau pereții să colapseze spre interior la o viteză doar fracționar mai mică decât cea a luminii.

– Și tu?

– Eu nu sunt ca tine, răspunse Pascale. Corpul pe care-l port nu diferă cu nimic de cel al unei marionete: este pur și simplu un înveliș pe care-l port ca să te întâlnesc. Este construit din același material nuclear ca și crusta. Neutronii sunt legați laolaltă prin quarcuri stranii, așa că nu mă dezintegrez sub propria mea presiune cuantică. Își atinse fruntea. Dar nu am deloc gândire. Gândirea se derulează în jurul tău, în matricea însăși. Scuză-mă – știu că va suna teribil de grosolan, dar mi s-ar părea înnebunitor de plictisitor dacă aș fi silită să nu fac nimic altceva decât să stau de vorbă cu tine. Așa cum am spus, ratele proceselor

noastre de calcul sunt foarte divergente. Nu ești ofensată, nu? Vreau să spun că nu-i nimic personal și sper că înțelegi asta.

– Las-o baltă! spuse Khouri. Sunt convinsă că și eu aș simți la fel.

Coridorul se lărgi din nou, în ceea ce părea a fi un cabinet științific bine dotat, care putea proveni oricând din ultimele cinci–șase secole. Culoarea predominantă în cameră era maroniul vechimii: pe rafturile din lemn care se întindeau în lungul pereților, pe cotoarele cărților străvechi din hârtie așezate pe rafturile acelea, în lustrul întunecat al biroului de mahon și auriul-brun al metalului instrumentelor științifice vechi dispuse la marginea biroului în vederea obținerii unui efect vizual. Dulapuri din lemn se ridicau pe pereții lipsiți de rafturi, iar în ele atârnau oseminte îngălbenite, oase extraterestre, care la prima vedere puteau fi confundate cu fosile de dinozauri sau de păsări nezburătoare mari, dispărute, atâta timp cât nu acordai prea multă atenție capacității craniilor extraterestre, a spațiului pe care-l ocupaseră cândva mințile lor.

Existau de asemenea mostre de aparatură modernă: dispozitive pentru scanare, instrumente tăietoare avansate, rackuri de plachete de stocare holografică sau eidetică. Un servitor de modernitate intermediară aștepta inert într-un colț, cu capul ușor plecat, aidoma unui însoțitor de încredere care se bucură de o binemeritată moțăială în picioare.

Pe un perete, o fereastră ca o fantă oferea panorama unui teren arid și bătut de vânturi, format din podișuri înalte și late și formațiuni precare de roci, scăldat în lumina roșiatică a unui soare ce apunea, aproape dispărut acum înapoia orizontului haotic.

Iar la birou – ridicându-se dinapoia lui când femeile intrară în cameră, de parcă ar fi fost deranjat din concentrare – se afla Sylveste.

Khouri îl privi în ochi – ochi omenești – pentru prima dată, în simulacrul acela de carne și oase.

O clipă el păru iritat de apariția lor, însă expresia i se destinse până când un surâs vag îi jucă pe chip.

– Mă bucur că ți-ai făcut timp să ne vizitezi, rosti Sylveste. Și sper că Pascale ți-a răspuns la toate întrebările.

– La cele mai multe, încuviință Khouri și înaintă în cabinet, minunându-se de meticulozitatea cu care fusese recreat.

Era la fel de reușit ca orice simulare pe care o văzuse vreodată. În același timp însă – și gândul acela era tot atât de impresionant pe cât era de înspăimântător – absolut toate obiectele erau realizate din materie nucleară, la densități atât de mari, încât, în mod obișnuit, prespapierul cel mai mic de pe birou ar fi exercitat o atracție gravitațională fatală, chiar de la jumătatea camerei, unde se găsea ea.

– Dar nu la toate. Tu cum ai ajuns aici?

– Probabil că Pascale a menționat că există și altă intrare în matrice. Sylveste deschise mâinile, cu palmele în sus. Eu am găsit-o, asta a fost tot. Am trecut prin ea.

– Și ce s-a întâmplat cu...

– Cu adevăratul meu sine? Zâmbetul avea acum o notă de amuzament reținut, de parcă s-ar fi bucurat de o glumă numai de el știută și prea subtilă pentru a fi împărtășită. Mă îndoiesc că a supraviețuit. Și, sincer vorbind, nu mă preocupă în mod serios. Acum eu sunt adevăratul sine. Sunt tot ce am fost vreodată.

– Ce s-a întâmplat în Cerber?

– Este o poveste foarte lungă, Khouri.

Cu toate acestea, i-o relată. Cum intrase în planetă, cum costumul lui Sajaki se dovedise a fi doar o cochilie goală, cum revelația aceea nu făcuse decât să-i întărească decizia de a continua și ce găsise, până la urmă, în ultima sală. Cum trecuse în matrice – moment în care amintirile lui divergeau de cele ale celuilalt sine. Dar când îi spuse că celălalt sine al său era mort, o spuse cu atâta convingere, încât Khouri se întrebă dacă nu exista și altă modalitate prin care să știe asta; dacă nu cumva o altă legătură, mai puțin tangibilă, îi conectase până în ultima clipă?

Simți totuși că existau lucruri pe care nici chiar Sylveste nu le înțelegea cu adevărat. El nu dobândise statutul de divinitate sau, cel puțin, nu pentru mai mult de o clipă, când se cufundase în portal. Oare fusese o alegere pe care el o făcuse ulterior? se întrebă femeia. Dacă matricea îl simula și dacă matricea era practic infinită

în capacitatea ei computațională, ce limite îi fuseseră impuse atunci, cu excepția celor pe care el le selectase în mod conștient?

Khouri mai află despre Carine Lefevre că fusese ținută în viață de o parte a Lințoliului, dar că acțiunea respectivă nu fusese accidentală.

– Se pare că ar fi existat două facțiuni, spuse Sylveste jucându-se cu unul dintre microscoapele din bronz de pe biroul lui, răsucindu-i în fel și chip oglinjoara, ca și cum ar fi încercat să prindă ultimele raze ale soarelui care apunea. Una dorea să mă folosească pentru a afla dacă Inhibitorii mai acționau și dacă mai puteau fi o amenințare pentru Lințolieri, iar cealaltă era mai precaută, deși nu cred că-i păsa de omenire mai mult decât primeia. Considera că trebuia să existe o metodă mai bună decât a zgândări mașina Inhibitoare pentru a vedea dacă mai generează răspunsuri.

– Dar ce se întâmplă acum cu noi? Cine a învins de fapt? Hoțul-Soarelui sau Mademoiselle?

– Niciunul. Sylveste așeză microscopul la locul lui și baza capitonată cu catifea bufni ușor pe tăblia biroului. Cel puțin, asta este senzația mea instinctivă. Cred că noi... cred că eu m-am apropiat de declanșarea mașinii, am fost aproape să-i dau stimulul necesar pentru a alerta celelalte mașini funcționale și a începe războiul împotriva omenirii. Râse ușor. Denumirea de „război" implică posibilitatea existenței a două tabere, însă nu cred că ar fi fost deloc așa.

– Consideri însă că nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta?

– Sper și mă rog, asta-i tot. Ridică din umeri. Desigur, m-aș putea înșela. Obișnuiam să spun că nu mă înșel în nicio privință, niciodată, dar asta este o lecție pe care am învățat-o.

– Și ce se va întâmpla cu amarantinii, cu Lințolierii?

– Doar timpul o va spune.

– Asta-i tot?

– Eu nu dețin toate răspunsurile, Khouri. Sylveste privi în jurul camerei, parcă evaluând volumele de pe rafturi, asigurându-se că mai erau prezente. Nici măcar aici.

– E timpul să mergem, rosti brusc Pascale.

Apăruse lângă soțul ei cu un pahar ce conținea un lichid incolor; poate votcă. Îl așează pe birou, lângă un craniu lustruit, de culoarea pergamentului.

– Unde?

– Înapoi în spațiu. Nu asta dorești? Este clar că nu vrei să petreci restul veșniciei aici.

– N-am unde merge, răspunse Khouri. Ar trebui să știi asta, Pascale. Luminăluca ne căuta ca să ne nimicească, camera-păianjen a fost distrusă, Ilia omorâtă...

– Ea a scăpat, Khouri. N-a murit când a fost lovită naveta.

Așadar reușise să îmbrace un costum spațial... dar la ce ar fi ajutat-o asta? Khouri era pe punctul s-o întrebe pe Pascale, când înțelese că orice i-ar fi spus femeia era foarte probabil să fie adevărat, indiferent cât de incredibil ar fi părut... și indiferent cât de inutil ar fi fost adevărul, indiferent cât de puțin ar fi contat.

– Voi doi ce veți face?

Sylveste întinse mâna către paharul cu votcă și sorbi discret.

– N-ai ghicit încă? Camera asta n-a fost creată exclusiv pentru tine. Noi locuim de asemenea aici, atât doar că locuim într-o versiune simulată a ei din matrice. Și nu doar în camera asta, ci și în restul bazei, așa cum a fost dintotdeauna... atât doar că acum totul este numai al nostru.

– Asta-i tot?

– Nu... nu tocmai.

Apoi Pascale veni lângă el și bărbatul o cuprinse cu un braț după mijloc și amândoi se întoarseră către fereastra ca o fantă, către apusul extraterestru inundat în roșu și peisajul arid al Resurgamului care se întindea în depărtare, lipsit de viață.

Care începu să se schimbe.

Un val măturător de transformare începu de la orizont, gonind spre ei cu viteza unui răsărit de zi. Nori năvăliră pe cer, vaști ca imperiile; cerul era mai albastru acum, deși soarele se afunda în amurg. Iar peisajul nu mai era arid, ci erupea în verdeață tumultuoasă, un talaz verde-crud. Khouri văzu lacuri și arbori, arbori extratereștri, apoi drumuri ce șerpuiau între case

ovoidale, îngrămădite în cătunuri, iar spre orizont, o comunitate mai mare, care se ridica spre o unică turlă zveltă. Privi în depărtare, amuțită de imensitatea celor pe care le vedea: o lume întreagă readusă la viață și – poate că era o iluzie optică, dar n-avea să știe asta niciodată – i se păru că-i distinge mișcându-se între locuințe, deplasându-se cu viteza păsărilor, fără să părăsească însă niciodată solul, fără să se înalțe niciodată în văzduh.

– Tot ce-au fost ei vreodată, zise Pascale, sau cea mai mare parte, oricum, este stocat în matrice. Asta nu-i o reconstruire arheologică, Khouri, ci Resurgamul, așa cum îl locuiesc ei acum. Materializat prin simpla putere a voinței de către cei care au supraviețuit. Este o lume întreagă, până în cel mai mic detaliu.

Khouri privi în jurul încăperii și acum înțelese.

– Iar voi o veți studia, așa-i?

– Nu doar studia, zise Sylveste și sorbi iarăși din votcă, ci vom trăi în ea. Până când ne va plictisi, ceea ce – bănuiesc – nu se va întâmpla prea repede.

Apoi Khouri îi părăsi, lăsându-i în cabinetul lor, să-și reia conversația profundă și importantă pe care o suspendaseră cât timp discutaseră cu ea.

Urcă pe scară și păși din nou pe suprafața lui Hades. Crusta continua să strălucească cu foc roșu, încă vie de procese de calcul. Acum, după ce fusese aici vreme destulă pentru a-și adapta simțurile, Khouri își dădu seama că, tot timpul, crusta vibrase sub tălpile ei ca și cum un motor titanic ar fi mugit într-un subsol. Bănuia că nu era departe de adevăr. Era un motor de simulări.

Se gândi la Sylveste și la Pascale, care începeau altă zi de explorare a fabuloasei lor lumi noi. Era posibil ca pentru ei să fi trecut deja câțiva ani de când îi părăsise. Asta părea să conteze foarte puțin. Khouri bănuia că cei doi aveau să aleagă moartea, când nimic n-avea să-i mai fascineze. Ceea ce, așa cum spusese Sylveste, nu avea să se întâmple prea repede.

Își activă comunicatorul costumului.

– Ilia... m-auzi? Rahat, știu că-i stupid, dar mi-au spus că s-ar putea să fii în viață.

Nu auzi nimic, doar pârâituri de electricitate statică. Cu speranțele distruse, privi în jur la câmpia pârjolită și se întrebă ce ar fi putut face în continuare.

Apoi:

– Khouri, tu ești? Care-i treaba de mai ești în viață?

Ceva din glasul ei părea foarte straniu. Cuvintele i se iuțeau, apoi încetineau, ca și cum ar fi fost beată, totuși neliniștitor de regulate pentru a fi așa.

– Și eu te-aș putea întreba același lucru. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că naveta își dăduse duhul. Ce vrei să-mi spui, că încă plutești prin spațiu?

– Mult mai bine decât atât, replică Voliova și vocea îi sui și-i coborî prin spectrul auditiv. Sunt la bordul unei navete, auzi? Sunt la bordul unei navete.

– Cum pi...

– Nava a trimis-o. *Nostalgia*. Pentru prima dată, Voliova suna realmente surescitată, de parcă ar fi fost o veste pe care dorise cu disperare s-o spună cuiva. Am crezut că voia să mă omoare. Asta era tot ce mai așteptam – atacul final. Dar atacul ăla n-a mai venit, ci a trimis o navetă după mine.

– E lipsit de logică ce-mi spui. Hoțul-Soarelui controlează nava și el ar trebui să continue să încerce să ne omoare...

– Ba nu, replică Voliova cu același ton de încântare copilăroasă, este perfect logic, cu condiția să fi funcționat ce am făcut eu, și cred că a funcționat...

– Ce ai făcut, Ilia?

– L-am... ăăă, încălzit pe Căpitan.

– Poftim?!

– Mda, a fost o soluție oarecum extremă, dar am gândit că, dacă un parazit încerca să preia controlul navei, modul cel mai sigur de a lupta împotriva lui era să-i dai drumul din lesă unui parazit încă și mai puternic.

Se opri, parcă aşteptând confirmarea lui Khouri că fusese un lucru inteligent. Cum nu auzi nimic, Voliova continuă:

– Asta a fost cu mai puţin de o zi în urmă – ştii ce înseamnă asta? Epidemia trebuie să fi transformat o masă substanţială din navă în numai câteva ore! Viteza transformării trebuie să fi fost incredibilă, de ordinul centimetrilor pe secundă!

– Eşti sigură că a fost un lucru înţelept?

– Khouri, probabil că-i lucrul cel mai puţin înţelept pe care l-am făcut în viaţa mea, dar pare să fi avut succes. În cazul cel mai rău, am înlocuit un megaloman cu altul... însă ăsta nu pare chiar aşa pornit să ne distrugă.

– Da, cred că-i un pas în direcţia cuvenită. Unde eşti acum? Ai suit deja la bord?

– Nu tocmai. Am petrecut ultimele ore căutându-te. Unde dracu' eşti? Nu izbutesc deloc să obţin un rezultat precis al localizării tale.

– Nu cred că ai vrea să ştii.

– Mă rog, o să mai discutăm în privinţa asta. Vreau să vii la bord imediat ce-i posibil. În caz că ai vreo îndoială, nu intenţionez să revin singură în *Nostalgia*. Nu cred că va arăta chiar aşa cum mi-o amintesc. Tu... ăăă, poţi ajunge la mine, da?

– Da, aşa cred.

Khouri făcu ceea ce i se spusese să facă atunci când dorea să părăsească suprafaţa lui Hades. Părea aproape lipsit de sens, dar Pascale fusese foarte insistentă – spusese că era un mesaj pe care matricea îl va înţelege şi care avea s-o determine să-şi proiecteze bula de gravitaţie redusă în spaţiu, ca un soi de vehicul în care putea călători spre siguranţă.

Depărtă larg braţele, de parcă ar fi avut aripi, de parcă ar fi putut zbura.

Solul roşu – fluctuând, pâlpâind ca întotdeauna – se îndepărtă lin sub tălpile ei.